

Giới thiệu Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi

Truyện Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi là một truyện mới được giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện khá hấp dẫn với nhiều tình tiết đặc sắc, thú vị. Truyện vừa là một câu chuyện giải trí nhưng cũng là một lời nhắn gửi về tình yêu, tưởng chừng như là chuyện tình không có lời hồi đáp nhưng thực tâm không ai có thể biết trước được lý lẽ của trái tim. Liệu truyện ngôn tình này sẽ kết thúc ra sao, hay cùng đọc truyện để cảm nhận.

Hận thù, đau thương có trở thành yêu thương khi mâu thuẫn xảy ra quá phức tạp trong cuộc sống của hai con người. Liệu tình yêu có đủ lấp đầy mối hận thù sâu nặng. Rồi họ sẽ ra sao??

Dương Vĩ: Con có 1 cái tên khác sau này là Max. Con người bên ngoài thanh lịch, nhã nhặn, luôn toát lên vẻ thanh cao cứng cỏi của một người đàn ông quyết rũ, đôi mắt sâu đen láy, chiếc mũi cao cuốn hút đặc biệt đôi môi chẻ miệng đỏ không rộng cũng không quá nhỏ là điểm nhấn khuôn mặt làm hẳn càng đẹp và hoàn mỹ. Bao nhiêu vẻ tinh tế không có điểm trừ nào khiến bao nhiêu các phái nữ lẫn phái thứ 3 cũng không cưỡng lại được mà ham muốn chiếm đoạt.

Đằng sau con người lạnh lùng đó là 1 bí ẩn, và 1 tính cách tàn khốc.

Trịnh Nguyệt Hàm: Cô gái nhỏ bé, luôn nháy cảm với mọi thứ, nhưng lại có thể che giấu đi bằng vỏ bọc hoàn hảo. Có khi nó là ánh nắng của buổi chiều xuân, có khi lại là tuyết rơi giữa mùa Đông nó không đẹp ngây ngất như Điều thuyền, không sắc xảo tuyệt vời như Tây Thi, không đủ quyết rũ như Đắc kị. Nhưng đặc biệt ở nó có 1 vẻ đẹp tiềm ẩn thanh ngọc, mỏng manh nhưng táo bạo và đầy cuốn hút.

Một truyện khá sống động và lôi cuốn với lối kể chuyện dung dị, nhẹ nhàng của Yori.Trinh, mọi thứ dường như được đưa gần, gần hơn đến độc giả. Bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Đêm Nay Ngủ Cùng Ai,...

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Buổi Sáng Hắc Ám

AAAAAAAAAAAAAAAA—

Cả 2 kẻ đang quất lấy nhau nghe thấy tiếng la hét lạnh lẽo giật mình quay lại nhìn kẻ gây rối khiến họ dừng lại. đảo mắt 1 hồi cả 2 neho mắt nhìn 1 cô gái đang ôm mặt la hét cách họ 2 m.

-Cái quái gì đây,mới sáng sớm mà 2người tội bại này đang làm gì vậy hả?---Nó vừa cất tiếng la in ỏi,một tay che con mắt nhưng vẫn để khe hở nhìn hi hí,tay kia chỉ chỉ về 2 người (1 người đàn ông và 1 1 đứa con gái bận áo học sinh đang trong tình thế gọi cảm, hở hết 1 bên ngực).

-La cái gì,tiếng chói tay thật._hắn quay người tiến 1 bước về phía nó.

-Anh...đi chỗ khác đi...con nhỏ phiền thật._cô gái trong bộ đồ học sinh ông ọo nắm tay hắn,kéo kéo vai áo sửa lại đang lệch 1 bên.

Hắn vẫn không chút động tịnh đứng im,châm châm nhìn nó.

-Ý da...ghê quá đi,sáng ra đã gặp phải thứ dơ bẩn,chắc xui cả tháng quá._Nó nhăn nhó nói xéo 2 kẻ phóng đảng kia.Rồi quay bước đi chỗ khác.

-Có muốn nhập cuộc không!._hắn nhếch môi cười,gọng nói pha chút mỉa mai.Cô nàng kia cũng cười theo đây về lảng lờ quét mắt nhìn nó từ trên xuống.

Nó quay lưng đang bước đi nhưng nghe hắn nói xong đột nhiên thấy như có kim châm vào người.Đứng yên những có ý quay mặt đối diện

-Dâm đảng đúng là dâm đảng,chăng ra làm sao cả,,” Giọng nói điềm đạm không ra vẻ tức giận hay quát ức nhưng đủ khiến người ta thấy chói tai.

-Nè con nhỏ kia,nói dâm đảng,tại tao làm gì liên quan gì mày,mày phá đám tại tao chưa nói gì mà nói xiên xỏ,mày tương mày đẹp đề lắm chắc,chưa biết chừng bị fuck lúc nào không hay đấy.haha _con nhỏ bận đồ học sinh lảng lờ chanh chua tức nghẹn cổ mà ngóng cổ lên sừng xỏ,nhưng mấy bà bán cá ngoài chợ.

-Xi...miệng thối thật,muốn thì tìm chỗ kín đáo,léch xác ra nơi công cộng người ta nhìn thấy được thì có quyền nói.

-Mày...

Nó bỏ ngoài tay,chợt nhớ ra nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay vội vàng chạy một hơi đi.

Hắn vẫn đứng đó không nói tiếng nào, khuôn mặt dần đổi sắc

-Anh tiếp đi anh. Đang vui mà.-cô à bước tới ôm, sờ soạn trên người hắn, lẳng lơ làm vẻ đầy quyền rũ, Đúng thật là 1 sắc nữ.

Hắn thẳng tay đẩy mạnh ả ra, lãnh đạm.-Mất hứng rồi, muốn đi học không, quá giờ rồi.”Vốn dĩ chỉ muốn ăn sáng ngon lành thế nhưng bị 1 tiểu nha đầu làm mất hứng, bữa ăn thịt sống này cũng trở nên lạc miệng. Thấy hắn bước vội lên xe, con nhỏ cũng hối tiếc mà bước theo, thầm rửa nó trong bụng.

Nó bận chiếc váy ngắn, đặt biệt bận cặp chiếc quần dài bó đen bên trong hồng học chạy. Với những lúc thế này chiếc quần dài này rất có lợi.

-Chết chết...kì này trễ nữa sẽ không toàn thay với ông Khương đầu xoắn

-1...2...3 YYAAAAAAAAA-Nó lấy đà chạy thật nhanh ời phóng như chim bay qua vách tường cao khoan 1m8.

VEO.....RẦM-----

-.....(sự im lặng ngỡ ngàng trong bao nhiêu con mắt người xem.)

-Ấy da...hạ cánh an toàn_Nó đắc chí, khoe răng hí hửng.

“Ừa sao êm quá vậy ta.---vừa nghĩ nó vừa nhúng nhúng xem cái gì mà nó đang đặt bàn tọa của mình lên trên”

-Nh.úng.....đã...ch..u..u...a.-!-tiếng nói run rẩy gần như sắp nổ tung cả cái trường này.

-ý..giọng ai quen dữ ta.—nó ngo ngác nhũn nhũn mây.-- Ặc...Ặc..—nó như ngộ ra 1 chân lí mặt mày biến sắc, môi run run, quay xuống nhìn nạn nhân đang bị nó cho lép đế, không sai vào đâu được chính là ông

Giám thị Khương Đầu xoắn.

“tiêu...tiêu tiêu...kì này tiêu đời rồi...Nguyệt Hàm à...số mệnh mày tới đây là chấm hết sao...ây da....thần linh ơi...phật tổ ơi...Đức mẹ ơi...Chúa ơi....cứu...cứu con với.”

-Thưa..thưa thầy ạ.hêhê..hihi..hihi..

Nó hốt hoảng đứng dậy, quay 180* chạy với vận tốc như tên lửa 1m/giây, phi thẳng khỏi hiện trường dự án.

-TR..I.NH...NG...UY...ỆT..HÀMMMMMMMMM.....ĐỪNG LẠI CHO TÔÔÔIIIIIIII.....-tiếng gầm của thầy khương làm cả trường như rung rinh luôn, thiệt là ghê quá đi.

(cả trường mọi người chứng kiến đều có chung một ý nghĩ—“tội nghiệp con nhỏ, kì này nó chết chắc rồi..hàiz.”)

Nó phi thẳng vào lớp.—Két...nhưng vừa đến cửa không biết nó suy nghĩ gì. Thẳng lại rồi quay đầu chạy đến nhà kho củi lãnh nạn.

-Hộc...hộc...Chỗ này coi bộ ổn, kiểm chỗ núp cái đã chờ Khương đầu xoắn hạ nhiệt rồi tính tiếp.-Nó thấp tha thấp thỏm như người đang trốn nợ, trán đổ mồ hôi giọng nói thờ không ra hơi.

-Ai đó.---mặt giọng nam khang trầm ấm vang khẽ.

-Ồ ơ tôi...tôi...nó bỗng giật mình, nói ấp úng.

Nó quay sang tìm xem âm thanh đó phát ra từ đâu, nó đảo mắt nhìn 1 lát rồi dừng điềm nhìn tới một hình dáng to lớn đang gác chân nằm trên những chiếc bàn củi xếp sát nhau.

Nó tiến lại gần hơn nữa.

“woa con trai gì mà dáng vóc đẹp không khác người mẫu vậy trời, nằm cũng cuốn hút nữa.chắc..khuôn mặt baby hết chỗ chê.nằm ngủ nhìn như thiên thần ấy.mà sao chau mày dữ vậy”

-Lau nước miếng đi...giọng nói trầm ấm vang lên nhưng khuôn mặt vẫn không chút độ dầy, đôi mắt vẫn không mở.

“Sặcc.bộ mình chảy nước miếng sao ta” vừa nghĩ nó vừa quẹt miệng.

-ê ngủ mà cũng biết người ta chảy nước miếng hà.quý chắc.

-Không nhìn cũng biết rồi.không phải đang nhìn chăm chăm tôi sao,dám noi không.

-Ờ thì có nhìn, thấy lạ thì nhìn, bộ không được sao.

Kẹt----

“NGUY...ông thầy giám thị”

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Những Cuộc Gặp Mặt

-NGUYỆT HÀM... mau ra đây cho thầy,em mà con trốn mà để thầy bắt được khó sống lắm đấy.- Ông thầy giám thị mở cửa bước vào kho,bắt đầu nhìn dáo dác tìm tội phạm,khẽ đe dọa.

-Uôm...ôm... uôm...

-Suyt...im lặng đi...--Nó một tay che miệng tên con trai vừa tra hiệu im lặng...

Dù tên kia thấy khó chịu với hành động của nó trở mặt nhìn,nhưng không hiểu sau lúc này, tên này đập loạn xạ cả lên,vì mặt nó đang dí sát mặt hắn và tư thế cả 2 lúc này trong cái thùng thật khó coi,bị nó đè lên người mà con bị nó kê sát mặt,hơi thở dồn dập của nó cứ phả vào mặt cậu ta,tìm hẩn đường như sắp ngừng hoạt động mà đang muốn bay ra ngoài.

-Không lẽ mình nhắm,coi như tha mạng em lần này,sau này bắt được thì chết với tôi-Ông thầy mặt nóng hừng hực như lửa,ngậm gù bước ra.

-.....5s.....10s.....15s.....20s.....

“đi rồi sao,im lặng vậy ta.chắc ra được rồi.”

Nó buông tay mình ra khỏi miệng tên kia,rồi nhìn lại tư thế của mình hiện giờ.”ẶCẶC”

-HƠ HƠ...THIỆT..THIỆT TÌNH LÀ...TÔI..KHÔNG..C....Ồ.. Ý..-Nó đơ người rồi giả là biện minh cho mình.

-Giống mặt hã..TRÁNH RA.---Anh không thể chịu đựng thêm 1 giây nào,chưa bao giờ anh ở cũng 1 đưa con gái gần như vậy,còn trong hoàn cảnh đỡ khóc đỡ cười này.Dù trăm phần kinh ngạc nhưng con tức giận không dễ tắt

Nó đứng phắt người đẩy chui ra khỏi cái thùng giấy hình vuông rộng lớn.thở dốc mồ hôi chảy ướt cả mặt và áo.-Tên kia cũng tức tối đập banh cái thùng mà bước ra.Ánh mắt cậu ta bây giờ nổi cả ngàn đỏ cả lên, khuôn mặt đỏ ngầu lên hết.

-Haha.làm gì nóng thế....coi cái mặt kia đỏ y chan khi đích đỏ vậy.Nhìn mắc cười ghê...haha_ nó nhìn khuôn mặt tên kia mà vừa cười trêu chọc.(không biết độ nguy hiểm sắp xảy ra rồi)

-IM ĐI...CÒN CƯỜI TÔI SẼ CHO CÔ ĐI ĐẦU THAI SỚM!! --GỪ...”Khoang đã,con nhỏ này vừa nói gì nhỉ.hình như Khi đích đỏ,”anh nhíu mày sức nhớ ra điều gì vừa nghe.-CÔ..DÁM ..NÓI..TÔI..KHỈ ĐÍCH ĐỎ.”Nếu có cây súng ông ở đây,chắc chắn anh sẽ nã đạn cho banh xác nó ngay lập tức.Tiếng nói phải gặng từng chữ,âm thanh phát ra rùn ròn khiến nó đột nhiên co rút người,bắt đầu tái mét,nhìn bộ dạng tên kia như con báo sắp cầu xé con mồi.hun ton,sống lưng lạnh đến rã người.

-Tôi..tôi..xin lỗi nha,bắt đắ dĩ,tôi lỗi cậu theo,chứ tôi đang gặp xui xẻo,làm ơn đừng quánh tôi nha...hic...tôi không có ý đầu.cậu đẹp trai thế mà rộng lượng bỏ qua dĩ nha.

Nhìn nó như con mèo nhỏ yếu ớt mà làm lòng anh xao xuyến,trong lòng có chút buồn cười khi thấy nó.-Cô đổi sắc mặt nhanh quá nhỉ.

-Hihi..vậy là tha mạng tôi nhé. Ôi cha.. đúng là đẹp trai có khác hén,nhìn là tôi biết cậu thánh thiện rồi.hêhê-Nó đột nhiên hớn hỏ,bắt đầu nịnh hót.

“Cô ta là quái nhân,hay yêu tinh biến ra,mà có thể trở nên vậy chứ, ở đâu ra loại con gái đổi sắc mặt còn nhanh hơn thời tiết thế này”Về mặt anh có chút ngượng giận,nó thật có thể biến 1 người căm ghét con gái có thể đang muốn giết người àm không thể ra tay được.Chẳng thể ghét được cô nàng

-Thôi đẹp cô đi.Không có lần sau,tốt nhất đừng để tôi gặp cô.”Trở lại về mặt lãnh đạm,lười nhác phải tán gẫu,vốn dĩ anh chẳng thích dây dưa với con gái,toàn là những rắc rối.

Nó gật đầu lia lịa,mặt tỏ ra vui mừng,miệng mở rộng không ngậm lại được,-Vâng..vâng,biết rồi biết rồi,sẽ không có lần sau.hihi

-Rennnnnnngggggg---(giờ ra chơi)

-Ý ra chơi rồi thôi tôi vô lớp đây,cậu đi chung luôn không?_Nó cười tươi nhìn Vĩnh hỏi.

-Thôi khỏi, đi với cô rắc rối thêm thôi._Vĩnh tỏ ra kinh ngạc,có vẻ cô không biết anh là ai,nhìn cái bộ dạng nửa cáo nửa mèo kia chắc chẳng có gì hay

ho,tổ phiên phút thêm

-Ừm vậy thôi chào cậu nha.A Vĩnh

Nó vẫy tay nở nụ cười nhẹ nhàng,rực rỡ trước ánh nắng chiều.quay nửa mặt nhìn Vĩnh bước ra ngoài,

Thịch thịch,,thịch. . .Vĩnh sờ tay trước ngực thì thào----“Lại nữa rồi,không lẽ mình bị bệnh tim sao,nụ cười đó giống như thiên thần,” Vĩnh ngồi xuống với bao nhiêu câu hỏi ngớ ngẩn của mình, rồi khẽ lộ hai bên khoé môi 1 đường cong hoàn mỹ.”Cô ta không biết mình là ai thì càng tốt;”

-Thưa cậu chủ xe của công ty đến rồi ạ!-một cô gái với đôi chân thon dài,bận chiếc đầm đỏ bó sát người với chiếc áo sơ mi body làm đường cong càng quyến rũ hơn,khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng nhưng đúng là có chút nhan sắc.

Kẻ đang ngồi trên chiếc sofa trong phòng đang ung dung nhắm 1 ít trà một các thư thái,nhàng hạ, đôi mắt nhìn xa xăm trên khuôn mặt thần sắc vẫn không có chút biểu cảm phảng phất sự bất cần,lãnh đạm.Không ai khác chính là Dương Vĩ (là người đàn ông mà Tiểu Hàm bắt gặp ban nãy khi đang tình tứ với 1 nữ học sinh đó.)

Hắn bắt đầu phản ứng mắt nhìn vào cô kí đáp lạnh--Lấy áo---rồi hắn nhìn sang chiếc áo vec màu đen đang treo thẳng tắp trên giá.

Biết ý cô gái mỉm cười bước tới lấy chiếc áo cẩn thận đem lại bận vào cho hắn.

Đột nhiên một vòng tay mạnh bạo ôm siết lấy eo cô thư kí xinh đẹp kia.Hắn dường như ôm trọn cô vào người.

Làm cô ta hoảng hốt nhưng rồi cũng buông lỏng người bắt nhịp theo từng ngón tay của hắn đang đưa đẩy trên người cô.Hắn đặt cô đối diện trên đùi mình còn cô ta thì vòng tay qua cổ hắn trong tư thế thật quyến rũ lộ rõ những đường cong hoàn hảo.

Hắn nhẹ nhàng đưa mặt sát vào cổ cô ta, đôi môi như đang tận hưởng những làn sương mát lạnh trên da thịt trắng toát mềm mại kia,hắn lướt môi một cách rất nghệ thuật trên thân thể cô ta, đôi tay không ngừng đưa đẩy từ dưới eo rồi dần lên trên nữa hắn đưa bàn tay to lớn của mình vào chiếc áo sơ mi trắng của cô gái cời từng nút áo rồi mạnh bạo kéo toạt xuống,nhìn thấy cả da thịt trần mụi khiến hắn bắt đầu có cảm giác khoái cảm hơn,hắn dùng đôi môi mình quần lấy bầu sữa căng tròn xinh xắn kia càng lúc càng mãnh liệt,1 tay sờ soạn khắp nơi còn tay kia nhuần nhuyễn xoay tròn bầu sữa còn lại rất cuốn tính.

--O...A.. ư.. ư..A...A...ư ưm...ưm...-----cô ta nhắm nghiền mắt với sự mạnh bạo, cuộn nhiệt của hắn cô ta càng hưng phấn hơn mà rên rỉ thật lắng lơ.

Cô ta đang điên cuồng trong cơn mê tình lượn môi mình vào môi hắn.Nhưng khi gần chạm tới hắn liền đẩy mạnh cô ta ra,làm cô ta té úp xuống sàn đưa mông lên ,cô ta cảm thấy hoảng sợ với thái độ đột ngột của hắn,rồi hắn đứng phắt dậy sửa lại quần áo chỉnh tề không hề liếc nhìn tới cô thư kí kia, đang trong tư thế xộc xệch lộ rõ hết nửa thân.Hắn chỉ cười nửa miệng khinh miệt mà buông câu chế giễu.

-Đừng dùng cái miệng dơ bẩn ấy chạm vào tôi,cô chỉ có quyền dùng nó để rên rỉ khi tôi đang thỏa mãn thôi.—nói xong hắn bước ra khỏi phòng đóng mạnh cửa,bỏ mặc cô ta đang uất ức run rẩy trong sợ hãi.

-Thưa cậu chủ giờ phải đến công ty ạ!- ông tài xế khi thấy Vĩ bước vào xe.

-Đến trường Âu Á.-hắn lạnh nhạt ra lệnh

-Vâng !Vậy còn cô thư kí Diệp chờ cô ấy chứ ạ.!

-Không cần,cô ấy tự biết đi sau.-Hắn vẫn không thay đổi thần sắc.

TRƯỜNG Âu Á

-Chết đi---Vừa đi nó vừa đá cái lon dưới chân lầm bầm

-xui xẻo...xui xẻo...ẤCH...cái ngày gì vậy nè, đúng là sáng sớm gặp thứ dơ là xui cả tháng mà,từ hôm qua tới nay đủ thứ chuyện xui xảy ra mà,tại hai cái tên dám đăng kia,làm bận nơi công cộng để mình thấy giờ vận đen nó mù mịt trên đầu.....Giữ...phải đốt phong long mới được.-Nó cứ lầm bầm 1 mình.mặt mày bặm ron như con điên ấy,khiến nhưng người xung quanh nhìn nó mà sợ không dám đi gần.

Nó nhận ra hình như mình quá lỗ,ngước mắt nhìn xung quanh thấy ai cũng nhìn nó xa lánh, nó càng điên hơn---GI..NHÌN CÁI GÌ HẢ..BỘ GẤP MA HAY SAO MÀ NHÌN XÌ XÀO HOÀI VẬY...nhìn nữa mồm mắt hết đó.gừr...-Nó ngổng hống lên quát lớn.Trong nó bây giờ chẳng khác gì 1 con điên.

Ai cũng sợ nó vội vàng quay đi.con mấy người lớn xì xào to nhỏ--Haiz,con nít bây giờ hun dữ thật.

-Chắc nhỏ này mới trốn trại đó,thôi đi đi,nó lên con là mình đi bệnh viện đó,mấy người vậy không biết sao thả rong ở đây nữa.

-TRÒI,2 ANH CHỊ NÀY NÓI CHI NHỎ VẬY,TÔI NGHE HẾT LUÔN RỒI,TÔI THẤY NÓI NHỎ QUÁ THÔI RA ĐÀI TRUYỀN THANH CẦM LOA NÓI LUÔN ĐI,CHỨ' NÓI VẬY KHÔNG AI NGHE ĐÂU....HỪ'.

Mấy người kia xanh mặt thấy nó mặt nóng hừng hực như sắp giết người sợ cong chân chạy luôn.

-Đứng là ăn ở không quá mà.mày người dư hơi._Nó chu mỏ,bực tức.

-Ui Da...đau quá-Kết quả của việc đi đường không nhìn trước nhìn sau,cứ cúi mặt bước đi rồi miệng lẩm bẩm nên va vào người khác.Trong lúc bực tức theo phản xạ có điều kiện,con nóng lại bốc quá lần nữa.--Đui hay sao mà đâm vô người ta vậy hả._vừa la nó vừa ngược mặt lên xem tên đâm phải là kẻ chết bầm nào.

-TÊN ĐÂM ĐĂNG-Nó mở to mắt há miệng thét lớn chỉ vào hắn.

-Đánh răng đi rồi hãy mở miệng”_Hắn nhú mày.Mặt hắn tối sầm,bị 1 con nhỏ nha đầu miệng còn hôi sữa chỉ vào mặt ăn nói không suy nghĩ này quá thật đây là lần đầu tiên.Kẻ này chắc phải chán sống.

-Này cái Tên đâm đâm hại tôi xui xẻo,hừ..không cần phải khách khí,.-Nó cũng không hiền gì.Tró ngược mặt lên nhìn hắn.

-Nha đầu thối,câm miệng!._Hắn bắt đầu bực bội.

-Thì sao..làm gì tôi nào.....ở đây là trường học đó nha.---Nó vừa nói vừa bước với vênh mặt với hắn.Không biết lấy từ đâu ra dũng khí,hay dây thần kinh nào bị đứt mà không nhận ra sắc khí trên người đàn ông kia,vô tư hiên ngang như thách thức kiểu làm được gì nhau nào.

-Con nít ranh,Biến nhanh trước khi tôi mất kiên nhẫn .-Hắn Quả thật mất kiên nhẫn với việc trò chuyện với con nhóc không biết trời cao là gì.Mà cũng kì lạ đó giờ hắn cũng không rảnh hơi mà liếc nhìn những thứ chẳng ra gì làm tốn thời.Thời gian đối với hắn là thứ đặt lên hàng đầu,ai thử ruồi muỗi thể này xem,không bị gãy tay chân cũng nằm viện vài tháng.Hôm nay lại đặc biệt lưu tình để con bé này độn phải hắn còn hồng hách,chắc thần kinh hắn cũng đang chạm nhăm cọng nào rồi nên con nhóc này còn toàn mạng.

--Hơ hơ...vậy sao tôi nít ranh hờ..nít ranh này...nít ranh nè.--vừa nói nó càng giẫm mạnh lên chân hắn---KaKa...cái đồ đâm đâm, ông già biến thái....Lêu Lêu....---Nó chạy một hơi vào trường con quay lại chọc tức hắn thêm vài câu.lè lưỡi trên ngời trông cực tình nghịch.

--Yaa...Nha đầu thối,cô chết chắc rồi -Hắn có chút đau,nhưng việc này chẳng nhằm nhò gì với cái thể xác cứng như đá vốn được tu luyện lâu năm.Mà lần này hắn dám chắc sẽ không bỏ qua việc bị 1 con nhóc con này giẫm lên chân,còn gì là thể diện.Chắc lần này phải bỏ ra ít thời gian quý giá rồi.

Thấy vậy ông tài xế bước xuống xe đỡ hắn-Cậu chủ..cậu chủ có sao không ?_Về mặt ông tài xế không chỉ có lo ngại mà khiếp sợ hơn,dù chẳng phải mình ngay ra nhưng chẳng may cậu chủ giận cá chém thớt thì thật oan mạng ông qua.Cậu chủ xưa nay rất ôn nhu,nhưng ai biết khi giận sẽ thế nào.

Hắn gờ tay lên tỏ ý không cần.Sắc mặt hắn dù vẫn lạnh đậm,nhưng nộ khí thì ùn ụt bao trùm cả không gian

Môi run nhẹ-Lần này cô khó thoát,Trường Âu Á sao? “_nụ cười của ác quỷ ẩn hiện trên gương mặt tuấn mĩ làm người bên cạnh không khỏi run rẩy thay.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhận Làm Người Đỡ Đầu

Lớp 12/B

-Tiểu Hàm..bà làm gì qua nay không vào lớp,nghe nói hôm qua bà làm một vỏ chần động ông giám thị đầu woán hờ.?

-Haiz,nghĩ lại cũng không dám nghĩ nữa chứ nhắc đến là rung mình đây này.---Nó ỉu xiu nói rồi xoa xoa cánh tay như bị nổi da gà ấy.

-HaHa...ai biểu bà chơi máu,cửa chính vào vào,trê thì chui cửa sau,làm siêu nhân,rồi đó, đo vắn ông giám thị,biết ông khinh khùng cỡ nào rồi,còn cho ông ăn nguyên cái chảo,để gi ông bỏ qua.-con bạn tên mai kể bên thần nhiên đáp.

-Ấy da.làm như tao không muốn.mà mày nghĩ coi cửa chính vào là bị tùm lền,cửa sau đóng rồi còn lỗ chó thôi,thà tao làm người nhện anh hùng, còn hơn làm chó đó mày.

-Hay hay...anh hùng hả.giờ mày sắp thành anh hùng thiệt rồi.mày nhìn ra cửa kia,tao nghĩ mày lần này thành anh hùng giấy rách là cái chắc.—Mai nói xong chỉ tay ra ngoại cửa chỗ ông thầy giám thị.

Nó nhú mày khó hiểu rồi quay ra phía cửa,mặt nó bắt đầu biến sắc.trán đầm mồ hôi.Cứng đờ nhìn ông thầy giám thị đang khoan tay cầm cây thước

bằng dài cứ như sắp giết người.

-Dạ...th...ư...a...thà..yy-Nó run run nói lắp bắp lí nhí trong miệng.

-TRÌNH...NGUYỆT...HÀMMMMM.....MMM—ông àthy chiều tia sắc như dao nhìn nó la thật to,dơ cây thước bản lên cao.

Nó hoảng hốt nhắm tịt mắt lại gió tay lên phòng bị.

Cả lớp im thinh thích không 1 tiếng động

--1s.....3s...6s.....15s

Nó bắt đầu mở dần con mắt ra dè chừng, điều nó bất ngờ hơn hết là hấn,hấn đang cứu nó sao,nó như không tin,lấy tay dụi dụi mắt nhìn kĩ lại.

-Ồ..ngươi ở đây làm gì?

Hấn không thêm đoái hoài đến câu hỏi của nó.quay sang ông thấy dám thì, lạnh giọng.

-Trường học cho phép giáo viên đánh đập học sinh sao?---hấn vẫn cầm chắc tay ông giám thị đang định giơ lên đánh nó.

-Cậu là ai mà hỗn xược như thế hả, không biết phép tắc là gì sao, mau bỏ tay ra.---Thầy khương cau có vì hành động vô lễ của hấn.

Hấn lúc này mới buông nhẹ tay ông ra. Lúc này thầy hiệu trưởng và thầy hiệu phó cũng chạy đến.

-Chuyện gì đã xảy ra? _Thầy hiệu trưởng nghiêm nghị đảo mắt nhìn qua thầy giám thị.

----thầy Khương.

Thầy giám thị lúc này cúi đầu chào kính cẩn.nhẹ giọng lên tiếng---Không có gì đâu thưa thầy, chỉ là tôi đang dạy học sinh vô kỉ luật thôi.

--VẬY sau lại gây ồn ào như vậy.?

Chưa để Thầy khương lên hấn nói ngay.

--Trường học này có hình phạt kỉ luật đánh học sinh sao,giờ là thời đại gì rồi,thật bạo lực.-Hấn trở nên nghiêm mặt, lạnh nhạt.

-Phải..phải, đánh học sinh là không được đâu ạ.

Nó thấy tình thế bắt đầu rối ròi nhưng cũng không thua kém tính châm thêm dầu đầy mà.

Nói xong tất cả cặp mắt liếc xéo nó ngay tỏ ý không hài lòng trong đó có hấn,và nhất là ông thầy giám thị).

Nó giật thót,biết mình nên an phận,liền cụp cổ xuống giả vờ vô tội.

-Thôi lên văn phòng giải quyết không nên gây rối nơi này,vào giờ học rồi.--- Ông thầy Hiệu Phó lên tiếng.

PHÒNG HIỆU TRƯỞNG

-Rốt cuộc có chuyện gì mà gây náo loạn cả lên như vậy hả,thầy Khương báo cáo cho tôi biết ngay.

-Thưa thầy..Sự việc là tôi đang xử phạt em Nguyệt Hàm nhưng chính cậu ta vô lễ với tôi.

-Vô lễ...Tôi chỉ cho rằng thầy đánh học sinh là sai quy định,về chuyện này học sinh còn có thể thưa thầy ra hội đồng còn được đấy.! Nếu tôi không ngăn lại thì sự việc đã nghiêm trọng hơn rồi._ khuôn mặt vẫn bình tĩnh một cách lạnh lùng hấn nói rất thản nhiên.

-Thầy Khương có phải như lời DươngTông nói không?

“Hở Dương tông cái tên dâm đẳng này là Dương tông sao...khó tính thật” nó nghĩ trong lòng rồi bĩu môi.

-Thưa thầy, không hấn nghiêm trọng như lời của ngài Dương Tông đâu ạ.Chi do e ấy đi trễ,còn trèo tường nữa...và còn...còn...

Tuy nó khum mặt xuống đất nhưng nghe tới đây nó ngược mắt lên nhìn liếc qua liếc lại chờ xem ông thầy sẽ nói ra cái vụ chấn động ổng thế nào.

-Thầy nói tiếp đi chứ._ mọi người như bắt đầu tò mò chờ đợi tiếp câu trả lời.

...Và... còn ngồi lên người của tôi khi em bay qua trúng ngay phải tôi.

Cả thầy HT,HP,và hấn cũng trở mắt nhìn, đầy bất ngờ nhưng cũng không kém phần hài hước.

Hắn quay sang nhìn nó “cô ta không vừa gì”

Nó thấy hắn nhìn như hiểu ý nghĩ nó trẻ môi tỏ ý thì đã sao nào”

Nhắc tới đây thì con nóng ông giám thị bắt đầu nổi dậy.cặp mắt đại bác như muốn tiêu diệt nó ngay lập tức.Làm cả người nó như có điện chạy dọc sống lưng.

“ý cha...kì này không chết cũng què” nó bắt đầu khái niệm được tương lai của mình rồi.

-Đúng là Nguyệt Hàm có lỗi,nhưng việc đánh học sinh thầy Khương cũng không nên xử phạt như thế.Chính vì Nguyệt hàm từng đi trễ nhiều lần,lai con treo tường,và vô lễ với thầy,nên cần mời người giám hộ em đến làm việc.Còn việc thầy Khương chưa xảy ra gì quá nghiêm trọng nên chỉ khiển trách và cấm việc đánh học sinh dù bất kì hình thức nào.

Nghe thế ai cũng gật đầu đồng ý.Nhưng nó lại hốt hoảng,như muốn khóc,miếu máo lắt đầu.

-Không được đâu ạ,em không sống với gia đình e chỉ sống 1 mình thôi.có thể không mời được không ạ.

Thấy nó nói thế hắn cũng bất ngờ “con nhóc này sống 1 mình sao?”

-Bố mẹ bây giờ ở đâu hả,tôi sẽ nhờ GVCN của em liên lạc với họ.!--Thầy HT kiên quyết.

-Dạ không được ạ.—Nó cũng không thua kém không rụt rè phản bác.

RẦM---TIẾNG ĐẬP BÀN CỦA THẦY HT

-Em là HT hay tôi là HT đây.Em có con trả treo nữa thì tội em tăng gấp đôi đấy.---thầy HT giận run vì thái độ của nó.

-Thầy bình tĩnh nào-thầy HP cố làm dịu cơn giận của HP

-Tại sao em không thể mời phụ huynh em vào.?-Thầy giám thị cũng thấy khác gì thái độ nó rất kiên quyết mà không chút sợ hãi.

Hắn cũng nhìn nó dò xét.

-Không được ạ,ngoài việc này em sẽ chấp nhận bất cứ hình thức nào của nhà trường.---Nó im lặng rồi,mạnh giọng nhìn thẳng thầy HT.

-Nếu em ngoan cố thì hãy gọi người giám hộ của em đến đây đi.

-Em không có người giám hộ ,em chỉ sống 1 mình ạ.

-Học sinh Nguyệt Hàm em chọn tức tôi đó hả.

--Thầy HT không cần nóng giận thế,tôi nghĩ em ấy có điều khó nói,nếu e ấy sống 1 mình thì tôi sẽ thay làm giám hộ của em ấy.mọi việc sau này của em ấy tôi sẽ chịu trách nhiệm.Nhà trường cứ yên tâm việc này tôi sẽ tìm hiểu thêm về gia cảnh của em và cho nhà trường lời giải thích thỏa đáng.Giờ cứ phạt em theo hình thức kỉ luật là được._Hắn giờ mới lên tiếng.giọng nói kiên nghị ra quyết định,nhưng dù là nêu ra ý kiến nhưng chẳng khác gì là ra lệnh cả.thái độ kiên người khác đều phải hài lòng và chấp nhận.

Nó nghe cứ như sét đánh ngang tai, đứng trong đám đám nhìn hắn.hết sức là ngạc nhiên với những lời của hắn nói.

Hắn biết nó đang nhìn hắn nhưng vẫn làm lơ.

-Thôi được nếu Dương Tổng nói vậy thì cứ làm như vậy.Còn em từ nay phải giữ thân đi được Dương tổng đỡ đầu là phước đức lắm rồi đó.Thầy Khương tôi giao thầy việc giám sát em ấy lau dọn vệ sinh trường,tưới cây trong 1 tháng._HT im lặng hồi lâu suy nghĩ rồi gật đầu ra quyết định,và cũng 1 phần vì nể mặt hắn.

-Vâng thưa thầy.--Cả nó và thầy Khương cúi đầu chấp nhận.

Hắn lạnh giọng quay sang nhìn nó---Ra ngoài đứng đợi tôi.

Nó chỉ nhìn liếc xéo, mặt ỉu xiu bước ra.

1 tiếng sau

-Haha,cám ơn ngài Dương Tổng rất nhiều đã trợ cấp cho nhà trường.Tôi sẽ làm thật tốt ngài cứ yên tâm_cười vui mừng của thầy HT mở cửa bước ra sau khi nói với hắn.

-Hắn và Thầy hiệu trưởng bắt tay nhau rồi cúi chào ra về.

Hắn bước ra ngoài sân trường bất gặp nó,nhưng cũng không nhạc nhiên gì,thái độ lãnh đạm bước tới nó.

Thấy hắn chẳng lên tiếng nó vội mở miệng trước.

-Nói đi

-Nói gì?-Hắn nhủ mày,giọng điệu nó đúng thật là 1 thái độ hần nhất định phải dạy dỗ.Hắn không định cho nó nói mà giờ tay lên xem cái đồng hồ hang hiệu được tính bằng USD:-Tôi cho cô 5 phút.

Nó thoáng vẻ không hiểu,rồi cất tiếng.

-Anh muốn trả thù tôi phá hỏng chuyện của anh,hay chuyện giã lên chân anh.”_nó cố lấy 1 giọng hơi nói ra 1 cách bình tĩnh.Đôi mắt chăm chú nhìn vào thân hình ước chừng cao 1m90,che bởi chiếc áo sơ mi và khoác lên chiếc áo phông dài màu đen đến đầu gối vẫn không giấu được bờ ngực và thân hình trắng kiện rắn chắc.

-1p rồi con 4p-hắn lạnh lùng không thèm nhìn nó,giờ tay lên nhìn vào đồng hồ lần nữa.Tò ý muốn cô nói av2o trọng tâm,hon a12 phải nghe những điều dư thừa.

-Ê... ê từ..từ làm dữ vậy khó ưa thật. Ừm...tại sao lại giúp tôi? Chúng ta không hề quen biết nhau,lai con muốn làm giám hộ của tôi nữa...?....không lẽ..._ nói đến đây nó đột nhiên giờ 2 tay che trước ngực như phòng bị hắn.

Hắn nhìn nó cười nửa miệng rồi lắc đầu-Nhà cô không có gương soi.”Câu nói gằn gọn đầy chế nhạo nhưng đủ làm nó hiểu,khẩu vị hắn không phải tệ tới mức này.

-Này,này ít nhiều gì tôi cũng là tiêu mỹ nữ hồi còn nhỏ trong cựu nhi viện Lạc Hoa nhé.!

Đột nhiên trong lòng hắn thấy thích thú,việc bỏ ra 5 phút cũng không hẳn là dư thừa,không ngờ hắn lại có 1 suy nghĩ khác lạ từ trước tới nay chưa từng xảy ra ,giành ra 5 phút đối với hắn là quá giới hạn với 1 người tầm thường như nó lắm rồi.

-Cô nên hiểu là chọc phải tôi là không có kết cục,cả 2 chuyện tôi sẽ tính với cô hết thấy.”_âm phát ra khá là bình thản,nhưng nó ẩn chứa sự sắc nhọn. Trước giờ chưa ai vậy phải hắn mà hắn bỏ qua,chuyện any cũng không ngoại lệ.

-Này, đừng làm vẻ đáng sợ thế chứ,dọa chết tôi mất.”_Hắn thẳng thắn đến mức nó ngỡ người sùng sờ,không ngờ nó đoán trúng,cái kiểu trả thù này chỉ có những tên nhỏ mọn,Người đàn ông này cũng chỉ là 1 tên thù dai nhỏ mọn.-Muốn trả thù thì cách làm giám hộ tôi chẳng phải rất phiền phức sao,tôi không nghĩ anh là người thích mang phiền phức.Tôi không nghĩ đây là câu trả lời hào tào đúng,nếu anh ghét tôi thì sao lúc nãy ngăn cản Ông đầu hồi đánh tôi. Thật ra anh còn ý tứ gì khác?

-Đã hết 5 phút -Hắn lần any chẳng nhìn đồng hồ,nhưng lại khẳng định rằng đã tiêu hao hết 5 phút quý báu rồi.Không để nó chờ câu trả lời,hắn sảy đôi chân dài bước đi lạnh lùng,làm nó chỉ tròn xoe mắt vội vội vàng vàng ú ớ kêu ở đằng sau.

-Ê.. Ê...Khoang khoang..chưa nói xong cơ mà,Tên ..đá..m đa.. ..-Nó tính trách thêm mấy câu nhưng chợt hớ miệng vội bịt miệng lại.La giữ trường để người khác chú ý thế nào cũng không yên với hắn.

Nó gặm gùi bước vào lớp học tiếp và cũng chẳng màng chú ý đến những ánh mắt tò mò dòm ngó của lũ học chung.

.

Lúc ra về

Ê Tiểu hằm...bà sao rồi,còn toàn thay hờ.-Mai tình thấy nó vội vàng kéo lại 8 chuyện.

-Haiz...-Nó nhìn con bạn,chỉ biết thờ dài không nói lời nào.

-Thờ dài là sao. Ê cái người lúc sang là ai vậy,lại con đẹp trai cực kỳ nữa chứ,chắc,con gái lớp mình nhìn thấy anh ấy đều mê tít mắt hết đó.không biết anh có người yêu chưa há,nêu chưa thì tao phải nắm bắt mới được,haha-Mai hí hửng khi nói về hắn.

-Vớ vẩn”- Nó xụ mặt thờ dài mạnh,khi nhắc tới người khiến nó đau đầu.Chỉ buông câu lạnh leo bước tiếp

-Cái gì mà vớ vẩn hả,con nha đầu này _Mai giãy lấy.

-Tao mệt quá,mày ở đây mà mơ với tưởng đi,tao về trước đây._Nó chán nản nhìn con bạn,mệt mỏi chạy đi trước.

Trên đường đi nó từng bước đi trong ủ rũ mệt mỏi.Nhìn nó như không còn chút gì sức sống như mọi khi nữa. Trong đầu nó nhiều thứ cứ rối tung làm nó không thoát ra được. Trong khi cứ chạy theo bao nhiêu suy nghĩ vẫn vơ thì tiếng kèn xe hơi kêu in ỏi mới làm nó giật cả mình,nó mới thoát khỏi bao nhiêu suy nghĩ của mình,

--Tin..Tin...Tin...

-NGHE RỒI...LÀM GÌ CỨ KÊU HOÀI VẬY,THÙNG MÀNG NHỈ RỒI NÀY.----Nó bịt cả hai tai cầu ngắt quát lớn.

Đôi mắt như 1 thanh kiếm sắc bén,ánh ra tia sáng và đầy nguy hiểm,thế nhưng bộ đáng lịch thiệp tao nhã ngồi ung dung trong xe,vẫn khiến người ra mê đắm

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc Vui Bắt Đầu

-Sao gặp hoài vậy. Trái đất nhỏ tới vậy hả. _ nó nhìn hấn toe lửa châm chít hấn.

-Lên xe _ Chẳng buồn để tâm lời nó,việc tranh cãi với nha đầu này vốn dĩ rất ấu trĩ.

-Hơ..hơ..hơ..mắc cười,mắc cái mớ gì tôi phải nghe theo lời ông chú.Không lên. _ Dù lời nó có tính mệnh lệnh khiến người khác phải khiên nể hấn thì nó lại hoàn toàn khác,luôn muốn chống đối lại hấn.

-Tôi nói lên xe."Lời nói không 1 chút kiên nhẫn,vốn dĩ đây là tác phong nói ngắn gọn đủ để người ta thấy uy nghiêm àm phải nghe theo

Gi..Gi..không lên thì làm gì tôi _ Nó cảm thấy rợn người,lời nói làm nó hơi sợ.

Không nói thêm,hấn bước xuống xe đóng mạnh cửa xe,bước nhanh lại phía nó.nó cứ bước lùi về sau hấn càng bước nhanh hơn,nhắc bông nó để lên vai rồi quăng nó vào xe,hấn lên xe phóng đi.

Mặc cho nó la hét cả nửa tiếng đồng hồ,hấn cứ chạy long vòng mãi cho đến khi nó mệt và khô cả họng thì mới chịu im tiếng.

-Sao không la nữa đi,mệt rồi hả. _ hấn thấy nó bắt đầu đuối sức sau nửa tiếng la hét,mà cố ý chọc nó.

Nó quay mắt trừng trừng nhìn hấn,như muốn nhai nuốt hấn vào bụng luôn cho rồi.Nhưng cái suy nghĩ quá lớ đó thật ngu si,vì chưa biết ai sẽ nuốt ai

-Cái tên đâm dăng kia, định đưa ta đi đâu hả,muốn giờ trò gì bà đây không sợ người đầu nhá?"Nó chắc ăn phải gan trời,việc làm liều lĩnh trước nay chưa ai dám nói với hấn như thế,nó đúng là 1 con chuột lác chẳng biết

Hấn cố nhin cười-Không sợ hả,vậy tôi sẽ làm cô phải sợ đến van xin tôi tha luôn.

"Cái gì,tên này biến thái thật,hấn định giờ trò với mình sao,không được,36 kế không chạy thì chết."

Nó nghĩ rồi nhào tới cắn mạnh vào tay hấn.

-CHẾT TIỆT,MAU BUÔNG RA._ Dương Vĩ ngăn mặt quát lớn,việc làm ngu ngốc của cô khiến hấn lạc tay lái.Xe không giữ mà đảo

Nó chớp cơ hội định mở cửa phóng ra khỏi xe.Nhưng không may là hấn nhanh tay hơn,bắt lấy tay nó.kéo mạnh về phía mình,làm nó lấy thế không kịp gãi nhào vào người hấn.

Sau khi nó nằm đè lên người hấn nó ngược mặt lên,thì lúc này mặt cả 2 đang sát gần chỉ còn 2 cm nữa thôi là chạm nhau rồi.

Nó cứ liên tục chớp chớp con mắt không ngừng đối mắt với hấn.Hấn thì cứ trần trần nhìn nó, đây cũng không phải lần đầu hấn gần gũi với con gái gần đến vậy,nhưng chỉ có khác là không phải trong tình huống dở khóc dở cười như bây giờ mà là chỉ toàn lúc hấn đang phóng đăng với họ,còn ngay bây giờ hấn có một cảm giác rất lạ mà không sao tả được.

-Cục ngen tổ bố kia,chóp nửa coi chừng rớt xuống tôi đấy. _lấy lại không khí âm đạm này hấn liền phá tan nó bằng cách trêu chọc nó.

Nó giật mình,ngồi dậy nhanh tay quệt mắt,không ngờ nó bị hấn lừa.

-Anh trêu tôi. _ Nó bị hấn làm quê độ,không biết làm gì liền lấy tay đánh đánh vào người hấn.

-Hahahahahahahahahha.háháháhahahahha _hấn đột nhiên bật cười lớn,càng cười càng to.Cười đến chảy cả nước mắt mà không thể nhịn được,hấn cứ thích trêu chọc nó rồi nhìn nó tức giận mà làm hấn thấy thích thú và vui đến vậy.Hình như đây không phải Dương Vĩ mà người ta biết,hấn ta biết cười cơ đấy

-Ê.. Đủ rồi nha,bộ vui lắm hả,ta cần nữa thì đừng có trách nha. _ Nó bực tức đến đỏ cả mặt.

Hấn liền cố nhin mà tắt đi tiếng cười,lấy lại phong độ lãnh đạm thường có.Dùng tay búng vào trán nó.

BỐC

-ÁY DA...ĐAU...-Nó la lên nhăn mặt rồi lấy tay ôm trán mình.

-Biết đau thì im lặng đi."Mắt hắn tuy chẳng có biểu cảm gì giọng bình thản mà giễu cợt.

-Đáng ghét,anh sao vô duyên thế hả._Nó lấy tay xoa xoa trán,trách móc.

-Còn không chịu yên.Cô thử động đây xem,tôi sẽ quăng cô xuống đường."Với cái vẻ mặt tuấn tú dọa người,thật làm cho người ta hú vía,lời nói chẳng tao nhã như bề ngoài chút nào cả.

-Éc...._Nó cứng họng nhìn hắn."Không đùa chứ",nó cứ trở mắt,nhưng sự thật chẳng dám hó hé,chẳng may hắn làm thật thì bỏ mạng tại đây.Đang trong hang cộp nên biết hoàn cảnh 1 chút thì hơn.-Đây là đầu thế"Lấy lại vẻ tỉnh táo,không nghịch ngợm nữa,đảo mắt ra ngoài rồi tò mò hỏi hắn.

-Không muốn trốn nữa sao?_Miệng cười nhạt.Nhấn ga phóng đi không đợi cho nó có cơ hội trốn ra.

Nó ngẩn mặt,về ngơ ngơ "Ừ nhỉ,sao mình không chạy nhỉ.Ma ám hay sao vậy"Trong lòng thần ra mới biết đã bỏ lỡ kế hoạch 36 kế chạy trốn mất rồi.Liền hậm hức biết mình thật ngơ ngẩn.

10 phút sau.

Hắn chạy vào căn nhà như một toà lâu đài,hơn cả cái biệt thự mà nó thường thấy,cánh cửa lớn và rộng,chạy vào trong sân vườn hồ bơi, đẹp và lớn đến mức làm nó choáng ngợp như trong mơ mà không tin vào mắt mình nữa.

Hắn dừng lại trước cánh cửa lớn của toà lâu đài(theo cách nó gọi) màu trắng kem,Hắn mở xe kéo tay nó vào trong căn nhà lớn .Bước vào cửa thì có cả hàng người hầu đứng chờ cúi đầu chào.Nó cứ ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh,nó thật sự không thờ nổi với kiến trúc và nội thất ở đây, đều sang trọng,quí giá,1 mốt đồ ở đây chắc đáng giá cả tỷ.

-Dẫn cô ta lên phòng đi_hắn quay sang ông quản gia nói và kéo nó o đến trước mặt.

-Dạ cậu chủ._Ông quản gia hiểu ý.

-Ý..khoan..khoan đã,sao tôi..phải...._nó thấy mọi thứ rồi tung lên,nó cứ như con rối ấy, đưa nó đến đâu nó đều không biết gì cả.Nhưng chưa kịp hỏi nó đã được hai người hầu khác dẫn tay đi.

Sau 1 tiếng đồng hồ.

Khi được chải chuốt,sửa soạn,thay đồ như công chúa xong xuôi,và được dẫn đến căn phòng của mình. Đúng như phòng của 1 cô công chúa nhỏ,xinh xắn,nó bất ngờ thật,lần đầu tiên nó được đặt chân vào căn phòng thế này.

-Tiểu thư,từ giờ đây là phòng của cô,tiểu thư hãy ở đây đợi cậu chủ._nói xong ông quản gia liền vội bước ra và đóng cửa lại.

-Khoan đã.. ông...

-Trời cái quái gì đây,mơ hả ta._Nó nhìn ngẫm lại mọi thứ rồi nhéo vào tay mình.--- Ừ da, đau thiệt,chắc không mơ.

-Mà sao mình ở đây vậy trời,sao thấy cảnh này quen quen nà ta,gióng trong phim,thường mấy tên biến thái bắt cóc bán những thiếu nữ thường xảy ra những hèn cảnh như thế này lúm__Nó tự nói lại có cảm giác run sợ,hốt hoảng.

-Ý da...mà sao cho ăn mặc đẹp dữ vậy,cho ở phòng đẹp nữa.Mà cái tên đó biến thái mà,trong phim mấy tên biến thái thường làm trò ki dị lắm.Híc.Không lẽ số mình đến đây là chấm hết sao._nó mếu mào.cứ ngồi tự hù mình.rồi lắc đầu,nói tự trả lời,cứ như mấy người bị tự kỉ.

-CỐC..CỐC.....

"HÚC..TÊN BIẾN THÁI....DÂM ĐĂNG....TÓI NHANH VẬY SAO"

Nó hoảng hốt nghe tiếng gõ cửa,lấy tay bịt miệng mình lại.

Mất nhìn ra cửa,chân tay bủn rủn bước chầm chầm về phía cửa.

CỘC..CỘC...CỘC

Bên ngoài hắn thấy không động tĩnh gì liền đập cửa liên tục.

Bên trong nó cứ rụt rè không dám lại mở cửa,run lấy bầy toát mồ hôi,vừa lo vừa sợ hắn vào.No nhanh tay mò thấy trong cái học tủ con dao trọc giấy.

Hắn chờ lâu nên lấy chìa khoá mở cửa,vừa bước vào..

-Tại sao không ra...?Hắn vẫn chưa kịp nói xong câu khi bước vào trong thì sừng người lại.

-Cô...cô làm cái trò gì nữa vậy._ Con mắt hắn nheo lại nhìn nó kì quặc khó hiểu.

-Không...không được bước ..tới...đây..-nó cầm con dao run run chìa vào hắn

Hắn chẳng sợ hãi gì,vẫn bình tĩnh bước tới nó.

-Nè...không.. được bước tới....dao thật đấy._ nó hoảng sợ lùi dần về phía sau

Nó lùi hẳn thì cứ tiếng tới. Trong đôi mắt hắn lúc này có vẻ căm giận rồi.

Khi nó đang lùi xuống thì bị vấp cái tấm thảm.

XOẠT...

Con dao bay thẳng lên...

CÓP---Cứ tưởng con dao bay trúng hắn,không ngờ không phải dao mà thứ khác....

--BỊCH--

Nguyên chiếc dép hình con heo xinh phi thẳng vào mặt hắn,sau đó hạ cánh rơi xuống chân hắn.Thân hình cao lớn vẫn đứng đồng người cứng không nhúc nhích.

-Hê...hê..hihi.....tôi không..... cố ý..._Nó sợ hãi co rút người lấp bắp,tím đập còn nhanh hơn lúc này.

-Nha đầu...”_ câu nói trầm xuống,về mặt tối sầm,nhưng khí nóng như con lửa đang ùn ục lan tỏa tứ phía,càng đáng sợ hơn.Nó vô tình chọc vào ổ chứa nên cảm giác bây giờ chỉ biết run rẩy,tím cứ đập không ngừng,cả người đầm mồ hôi,trong nó lúc này nhỏ bé đáng thương trước hắn.-:Tôi..tôi...

Không đợi nghe thêm gì từ cửa miệng của nó.Hắn lao tới giựt mạnh cánh tay nó rồi đẩy ngã vào chiếc giường mềm mại trắng muốt.Nó sợ hãi nhắm tịt mắt lại, để mặt hắn đang nằm đè lên người mình.

2phút trôi qua....Mọi thứ vẫn yên tĩnh không tiếng động.Tư thế cả 2 vẫn giữ trọn như thế không hề có động tĩnh gì khác thường.

Nó thấy lạ nên mở hí một bên mắt.Thấy gương mặt hắn vẫn đang chăm chú nhìn mình nó mở cả 2 con mắt to như 2 viên trân châu to và óng ánh nhìn hắn.

-Muốn...muốn... gì đây.._ Nó lấp bắp nói

Hắn đột nhiên dần dần kề sát mặt nó hơn.châm chậm nghiêng nhẹ đầu mình sang nữa bên giống như hắn đang muốn chạm vào đôi môi mọng đỏ xinh xắn kia của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người Phụ Nữ Trơ Trẽn

-Cốp---

Tiếng cùn đầu nghe rõ đau.Đây là cách tự bảo vệ mình của nó khi gặp phải loại biến thái.Không biết đầu hắn cứng hay do đầu nó quá mềm,dùng lực mạnh thế mà hắn chẳng hề hấn gì,trong khi đầu nó được mệnh danh là “Thiệt đầu công” lại muốn nổ tung ra.

Hắn cau mày,nó dám đánh hắn cơ chứ.Mặt hắn đánh lại,bóp chặt tay nó,làm tay nó đau đến mức mặt nó biến sắc tím tái.Anh mắt giận dữ làm nó hoảng hồn.-Nha đầu,cô gan thật đấy,dám ngay thương tích cho tôi,những 2 lần,có phải cô thấy hít thở không khí nhiều quá nên chán rồi không.

-Á...đau quá...đau quá,tôi..tôi..Á..đau._ Mặt nó tỏ ra đau đớn cơ mặt nhăn nhúm thờ cũng trở nên khó khăn,Không biết là hắn lại giận dữ như thế.Bất chợt ý nghĩ theo hắn về đây là ý nghĩ “Ngu xuẩn” nhất.Giờ thì hối hận đã muộn rồi.

Thấy nó tỏ ra đau đớn mặt cũng tím tái,con mắt hắn bắt đầu dịu lại,tay cũng từ từ buông lỏng.Cơ thể hắn đang phủ lên người nó,khiến nó không thể nhúc nhích,mà nhìn mặt hắn động đậy nó cũng chẳng dám,nhưng nằm dưới thân hắn,nó cảm nhận được phần dưới của hắn có cái gì đó rất kì lạ.Hình như là vật gì đó cứng cứng chạm vào đùi nó.nó tròn tròn mắt nhìn gương mặt lạnh như băng chẳng có chút biểu cảm,nhưng ánh mắt như muốn nuốt chết

nó.”Chẳng lẽ...thứ đó...là...”

-Cô thử động đây xem,ắt hẳn cô sẽ phải hối hận.”_Âm thanh nhẹ như gió thoảng quá,nhưng đủ phần cảnh cáo và đe dọa.Cô mà con động đây làm hẳn kích tỉnh chắc chắn hẳn sẽ ăn tươi cô.

-Bíp bíp—Tiếng nhấn nút báo cáo có người bên ngoài.

-Thưa cậu chủ,có khách muốn gặp thiếu gia ạ._ ông quản gia nhẹ giọng nói thông qua màn hình được đặt trên tường.

-Được,5 phút sau tôi sẽ xuống.

-Dạ cậu chủ.

Hắn quay qua nhìn nó.

-Cô ở đây đi,chuyện nhà cũ của cô,sẽ được giải quyết,cô không cần nghĩ,sau này tôi sẽ giải thích thêm. Giờ cô nghỉ ngơi đi._Hắn là người biết kiềm chế,với cô nhóc 18 tuổi hẳn càng không nên phát tiết,buông người nó ra,chỉnh chu lại quần áo.Sắc thái lãnh đạm lại quay về.Quay đi rồi nhất cặp chân dài sẩy bước ra cửa,ấn nhẹ nút trên màn hình nhỏ.Cánh cửa tự động mở ra sau đó khuất dạng.

Lúc hắn đi mất,nó vẫn còn thơ thẩn,dường như nó hờn tợn rơi vào thế bị động,từ lúc gặp hắn,nó đều làm theo hắn như con rối,chẳng thể được ý kiến hay phản khángL:-Tên này sao mà khó đoán quá.haiz..thấy hắn cũng không phải hoàn toàn xấu,thui tin hẳn lần này,từ từ tính tiếp....Hoaz...buồn ngủ quá,cả ngày mệt mỏi đánh 1 giấc mới được._nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ,có lẽ ngủ sẽ làm nó tốt hơn

Đôi chân dài bước từng bậc xuống,trong bước chân chẳng hề gấp gáp,cứ như hắn biết rõ người sẽ gặp là ai,Đôi chân chậm chậm lười nhác tiến tới phòng khách lớn.

CỘP

Hắn bước vào nhưng trên mặt hẳn lúc này không phải là tâm trạng thoải mái như ban nãy,mà là khí lạnh của sự chết chóc,toà qua người hắn,dần lộ rõ đôi mắt sắc bén.

---Cô đến đây có việc gì?_giọng nói lạnh lùng trầm kha.

Người phụ nữ với gương mặt trái xoan,trong như 1 tuyệt sắc giai nhân ,Đang ngồi trên ghế sofa dài và lớn với tư thế tao nhã,toát lên phần sang trọng,Thần hình quyến rũ làm người ta phải động lòng.Người phụ nữ không biết tên ngẩn mặt ngược nhìn người đàn ông nam tính cao lớn không khỏi mỉm cười dịu dàng.

-Em đang chờ anh.-Người phụ nữ bất chợt đứng lên,ánh mắt không dời đi đâu được mà mê muội nhìn hắn.-Lâu rồi chúng ta không gặp nhau.

Trông thấy người tuyệt sắc trước mặt,mà hắn vẫn không hề thay đổi sắc thái,1 chút động lòng cũng không có.Chiếu Tia lạnh lẽo nhìn người phụ nữ,buông lời lạnh nhạt:-Đến đây chỉ để nói những câu dư thừa thì biến nhanh đi,tôi không có thời gian rảnh rỗi nói chuyện phiếm.

- Tiểu Kiệt nó rất nhớ anh.”Người phụ nữ vội nói,câu nói có chút buồn phiền,và khiếp sợ với ánh nhìn sắc lạnh đang đối diện mình.

Trên đôi môi chẻ mỏng chợt hiện lên đường cong nhếch 1 bên,giọng nói trầm thấp:- Từ lúc nào cô quan tâm tới con trai cô vậy,cô biết nó nhớ tới ai sao?.

-Là thật”_cô giật mình khoảng giây lát,rồi gấp nhẹ đầu khẳng định cô không hề nói dối:-Nó bảo nhớ anh,muốn gặp mặt anh.

-Mẹ kìa,không nên dùng thái độ lưu luyến mê muội này để nói với con trai của chồng,nếu ông ấy nhìn thấy,cô có trăm cái mạng cũng không đủ.”giọng điệu pha sự chế nhạo,mĩa mai tỏ ra nhăm chán phải đối diện với người phụ nữ này,nhà thông thả dựa người vào ghế dài,cánh tay tùy ý để trên niệm ghế.

Đôi môi như cánh hoa anh đào chợt run lên,mím chặt lại cố nén đi cảm giác khó chịu trong lòng ngực,tay người phụ nữ siết chặt.-Em...muốn gặp anh,Tiểu Kiệt cũng muốn gặp anh.

Bây giờ cái vẻ khinh thường trên gương mặt anh tú kia ngày càng rõ.Đôi mắt nheo lại trông quỷ dị:-Đừng lấy thẳng nhỏ ra làm cái cớ,tôi không muốn nhìn thấy 2 người.

-Anh..vẫn còn hận em _Người phụ nữ gần như nín thở,âm thanh phát ra có phần nghẹn ngào.Đôi mắt long lanh tia hi vọng yêu thương.

-Trơ trẽn,lại đàn bà này ông ấy cũng có thể đem về nhà sao.Mẹ kìa chạy đến nhà con trai của chồng hỏi “Anh vẫn còn hận em“,cô đang làm trò để tôi cười có phải không? _Sự khinh khi thể hiện rõ ràng qua từng chữ 1,giọng điệu khinh miệt của hắn càng lúc càng dữ dội.Câu nói của người phụ nữ,làm hắn như nghe được 1 câu rất hài hước mà bật cười chế giễu.

-Anh đừng nói những lời như thế có được không,em..em còn rất...”_Người phụ nữ cả người run bần bật,giọng nói yếu ớt tỏ ra đáng thương ,đôi mắt đỏ ngầu như sắp rơi lệ.Nhưng chưa nói được hết câu,âm thanh lạnh tanh mùi máu khằng khằng cất lên:--Tôi cho cô 1 phút để biến khỏi nơi này,nếu còn dám tới đây lần nữa,không đợi ông ta biết chuyện thì tôi đã xử cô trước.

Nước mắt người phụ nữ với gương mặt tuyệt sắc đầy ngấn lệ,sự uất ức chưa xót nhìn hắn mà run rẩy vội bước nhanh ra ngoài,nhưng bước chân đầy lưu

luyện mà tiếng gót giày nghe như xốt xa.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Làn Gió Mới

6 A.m tại toà biệt thự Cool

-Bíp..bíp...bíp...bíp...

-Tiểu thư à,tiểu thư mau thức dậy đi.tiểu thư à.! Cô người hầu đứng trước phòng nó nhấn chuông để đánh thức nó vậy

Haiz nhưng con sâu lười này làm sao có thể dậy được khi con đang mơ đang dơ.Cũng vì thế mà nó cứ bị Ông giám thị phạt vì tội đi trễ.

-Nguyệt Hàm vẫn chưa dậy._hắn bước tới

-Dạ vâng,con kêu mãi nhưng tiểu thư vẫn ở trong không động tĩnh ạ._cô người hầu thấy hắn liền cuối đầu nhẹ giọng

-Làm việc của mình đi._vẫn như thường ngày hắn đều lạnh lùng như thế.Hất mặt ra hiệu người hầu lui ra.

Hắn mở cửa bước vào phòng nó.

Vừa lại gần, hắn bị nó làm đông cứng người,hắn nhìn nó như con quái vậy ngoài hành tinh không thể tưởng tượng được.

Lúc này nó đang trong tư thế đầu thì dưới sàn thân thì trên giường.Mà quan trọng là nó bận đầm ngủ,nên chiếc đầm bị hất tung lên tới bụng nó.thấy hết cả thân dưới.mệnh thì bị nó đá văng xuống nền.Miệng nó thì đang há hốc như chờ sung rụng.

CỨ TUỞNG KIỂU NÀM CỦA NÓ THỂ NÀY NÀY.!

Quả thật trên đời này lần đầu tiên nó thấy 1 đứa con gái có thể ngủ như thế,thật sự làm hắn hồn vía treo ngược trên dây điện mà.

-Nguyệt Hàm...cô dậy cho tôi..._Có phần sùng người,lời nói có chút khó diễn tả.

-Cô Không dậy tôi sẽ đem cô đi rụn nước sôi._Mặc dù lời nói độc địa nhưng mang ý cười,hắn có phần thích thú,cứ dán mắt vào con sinh vật quái dị lủng lẳng trên giường

Tiếng đe dọa của hắn làm nó cũng phải giật mình dậy.Nó lấy tay dụi dụi mắt,mặt chưa tỉnh ngủ,mờ dần ra. Đang lơ mơ thì nhìn thấy mặt hắn đang di sát vào mặt nó.

“ai mà quen dữ ta” nó chớp mắt dụi thêm lần nữa,mặt hắn vẫn tỉnh bơ kề gần.

-Còn chưa tỉnh,muốn tôi đem cô đi luộc chín không.

-Ồ..Luộc chín._ Nó giật nảy mình mới biết rõ là hắn ,chồm người dậy.----CÓP---VÌ HẮN ĐANG KỀ ĐẦU NGƯỢC VỚI NÓ.NÊN KHI NÓ CHÔM DẬY ĐẦU CẢ 2 VA CHẠM.

Bị trúng 1 cú khá đau,mặt hất sa sầm,hơi lơ đảo ngược lên.-cô thích gây chuyện lắm đúng không.

-Anh...làm gì ở phòng tôi hả.---nó lúc này nhìn xuống mới biết nó đang lộ hàng-----AAA...người thấy gì rồi hả,tên dâm đảng.

Về mặt gian tà,như là hắc lang,nheo mắt nhìn nó:-Cô thật không hợp với màu đỏ.

-Anh..Anh..”Nó trừng mắt về phía hắn,miệng lắp bắp,mặt bắt đầu chuyển thành màu đỏ,cứ như bao nhiêu máu đã dồn hết lên não”Anh ta thấy rồi sao,tên dâm đảng anh chết với tôi.”

Vừa định nhào lên cho cái tên cao lớn như pho tượng sừng sững kia 1 trận,nhưng hành động “Lấy trứng chọi đá” này thật ngu ngốc.Hắn nhanh tay nắm chặt 2 cánh tay nó.Dùng cả lực áp đảo đẩy nó xuống giường.Dương Vĩ cắn nảo cổ nó,hơi thở ấm nóng mạnh mẽ phủ lên người nó mà lan tỏa,Làm nó hoảng sợ vùng vẫy,hắn kề sát mặt với nó.

-Mùi gì thế _Định dọa nó thì bị nó phả hơi vào mũi,hắn bật dậy bịt mũi lại.

-haha..muốn hôn hả,nè lại đây lại đây tôi cho niếm mùi lợi hại _Nó phá lên cười rồi chu chu cái mỏ ra cố ý chọc tức hắn-----hôm qua tôi ngủ chưa sức

miệng đầy...hahaha...định giờ trò dè sôm sang sôm hà...không dễ đâu nghen._ nó cười khoai chí làm hấn bật mũi sợ không dám lại gần.

-Bộ miệng cô là ống cống hay sao hà,nhanh đi rửa ngay và lập tức._ Mặt hấn bắt đầu biến sắc,lùi dần ra,Tránh né người nó để cho nó ngồi dậy.

Thấy hấn yếu thế,nó được nước làm tới càng tiến gần hấn,có ý phả hơi miệng vào gần hấn.

-U...ur.....hum hum._ hấn thấy nó cứ làm tới,lấy tay bóp miệng nó lại không cho nó chóng cự.

-Sợ chưa hả.cô mà không đi làm vệ sinh trẻ học thì đừng trách tôi đó.

Nó lúc này mới giật mình nhớ ra trẻ học.

-Um.m bu.. ôn...g.r....a..

Hấn buông tay mình ra,rồi nó vội chạy thẳng vào phòng WC.Hấn nhìn hình dáng nó cuốn quýt chạy,về lãnh đạm mang ý cười.

“Con nàh đầu ày cần phải được dạy dỗ”Hấn bước xuống ghế sôpha ngồi nhìn ra cửa,về mặt đậm chiều nghĩ gì đó khó mà đoán ra.

-Ê...tên kia còn đứng đó làm gì_tiếng nó từ trong phòng tắm vọng ra.

-Sao chưa ra_hấn cau mày, tiếng nói vọng ra làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Dương Vĩ

-Ê,đừng có đùa chứ,tôi không mang theo đồ vào,cho nên anh ra ngoài đi._Giọng nói ngượng ngùng,nhưng vẫn lãnh lết vọng tới

-Vậy thì ra đây thay đi._Điều bộ ung dung ngồi gặt tàn thuốc,thần nhiên nói như việc hiển nhiên,làm nó hoảng cả người.-Không...không được anh không ra ngoài tôi không thể đi học.”.

-Vậy hôm nay cô nghĩ đi.”Câu nói quá mức bá đạo,cái kiểu có đánh cũng không đi của hấn quả thật rất lì lợm.Hấn đâu phải chưa từng thấy thân thể phụ nữ,hấn cho rằng cũng chỉ là da thịt như nhau thôi,có gì phải ngượng ngùng,chẳng phải trước này phụ nữ luôn tự động đến còi trước mặt hấn sao. Việc gì bây giờ hấn phải nghe theo nó mà ra ngoài.Nhưng hấn lại không biết rằng Nha đầu này chỉ là cô gái 18 tuổi thần khiết như nước,làm sao giống những người phụ nữ kia.

--Rầm--Nó tức đến sôi cả máu,đóng mạnh cửa,ở đâu ra tên bá đạo vô lý như thế chứ.

-Rầm—1 tiếng lớn nữa phát ra,hấn kéo mạnh cửa ra.Thần hình sùng sùng mà nhìn xuống nó.—Này..này...tôi la lên đó”Nó lấp bấp,giọng không khỏi khuyhnh hải.

-Á...”Hấn giật mạnh chiếc khăn trên người nó xuống,nó hét lên 1 tiếng,phản xạ ôm người che lại.Chưa khỏi hoảng hốt hấn ném cho nó 1 bộ đi học,làm nó ngạc nhiên mờ mắt.

-Cô có 3 phút để thay đồ đi xuống dưới,trẻ 1 phút là tôi sẽ ăn cô(ăn:có nghĩ là hấn sẽ dùng bạo lực tình dục mà nuốt sạch cô,không nhân nhượng).

Đến trường.

Hấn từ trong xe hơi màu đen bóng loáng bước xuống.Cứ tưởng hấn sẽ mở cửa cho nó,ai dè hấn bước đi thẳng vào mà không thèm quan tâm nó.

-Nè...không biết ga lăng là gì hả....ta không mở ra được đây nà_thấy nó cứ la hét lay hoay với cái cánh cửa bác tài xế vội vàng bước xuống mở cửa xe cho nó.

Nó nhanh chân chạy xuống,quảy balô lên người lật đật đi vào trường.

Nó cứ cắm đầu chạy đột nhiên hấn bước chân dừng lại,làm nó đang đi thì va mạnh vào lưng hấn.

-Áy da...cái gì vậy sao không đi tiếp, đụn rồi này._ nó cần nhằn, nhẩn nhó.

Hấn vẫn đứng im,không biết hấn nhìn gì,nó từ sau lưng hấn,chồm lên trước.

-Trời bộ có ngôi sao Hollywood tới ha gì mà chen lấn chụp hình thấy ghê vậy,nguyên bày con gái mà đứng bít cả sân luôn_nó ngạc nhiên khó hữu nhìn.

Cả lũ con gái cứ nháo nhào chen nhau chụp hình hấn,có đứa chảy nước miếng,đứa thì la hét,--trời ơi đẹp trai quá.

---con hơn diễn viên hàn quốc nữa mày ơi.

-Anh ấy là của tao.

---của tao..

--Tránh ra coi...

-Woa,người gì mà nam tính đẹp trai phong độ quá vậy trời.

-Anh ấy là ai vậy,nhìn lãng tử, đẹp trai qua đi.

Cả sân trường xì xào la hét bọn con gái cứ nhau tới hấn.Nó bị tụi nó đẩy ra lúc nào không biết,té lăn xuống đất.

-YA..A... mấy con vịt cái mê trai này, điên hết rồi hả,làm như tận thế tới nơi vậy_nó tức tới đứng vậy phui phui quần áo.

-Mặc kệ mấy người.Kì này cho anh chết luôn.haha-nó nhìn hấn đang bị cả đám bao quanh,nó thấy hà hê.

Sắt mặt hấn tới sầm,đanh mặt như sắc khí đang không ngừng phát ra.Trong khi mấy con vịt mê trai ngây thơ chẳng nhìn ra.Cúi cùng hấn nhìn thấy cái bóng dáng nhỏ nhắn đang tung tăn bước đi.Dù vậy hấn những giữ thái độ trang nhã,dù gì hấn cũng là người có quyền thế,bị vây quang vẫn cố tỏ ra lịch thiệp không xác thương ai.

Nó đang tung tăn bước vào lớp thì bị kéo tay lại.Mai bắt đầu uyên thuyên với nó làm nó nhức cả đầu.

-Bà tai sao lại đi chung với anh đẹp trai đó vậy?

-Bà quen biết thế nào với đại gia đó vậy?

-Tui nghe nói Người đó là Dương tổng đã trợ cấp học bổng và ủng hộ hoạt động lễ hội lần này khá lớn cho trường mình đó.

-Bà quen biết thế nào vậy.

-Nghe đồn anh ấy có một gia sản kết xù được thưởng hưởng từ người cha Dượng quá cố.

-Có đúng là vậy không.

---Hai mày lam on cho tao yên đi.

---Thật ra bà biết Dương vĩ ra sao thế._mái cứ hỏi tới tấp không cho nó thờ luôn.

--Hấn tên Dương Vĩ sao._nó đang chăm chú làm bài tập,rồi thán nhiên hỏi nhỏ bạn 1 cách vô tâm.

Mai mở to mắt nhìn nó—Ngay cả tên mà bà con không biết sao có thể quen biết được anh ấy chứ?

-Thì Ông chú đó có nói đầu mà biết._nó vẫn cầm đầu chép bài như không hề chú tâm tới.

-Vậy sao bà lại quen biết và đi chung với Vĩ vậy?_Mai nghi hoặc chăm chú nhìn con bạn mình .

-Thì tại cái ông Khương đó_nói tới đây nó đột nhiên dừng lại biết mình sắp nói hớ.

“Chết không được nói hấn là người giám hộ cho mình,dù gì cũng không quen thân gì hấn,nói ra chỉ thêm rắc rối”

-Bà nói tiếp đi chứ...tại sao lại do thầy khương?_mai giục nó nói.

-Hình như mày hơi nhiều chuyện quá mức rồi đó.Lo học bài đi nay tới tiết sử của Hùng đại nhân đấy,lo mà giữ thân đi._nó liền đổi sang chuyện khác.

-Xi..không nói thì thôi._Mai nhắm nhó quay đi.

Hấn lúc thì lúc này được thoát được đám con gái cũng nhờ thầy giám thị ra dẹp loạn hết cả đám

Hấn sau khi bàn xong công việc với thầy hiệu trưởng,thì định về công ty,nhưng không hiểu sao hấn lại quyết định nán lại đây, để đi vòng quanh khu trường.Nơi đây làm hấn như có chút chận long.

“Hồi ức và kỉ niệm có phải là những thứ được trải qua và trưởng thành bắt đầu từ nơi này.Con người ta không thể có hồi ức kỉ niệm dưới mái trường chỉ vì họ quá nghèo mới là thứ xa xỉ đối với họ.”Hấn không nghèo khó,nhưng cũng có thể cho là thế,nếu không dựa vào khả năng của mình hấn chẳng thể có ngay hôm nay,Trường học là cái quái gì,chẳng thể tôi luyện hấn trở thành người như bây giờ.

Hấn đứng hồi lâu dưới gốc cây Phượng già nhìn ngắm mọi thứ ở đây rồi bất giác hấn cười nhạt,chắc là hấn phải cảm ơn lão ta,Những thứ này thật ấu trĩ,Có lẽ người như hấn chẳng cần phải có những kỉ ức này.

-RENNGGGGGGG-TIẾNG CHUÔNG GIỜ RA CHƠI

Tiếng chuông như báo thức hấn phải rời đi,Nhanh chân bước ra ngoài vì hấn đã vô tình lãng phí khá nhiều thời gian vô ích ở đây rồi.

Nhưng đi được một khoảng hấn dừng lại trước nhà kho.Hấn thấy nó đang tung tăn ôm đủ thứ đồ ăn trên tay mình,hấn vội lùi lại để không cho nó nhìn

thấy hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô Gái Kỳ Lạ

-Ê...cậu không được ăn hết đâu đấy..

-Haha,con gái gì mà ăn nhiều quá vậy không sợ thành heo sao.

-Sợ gì chứ,ăn để sống,mập ốm thì hề gì.

Đúng là tiếng nó,nhưng điều làm hẳn khựng lại là con có 1 người con trai nữa,hắn nhìn vào khe cửa thấy nó và tên kia đang đùa giỡn vui vẻ,hắn cảm thấy có chút khó chịu,rồi quay lưng bước đi thẳng.Khuôn mặt hẳn lúc này trở nên lạnh nhạt hơn,nhưng vẫn lộ rõ sự khinh miệt.

Trở lại khu nhà kho.

-Cô ăn ít thôi,con gái con lười gì mà ăn không ý tứ gì cả._vĩnh trách nhẹ rồi lấy tay mình nhẹ nhàng phui miếng khoai tây chiên vụn trên mặt nó.

Vì hang động Vĩnh mà khiến nó bất ngờ phản xạ mạnh vào lưng Vĩnh.

-Á..làm gì vậy,cô điên hả,tôi giúp cô phui đồ ăn trên méch thôi mà 2 có cần hành hung người ta dữ vậy hông._Vĩnh nhắm nhó xoa xoa lòng ngực.

-Hêhê..cho xin lỗi đi,tại tôi bị cậu làm giật mình chứ bộ._nó giả nai vô tội cười hi hi để chuộc lỗi.

-Haiz...con gái gì mà bạo lực quá!..Mà...không lẽ cô chưa bao giờ....._vĩnh đang nói bỗng nhiên kẻ sát gần mặt nó áp ứng.

Nó rút mặt lại e dè.-Tôi thì...làm sao chứ.---Khi nói dứt câu thì nó mới hất mặt về phía Vĩnh.

Vĩnh quay mặt đi rồi cười gian tà.—Cô...chẳng lẽ chưa được đàn ông chạm đến sao hả?

-Giờ đây...biểu hiện đó là sao,chỉ có chút phản xạ nhỏ mà cũng...Xi..không thèm nói chuyện với cậu nữa._Nó ngại ngùng quay ra chỗ khác giả vờ giận lẫy.

“Sao lại không chứ bị cái Tên Dâm đang đó xém chút lợi dụng mấy lần,con bị hẳn nhìn thấy nữa chứ...hừ..nhắc tới tên hẳn là máu điên dồn tới não rồi.”

-Quây...làm gì mà ngồi suy nghĩ mà mặt cô như muốn ăn tươi nuốt sống ai vậy._Vĩnh lay lay người nó.

-Có gì đâu,mà bộ cậu hay đến đây lăm hã,lần nào đến cũng gặp cậu hết._Nó chuyển đổi chủ đề và cũng tò mò muốn biết thêm gì đó về con người này.

-Ừm,thì sao_Vĩnh lạnh nhạt đáp

-Thì chả sao,nhưng tôi thấy cậu hình như rất cô đơn,nếu là người khác thì họ đều đi cùng bạn bè tụ năm tụ bảy ngồi nhìn rồi buồn chuyện về mấy đứa gái.Còn cậu thì khác,lúc này tôi vào thấy cậu 1 mình rất cô độc._Nó cứ uyên thuyên về Vĩnh,

-Liên quan gì đến cô_Vĩnh trở nên lạnh hơn trong lời nói.

Nó chú mắt nhắm mặt tỏ vẻ khó chịu

-Tôi thích rồi sao, nhỏ mọn.

-Vậy còn cô,cô cũng cô độc sao?.Nếu không thì cô cũng không ôm 1 đồng hồ ăn đến đây 1 mình,dùng nói sợ bị giành ăn nên muốn vào đây ăn 1 mình nha.

-Tôi muốn được thoải mái yên tĩnh ăn rồi đánh 1 giấc thôi không bị quấy rầy thôi.hihi

-Thật vậy sao.?

-Chứ sao con nữa,Mà nêu đã gặp rồi mình làm quen đi,cậu không có bạn thì từ nay mình sẽ làm bạn với nhau, được không hihi.

-Xin giới thiệu tôi tên Trịnh Nguyệt Hàm,rất vui được làm quen với bạn_nó vui vẻ cười rất tươi chìa tay về phía Vĩnh.

Vĩnh lại thấy nó cười, và chính nụ cười rạng rỡ đó làm anh xao động, anh đỏ mặt quay mặt đi che giấu sự sợ hãi nó phát hiện ra.

-Thôi đi, bày trò màu mè, chẳng phải bây giờ cũng quen biết nhau rồi sao.

-Gi chứ, bây giờ chính thức làm bạn thì phải đúng trình tự không bắt tay thì thôi----Nó trẻ môi, tỏ vẻ thấy vọng.

-Nào, giờ tới lượt cậu đó _nó hất mặt nói Vĩnh.

-Không cần đâu, biết tôi tên Vĩnh được rồi.

-Ồ, vậy từ giờ nếu có chuyện không vui thì đến đây để tâm sự là bạn bè thì phải giúp đỡ hết mình, Từ bây giờ nơi này là nơi bí mật của chúng ta. _nó mạnh giọng khoai chí.

Vĩnh không nói gì nhưng trong lòng cũng khẳng định và thầm chấp nhận.

“Cô ta kì quặc thật”

-Thôi giờ tôi ở đây đánh 1 giấc mới được. Woaz. . .mệt quá đi _Nó vương tay ngã lưng xuống tấm ván gỗ.

-Nè..nè..còn gài gì mà có thể nằm ngủ vô tư trước con trai như vậy chứ, không biết sợ là gì hết, hết chịu nổi cô. _vĩnh tỏ vẻ cần nắn cái tính vô tư của nó, Nhưng vẫn chán chú nhìn nó ngủ. bất giác anh lại mỉm cười hiền hoà.

-Học học... tại... tên Vĩnh này hết, quá giờ ra về rồi mà vẫn không biết kêu mình dậy, ra trễ tết nào cũng bị cái tên dở hơi đó cầu nhau. _Nó hí hục chạy ra trường miệng cứ lẩm bẩm.

-Tiểu thư lên xe đi, cậu chủ bảo tôi đến rước cô. _Bác tài xế chạy lại mở cửa xe cho nó.

-Hihi... vậy là tên đó không đến, khoẻ khỏi thấy cái bản mặt khó ưa của hắn. _Nó hí hửng bước vào xe.

Về đến phòng nó lại lăn ra ngủ tiếp cho tới tối, chẳng hề hay biết hắn đã khuya rồi mà chưa về.

Vì ngủ cả buổi chiều tới tối mà vẫn không miếng đồ ăn bỏ bụng. Khi thức dậy bụng cứ kêu ùn ục. Nhưng tới mọi người ngủ hết rồi, đành phải kiếm đồ ăn nhanh trong tủ lạnh.

Trong lúc mò đường trong tối chỉ với cái đèn màn hình điện thoại.

-Ui da... đau quá _Nó vị va vào cái bàn thì thảo kêu đau sợ mọi người sẽ thức dậy.

-Hêhê... đây rồi, nhà giàu như vậy sau không mua cho mỗi phòng cái tủ lạnh cho rồi làm mình tìm miếng ăn cũng cực nữa.

-Woa, đúng là nhà giàu có khác, tủ lạnh bự nên chưa nhiều đồ ăn quá trời.

Nó đang chăm chú mừng rỡ vì thấy toàn là đồ ăn đắt tiền, mà nó từng rất muốn ăn thử. Nó cứ thấy đồ lạ là gôm hết vào người.

-Chắc.. để yên xem nào, ta đang bận lắm, đừng kiêu nữa mà. _Nó bị 1 cánh tay vỗ vào vai mình, nhưng nó chẳng hề hốt hoảng, mắt chăm chú vẫn tích cực với các bé thức ăn, mà vô tư phui cánh tay đang kiêu mình ra.

Nó như nhận ra được điều gì-----1s...2...3...” Hình như có cánh tay đang kêu mình thì phải... không lẽ.”

Nó chậm chậm quay lưng về phía sau. Đơ cái đèn màn hình đt lên, ánh sáng chiếu thẳng vào mặt người sau lưng nó.

----MMMMAAAAAAA.....-----Nó hốt hoảng la lớn.

Hắn liền bịt miệng nó lại

-Muốn cả đám người hầu thức giấc hết sao _Hắn ngán nhỏ giọng nói châu mày lại.

-Ummm..uuuu...hummmm... _Nó bị hắn bịt miệng không nói được.

-Không được lớn tiếng, lại phía sau bắt đèn lên đi. _hắn nói xong rồi buông tay nó ra.

Nó bước đến lại tìm nút bật đèn.

Trong lúc đang mò đường cứ lay hoay độn phải cái gì không biết ngã nhào vào người hắn.

Hắn không kịp trở tay nên cả 2 ngã sầm xuống sàn. Lúc này khổ nỗi không phải môi chạm môi. Mà hắn lỡ tay chạm vào vòng 1 của nó.

Nó bất ngờ Mất chữ A mồm chữ O.Cứng đờ người. o.O

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Muốn Rời Khỏi Hấn Càng Nhanh Càng Tốt

Trong tình trạng dở khóc dở cười như thế.Hấn cũng sượng người.

---CHÁT---

-ĐỒ DÂM TẮC._Nó giáng cho hấn 1 bạt tay,rồi ngồi chồm dậy.

-Người...người...người dám....._nó tức điên lên, định giơ tay cho hấn thêm 1 bạt tay nữa.

Nhưng hấn nhanh tay hơn,bắt kịp nắm chặt tay nó.

-Đù rồi nha,tôi không phải cô ý,cô vừa phải thôi nha , đánh được thì càng làm tôi hả_Hấn với tay ra sau bật đèn lên.

Nó vùng vằng giựt tay mình ra.Nhưng hấn nắm rất chắc.Khi hấn nhìn nó lại nhớ đến chuyện lúc sang khiến hấn càng siết mạnh hơn.

-Đa..u..q...u.. á_Nó nhắm nhó đầu đơn vì bị hấn siết tay quá chặt.

Hấn thấy nó đau nên ý thức buông tay ra.

-Đau chết được,người điên rồi hở_nó lấy tay xoa xoa mặt phụng phịu nói.

Mặt hấn đanh lại, định quay bước đi.

-Ê...mới về hả?_Nó lấy tay xoa xoa cái hàm lúc này bị hấn đau điên.Hỏi hấn từ phía sau.

Dừng bước chân lại.Nhưng không hề lên tiếng,ngụ ý chờ nó nói tiếp.

Tại tự nhiên hỏi tôi rồi con nói.Vậy nói chuyện chính đi.Tại sao lại nhận làm người giám hộ của tôi,con nữa chúng ta không phải bà con ruột thịt hay họ hàng xa gì,lại để tôi ở nhà anh.

-Đã nói rồi.”_Hấn lười nhác đáp trả,cho thấy câu hỏi nó từng hỏi bây giờ lặp lại thật làm mất thời gian hấn phải nghe như chuyện dư thừa.

Nó hít lấy 1 hơi rồi chậm rãi nói:-Tôi biết,nhưng câu trả lời đó không thuyết phục,anh muốn gì ở tôi chứ.Một người không có lý do gì để lợi dụng,muốn chơi lại tôi vụ giẫm chân anh thì còn rất nhiều cách,muốn giữ tôi ở đây,chẳng khác nào mang phiền phức,Tôi và anh cũng chẳng nên có quan hệ nào.

Tay đút vào túi quần,bờ vai rộng rắn chắc chậm chậm quay lại,về mặt lãnh đạm với cặp mắt tà mị luôn ẩn hiện ý cười,đôi môi cong cong nhếch lên buông ý nhạt-Chỉ là thù vị.Cũng chẳng cần cô phải thuyết phục.

-Bá đạo vừa thôi.Tôi có gì thú vị chứ.Hay anh là tên biến thái muốn nuôi nữ sinh để thỏa mãn”_Về mặt nó lộ ra sự sợ sệt,cứ cố nhìn vào đôi mắt đo đỏ tìm ra chút ý nghĩ của hấn,nhưng hấn vốn là người không dễ dàng đoán ra.

-Tại sao cô không cảm ơn tôi gì đã cho cô cuộc sống tốt hơn.”Hàm chứa sự chế nhạo của hấn.cô cảm thấy kh1o chịu mà thờ mạnh.Xỉa...không cần anh từ trước giờ tôi vẫn sống tốt đó thôi.

-cô muốn từ chối điều kiện có lợi.”_Hấn nheo mắt nhìn nó ám muội.:

-Hừ...ta không cần,anh tưởng ai cũng giống như mấy con nhò éo a ông éo bên cạnh anh hay sao.Ta không cần người xa lạ như người giúp đỡ.Ngày mai ta sẽ đi._nó lãnh nhạt trở nên nghiêm túc hơn bình thường.

-Tuỳ cô.

Hấn im lặng,rồi quay bước đi chỉ nói lạnh lùng nói.Nó thật sự không thể hiểu hấn đang nghĩ gì. Đối với nó tất cả mọi thứ hiện giờ kể cả hấn điều xa lạ với thế giới của nó.

Nhìn hấn bước đi.Nó mới để ý thấy trên cổ áo có vết son môi đỏ.

“Chắc...chắc mới đi vui chơi về đây mà.Thôi đi ngủ, ăn cũng no rồi.hehe.”Nó lúi thủi bước về phòng mình.

5h30 A.M

Nắng bắt đầu chiếu rọi qua cửa kính phòng nó,Vẫn cái tướng say ngủ không biết trời đất gì hết của nó.Hắn từ từ mở cửa bước vào mà không gõ cửa.Hắn bước chậm đến bên giường,tránh làm nó thức giấc.Miệng hắn lộ rõ 1 đường cong tuyệt mỹ.

T ÁCH T ÁCH –

TI ỀNG M ÁY ẢNH Đ Ư ỢC CH ỤP LI ÊN T ỤC.

.Xong việc hắn vội bước ra.

Đồng hồ chỉ 6h30.

-Á..chết rồi trẻ giờ đi học rồi!_nó hoảng hốt bật dậy,đầu tóc rối tung,mềm gối thì bị nó đập tung toé.

-Ý..đầu phải chú nhật mà._nó rồi thừ ra lằm bằm 1 mình.-----Làm hết hồn,tới cảnh nào rồi ta,hình như cảnh mình đang ôm nguyên con gà quay thì phải.Hêhê,không thương thức nữa thì uống lăm.Woazz..._Lằm bằm xong n1 o lại ngã lưng xuống định đánh thêm 1 giấc nữa.

-Nguyệt Hàm đâu_hắn từ trong sân vườn bận đồ thể thao tay cầm cây gậy đánh tennis bước vào nhà.

-Dạ thưa cậu chủ.Trịnh tiểu thư chưa thức ạ._Ông quan gai kính cẩn đáp,tay cầm lấy cây gậy tennis của hắn trao đem cất.

-Được rồi._nói xong hắn bước lên trên lầu 1.

Phòng hắn đối diện phòng của nó,hắn định bước vào phòng thay đồ nhưng nhìn qua cửa phòng nó.rồi bước tới.Chẳng muốn nhấn chuông phòng,hắn ấn nút rồi cửa tự mở ra.Định bước vào thì thân hình nhỏ nhắn đã đứng trước mặt

-Đứng đây làm gì.”Nó chau mày đưa mắt khó hiểu nhìn hắn.-Có mùi kìa._Tò ra về true ghẹo chi vào nó..

-Mùi..mùi gì?_nó quay qua quay lại hừi hừi người mình.-Có mùi gì đâu chứ.—Sau khi kiểm chứng nó ngẩng mặt lên khó hiểu.

-Là mùi khét.

Nó trừng mắt ngẩng cao mặt nhìn hắn.Nhưng không thèm chấp nhát với hắn.Nó liền quay qua vác cái balô lên vai.bước ra cửa.Chưa được mấy bước nó bị hắn nắm tay kéo lại.

-Đi đâu_hắn dường như biết rõ dự tính của nó,nhưng vẫn cố ý hỏi.

-Rời khỏi đi,hôm qua anh đã cho phép.”Đôi môi nhỏ nhắn mím lại,chắc lẽ hắn muốn nuốt lời.

-Xuống lầu ăn sáng _Thấy 1 câu lạnh nhạt nhưng chẳng hề biết gì chuyện hôm qua,quay đi xuống lầu,không cần đợi nó.

“Thôi kệ chắc hắn muốn tiền mình đây mà,ăn đi,sang giờ ăn gà không khí cũng có no gì đâu.hihi.đồ ăn ta tới đây”

Nghĩ rồi nó nhanh chân chạy vụt xuống.

Thấy hắn xuống ngồi vào bàn,bọn người hầu nhanh chân bưng thức ăn lên.

-Cậu chủ không thay quần áo sao_ông quản gia nhẹ giọng hỏi.

-Lát nữa tôi thay sau.

Thấy nó hí hửng bước vào bàn ăn,mặt mày hớn hờ.Hắn khẽ cười nhạt.Nó thì không nhìn thấy,nhưng ông quản gia đã kịp nhìn rõ biểu hiện của cậu chủ mình .

-Cô cần phải được dạy dỗ lại cách ăn uống”Tùy vừa vừa ăn vừa nói nhưng không hề nhìn lấy nó 1 cái.

-Tại sao tôi cần phải dạy dỗ,tôi sắp đi rồi,anh dạy cái gì chứ._Nó bểu môi.

Hắn vẫn im lặng tiếp tục gắp thức ăn.Nó liếc xéo hắn 1 cái,rồi không thèm chấp.Nhìn mấy món ăn thì quên hết.

-Woa...đồ ăn gì mà nhìn thôi chảy nước miếng luôn_miệng há to mắt nó sang lên.

Sau khi tàn phá hết bàn ăn

-Wa...no quá đề..._nó xoa xoa bụng ngã người ra ghế.

-Cô có sức công phá lớn thật.Ai nuôi cô chắc mặc luôn quá.

-Nè...nè..Cô muốn lặn mà gió chẳng ngừng là sao?

-Tôi nói là không đúng,nhìn coi cô ăn như chết đói 3 ngày,cả bàn đồ ăn nhiều như vậy mà cô đã ăn sạch hết,coi bộ cái đĩa con bóng hơn cái mặt cô nữa kia._cái kiểu mĩa mai nhưng vẫn mang theo 1 phần cười.

-Quá đáng sao vậy ả nói được,có bữa ăn thôi Dương Tổng có cần keo kiệt vậy không_nó chẳng ngượng mà ngóng cổ lên cái -Thôi cảm ơn bữa ăn,tôi đi đây._Nó đứng dậy cầm balô lên.

-Định đi đâu nữa_hắn vẫn ngồi yên đan tay lại thản nhiên hỏi.

-Thì ra khỏi đây’_Mặt nó ngẩn ra kiểu ngây ngô nhìn hắn đáp.

-Cô có muốn nổi tiếng không?Nói xong hắn ném bức hình được hắn nhờ người đi rửa vào lúc sáng.Thầy xuống bàn ăn

Nó chau mày lại khó hiểu.----Ý anh là gì?

Hắn mở mái ảnh lên bấm bấm rồi đưa cho nó.

-----ĐỪNG-----

CÚ SỐC MỚI ĐÁNH XUỐNG ĐẦU NÓ ĐÓ MÀ

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hãm Hại Thành Nô Lệ

-----ĐỪNG-----

-Cái...cái..gì._Nó quay qua trở mắt căng thật to nhìn hắn,nó thật sự bị sốc đến cứng họng.Từ chi bắt đầu run lên bần bật.Chết đứng như Từ Hải.Hắn thì tuyệt nhiên rất bình tĩnh,mặt hắn bây giờ trở nên gian xảo hơn,thích thú chờ xem thái độ người trước mặt.

-Tôi rất thích thái độ của cô bây giờ đây,thứ vị lắm.”_Nụ cười khiến người ta căm ghét cứ ngày càng rõ ràng hơn,cặp mắt nheo nheo trong gian xảo của hắn,làm nó không khỏi điên tiết hơn.

-DƯƠNG VĨ...ANH THẬT BỈ ÔI._Dồn hết hỏa lực trong lòng ngực mà bột phát,chi tay vào mặt hắn quát lớn.

Hắn đánh mặt,nụ cười chán ghét kia cũng nhanh dập tắt.Nó thật không biết lợi hại mà tránh,dám cả gan chỉ vào mặt hắn quát lớn,ắt hẳn nó đã ăn nhầm gan hùm beo.Cử tưởng hắn sẽ 1 tay cho nó xuống thẳng diêm vương nhưng hắn chỉ giựt mạnh cánh tay nó máu cũng không biết tụt đi đâu mà cả vùng tay bị nắm trắng chạch cật không có hột máu nào.:-Cô thử bước ra khỏi đây xem,ngày mai chắc chắn là ngày ma chay của cô.Tự trước nay chưa ai độn phải tôi mà còn ung dung tự tại sống tốt,huống hồ đã quá mức giới hạn nương tình với cô lắm rồi,mà chẳng biết phúc,muốn thoát khỏi tôi chi bằng lo làm nô lệ của tôi đi.”_hắn lời dù chẳng có mấy phần nộ khí,nhưng âm thanh bén hơn huyết đao,ẩn hiện trong đôi mắt đẹp đẽ ấy là 1 sự bá đạo mạnh liệt của 1 loài thú dữ muốn chiếm hữu con mồi tuyệt đối.

-RẦM---Xoàng...xoàng...choang...choang

Lúc này ông quản gia và đám người hầu nghe thấy tiếng động lớn liền chạy vào.Tiếng đập vỡ vang lên càng lớn,dưới thảm nhưng chỉ toàn là những thứ quý giá bị vỡ nát tương.Chiếc bình cổ thời nhà Tần,chiếc ly của Từ Hi Thái hậu,nhưng tầm hình nghệ thuật của những nhà Họa sĩ nổi tiếng từ cổ chí kim,đến những người nổi tiếng nhất thế giới hiện nay,Pho tượng cô Hi Lạp...v...v,đều bị đập nát.Ai nhìn thấy cũng hãi hùng mà chóng vánh,Thần kinh như muốn đứt ra vài cọng dây.

-Cô Trịnh,mau dừng tay.”_Ông quản gia nhanh tay chặn lại con giận giữ đang phát tiết cuồng dại,như 1 loài thú hoang sông sộc mà cấu xé những thứ cản trở chương mắt.

Bình thường Nguyệt Hàm là người rất bình tĩnh,đôi khi lại lơ ngơ,nhàn nhạt,và còn lăm lăm hiểu động,vô tư.Cuộc sống chưa bao giờ thật sự là điều thú vị đối với nó,nhưng nó biết cách tạo niềm vui cho bản thân,là kiểu phó thác mọi thứ cho cuộc sống nhằm chán bằng về mặt lạnh nhạt với hơi người và hồn nhiên với cây cỏ.Với những thứ vô hại như cây cỏ cả giẫm đạp lên nó cũng không đành lòng.Ngược lại,phàm là những nơi có hơi người mang sự nguy hiểm nó điều biết tự bảo vệ mình bằng cách tránh càng xa càng tốt.Đó cũng là lý do khiến nó muốn chạy trốn khỏi tầm mắt và đẩy hơi hám sự nguy hiểm

ở người đàn ông có bề ngoài trang nhã, thanh tú điểm lệ này. Nhưng khiến nó phát tiết thế này, quả là chưa hề xảy ra.

Nhìn thấy nó điên cuồng đập phá, như 1 người trốn viện đang phát bệnh, hề những gì trước mặt có thể phá nát nó điều thẳng tay không thương tiếc là thứ sản vật, đất giá cỡ nào cũng điều thành mảnh vụn. Hắn vẫn im lặng ngồi chiếm chế trên ghế dài cách nó 1 khoảng hơi xa. Giống như khán giả ngồi đang xem xiếc trong rạp mà không khỏi thích thú quan sát. Tuy là lúc đầu không ngờ được cô gái nhỏ bé này lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Trong lúc hắn nắm chặt nó, mà vẫn có thể vùng vẫy thoát ra, hắn hào toàn bị sùng người vài giây.

Ông quản gia và những người hầu điều biến sắc, tiếng Choang choang vang lên trong căn phòng rộng lớn, âm thanh chói tai khiến tim họ như nhảy liên tục theo nhịp vỗ.

Ông quản gia nhìn sang cậu chủ mà ngây người. Về mặt điềm nhiên của Dương vĩ, ông cảm thấy khó tài nào nắm bắt được. đành chỉ biết kéo tay nó ngăn cản.

-Không cần” _Lời nói nhẹ bồng, không mặn không nhạt phát ra từ phía bên kia không xa, hắn ngừng vài giây rồi ánh mắt nhấp nháy quý dị cất lên.:-Cứ để cho cô ta tiếp tục.

Cả người ai nấy đều run mình, ruột cuộc người đàn ông kia đang nghĩ điều gì, chẳng lẽ giàu có đến mức không hề thương tiếc lấy 1 chút nào sao. Để bao nhiêu Tiền tỷ chảy như là nước mà về mặt không hề lộ ra tia giận dữ mà ngược lại thích thú nhìn xem đầy hào hứng. Âm thanh không trầm không bổng vừa vang lên thì tiếng vỗ cũng ngừng lại. Tay nó cũng mỏi lờ, không biết rằng nơi đây có bao nhiêu thứ. Tay cứ phá liên tục mà vẫn không hết, Ruột cuộc nhà này có bao nhiêu đồ để phá chứ. Hơi thở hỗn hển, Lồng ngực phập phồng mạnh mẽ cổ hút lấy từng ngụm khí, nó dần dần thoải mái con tức giận. Nhưng trong lòng vẫn không thôi chửi rủa”Chết tiệt, nhà này có bao nhiêu đồ tại sao đập mãi mà vẫn chưa hết.”.

Tim ai nấy cũng muốn ngừng lại, cô ta mà con đập nữa chắc tim bọn họ chắc chắn sẽ nhồi máu mà chết mất. Dù chủ không thương tiếc của, nhưng họ thì lại tiếc nuôi đến rồi lệ, toàn là thứ cả đời này có làm trâu bò trong nhà này cũng chẳng kiếm đủ, tuy rằng tiền lương làm người hầu ở đây không hề thua giá của Trưởng phòng hạng nhất,

Ánh mắt đỏ ngầu có phần dụ lại nó quay sang nhìn hắn. Sự căm ghét lại ùn ục sôi tới. -ĐỒ KHỐN, ANH KHÔNG GIAO CHO TÔI MẤY BÚC ANH, TÔI PHÁ NÁT NHÀ ANH.

-Xem ra không cần tới mấy bức ảnh này nữa rồi.”Nụ cười ngạo nghễ đẩy 1 đường cong nét anh tuấn vẫn không hề suy giảm, mà còn càng tăng thêm sự quyết rũ nam tính, lời nói hàm ý đầy nguy hiểm nhìn nó không hề chớp mắt. Thái độ hắn làm nó giật bắn người, con tức chưa nguôi bây giờ lại thêm sự hoảng sợ, cảm nhận được câu nói chẳng hề tốt lành gì, dù câu nói nghe như rất có lợi với nó. Dùng ánh mắt căm ghét và dò đoán trùng trùng với hắn.

Hắn không quay sang đón nhận ánh mắt ấy, mà hất mặt về phía người hầu và ông quản gia đang chết đứng. Ra lệnh lui ra ngoài, để lại không gian hỗn độn này lại. Hiểu ý bọn họ rút nhanh đi, dù rất muốn xem tiếp.

Phong thái của 1 nam nhân trang nhã điềm đạm lại xuất hiện. Bắt đầu đón cặp mắt căm ghét kia mà giữ giọng đất ý.:-Cô xem, bao nhiêu đây có làm nó lệ cả đời cô, chắc cũng phải tới đời cháu cô cũng chưa đủ trả.

--Phập--Lồng ngực nó như vừa bị 1 mũi tên xuyên qua không hề nhân nhượng. Đổ mất bình tĩnh nhìn khắp nơi, xem ra nếu đây là xác người thì không khác gì bãi chiến trường trong chiến tranh Thế giới lần thứ 2 hàng vạn người chết. Thật sự nơi đây có thể tả kinh hoàng như thế. Mất trọn tròn không giấu được sự kinh hãi, nó không ngờ, việc ngu dại nhất thời của mình mà hận, hận bản thân “Giận quá mất khôn”. Hận cái tướng ngu để lại hậu quả khôn lường, hận cái đầu này mu muội chưa kịp suy nghĩ đã làm chuyện động trời mà khiến cả đời, à không chắc là tới đời cháu cô cũng sẽ hận cô. Bây giờ cô đã tỉnh táo hơn, bàng hoàng mới nhận ra mọi việc quá muộn. Nhìn lại đống chiến tích cô gây ra. Trăm vạn lần sai, ngàn vạn lần hối hận tự chửi mình ngu ngốc để sa lưới hắn, mà chẳng biết, còn cao ngạo về vang cái gì chứ.

-Anh thật bỉ ổi, anh muốn gì ở tôi hả, chỉ phá hỏng chuyện làm vợ liên si của anh, và giẫm lên chân anh, có cần phải hại tôi như thế không, anh là đàn ông mà tính ki vậy hả? -Nó cao giọng, tuy là tức nghẹn cổ, nhưng cái kiêu này thì thật quá đáng, hại tới đời cháu nó thì chắc lúc chết chúng nó chắc cũng không nhận bà có này, không có người thấp nham thì thật là tủi thân. Đành liều 1 phen lấy lại oan ức.

-Nhiều đó là đủ.” _âm thanh trầm bổng vang lên vắng vắng bên tay trong căn phòng rộng lớn hỗn độn, nghe như rất điệu êm, nhưng thật chẳng êm dịu chút nào.:-Tôi ghét nhất là ai giẫm lên chân, phá bữa ăn sáng của tôi là chuyện nhỏ, bữa ăn ngon tôi không thiếu, nhưng cổ tình giẫm lên chân tôi thì khó mà tha.

Nó trừng mắt, không thể hiểu nổi việc làm bữa bãi phóng túng nơi công cộng, mà tên đàn ông trong lịch lãm trang trọng này chỉ cho là bữa ăn. Thật không thể chịu nổi, thế loại này con gái nên tránh xa không thì khổ cả đời. Cô tự nghĩ thế, xong tay siết mạnh về chán ghét.:-Thế thì tôi phải làm cả đời ở đây sao?. Cái giá này có đắt không?. Đã thế ki 21 rồi vẫn còn thế loại phong kiến thời xưa, anh xem tôi là Mị chắc.!

(Mị là nhân vật nữ chính trong tác phẩm Vợ chồng A phủ của Tác giả Tô Hoài là nhà văn nổi tiếng ở Việt Nam. Nói về hoàn cảnh phong tục ở Tây nguyên và tình cảnh đáng thương của nàng Mị. Cha mẹ vì không có tiền cưới đành vay tiền của Thống Lí Pá Tra giàu có nhất vùng làng, đời trước không trả hết thì đời sau phải chịu. Mị vì trả nợ mà về làm vợ A sử con trai nhà Thống Lí Pá Tra. Bị bắt về làm vợ nhưng thật ra chẳng thua kém gì người ở độ, cây ngày đêm như con trâu thế mà trâu vẫn được nghỉ vào ban đêm, nhưng Mị thì phải làm cả ban đêm, làm công cụ ảm giường, con phải chịu những đòn roi của A sử, bắt trời giam trong căn phòng chẳng khác gì nhà tù. Còn chuyện về làm vợ của A Phủ, ai muốn tìm hiểu thì tự tra đọc nhé.)

Hắn khẽ cười lạnh, giọng trầm trầm nhưng vẫn có chút ngạo nghễ.:

-Chỉ khác cô không phải vợ tôi mà là nô lệ của tôi. Hay cô muốn làm vợ tôi vậy thì có lợi cho cô rồi.

-Đừng có mơ,ngao mạn đáng ghét,anh là tên ma vương dâm đẳng.” Tiếng nó nhanh như chớp đáp trả,gọng chanh chua không chút khiêng dè,không hiểu sao trước người đàn ông này rất đáng sợ,nhưng nó luôn cảm thấy phong thái tao nhã không hẳn là 1 tên hun bạo,nên không hẳn là quá mức khiếp sợ.Chưa thể hạ con giận run người nó đành đá nói tiếp:-Anh hãm hại tôi chưa đủ muốn hại luôn đời cháu chưa ra đời của tôi luôn cả,nếu không phải anh chơi trò biến thái thì sao tôi điên tiết đập phá,lỗi 1 phần cũng tại anh mà ra.

Hắn đánh mặt,trừng mắt nhìn lên nó,ánh mắt như có thể đâm thủng đôi mắt to tròn lung linh kia mà không khỏi lạnh gọng:-VẬY cô đang quy lỗi cho tôi.Giẫm phải chân tôi mà không biết hối lỗi,còn muốn chạy thoát,còn lảng nhục tôi,cô thật không may mắn.”

“Không may mắn”Nó nhận ra câu này có ý gì,đúng là cô không may mắn vướng phải tên Ma đầu này thật là vận xui cả đời.Đang yên đang lành,từ đâu Sao hỏa sao kim nào ném xuống cho nó cái người đàn ông “Bề ngoài là phật tâm thì là xà”,nó cả đời này ghét nhất là loại người này,khó đoán,tham hiểm,luôn mang tính sát thương,dù về ngoài tao nhã trang trọng nam tính làm người ta hay tưởng bờ.Nó chính là không ngờ rằng cái mình ghét thì lại càng vướng phải đúng với câu “Ghét của nào trời trao của đó”

-Được,tôi xin thật lòng tạ lỗi với anh,anh là người lớn không đành chấp với kẻ nhỏ không hiểu chuyện như tôi có được không!.” _Cũng không được thì mềm,quả là 1 chiêu không tồi,đành cắn răng tạ tội,mong giảm bớt phần nào sự phẫn nộ của hắn trước.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hắn Ta Không Kể Tầm Thường

----Rè..rè----Hắn im lặng lúc lâu,quái dị nhìn nó đôi mắt mang ý cười,định lên tiếng nhưng Tiếng chuông điện thoại lại nhanh hơn,hắn thông thả nhìn lên màn hình rồi đẩy ngón tay lên màn hình.

-Chuyện gì? _Cái kiểu nói chuyện thế này chắc là đang nói với cấp dưới,mới tỏ ra không phép lễ mà cái giọng bá đạo.

.....

-Được,30phút nữa._Khẽ chau mày nhưng không rõ thấy,cát giọng trầm ổn,rồi nhanh đứng dậy,bước nhanh ra ngoài mà chẳng buồn liếc nó 1 cái,coi như nó không hề tồn tại.

Như chết trân lặng người vài giây,mới kịp hằn xác thì hắn đã vọt đi khuất mắt khỏi gian phòng.-Ấy ấy..khoang đã,chưa nói xong mà!”Nó hấp tấp chạy ra nói với tôi.Mong sau hắn quay lại ném cho nó 1 câu rõ ràng cũng được,khổ nỗi hắn như điếc chẳng nghe âm càng đi nhanh ra cổng,lên xe vọt đi.

-Trời..đất..anh..anh đi thế này tôi..tôi phải làm..làm sao đây.”_Thần thờ miệng phát ra âm thanh nhỏ đến nỗi chỉ nó nghe được,gọng lắp bắp không thể không rối não.Làm sao mà dẹp cái đống hỗn loạn này,làm sao giải quyết xong vụ này,Làm sao được thoát khỏi đây,Chẳng lẽ cao chạy xa bay.Y nghĩ lóe lên trong đầu.Ngay lúc đó cái giọng khan đặc vang lên tai nó.-Cô Trịnh,Cậu chủ dặn cô trước khi cậu ấy về phải xử lí xong những thứ trong phòng khách.Cậu ấy còn dặn tuyệt đối không để cô rời khỏi đây khi cậu ấy chưa về.

-Giữ chứ”Nó nhìn ông Quan gia trầm tĩnh nói. mà sao nghe thật chói tai,y nghĩ trốn khỏi đây cũng ngay lập tức dập tắt.”-anh ta lúc này đi vội,đã dặn từ lúc nào?

-Là cậu chủ vừa điện thoại báo tôi phải trông coi cô cẩn thận.”_Nhìn nó với anh mắt thật khó diễn tả,kí lạ có,khó hiểu có,tò mò có,khinh miệt cũng có.Nói rằng trông coi nhưng thật ra là muốn giam cô ở đây.Nó thờ ơ,ủ rũ gật đầu.-Tôi biết rồi”_Lúc này thật chẳng biết phải nghĩ thế nào đầu óc vừa mới qua 1 cơn khủng hoảng chẳng còn sức lực để nghĩ ngợi tính toán nữa,tôi đâu hay tới đó.Nó quay bước đi vào lại phòng khách,dọn dẹp bãi chiến trường.

-----Tập Đoàn CEO-----

Tiếng bước chân lộp cộp vang đều trong đại sảnh,Sải bước rộng,hắn phong thái trang trọng không thiếu sự phong độ uy thế,.Đi đến đâu mọi nhân viên đang làm việc hay đang bàn bạc bận rộn cũng phải đưa mắt lên kính cẩn cúi chào hắn.Vừa đi tiếng nói người bên cạnh gấp gấp liên tục

-Ngài Dương Tổng,tất cả cổ động đã tự triệu tập lại ở phòng họp,có vẻ rất quan trọng,họ bảo nếu Dương Tổng không ra mặt thì không được.”_Giọng nam nghe nhã nhặn và đầy cung kính vừa nói vừa đi theo truyền đạt 1 cách gấp gáp.

Hắn không trả lời chỉ “Ừ” 1 tiếng như đã nghe.Chàng trai kia vẫn tiếp tục uyên thuyên.

-Nghe nói bên Tổng Thị ngay sức ép cho bọn họ,1 số chi nhánh bị Tổng thị ngay cản trở.Chắc là do việc này nên bọn họ mới gấp rút như thế,

Ánh mắt chẳng thể hiện chút biểu cảm nào,vẫn lạnh nhạt và lãnh đạm khẳng khái bước rộng theo lối đi.Không lên tiếng nhưng vẫn nghe rõ từng từ.

-Nếu đến đó chắc hẳn,bọn họ sẽ bắt Ngài lên tiếng nhường kế hoạch đó cho Tổng thị,để họ dễ dàng giải quyết ổn thỏa.

-Tôi nghĩ rằng...Ngài không nên ra mặt.”_Anh thư ký đi theo hần nhiều năm,tùy rằng anh không phải là thư kí duy nhất bên cạnh hần,biết rõ phong thái làm việc của hần,dứt khoát một là một,2 là 2,một khi đã muốn thứ gì điều bất chấp có khó cỡ nào chẳng e ngại mà ra tay rất nhanh và chuẩn,nên thị trường cổ phiếu nhờ vậy mà lớn mạnh hơn,cách suy nghĩ không ai đoán ra được Dương Tổng này muốn gì.Từ 1 nơi người ta tưởng rằng chẳng mang lợi ích gì giống như nuôi gấu bắc cực ở sa mạc,quả là những cái vô lý như thế,mà qua tay hần bảo “Được,nhất định được”thì thật sự là được,thành công ngoài mong đợi.Thị trường cổ phiếu rơi đến không ngóc đầu nổi,ai cũng hoảng hốt bán ra,còn Dương Tổng lại bảo phải mua,mua càng nhiều càng tốt,chẳng khác gì tự mình hủy diệt mình.Đó cũng là việc làm mà anh thư ký này nể phục,vì ngay ngày hôm sau khi mua vào giá cổ phiếu đột ngột tăng tới chóng mặt.Kì lạ đến mức khiến người ta chẳng tin nổi chuyện kỳ lạ từ trước tới này,Sau 1 đêm Dương Tổng nắm trọn trong tay số tiền có thể mua đứt mấy quốc gia 3 nhỏ,1 lớn.Người ta để đặt cho Dương Tổng 1 cái tên lưu danh trong Truyền thuyết Thông Linh Thị trường cổ phiếu,chứng khoán.

Chẳng trách chỉ mới 20 tuổi đầu có khả năng ngồi lên vị trí 1 Công Ty nói nhỏ không nhỏ,lớn không lớn mà trong vòng 5 năm như cái chớp mắt đã đứng hàng cao nhất trong giới kinh doanh lần ra Thế giới.1 người khiến người ta phải nể phục vạn phần,đã có sách nói viết về Doanh nhân Tài giỏi 25 tuổi này ghi vào kỉ lục huyền thoại giới kinh doanh,không ai không biết mặt,nhưng lạ là chẳng ai hay bất cứ nhà báo nổi tiếng nào có thể săn đón được hành tung của hần ta,1 chút tâm hơi cũng không tài nào bắt kịp,anh ta như gió cười mây thật làm cho người ta không thể không tò mò.

Anh thư ký nói không nên ra mặt không phải vì sợ Ngài Dương Tổng không đối phó được,mà là chuyện vật không đáng phải ra mặt,Tổng thị muốn gây sức ép cho Đám cổ động để muốn Dương Tổng phải ra mặt,điều này ai cũng nhìn thấy,lẽ nào người có thể nắm trong tay quyền lực như thế lại phải dè dặt chuyện con con này ư.Lúc này chỉ là do đám cổ Đông gây hung gây hờ...mặt thư ký chưa đủ khả năng tự hành sự,nên anh đành điện thoại báo với Dương Tổng nghe ý kiến ngài để tự mình hành sự.Nhưng nào ngờ,Dương Tổng cao cao tại thượng lại muốn đến đây giải quyết.Đây quả là ngài Dương Tổng không ai nắm bắt được,hần ta suy tính gì. Việc nắm bắt được con người này giống như “mò kim đáy bể”.

Dương Vĩ nhủ mày,nhưng đôi mắt vẫn thông thái tỏ vẻ uy nghiêm:-Ta sẽ giải quyết”_âm vực không mặn không nhạt,không lạnh không nóng,chi 4 từ khiến người ta nghe mà điện người,vẫn cảm nhận được sự không vừa lòng.Anh mới giũt mình nhận ra cái sai trầm trọng của bản thân,việc của Dương Tổng ngài anh sao có quyền bảo thế nào,mà cả gan dám bảo Ngài Dương Tổng nên hay không nên.

-Vâng,tôi sai rồi thưa Ngài.”Anh thư ký Trương cuối đầu nhận lỗi,dù Dương Vĩ chẳng trách khừ,hay dùng kiêu căng dạy,nhưng lời nói đủ khiến người ta biết được mà nhận sai.hần không phải đơn giản,chi có cô ngọc Nguyệt Hàm là không biết ý tứ,con người ngợ ngợ không nhận ra sai trái mà chọc phải ở chúa tể.Đành phải chịu khổ.Thư Ký Trương nhận cái sai xong nhanh tay mở cửa ấn nút thang máy,chờ hần bước vào trước.

-Cạch---

Tất cả tiếng ồn trong gian phòng khi nghe tiếng cửa tự động bằng tấm kính dày vang lên.Đều im bất,tất cả 50 người trên dưới đều hướng mắt lên chăm chú nghiêm trang đưa mắt hướng theo sự di chuyển của Dương Tổng,nam nhân đầy khí chất,về mặt còn quá non trẻ thanh tú,nhưng

Không mất đi cái ngạo mạn phong độ lẫm liệt muốn bao trùm cả bầu trời của thời tuổi trẻ.

Nói là 50 người cổ Đông,nhưng đây chỉ là mạng lưới chính nhất nắm giữ số cổ phần lớn nhất,còn riêng chưa tính những cổ đông trung và nhỏ,và các Tổng giám đốc nhiều chi nhánh lớn nhỏ hết thảy quả thật không thể 1 ngày mà tổng lượt xem hết.Những người cổ Đông đa phần điều là người người trung niên mất sụp bụng phê,trắng hời.Tuy nhiên vẫn toát lên sự sáng suốt và khôn ngoan.Có kẻ vẫn chưa hần phục Dương Tổng tuổi đời chỉ bằng phân nửa họ.Cũng đúng thời xưa này thời đại nào cũng thế,dù là vua đứng đầu 1 nước vẫn có kẻ không phục,nên những Triều đại điều có chuyện về quan lại làm phản,cướp ngôi đoạt vị.Thị Thế Kì 21 cũng không khác là mấy.Đứng đầu 1 Tập Đoàn lớn nhất nước,đứng Thứ 2 thế giới,việc có kẻ chưa phục là chuyện không tránh khỏi,nhưng ắt hần chưa 1 ai dám ngạo mạn mà thách đầu với Dương Tổng con quý hút tiền Thị Trường cổ Phiếu và chứng khoán.Kinh Doanh không chỉ 1 mà mấy chục ngành nghề,Tập đoàn CEO bao trùm hết.Liệu ai có năng lực đấu với người thần thánh này,chắc chỉ có 1 người dám.(Ai thì sau này sẽ rõ).Nếu 2 người này mà đấu chần chẫn sẽ náo động cả Thị trường,lúc đó sẽ có màn kinh thiên động địa trăm năm có 1.Nhưng điều này chẳng không thể có khả năng,vì họ chưa có lí do gì để đối đầu cả.

Từ trước đến nay,muốn gặp được Dương Tổng phải là dịp rất hiếm có,thường 1 năm Dương tổng chỉ xuất hiện ở CEO 1 vài lần,thoắt ắt hiện khó mà biết được,nhưng việc trong CEO từng bộ phận nhỏ không gì là hần không biết,nên việc điều hành cả 1 Tập Đoàn hùng hậu mới càng trở nên siết chặt và bền thế.May được dịp huyền nào thế này,ai cũng muốn ra về chứng tỏ thực lực.

Trước khi hần bước lại cái bản dài mấy chục mét,có người bước tới nghiêm trang đeo cho hần cái micô vắt ngang đeo lên 1 bên tai để sát ngay miệng hần cẩn thận,rồi cuối đầu quay đi.Tất cả đều đứng lên cúi chào nghiêm nghị,xong mới ngồi xuống.Ánh mắt hần không hề đổi.Cách ngồi xuống chiếc ghế lớn nhất mà ai cũng ham muốn 1 lần trong đời được ngồi mà cũng khác thường uy thế,mạnh mẽ mà tao nhã cho thấy không ai xứng đáng ngoài hần.Chiếu ánh mắt sắc bén đảo 1 vòng.Vẫn không hề cất tiếng nào,cũng làm cho người ta e dè.

-Ngài Dương Tổng.” Trong không khí trầm lặng thật con muỗi cũng không dám bán mạng mà bay vào,nếu lỡ mà lạc đường vào đây chắc cũng sẽ chết vì ngộp khí.Tiếng nói bỗng vang lên thông qua bộ micro trên miệng của 1 người đàn ông,đôi mắt sâu,về tà tà giọng nghe có vẻ đáng sợ.Mọi người đều tập trung nhìn,hần cũng hướng ánh mắt tới ý “cứ trình bày.”.

Ông ta hiểu ý,nghiêm trang nói:-Dương Tổng chắc hẳn ngài cũng biết chúng tôi tất cả triệu tập tại đây là có chuyện gì,mong ngài suy xét kĩ càng để nhanh chóng ổn thỏa.”_Nghe thế tất cả đều gật gù tỏ ý tán đồng,

Hần mặt lạnh đá,không biết khi nào trên mặt này mới có biểu cảm gì mà chờ đợi,Hần chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu,phát giọng nhàn nhạt:-Đã như thế thì không nên nhân nhượng.”

Hết thấy 50 cặp mắt đều sững lên,ngạc nhiên,sau vài giây lại có 1 người khác truyền âm thanh tới:-Ý ngài là nhất quyết giành lấy khu đó.Tổng thị tuy không phải bề thế như CEO nhưng cũng có thể có ảnh hưởng không nhỏ trong giới kinh doanh.Khu đất đó vốn dĩ thuộc về Tổng Thị chúng ta thật không nên....”

-Tôi đã quyết định_Chưa dứt câu hắn đã cắt ngang lấy lời của ông Cổ Đông ngồi vị trí thứ 39 khẳng định 1 lần nữa cho câu nói “Đã thế không nhân nhượng” ban nãy.Lời nói có phần kiêu ngạo uy quyền khiến cho người khác không thể phản đối.Cả 50 người lại sững sốt,bất đầu xỉ xào nói với nhau,nhưng nếu phản đối thì không dám lấy 1 ai lên tiếng.

-Tổng Thị tôi sẽ giải quyết,hãy mở cuộc từ thiện Dương Châu. Lời nói quý dị,nhưng rất nghiêm túc lạnh lùng.Chẳng cần phải bàn bạc nhiều thêm,y định đã vạch sẵn,kế hoạch đã được truyền tới máy tính từng người,hắn chỉ là Thông báo,không có ý muốn giải thích nhiều quá tốn thời gian đất giá của hắn.

-Từ thiện Dương Châu,Nó có ích lợi gì,việc Tổng thị cố tình cản trở những đầu mối vận chuyển các mặt hàng được tung ra,khiến sản phẩm phải trì trệ,còn họ luôn tung ra thị trường sớm để chen ép công ty con, tuy không ảnh hưởng đến CEO mẹ ,nhưng nếu cứ thế công ty con như thế sẽ gặp khó khăn,cũng chẳng tốt cho việc mở rộng.Khu đất có khả năng hái ra tiền ai cũng muốn tranh giành,Tổng thị thế lực không nhỏ,tốt nhất tránh thêm 1 kẻ thù trước mắt là tốt nhất.Lúc này con mở Từ Thiện Dương Châu chẳng khác nào muốn ra mặt tranh giành.”1 người có vẻ điềm tĩnh,ánh mắt không chút tâm thường,ngồi quan sát chỉ chờ 40 tuổi,nhưng phần khí thế ngạo mạn cũng không thua xa Dương Vĩ là bao.

Hơi thờ dề dề,không tỏ ra chút phản ứng nào,hắn cứ bình tĩnh mà im lặng,nhưng không giống đang suy nghĩ,mà đang xem xét thái độ của mọi người,như đọc ra được từng ý nghĩ trong đầu của bọn họ.Phong thái này thật chưa ai qua mặt được hắn.Hắn không chỉ ngạo mạn mà còn bình tĩnh nhìn sắc mặt âm đoán tâm tư người khác,rồi mới ra quyết định khiến người ta không kịp trở tay.:-Tôi có bao giờ làm chuyện không có lợi cho tập đoàn CEO chưa.?

-Chuyện này..! _Tất cả lại 1 phen giật mình,lời nói không dài dòng phải giải thích lý do tại sao thế này thế kia,mà cũng khiến người ta ngỡ ra,nhìn hắn lãnh đạm làm người ta không rét mà run.

Không muốn mất thời gian thêm,hắn lại nói tiếp.:-Khu đất đó phải có cho bằng được.Hãy tổ chức từ thiện tại Trường Âu Á trong khu vực đó.

-Tại sao?-Cả 50 người Đại cổ Đông hầu như không hện mà đồng thanh,sự ngạc nhiên và khó hiểu ngày càng nhiều.Nếu hôm nay không có câu giải thích hợp lý thì khó mà làm vừa lòng mọi người.

Được cái gật đầu của hắn,như hiểu ý Thư ký Trương bắt đầu lên tiếng giải thích cặn kẽ.:-Thưa tất cả các Đại cổ Đông.Việc nhất định phải thu tóm được khu đất gần trung tâm sẽ hái ra tiền chắc chắn ai cũng biết.Không chỉ lợi nhuận có được là Chục Tỷ USD mà hằng năm nếu xử lý sạch sẽ số lợi nhuận không chỉ có Mấy chục mà là mấy vạn.Điều quan trọng hơn là,nếu thành công mở buổi từ thiện Dương Châu này,sẽ kết giao được các nhà thầu lớn,Được biết Trường Âu Á được sự tài trợ lớn từ các Thương gia ở nước ngoài rất nhiều.Chọn trường Âu Á nghe có vẻ không hợp lý,nhưng hoàn toàn rất có lợi cho chúng ta khai thông được nhiều hơn từ bên ngoài và các thương gia lớn bên đó,sẽ giúp ích cho chúng ta giành được thuận lợi Khu đất vàng gần Trung tâm hơn.Dương Tổng luôn vì Tập Đoàn CEO mà tận tâm!

-Nhưng Tập Đoàn CEO là Tập đoàn lớn,việc thu tóm 1 khu đất thì có gì phải dốc công khó khăn nhiều như thế.Khu đất Vàng trước này thuộc quyền sở hữu của Tổng Thị.Tuy Tổng Thị chưa khai thác xữ dụng nó,nhưng việc ra tay giành như thế thể diện của Ceo chẳng phải bị đánh giá sao?.Nếu mở Từ thiện Dương Châu nghe ra có lợi nhưng mặc khác lại rõ ràng ra mặt đấu với Tổng Thị,một công Ty nhỏ hơn chúng ta có thể nào để người ta chê cười,ý lớn hiếp nhỏ.”_ Một vị Đại cổ Đông ngồi vị trí thứ 10 khẳng khái lên tiếng,tùy có phần ai cũng e dè Dương Tổng cao cao tại thượng kia,nhưng đã ngồi được vị trí này quả là không phải hữu danh vô thực.

-Nếu đã nói là công ty nhỏ sao có khả năng dùng từ “đấu”,mà có quyền lên tiếng chê cười! _Lời nói lạnh như hàn băng ở bắc cực,trầm trầm vang lên không chút khó nghe mà làm cho người ta cảm thấy thật quá bá đạo.ngang ngược,đúng là phong thái của 1 Dương Tổng.

-Vậy Công ty Tổng Thị sẽ có tình khó dễ các chi nhánh ở dưới thì sao,chẳng lẽ bỏ mặt các công ty chi nhánh con.

-Nếu đã vậy,hủy diệt đi.” _Mùi sát khí bắt đầu nồng nặc,âm thanh trầm ổn không hề thay đổi,nhưng sắc mặt hắn bắt đầu khó chịu,việc lằng nhằng với đám người này thật làm hắn chán chường.

-Hủy..hủy..diệt,Ngài sao..có thể..”_Sắc mặt tất cả bắt đầu đi,đây không phải là mục đích của buổi họp hôm nay àm họ muốn,hình như nó đang đi khá xa.

-Ngài muốn Tổng Thị biến mất.Không thể được thưa ngài.Tổng Thị tuy chỉ là Công Ty dù không phải là Tập Đoàn ,nhưng là 1 Công Ty lớn chiếm ¼ thị trường trong và ngoài nước rồi.Nghe được tin Tổng thị được 1 thế lực lớn sau lưng chống đỡ,phải không tầm thường dễ dàng đánh bại.Nếu là nhân vật tầm thường thì chưa chắc dám ra gây sức ép cho chúng ta từ các chi nhánh.Ất hẳn họ cũng lườm trước phải đối đầu với chúng ta rồi,nếu chúng ta còn cố tình gây chiến ra mặt dù không có hại nhưng sẽ không có lợi.CEO chỉ cần lợi ích tập trung thu lợi nhuận,trước nay không hề đấu đá với ai cả.Không nên gây ra 1 kẻ thù vô ích.

Hắn nheo cặp mắt chim ưng sắc bén của mình lộ rõ mùi sát khí nồng nặc đến nỗi Thư kí Trương đứng bên cạnh cũng không thể nào thờ nổi.:

-Không cần nhiều lời,mau tiến hành cho tôi.Tôi cần những người vô ích lắm lời.”_Âm thanh vừa dứt hắn ngạo mạn đứng lên quay ra cửa thẳng chân bước ra,mặc kệ bao nhiêu ánh mắt sững sờ bị hắn bỏ lại phía sau lưng.

-.....

Bao nhiêu tiếng xỉ xào vang lên,tiếng ồn ào cùng vẻ mặt tức giận của mọi người.Thư kí Trương chỉ cúi chào rồi nhanh chân bước theo hắn.

Vừa ra xe,không biết hắn nhìn thấy gì,đột ngột dừng bước lại.

-Anh.!-1 giọng nói ngọt như kẹo đường vang lên nghe thật êm tai,cách hắn không xa.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sự Đụng Chạm

-Tại sao tới đây?"_khuôn mặt điển trai thân ảnh cường tráng vẫn không hề nhúc nhích,luôn buông lời lạnh nhạt,dù trước mặt có là cậu bé xinh xắn như con gái luôn làm người ta không kiềm lòng mà thương yêu.

-Vì đến nhà không thấy anh hai đâu,nên tiểu Dỗan mới đến đây,tiểu Dỗan nhớ anh hai lắm!"_Đôi mắt to tròn chớp chớp như thiên thần,kháo khỉnh mà nắm nắm tay áo hấn giựt giựt.

-Mẹ đâu?"_Đôi mắt không hề lay động,chẳng tỏ ra yêu thương với kiểu làm nũng của thằng bé 5tuổi.Chăm chăm nhìn xuống vật thể nhỏ bé tẹo dưới chân mình.

-Mẹ nói,anh hai không muốn thấy mẹ,nên khi thấy anh hai ra mẹ đã đi rồi.Anh hai đưa Tiểu Dỗan về đi."_Vẻ mặt phụng phịu,tròn trĩnh xinh xắn,đôi long ni dài vẫn liên tục chớp,trông ngây thơ đến chịu không được vẫn ngẩng cao cổ lên nhìn khuôn mặt lãnh lẽo phía trên.

Hấn không nói gì thêm,chẳng ôm lấy 1 cái,cũng chẳng bế nhóc con lên xe,nhà chỉ nắm lấy đôi tay bé xíu trắng nõn cầm gọn trong bàn tay to lớn của mình mà dẫn đi vào xe.

Trên đường đi,ánh mắt hấn nhắm nghiền,phong thái thả lỏng như đang ngủ,mặc cho thằng bé tên Tiểu Dỗan cứ uyên thuyên mà làm nũng,dù lạnh lùng nhưng hấn không hề tỏ ra khó chịu hay bực tức

Sáng hôm sau.

-----Bíp---Bíp---Tiếng chuông cửa phòng nó vang in ỏi

Hấn đứng nhún cửa nhưng nó vẫn không động tịnh.

-----Bíp---Bíp-----

-Tôi cho cô 30giây_Hấn chờ mãi vẫn không thấy lên tiếng,mặt hấn bắt đầu có dấu hiệu không vừa lòng,nhúu mày.

----Cạch-----Cánh cửa bằng thủy tinh dày được mở ra

-Làm gì mà chưa_hấn bước vào nhưng không thấy nó trên giường,đảo mắt nhìn 1 lượt căn phòng.

-----Cạch---Tiếng mở cửa từ trong phòng tắm

Nó từ trong phòng tắm bước ra,trên người chỉ quấn tấm khăn long lớn quanh người.Nó chột sững lại khi thấy hấn đang trước mặt mình.

-TÊN BIẾN THÁI NÀY,KHÔNG BIẾT LỊCH SỰ NHẮN CHUÔNG SAO?_Tiếng quát chói tai vang lớn,nó ôm chiến khăn tắm lùi về phía sau vài bước.

-Còn lớn tiếng,tôi thấy cô xuống dưới lầu._sắc mặt hấn biến sắc,gồng giọng rồi hấn thản nhiên nhìn nó từ trên xuống dưới.

Nó giựt bắn người,tim đập loạn xạ,chưa hết bị hấn dọa,giờ con bị hù sẽ thấy cô từ đây xuống dưới, đây là tầng 3 không hề thấp chút nào,bị hấn ném xuống bảo đảm không thể toàn thay.

-Anh...anh ra ngoài đi,tôi cần thay..thay đồ!_Nó thấy hấn cứ nhìn chằm chằm vào người nó,nó liền dùng tay phong ngự trước ngực,mặt đỏ ửng lắp bắp nói khéo đuổi hấn ra ngoài.

-Phòng này là của tôi nằm trong căn nhà thuộc quyền sở hữu của tôi,tôi đi hay không,chưa tới lượt cô quản.Mau thay nhanh."_Nhìn nó tà mị nhưng thái độ vẫn ung dung ngồi xuống cạnh giường trầm giọng nói.Không có ý định đi ra.

-Tôi..Tôi...vào trong thay vậy..."_Bị hấn làm xanh cả mặt,run run định lại từ lấy đồ rồi chần chừ bước vào phòng tắm.Cũng do cái tật quên mang đồ khi đi tắm,i sẽ không ai vào,nên giờ mới thành ra có sự này.

Nhéch môi không biết hấn định sẽ làm gì,bật ngồi dậy đi về phía nó tiến đến gần.Thấy hấn bước tới mình nó vội lùi lại sợ hãi,ánh mắt hấn lúc này thật khó tả,thật gian xảo.

-Làm...làm gì_lùi về phía sau đến vách tường thì không lùi được nữa,nó nắm chặt khăn long.

Hắn vẫn tiếng đến rồi ôm sát người nó vào mình.Nó hoảng sợ ngẩng mặt lên dè chừng.Hắn dần đưa mặt mình áp sát vào má nó.Môi chạm nhẹ lên đôi vai gầy trắng mịn của nó,Nó cảm thấy hoảng sợ tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

-Trá..nh ra..._ nó run rẩy gì hành động khó hiểu của hắn.Cố đẩy người hắn ra.

Dù vậy nhưng hắn vẫn siết chặt người nó hơn.Lúc này nó cảm nhận được hơi thở ấm nóng mạnh mẽ và mùi hương nam tính trên người hắn ngày một nồng hơn.

Hắn thì thảo tai nó,từng hơi thở của hắn phả vào mặt nó,khiến nó run rẩy nhắm tịt mắt lại.

-Cởi ra!- hắn thì thảo thật nhỏ vào tai nó rồi cưỡi gian.

Cái tên bá đạo này làm nó như muốn đứng tim chết ngay tại chỗ,sao có kẻ ngao ngược,biến thái như hắn cơ chứ-Hơ..._nó giật mình mở mắt ra,lòng ngực phập phồng và đôi vai run rẩy,càng khiến hắn khoái cảm.

Hắn lại nở nụ cười nhẹ,rồi lướt nhẹ môi lên má nó,môi hắn chạm vào má nó,khiến nó đỏ bừng mặt.Hắn bắt đầu nghịch tai nó bằng cách đưa đẩy

Chiếc lưỡi của mình,chiếc lưỡi ấm nóng chạm vào tai nó,làm nó càng run sợ hơn,tim không ngừng biểu tình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.Cảm giác này nó chưa bao giờ xảy ra,Cả cơ thể nhỏ bé bị thân thể cao lớn như tấm đá lớn cường tráng mà ôm trọn.

-Bốp----Rầm

Hai tay ôm lấy chỗ đau vừa bị nó đá thẳng chân vào chỗ hiểm ấy.Mặt hắn nhăn nhó đau đớn,ngả vào salông.

-CÔ...MUỐN CHẾT...CÓ PHẢI KHÔNG...”Tiếng gằn giọng quát lớn,trong lời nói có phần đau đớn,chưa bao giờ hắn xảy ra tình huống mất mặt thế này.Một người ai cũng phải sợ hãi run rẩy khi đứng trước hắn,vậy âm giờ lại rơi vào tình trạng dờ khóc dờ cười,chắc chắn hắn ẽ không dễ bỏ qua việc làm ngu ngốc này của nó.

-Hahaha,tưởng dễ ăn hiếp tôi này lắm hả,đừng có mơ nữa buổi oi,như thế này là cách cáo nhé,con lần nữa lợi dụng tôi thì sẽ đau gấp 3 lần như vậy nữa._nó đắc chí,hất mặt lên ngằn giọng nhìn hắn ,tay chống hông.

-Rắc...rắc—

Mới dứt câu,về đắc chí không bao lâu,đã bị hắn nắm tay bẻ ra tiếng như gãy xương,hắn là ai chứ,đạn bắn còn chưa nhắm,đau 1 chút không làm khó hắn đã có thể đứng lên phong độ hiên ngang,mùi tà khí sông sọc được tỏa ra khắp căn phòng.Ma vương hiện ra không một chút nhân từ,dù trước mặt là con gái chân yếu tay mềm,đụn phải hắn đều phải nhận hậu quả

Mặt nó nhăn đến sắp khóc,nhưng chẳng kêu lấy 1 tiếng,tính khí ngang tàng của hắn làm nó càng ngang bướng hơn,nó không chấp nhận chịu thua để dằn,đôi tay đau đến mất cảm giác không còn hột máu.Hắn tuy chưa nguội nộ khí trong lòng,nhưng ánh mắt và gương mặt đã dịu đi một phần.1 tay bẻ sọc nó lên giường.

Đặt nó dưới thân,gương mặt nhỏ nhắn tỏ ra kiên cường nhìn hắn không hề động mi mắt.-Cô đang thách thức tính nhẫn nhịn của tôi có phải không?”_lời nói có phần tà ác,nhưng không có mùi máu lạnh,thấy nó im lặng mà không lên tiếng,hắn cầm lên cánh tay vừa bị hắn bẻ khớp lúc này,khi hắn vừa nhắc lên,gương mặt nhỏ bắt đầu phản ứng đau đớn mà nhăn lại.-Đau không?_âm thanh lần này rất nhẹ nhàng chẳng pha thứ quý dị khác thường nào.

Nó lại không lên tiếng,đôi mắt to long lanh vẫn trừng trừng ngược nhìn hắn,khuôn mặt hình chữ Điền với chiếc cằm nhọn cạnh góc cạnh đều khiến cho người ta mê muội,đôi môi mỏng đặt biệt chế sâu ẩn hiện đỏ như màu son con gái,quả thật gương mặt nam tính này lại tạc lên cánh môi làm người ta thêm khát đến thế,chiếc mũi cao thon nhọn đang hướng xuống mặt nó như con dao nhọn mà cánh cáo nó”không được nhúc nhích”,mái tóc nâu đen có vẻ như rất mềm mượt thán nhiên phủ xuống làn da rám nắng láng mịn đầy quyến rũ của hắn thật là có 1 không 2.Nó bật chột nhận ra mình đang quan sát gương mặt hắn quá tỉ mỉ,vội đánh mất đi nơi khác không muốn nhìn hắn nữa(t.giờ khác này mà còn có thể ngắm trai cơ đấy),Vô tình ánh mắt dừng trên khuôn ngực đang bị lộ ra trong cổ áo hình cổ tim của hắn,sấn chắc và có lẽ nó cứng như đá,mà da bánh mật khoác lênkhuôn ngực này rất lý tưởng,nếu bây giờ không phải là nó mà là 1 sắc nữ,chắc chắn sẽ ngất xỉu,hoặc al2 cuồng dại mà thêm thường quần lấy cơ thờ hoãn hảo này cho xem

-Tôi hỏi cô đau không?.Không bảo cô dùng ánh mắt thêm khát đó nhìn tôi.”Lời nói trở nên quý mị,cất lên nghe rõ là chế giễu.Bị hắn phát hiện,nó sùng mặt,ai bảo nhỏ lớn tới giờ chưa bao thấy thân người nào hoàn mĩ đến thế này,lại còn nhìn cận cảnh full HD,dù có đang bị nguy hiểm cũng quên bén đi mất.

-Không đau”_Rõ là đang kiềm nén,mặt xanh tái đi rồi nhưng vẫn cố chấp àm kiên cường,tỏ ra cứng cỏi.

Hắn chỉ nhếch mép:-Giỏi lắm,vậy thì tự cô thay quần áo,cho cô 2phút,không thì hôm nay không cần đến trường.

-Hơ...”Sực nhớ ra lý do dậy sớm tắm rửa hôm nay là phải đi học,ngày đầu tuần mà đi trễ nữa là chết chắc với Khương đầu quần.Muốn ngồi dậy nhưng cả tay nhắc đau đến muốn khóc,làm sao thay được đồ.Cơ hồ nó không biết phải làm thế nào,bất động ngược nhìn hắn.

-A---

Nó la lên tiếng,hồang hốt khi hành động của hắn quá nhanh.Biết nó cứng đầu,nên hắn 1 tay kéo tuột khăn tắm quấn trên người nó xuống,cơ thể lỏa lồ

trần trần không 1 chút che đậy, thân hình thon nhỏ, làn da trắng nõn, mịn như sữa, làm cho hắn bất giác có cảm giác như phần thân dưới đang cuộn cuộn sôi sục.

-Anh..anh làm gì thế,tôi la lên đó”_Nó 1 lần nữa đỏ chín mặt,bị hắn nhìn thấy hết không 1 chút khiêm nhường nào,1 xử nữ như nó sao có thể không hoảng sợ mà run rẩy.Nó lấy chân cổ cuộn mình lại,che đi phần thân dưới.

-Im đi”_Tay hắn lại hoạt động,nâng người nó lên,dù cảm nhận được cơ thể kia đang run rẩy làn da mịn đã nổi lên hết thành da gà,việc nó quá nhạy cảm khiến hắn kiềm chế không được,lại giờ thôi phóng đảng mà vuốt nhẹ lên cặp ngực căng tròn ngón tay nghịch cái núm hồng nhỏ xinh vừa hé nở.

-A.--Anh ngừng..ngừng lại”_sự nhẹ nhàng của hắn làm nó khó chịu đến mức sắp nổ tung,cảm giác được sự nguy hiểm,nó khẽ kêu lên.

Trạng thái hình như thay đổi,hắn giờ tay cầm lên cái áo ngực bên cạnh bận vào cho nó,như việc này là rất thành thạo.Nhưng cứ lấy hoay hết 10phut cái áo vẫn chưa gọn gang nằm vào,nó từ ngưng ngưng sợ sệt run rẩy mà chuyển thành khó chịu,bực bội,không biết hắn làm gì,cứ kéo vào kéo ra,xoa xoa nắn nắn,nó lên tiếng không cần hắn vẫn không để yên,nó đánh chỉ cách cho hắn thế nhưng hắn bảo nó im miệng,hết cách để hắn dày dạn thân xác thế này,nó thấy thật nhục nhã.Không biết phải chui vào cái lỗ nào,nếu có nước đá ở đây chắc nó phải nhảy vào mới làm hạ nhiệt được cơ thể đang nóng bừng bừng thế này.

-Tại sao lại phứt tạp thế hả,cô không cần mặc thứ này nữa,bận áo somi vào được rồi!_Hắn thật không thể tức giận hơn,có 1 cái áo mà đã làm khó hắn,từ trước này có gì hắn không làm được,chỉ có cái thứ áo hắn gỡ ra trên cơ thể biết bao nhiêu cơ thể mà giờ mặc vào thật không thể dễ và nhanh như lúc tháo.Tay chân vụng về khiến hắn tối mắt,tay hắn bỏ ra giờ lấy cái áo somi bận vào cho nó.

-Anh đừng có đùa,làm thế sao tôi dám ra đường cơ chứ.!Không phải tại anh hại tôi bị gãy tay thì làm sao ra có sự này.Anh kêu nữ người làm nào giúp tôi đi.”_Thấy hắn nói là làm,nó chưa kịp hoàn hồn đã một phen hú vía,sao cứ làm nó điên lên thế cơ chứ.Hắn quả là người bá đạo đứng thứ 2 không ai dám nhận thứ nhất.

-Không cần,yên đi.”_Hắn lạnh lùng nói rồi thần nhiên bận áo sơ mi của nó vào,chẳng thèm để nó phản ứng,nhanh bận quần nó vào,đôi tay cố tránh da thịt nó,không muốn thấy phản ứng nhạy cảm của nó,nhìn thôi hắn đã muốn ăn rồi,đánh phải kiềm chế bản tính cuồng dục,không biết hắn đang nghĩ gì,mà nay lại dễ dàng tha cho con nai tơ này 1 lần.

Nhìn thấy đầu nhỏ hồng của nó ẩn hiện trong lớp áo sơ mi trắng,hắn tự chửi trong lòng 2 tiếng “chết tiệt” rồi xoay người lấy chiếc áo khoác len dày bận vào cho nó giấu đi phần ngực đang kên kieu đầy thách thức người khác lại.

-Anh định cho tôi bận thế này trong mùa thu nóng bức hả?”_nó ngẩng người,bị hắn chơi như chơi búp bê thế này,con điên cổ giăng xuống,tay thì đau cử động cũng không dám,mà bị hắn chơi xỏ kiểu này đúng là 1 thảm họa cho thời trang mùa thu.

-Xuống mau đi,cô trẻ 30p rồi!”_Chẳng cần nghe nó phản nản,hắn nhanh chân bước ra để cho nó 1 câu nhắc nhở.

Nó hốt hải chạy thẳng xuống lầu.

Nó nghe tiếng hắn vội dừng lại,chu mỏ rồi bước tới chỗ bàn ăn.

-Làm gì vậy.”_Hắn đánh mắt nhìn nó.

-Ăn sang chứ làm gì,vậy cũng hỏi_nó hậm hực,keo ghế ra.Cũng may chỉ bẻ 1 bên tay trái,chừa cho nó ăn uống và viết bài.Không thì mọi việc chắc cần đến hắn hết thì đúng là 1 thảm họa.

-Vội ngồi ăn đi,nay cô được nghỉ”_Hắn không buồn đợi cơ nữa,hắn bước nhanh ra xe.Giờ này àm con muốn ăn với uống.Đầu nó chắc bị hư rồi.

-Ê.Ê..._nó hốt hải đuổi theo.

Chạy ra trước cửa xe,thấy hắn bước lên xe ngồi nó vội vào tẩm kín xe,hắn không nhìn nó,nhưng ấn nút hạ tẩm kín xuống.

-Vội đi bằng gì đây,nơi này xa trường học lắm.Hay anh cho....

Chưa kịp để nó nói hết,hắn cắt lời nó ngay.

-Cô đi bộ đi,cô là nô lệ_hắn lạnh nhạt quay qua nhìn nó.Vô tình buông câu nhắc nhở nó biết thân phận hiện tại.Việc bận đồ cho nó là sự không xảy ra rồi,nếu không phải hôm nay dây thân kinh hắn có chút không ổn thì không chỉ bẻ tay mà thật sự sẽ ném nó xuống hồ cho cá ăn.Nó còn không nhìn ra được.

-Nhưng mà...xa như vậy sao tôi...Trẻ 30 phút rồi...

Hắn rồ ga chạy đi,không thèm quan tâm tới nó.Con người này rất vô tình,lạnh đến mức lửa hỏa Diêm sơn cũng không tan ra được.

-YAA...CÁI TÊN TRỜI ĐÁNH,Ô SIN CŨNG PHẢI CÓ QUYỀN LỢI CHÚ,ĐÓI XỬ NHƯ VẬY COI ĐƯỢC HẢ,_NÓ TỨC ĐIÊN LA HẾT NHÌN XE HẮN CHẠY ĐI.

Nó nhanh chân vọt chạy như bay,tới nửa đường nó đuổi sức,dừng lại thở gấp.

-Phù..phù..m..ệ..t w...á,tay đau quá,số mình đúng là tào nui,gặp phải tên trời đánh mà quỷ cũng không bằng._Miệng cứ chửi rủa,tay phải cầm tay trái nhẹ nhàng sợ làm nó đau đấy,miệng cứ thờ dốt

Từ đau có tiếng nói quen thuộc vang tới.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tình Yêu Chớm Nở

-Ê Heo...làm gì mà thờ dừ vậy._giọng nói trầm khan quen thuộc.Khiến nó quay lại.Người con trai ngồi trên chiếc mô tô phân khối lớn,đội chiếc nón bảo hiểm kín hết mặt,liền tháo xuống.Anh vẫn đẹp như vậy,dưới ánh nắng,dù tóc rối tung nhưng vẫn lung linh,tuyệt đẹp được lộ rõ trên từng chi tiết của khuôn mặt

Nó thấy vĩnh như thấy vàng mừng rỡ.-Ê...cậu cho tôi quá giang đến trường được không.Đi nha năn nỉ đó_nó như con mèo tội nghiệp nhìn vĩnh nài nỉ.

Bất giác vĩnh quay mặt đi,hình như Vĩnh đang đỏ mặt vì trog mặt nó thật đáng yêu.Rồi lạnh giọng.

-Lên nhanh đi,không tôi đổi ý đó.

Nó cười tươi mừng rỡ phóng lên xe Vĩnh.

-Ê..khoan._Vĩnh rỏ ga chạy đi,nó giựt mình gã vào lưng vĩnh.

-Giữ nữa.

-Nón bảo hiểm

Nó nói xong Vĩnh lên ga vọt chạy đi.Nó đánh vào vai vĩnh như muốn nói.

-Khỏi cần,ngồi yên đi,té tôi không chịu trách nhiệm đâu._Vĩnh biết ý,rồi cầm tay nó để qua eo mình.

Nó bất giác thấy ngượng ngừng tay phải ôm lấy eo vĩnh.

Trước cổng trường.

Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng đỗ gần cổng.Mấy đứa học sinh xì xào to nhỏ.Hắn đảo mắt nhìn rồi thấy chiếc mô tô đen đang chạy đến.Trên xe là nó và 1 trên con trai đang chở nó.Đôi mắt trở nên sắc nhọn nhìn về phía nó,tay bóp chắc bít thức ăn.Hắn rỏ ga lên rồi vọt chạy đi,hắn thẳng tay vút thẳng bít thức ăn ra ngoài.

-Ừa xe ai giống xe hắn quá vậy_nó bước xuống xe,nheo mắt nhìn chiếc ô tô vừa chạy đi.

-Chắc không phải,xe giống thôi,làm gì cái tên đó ở đây được_Nó lắc đầu rồi gạt đầu,về đâm chiêu.

-Làm gì đứng đó tự kỉ nữa,vào đi chứ._Vĩnh thấy nó đứng đó ngớ ngẩn không hiểu nổi,giục nó vào nhanh.

Cả trường như náo loạn,khi bọn học sinh thấy vĩnh liền cầm điện liên tục hoạt động,1 truyền 10,10 truyền 100, xì xào đổ nhau chạy ra.

-Ê tụi bây, Thiên Vương đi học rồi.

-Biết gì chưa Thiên vương đang vào trường đi học đấy.

-Thật không,anh ấy đi học rồi sao.

-Hoàng tử của chúng ta hôm nay đến trường đấy.

-Nhanh lên Thiên vương đến trường rồi tụi bây ơi.

~.....

Sau 5p tất cả bọn con gái tập trung tại trước sân trường,khi vĩnh và nó đang đi vào.

-Cái gì đây,cảnh này sau quen quá vậy._ nó ngạc nhiên rồi quay mắt nhìn vĩnh.

-ANH OI ANH ĐẸP TRAI QUÁ,NGÀY NÀO CÙNG ĐẾN TRƯỜNG NHÉ.

-EM YÊU ANH LẮM A VĨNH OI.....

-NHÌN ANH CHẠY MÔTÔ PHONG ĐỘ THẬT ĐẸY.

-ĐẸP TRAI QUÁ ĐI.

-ANH THƯỜNG ĐẾN TRƯỜNG VỚI TỤI EM NHA.

-TÔI Em NHỚ ANH LẮM SAO ANH KHÔNG ĐI HỌC.

Nguyên đám hò hét chen nhau để nhìn được Vĩnh.

Vĩnh lúc này trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.Khuôn mặt đanh lại.Nhắc giọng lạnh đăm.

-5s không biến thì đừng trách tôi.

Vĩnh vừa dứt câu cả đám ào ạt chạy toán loạn đi hết.Đúng là sau 5s cả khu trường im ắng hẳn đi,cả bọn nghe tiếng vĩnh mà run sợ bỏ chạy hết.

Nó ló mắt nhìn vĩnh ngạc nhiên hơn nữa.

-Nhìn gì,vào học rồi._Vĩnh nghiêm mặt nói rồi bước đi trước.

-Ồ..ò.._nó ngo mặt rồi vội bước nhanh theo."Chẳng phải giờ này giờ học sao,sao có nhiều người thế này.Ông Khương đâu rồi nhỉ".Nhưng rồi dập tắt cái suy nghĩ."Cũng may nay không có thầy Khương nếu không mình lại bị tóm đầu"

Đến lớp nó.

-Em đã đi trễ 1 tiết,phải em quét sân trường 1 tuần"_Cô giáo nhìn thấy nó lén lút thậm thò đi vào.nghiêm mặt nói rồi quay xuống đám học sinh.

----Lúc này tất cả học sinh đang trong giờ học chạy toán ra ngoài,nếu hôm nay có thầy Khương chắc chắn mấy em không còn ngồi ở đây!

Tất cả im bật-Phật tất cả mọi ngày đều ở lại 1 tiết trước khi ra về lau dọn thư viện và chùi rửa nhà vệ sinh 1 tuần.

Nó cúi chào,rồi bước vào bàn.

-Nguyệt hàm.._mới bước tới ,nó bị con mai kéo tay vào hồi chuyện.

-Sao bà đi chung với Thiên vương,có đúng là người lúc này thiên vương chờ là bà.

-Thiên Vương nào_nó chán cái cảnh tra hỏi của cô bạn này,lạnh nhạt đáp.

-Thì Thiên Vương chính là Tổng A Vĩnh đó.

-Vậy thì sao.

-Sao cái gì,sao bà toàn quen biết những người đẹp trai không vậy,lại còn là hoàng tử của những cô gái.Hết Dương Vĩ rồi tới hot boy lạnh lùng A Vĩnh của trường ta.

-Ai..Dương Vĩ á,cái tên chết bầm đó mà là hoàng tử á.Phù thủy thì đúng hơn,noi A vĩnh hoàng tử thì con nghe được,nhắc tới cái tên hần là sôi máu rồi à._Nó như bị độn đến cục lửa nhắc tới hần, máu nó sôi sục lên,mắt chuyển sắc,tay thì bẻ gãy cả cây bút chì.

Mai nhìn nó thấy ớn lạnh cả người,sợ gần nó hời hợt nó thiêu sống mai luôn quá."Đáng sợ qua đi chỗ khác thôi".Mai bèn lên bước đi khỏi chỗ nó.

Tập đoàn CEO

-Thưa Dương Tổng,hôm nay có cuộc họp lúc 8h ạ.

-10h phải đến gặp đối tác bên công ty MICO.

-1h phải gặp Mr.Row công ty con bên Mỹ bàn về Xây dựng khu Thương mại.

-Và còn.

-Tất cả để thư kí Trương xử lí_hắn lạnh lùng cắt ngang lời thư kí.Đã làm việc cho hắn những công việc này có thể hào toàn xử lí tốt,hắn chẳng cần phải làm những thứ vô bổ,không quan trọng này.Hắn vốn là hiệu ngạo như thế,vì hắn là 1 Dương Tổng không tầm thường.

-Dạ,vâng_cô thư kí Trần nhẹ giọng gật đầu.

.Chuẩn bị máy bay sáng mai đến London_hắn lạnh nhạt ra lệnh.

-Vâng ạ,-cô thư kí cúi đầu bước ra.

Hắn bước ra cửa rồi đi về phòng mình,trên đường đi cùng cô thư kí,hắn lạnh giọng nói.

-Không được làm phiền_Cô thư kí hiểu ý gật đầu quay đi.

Hắn bước vào phòng,ngã vào ghế,có chút mệt mỏi nhưng thần sắc vẫn không thay đổi khuôn mặt thanh tú,như 1 pho tượng điêu khắc tinh xảo ẩn hiện sau ánh nắng chiếu rọi vào khung cửa kín.Hắn nhắm mắt lại như cảm nhận sự yên tĩnh trong căn phòng

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cơn Giận Của Ác Ma

-Thưa cậu chủ đã về!!

Tất cả người hầu cuối chào khi hắn vừa bước vào.Hắn vẫn phong độ thư thái không khác gì lúc sáng.

Mặt hắn luôn vậy lạnh lùng và kiêu ngạo,những người bên cạnh hắn chưa từng thấy được cảm xúc trên gương mặt tuyệt mỹ ấy 1 nụ cười hay vẻ mệt mỏi lần nào của hắn cả.Có lẽ với hắn gần như mất đi cái cảm xúc vốn có của những người bình thường.

Hắn được người hầu cõng áo khoác ngoài ra.Rồi lãnh đạm nói.

-Cô ta đâu!.

-Dạ,Cô Trịnh từ sáng đến giờ vẫn chưa về nữa ạ_ông quản gia cuối đầu đáp.

Hắn nghe xong liền chau mày nhưng rất khó nhận ra.

Hắn |Ù” lạnh nhạt nói rồi bước về phòng.

Đi đến cửa phòng,hắn liếc qua nhìn phòng nó ở đối diện vài giây,rồi bước vào phòng mình.

Sau khi tắm ra hắn nhìn đồng hồ đã 7h30,hắn bước qua phòng nó.Chẳng cần phải nhấn chuông như những lần trước nữa

---Cạch---

Không thấy nó,cặp chân mày rậm đen sắc bén nhíu lại thật rõ.Hơi lạnh lại tỏa ra nhiều hơn.

Bất chợt tiếng xe khá lớn đậu trước cửa thông qua WC truyền tới màn hình cửa.Khiến hắn ngược lên theo dõi.

-Cám ơn nha.Hihi.Hôm nay vui lắm_nó cười toe tét bước xuống xe mô tô của vĩnh

-Nếu không phải cô đòi đi chơi tùm lum hết chơi rồi tới ăn thì đã về sớm rồi.Còn nữa,tôi đã bảo cô đi bác sĩ xem khớp tay thế nào đi,cứ bó vãi như vậy sẽ chẳng hết đau.”_Vĩnh tỏ ra trách móc,nhưng thật ra đang quan tâm nó.Từ lúc thấy nó băng sơ sài cánh tay,vĩnh rất muốn biết nhưng lại không muốn hỏi.Anh nghĩ chắc lại do tính hậu đậu mà ra thôi.

Nó chu mỏ bếu môi nhìn Vĩnh,rồi cúi mặt xuống.

Vĩnh bật cười xoa đầu nó.

-Nhưng nếu cô vui thì tôi sẽ chờ cô đi đến đâu cô muốn.Ngày mai tôi dẫn cô đi xem khớp tay thế nào.!

Nó ngẩng mặt ra khi thái độ của Vĩnh.Lúc nào cũng nghe người khác bảo Vĩnh lạnh lùng,nhưng với nó Vĩnh như ánh mặt trời luôn ấm áp,nếu nói về lạnh Tên Ma Vương trong căn biệt thự này mới phải dùng từ “lạnh” chứ.

- Vào đi chứ, mà công nhận nhà cô không phải hạng thường nhĩ, _Vĩnh nói rồi đảo mắt nhìn căn biệt thự như toà lâu đài, chẳng thua gì nhà mình.

- Nhà này á, tôi làm gì có phước thế, tôi đang làm ôsin nhà này đó.

Vĩnh không khỏi ngạc nhiên nhìn nó.

- Ôsin, đang chọc cười đó hả.

Nó thiếu não nói về chán nản.

- Có tóc thì ai muốn trọc đầu đầu. Do tình thế tôi mới phải làm ôsin đây chứ. _ trong đầu hiện lên gương mặt đang ghét của hân. --- Cũng tại cái tên trời đánh đó. Hừ

- Hờ ai trời đánh _ vĩnh nghe loáng thoáng câu sau liền hỏi lại.

- Đầu có tôi nói con chó trời đánh nhà hang xóm hồi sáng ra đường bị nó trượt đó mà. hê hê

- cô cũng hài hước quá. Ra là tại con chó mà tay cô thế hả. hihi. Thôi vào nhà đi cô nương, tối rồi _ Vĩnh lắc đầu cười nhẹ, rồi bảo no vào trước.

- Ok, bye nha, tối ngủ ngon _ nó vẫy tay cười thật tươi rồi mở cửa bước vào.

Vĩnh vẫn đứng đó chờ nó vào trong hồi lâu rồi phóng xe đi.

“Nguyệt hàm làm ôsin” _ Trên đường đi vĩnh suy nghĩ về nó. đầu chấm hỏi về nó Vĩnh đều muốn tìm ra, Vĩnh vốn không thích tiếp xúc với nhiều người, cũng càng không muốn tiếp xúc với lũ con gái phiền phức, nhưng lần đầu gặp nó, cái tình huống định mệnh trở trêu đã khiến anh như bị sét đánh, giờ anh mới biết được câu “Tình yêu sét đánh” là thế nào.

Quay lại căn biệt thự

Nó đang tung tắn vào nhà về mặt hơn hờ. Khi bước đến phòng khách lớn. Nhìn thấy hân đang ngồi đọc báo trên sôpha. Nó định im lặng rồi rón rén bước lên cầu thang nhưng bị hân kêu lại.

- Lén lút không phải tác phong của 1 nô lệ - Giọng nói lạnh lẽo thốt lên trong không gian im lặng và ngọt ngào.

Nó đang bước chân lên bậc thang nghe tiếng hân nó quay mặt lại.

- Biết rồi _ Nó nói lãnh rồi đứng thẳng người bước đi tiếp.

- Đi đâu? ” Vẫn tư thế thản nhiên chăm chỉ đọc báo, trầm giọng vang lên khi nó vừa định bước đi lên.

- Tôi. Tôi. nhưng việc tôi đi đâu làm gì cũng phải báo cáo với anh hết à. ! _ Nó dừng bước rồi hất mặt về hân. Trong lòng thì nghĩ ”Tôi rồi mà cũng đọc báo làm cái gì?”

- Đứng-----Hân bỏ tờ báo xuống bàn bật dậy bước tới chỗ nó.

- Cô.. là đồ của tôi! _hân trở nên tà mị giọng nói trầm trầm cất lên rất nhẹ nhàng.

- Ý anh, là việc cá nhân của tôi anh cũng quản _Nó ngoảnh mặt ,chó phản nòng giận,hân coi nó là món đồ của hân ư. Lòng ự tôn của nó đã bị hân lấy sạch mất rồi.

Hân kẻ sát vào mặt nó. :-Biết thì tốt.

-Ế... có hơi quá đang không hả, chẳng lẽ tự do tôi cũng không có sao. : Không thể chịu nổi nữa mà, đang sống tự do thoải mái, lại chui ra 1 Trình Đào Kim luôn gây cho nó biết bao khổ sở, biết thế ngày hôm ở Phòng hiệu Trưởng cho ông Thầy Khương đánh 1 trận, thì bây giờ đâu phải khổ sợ hơn là bị đánh thế này. Cả đời nó ghét nhất là bị quản mất đi tự do.

- Là nô lệ mà cũng muốn đòi tự do sao. —Hân cười nhạt về chế giễu.

Nó trừng mắt lên nhìn hân, nó nhìn xoáy sâu vào đôi mắt to đen láy và sâu hun hút kia không chút sợ sệt.

- Còn bây giờ làm nghĩa vụ của mình đi, pha nước cho tôi tắm, xong rồi nấu bữa tối. Làm không xong thì ngày mai đừng đi học nữa.

- Người... hiếp người quá đáng rồi nha, có máy nước nóng sao không tắm mà phải pha nữa, tối rồi ăn coi chừng bị sin bụng đấy. Còn nữa tay tôi còn đau lắm, anh phải chịu trách nhiệm.” _Nó ra vẻ đắc chí, lảng tránh nhiệm vụ. không biết lợi hại người đối diện mà uyên thuyên.

- Tôi muốn tắm nước tinh dầu trong bồn tắm, không phải vòi sen, sau này cô nên chú ý thói quen của tôi đi. Làm không xong thức ăn thì ngày mai cô cũng nhịn đi. Chỉ bị cánh trái thui còn 1 tay nên tận dụng.

Dứt câu hắn bước đi lên phòng mình.

Còn nó cứ đứng đó tức nói không nên lời.Nó vùng dần bước lên phòng hắn,thực hiện nhiệm vụ mang tính cưỡng ép.

Nó mở cửa thấy hắn đang nằm nghe nhạc,rồi bước thẳng vào phòng tắm,rồi nó dừng lại

-Trời phòng tắm mà làm bằng kính thôi ra vườn đứng tắm luôn cho rồi đi._nó lăm bắm rồi biểu môi bước vào phòng tắm.

Hắn tuy nhắm mắt đeo tay phone nhưng thật ra chỉ giả vờ thôi,nó nói gì hắn nghe hết.

Nó đứng trong cái phòng tắm rộng cứ quay qua quay lại rồi lại lăm bắm 1 mình.

-Cái phòng tắm thôi mà gần bằng cái phòng nhà trọ nhà mình,định ăn ngủ luôn trong đây ha gì mà.

-Cái tên đâm tặc, biến thái, trời đánh thánh đâm nhà người muốn hành hạ ta hả,không dễ ,hừ...

Nó vừa làm vừa không ngừng chửi rửa hắn

-Ý nhiều chai lọ vậy biết tinh dầu nào.toàn đồ xịn,biết chai nào là tinh dầu mà hắn thích chứ,đủ loại hương hết,con trai mà cũng bày đặt tắm tinh dầu hoa này hoa kia,làm như nữ hoàng không bằng xí.

-Trong phòng tôi thì không nên nói xấu sau lưng,chắc chắn không chỉ 1 cánh tay._Giọng nói trầm trầm vang lên sau bên tai nó .

Nó giật thót quay mặt ra phía sau,Cả cái thân hình to lớn như 1 pho tượng trước mặt nó

-Tôi.Tôi...đâu có nói gì đâu,tôi đang hát mà.hề hề

Hắn liếc nó,đôi mắt không hài lòng làm nó giật cả mình một phen hồn phách ngược càn cây.

Hắn bước tới gần nó hơn,nhẹ nhanh đặt ngón tay mình lên đôi môi mọng đỏ của nó.

- Phục vụ tôi tắm.

Tìm nó đập mạnh 1 nhịp nó nghe thì “nhẹ tựa long hồng” nhưng lọt vào tai nó như “sét đánh bỏ đầu” mà run sợ,

-Cái này....cái này nó lệ cũng phải lam hà.

-Tất nhiên._về mặt hắn hiển nhiên thốt lên rất thoải mái.

-Không...không được...._nó sợ hãi định kéo người hắn qua 1 bên chạy đi.

Nhưng cái dang cao lớn như 1 bức tượng sừng sững ấy nó không tài nào đủ sức đẩy ra.Ngược lại hắn cời bỏ áo ngủ xuống trước mặt nó.Nó hoảng hồn bị mất lại.Hắn vói tay ra sau khóa cửa.

-AAAAAAA..LÀM GÌ VẬY HẢ,ĐỒ DÂM TẶC._Nó hét lên.

Hắn bịt miệng nó lại,đẩy nó ngã vào bồn tắm,Uớt văng tung toé khắp phòng.

-Cô mà la nữa tôi không biết làm gì nữa đâu đấy.

Nó run sợ mở to mắt ra.đột nhiên tim nó đập mạnh,khuôn mặt và tóc hắn đầm nước đầy sự cuốn hút và nam tính.Nó phải công nhận là hắn đẹp,về đẹp hoàn hảo đó không ai sánh được,làn nước lăn dài từ trên mặt hắn lăn qua chiếc mũi cao và nhọn hoắt nhỏ xuống đôi môi nó.Nó cảm nhận được hơi ấm từ xung quang nó.Nó nhìn thấy body hắn thật sự hoàn hảo như khuôn mặt của hắn,săn chắc cuồn cuộn ,bụng sáu múi,làn da rám nắng đó,thật sự khiến bao nhiêu phụ nữ phải chết.dù vậy nhưng với nó hắn là thứ khá nguy hiểm nên nó luôn run sợ và cảnh giác hắn.

-Sợ sao?._hắn nhếch môi.

Nó giật mình như thức tỉnh.Mặt nó đột nhiên nóng bừng.Nhớ đến lúc sáng bây giờ còn xảy ra 1 lần nữa chắc chắn nó không thể sống nổi.Hắn quá nguy hiểm

Dứt câu,hắn chớp lấy đôi môi nó,hắn mạnh bạo hôn nó tới tấp.Khi lưỡi hắn như con rắn bạo chúa vồ lấy con mồi tìm vào lưỡi nó và cố vây lấy chiếc lưỡi của nó.Thì nó vùng vẫy cố đẩy người hắn ra bằng hết sức.Hắn càng siết chặt nó hơn,lớp áo sơ mi của nó thấm nước cũng thấm vào da thịt nó,khiến làn da trắng ấy thoát ẩn thoát hiện sau tấm vải.Khiến nó trở nên sexy và quyến rũ người khác giới hơn.Hắn trở nên mạnh hơn,Hư hồng đưa chiếc lưỡi của mình lướt qua cổ nó thật tỉ mỉ,đôi tay thông thạo việc ấy cũng bắt nhịp xé bỏ chiếc áo sơ mi của nó.Hắn đun đưa đôi tay mình dưới nước vò nắn bầu sữa trắng mịn căng hồng kia.

-----Chát-----

-----Chát-----

-Anh điên rồi sao,quá đáng...híc híc...” _Mắt nó tua ra những giọt nước dài lăn trên má,biết hấn là kẻ không tốt,nhưng nó cảm giác hấn không hại nó,nó cảm nhận thế,nên vẫn bình tĩnh mà bên cạnh hấn,dù lúc rất sợ.Hấn như 1 vị thần hun bạo vừa bá đạo đáng ghét,nhưng hoàn toàn không làm nó chán ghét.Còn bây giờ nó nhường như tỉnh ra,hấn không như nó nghĩ.

Trong lúc hấn lơ là nó tát mạnh vào mặt hấn,khiến hấn dừng lại,khuôn mặt hấn lúc này như vừa mới thức tỉnh nhờ cú tát đó.Hấn im lặng nhìn nó chạy ra khỏi phòng.

-_nó trong bộ dạng ướt như chuột lột,áo thì chỉ còn phân nửa,nó choàng tay che ngực chạy về phòng mình.Nó ôm đầu khóc nức nở.Điều này đối với thật khủng khiếp,nụ hôn đầu của nó cứ bị hấn cướp đi chẳng vậy còn muốn cướp đi cái đáng giá nhất của nó,lần đầu tiên nó bị 1 người đàn ông đùn vào da thịt nó,nó cứ ngỡ là ác mộng,nó mệt mỏi ngủ thiếp đi,trong bộ dạng đáng thương ấy.

Hấn vốn ghét chạm môi,điều này là cấm kỵ giới nữ sắc ai cũng biết,dù phóng đảng nhưng hấn không bao giờ cho phép chạm môi.Bây giờ vì có gì lại kích động 1 phần-Chết tiệt!_hấn dựa lưng vào bồn tắm.nhắm mắt như ngủ.

-Reng-----

Đang trong lúc nhắm mắt thì có tiếng chuông điện thoại vang lên,cắt mọi suy tư của hấn.hấn nhanh tay chồm tới phía kệ để điện thoại,Rồi quẻ quỏi bắt máy.

-ALO,tôi nghe đây._giọng hấn vẫn lạnh lùng.

-Alo...Anh..y.êu...là e..m đây,e..m...NHỚ a...nh lắm,sao a..nh không đến..thăm ..ng..uoi ta._1 giọng nói bên kia đầu dây vừa ngọt vừa mùi mà còn vừa ớn tai nữa.

=Chuyện gì?

-Anh này,tại e nhớ anh nên muốn điện thoại anh thôi,sau hôm rài anh không ghé em.

-Mai tôi đến gặp cô _nói xong hấn liền cúp máy chẳng muốn nghe thêm câu nào từ giọng bên kia.

7A.m trôi qua hấn vẫn chưa thấy nó bước ra,cũng trễ giờ nên hấn tự động bước vào/

-Dậy mau.”

Nhưng vừa mở ra thì thấy mọi thứ rất yên tĩnh,hấn đảo mắt nhìn lên chiếc gương vẫn không thấy nó,hấn liền bước tới gần hơn,hấn đột nhiên dừng lại,1 thân hình nhỏ bé vẫn nửa mảng vải trên người không hề thấy,đang nằm bịch dưới cạnh giường,khuôn mặt xanh xao và đôi môi tím ngắt không còn mọng đỏ như trước nữa.

Không nói không rằng,nhấc nó lên bước ra ngoài.Sắc mặt hấn không thể hiện rõ là tức giận,hay sát khí,bình tĩnh không hề vội vàng.Gặng tiếng Gọi quản gia.

Ông quản gia vội chạy đi kêu bác sĩ đến.

Cảm giác mệt mỏi,quẻ quỏi đau như bỏ đầu,cứ thấy nóng ran người,nó từ từ mở mắt,nhìn lên trần nhà,rồi quay qua nhìn thấy hấn đang tựa đầu trên ghế salông,ánh mắt có phần ngạo mạn tà tà.Nó cố bật dậy.

-Nằm xuống” _Tiếng nói bá đạo vẫn y cũ. -Tên trời đánh,ở đây làm gì,ra ngoài.”_Nó tức giận mà phát tiết không quan tâm tới mệnh lệnh của hấn,chỉ biết bản thân bị hấn hành hạ. Thật không thể chịu đựng thêm tên Ma đầu này nữa mà.

-Câm miệng,nằm xuống.”Mắt hấn trừng trừng,tia tức giận dần dần hiện rõ,dung ảnh sắc mị của hấn ẩn hiện sự phần nộ không nhỏ.

-Không thì sao?_nó xanh xao mệt mỏi cô ra về quật cường không khuất phục.Ồ đâu ra loại ôn thần như thế,hại nó thành ra thế này,chẳng có chút hơi lỗi mà còn bá đạo hơn trước.Nó là ai chứ,nhỏ lớn chưa hề biết khuất phục dễ dàng với những điều làm nó tổn thương.

Vừa dứt lời vài giây sau,hấn để tiến nhanh tới nó,chằng câu nệ người đang bệnh mà bóp chặt cổ nó.Chỉ hận không thể bóp chết nó ngay.

Ánh mắt nó trừng trừng nhìn hấn,ánh mắt đáng ghét,kiên cường mạnh mẽ mà thẳng thừng chiếu vào hấn không chút sợ sệt.Tính cách nó có thể được tôi luyện từ lúc nhỏ.Những kẻ ức hiếp nó,khinh bỉ nó hay làm tổn thương thì nó điều dùng loại ánh mắt này khiến cho người ta 1 phần chán ghét hay phải sợ sệt.Còn với hấn,ánh mắt này là điều cấm kỵ nhất dùng nó chẳng khác nào bảo “tôi thách anh”.Hấn là kẻ ngang tàn,bị nó chọc tức giận,chỉ có thể dùng lực mà hành hạ nó.Dù thể càng giết mạnh nó càng ương ngạnh quyết liệt,1 tiếng cũng chẳng kêu la,tay nó bâu chặt vào cánh tay mạnh mẽ kia,vì cơ thể con yếu,bị dùng lực mạnh như thế,hoi thờ bắt đầu nhỏ dần,mặt vốn đã tái nhợt vì vừa qua cơn sốt,giờ lại còn tái xanh rồi chuyển thành tím,rồi lại trắng chạch

ra.

Hơi thở mạnh mẽ thô bạo cứ sòng sọc phả ra như tiếng thở của loài thú dữ,thể nhưng tia phần nộ đã dần dần dịu lại phần nào,âm thanh lạnh buốt người:-
-Cô thử xem thường lời tôi,cô tuyệt đối không thể sống yên.”_ Vừa nói bàn tay to lớn thô bạo cũng dần buông long khỏi cái cổ yếu ớt.

-Khụ...khụ.khụ.”Được sự tha mạng của hắn.Nó ho khan cố hít lấy 1 ngụm khí,mặt cũng từ từ bớt trắng đi.Đôi môi bạc khô cố nhấp mấy.-Tôi...đã...
khụ.khụ.làm gì...khụ..anh không vui...khụ,anh quá ngang tàn...khụ!!!

-Nếu cô còn để bản thân phải sốt 1 lần nữa,tôi sẽ tiễn cô đi nhanh hơn!”_Lời nói đầy sát khí,ngang ngược mà thốt ra.

-..Ặc..Tại ai...chứ...khụ..nếu không phải do anh...do anh...anh đã...”_Cố gắng nói nhưng trong lời nói có phần khó diễn đạt,nó trở nên do dự,môi mím chặt lại,chân chân nhìn hắn.Nghĩ đến việc tới qua,quả thật nó không thể tha thứ,nghĩ sẽ không thể ngang mặt lên đối diện hắn,nhưng với cách cư xử ngang ngược này,nó uất ức đến chết đi được.

-Tôi thì sao?.Nếu cô làm tôi không vui,lần sao không để buông tha cô.”_Đôi mắt hắn nhú lại,cách nói quý dĩ,đôi môi mỏng chẻ nhếch lên quyền rũ.

Nó trừng to mắt,“Gi...chứ,tên Ma đầu này quá bá đạo” nó thầm nghĩ,nó gặp phải 1 ngôi sao đen đui,mãi mãi chắc không thoát khỏi:--Tôi đã làm anh không vui cái gì!.Tôi hoàn toàn không nhìn ra!.

Hắn giờ đây không kiên nhẫn việc đối đáp nữa,cao ngạo bỏ tay vào túi quần rồi thân nhiên bước,đúng là phong thái này không thay đổi,không cho người ta lảng nhảng nhiều lời,mặc kệ nó tức giận hay nghiêng răng nghiêng lợi.Đứng trước cánh cửa tự động đã mở.Đôi chân dài dót ngọt dừng lại không bước nữa.-Tôi không cần loại nô lệ vô dụng bên cạnh tôi.Đừng để chính tay tôi phải hủy diệt cô!”_ Chẳng hề quay lại,gọng nói khiến người nó lạnh buốt xương.Xong hắn lại khàn khải bỏ đi.

Lòng ngực đập mạnh,nó 1 phen kinh vía,ruột cuộc cái tay con mắt cái miệng nào của nó đã đắc tội hắn.Để hắn trừng phạt nó đến chết đi sống lại thế này.Đúng là địa ngục.Lời nói không chút thiện chí nó đã nghe nhiều,nhưng loại câu này làm cho người ta phải run sợ 9 phần mà phải khắc cốt ghi tâm.

Sau khi hắn đi không bao lâu,người nữ hầu đã bung vào cho nó cháo và thuốc.Ăn uống xong nó mệt mỏi đến mức buông chén cháo xuống liền thiếp đi mất,chẳng còn khả năng để nghĩ gì nữa.

Thân ảnh ngồi trên chiếc ghế tre đan rất kì xảo đang hướng ra cái hồ bơi lớn,nước phun lên cao với những cái đèn chớp tắt nhiều màu liên tục khiến cho cả khu vực này trở nên sinh động đẹp mà động lòng người.Thân ảnh to lớn nam tính không ai khác là Dương Vi.Nhưng hình như không chỉ hắn ở đây,mà còn có 1 dáng người đứng phía sau hắn,dáng người khá cao ước chừng 1m86(cao chỉ thua hắn 4cm),hai tay đút vào túi quần.Trong rất phong độ và khí chất.Thế những cả 2 vẫn giữ không khí tĩnh lặng,chẳng ai lên tiếng.Cứ như họ chỉ đến đây nghe tiếng nước phun “Ầm ầm” hay là ngắm cảnh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chạm Mặt

Thân ảnh ngồi trên chiếc ghế tre đan rất kì xảo đang hướng ra cái hồ bơi lớn,nước phun lên cao với những cái đèn chớp tắt nhiều màu liên tục khiến cho cả khu vực này trở nên sinh động đẹp mà động lòng người.Thân ảnh to lớn nam tính không ai khác là Dương Vi.Nhưng hình như không chỉ hắn ở đây,mà còn có 1 dáng người đứng phía sau hắn,dáng người khá cao ước chừng 1m86(cao chỉ thua hắn 4cm),hai tay đút vào túi quần.Trong rất phong độ và khí chất.Thế những cả 2 vẫn giữ không khí tĩnh lặng,chẳng ai lên tiếng.Cứ như họ chỉ đến đây nghe tiếng nước phun “Ầm ầm” hay là ngắm cảnh đẹp.

Khả năng vài phút giọng nói trầm ấm cất lên pha tan sự im lặng ban nãy:--Nếu 2 người họ biết tin tôi quay về nước,chấn chấn không bao lâu 2 người đó sẽ đến ngay thôi.

-Ngày mai tôi sẽ đến London.Lão ta bắt đầu hành động rồi.”_Lời nói cương nghị của 1 người làm đại sự hắn vẫn chưa bỏ xuống thái độ ngạo ngễ mà nhếch mép.

-Tôi biết,Anh bảo tôi về lần này là gì.Việc ở đây tôi sẽ lo liệu.Anh sẽ đi bao lâu.Lão đại!”_Giọng nam xa lạ kia vẫn bình ổn đều đều,nhưng câu cuối lại ra vẻ kính trọng.

-Không lâu!”_Về mặt như loài cáo nhưng ẩn chứa là bản tính của sói đang toán tính đều gì đó,không tài nào nắm bắt được:--Điều tra Tổng Hào,cần thì xử lí đi.”_Chưa để người đàn ông kia lên tiếng,Dương vi lại trầm giọng nói tiếp,lời nói bén như dao,như kiếm đang ra lệnh.

-Tổng Hào,Công Ty Tổng Thị.Anh biết lão ta hoàn toàn không dễ đối phó,Lão già đó đang được thế lực của MaSéc chống lưng!”_Cặp mắt hổ phách mang tia phún xạ của người đàn ông,mang vài phần hắc ám.

-Tôi biết!”_tò ra biết chuyện từ lâu,rồi nhưng vài giây hắn nói tiếp:--Cắt đứt cánh tay trái của MaSéc,hoàn toàn có lợi,không cần gấp.Từ từ xử lí!

Người đàn ông gật đầu tỏ ra hiểu ý, anh rút cuộc đã hiểu dụng ý của hắn. Thế nhưng, sau đó 2 người lại rơi vào trạng thái im lặng 1 lần nữa.

3 Tuần sau

Vĩnh đi chuyển đầu mình cao hơn khi họ gần như chạm môi nhau.

-À..À..quên nữa tôi....tôi để quên..quên bịch bánh trên lớp rồi..tôi thấy đói quá,tôi lên...lên đây,xin..lỗi...tôi đi trước nha_Lúc gần như kiss nhau nó bỗng dưng bật dậy,ngượng ngùng viện cớ để chạy khỏi nhà kho,nó lúng túng cũng không biết nói gì cứ cúi mặt xuống đất không dám nhìn thẳng lên Vĩnh,nói xong nó phi thẳng ra ngoài.

-Nguyệt Hàm à.....khoản đã...Nguyệt...._Vĩnh chưa kịp nói gì nó đã chạy mất tiêu rồi.

-hihi....dễ thương quá,cô ngốc cả đồng bánh ở đây ăn chưa no sao mà còn nói là đói chứ...!_Vĩnh làm bầm 1 mình nhìn đồng chiến trường mà khi này mình nó chiến đầu quyết liệt không chừa lại 1 miếng bánh vụn nào.Vĩnh lắc đầu rồi cười ngu ngơ,như người trốn viện.

-Ê bà làm gì sau giờ ra chơi hót hải chạy lên lớp như ma đuổi vậy,mặt còn đỏ như đích khi trong sở thú!_Sau khi đánh trống ra về mai theo nó ra công tồ mò hỏi nó.

-Nhỏ này,vô duyên tự nhiên nói mặt tôi như đích khi, bộ học ngu văn lắm hả.? Cô ngữ văn không có dạy phép so sánh hả.Sao có thể so sánh khuôn mặt trời phú của tôi như đích khi hả..hả..?_nó căng nhăn xỏ xiên lại con bạn.

-Làm gì dữ vậy,thì tôi hỏi sao mặt bà đỏ như đích....nói tới đây nó lườm con bạn_-----Ồ thì mặt đỏ như trái gấc được chưaaaaaaaa!!!

-Đồ gì đâu,tại trời nóng chạy lên mệt ,máu không tuần hoàn kịp thì vậy thôi,bà nhiều chuyện quá_Nó kiếm cớ nói qua mặt con bạn,biết nó được cái vô duyên mà nhiều chuyện thế nào nó cũng làm âm lên nếu như nó kể ra li do.

-Vậy hả,vậy....hôm rai giờ ra chơi bà đi đâu,tôi không hề thấy bà vậy...nói mau.._Mai quay qua nhìn thẳng nó dò hỏi cho ra lẽ.

-Thì...tôi....thì...à..tôi...._nó cứ áp ứng không nghĩ ra thêm cách nào nữa,1 ngày mà nói xạo những 2 lần,cũng biết ngượng chứ.

-NGUYỆT HÀM....NGUYỆT HÀM....

-Ủa hình như tôi nghe ai kêu tên bà á,gọi con trai thì phải_nó với mai dáo dác tìm ra chủ của âm thanh vang dội đó ở đâu.

-NGUYỆT..HÀM..._từ xa Vĩnh vẫy tay gọi nó,miệng thì kêu to.

-Ai giống Thiên..Vương trường ta vậy._Mai nheo nheo mắt nhìn cho kĩ rồi hỏi nó.

-Chết...

-Gi..ai chết...người kêu bà là chết hả tên gì quái vậy.!_mai khó hiểu hỏi nó.-----Ý mà không phải chết của bà đâu bà ơi,là thiên Vương...thiên vương thiết đó,anh ấy nhìn tôi cười kia,trời ơi không lẽ anh ấy gọi tên tôi mà nhầm tên bà hả,hoàng tử em tới đây_mai đột nhiên mắt sáng rực lên,miệng cười toe toét rồi vang rộng tay chạy tới phía Vĩnh.

-Ê...ê...Mai bà làm gì vậy_Nó vội vang kêu con bạn như không kịp kéo lại thì mai vụt chạy tới rồi.

Mặt Vĩnh lúc này đơ ra,nói không nên lời.Tất hần nụ cười lúc này.(híc tội nghiệp anh vĩnh nhà ta)

-----KÉÉÉTTTTTT-----

-----RẦM-----

Tiếng thắng xe vang lên,làm mọi người quay lại chú ý.Chẳng qua là lúc mai mất lí trí thấy trai như thấy tiền mắt sang tới nổi băng qua lộ mà không thèm nhìn chiếc ô tô đang chạy tới.

Nó và vĩnh chạy lại đỡ mai dậy.

-Mai..mai..bà có sao không...mai..đừng làm tôi sợ nha.._Nó hoảng hốt lay người Mai.

-Bạn cô à,_vĩnh quay qua thấy nó hốt hoảng liền hỏi.

-Ủm,bạn tôi đó_Nó nhìn vĩnh rồi quay qua lay người Mai.

Mai mở mắt ra,ôm nó oà lên khóc.

-Nguyệt hàm ối,tôi chết rồi sao...huhu...từ nay tôi không được bà nữa...huhu...gửi lời bình an với gia đình tôi nha.....huhu...Tôi con chưa gặp hoàng tử của tôi nữa huhu...không chịu đâu.

-Bà điên hả.

Mai đột nhiên im re nhìn nó.

-Có chết đâu mà la làng la xóm như con khùng vậy hả.

Nó với vĩnh chỉ biết đàn mặt voi kiêu làm thái hoá của mai.

-Ừa,vậy tôi chưa chết hả.

-Nhìn đi,có rớt giọt máu nào mà chết,người ta chưa độn bà đã xiêu mất tiêu rồi.haizzz

-Trời ơi,may quá,đúng là trời phạt phù hộ mà._Mai miệng nói trời phạt mà tay thì cầu nguyện kiểu đạo chúa,hết sức là thần kinh.

-Hahahah_vĩnh chỉ biết bật cười vì cô bạn của nó.

-Anh cười gì thấy người ta bị độn xe mắc cười quá hả _Mai trở nên khó chịu vì tiếng cười của Vĩnh.

-Đúng là bạn bè có khác,tính nết chẳng giống ai, 2 người làm bạn là đúng rồi cặp đôi hoàn hảo.hahahah_vĩnh không nhìn Mai nhưng quay qua nó chọc ghẹo .

-Ê...cậu muốn gì!, có tin là mai sẽ có báo đưa tin,2 con nhỏ đẹp gái quánh chết 1 thằng vô duyên trước Trường Âu Á không._Nó với Mai xoắn tay áo lên tiếng tới phía Vĩnh.

-Hê...hê...tôi...đùa..chút mà..._vĩnh cười giả lã đi lùi lại.

-Làm trò hề đủ chưa._Giọng nói rất chi là đặt biệt,âm thanh vang trầm khiến mọi thứ như ngưng đọng lại trong thời khắc này.

Chỉ lo nói chuyện mà cả 3 không để ý đến xung quang đang nhìn mình,họ trở thành trung tâm cho những khan1 giả xung quanh.

“Tiếng này quen quen” nó nghĩ rồi quay qua nhìn.Mà cũng không phải mình nó nhìn mà Vĩnh và Mai cũng chú ý quay lại nhìn.

- Không...không phải anh đã đi công tác rồi sao,sao lại ở đây?_nó ngạc nhiên khi đúng là hấn.Bất ngờ tới mức miệng cứ há ra mà không biết.Từ ngày hôm đó,nó cũng không nhìn thấy hấn lần nào,nghe quản gia bảo hấn đi công tác nước ngoài,nó vui đến làm tiệc ăn uống mấy ngày,cơ thể cũng khỏe hấn vết thương cũ mới cũng lành nhanh.Thối ami không bao lâu,giờ hấn đột ngột xuất hiện thế này,đúng là trời không còn chiều cô nó thêm mấy ngày nữa rồi.

Hấn không nhìn nó mà đảo mắt xung quanh nhìn mọi người đang đứng quanh nhìn họ từ nãy giờ .Hấn như 1 con sói hun dừ ánh mắt sắc bén liếc về phía khán giả trực tiếp lạnh lùng cất tiếng--Cút— Nhiều đó thôi cũng làm cho bọn họ thấy sợ mà giải tán hết trong 1 nốt nhạc nhạc.Chỉ vì 1 cái liếc sơ tạt cả những kẻ xem trò vui đều cụp đuôi sợ hãi mà chạy.

Là cô đúng không?”_hấn liếc qua Mai,làm cô người Mai run rẩy,nhìn hấn như đang dọa người mà mắt ứ lệ.

-Tôi..Tôi..không có ý.”Lời nói run đến nói không được,hấn đáng sợ đến mức Mai vô thức meo máo mà khóc.

Hấn lúc này mới quay lại nhìn nó.Hấn bước tới,làm nó có chút sợ và khó hiểu,Nhưng khi tới gần nó hấn không dừng lại,thân hình cao to đó bước qua nó và ngừng lại chỗ Mai.

---Bóp----

Cú đánh không nhân từ,nhưng lực vẫn còn phần nào nương tay.Mai ngã lún xuống đất,khoe môi có chút máu nhỏ.Nước mắt trung trung mà rơi xuống lã chả.Ánh mắt sợ hãi cả người run bần bật.

-Anh làm gì thế hả?_Nó giật mình hoảng hốt chạy tới đỡ Mai.Liếc nhìn qua hấn,đúng là hấn khiến người ta phải sợ đến chết đi được.Nó quát lớn:-Anh là đàn ông sao có thể đánh con gái chứ!”_sợ thì sợ nhưng bản tính nó không phải yếu đuối,bất bình thì làm sao không lên tiếng.

-Im miệng,cô đúng là tên nô lệ không ngoan.Dám lên tiếng với tôi.Cô nhìn xem cô ta đã gây ra cái gì”_Hấn gằn giọng tức giận,liếc nhìn qua chiếc xe BWM đã bị vỡ kính,cái đèn xe bị đâm phải cột mà tan nát.Chiếc xe bị lệch nằm giữ lề đường.Do hậu quả tránh Mai lúc nãy mà lánh sang bên lề.

Cả 3 giờ mới trở mặt nhìn,kinh khủng thật,kì này không phải chuyện nhỏ.Nó ngo ngẩn nhìn về phía hấn,lúc này mới để ý kĩ,trán hấn hình như bị trầy sướt.Nếu không phải kĩ thuật lái xe hấn cao,thì thật không thể tưởng tượng sẽ lãnh hậu quả gì.Nó biết không có quyền lên tiếng công bằng.

-Tôi...xin lỗi! giọng mai run rẩy cúi mặt nói,tay vẫn ôm phần nóng rất đau đến buốt đầu.

-Tôi sẽ bồi thường!” _ Lúc này Vĩnh lại lên tiếng, đôi mắt lãnh đạm nhìn hấn.

Hấn liếc nhìn qua Vĩnh, đôi mắt tức giận chuyển nhanh qua tia phần nộ nhưng nó lại ẩn giấu bằng cái nhìn cao ngạo, cười lạnh:-Được!.Nếu cậu muốn đứng ra thì phải kêu bố cậu ra đây,tôi sẽ xem xét.

-Liên quan gì tới bố cậu ấy,cậu ta càng không có lỗi gì.Tôi sẽ chịu trách nhiệm.” _ Nó nhanh miệng nói ngay,không muốn liên lụy tới Vĩnh,càng không để bố cậu ấy biết chuyện,không sẽ rắc rối.

Hấn lập tức liếc qua nó,đôi mắt sát khí hiện ra,có ý bảo nó nên yên phận,nhận thấy cái liếc nó giật cả mình mà im bật.

-Là lỗi của tôi..tôi sẽ chịu trách nhiệm.”Mai vẫn còn hăng sọ tột độ,cả người lạnh ngắt,nhưng vẫn cố gấn lắp bắp nói.!

-Tôi muốn giải quyết êm đẹp!” _ Cặp mắt khàn khải,thẳng thừng của Vĩnh nhìn Dương Vĩ không e dè,1 người con trai trưởng thành lãnh đạm mà nó chưa từng thấy ở Vĩnh.

-Vậy ngày mai gặp ở tòa.!” _ Hấn dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn Vĩnh,ý Vĩnh tức là không muốn theo hấn,vậy thì hấn cứ làm theo cách thông lệ mà bình thường người bị hại phải làm.

-Tại sao phải gặp bố tôi?

-Bởi vì bố cậu là Tổng Hào!”Nụ cười tà mị,lời nói không khiêm nhường hay kính trọng,mà thẳng thắn nói cả tên họ bố Vĩnh.Hấn vốn đang dự tính đều gì,mà người khác hèn toàn không nhìn thấu nổi.

Cách nói ngạo mạn,thất lễ của hấn,làm Vĩnh có chút giật mình.Kẻ dám kêu tên Bố cậu ra như thế chắc chắn tên này không phải tầm thường.Không phải chỉ là 1 kẻ có tiền,và có vẻ hấn với Nguyệt Hàm có mối quan hệ,trong họ như rất thân,dù cả 2 luôn tỏ ra chán ghét.Anh cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng.:-Anh biết bố tôi.

-Về kêu Tổng Hào đến đây,nếu không thì đừng tỏ ra anh hùng.!” _ Cách nói rất bình thản,chẳng tức giận hay nộ khí nhưng pha sự chế giễu.Hấn bây giờ như 1 bậc tiếm bối,răng dạy trẻ con.

-Được,Vậy anh phải bảo đảm không được làm khó dễ bọn họ.” _ Vĩnh gật đầu đồng ý,rồi ra điều kiện.

-Tôi không phải đang thương lượng với cậu!” _ chẳng cần phải nói không chỉ cần nói như thế đã làm cho người ta thấy được sự bá đạo của hấn mà không thể không kiên dè.Hấn muốn cho Vĩnh biết,cậu không có quyền ra điều kiện với hấn,người đang nắm chốt là hấn.

-Anh...”Vĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn,anh thật không thể dùng lời để nói chuyện được nữa,tức không thể đảm cho tên này 1 đảm mới hả giận.

Nó thầm nghĩ”Cái phong thái kiêu ngạo ngang tàn này đúng đặc trưng của người đàn ông này”,thời đành yên vị đứng sang 1 bên,nó vốn bất lực với chuyện liên quan đến hấn,vì 1 chút quyền lợi của bản thân còn không có,thì lấy gì mà giúp người khác.Nó giờ chỉ có thể đứng an ủi Mai vẫn chưa hết sợ hãi.

Chẳng cần quan tâm đến Vĩnh,hấn thuận tay bỏ vào túi móc ra điện thoại cảm ứng thời mới nhất có 3 cái duy nhất trên thế giới.Vuốt rồi để lên tai bình thản nói-Đưa xe đến Trường Âu Á.!”Nói lạnh ra lệnh hấn tắt điện thoại.

Nụ cười nhếch mép lại hiện ra,nhìn sang nó:-Lại đây.” _ Tiếng ra lệnh,không thể cưỡng lại,nó bất giác buông người Mai ra bước sang hấn như bị bỏ bùa.

Bước đi có phần chùng chừ,nhưng nếu không nghe theo hấn,thật mạng nó cũng khó giữ.Vừa bước mấy bước,Tay vĩnh đã nắm nhanh kéo nó về.Hành động này làm nó thì thào ngáy người,còn hấn thì châu mày,lại vô tình chọc giận hấn.

-Ngày mai tôi sẽ nói bố tôi đến gặp anh.Anh đừng làm khó người khác.!”-Vĩnh cao giọng nói,như cố cho hấn biết,cô gái này không được độn đến.

Đúng là người của hấn luôn làm việc có hiệu quả,chưa bao lâu,xe đã tới,nhanh đến mức cứ tưởng chiếc xe này này giờ đang ở gần đây theo dõi bọn họ chỉ chờ ra lệnh mà tới.

Hấn liếc nhìn nó:-Còn không mau đi.!

Nó như rơi vào cái vực mà chui đường nào cũng không lên,kéo tay vĩnh ra.:-Cậu đưa Mai về giúp tôi đi,tôi phải về rồi,yên tâm đi không sao đâu,ngay mai gặp!”nó ngượng ngùng nhìn Vĩnh rồi bước phía xe,lúc này hấn đã yên vị trong xe,mắt thì không liếc nhìn lấy 1 cái,chỉ chăm chăm nhìn phía trước.

Hấn đi trước vào trong,nó thì lùi thối theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15

Hắn đi trước vào trong,nó thì lùi thủi theo sau.

-Đi làm việc đi?Lạnh giọng bước đi lên lầu,không liếc nhìn tới nó.

-Việc..việc gì?!_nó ngây người,không hiểu hắn nói cái gì.Đứng lại nhìn dáng vóc cao lớn ung dung đi,cứ như lúc này chưa hề xảy ra việc gì liên quan đến hắn.

Hắn nhìn nó đánh mặt lại.Rồi quay qua ông quản gia.

Cúi đầu hiểu ý rồi ông quản gia bước ra. Bảo nó đi theo.

-Đồ xấu xa,đồ khốn._nó điên tiết tức giận vì hắn thật sự hiếp người quá đáng.

Nhỏ cỏ,rồi tưới cây,còn phải lau chùi từng căn phòng.Nó quần quật hết cả buổi,tối tối vẫn chưa được ăn cơm.Cứ liên tục chửi hắn thâm trong bụng,chửi không đã bụng,chửi luôn ra miệng.

“Cái tên hun hắn kiểu ngạo,tàn bạo vô nhân tính,mọi thứ xấu xa hình như dồn vào hắn thì phải,chửi riết hết từ chửi hắn luôn,ta sẽ chờ ngày báo thù đọit đó.”_nó vừa bước đi vừa rủa.

1 tuần sau

Reng-----Reng

-Tôi liền tôi liền_nó từ trong nhà chạy ra như tên bắn.

-----Cạnh-----

Khi vừa mở cửa ra,trước mặt nó là 1 đứa con gái,à không có thể nói là 1 người phụ nữ quyền rũ,sang trọng và quý phái,cô ta có vẻ đẹp sắc sảo nó có thể là vũ khí giết chết những thằng đàn ông có thói ơng bướm.cô ta bận chiếc đầm bó màu bó ôm sát cơ thể làm nổi bật rõ đường cong hoàn hảo của mình.Nó nhìn cô ta mà cảm thấy thật ghen tỵ.

-Chào cô,cô là ai vậy?

-Tránh ra,Ta còn gặp dương Vĩ_Cô à không thèm để ý đến nó,hất người nó ra rồi bước trong.

-Nè! Tôi hỏi cô là ai,sao cô tự tiện vậy chứ_Nó bất ngờ gì thái độ cô ta thật kiêu căng,nó chạy theo cô ta ngăn lại.

-Nè!_Dù cố ngăn nhưng cô ta vẫn không thèm đoái hoài tới lời nó,vẫn ngang nhiên bước vào,điều này khiến nó càng tức hơn,nó nhanh tay nắm lấy cánh tay cô ta kéo giữ lại.

Lúc này cô ta mới dừng lại quay mặt nhìn nó.

-Buông cái tay bẩn thỉu đó ra.!

Nó bàn hoàng rút tay lại.Nhưng lời nói đó đã xúc phạm long trọng của nó.

-cô nói ai dơ bẩn hả.

Cô ta im lặng rồi liếc nhìn nó từ trên xuống dưới,đánh cái nhìn giễu cợt.

-Đúng là bọn người hậu không được ăn học,thật vô lễ.

-Cô.._nó tức điên bàn tay siết chặt lại.Nhưng nó không chịu nhịn nhục thế nó hất mặt lên .-----cô mới là người không có ăn học,vào nhà người ta tự tiện chưa được sự đồng ý con nói năng khinh thường người khác,có ăn học thì chẳng cái làm thế.

-----Chát-----

Dứt câu nó bị ăn ngay 1 cái tát thật mạnh,chưa kịp trở tay nó còn bàng hoàng vì cái ăn tát thật vô lí.

-Con nhỏ hỗn sược này,tao sẽ kêu Dương Vĩ đuổi việc mày._cô ta kênh kiệu liếc nhìn nó.

Nó vừa định bật lại thì.

-Chuyện gì ồn ào vậy_Hắn từ trong xe bước ra.

-Anh...anh về rồi hả,em đến gặp anh,e nhớ anh quá!_cô ta vừa thấy hắn liền chạy tới ôm sát lấy hắn,nũng nịu.

-Lúc này có chuyện gì_hắn lạnh lùng giựt tay mình ra khỏi ả.Về mặt chán chường nhìn.

-Anh coi con người hầu nhà anh kia,có hồn lảo với em đấy,còn dám lớn giọng không xem em ra gì.anh đuổi việc nó đi._cô ta ngày càng trở nên éo lá,cứ như người không xương,uốn qua uốn lại người hắn.

Hắn bước tới nó,nói 1 cách lạnh lùng—Cần cô quản sao?_câu nói làm cô ả sựng người,rõ là hắn chẳng 1 chút giữ thể diện cho cô.Nói xong hắn lại liếc nhìn sang nó:-Cô lại bày trò gì?

-Tôi có làm gì,cái này phải hỏi cô ta làm gì mới đúng đấy,ngang nhiên vào đây rồi còn đánh người nữa._nó tức tối nói rồi xoa xoa chỗ đau.

-Đó anh coi nó kia,người hầu anh nói chuyện hỗn sược với chủ như vậy đấy.

-Cô im đi._hắn nhìn ả khó chịu quá,rồi quay lại nhìn nó thấy dấu tay đỏ ửng trên mặt nó,nhưng vẫn tò thai độ lạnh nhạt.

-Cô đi làm việc của mình đi._Không liếc nhìn nó,ánh mặt hướng lại về vẻ đẹp kiều diễm kia,chiều 1 tia sát khí.

-Biết rồi_nói 1 cách giận lẫy rồi quay đi.

-Trời ơi,sao anh có thể giữ con người làm vô phép tắc như thế trong khu biệt thự chứ,nó chẳng xem chủ của nó ra gì!._cô ả không nhìn ra ánh mắt lợi hại của hắn,vẫn vô bổ tưởng người đưa đẩy về không cam tâm,hắc liếc nó.

Hắn liền lườm cô ả tỏ ý nên biết điều mà yên phận,cái lườm đầy đe dọa làm cô ả cũng nín bật.Nhìn xuống dáng vẻ rụt rè khác ban nãy,hắn nhẹ giọng:-Đến đây có việc.?

-Anh thật là,tại em nhớ anh,lâu rồi anh hứa ghé em nhưng có thấy mặt mũi anh đâu,nên người ta phải đến gặp anh đấy chứ._Giọng nói nũng nịu như mèo con xua nịnh chủ.

-Vậy sao?_hắn cười đá đều có phần khinh miệt.Từ từ bước đi rồi yên vị trên chiếc ghế lớn bằng thùy tinh ánh đèn đẹp mắt.

-Anh không tin em hả,em nhớ anh thật mà,tôi này mình đi thư giãn đi,em sẽ làm anh vui về_Liên tục thể hiện độ cong trên cơ thể,hắn đi tới đâu,cô ả cũng như keo cao su âm bám hoài không nhả.

-Sau này,cô mà con độn đến cô ấy nữa thì đừng trách tôi vô tình._giọng nói hắn khiến ả bồng giựt mình,loí nói lạnh đến mức khiến tim cô ta đập mạnh sợ đến rung mình.

“Con nhỏ đó là ai chứ,nếu là 1 con người hầu thì Dương Vĩ sao lại bảo vệ nó như vậy chứ.Con nhỏ thật chướng mắt”_dù rất sợ nhưng ánh mắt ả trở nên thâm hiểm

Trước mặt hắn chỉ cười giả lả,rồi ổng éo bước cùng hắn đi lên phòng trong

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nó đang nhỏ cỏ sau vườn.Vẫn chưa hết tức chuyện lúc này đột nhiên bị ăn 1 cái tát lẳng nhách,còn bị xem thương thật sự không thể nuốt cục tức nổi.

Cùng đã được 1 tháng rồi,nó và hắn hình như chưa 1 lần nói chuyện với nhau 1 câu,nó lo học về thi túi bụi làm việc nhà,ngoại nấu ăn đã có sẵn đầu bếp thì bao nhiêu việc nó phải làm hết,lam đến tối mệt chỉ biết lăn ra ngủ,hắn đi lam suốt về nhà thì nó không lam việc cũng lăn ra ngủ không hề nói với nhau câu nào.Nhưng vậy mà nó còn mừng vì nó chẳng thêm muốn nhìn thấy hắn,chỉ làm nó thêm tức mà chết sớm.

“trời ơi,tức...tức quá mà”_nó lì hụi nhỏ,nhìn cỏ mà cứ như cỏ là kẻ thù giết cả nhà nó vậy.

-Cái tên chết tiệt biết con xà tinh đó đánh mình vậy mà cũng không thêm nói 1 tiếng.

-Cái đồ dâm dăng,mê gái,dù gì mình cũng là con gái chứ bộ...Gừrrr

Nó như con thú điên,ánh mắt toé lửa,nó nhỏ cỏ mà như đang giết người dùng cỏ để trức giận.

-YAAAAAAAAA...CHỪNG NÀO MỚI HẾT ĐỜI LÀM NÔ LỆ ĐÂY.!!_nó đột nhiên ngẩng mặt lên trời la lớn.

-Nặng quá điên hà.”_Bá đạo thế này không còn ai khác là hấn rồi,hấn cũng biết trêu chọc người đời chứ.

Nó nghe thấy tiếng sau lưng,thấy hấn đang đứng khoanh tay nhìn nó.Nó chẳng thêm nói,quay qua nắm bức cò liên tục.

-Cô nhỏ cô hay xối đất?_Tay bỏ vào túi quần,dáng vốc cao lớn đứng giữa khu vườn làm thân hình càng tỏ ra trắng kiết,đôi mắt thâm sâu nhu nhu mà nhúu lại.

-Không thấy nhỏ cô sao,Cậu Chủ?_nó bực mình quay qua cáo gắt.

-Cô không được dạy cách nhỏ cô sao?._hấn cố tình chọc tức nó ,nhưng vẻ uy nghiêm lạnh nhạt vẫn giữ.

Nó im lặng không nói,rồi đứng dậy mở vòi nước.Nó cầm ống nước xịt thẳng vào người hấn.

Hấn bắt ngờ không kịp né bị nó xịt ướt hết quần áo.

-Trời nắng quá,để tôi giúp Cậu chủ hạ nhiệt nha._nó cười hả dạ ,hấn chạy né tới đâu nó phun vòi tới đó.

-DỪNG LẠI,TÔI NÓI CÔ DỪNG LẠI NGHE KHÔNG.’hấn đánh mặt,tia giận dữ chiếu vào nó cảnh cáo.

-CẬU CHỦ NÊN THU’ GIẢN CHÚ.’Nó hét lớn rồi cười gian manh.

Hấn bước ngang nhiên đi tới,coi những trò ấu trĩ này thật vô vãn,những tia nước mạnh bắn vào người mà cứ oai oai bước tới nó.Thấy thế nó lùi về sau,nhưng chân hấn vốn dài vài bước đã nắm được tay nó,cái vòi với ý phun lên cao rồi đổ xuống 2 người.

Nó đúng là 1 tên đầu gấu,ngang bướng và lì lợm,chẳng biết sợ hấn là gì,hấn vốn trong mắt cô là 1 hun thần vừa thần bí,vừa ngang tàn,cứ nhìn mặt hấn không 1 chút biểu cảm mãi thế này thật làm nó chịu không được.Coi như to gan 1 lần,quậy phá,ít nhiều gì cũng bị hấn hành hạ nhiều rồi,có bị thêm cũng không lạ nữa.

Nó Và hấn cả 2 ướt hết từ trên xuống,,chẳng phải gương mặt lãnh đạm,không chút biểu cảm,kiêu ngạo nữa.

Hấn nhìn nó cười thoải mái,dưới những tia nước hấn từ tức giận mặt lại giãn ra,khi này nó trông đáng yêu và xinh đẹp biết mấy.Hấn ngậy người đứng im nhìn nó cười hồn nhiên sau màn nước cứ để mặc cho nó phun nước vào người mình.Nhưng hấn cũng chẳng kém,áo sơ mi hấn nước thấm sát vào người,lộ cả thân hình lực lưỡng,cơ bắp chắc nịch, ngực to vai rộng,và thân hình cao ráo,khuôn mặt thấm nước khiến hấn nam tính và quyến rũ hơn hết.

-HAI NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ VẬY._tiếng nói chanh chua của Diễm My vang lên phá tan cả khung cảnh.

Nó bất giác quay sang nhìn.

- Anh sao anh bỏ e 1 mình trong phòng chứ,làm e đi tìm anh khắp nơi,ra là anh ở đây với con người lam này hả_vừa xoa xoa người Vĩ à không quên dành cho nó 1 cái nhìn khinh miệt không thiện cảm.

-Cô ra đây làm gì._lại trở về vẻ lạnh nhạt,khó gần đó,

-Thì kiếm anh._My chu môi nói như thần nhiên.

-Haiz...thôi tôi vào thay đồ._nó chẳng muốn nhìn cô ta chút nào mặc công cụ tức lại trời lên nữa nên vội đi chỗ khác,

Hấn không nói gì để nó bước vào trong.

-Anh mình vào phòng đi anh,em tắm xong rồi.

-Tôi mệt rồi,cô về đi.

-Nhưng mà...lúc này anh nói muốn vui vẻ mà._cô ta nhòng nhèo kéo tay hấn.

Hấn liếc My 1 cái sắc bén,vẻ mặt ánh hiện quân tới.My như có ai chọc lưng mà rùn mình sợ hãi.Cô liền ngoan ngoãn nghe lời.

-Dạ..vậy tôi nay mình gặp nha anh._dù có tiếc nuối những lời hấn nói có muốn nũng nịu cũng vô ích.

Hấn bước lên phòng thay quần áo,nhưng lại mở cửa phòng nó.

Nó từ trong phòng bước ra.

-Gì đây_nó cao giọng nhìn hấn.

-Thay đồ cho tôi.” _Sao có kẻ nói chuyện thân nhiên như thế,chẳng thể nào nhìn được cái cách luôn lãnh đạm lạnh lùng này mà.Nó trừng mắt nhìn hấn ngạc nhiên.

-Anh lại lên con nữa hả. _ Nó khó chịu nhìn hấn bước đi.

Hấn kéo tay nó lại.Đẩy nó vào tường.

-Cối ra!””Đương vĩ lạnh nhạt ra lệnh.!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bộ Mặt Khác

Tay chân nó run run,mặt lại biến đổi như cái đèn LED 7 màu.Không dám nhìn vào mắt hấn,sự bạo tàn trong mắt hấn quả thật rất khiếp người.Chỉ biết ngu ngốc mà làm theo,lời nói như bị bỏ thuốc mà phải làm theo.Tay nó dần dần đưa lên thân ảnh lớn,chạm chập run rẩy cời từng cúc áo.Nó chỉ hận không thể đầu thai sớm.Mô hôi lại tủa ra liên tục cứ như người nó là bao nước chỉ cần 1 động tác bao nước này sẽ liên tục chảy xuống.

-Nhanh” _ Hấn vốn ghét nhất là việc làm mất thời gian,hấn không có đủ kiên nhẫn chờ nó thay đổi cảm xúc,tác phong chậm chạp làm hấn càng không hài lòng,mà bá đạo lên tiếng.

Nó đành nhắm mắt mà thuận tay làm.vì do nhắm tịt mắt mà tay cứ vung về sờ lung tung.Không biết tới cái quần hấn nó lại sờ nhầm thứ không nên.”Chết tiệt” tiếng lòng nó thầm rủa.:- Cô đang thách thức tôi. _Ánh mắt tà mị nhìn nó,nói giọng giễu cợt.

-Tôi..tôi..thật không có ý.!”nó sực trừng mắt lên,gọng kinh hãi.

Hấn nhìn xoay vào đôi mắt đen long lanh đầy sự hoảng loạn và ngượng ngùng xấu hổ,tia thú vị của hấn càng dâng cao.Đôi tay mạnh mẽ quật nó xuống giường.Sự kinh hãi 1 lần nữa làm nó toát mồ hôi lạnh run cả người.Hấn mãnh mẽ đè lên thân hình nó mà đưa đẩy cọ xát vật cứng vào người nó,chỉ là 1 chút gọi cảm khoái,rõ là đang trêu chọc nó,khiến nó nóng rực cả cơ thể,tay chân giờ biến thành màu đỏ.Cứ liên tục đưa đẩy cọ xát,đẩy lên đẩy xuống có điều hấn không đem vật cứng ra khoe mẽ,mà vẫn giấu trong chiếc quần gần như bị nó cời phân nửa lúc này.Nó cảm thấy thật kinh khủng thứ của hấn đúng là không tầm thường,lần đầu liên coi như gián tiếp mà tiếp xúc cơ thể mà chỉ đông cứng tứ chi như bị ai điểm nguyệt đạo.Nó lại nhớ lại tối hôm trong nhà tắm phòng hấn,vẫn chưa nguôi ngoai nỗi si nục,gờ hấn lại lần nữa trêu đùa nó.con giận run người trời dậy.:- Tha cho tôi đi.Làm ơn.!”Ánh mắt nó như vẫn xin,như nóng giận,như xấu hổ nhìn hấn trực diện.

Trên gương mặt thanh tú nở nụ cười đều giả,như 1 hun thần,lời nói có phần cảm hơn bình thường:-Tôi đang rất có hứng,phải làm sao tha cô đây.!

Một xử nữ như nó,trước tình thế này phải la hét,phải kêu gào,phải vùng vẫy,kịch liệt thoát chạy,nhưng Nguyệt Hàm lại hờn tòn không xảy ra hiện tượng này,chỉ có phần sợ hãi buốt người,im lặng không động đậy.Nó biết rõ kháng cự ắt hấn sẽ dẫn tới cái chết nhanh hơn.:- Vậy thì gọi cô gái lúc sáng,giải quyết nhu cầu cho anh.!” _Phản sợ hãi vẫn không giấu được nhưng phần khinh miệt thì nghe rõ ràng,ánh mắt nhìn hấn mà chỉ dám vội chớp nhanh 1 cái.

Ngay sau đó là ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt của hấn,nó phải nhìn thật kĩ mới nhận ra trên gương mặt thanh tú ngang tàn đó sau vài giây.Không biết phải ông trời thương tình nó không,đúng lúc có cuộc gọi tới,hấn thu người lại điểm đạm mà nhấc máy,nhưng ánh mắt vẫn không ngừng đi chuyển trên thân hình nhỏ bé kia.

Nghe bên kia nói gì đó,về mặt vẫn bình thản sắc lạnh,nhưng rõ là ánh mắt có phần khác lạ.Sau đó hấn chỉ Hừ lạnh rồi kết thúc cuộc gọi.Cứ sợ hấn xong lại vẫn không buông tha,may thay là hấn đã thay đổi hành động mà quay đi vào phòng tắm.

-Này,anh về phòng tắm của mình đi chứ.!”Thấy hấn bước đi vào phòng tắm của nó,nó vội biểu tình lên tiếng.

Ai dám ngăn cản hấn,sự bá đạo của hấn mà nó dám bảo đuổi đi,đúng lúc hấn đang không có tâm trạng trừng phạt,cứ ung dung bước vào sau 15p lại bước ra.Lúc àny thì nó đã trốn mất rồi,con ngu dại mà ở lại chờ chết.Nó cũng am hiểu vài điều về đàn ông cuồng dục,nhất là lúc đi tắm ra sẽ rất khoái cảm khát dục mạnh mẽ hơn bình thường.

-Lão Đại,người của Hào gia đã nhúng tay vào vụ giao dịch lớn lần này rồi.!

Trong bong tối loe lóe phản tia sáng rọi từ bên ngoài vào trong căn phòng tối,có một điều rõ ràng là căn phòng rất rộng lớn,máy móc được lắp đặt rất nhiều,trong phòng ngoài từ bong tối chỉ có 2 loại ánh sáng,là cửa kính hồ nhỏ,và màn hình đen vì tính trên dưới chực cái. ,làm cho căn phòng có vẻ kì quái bí ẩn.Người đàn ông ôn nhu ngồi như 1 ông hoàng tựa vào ghế băng lớn,gương mặt 1 phần bị tia sáng rọi vào mà nhìn sắc bén tà mị.Chiếc mũi cao ngạo ngễ đôi môi mỏng chẻ mệ hoặc không ai khác là Dương Vĩ cũng là Dương Tông cao cao tại thượng mà ai cũng biết đến.Đôi môi trong bong tối nhấp nháy không lộ rõ,gọng trầm trầm mà uy lạnh:- Bao nhiêu tấn?

-Lúc vận chuyển bằng đường hầm từ Mexico người chúng ta cướp được là 3 tấn heroin,,2 tấn ma túy nguyên chất.!”giọng nói khàn đặc rõ sự ma mị,vang lên đang nghiêm nghị mà báo cáo.

Đôi mắt nheo nheo trông như bộ mặt của ác quỷ:-Chỉ có nhiều đó?

Vẫn là 1 giọng nam nhưng hoàn toàn khác nghe như là người nước ngoài,tiếng nghe lơ lửng.-Vâng,xử lý thế nào thưa Lão đại!

-Đem đưa cho bọn nhóc DEA quốc tế,tuyệt đối phải làm sạch sẽ!”Hắn lạnh giọng ra lệnh,đôi mắt thâm sâu như toán tính mà hiện ý cười đắc ý.

DEA:Cơ quan Cảnh sát chống ma túy của Mỹ.

-Chiều暮 tay đẩy tội này của anh đúng thật cao siêu nha._ Lại là 1 giọng nam,nhưng lần này giọng nói không đáng sợ,có phần trêu đùa,phản ngược mộ vang lên từ bên ngoài cửa kính tự động mở ra,tiếng bước chân dần dần tiến lại gần nơi Dương vĩ.

-Thiếu ca,là Mượn tay giết người à.!”Người đàn ông Tây đầu đinh nhỏ giọng mà phản bác lại!

Lập tức ánh mắt của Thiếu ca liếc sang Người đàn ông Tây,về mặt đáng sợ hiện ra uy thế.Thế nhưng,ánh mắt của 6 tên thuộc hạ còn lại trong phòng liền có ý cười,nhưng chẳng dám lộ ra,không thì mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc ngay.

-Tại sao về đây.!”không hề liếc nhìn thân ảnh đang tiến gần,hắn chỉ giờ giọng lạnh lùng.Nghiệm mặt nhìn ra 6 tên thuộc hạ mặt đầy hun hấn bận áo đen đang đứng ngay hàng không nhúc nhích tỏ ý lui ra ngoài.Chỉ còn lại Người đàn ông tay ở lại.

-Hôm trước nghe tin Phúc Hoàng về đây gặp anh,tức nhiên tôi cũng phải về góp vui chứ.Nếu không phải việc quan trọng chắn chắn anh không gọi anh ta về đây xử lý việc thay mình.”Đáng người cao cao,thân hình không toát lên sự dũng mãnh như hắn ,đôi lại cái dáng cao gầy quý vị,mang nước cao quý của 1 thái tử.Ung dung thả người xuống ghế long mềm lớn bên cạnh.Cách ngồi cũng thể hiện được sự quyền uy khác thường.

Không nằm ngoài suy nghĩ hắn,như đoán trước được,hắn vẫn bình thản nhìn màn hình máy tính,đang chiếu cái gì đó như 1 mê cung- Chuyện vui thì không có,nhưng rắc rối thì cần anh giải quyết LowRand.!(tên gọi của Thiếu ca,chỉ có những người thân thiết quen biết mới dùng tên này gọi Thiếu ca.)

-Wow,Max cũng có lúc phải gặp rắc rối nhỉ?.Vậy tôi rất được vinh hạnh rồi.”_Miệng luôn mỉm cười,nét thư thái trên đôi môi đỏ,ánh mắt xanh thích thú nhìn hắn.

Max:Chính là hắn Dương vĩ,tên tiếng anh dùng cho lúc sống bên Mi.Tên này cũng là ẩn danh của hắn,trước này người trong giới chỉ biết hắn qua cái tên là Max.Max cũng có nghĩa là “Đại” lớn giống như quyền lực và bề ngoài của hắn.

Cặp mắt sói màu xám đặt thù bây giờ lại càng rõ ràng hơn,hắn bắt gác đan hai tay vào nhau đặt lên phần bụng dụng người ra sau,thư thái trong quỹ dị tà:-Không nên đụng vào thế lực MaSéc.Lão già đó đang bắt tay với MaSéc giành quyền chế tạo độc quyền nguyên tử mới.Cứ lo giải quyết vụ Hào gia

Có vẻ như giết mình,ánh mắt có phần ngạc nhiên,mở to,nhưng phong thái vẫn không thay đổi,Thiếu ca lấy lại sự nhàn nhạt mà tò mò:-Vậy ra,Phúc Hoàng về lần này là vụ Lão Dương gia đó bắt tay với thế lực Maséc.Max,anh định làm gì?.Nếu như bắt tay với MaSéc sẽ khó đối phó hơn.

-Chỉ cần giành độc quyền chế tạo nguyên tử loại B1!

-Ý anh.!”_Thiếu ca như hiểu ý của hắn phần nào,tò ra hiểu liền nói tiếp:-Muốn giành không khó,nhưng tìm được thứ nguyên liệu cho nguyên tử mới thật không đơn giản,thứ chế tạo ra vũ khí lợi hại B1 chắc chắn không dễ tìm ra ngày 1 ngày 2,bọn họ chắn chắn không tìm loại hiếm vật,mà tự bào chế ra loại hóa học khác rất lâu mới dám công bố như thế.Bây giờ chúng ta muốn chiếm thị trường sản xuất nguyên tử mới.Vài 3 năm nghiên cứu thì cũng đã muộn.

-Tôi biết.!”Lạnh lùng đáp,sát khí tỏa ra bắt đầu dày đặc hơn.

Người đàn ông Tây lấy giờ im lặng lắng nghe,liền lên tiếng:-Thiếu ca,Lão Đại đang cho người dò tìm hiếm vật,nghe 1 nguồn tin từ 1 bộ tộc ở Nam Mỹ số người đó đang có hiện tượng nhiễm xạ,có thể nơi đó có hiếm vật.Chỉ cần tìm được,chúng ta sẽ chiếm được thế thượng phong!

Lúc này Thiếu ca mới gạt gù,gữ nguyên nụ cười mỉm trên môi.Như có vẻ đang suy nghĩ,vừa định mở miệng thì điện thoại của Max run.

Hắn lướt nhanh điện thoại,hoàn toàn không nhìn vào màn hình là ai-Nói!

-Tôi đây!”giọng nói khiến hắn thoáng ngạc nhiên,nhưng vẫn không rõ ràng nhận ra,vì nó chưa bao giờ chủ động gọi hắn,nghe giọng chua chua ngọt ngọt tức nhiên ích nhiều có phản ứng.Nó thì ung ức trong lòng thâm mắng”cả nghe điện thoại cũng đáng ghét,bá đạo vừa phải thôi chứ”

Hắn vẫn im lặng không lên tiếng như chờ nó nói tiếp:-Có người đến đây đòi anh đấy,hình như không những anh được lòng các chị gái,cả trẻ con cũng bị anh làm mê muội thì phải.Anh mau về đi,tôi chịu hết nổi rồi.Tôi không thích ở gần trẻ con chút nào.”_có phần khó chịu,nó cao giọng lạnh lạnh phản mồm mỉa phản phụng phịu.[Bên phía đầu dây nghe được tiếng nói trong trẻo:-Chị này,chùng nào anh về hả,mau đưa em nói chuyện!.”-Thằng nhóc này,ngồi yên xem,chị đánh vào mông bây giờ!!--ruột cuộc là 1 trận cãi cọ dữ dội bên kia,mà quên mất hắn đang nghe máy.]

Hắn cau mày:-Cô không giải quyết được nổi 1 thằng nhóc sao?

-Anh không biết nó quậy cỡ nào sao,anh nào thì em nãy mà.!

-Nhiều lời,bảo nó về nhà!”Hắn lạnh nhạt ra lệnh.

-Nó bảo không gặp anh không về,chừng nào anh về,thằng nhóc quý này làm tôi điên lên rồi.!”có phần nóng giận nó cứ ào ào nói.

Thiếu ca nãy giờ yên lặng,lắng nghe được phần nói chuyện,rõ là 1 giọng nữ,nói khá to nên Thiếu ca nghe rõ mà có phần tò mò thích thú.Nếu là đàn bà gọi hắn thì bình thường chẳng đáng phải để tâm,nhưng nói với giọng điệu này thì chưa từng xảy ra theo như trong trí nhớ của Thiếu ca là không có,có ai dám lớn giọng,lãnh loát chẳng sợ gì khi nói chuyện với Max,phụ nữ sợ sệt nũng nịu hay nhõng nhẽo anh đã nghe nhiều khi thấy Max với bọn đàn bà rồi,vậy mà cái người nữ này lại không sợ,là Max không hề nóng giận,cứ như quen với thái độ này lắm rồi,chỉ có cái cau mày thôi.Đúng là kì lạ hết sức.Anh cho rằng chuyện này khá thú vị đây

-Tôi sẽ giải quyết,cô đứng là vô dụng!”tùy lời nói nghe như khó chịu mà trách mắng,nhưng lại có phần không nộ khí như thường.Gặp ai dám dùng giọng điệu đó,hắn sẽ cho người đó đi bán muối với ông bà sớm.

-Này..này!”_ Giọng bên kia chưa kịp phản bác đã bị hắn cup đi.Thần thái hắn lại trở về hắc ám,nhưng khi bước đi ra ngoài lại khác hẳn, trở về nét trang nhã lịch lãm của người đàn ông quý phái chứ không ma mị như lúc nãy.

Bước tới cửa,không buông liếc ra phía sau nhìn thiếu ca,lạnh lẽo lên tiếng :-LowRand,chỉ cần lo việc của anh đi.!

Nét mặt thích thú,cười tươi cao giọng-Ok._Ngồi yên lặng nhìn dáng hắn bước đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đi Chơi

-Ý Nguyệt hàm,có có...có Thiên Vương kiểm mày kia,dậy dậy đi._Mai nhìn thấy Vĩnh liền hoảng hốt gọi nó dậy.

Cả đám con gái thấy Vĩnh đứng trước cửa,chạy lại kéo Vĩnh vào,đưa thì cầm banh đưa kẻo giành nhau đưa.

-Tránh ra.!”_Vĩnh cáo ngắt khiến bọn họ im bặt giãn ra.

Vĩnh từ từ bước lại chỗ nó,nó vẫn cúi mặt xuống bàn.

-Con heo lười này!”_Vĩnh vừa nói vừa kéo lỗ tai nó lên.

-Á..á..á!

-Cả tháng nay sao cô không đến,bỏ tôi 1 mình ngồi chờ muốn dài cổ.Cô muốn tôi đích thân đến gặp cô sao._Vĩnh nói với vẻ giận dỗi.

-Tôi xin lỗi,gần đây tôi bận quá...híc..híc..chết cái lỗi tai tôi_Nó nhăn mặt xoa xoa tai mình.

-Bận ngủ hả.cô hứa sẽ mỗi ngày gặp tôi mà để tôi 1 mình chờ cô như vậy phải phạt cô mới được.

-Phạt..phạt gì?_nó ngẩn mặt nhìn Vĩnh vẻ dâm chiêu

-Ra về rồi biết._Vĩnh trở nên bí mật.----Ra về đợi tôi._nói rồi vĩnh quay đi,không quên để lại nụ cười chết người.

Làm cả đám con gái nháo nhào la hét.Họ nhìn quay qua nhìn nó với cặp mắt giết người,dữ tợn,họ đã nghe hết cuộc nói chuyện cả hai.con nhỏ hot girl của lớp bước lại gần nó.

-Mày làm sao có thể quên biết được A vĩnh chứ hả.Nói mau mày đã dung thủ đoạn gì để làm thân với anh ấy.Nói không xong thì đừng hồng ra khỏi lớp này._Lời nói không chút thiện cảm con được mấy đứa con gái khác hưởng ứng theo.

-Mày nói đi Tiểu Hàm,cái này từ lâu tao cũng muốn biết đó_Mai khiêu nó nói khê.

-Haiz..._nó mệt mỏi như không muốn nói thêm chỉ thờ dài_A...chào cô---nó vừa thấy cô vào lớp thể là nhờ cô giải cứu khỏi cái đám này.

Cả bọn giục mình mới biết liền quay đi ai về chỗ nấy,nhưng vẫn quay xuống lườm nó.

-Mày không được đi đâu hết,tao không cho phép mày gặp A Vĩnh._con nhỏ Liên hot girl chống tay cùng cả bọn sau lưng đứng chắn trước mặt nó.

-Giữ đây mấy bà thím,tôi bận lắm không rảnh đôi co với mấy người đâu.

-Mày dụ dỗ A Vĩnh của tao thế nào hả._Liên bước tới xô người nó.

-Nè..nè...nói chuyện đàng hoàng đi,không động tay động chân nha._nó cảm thấy nguy hiểm,đây không phải chuyện đùa nữa.

-Mai,mày theo nó hay theo bọn tao nếu theo bọn tao thì bước qua đây_1 đưa trong số đó hất mặt về phía mái.

-Tao..tao...

-Mày qua đó đứng đi,thôi sẽ liên luy mày đó.

-Nhưng mà...tao...

-Nhưng gì nữa,đi qua bên đi.

Nó bình tĩnh kêu mai đi.Mai sợ hãi rụt rè bước qua bọn chỗ bọn con gái.

-Mai biết khôn đấy.

-Tụi bây cho nó 1 trận để bỏ thói dụ dỗ A Vĩnh.

Cả bọn bước tới nắm cổ áo nó.

-Dừng lại

Nghe thấy tiếng A Vĩnh tụi nó hốt hoảng quay lại.Nhìn thấy Vĩnh đưa nào đưa nấy như muốn chết ngất vì sợ.Liên bước tới nhìn Vĩnh bình tĩnh nói.

-Anh sao có thể kết thân với con nhỏ xấu xí còn thuộc hạng tầng lớp nghèo như nó được.

-----Chát-----

Vĩnh thẳng tay không chút do dự đánh thẳng vào mặt Liên.,anh rất giận dữ dường như câu nói khiến anh không kiềm chế được.

-Anh...anh vì con nhỏ này mà đánh em.Được em sẽ nói với ba em chắc chắn ba anh sẽ không tha cho anh đâu._Liên điên tiết,ánh mắt như 1 con rắn độc bước tới xô người nó.Ôm mặt chạy ra ngoài.

Khi liên đi thì cả đám con gái cũng chạy theo,chỉ con mình Mai ở lại.

-cô có sao không_vĩnh bước đến nhìn nó có chút lo lắng.

-Không sao,thôi về đi._nó tỏ vẻ bình thường để không làm Vĩnh thấy khó xử

-Tao xin lỗi._Mai cúi mặt xuống nói vẻ xấu hổ.

-Xin lỗi cái gì,nếu là tao cũng làm vậy thôi,không liên quan tới mày mà.Về đi cô nương_Nó cười tươi vỗ vỗ vai Mai.

Bước ra cổng trường.

-Mày về cẩn thận nha_Nó quay qua nói với mai rồi ngồi lên xe vĩnh.

-Ồ._Mai nhìn nó có vẻ hơi ganh tỵ,rồi nhìn vĩnh nói tiếc quay đầu đi.

-Phạt gì đây.?_Nó ngồi sau lưng vỗ vai tò mò hỏi

-Đi rồi biết.

10p sau.

-Hả,sao lại đến đây?._Nó bước xuống xe.Trước mắt nó khu vui chơi đầy náo nhiệt,Nó ngơ ngẩn quay lại nhìn Vĩnh khó hiểu.-----Phạt là dẫn đi chơi trò chơi sao.?

Vĩnh cười tươi rồi nắm tay nó đi.

-Híc..híc...không được đâu,buông tôi ra đi,tôi sợ lắm_nó lắc đầu méo mặt 1 tay ôm cột không cho Vĩnh lôi đi.

-Không được đã phạt thì phải vậy chứ,nhanh lên tụi bây người là chờ top sau nữa đấy,nhanh nào_Vĩnh cố kéo nó đi bằng mọi cách.Nó cứ cố bám riết

không buông cây cột,vĩnh đành bế nó lên chạy lại mua vé.

-Yaaa...không được mà,Chúa ơi cứu con với!!!!!!!!!!!!!!_nó trên lưng Vĩnh cứ không yên,la hét in ỏi làm mọi người ai cũng nhìn như thú lạ.

-Không im thì tôi đành đòn đấy_nói nhỏ với nó thấy nó chịu nghe rồi vĩnh đưa nó lên con tàu siêu tốc chuẩn bị khởi hành.

20p...

-Hộc...Hộc....Oẹ...Oẹ...m.ệt wá!

-Yahoooooooo! Đã quá Pepsi ơi.

Sau bước xuống tàu.Nó đứng Vươn vai hô to trông rất sảng khoái.

-Ủa,vĩnh âu ời_nó chợt nhớ ra vĩnh không thấy đâu,đảo mắt nhìn.

-Oẹ..ộc...Oẹ..!

-Cái gì vậy,con trai gì mà yếu như sên,mới chơi có 5 lần đã như cọng bún thiêu rồi.Xì~!Nó nhìn thấy vĩnh đang nôn mửa bên thùng rác.

-Trời.ooi...cô phải người không vậy...Oẹ...tàu lượn siêu tốc mà cô chơi liên tiếp 5 lượt.Tôi chưa vào nhà thương là may lắm rồi đó.

-Trời dở ẹc,vậy cũng rủ!

-Vậy sao lúc đầu cô nói sợ không đi mà.Ai biết cô luyện thành tinh rồi chứ,biết vậy đã không để cô gạt rồi._Vĩnh mặt tái mét mệt mỏi nói sau khi trải qua những chuyến đi trên con tàu siêu bão tố đối với vĩnh.

-Nè!Mình đi chơi Thảm bay đi,chắc vui lắm đấy!_nó hào hứng chăm chú nhìn đám người la hét trên thảm bay đưa lên cao rồi thả xuống.Nó chạy tới dẫn vĩnh đi.

-Hò,tôi chưa kịp thở xong mà...nè!_Mặt vĩnh như không còn hột máu nào,mệt đến thở không ra hơi đã bị nó cho lên hàng ghế trên thảm bay rồi

-Trời ơi,gì là tình hình gì đây!_vĩnh chỉ con cắn răng nhắm mắt thôi,vì tình thế đang bị đảo ngược.(Khổ thÂn anh tôi)

-YAAAAAAAAAAAAAAAAA, MỘT CẢM GIÁC YOMOOOSSSSSSSTTTTTTTTTT.....HÚUUUUUUUUU!_(GIỌNG THÉT CỦA NÓ ĐÁY)

-CHÚA ƠI,CON MUỐN ỚI QUÁ!(BIẾT GIỌNG AI RỒI HÉN)

Thảm bay cứ đưa lên rồi thả xuống,cứ giựt mạnh lên rồi lắc qua lắc lại,rồi thả xuống.

Người vĩnh chẳng con cảm giác,tay chân mềm nhũn ra.

-Nè không sao chứ_Nó thấy vĩnh cứ đi như con chim cánh cụt vậy nên đành lại Vĩnh tới băng ghế ngồi nghỉ mệt.

-Hâiz..tôi khát quá trời.

-Ừm,tôi cũng muốn ăn kem nữa,cậu ngồi đi để tôi đi mua cho!_nói rồi nó lật đật chạy đi.

-Ê..ê.._định gọi nó nhưng chưa kịp nó đã chạy mất.

-Cái gì kì vậy,không biết mệt sao mà mới đây phóng mất tiêu rồi.

-Vĩnh ơi là vĩnh,trông phim đâu có cảnh đến khu vui chơi mệt tới nỗi để con gái đi mua nước chứ.Trời ơi con gì là đàn ông nam tính nữa chứ,bị cô ta làm mất hình tượng hết tron rồi,hàizzz!_vĩnh thờ dài ngồi lăm bầm 1 mình,rồi nhăn nhó lấy tai vỗ vỗ trán.

-Dạ cảm ơn cô,bao nhiêu tiền ạ.!

-30ngàn đó cháu.Nó móc tiền ra đưa cô tờ 100k.

-Đợi cô thôi.

Nó cười tươi,trông khi chờ nó bóc vỏ kem ra ăn ngon lành.

-Hừ..bọn họ làm gì thế_vừa ăn vừa lay quay nhìn xung quanh thì...

“Bọn côn đồ này dám bắt nạt con nít giữa ban ngày ban mặt sao.” Nó nghĩ rồi chạy tới đám người đang vây quanh thằng bé.

-Này..này cháu..chưa thôi tiền mà.! _Cô bán hàng vừa giơ tiền thối cho nó,chưa gì nó đã quay đi đâu rồi,

-Mau trả tôi cái bóp với bít bánh,không tôi nói với mẹ tôi tống các người vào tù đấy.!

-Hahaha...thằng nhóc con này gan to nhĩ,con nhỏ mà dám láo với bọn này à,chan sống rồi sao,có tin tao cắt trái ót mày sao hả,thằng nhãi.

-Hahahaha_cả bọn súm nhau cười.

-Trà bóp tiền và bánh lại đây_thằng nhỏ chẳng sợ mà lên tiếng nhìn thẳng bọn côn đồ,đội mắt to sát đầy sự giận dữ và khi chất của 1 đứa con trai.

-Láo này_vừa nói hấn vừa tát vào mặt thằng nhỏ té lăn xuống đất

-Ê...ĐÁM RUỒI NHẬN.

-Hừ..đứa nào mới nói đấy hả.?_tên cầm đầu vừa nghe thấy tiếng sau lưng găng giọng quay lại.

-Woa thì ra là 1 con nhóc con._Hấn bước tới chỗ nó---Cũng xinh phết đó chứ.cô bé muốn cống nạp cho bọn anh à.hahahaha_Nói rồi cả bọn lại phá lên cười.

-Lũ thôi._nó hất mặt mạnh mẽ nhìn tên cầm đầu.

Cả đám có cả 5 tên,tay và cổ xăm những hình thù kinh dị,tên cầm đầu cao to,đầu đỉnh nhộm đỏ.Nhìn rất buồm rợn,hun hấn.

-Nói gì hả nhóc con,mày chán sống rồi hả_nó hình như đang chọc tức hấn thêm,lời nói hấn càng thô bạo và lớn giọng hơn,tay nắm cổ áo nó.

-Không con bà chị xen vào,chyn của con trai để con trai giải quyết.

“Hờ hình như mình mới nghe cái gì đó.”Nó ngẩn người rồi cố quay qua nhìn cái hình dang nhỏ bé,độ khoảng 11 12tuổi ,khuôn mặt bầu bĩnh,hình như là 1 đứa bé của con nhà giàu,ăn bận rất sang trọng,chắc là công tử nhỏ của 1 tài phiệt nào đó.

Đứa trẻ chẳng chut gì sợ sệt,mà con hùng hổ nói 1 câu xanh dờn.

-Hahahahahahahahah_Cả bọn côn đồ pha mà ôm bụng cười.

“Thằng nhóc hài thật”

-BÓP---

Thừa cơ hội bọn chúng lơ là,nó tung 1 đá thật mạnh vào đầu tên cầm đầu.Nó dùng lực khá mạnh nên hấn lấy đà không kịp ngã đất.

-Gừr...con nhãi ranh,tụi bây xử nó cho tao!_mặt hấn in nguyên lần đỏ,sôi máu ra lệnh bọn đàn em

Nó sợ gây tổn thương cho cậu bé nên đẩy cậu bé phía sau.

-Chạy đi nhóc.

Nói rồi nó bay tới đám đá liên tục cấn nhưng tên lao tới,nhưng quay lại thì thằng bé vẫn không nhúc nhích rồi đi.

-Này sao không chạy đi chứ,đứng đó làm gì hả.

-bóp---

Khi quay qua thúc thằng bé đi thì nó bị trúng đòn của tên cầm đầu.

-bóp...bóp...

Hấn liên tục đạp lên người nó không chút nhân nhượng.

Thằng bé thấy vậy lao tới ôm người nó.Tên cầm đầu hun hấn nhấc chân lên đạp không thương tiếc.

-BÓP...RẦM----

Lúc hấn đang hun hấn dữ tên như con gấu lớn đá lên thằng nhỏ và nó thì bị Vĩnh tới kịp cho ăn ngay 1 cú gấp 10 lần nó lúc này,hấn phun máu ngã xuống đất.

-Lũ khốn ---yaa_Vĩnh nhìn thấy nó đang nằm dưới đất càng tức điên hơn nữa nhào tới quật ngã hết cả bọn nằm la liệt ôm người co rút lại.

Vĩnh vội vàng chạy tới đỡ nó với thằng bé lên.

-Nguyệt Hàm cô không sao chứ!_Về mặt lo lắng nhìn xem vết thương trên người nó.

-Không gì đâu,chuyện nhỏ thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Có Cảm Giác Là

Vừa định quay sáng hỏi thằng nhóc,nhưng cuối cùng nó biến mất từ lúc ào không biết,nó có vẻ buồn bực.Nhưng rồi thở hắt ra coi như làm việc tốt thôi.nó thâm nghĩ rồi lắc đầu”Thằng nhóc này chẳng cũng ngang ngửa em trai của tên biến thái kia (Dương Vĩ).”

-Đi thôi,đứng đây làm gì.Gần 6h tối rồi đó._nó nhìn Vĩnh nhắc nhở rồi bình thân đi.

Vĩnh im lặng không nhúc nhích lúc nó bước đi hơi xa thì Vĩnh chạy tới,nắm tay 2 vai nó,xoay người nó đối diện với mình,vĩnh nhìn chăm chú rồi nhẹ nhàng cất tiếng.

-Đừng làm tôi phải lo lắng nữa!

Lời nói nhỏ nhẹ nhưng là 1 lời trách móc ân cần Khiên nó thấy có gì đó rất lạ,nó chẳng hiểu sau câu nói đó làm nó thấy ảm áp.

Vĩnh ôm chặt nó vào lòng.

-Không được rời khỏi tôi quá lâu,tôi sẽ lo cho cô lắm._Vĩnh thì thảo bên tai nó.

Cứ như là 1 dòng điện cao áp chạy khắp người nó,hơi ảm mùi hương lời nói, làm trái tim nó cứ nhảy loạn xạ cả lên.Nó thấy ngượng ngùng khẽ gật đầu.Vĩnh cười tươi siết chặt nó hơn vào lòng.

-Á..đau._nó nhăn mặt la lên.

-Sao vậy,do lúc nãy bị tên côn đồ đánh trúng phải không.Rầy hết rồi nè!_vĩnh nhìn nó xót xa,dưa tay lên vết sưng trên mặt nó.

-Á..rất quá!_nó bị Vĩnh sờ ngay chỗ đau nên giựt nhẹ người.

Vĩnh nâng cằm nó lên hôn nhẹ vào vết thương.

“Sặc...ôi nóng chết mất” nó xoe tròn mắt nhìn vĩnh ngẩn người,coi bộ nhiệt độ sôi trong người nó đang tăng đột biến.

Vĩnh mỉm cười xoa đầu nó.-Sẽ mau lành thôi.

Vĩnh quay người lại khom lưng xuống,quay đầu về sau-Lên đi.

-Thôi tôi đi được mà!_nó ngượng chín mặt vì hành động của vĩnh.

-Về thôi trể rồi đó!_Vĩnh khẽ nhắc nó,rồi nắm tay nó ôm qua cổ mình.Nhắc người lên.

Nó trên lưng vĩnh mà tim cứ không yên,cứ đập như muốn nhảy tọt ra ngoài,mắt nó càng nóng ran lên.

“Lưng vĩnh rộng quá,mùi hương dễ chịu quá,ấm quá”

Nó cười thích thú tựa đầu lên vai Vĩnh ngủ thịch đi.Vĩnh nhìn vừa cống nó trên lưng lại nở nụ cười rất mãn nguyệt,trông Vĩnh lúc này rất hạnh phúc.

-Tới nhà rồi kìa heo!.Dậy đi._vĩnh nói khẽ vào tai nó.

-Hờ,sao lẹ quá dạ!_nó khẽ mở mắt ra,lấy tay dụi dụi.

-Chứ cô muốn tôi cõng cô đến bệnh viện luôn hả,xuống coi,lưng tôi sắp rã rồi nè!.

-Ừa mắc gì đến bệnh viện._nó bước xuống.

-Tôi mà công cô đi tiếp thì tôi phải vào bệnh viện chỉnh xương chứ sao.Cô năng như voi ấy.!

-Muốn chết hả.---Nó nhéo tay vĩnh mặt tỏ ra hun dữ---Xe đâu không đi,lúc đi xe,về mắc mớ gì đi bộ rồi than.

-Tại...tại tôi...

-Tại gì?

-Tại tôi thấy cô ngủ ngon quá,nên tôi không muốn đánh thức cô.Tôi muốn cô thoải mái trên lưng tôi ngủ.

-Vậy...xe đâu_Nó thấy bối rối,vĩnh làm những điều trước chưa người con trai nào quan tâm đến nó như vậy.

-Tôi kêu người đem về rồi.Vào nhà đi.

-Ồ hén._nó như nhớ ra điều gì rất khủng bố sắp xảy ra “ chết giờ mà vào trong chỉ có nước banh thay thôi.Tên đó chắc sẽ không để yên cho mình đã trốn việc hết cả ngày hôm nay đâu.”

-Làm gì mà mặt cô tái méc vậy,có gì hả?

-Đâu...đâu có gì,ờ thôi cậu đi trước đi.

-Thì cô vào đi rồi tôi đi.

-Chắc...đi trước đi mà.

-Thì cô vào đi,tôi chờ người đến đón chứ,không lẽ bắt tôi đi bộ về hả.giờ này khó đón taxi lắm.

-Ồ..vậy tôi vào._nó thấy chần chừ,cứ ngập ngừng không muốn vào trong.

Nó bước được vài bước Vĩnh vội kéo tay nó quay lại.Hôn nhẹ lên trán nó.

-Ngủ ngon,mai gặp lại!

Nó giật mình,cứng đờ người,mặt nó trở nên ngáo mà đỏ bừng mặt.

-Tôi...Ồ..Ngủ ngon...ờ...lác gặp...à..không...mai gặp.

Vĩnh bật cười thái độ nó làm vĩnh thích thú anh bẹo má nó.Sự thật là nụ cười của Vĩnh bây giờ làm nó càng choáng hơn,trong mắt nó anh như 1 vị thần thanh thiện luôn mang cho nó những cảm giác lạ thường,và đặc biệt là sự bình yên mà nó luôn tìm kiếm kể từ khi ba mẹ nó rời khỏi nó.

-Sao chưa vào!”âm thanh vang vang trầm trầm như tiếng găng của loài thú dữ.

Tiếng nói vừa cất lên làm nó và Vĩnh quay lại nhìn.Nó giật bắn người” thôi rồi đại dương ơ”

Vĩnh từ lần đầu gặp cả 2 không hề có cái nhìn thiện cảm,Vĩ và Vĩnh luôn nhìn nhau bằng cặp mắt của 1 đối thủ.Điều đó làm Vĩnh không hài lòng vì Vĩ có liên quan đến Nguyệt Hâm.

Hắn bỏ 2 tay vào túi quần,nở nụ cười nửa miệng.

Quay lại 30p trước.

-hắn đang trong tay lái chạy theo hướng về biệt thự.

Khi gần tới nhà,hắn vừa định chạy vào thì thấy nó đang trên lưng vĩnh,Và nhưng gì xảy ra trước mắt hắn,hắn đều nhìn thấy và nghe thấy rõ.Ngồi trong xe hắn chăm chú nhìn như 1 khán giả chờ xem 1 đoạn phim.Cứ nhiên thì không thấy biểu cảm rồi,nộ khí trong hơi thở lại rõ ràng khác,có thể làm ngạt chết người đi.

Quay về hiện tại

-Tôi vào ngay đây.”Nó biểu môi cúi mặt chẳng muốn nhìn hắn.

-Lại gặp nhau rồi cậu Tổng _hắn ngừng giọng đột nhiên kêu tên vĩnh ra.

-Thì ra anh là chủ tòa biệt thự Cool này.Bố tôi sau khi gặp anh về có vẻ không được hài lòng.”Vĩnh nói giọng điệu cao ngạo,nhìn hắn khó chịu

-Bị mắng vốn tức nhiên không hài lòng.”Nét bình thân lãnh đạm bình ổn nói,thong thái cốt cách vượt bậc tỏ ra lợi thế hơn Vĩnh.(Dĩ nhiên là lợi hại hơn vĩnh rồi)

-Nghe nói anh chỉ bàn về công việc_Vĩnh vẫn than nhiên.---Thì ra anh có ý muốn gặp.

-Cậu cũng biết sao,bố cậu không nói là không phải tôi ra gặp sao?---Hắn chẳng nói thêm chỉ nhếch môi.Quay qua nhìn nó.

Vĩnh thoáng kinh ngạc như nghĩ ra.'Không phải anh ta gặp mặt sao,hèn gì bố tỏ ra không vui,như anh ta đang xem thường Tổng thị không đáng để anh ta ra mặt''

-Vậy là tôi vinh hạnh hơn bố mình rồi,có thể nói chuyện với Dương Tổng đây''_Tất ngay cái kinh ngạc anh liền trở nên mỉa mai cười nói.

Hắn cười nhạt,thư thái trang nhã kéo lại áo khoác ngoài ,trong phong độ vô cùng nhìn qua nó.

-Cô muốn đứng đây tới bao giờ.?

-Thì vào đây._nó quay mặt bước vào,khẽ quay đầu lại nhìn Vĩnh.

Vĩnh nhìn nó bước vào trong căn biệt thự anh dường như có một cảm giác bất an và lo sợ điều gì đó. “ Phải để cô ấy rời khỏi căn biệt thự này,Dương Vũ hẳn qua nguy hiểm”.

Vừa kịp lúc xe Họ Tổng đến đón Vĩnh.

Nó bước vào mà người cứ run run chẳng biết hắn sẽ làm gì với nó. “Chết chắc rồi”.

Nó chẳng ngước mặt lên cứ cắm đầu bước đi nhanh theo lời hắn.

RẦM

-Ui da..._Nó cắm đầu nào cánh cửa kính nhấn mặt ôm đầu xoa xoa.

Hắn im lặng không lên tiếng,vẫn thần sắc lãnh đạm lạnh lẽo mà nhấn nút mật mã cửa mở ra.

-Hừ...hừ...nhìn...nhìn...nhìn..._nó nghiêng răng rồi thò ra lăm bảm nói.

-Tôi không ăn thịt cô''_nói xong hắn bước lên cầu thang vào phòng.

“Ai bảo không ăn,xém chút bị anh ăn tươi mấy lần rồi”._no đứng đó suy ngẫm,mắt đảo qua đảo lại,nghiến răng nghiến lợi.

Nó mệt mỏi bước vào phòng.Thở phào nhẹ nhõm.

-Hàiz..còn sống... còn sống_nó lấy tay vuốt vuốt lòng ngực.

-Mệt quá tẩm cái đã.

Sau khi tắm nó bước lên giường.Nhưng chẳng hề ngủ cứ nhớ lại việc của vĩnh,những cử chỉ khiến nó đột nhiên đỏ mặt,miệng bắt chọt mỉm cười,nó chẳng hiểu sao tự nhiên cứ nghĩ mãi về vĩnh ngày hôm nay.Lúc vĩnh cứu nó,lúc Vĩnh ân cần,lúc Vĩnh thay đổi cách nói chuyện.Có phải đã quá nhanh không.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cùng Đi Chơi (1)

----Cạch----

Đôi chân dài trong bộ đồ ngủ màu xám,khóac bên ngoài chiếc áo Kimono tơ tằm thêu Kenly Silk tiến dần dần tới chiếc giường lớn có 1 thân hình nhỏ nhắn đang vùi đầu vào gối.

Hắn thả người lên giường thuận tay quần qua người nó,đưa vào lòng mình thật gọn gàng.Như tiếng gió thì thầm vào tai nó,nhưng nó đang chìm vào giấc mộng chẳng nhận ra có kẻ đang giành trọn nó vào cơ thể,chỉ cảm nhận được 1 khí nóng ấm,khiến nó rất dễ chịu mà càng đi sâu vào giấc ngủ hơn.

Buổi Sáng

Nghe thấy tiếng ngoài cổng,nó hót hải chạy ra.Nhìn thấy Vĩnh trước mặt,nó hơi kinh ngạc rồi rạng rỡ cười tươi.- Vĩnh cậu đến có việc gì?.

- Vào thay đồ đi,tôi muốn đi dạo”_ Vĩnh nói nhạt,nhưng vẫn thấy ý cười,gìò đồng hồ lên hỏi thúc.Nó ngo ngắ,n rồi gặt đầu cái rụp bước vào trong như tên bắn.

-Đi đâu”_ Từ xa 1 tiếng nói bá đạo lạnh lẽo vang tới,nó sựng đứng người từ từ quay lại,gặt đầu cười hi hi-Đi dạo với vĩnh thôi.

- Vào trong!”_ Dáng người cao sừng sộ,khoang tay trước ngực,ánh mắt tỏ ra sát khí,lạnh lẽo trầm trầm ra lệnh.

-Nhưng...mà...”Nó hất mặt cần môi,tỏ ra không thích,nhìn hấn mà căm ghét.Ghét thì ghét,nhưng không dám cãi lời:-Để tôi hẹn lại vậy được chứ!”_Chẳng đợi hấn đồng ý hay không gì,cứ bắn ra cổng trước.

Nó thờ dộc,ánh mắt vô vàng có lỗi.- Xin lỗi nha,hiện giờ tôi không đi cùng được rồi,tôi chúng ta gặp nhau nha.

Vĩnh rõ vẻ không vui,nhìn là biết tên kia làm khó dễ nó,nhưng biết làm sao.Trước khi biết trở quan hệ của 2 người anh nên im lặng nhẫn nhịn.-Được,5h tôi sẽ đến đón.bye.”Nói xong,anh sải chân bước lên chiếc mô tô phân khối,thành thạo đội nón phóng đi.Không liếc nhìn qua nó 1 lần cuối nào.

Đứng như trời trồng,”Vĩnh gặng rồi sao?”_Vẻ mặt tiếc nuối nhìn Vĩnh mất hút,trong lòng không khỏi chửi bới tên Ma đầu kia ngàn lần chết,hậm hực mà bước vào.

Hấn thì ngồi sảng đó chờ nó.Thấy nó tới,hấn giả vờ không để tâm,ngồi xem gì đo trên máy tính.

Nó bước lại gần hấn.

-Tôi từ chối rồi”_Khó khăn nói mà lòng thì sôi sục căm giận nhìn thái độ của hấn.

-Cô thay cái bộ đồ bộ này đi.rồi xuống đây.

Nó chẳng buồn tò mò,ý định hấn làm gì trời chưa chắc biết,lòng không khỏi bực mình buồn chán làm theo.

30p sau. Nó bước xuống với chiếc áo thun và quần jean giản dị.Tóc cột cao.Trong nó cá tính và năng động.

Hấn không liếc qua nó,nghe bước chân nó đi xuống,hấn nhanh đi ra xe ngồi.

-Đi đâu vậy._nó nhìn hấn tò mò,leo lên xe mà yên vị.

Vì thì không mở nữa lời,vốn lạnh nhạt ít nói,nên lười trả lời.

-Gì đây,đáng ghét,không trả lời thì thôi!_ Nó không thèm chấp với hấn quay mặt ra ngoài cửa.Đảo mắt nhìn cảnh vật.Hấn luôn bí ẩn lạnh lùng,làm nó chán ghét chết đi được,sao trên đời này có loại người cao ngạo xem mình như trung tâm vũ trụ như hấn chứ.Đẹp trai th2i có ít gì,như cái đồng sắt biết đi chuyển,vô vị,chỉ giỏi dọa người,còn là kẻ biết thái độ tài.

Nhìn ra cửa àm trong đầu thì nghĩ xấu về hấn suốt cả đường đi,nên chẳng chú ý thứ gì khác lạ.

Trên đường đi,hấn không rảnh để quan tâm nó,tay phải tay trái hoạt động liên tục trên chiếc laptop,những dãy số nhìn mà chóng cả mặt.

-Anh đang làm gì vậy.Nhìn chẳng hiểu gì hết,tàon chữ và số.”_Không biết ý thức dây thần kinh tò mò nào làm nó quay qua.Nó nhú mày khó hiểu nhìn vào màn hình,càng nhìn càng làm nó nhức ác mắt,Chữ số cứ liên tục chạy nhảy,mà tay hấn cứ liên tục múa trên bàn phím,nhìn hấn như 1 hacker chuyên nghiệp.Đành mạo gan hỏi hấn.

Chẳng phát ra tiếng,chi quay qua đánh cho nó cái liếc nhìn sắc nhọn,làm nó rụt cổ biết không nên nhiều chuyện.Nó thì chán muốn ngáp tóet cả họng,cũng đành đánh quay qua nhìn cảnh tiếp.

-Xuống xe._giọng hấn vang lên làm nó giật mình khỏi những suy nghĩ vẩn vơ.

-Gì đấy?_nó quay lại.Ngắn mặt ”Không phải bỏ mình xuống xe chứ”,nó thăm nghĩ rồi đưa ánh mắt vào mặt hấn.

Thấy hấn mở cửa bước xuống.Nó nhanh miệng la lên.

Này,đây là đâu vậy._nó vội leo qua hàng ghế bên hấn phóng tọt ra cửa xe mà hấn vừa bước ra.

-W0aaa_con mắt nó bị hút ngay vào căn nhà lớn gấp 2 căn biệt thư nhà hấn.Con mắt nó cứ dụi dụi như về khó tin vào mắt mình nữa.

Hấn nhìn nó chỉ nhếch môi rồi bước vào bên trong.

-Đội với,nói rộng quá tôi lạc mất _nó vừa nói vừa chạy theo hấn.

“Ý mình chân dài,bước cũng nhanh hơn người ta đáng ghét”

-A..2 đến rồi,Tiểu Dỗan đợi 2 sáng giờ đó._ 1 cậu bé hốt hải vui mừng chạy đến ôm lấy hân.

-Dương Vĩ,cậu đến rồi hả.? lại xuất hiện 1 giọng của 1 người phụ nữ,khi bước ra trên người nhìn rất sang trọng.Người phụ này đã xuất hiện vào lúc trước,Người đã đến nhà,để biến thành kẻ trơ trên,làm hân giận mà thẳng tay đuổi ra ngoài.(Ai còn nhớ không nhỉ).Nó nhìn mà thấy chóiang,người trước mắt nhìn độ chừng không hơn kém tuổi của Dương Vĩ,chẳng lẽ có 2 đứa con thế này rồi.Đáon chừng giương mặt này non trẻ chỉ tầm 23 24t.Chẳng lẽ người giàu đều có thể trẻ mãi không già.Công nghệ can da mặt có phải tiên tiến tới mức người phụ nữ 50 tuổi biến thành 20 được.

Hân 1 tia lạnh cũng chẳng thêm cho Nhã Nhu (Nhã trong nhả nhận.Nhu trong ôn nhu).Nhìn qua đứa trẻ đang nắm vủi mình.-"Đi thôi"_Lạnh lùng quay đi,Tiểu Dỗan vui về,Dạ 1 tiếng rồi nhìn qua nó.-Bà chị,sao bà cứ theo anh tôi hào ai thế hả.?

-Thằng nhóc,ai bảo theo chứ,nếu không bị ép thì..."_chưa nói xong nó liền ngưng lại,kính hải nhìn qua hân,giương mắt lạnh đánh lại.Nguyệt Hàm Cười già là 1 cái,lãng sang chào hỏi vị phu Nhân xinh đẹp ngây ngất lòng người này.-Chào phu Nhân!_Nó cuối chào lễ phép.

Dương Phu Nhân(Nhã Nhu) cũng lịch sự gật đầu,nhĩm cười,nhưng trong lòng có 1 tia khó chịu không tả với nó"Cô ta là gì của Vĩ?Không khỏi sự tò mò,Nhã Nhu lên tiếng hỏi:-Cô đây là...

Nó nhanh miệng nói ngay:-Dạ.Là nô..."_Chưa nói xong nó đã bị hân làm giật cả mình,đột nhiên hân choàng tay qua eo nó,dùng 1 lực siết vào eo nó,khiến nó đau mà nhả lại.-Bà Dương hình như tò mò quá rồi.

Nhã Nhu chỉ nhĩm cười,về mặt khoác khơai luôn thể hiện thứ tình cảm đau thương không phải tình mẹ con,làm nó càng tò mò.Trong họ không giống mẹ con,lại nhìn như quan hệ cực kì xấu,ánh mắt 1 người lạnh ngắt,con ánh mắt kia thì như không thể dời đi trên gương mặt tuấn của mà tiếc nuối,sự ngượng ngùng,xả cách khó tả.

-Cậu không đến gặp Lão gia sao.Có vẻ Lão gia rất nhớ cậu?"_chỉ nhĩm cười nhẹ,đôi mắt sâu cổ nhìn lấy gương mặt kia,mà ảm giọng nói.

Chưa trả lời,hân đã hiện ra vẻ cười khinh miệt.Ánh mắt quàng rõ màu sát khí lạnh ngắt.-Lão già đó có thời gian để nhớ sao?.

-Anh hai,Tiểu Dỗan rất nôn nóng đi ngay"-Ánh mắt ngây thơ,long lanh nũng nịu kéo tay Vĩ hờn dỗi.

-Tiểu Dỗan con không ngoan được sao.?.Mẹ đang nói chuyện với anh con."_Nhã Nhu nhìn cậu con trai của mình trách mắng.

-Cũng không có gì nói!"Hân lạnh nhạt lên tiếng,xong quay đi,chẳng khách khí chào hỏi,bước đi ra ngoài ngạo mạn,tay bỏ vào túi vào khoác đen dài tới đầu gối sải chân,vừa đi vừa cất tiếng trầm ôn:-Còn không mau đi.

Nó nghe hiểu ý,liền cuối chào dương Phu Nhân,nắm tay Tiểu Dỗan đi.Tiểu Dỗan rất nghịch,giật khỏi tay nó chạy đi-Không cần chị.!"Phóng nhanh,đôi chân lướt choắt tụt leo lên xe.Nó hậm hực,rồi bước đi theo"Hai anh em,chẳng ai ưa được"

Đằng sau,Nhã Nhu nhìn nó ngồi bên Dương vĩ,người mà cô yêu thương suốt bao nhiêu năm,dù Dương Vĩ là người không bao giờ yêu thương phụ nữ chỉ chơi đùa qua đường,chính cô cũng là người nằm trong số đó,nhưng người con gái để hân dẫn đến đây và cho đi cùng Tiểu Dỗan là lần đầu tiên,cả cô còn chưa có cơ hội cùng bọn họ đi cùng,sao người con gái tầm thường kia có thể.Chỉ là 1 con nhóc con hôi sữa,sao xứng với Dương Vĩ chứ.Càng nghĩ càng thấy lừa hận trong lòng.

-Cô luyến tiếc nó sao?_Chất giọng già dặn,nghe như 1 thứ âm thanh rùn rợn,nguy hiểm phát ra,phía sau Nhã Nhu.Nhã phu thoáng kính hải.cô quay qua cuối đầu chẳng dám ngược nhìn lên:-Lão..Lão gia.!Nhã nhu không dám.!"Giọng nói nhỏ đến nỗi chỉ là gió thoảng qua, pha sự yếu ớt sợ hãi người đàn ông đối diện.Không nhìn thấy mặt nhưng chỉ nghe 1 tiếng "gầm" rồi tất cả cả về yên tĩnh hân.

Khu công viên nước.

-Xuống.!"giọng bá đạo ra lệnh,cho 2 người 1 nữ 1 con nít này giờ cứ lườm nhau cãi chác suốt đường đi.Hân dù im lặng nhưng thật cũng khó chịu mà cau mày.

Tiểu dỗan tung tăng linh động hí hửng chạy xuống.Nhìn Khu công viên nước thích thú la ó.-Bà chị,có dám bơi không.?

-Bơi..."Nó kính ngạc,hỗang hốt khi nhìn thấy trước mắt là khu công viên nước,nhắc tới chữ bơi làm nó bang hàng đứng hình.

-Hey,nhìn là biết bà chị không biết bơi rồi,đứng là đỡ ẹc.!"tiểu Dỗan trề môi,lẻ lượi trêu chọc.dáng người nhỏ nhắn lay lay người hân:- Anh sao không xuống xe.!

-Không đi,2 người đi đi.!"đôi mắt tối sầm,chất giọng cô đặc phát ra,dựa người vào phía sau nằm xuống như thư giãn.

-Không chịu,Anh hai hứa đưa Tiểu Dỗan đi bơi lội,trượt ống nước,vượt thác rồi kia mà.!"Gần như sắp méo,mặt long lanh màn nước,giọng dè dặt rên rĩ,Tiểu dỗan chỉ thể hiện mặt con nít này với hân thôi,còn những người khác nó luôn tỏ ra cau gắt và lời nói rất ngang ngược,giống như nói chuyện với nó.Tiểu Dỗan chính là cậu bé thông minh đấy,không vì già vờ nhõnh nhẹ thì sẽ không đến gần anh hai lạnh lùng yêu dẫu của Tiểu Dỗan.

Nếu không phải lần trước Tiểu Dỗan đến nhà,quấy rối nó,bắt nó gọi Dương vĩ về cho bằng được,khiến nó hao tâm tổn sức đối phó thẳng nhóc cả

ngày,cuối cùng thấy hắn về,mình không tả siết.Hắn vốn rất lạnh nhạt,chưa từng thấy sự quan tâm cử chỉ yêu thương nào Với Tiểu Dỗn,nhưng những gì cậu bé đòi hắn đều chiều ý làm cho.Có thể hắn còn có tình người,chứ không phải cục đá vô cảm.Việc hứa dẫn Tiểu Dỗn đi Khu đầm nước,lần trước nếu Tiểu Dỗn về nhà,không đến quấy rầy hắn nữa hắn sẽ đồng ý.Hắn đành nhượng bộ dẫn đi,Hắn là ai chứ,những nơi này sao hắn có thể đi tới,gìoi báo chí nhận ra hắn,làm hắn khó chịu,đành bảo Trịnh Nguyệt Hàm đi theo,đưa thằng nhóc này đi thay.Không ngờ bây giờ đành phải bước vào trong.

Từ nãy giờ nó như chết trân,như người mất hồn,nghe đến bơi,phải ở trong hồ nước,không hiểu sau cảm giác bất an cứ dồn dập ủa về,lần nó không khỏi khó chịu trong lòng.

-Cô không biết bơi?"Đương vĩ cau mày nhìn nó,rồi tay vòng qua eo nó,nhặt giọng.Làm nó hoảng hồn mà chớp mắt vài cái.:-Tôi...không biết.!

Đứng trước cửa hàng bán đồ tắm trong khu vui chơi.

Bất giác tâm trạng nó khi bước vào có cảm giác gì đó trĩu nặng,nó siết chặt tay mình,chậm chậm có vẻ như thứ gì đó làm bước chân trở nên nặng nề. Tiểu Dỗn ngoảnh mặt lại tìm nó,thằng bé buông tay hắn ra,chạy tới kéo tay nó đi đẩy vào.-Nhanh lên,bà chị này còn đứng đó.!

-Hai à,vào mua đồ bơi đi._Vĩ hí hửng đảo nhanh mắt cái shop đồ bơi.

-Thưa,Đương tổng,ngài cần gì ạ._cô nhân viên bước tới cuối đầu chào hắn.Khi hắn bước vào tiếng xì xào to nhỏ không ít,biết nhiều người ra dáng giành nhau lại gần hắn.Không biết hôm nay là ngày trọng đại nào mà gió lớn thổi Ngài Đương Tổng không những đẹp trai phong độ mà còn tài giỏi hơn người đặt chân tới nơi vui chơi này.

Hắn chỉ "Hừm"lạnh,sắc thái có phần không vui,con thịnh nộ như đang nén xuống,bước đây ai nấy đều nhìn hắn xì xào,làm tâm trạng hắn tồi tệ hơn.

-Lấy đồ cho họ."Ánh mắt sắc bén liếc sang 2 kẻ 1 lớn,1 nhỏ,kẻ đứng chết trân,kẻ thì li la lí lững chạy khắp nơi.

Cô nhân viên gật đầu- Vâng ạ.

-Đưa cái này cho cô ta._hắn hất mặt về phía nó.Gió cái phao lên.Nó không biết bơi,hắn dù tỏ ra vô tâm nhưng cũng không phải không để tâm tới.

-Dạ,vâng._cô nhân viên xinh đẹp,có tạo ra 1 sự duyên dáng nhằm thu hút hắn,mỉm cười ngạo ngạo.rồi đi chọn đồ bơi cho nó.

-Cậu...Chứ?"_Sau khi nhận được đồ của cô nhân viên,nó liền bước lại gần hắn,rụt rè nói.

Hắn chau mày khó hiểu nhìn nó.

-Hình như là,mấy người ở đây cứ nhìn mình thế nào ấy._nó e dè đảo mắt xung quanh.

Hắn cũng nhìn thử xung quang,thì ra là mấy nàng bị hắn mê hoặc từ nãy giờ.Nhìn tới cô nào cô đó đá long nheo,e thẹn,cười tủm tỉm hết.

-Chào anh,em có thể làm quen với anh được không._1 cô nàng đang khá chuẩn nhé.Nước da trắng bóc.Bạn cả bộ bikini đỏ khá rực lửa.Bước đến thẹn thùng làm quen với hắn.

Mặt hắn bây giờ lại lộ vẻ phóng đảng,cười cợt,vuốt nhẹ má tóc cô nàng kia.

Nụ cười nửa miệng,hóp hóp người,Kẻ sát gần lại tai cô nàng.—Lát nữa đợi tôi.

"Giờ đây,thái độ với người đẹp hoàn toàn khác nha,Ma đầu đầu không thấy nữa hiện ra bộ mặt yêu râu xanh rồi"Nó khinh miệt biểu môi chắc lưỡi nhìn họ.

Hành động của hắn.Làm cô nàng kia mặt đỏ bừng,chả dám ngóc đầu lên.

"Ồi giờ oi,lại thả dè rồi,coi cô ta kia,thỏ con gặp sói già ma không biết..chắc chắc"Nó nghĩ thầm nhìn cô ta lộ vẻ chua xót tội nghiệp.

Xung quanh đó đầy sự ghen tỵ,và tức tối.Cặp mắt mấy người phụ nữ ở đây như muốn nuốt cô nàng kia vậy. Tự nhiên nó cảm thấy rộn người,lạnh cả sống lưng.

-Đứng đó làm gì,vào thay đồ ra đây nhanh đi._hắn chau mày,lạnh giọng quay sang nói nó.Khác hẳn dáng vẻ bợt cợt khi nãy.

-Tôi...cái...đồ...này có hơi...hơi_nó cầm bộ bikini 2 mảnh màu xanh biển của cô nhân viên đưa cho,gìoi cái cho hắn coi,ma mặt tái mét,

-Nhanh đi.---hắn quay sang Tiểu Dỗn---Đi.

-Khoang đã...Ê..ê_nó kêu hắn nhưng hắn chẳng thèm để ý,cứ thế đi vào.

45p sau

-Hai à,sao chị Nguyệt hàm lâu ra vậy hai._Mặt Tiểu Dỗn chù ụ nhìn hắn.

Hắn đứng đó chờ mà chẳng thấy mặt mũi nó bước ra. Có vẻ như sự chờ đợi không phải là tính cách của hắn. Hắn lôi tay em mình đi thẳng vào phòng thay đồ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cùng Đi Chơi (2)

-Á... gì vậy..

-Trời ơi biến thái à..

-AAAAAAAAAAAAÁ....cậu kia sao vào đây chứ.

-Woa, thân hình cậu ta kia,

-Người mẫu hay diễn viên mà đẹp dữ vậy.

-Đẹp trai mà bị biến thái hả.

-Bảo vệ đâu rồi chứ. Có biến thái kia.

.....

Tiếng xì xào la hét, của đám phụ nữ con gái, cả anh mắt hoảng hốt của mấy đứa bé gái nhìn hắn ngang nhiên bước vào.

-Hai à, hình như là _thằng em hắn chỉ biết bịt mắt lại khẽ mờ hi hí ngón tay ra nhìn.

Hắn thì chả thêm quan tâm, đảo mắt tìm nó.

-NGUYỆT HÀM TÔI CHO CÔ 60 GIÂY! _Tiếng gầm giọng đáng sợ. Người tòa ra nộ khí. -RA HẾT ĐI. _hắn từ đâu xông vào. đuổi mấy người ra. Bọn họ sợ chạy ra ngoài hết, anh mắt hắn có vẻ đang rất tức giận.

Khi cả khu phòng thay đồ nữ không còn ai.

-Anh hai có khi nào chị ấy ra ngoài trước rồi không.? _Tiểu Dỗan kéo tay Hắn rụt rè nói.

-Dương Tổng à, ngài đừng làm thế, chúng tôi kho xử lắm. _Mấy người bảo vệ lúc này chạy tới.

-Tôi... ờ.. đây _giọng nói nhỏ van lên.

Hắn bước nhanh lại Phòng số 18 đập cửa.

-Cô muốn chọc điên tôi cô mới chịu phải không hả? _tiếng gầm giọng của hắn. Anh mắt muốn xoẹt ra lửa.

Dương Vĩ mở banh cánh cửa ra.

-CÔ BIẾ..T... _hắn đột nhiên sững người lại.

-Có cái áo nào nhiều vải hơn không... híc..híc... _về mặt như con mèo con bị rụi long vậy, nhìn khổ sở đang thương. Nó chỉ biết lấy tay che ngực mình co rút lại.

-Bộ đồ đẹp thế này, bận lên người bà chị mất cả thẩm mỹ. _thằng em gian manh thấy mặt anh mình đông cứng, nhiệt độ vốn sôi, giờ lạnh cứng như cục nước đá, liền đá đều anh mình.

Hắn “Hừ” 1 tiếng lấy cái khăn long lớn, quấn vào người nó.

Vốn sẽ là nó 1 trận, nhưng khi nhìn nó thì mọi sự tức giận lại tan biến

-Tại anh chứ à, tôi đã nói là không được rồi. _nó từ giọng cao rồi hạ giọng nhỏ lại ngực mặt xuống.

-Ra nhanh. _lạnh lùng nói rồi thuận tay bế nó lên.

Ra ngoài cả 3 được bao nhiêu con mắt nhìn như 1 trung tâm vũ trụ.

-Này,anh làm gì mà người ta nhìn chúng ta dữ vậy._ nó đưa tay che miệng nói nhỏ với hân.

Lườn nó 1 cái.Nếu còn nói nữa,chắc chắn hân sẽ bâm nó ra.Nó kinh sợ mà rụt vào người hân.

-Hai oi mình chơi trò này đi.haha_ Tiểu Dỗn lóc chọc kéo kéo tay anh mình đèo cho được chơi trò trượt ống nước.

Hân đánh mặt lại,làm cả 2 im lặng chẳng dám lên tiếng.Đành lui thủi chơi 2 mình vậy.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA—Tiếng la của nó và Tiểu Dỗn đó.

Nói thế chứ mấy cái trò chơi ở đây 2 người đều chơi tất,cả 2 chơi thả ga,nó bắt đầu thú vị với các trò chơi ở đây,có lẽ gì nước không sâu khi trượt xuống nên làm nó thấy có chút gì đó bớt sợ.

Lúc 2 người bọn họ vui chơi.Thì xung quanh hân cứ bị bao phủ toàn những cô gái.Người làm trong kinh doanh biết hân thì mừng rồi,kinh ngạc,như gặp vàng mà lượn đến.Người không làm kinh doanh nhưng cũng phải bị hấp mê hoặc,ai cứ được giương mặt đẹp trai như bức tranh điêu khắc kia,sao chống được cơ thể quyến rũ hoàn hảo đó,thân hình hiếm thấy,Cao 1m90 đã là sự nổi trội,cộng thêm làn da bánh mật,cơ thịt săn chắc bờ vai lưng lưỡn,cơ ngực lớn,bụng 8 múi.Đúng thật như 1 bức tranh kì công.Nếu không tận mắt nhìn thì rất uổng phí.Hân mặt lạnh tanh,nhưng vẫn không đẩy những cô nàng này ra.Cứ để mặt họ cọ sát.

-Hai mình xuống hồ ngâm nước đi.”_ Tiểu Dỗn tung tăng chạy đến,hất tay mấy người phụ nữ chường mắt kia ra.

-Ừm”

-Xuống hồ hả,thôi tôi không đi đâu.Tôi ở trên đây ngồi được rồi,”-Nó hoảng hốt,đều đáng sợ bất an không hiểu nổi lại xuất hiện,nó lắc đầu ngầy ngậy.

Hân chẳng quan tâm,chỉ dẫn Tiểu Dỗn ra hồ.Nó ngồi trên đây uống nước rồi đảo mắt qua lại ngấm nhìn.

-A..anh đây rồi,từ nãy giờ em kiếm anh khắp nơi.hihi_cô nàng lúc đầu từ đâu đi lại,òng ẹo.

-Kiếm tôi làm gì_mặt hân tỉnh bơ lạnh giọng nói.

-Anh ..này..sao anh vô tâm thế,lúc này..lúc này anh nói đợi anh kia mà._vừa nói cô nàng lắc tới lắc lui,nhựa muốn chảy nước.

-Nhớ rồi.”Hân nói nhạt,rồi nhìn xuống Tiểu Dỗn

-Anh không cần lo đâu.Chẳng phải anh đi với cô gái kia sao,anh để cô gái trong bé trai cũng được mà.-Cô nàng nhìn qua Tiểu Dỗn,bẹo má.—Ấy da...thằng bé đẹp trai quá nhì,đang yêu quá,cho chị hun cái nào._cô nàng chu môi ôm mặt Nhóc Dỗn

-Tránh ra coi,làm gì thế bà già này_ Tiểu Dỗn nhăn mặt,đẩy tay cô nàng ra.

Cô nàng ngượng ngập,có chút lúng túng với thấy độ phản xạ của Tiểu Dỗn

“Đáng ghét,thằng nhóc này láo thật.”

Hân chỉ cười khoé,vốn cũng chẳng thích gì cô nàng này,chỉ muốn đùa chút thôi,Đột nhiên hân giờ lại muốn chơi đùa một lát.

-Lên đó đi”Hân lạnh lùng nhìn Tiểu dỗn rồi hất mặt về phía Nguyệt Hàm ngồi trên bờ.

-Dạ_Nhóc vĩ gật đầu hiểu ý anh trai,bước lên về phía nó.

-Ừa,sao em lên vậy,anh em đâu?”_Ngơ mặt hỏi.

Tiểu Dỗn không nói nhưng hất mặt nhìn về phía hân với cô nàng kia.Cậu bé có phần bức bối àm xụ mặt.

-Đúng là phân biệt đối xử,với mình thì như ác ma,với người đẹp thì khác liền,y như yêu râu xanh,mê nữ sắc._nó hiểu ý gật gật rồi nắm tay Tiểu Dỗn đi.

-Tại bà chị không có khả năng.Anh em không thích loại thứ phẩm đâu.”_tiểu dỗn nhanh nhào thần nhiên nói.

-Cốc---

Bí nó kí vào đầu,Tiểu Dỗn nhăn mặt kêu đau.

-Này,em với sai sao?”_thằng bé đánh mặt .chu môi xinh nhỏ hếch mặt với nó.

-Ai bảo em chị là thứ phẩm hả.Anh ta mới là chẳng có cửa.Còn nói nữa thì nhịn ăn đi,chị ăn một mình.”Nó trừng mắt với Tiểu Dỗn,cầm que cá chiên lên dọ ra về đất chực.

Cô nàng kia và hấn cũng bước đi.

-Anh ơi,tụi em cũng muốn đi với anh.

-Tại sao cô ta được đi đi với anh chứ.

-Cho tụi em đi cùng được không.

Cả đám con gái cũng từ đầu chạy tới nắm kéo người hấn,ông ọ,có nàng còn cố tình lộ ngực trước mặt hấn.Hấn chỉ cười khoáy.

-Này nói gì thế,anh ấy có hẹn với tôi trước rồi,mấy cô ở đâu ra thế._cô nàng đóng đánh liền kéo tay mấy người kia ra khỏi hấn.

-con nhỏ kia,bộ mày là bạn gái anh ấy à.

-A..um..thì se thế thôi._cô nàng hơi lúng túng

-Anh ơi,anh nói xem,cô ta là gì của anh thế.Nếu là bạn gái thì tụi em sẽ đi ạ._cả đám con gái chờ đợi hấn phủ nhận.Mất th2i liếc sang cô nàng kia.

-Anh nói đi_Cô nàng thì mong rằng sẽ được hấn công nhận,coi như bắt được cục vàng lớn rồi.Có vẻ như cũng rất tự tin vào bản thân.

-Hi.Không phải._hấn cười giễu cợt.

-Này mày nghe chưa,tránh ra đi._cả đám con gái mừng rỡ như mong đợi đẩy cô nàng đó ra.

-Cùng đi._hấn tên tiếng,có vẻ như trò chơi này cũng không chán gì mấy,khuôn mặt lạnh thay vào đó là vẻ phóng túng đều cang của 1 dân chơi lành nghề.

Thế là bao vây hấn cả đám con gái,Xung quanh ai cũng nhìn về ganh tỵ,họ cũng muốn được như đi chung với chàng,nhưng có thể do những cô nàng đi với hấn,toan thân hình người mẫu,chân dài,body chuẩn phết.Mặt lại xinh,lấy gì mà tranh với họ.

Nó với Tiểu Doãn ngồi ở quay đồ ăn,người cầm trên tay 2 cây que Thịt chiên,cá chiên,mặt mải hôn hò,thì nhau ăn.Nhìn vào cứ như 2 đứa con nít đang chết đói.

Nó ngược mặt lên có chút nhọc nhien- Tiểu Doãn em coi hình như là anh hai e phải không?

Tiểu Doãn cũng nhìn theo hướng tay nó chỉ.-Là anh ấy thì sao.

-Anh trai em là ngôi sao hay sao mà đám con gái nó vây quanh dữ vậy.”_Nó chăm chú nhìn,ánh mắt coi thường”Có gì hay ho”,biểu môi.

-Hihi,anh ấy con hơn cả ngôi sao nữa kia.hihi..

-Này nhóc sao này lớn lên đừng học anh hai em,sẽ không thể có vợ được đâu.

-Sao lại không có vợ,biết bao nhiêu người theo mà.

-Lớn đi rồi em biết,con nít chưa hiểu đâu._nó ra vẻ người lớn triết lý.

-Xi,chị cũng y như con nít có gì hay.

-Thằng nhóc này thật là._xoa xoa đầu Nhóc vĩ.

Nó dường như sực nhớ ra điều gì.

-Ấy chết,mấy giờ rồi nhĩ.?

Nó nhìn xuống hoà Vĩ,thằng nhóc chỉ chu môi lắc đầu về không biết.

-Chị ơi cho e hỏi giờ là mấy giờ rồi chị_ thấy 1 người đứng tuổi đi ngang nó kéo lại hỏi

-4h20 rồi em

-Dạ,cám ơn chị_ nó cúi nhẹ đầu cám ơn.Rồi vội kéo Tiểu Doãn đi.

-Sao thế”_ Tiểu Doãn ngẩn mặt lên nhìn Nguyệt Hàm khó Hiểu.

-Đi tìm anh của em nhanh thôi,chị có hẹn lúc 5h,cứ thế này sẽ không kịp đâu._nó hối hả bước thật nhanh.

30 phút.

--Nhanh thôi,còn 10p nữa,trời ơi cái tên Ma đầu này,đi đâu rồi chứ.

-Tiểu Dỗan chị gửi em ở đây nha,em ngoan ngoãn ngồi với mấy anh chị nhân viên ở đây,chị kiểm được anh em,chị sẽ quay lại ngay._ nó bắt đầu sốt ruột,cứ hỏi giờ mãi.

-Em biết rồi_thằng bé xụ mặt.

Nó chạy nhanh khi kiểm khắp nói.Vừa nhanh mắt thấy cô nang lúc nãy nó nhanh chân chạy tới

-Cô bạn à,cô có biết người đàn ông lúc nãy đâu rồi không ?

-Anh nào chứ?

-Cái anh cao to,mà cô lam quen vừa sang đó,lúc an4y tôi tấ1y cô đi cùng anh ta mà.

-À..a ấy hả,đang vui vẻ ở trong phòng bên cạnh họ bơi kia.

-Cám ơn ._ nó bước vội lại định mở cánh cửa.

-Khoang đã,cô đừng vào anh ấy sẽ bị cô lam phiền đấy,”_ cô gái nhanh miệng ngăn cản.

-Nhưng tôi..gấp lắm”_ Về mặt phần không thể đợi nữa,nó thấy mặt khiên nhẫn.

Nó mở hé cửa ra.Thứ nó nhìn thấy khiến nó sựng đứng người.

Hắn đang quần quýt với 1 cô nàng khác làn da nâu,thân hình khá bốc lửa.

-Chụt..chụt..Em làm có tốt không hở anh._ cô gái trên người không 1 mảnh vải,đôi môi với chiếc lưỡi đang thưởng thức cơ thể hắn 1 cách thỏa mãn.

Hắn dùng đôi tay to lớn khi chạm vào 2 quả lê căng đầy,nấn nót 1 cách nhẹ nhàng nhất có thể.

-A...AA..anh dùng dung tay,em muốn thử sức bằng cái cổ của anh._ cô gái kia lẳng lơ giọng nói ngọt ngào.

-Được thôi,nếu em muốn._hắn cười nửa miệng .Đôi mắt thể hiện sự dục vọng tới đỉnh cao.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA-----

Hắn đâm thẳng vào đường ống.Khiến cô gái phải hét lên.Cái gì khiến hắn trở nên điên cuồng thế.Hắn dùng hết sức đẩy,Tiếng la hét của cô gái kia không thể ngừng đã làm con khat dục ngày càng dữ dội.Tay hắn thuần thục quậy phá khắp mọi nơi nhạy cảm của tha71m thân mỏng manh.Hắn vừa đẩy vừa vừa cắn lém trên ngọn đồi ấy 1 cách cuồng dại.

-Á..A...um..ur...ur..a...um...AAA...anh à em chịu không...n.ổ..i n..ừ..a,d..ừ..ng.lạ..i.AAAAAAAÁ._ cô gái yếu ớt nói trong cơn thở mạnh.

Cô nàng sau lưng nó vẫn đứng đo,nụ cười lẳng lơ—Cô thấy sao,anh ấy tuyệt chứ,tôi cũng được anh ấy chăm sóc như thế,tôi cứ tưởng chết đi rồi ấy chứ.hì.

-Cô đợi đi con nhiều người phải phục vụ anh ấy lắm,con lâu lắm mới tới lượt cô.

Người nó run rẩy,cảnh tượng này khiến nó hoảng sợ,đôi mắt nó mở rất to,đôi môi không thể nhúc nhích được.Nó chưa bao giờ tận mắt nhìn thế này,Nó sợ,nhìn hắn nó cảm thấy đản1g sợ khủng khiếp,hắn như 1 con sói hoang,làm nó khiếp sợ.Đôi chân nó cứ thụt lùi về sau,vô thức nó chỉ biết run rẩy lùi về phía sau.

-----TỪM---

Sau lưng nó là một hồ nước,có cứ bắt giác lùi về sau mà không hay biết sẽ đã ngã xuống nước.

Nó dưới nước như buông long cả người,không ngo ngoay,nó nhắm nghiền đôi mắt và thả người dưới nước,trong nó thật yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Kí Ức Đã Mất

-Mẹ ơi,tại sao ba chưa về hở mẹ.? _Đứa bé gái xinh xắn,dưới mái tóc ngắn ôm sát khuôn mặt bầu bĩnh,tròn xoe mắt hỏi mẹ mình.

-Đợi thêm chút nữa đi con._người mẹ cười hiền xoa đầu con.

-Nhưng con đói quá mẹ ơi!-nó xụ mặt nhìn đống đồ ăn trên bàn thèm thuồng.

-hì,vậy thôi con ăn trước.....

--RẦM---

-LÔI CHÚNG ĐI_1 NGƯỜI MẶT MÀY BẬM RÔN,THÂN HÌNH CAO LỚN,ĐẬP CỬA XÔNG THẲNG VÀO.

Khiến 2 mẹ con nó hoảng hốt.Liền ôm lấy nhau.

-Các người là ai,sao vào nhà người ta như thế hả?Tôi sẽ báo cảnh sát ..._mẹ nó la hét,khi bị hai tên áo đen lôi đi.

-Huhu..mẹ ơi...me ơi..._đứa bé gái bị tên kia vác lên vai,mặc cho nó kêu gào vấy giụa.

-THẢ TÔI RA,THẢ RA,CÁC NGƯỜI LÀM GÌ VẬY..._mẹ nó la hét cố vùng vẫy,lo lắng nhìn đứa con..

-HUHU...MẸ ƠI...MẸ ƠI CỨU CON.....

Tên áo đen ra lệnh hất mặt ra xe.Bảo thuộc hạ,đưa 2 mẹ con đi.Khuôn mặt lạnh tanh khiến người khác khiếp sợ.Quay chân bước đi.

.....

----Bốp-----

-Mày ngoan cố hả._1 người đàn ông đứng tuổi khoảng 45~,nhìn sang trọng,khuôn mặt hun hăn,sắc khí khiến người khác phải rùng mình.Ông ngừng giọng thẳng chân đá vào ngườì kia.

Người đàn ông bị trối,than hình tàn tạ,có lẽ do bị hành hạ đánh đập quá sức,đôi mắt trở nên đỏ ngầu,máu bê bết trên người đang rỉ chảy.

-YAAAAAA—Hắn hét tên rồi đập mạnh vào bụng người người đàn ông bị trối.

RẦM...

Do sức đập quá mạnh,người đàn ông đáng thương gục sát dưới nền,đôi mắt lim dim,hơi thở trở nên yếu ớt.Trong đôi mắt limdim mờ nhạt,hiện lên hình ảnh 1 người đàn bà,và 1 đứa bé cũng đang bị trối và bị dẫn đến gần,

-BAAA Oiiii...

-Anh ơi...anh làm sao thế

Mẹ nó va nó hoảng sợ khi nhìn thấy người đang thoi thóp bê bết máu đang nằm dưới sàn là người chồng người ba mà 2 mẹ con đang đợi.

-E...m...c..on..ơ.i _ba nó thều thào có phát ra tiếng trong hơi thở khó.

-2 mẹ con òa khóc vì sợ.Nhìn ba nó mà mẹ nó và nó chỉ biết khóc gọi tên ba

-HaHAA...Mày nhìn kĩ đi,là con mày và vợ mày đo,thằng khốn,nếu không muốn họ tổn thương thì mày mau nhả tiền ra đi._lão già kia ngừng giọng,đôi mắt sắc bén như muốn xuyên thấu người ba nó,

-Ông..kh..ông được..làm hại..họ.._đôi tay đầy máu nắm chặt ,dù rất yếu nhưng vẻ tức giận vẫn hiện rõ trên người mặt ba nó.

--Hahaha,mày muốn tao không hại vợ con mày thì nên ngoan ngãi,đưa số tiền đo ra.

-Tao kinh--Ba nó đỏ ngầu mắt,nhìn lão già kia kinh miệt.Nhổ nước miếng vào mặt lão.

-MÀY...-lão trở nên tức giận hơn,dưng rồi khuôn mặt giãn ra,như là lão đang bày ra trò gì đó.

Lão nhìn về phía nó.

-Tụi bây đem con bé kia xuống hồ nước.

-Huhuhuh...mẹ ơi...huhu..ba ơi...

-Không...ông làm gì thế,thả con bé ra.CON ƠI...HUHU...CON ƠI._MẸ NÓ GÀO KHÓC,,,CÓ VÙNG VẦY NHƯNG KHÔNG THỂ,BÀ CHỈ

BIẾT KÊU CON MÌNH,NHÌN NÓ BỊ LÔI ĐI.

-Lão già chết tiệt.Ông dám...-ba nó lùm về phía lão già đang đắc ý chờ cuộc vui bắt đầu.Ba nó bắt đầu hoảng sợ lão sẽ làm thật.

-Ba...ba oi...mẹ oi...cứu con với...huhu

Ba và mẹ nó nghe tiếng nó thét quay mặt lại.Nhìn đang treo lơ lửng trên dây thung,dưới là kính lớn đầy nước.

Sợi từ từ được thả xuống,nó từ từ bị nhấn chìm xuống nước,nước làm nó hoảng sợ,nó dung đôi chân vẫy để cố trôi lên mặt nước nhưng vô ích than hình đang bị trôi,chỉ với sức đứa bé 6tuổi đang sợ hãi,hoang loạn,trong đầu nó chỉ biết kêu gọi bằng ý nghĩ ba và mẹ sẽ cứu nó.

---Đùng---

Giật mình bất giác nó mở mắt,trước mắt nó mờ nhạt hình bóng của hấn(Dương vĩ).

-Cô tỉnh rồi hả?

Nó cố gượng người dậy.

-Sao...?? _nó hơi chới chới,nhìn ngơ ngác xung quang,là căn phòng nó đang ở.

-Tại sao rơi xuống nước. _Hấn trầm giọng nhìn nó,ánh mắt bao trùm cả thân hình nó.Có phần lo lắng nhưng không dễ nhận thấy.

-Anh nói gì... _nó như nhớ lại điều gì đó.

Lúc nó rơi xuống nước.Tiếng ồn ở ngoài làm hấn giật mình,hấn bỏ dang dở việc phóng đăng kia,khóac khăn lên người,chừa cái lưng rộng,

-Cô gì oi.... _cô gái kia trên bờ hoảng hốt la lên.

-Chuyện gì vậy? _hấn bước ra hỏi

-Cô gái đi cùng anh lúc sang té xuống dưới rồi nhưng nãy giờ không thấy động tĩnh gì cả.” _ Giọng nói hốt hoảng của cô nàng kia,run rẩy sợ sệt.

Chẳng đợi thêm hấn lao xuống cửa nó lên khỏi giây phút nguy hiểm trước cửa thần chết..

Hiện tại.

Nó sức nhớ ra mọi việc.Theo phản xạ.nó đẩy hấn ra xa.nó co người lại.

Hấn khó hiểu nhìn nó chau mày. Nó hất tay hấn ra.

-Đừng quên,nếu cô không tự bảo vệ bản thân được,tôi sẽ giết chết cô.Tôi không cần thứ vô dụng bên cạnh.”Quần mất ma mị,âm thanh phát ra nghe rộn cả người,mùi tà khí lan tỏa vây lấy người nó.

-Anh là Thần hay ma quỷ.Chắc chắn là ma quỷ.”_Trong lòng Nguyệt Hàm có 1 sự bất an rất lớn,nó đề đi nỗi sợ hãi, khiến nó lãnh giọng bình nhiên mà cất tiếng.

Hấn nhếch mép cười tà mị.Đôi mắt sắc bén thu về,sự thông thái quay lại lập tức:-Cô nên tập làm quen.

-Anh.”_Nó trừng mắt cắn môi nhìn hấn.Không vài giây nó sức nhớ ra.:-Đã 7h”Nó nhìn lên đồng hồ,mà hoảng hốt. Nó nhảy tót xuống giường,Phóng ra cửa chạy đi.Hấn vẫn không kinh ngạc,hay có bất cứ động thái nào,không khí tà tà bắt đầu trôi,hơi thở mạnh mẽ đều đều tỏa ra,dáng bình thản ngồi dựa vào ghế,như 1 vương giả,lộ ra ánh mắt ma mị.

Nó chạy như điên,đôi đéo lao cùng bị đứt luôn,nó quẩn luôn đôi dép,bỏ chân không thực mạng chạy.

-Đừng đi nha...

-Nhất định chờ tôi đấy..

-Không gặp không về...anh con ở đó không...

-Đợi tôi...

Miệng nó cứ lẩm bẩm thế đó rồi chạy như vận động viên điền kinh,người đi đường còn hoảng sợ ma nhìn nó,

Tới nơi mà Vĩnh hẹn nó.Công viên gần trường,Trước mấy cái xích đu và cầu trượt,nó quay đầu dáo dác tìm Vĩnh.

-Hộc...hộc...hộc...hơ...hơ... _nó thở ra ,khom người chống hai tay lên đầu gối.

- Về...rồi sao..._ nó tự nói trong hơi thở mạnh.

- Em đang tạo bất ngờ cho tôi bằng cách này đó hả?

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau. Nó mừng rỡ quay mặt lại.

- Vĩnh.

-haha...haha..._vĩnh ôm mặt cười, anh cứ cười điên cuồng

-Này cười gì thế, đang khúc lãng mạn mà lại..._nó xù mặt, biểu môi.

“Đang lãng mạn tự nhiên cười như điên vậy, chẳng giống trong phim gì hết chon, thấy ghét.”

--hahaha. hớ hớ...em..em bạn thế này để diễn hài lãng mạn hả.haha..

-Sao?_nó ngơ ngác. Nhìn lại mình.

Bộ dạng đầm đìa hình Đôrêmon cực kute, chân thì không mang gì, đầu tóc thì rối như mới chui trong bụi rậm nào ra.

Hình ảnh này tương đối khó đỡ nhé.

-Ấy chết, vôi đi, quên cả thay đồ._mặt nó méo đi, mắt cờ không dám ngước lên nhìn Vĩnh.

-Cô ngốc này, sao cứ khiến người ta yêu thế chứ hả?_Vĩnh nhẹ nhàng bước tới, đặt bàn tay ấm lên đôi má của ửng đỏ của nó.

Nó ngượng chẳng dám lên tiếng, mắt cứ nhìn xuống đất,

-Biết mấy giờ chưa?_Vĩnh nhỏ nhẹ nói.

-Ếc...-nó có cảm giác có lỗi.

-Đội...đội lâu chưa...xi...n lỗi..

-Hi...đội em thì bao lâu cũng không thể tính bằng thời gian được. Đã nói là không gấp không về mà.

-Vĩnh...-nó ngước mặt lên nhìn vĩnh, mặt vĩnh đang rất gần nó, hơi ấm của Vĩnh như truyền hết qua nó, cảm này khiến nó không kiềm chế nữa.

-Huhuhuhuhuh..hức...hur..hur...huhu..híc.....

Vĩnh hoảng sợ, đột nhiên nó òa khóc ôm Vĩnh.

-Em sao thế?_Vĩnh lo lắng.

Vĩnh vội cởi chiếc áo khoác da màu đen lên người nó.

Nó chẳng nói gì cả, chỉ khóc mãi. Vĩnh không hỏi nữa chỉ ôm nó vào lòng. Một hồi sau nó nín khóc đi, đôi mắt ướt đầm đỏ hoe.

Vĩnh nhẹ nhàng gạt nước mắt còn đọng trên má nó. Anh cười hiền nhìn nó 1 cách ảm áp. Nó ngước mặt lên nhìn Vĩnh mà tim nó đập không ngừng.

Nó và Vĩnh ngồi ở cái ghế đá gần đó, tay Vĩnh vẫn nắm tay nó, không hề buông ra, nhưng cả 2 lại im lặng.

-Tại sao anh không hỏi vì sao em khóc?. Và tại sao em đến trễ.

-Không cần đâu, chỉ cần khi em có chuyện gì cứ đến bên anh mà khóc thế này là đủ rồi, dù sao em cũng đã đến bên anh ngay lúc này, Biết nguyên do thế nào cũng không còn quan trọng nữa._Vĩnh siết chặt tay nó hơn, nhìn vào mắt nó mỉm cười, anh nắm lấy bàn chân trần của nó xoa dịu các vết đỏ vì đã chạy mấy con đường đến đây.

Nó e ngại khom mặt xuống không nhìn Vĩnh nữa, nhỏ giọng cất lên.

-Hôm nay e đã bị rơi xuống hồ bơi, nhưng em lại không biết bơi.

Vĩnh có chút hốt hoảng, chăm chú nhìn nó.

-Nhưng đó chỉ là nguyên do em đến trễ thôi. Em khóc vì cảm giác khi rơi xuống...rồi...xuống...hồ bơi rất giống...--nó có chút nghẹn ở cổ.

-Nếu không nói được thì e đừng có._vĩnh đau lòng vì không biết chuyện gì đã làm nó tổn thương đến thế.

-...khi đó em đã rất hoảng sợ,cảm giác của 8 năm trước lại xuất hiện.Kí ức mà em.chưa bao giờ muốn nhớ lại.Phải..đã lâu rồi em không cho phép nó quay lại...--nói đến đây giọt nước mắt nó lại nhẹ nhàng rơi xuống thật nhanh.

Vĩnh ôm nó nghiêng vào người mình.

-...Anh biết không,lúc này nó đã nhắc em một việc mà em phải làm,Nhất Định em phải thực hiện việc em đã chôn vùi bao lâu nay,--tự nhiên xoáy sâu trong đôi mắt nó dấy lên 1 tia sáng,tia sáng đó ẩn hiện trong giọt nước mắt con động lại trên khoe mi,khiến khuôn mặt nó trở nên rất khác thường ngày.

-Nếu em muốn làm việc gì cứ nói anh,anh sẽ giúp em thực hiện nó._Vĩnh vẫn thản nhiên,có thể anh không nhiên ra được sự khác lạ đó,là do nó giấu rất kĩ.

Nó chạm rai ngấn mặt lên,đôi mắt nhìn thẳng vào Vĩnh,về mặt nghiêm túc.

-Anh có thể giúp em,giết người không?

Vĩnh giật mình,anh trở nên lung túng,về mặt nhìn nó vừa lo sợ cho nó và hoảng hốt vì cách nói của nó thật sự quá đáng sợ.

-Phụt..hahaha...hihi..em đùa thôi,nhìn về mặt anh kìa tức cười quá._nó tự nhiên thay đổi sắc mặt bật cười,chỉ tay trêu chọc Vĩnh.

-Em..thật sự đùa sao?_Vĩnh trở nên nghiêm mặt nhìn nó đang cười ha hả.

-Ừm..không lẽ em điên hay sao bảo a giết người chứ..hihi..

-Sao e làm cứ như thật,xém chút anh phải đứng tim chết đấy.Em đúng là khó hiểu mà_Vĩnh có vẻ hơi giận vì đã quá lo lắng cho nó.

-Này,đừng giận mà,em chỉ muốn làm thay đổi không khí thôi mà._nó chọt chọt vào hông Vĩnh,về mặt mèo nheo làm Vĩnh không thể giận nổi

Vĩnh véo vào mũi nó trách yêu.

-Em đúng là nghịch ngợm thật,sau này dù có chuyện gì cũng phải nói anh biết,vì anh là bạn trai của em.

-hihi,em biết rồi._Nó mỉm cười gật đầu như mèo ngoan.Ánh mắt như có thứ tạp chất pha lẫn lung linh kì lạ.

Vĩnh nhìn nó tự nhiên anh bắt đầu tiến sát mặt mình vào nó,đôi mắt cả 2 nhìn nhau ,mọi thứ như yên tĩnh hẳn đi,nó lung túng nhắm mắt lại như chờ đợi điều mà nó nghĩ.Hơi thở Vĩnh càng ngày rõ hơn,cảm giác ấm nóng trên môi cũng đã cảm nhận được,tay nó bấu chặt lại.Vĩnh nghiêng đầu 1 chút,khi môi anh chạm vào môi nó,anh siết nó vào lồng ngực hơn như cứ sợ mọi thứ sẽ tan biến,cả 2 như hòa vào nhau.Chiếc lưỡi của Vĩnh bắt đầu quạy phá quần lấy đôi môi đang rụt rệ kia 1 cách ngọt ngào như vị của kẹo bông nhẹ nhàng và mang cho người nó 1 dòng điện cả nhịp tim đang chạy khắp cơ thể.

Trong căn phòng của hắn.Hơi lạnh càng làm cho người ta rợn người.Tay hắn đang đeo phone như đang nghe cái gì đó,trên tay như là máy nghe tin.Mắt sói hun bạo ngang tàn lộ ra.Từng lời nó nói với Vĩnh thông qua máy truyền tin được hắn lấp đập ở nơi nào trên cơ thể nó,chính nó cũng không biết,cả máy định vị nó đang ở đâu hắn đều biết.

-Điều tra Trịnh Nguyệt Hàm,không được sót 1 chi tiết nhỏ nào"Cảm điện thoại lên nói bằng giọng bá đạo,đôi mắt nheo lại trong giương mắt tuần tú sắc lạnh giờ là tia tà ác.

9h p.m

-Này nếu mới thì bỏ em xuống đi,anh toát mồ hôi rồi kìa,_nó trên lưng Vĩnh lấy tay quơ quơ cổ làm vĩnh mát.

-Anh không sao đâu,với bộ dạng này của em sao có thể đi bộ được chứ!-Vĩnh có vẻ mệt vì công nó từ công viên về đến khu biệt thự coi bộ quang đường hơi vất vả,mồ hôi trên người đổ ra như tắm.

-Cũng tại không đón được taxi,nhưng anh mệt lắm rồi đó,ồn không.

-Em ngồi yên đi,gần tới rồi,cũng không phải lần đầu công em về mà.

-hihi_nó cười mỉm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết,ôm chặt Vĩnh hơn.

-Mà nói gì nói,em nên giảm phần ăn lại đi,nặng như heo.

-Hừ,muốn chết hả,dám nói em như heo._nó chu môi nheo vào tai vĩnh.

-Thôi thôi...anh đùa thôi mà, chứ em nhẹ lắm,nhẹ tới nỗi lưng anh sắp rã ra rồi.hihi

-Aha..anh chọc quê em chứ gì..._nó trên lưng vĩnh cọ quậy..cắn tay bức tóc anh,phạt cho biết cái tội chọc quê nó

Từ bên trong hắn đã nhìn thấy qua WC đặt ở cổng,vẫn thản nhiên bỏ tay vào túi quần,lướt ngang qua hình ảnh.Hơi thở như có thể làm ngạt chết người

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

---Cạch---

Tiếng mở cửa bước vào dù hần chưa đồng ý.

-Dương Vĩ à, anh có sao không..híc..em lo quá---1 giọng nói đảo như bột cát lên.

Hần nghe thấy tiếng biết ngay là ai,nhưng vẫn tỏ ra vô tâm đọc báo không hề ngó qua Diễm my.

Cô nàng nhàu tới quàng vai hần,tòa ra gọi cảm

-Anh biết người ta nhớ anh không>_My nắm tay kẻ sát mặt hần cho hần chú ý.

Hần vẫn vậy,vẫn thờ ơ đọc báo,không ngó ngang tới chỉ cất lạnh giọng.

-Đến thăm thì ngồi đằng hoàng lại đi.

Cô nàng hơi sượng vì hần chẳng phản ứng gì chỉ tỏ ra lạnh lùng,My bắt đầu nhõng nhẽo,cánh tay vuốt về thân thể hần,tay xoa long ngực 1 cách gợi tình.

-Anh..anh sao vô tâm thế,em đến thăm anh mà anh lại lạnh lùng với em thế kia..híc..anh à...

-Giờ tôi không có hứng đâu,

-Anh nhìn em đi này..anh..đừng lo đọc báo nữa_My ra vẻ giận lẫy.

---Cạch---

Tiếng mở cửa bước vào làm My giật mình,ngồi ngay lại.

-Tôi mang sữa và trái cây vào này_nó bước vào,thấy mặt ả đã thấy ghét rồi.—“Con mẹ này bày đặt làm trò,xì,xì,thấy mà gớm”.

Cô ta bước tới giựt lấy khay đựng nước và sữa trên tay nó quay đi không quên dành cho nó cái liếc mắt.

Mặt nó khó chịu,nhưng cũng chẳng nói gì mà chỉ chửi rủa trong đầu “Thái độ gì vậy,con chồn hôi nhìn là muốn nôn rồi.hừ” nó liếc ả nịt nọt hần mà trề môi.

My quay sang tuy không nói nhưng tỏ thái độ đuổi nó ra khỏi phòng,cô lườm nó hất nhẹ mặt ra ngoài cửa như ra lệnh nó....“Con nhò này con đứng đó làm gì chứ”

Nó hiểu ý,nhưng cũng chẳng thừa hất mặt lên,liếc 1 cái rồi quay đi ra đóng cửa lại.

Thế là suốt buổi chiều My thừa cơ hội sai bảo nó đủ thứ chuyện,viện cớ là phải chăm sóc hần,nhưng cô ả thì có chăm sóc gì,tòan nó làm không đó chứ,cô ả chỉ có việc ồng ẹo,lượn qua lượn lại thôi.

Nó nhìn mà muốn ói,ứ gan chịu hết nổi.Nó nhìn My mà nhếch môi lắc đầu “Chắc..coi bà Thím chồn hôi kia,lượn tới lượn lui không sợ gãi lưng à,còn tên kia như cái cột cho bà đứng mưa..ọe ọe..”

-Này tôi muốn ăn bò tít tét,cô mau dặn nhà bếp làm cho tôi đem lên đây._My ra giọng điệu vênh mặt ra lệnh cho nó.

Nó không phản ứng lại nhưng vẫn đi làm theo.

1 lát sau

-Ê,con nhò kia,lên đây coi._Giọng My la thất thanh từ trên lầu vọng xuống.

Hần từ chiều giờ chỉ im lặng mặt cho cô ta ngồi vẽ chuyện,hần chỉ hết coi tivi đọc sách,rồi nghe nhạc,chơi game,mặt cho My làm gì làm.

-Cô không biết xuống dưới kêu à!_hần lạnh lùng nói.

- Xuống rồi sao chăm sóc anh được. _My nhạ giọng

Hắn không có chút biểu cảm nào, như chẳng phải liên quan hắn.

Nó phải lật đật chạy lên, việc làm trong nhà nó làm không xong gặp phải ác phụ nữa, nên nó bận thờ muốn không nổi.

Nó bước lên đọi cô ta sai bảo.

- Lấy cho tôi cái khăn ướt, còn nữa pha nước cho tôi tắm, hôm nay tôi sẽ ở lại đây để chăm sóc cho cậu chủ cô. _My nghiêm giọng cứ như là chủ của nó thật vậy.

Nó chỉ gật đầu.

- Ai nói là cô sẽ ở đây. _hắn đột nhiên lên tiếng.

My bị mất mặt trước nó nhưng cũng phản ứng lại.

- Em là người yêu của anh mà, không ở đây để cận kề chăm sóc anh thì sao được.

- Tôi có người yêu sao? _hắn thân nhiên nói.

Nó xém bật cười vì chỉ vài câu của hắn mà làm mặt Diễm My đỏ tím lùn, y chan như con tắc kè, không nói được gì.

Thấy nó đang cười mình My liền liếc xéo nó. Cô bước nhanh tới chỗ nó đứng.

---Chát---

Nó điên cả người vì bị My cho ăn 1 bạt tay trời giáng. Hắn nghe tiếng cũng giật mình chú ý.

- Cô... _nó nhìn My cứng miệng không nói nên lời.

- Cái tội đứng nghe chuyện chủ mà con cười, không biết phép tắc, cô cần được dạy dỗ như thế. _cô ả vênh mặt lên, khoang tay lại, nói về ta đây.

--BÓP---

--RẦM-----

My ngã nhào xuống sàn,

Lần này khiến hắn liếc nhìn, hắn bình thần chăm chú nhìn nó. Nó tức tới nổi không tự chủ được, đấm cho cô ta 1 cái thật mạnh, làm My đứng không vững phải ngã xuống sàn.

- Xin lỗi nha, tôi không kiềm chế được. _nó lên tiếng trả đũa.

- Mày, con nhỏ rách nát, mày dám đánh tao hả _My nghiêng răng rợn tròng mắt nhìn nó rất hun hấn.

- Rách nát..ho ho.. từ này mới dành cho bà thím đấy, Nhân cách rách nát thì lấy quyền gì nói tôi, ít ra tôi sống đàng hoàng không cay nghiệt, nết nọt, làm 1 con phò vô đạo đức, thích đánh người bừa bãi như bà thím, nói vậy là nể mặt cậu chủ tôi rồi đấy. _nó nghiêm mặt lạnh nhìn My về thách thức không sợ sệt gì.

My có phần sợ hãi, nhưng cô ả vẫn tức điên gì bị nó dạy đời và sỉ nhục.

- Mày...mày... _my chỉ tay nghiêng răng nhìn nó.

-...cô tức hả, đáng lý đánh cô là lỗi của tôi, tôi sẽ xin lỗi, nhưng vì cô đánh tôi trước, lý do cô đánh tôi không hợp lý, cho nên coi như tôi không tính toán. Còn nữa, tôi là người làm nhà họ Dương chứ không phải đây tớ của tiểu thư Diễm My nên cô đừng tự lấy quyền của cô mà sai bảo tôi bất cứ thứ gì. Chỉ có Dương Tổng mới có quyền sai vặt tôi thôi. Không còn gì nữa tôi xin phép. _nó cúi đầu ra vẻ lễ phép rồi quay mặt đi ra cửa.

My tức nghẹn họng, quay sang hắn cầu cứu. Hắn chỉ làm lơ, cười thầm trong bụng. ” Nhỏ ranh mà này không vừa nhỉ?”

- Anh, anh để yên cho 1 con hầu ăn hiếp em vậy hả?

Nó dừng bước lại.

- Cô Diễm My nếu muốn tắm thì tự về nhà mà tắm đi, ở đây không có dịch vụ làm spa đâu. _nói xong nó bước đi thẳng.

- Đứng lại!!! _hắn lên tiếng gọi nó dừng lại.

Nó quay người nhìn hấn.Lúc này hấn bỏ cuốn sách sang 1 bên.Đôi mắt sâu đen lay chiếu hướng mình về phía nó.

-Cô mau xin lỗi đi! _giọng nói lạnh đến buốt người.

Nó nhếch mép nói gọn.-Tại sao?

My lúc nghĩ được uy thế trở lại,chạy lại gần vào lòng hấn.

-Cô ấy là khách của tôi!-đôi mắt vẫn không rời đi khỏi thân hình nhỏ bé kia.

-Khách!..-nó tỏ ra khinh khi.--...Khách thì có thể đánh người vô lí sao.?

-Đúng! Cô là 1 nô lệ.

Diễm My nhìn nó liếc hái nở nụ cười nửa miệng.

Nó uất tới phải siết chặt nắm tay mình cố kiềm chế.Nó im lặng vài giây khuôn mặt nó lạnh băng,nhưng vẫn thể hiện rõ sự quát ức không cam tâm.Nó bước tới.Cúi người xuống trước mặt cô ả My.

-Tôi xin lỗi! _giọng nó nghẹn lại,cánh tay bầu chặc run run vì tức.

Diễm My được thế nghĩ mình đắc thắng Cô cố tình làm khó.Cô quay qua cầm ly cà phê còn hơi nóng.Tạt thẳng vào mặt nó.Nó phải hường trọn cốc cà phê ướt hết cả người,may là cà phê không quá nóng không làm bỏng nó,chỉ là quần áo nó loang cả vết ố của màu cà phê.

-Đây coi như sự chấp nhận lời xin lỗi! _về mặt kên kiệu đắc thắng của My ngày 1 rõ,miệng luôn giữ nụ cười đắc ý.(nhỏ này đáng ghét thật)

-Cô nên biết điều chút đi! _hấn lên tiếng,nhắc nhở cô ả,hấn đã nhân nhượng lắm rồi.

Diễm My hiểu ý nên đành im lặng.

-Nha đầu ra ngoài thay quần áo đi _hấn nhắc khẽ nó(thật không biết tên này nghĩ gì nữa)

Khi nó đi khỏi.Hấn quay qua nhìn Diễm my với cặp mắt sói xoáy sâu vào cô.

-Đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô,nếu cô còn độn tới Nha đầu đó thì đừng trách tôi nhẫn tâm.Đừng để tôi nhìn thấy việc lộn xộn hôm nay lặp lại,Rõ chưa.!! _lời nói có tính sát thương hơn cả bình thường,về mặt hấn tối sầm,hấn làm Diễm My phải run sợ.

-Vâng..em..em biết rồi!_My nhìn hấn mà run rẩy.

Hấn cười,nhưng nụ cười ấy không chút thiện cảm,vuốt tóc My.Thái độ thay đổi hấn 180*

-Việc anh giao em làm thế nào rồi.?

-Dạ..dạ..Lão già đó bây giờ tin tưởng em lắm.Hôm trước em nghe Lão nói chuyện điện thoại ,hình như lão đang thực hiện 1 đường dây lớn,em nghe nói 1 tháng nữa chuyển hàng sẽ tới.

-Em giỏi lắm! _hấn vuốt má cô nàng nũng nịu,mặt hấn trở nên gian xảo.

-Còn nữa...em điều tra được Lão già gần đây thực hiện việc rửa tiền,nhưng em không hoàn toàn nắm rõ,tài liệu quan trọng như vậy chắc chắn lão sẽ không thể để lộ dễ dàng như vậy.

-Làm tốt lắm,em cố gắng dò xét ngày chuyển hàng của lão chính xác báo ngay với anh,còn lần này em muốn được thưởng gì.!!hấn cười giọng nói cưng chiều.

-Anh biết rồi đó em chỉ muốn địa vị gia đình em được khôi phục như trước và chỉ có anh mới có thể làm được điều đó,

Hấn nhếch miệng-Cái gì cũng có cái giá nó hết em ả.!!_Nhưng ngón tay hấn đặt lên môi My lướt nhẹ.

-Nếu em giúp anh lần này thành công,cái giá này đủ chưa anh._khuôn mặt lạnh lẽo thay vào đó là sự tham vọng của cô ả.

Hấn chỉ cười nửa miệng.

-Thôi em về đi hôm nay anh cần nghỉ ngơi.

Diễm My có chút không hài lòng nhưng đành phải ra về.Bước xuống nhìn thấy nó đang cặm cụi hút bụi.Cô nàng định sẽ lên mặt 1 chút nhưng nghĩ lại lời nói của hấn.Nên hất mặt lên đi.

-Ố..Ố..Ố..AAAAAAAAAAAA!

---BỊCH--ÁCH---(Tiếng gì nữa nhỉ?)

Nó giả vờ chạy lại đỡ My.

-Xin lỗi nha hồi nãy làm đổ dầu ăn mà tôi chưa lau nữa.!

Diễm My té nhào úp mặt xuống đất,tư thế như con ếch nằm sấp,mông chổng lên trời.Thiệt là đẹp mắt.

My tức giật,lấy tay xoa gò má,lúc nãy bị nó đâm còn đỏ,gờ thêm cái gò má,chắc hùi nhặn sắc luôn quá.Cô giựt tay nó ra.

-Cô không sao chứ,chắc kì này về nhà cô nên mua trứng gà đi!_mặt nó tỉnh bơ nói,trong bụng thì như đang đốt pháo.

-Con nhỏ chết tiệt,mày làm đúng không,không thể nào dầu ăn lại đổ ngay dưới bật thêm cầu thang được!_có ta giận điên người,lồng ngực thở mạnh.

-Cô đừng nói bừa nhé,có chứng cứ nào nói tôi làm chứ.!

“Tốt nhất bây giờ không nên độn vào con này,đợi đó đi,có ngày tao sẽ cho mình biết thế nào là biết thân phận,con quỷ cái”

-Mày giỏi lắm_nói rồi ả hậm hực ôm cục tức và vết thương bước về.

-Haháhá...cho biết tay dám chọc Tôi hả,Thử coi ai cao tay hơn._nó đứng cười hả hê,hếch mũi đắc chí.

9h p.m

-Cạch---

-Cô không biết gõ cửa sao?_hắn đang nhắm mắt lại nhưng vẫn con thức.

-Gõ rồi mà không thấy lên tiếng nên tôi vào,

-Tôi vào lấy quần áo anh đem giặt.

-Cô bị bệnh rồi hả?.tối rồi giấc đồ làm gì.Muốn nói gì thì nói lẹ đi._đôi mắt vẫn nhắm,nhưng cái giọng điệu vẫn không thay đổi.

-Anh hay thật đó,sao biết tôi có chuyện muốn nói.

-Thật ra thì tối mai tôi có việc ra ngoài,nên có gì anh nhờ người khác chăm sóc anh nha.

-Lí do-Hắn nói gọn.

-À..tôi có hẹn.Vậy nha tôi ra ngoài đây.sợ hắn lại kiếm chuyện nên nó đánh nhanh thắng nhanh rút cho lẹ.

Hắn chỉ im lặng,dù biết rõ lí do của nó.Nhưng lần này hắn lại không phản đối.

Nó định đóng cửa lại,nhưng nấn lại ló đầu vào.

-Quên nữa...Thiếu gia ngủ ngon._nói xong nó cười mỉm rồi đóng nhanh cửa lại.Dường nó là người vị tha rồi,bỏ qua chuyện củ lúc hắn bệnh vực Diễm My,nhưng không phải đâu,nó vẫn rất ghét hắn,tiếng “thiếu gia” phát ra có chút mỉa mai đó,vì hắn lấy quyền lực ra để ép buộc nó,nên nó cũng không thể làm gì được vì đúng nó chỉ là 1 người giúp việc bất đắc dĩ.

Cửa đóng thì hắn lại mở mắt ra nhìn lên trần nhà,đôi mắt nhìn vô định, Hắn nhắm mắt lại như thể bỏ mặc mọi thứ hỗn độn trong tâm hồn, để chừa lại sự bình yên nơi nào đó.

Hoàng đứng hướng ra ngoài tường kính phòng hắn tay bỏ vào tối quần ánh mắt nhìn xa xăm nơi nào đó bên ngoài,khuôn mặt nghiêm nghị.

-Max,anh nghĩ tiếp tục Lão Dương Gia sẽ làm gì?_hoàng nói nhưng không quay lại nhìn hắn.

Hắn đang châm điếu thuốc,nằm trên giường.Hắn cười nhạt,khuôn mặt tà mị.

-Dù ông ta có làm gì thì cũng không khống chế nổi?_Dương Vĩ nói rồi hút 1 hơi thuốc rồi phả ra.về mặt phòng trần hắc ám lại hiện ra.

-Anh tin chắc vậy sao?

Hắn tiếp tục hút thuốc,rồi lấy tay búng tàn thuốc,trầm giọng.-Từ nhỏ tới lớn ông ta đã không thể,bây giờ càng không thể.

-Bây giờ tôi biết phải làm gì rồi!_hoàng giọng sắc lạnh đánh mặt,lúc này anh lại quay qua nhìn hấn như hiểu ý gì đó.-Việc tìm hiểm vật không phải đơn giản.Chỉ còn cách này thôi sao?.

Hấn ngược lên hoàng cười nửa miệng.-S4 tìm được.]"_ vốn dĩ cả 2 rất hiểu nhau và Hoàng là người mà hấn tin tưởng nhất.Nên chẳng cần phải bàn cãi hay nói nhiều về vấn đề gì.

Hoàng quay mặt đi bước ra cửa,tay anh vẫn bỏ vào túi,khuôn mặt sắc lạnh .

-Đã tìm được kẻ bị Lãi già đó sai khiến trong tai nạn năm đó!"Từ đằng phía sau truyền tới âm thanh lãnh đạm nhưng nghe rất tàn khốc,làm dừng bước Phúc Hoàng.Khiến anh quay quắt lại.-Kẻ đó bây giờ ở đâu.?

-Chết rồi!_Chỉ 2 từ băng giá làm lòng ngực người không khỏi đánh trật nhịp.;hấn lại tiếp tục :-Sẽ có người trả thay!.

Phúc Hoàng nghi hoặc hỏi.-Là ai?

Hấn chỉ im lặng,rồi nhắm mắt lại,hơi thở mạnh mẽ,như 1 loài thú dữ đang vờ ngủ,cảm giác rung rợn đầy mùi tanh của chết chóc.-Không lâu đâu.

Hoàng dù rõ hấn hơn ai hết,con người máu lạnh này,đáng sợ hơn loài ác quỷ,không biết kẻ trả nợ thay đó sẽ chịu những cảnh khốc liệt nào của Max ban tặng,dù gì kẻ không làm ra tội đó cũng thật đáng thương.

Hoàng bước xuống nhìn thấy nó đang lau bàn,anh bước lại.

Nó nhìn lên thấy hoàng đang đứng kế bên.-Có gì không anh?..Anh là ai?

-Nếu 1 ngày nào đó em nhớ lại điều gì thì đừng cố nhớ,mà hãy cười như chưa từng biết đến sự tồn tại của nó giống như bây giờ!_Đôi mắt hoàng như nhìn xuyên qua đôi mắt nó,anh nói 1 cách kì lạ và rất thật.

-Sao?—nó khó hiểu nhìn hoàng hơi bất ngờ.-ý anh là gì vậy.

-Đôi mắt này chỉ nên cười đừng nên rơi 1 giọt nước nào cả._anh nhẹ giọng lấy tay phớt nhẹ qua mắt nó,g giống như anh đang phù phép vậy,anh như thể anh đang đọc 1 câu thần chú rồi dùng tay hóa phép nó như là 1 người phù thủy.

Nó giật mình nó không biết Hoàng nói gì cả,nhưng dường như nó bắt đầu cảm nhận điều gì từ Hoàng,cảm giác rất khó hiểu.

-Chúc e 1 buổi tối vui vẻ!_hoàng mỉm cười rồi bước đi.

-Anh đẹp trai thật,---nó giật bắn người như vừa thốt ra từ gì đó nhảy ra từ miệng nó, “ Éc,mày nói gì vậy nhĩ”

Hoàng nghe thấy,anh quay đầu lại khiến nó lúng túng nhưng anh chỉ cười 1 nụ cười hiền giống như Vĩnh vậy.Nó cứ ngẩn ngơ cho tới khi anh đi khuất mắt rồi

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

2 Tháng sau

Trường Âu Á

Nó bước vào nhìn thấy Mai đang ngồi thần thờ nhìn ra cửa sổ,nó định bước tới nhưng rồi đột nhiên dừng lại,nó nghĩ về thái độ mấy hôm nay của Mai,tránh mặt nó và dường như Mai đang giận nó chuyện gì đó.

--bộp--

Nó giật mình quay lại khi thấy Nhã Liên từ đằng sau đẩy người nó.

-Muốn gì đây?_nó nheo mắt nhìn Liên

-Her’’,mày theo tao._Liên hất mặt ra ngoài ngụ ý bảo nó phải đi.

Nó đành phải đi theo Đám Liền ra ngoài sau sân trường.

-Có việc gì! _Nó dừng chân lại.

-Tao nghe nói mày đang dụ dỗ A Vĩnh,mày muốn cướp chồng người khác sao? _Liền đành mặt nói lạnh.

-Cướp chồng...hơ..tức cười,chồng..chồng nào hả? _nó cười như chết giễu câu nói của Liền

-Mày..mày cười gì hả con hồ ly tinh,A Vĩnh là chồng tao mày nghe rõ chưa. _Liền đành đá hất mặt lên,khoang tay.

“Chồng sao...”Trong tâm trí nó có sự bần hàn,như vừa rơi xuống địa ngục.

Nhưng rồi nó cũng cố lấy lại bình tĩnh,đá đều Liền.

-Vậy sao.? Nếu Chồng cô thì cô nên quản,đừng để phải đi của con khác rồi giờ giọng người khác có lỗi với mình.Còn nữa,chẳng ai cướp chỉ có chồng cô tự bám theo tôi thôi,cô cũng nên xem lại bản thân mình tại sao cả cái bản mặt cô anh ta cũng chẳng thêm ngó.

Nó nói quay quay mặt đi.

-Con khốn mày đứng lại đó.Mày nói thế là ý gì hả.? _Liền thét lên nhàu tới chớp lấy vai nó.

Nó phản xạ nhanh bắt được tay của Liền bẻ ngược.

-Á...

-Đừng tự tiện đặt tay vào người tôi.

Ánh mắt đầy chán ghét,mặt liền nhăn lại vì đau đớn.Nó thấy thế rồi cũng buông ra,mặt nó lạnh tanh,làm liến và bọn người cùng phe thấy e dè hơi sợ sệt.
(Nó đúng là không tầm thường nhỉ?)

-Mày_Liền ức mà chẳng thể nói thêm câu gì,Lòng ngực thở mạnh như đang cố kiềm cực tức xuống.Tay Liền siết chặt thành nắm đấm.

-Mày đề con đó yên thế à.! _1 đứa trong đám nhìn liền nói,về mặt cũng đáng ghét không kém.

-.....

Nó bước vào lớp thấy mai đứng ngay bàn nó làm gì đó.nó bước tới.

-Bà làm gì thế Mai.

Mai nghe tiếng nó sau lưng,Mai giựt mình quay lại rồi tránh ánh nhìn nó,cô bỏ đi.Nó kịp nắm cánh tay Mai giữ lại,

-Tôi muốn nói chuyện._nó khó chịu vì thái độ của Mai nên giọng nói có chút nhạt.

Mai theo nó vào nhà vệ sinh.

Nó đứng đối diện với Mai ,ánh mắt như muốn nhìn thấu suy nghĩ Mai vậy.

-Rốt cuộc là có chuyện gì.

-Ý..cậu là sao,tôi không hiểu._ Mai giả vờ không hiểu ý nó lảng đi ánh nhìn của nó.

-Cậu giận tôi._nó nhìn vào mai dò hỏi.

-Không.

-Không thì giải thích đi,tại sao gần đây cậu tránh né tôi.

-Chẳng có gì phải giải thích cả.Vốn dĩ chúng ta đâu có thân thiết gì nhau.Cần gì phải tránh mặt cậu

Nó im lặng 1 lúc,rồi bật cười,nụ cười như hiểu ra việc mình làm thật ấu trĩ.

-Đúng,Chúng ta đâu thân thiết gì nhau,nên chắc tôi nhầm.-nó nói rồi bước đi thẳng ngạt ngang vai Mai.

Mai chỉ ngục mặt và đứng đó lúc lâu,

Ra về.

Vĩnh nhìn thấy nó, anh chạy tới nắm tay nó kéo lại. Nó giật mình quay qua thấy Vĩnh rồi giật tay lại xô Vĩnh ra.

-Sao thế _ Vĩnh bất ngờ.

Nó bước đi vội.-Không gì cả.

Vĩnh nhìn nó từ phía sau anh khó hiểu và có chút lo lắng, anh đi nhanh lên trước đi cùng với nó.

-Em có chuyện gì đúng không, đừng giấu anh.

-Không, tôi chẳng có gì cả. chỉ có anh mới là người giấu tôi thôi. _ nó đứng lại nhìn vào mặt Vĩnh cao giọng quát rồi bước đi nhanh hơn.

Vĩnh kéo tay nó quay người lại.

-Anh đã làm gì giấu em chứ, em nói rõ xem nào.!

Nó lại giật tay mình ra, vùng vằng.- Tại sao anh với Liên quen nhau mà anh còn đi quen tôi làm gì.?

-Sao.?. Anh quen Liên lúc nào.? Mà Liên là ai.? _ Vĩnh ngây ngơ và ngạc nhiên hỏi nó.

-Anh đang đùa sao? . Chẳng phải cô ta bảo anh là chồng của cô ta sao.? Anh còn muốn giấu tôi nữa à.!

Vĩnh nắm lấy 2 vai của nó, nhìn vào mắt to long lanh như chứa cả hồ thu.-anh nghĩ chắc chắn là hiểu lầm rồi. Cả Liên là ai anh còn không biết thì sao anh là chồng cô ta được. Nếu em không tin thì đưa anh đi gặp mặt nói rõ chuyện này.

Nó nhìn Vĩnh hồi lâu, có vẻ như nó hiểu lầm Vĩnh rồi.-Ừm, vậy em tin anh lần này nhé.

-Ừm, đừng giận nữa, nhìn em ghen mắc cười quá đi. hihi _ Vĩnh bẹo má nó, chọc ghẹo.

-Gi, ai nói em ghen hả. ? _ nó rợn mắt nhìn Vĩnh, chân thì giẫm lên chân Vĩnh về mặt hun ác.

-Á..a! đau đau ..anh, biết rồi em không có ghen ,em ...khô...ng c...ó ..ghe...n- Vĩnh như meo kêu đau.

-Về thôi- nó hếch mồm lên quệt mũi tỏ vẻ coi như tha cho Vĩnh lần này.

-Vĩnh cười hihi rồi bước đi bên cạnh nó.

-Tình tứ quá nhỉ?- Hần ngồi ngoài vườn đang đọc báo và nhâm nhi tách trà, thấy nó bước từ cổng vào hẳn nhẹ lên tiếng.

-Từ lúc nào anh quan tâm chuyện của tôi vậy. _ nó phản xạ khi nghe tiếng hẳn bỗng giật mình, nó lấy tay xoa xoa ngực.

-Cô làm chuyện xấu gì mà phải giật mình. _ hẳn nâng tách trà trầm giọng nói. Cách nói và động thái uyển chuyển nhẹ nhàng.

-Tôi...tôi có làm gì đâu, mà nay anh không đi làm sao còn ở đây vậy. _ Nó hất mặt nói, rồi đánh sang chuyện khác.

-Chuyện của tôi cần phải báo với cô à. ! Vào dọn nhà bếp chuẩn bị bữa trưa đi. _ Cái vẻ cao ngạo ấy chưa bao giờ giấu đi đâu được, ung dung mà điềm nhiên.

-Ừm _ gạt đầu rồi nó bước vào.

Hắn không nhìn nó chỉ liếc sang cái bong bóng nhỏ bé ấy đi vào trong.

-Bíp---Bíp---

-Vào đi.

Nó nhún cửa rồi rón rén bước vào.

-Tôi có chuyện muốn nói. ! _ nó như đợi hẳn trả lời, nhưng cái vẻ lạnh nhạt đó vẫn không lên tiếng chỉ chăm chú cầm cái ipap làm gì đó.

-3 ngày nữa trường tôi tổ chức cuộc dã ngoại ,cắm trại 2 ngày 1 đêm Tôi muốn xin anh.

-Biết rồi. _ Hần quay qua, rồi cắt ngang lời nó. Vì đứng dậy bước tới tủ quần áo. Nhà giàu có khác cái tủ đồ đến không tưởng nổi. hẳn chỉ cần bấm nút cửa tủ tự động mở.

Nó neho mắt theo dõi hần thắc mắc, "hần làm gì vậy nhĩ"

Hần tự nhiên cời áo mình ra.Lộ ra thân hình vạm vỡ.

-Ế..ế..làm gì thế!_ nó hoảng hồn,che mắt lại,

-Cô rất muốn nhìn có phải không?_ về mặt tà mị,lạnh lùng liếc nữa mặt qua nó.

-Không..không có..-Nó lật đặt chạy 1 hơi ra đóng cửa cái Rằm

Hần chỉ nhìn nó,nhưng phần tà khí cứ ẫn hiện

Trước ngày đi đã ngoại 2 ngày.

-Vĩnh hà có gì không.

-.....

-Sao bây giờ hả?...nhưng...

-.....

-Em biết rồi,e ra liền._nó chạy ra cổng.

Chiếc xe hơi màu đen sang trọng bong bóng,đậu trước cổng

Vĩnh bước xuống mở cánh cửa xe cho nó.Nó chẳng hiểu cái mô tura gì ngờ ngác nhìn Vĩnh.vĩnh cười rồi đẩy nó vào xe.

-Đi đâu thế.

Vĩnh chỉ cười mỉm về mặt có chút mờ ám,nó cứ neho mắt nhìn vĩnh muốn đoán ra Vĩnh gấp thế này là do chuyện gì!

-Tôi nơi rồi!_Vĩnh quay người nháy mắt với nó,rồi đẩy cửa bước xuống xe.

Nó ngờ ngác nhìn theo vĩnh.Vĩnh bước qua cửa sổ xe bên nó,anh mở cửa rồi kéo nó vào.

-Gi thế,nơi...nơi này là_nó mở to mắt nhìn Vĩnh.

Thì ra nó đang đứng trước cửa 1 Cửa hàng lớn chuyên về chăm sóc tóc,spa và thời trang nổi tiếng nhất nhì Thành phố.

Nó được Vĩnh dẫn vào,nó cứ dáo dác nhìn xung quanh,mọi người ai cũng kính chào 1 cách nghiêm trang.Bỗng có 1 cô nhân viên phải nói là cực kì xinh đẹp,bước tới cười thật tươi.Vĩnh chỉ gật đầu như ra hiệu,cô ấy hiểu ý गया và nắm lấy tay nó nhẹ nhàng dẫn nó đi.Nó cứ ư ư không biết phải hỏi bắt đầu từ câu gì.Trong đầu nó chỉ toàn dấu chấm hỏi "?????"

Nó cứ bị lôi tới phòng này phòng kia,nào là tắm nước hoa hồng,massage,đắp cho nó những thứ rất thơm lên người nó,rồi làm tóc,trang điểm.

-Woa...tôi..tôi..đây hả._nó trở mắt nhìn vào gương soi tới soi lui,rồi quay sang hỏi nhân viên trang điểm

-Chính là cô bé đó..hihi_cô trang điểm mỉm cười nhìn cái vẻ mặt ngây ngô của nó.

Vĩnh chỉ nhìn nó khẽ cười,trong lòng anh cũng công nhận nó quả là 1 con búp bê xinh xắn và cực kì cuốn hút

-Nào giờ chọn đồ cho cô bé nào!_ cô nhân viên lại dắt nó.

Nó cứ bị bắt thử hết bộ này tới bộ khác,muốn rả cả người.

Rồi thì cũng chớp được 1 bộ mà cả Vĩnh và cô nhân viên vừa lòng nhất.

Nó bước ra với chiếc váy ống trắng xòe rộng và ngắn hơn đầu gối 1 tí,phần trên được kết những hạt pha lê trắng sang lấp lánh,ôm sát vào người nó lộ phần eo thon gọn cộng thêm cái 1 vòng không hề nhỏ.(Khự khự..đáng thì chuẩn rồi chỉ có độ lùn thôi).Nó mang đôi giày cao gót 1 tấc,nó nhìn đôi gót mà xanh cả mặt.Nhưng nhìn nó cứ như 1 cô thiên nga,đôi môi mọng đỏ,đôi mắt tròn xoe,và cái má ửng hồng,kết hợp với kiểu tóc xoắn phồng và dài trên đầu con gắn thêm cái kẹp đính pha lê chói lấp lánh.Nó cứ rụt rè vì hình dáng nó bây giờ thay đổi nên chẳng quen tạo,nó nhìn vĩnh 1 cách ngại ngùng.

-Thịch..thịch....-Mặt Vĩnh bắt đầu ửng đỏ.Nhìn nó xinh và trong sang khiến anh không kìm được bàn tính.

-Chụt...-Vĩnh bước tới Hôn vào má nó.Nó giật giật vì bất ngờ vì vĩnh thể hiện trước chỗ đông người tẻh này.Nó cúi đầu xuống,Bước đi vội vàng.Mà quên mất mình đang mang đôi gót 1 tấc.

-Á...Á...- nó bật ra đằng sau.Như sắp ngã

Thì...

-Em có sao không vậy.? Vĩnh kịp đỡ vói ôm qua eo nó,nó ngã vào vòng tay Vĩnh 1 cách nhẹ nhàng Trong tư thế này thật khó đỡ mà.Cả dòng điện cứ xẹt xẹt.Mặt cả 2 bắt đầu đỏ như trái ớt.

-Cậu Tổng à,cứ thế này thì nhân viên ở đây sẽ ganh tỵ, chết mất_Người quản lý bật cười trêu ghẹo.

Nó giật mình bật dậy khỏi tay Vĩnh,rồi chỉnh chu lại trang phục.Mặt nó cứ cúi gằm xuống.

Từ lúc lên xe ra khỏi Cửa nơi đó,nó chẳng dám ngoái đầu lên nhìn Vĩnh.Vĩnh chỉ cười khe khẽ nhưng miệng anh dường như sắp đến mang tai rồi.

Đột nhiên anh nắm tay nó.Nó giật mình ngược nhìn lên Vĩnh ,bắt được ánh mắt Vĩnh, nó lại thẹn thùng ngượng mặt xuống.

-Lát nữa,em không cần nói gì cả,chỉ cần đi kể bên anh là được._ Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp,nhưong như a muốn truyền cho nó sự tự tin.

Nó không hiểu anh nói gì,nhưng vẫn cái kiểu ẹ thẹn đo mà chỉ gật gật đầu.

Xe dừng lại,Vĩnh lại nắm tay nó bước ra.

-HỒ,,,_ mặt nó nghếch ra,nơi này con bắt ngờ hơn nữa. 1 ngôi nhà to đùng trước mắt nó,màu trắng cứ như hoàng cung.

Vĩnh để tay lên tỏ ý bảo nó choàng tay qua.Nó cứ nghếch mặt không hiểu.

Vĩnh nhăn mặt---Heo Ngốc..choàng qua nhanh lên.

-Cái mặt ngu ngu ngơ ngơ làm theo rồi bước cùng Vĩnh vào trong cánh cửa.

Cửa mở ra,Tất cả mọi người ở đây ai cũng xoay lại nhìn,Những con người thượng lưu,ăn bận sang trọng giống như nó lúc này,những kẻ nó không hề quen biết.Cứ chăm chú nhìn vào nó.Nơi đây nội thất sang trọng,những ánh đèn kiêu dấp đến khiến nó hoa cả mắt,ai cũng cầm trên tay những ly rượu,Cả những đồ vật kiến trúc ở đây đều toàn là thứ quý giá,nơi này xa hoa và lộng lẫy khiến nó không kịp tưởng tượng được gì với cái óc đơn giản của nó là nó đang bước vào 1 khu vườn mà nơi đó chỉ có những loại hoa quý hiếm lung linh, không hề có thứ cỏ dại nào.

Vĩnh bước tới mọi người,gật đầu chào rồi bắt tay.

-Vĩnh đây sau,lâu quá không gặp cháu.Coi bộ trưởng thành nhiều rồi nhỉ?_1 ông đứng tuổi bụng phệ,về mặt nhìn là biết 1 người thương gia trong rất sang trọng.

Vĩnh cười nói rồi bắt tay nói chuyện với những người ở đây 1 cách rất tự nhiên.

-Cho hỏi Cậu Tổng đây là..?_1 vị phu nhân rất quý phái,đưa mắt soi nó từ trên xuống rồi lên tiếng hỏi Vĩnh.-Đây là...

-Con tới rồi sau._1 người đàn ông đứng tuổi đằng sau lưng vị phu nhân bước tới lên tiếng.

Vĩnh cúi đầu chào.cũng như thế mỗi lần Vĩnh chào và gật đầu với ai nó cũng làm theo như vậy.

-Vâng thưa bố.

Nó đột nhiên nheo mắt lại,giương mặt nó dần biết sắc khi nhìn ki gương mặt người đàn ông kia.

-Đây là ai?_Ông TỔng nhìn nó chăm chú.Rồi quay qua Vĩnh.

-Là bạn gái của con.Trịnh Nguyệt Hàm_Về mặt nghiêm túc lời nói không chút do dự,Vĩnh chàong tay lên vai nó nói.

-....._Về mặt Ông TỔng có chút khó chịu,ánh mắt Ông đâm chiêu rồi ra cơ mặt lại giãn ra.

-Chào cháu._Ông TỔng chào hỏi nó 1 cách hơi miễn cưỡng.

Về mặt nó dường như tái nhợt đi,tay nó nắm chặt vào chiếc váy.Nó cứ nhìn Ông tổng không phản ứng.

Vĩnh thấy thế liền lấy người bảo nó lên tiếng.

-Em sao thế.Không khỏe sao?

-Không,em không sao._nó như có kìm nén gì đó,nói với Vĩnh rồi nhìn Sang Ông tổng gật đầu chào.

-Con theo ta 1 lát._Ông TỔng ra lệnh cho Vĩnh.

Vĩnh có lẽ hiểu bố mình sẽ định nói điều gì, về mặt anh đành lại. Rồi cũng quay sang nó.

-Em đứng đây đi, lát anh quay lại, đừng đi lung tung đó._ Vĩnh dặn dò, nhưng vẫn có chút lo lắng vì cái tính nó ngu ngơ sợ lại gây chuyện.

-Ừm..em biết rồi._ Nó mím môi gật nhẹ đầu, thần thái vẫn còn đang rất run rẩy mà ngượng ép.

Sau khi vĩnh đi khỏi.

Nhiều người cứ đứng xì xào to nhỏ.

-Nghe nói cô ta là bạn gái của thiếu gia nhà Tống Thị

-Không biết con cái gia đình nào.

-Cũng xinh xắn lắm.

-Chắc là con gái của 1 thế lực nào đó.

-.....

Nó chẳng thèm màn tới mấy người kia, đôi chân nó loạn chạp gần như không còn sức lực để trụ, nó thấy 1 sự bất an, nó bước vội đi. Nó cũng không biết nó đang đi đâu, cứ bước đi trong vô thức..

Căn biệt thự này rất rộng, Nó nhìn thấy 1 cái ban công, nó thờ mạnh tay ghì chặt thành lang, Gió từ ngoài Vườn cứ tạt vào mặt ó. Hơi lạnh khiến mặt nó đông cứng. Đôi mắt nó trở nên vô hồn. Vì nguyên do gì khiến nó biến sắc và kì lạ đến thế.

Dường như nó sinh ra ảo giác, đầu nó quay cuồng. Miệng nó bắt đầu lẩm bầm

-Là ông...ta...

-Ông ta...đúng rồi...chính là ông ta...

-Không...ông ấy là cha của Vĩnh.

-Gương mặt đó...Hức..hức...hơ...hơ..._nó bắt đầu nấc lên, tiếng thở càng ngày mạnh và phát ra tiếng, đôi mắt nó đỏ dần và nước bắt đầu dâng trên khóe mắt nó. Đôi tay nó run rẩy, Lòng ngực nó dường như muốn nổ tung.

-Hức..hức...

PHẦN KÍ ỨC:

“-Phập.....AAAAAAAAAAAAA._Máu trên người mẹ nó bắt ra như 1 trận mưa máu vẫn ướt của mặt người đàn ông nằm dài thoi thóp bên cạnh(Bà Nguyệt Hàm)

-KHỒÔÔNNNNNGGGGGGGG..._người ba nằm lê lết gào thét...

-MẸ...Ẹ.....Ẹ....._nó bị reo trên sợi dây được đưa xuống cái hồ lớn chưa đầy nước. Nước gần tới cảm nó rồi. Nó cố vẫy gọi, muốn chạy tới ôm mẹ nó trong những hơi thở yếu ớt mà mầu thì cứ chảy lênh láng.

-Hahahaha....

Về mặt của 1 gã đàn ông hun ác, 1 con rắn độc cười vang dội cả khu nhà hoang.

-hahahahahahahaha....

-hhahahahahahahahaha...”

Nó chót hiện ra những hình ảnh rùn rợn đo

Tiếng cười lão ta cứ vang lên trong đầu nó, cứ vang mãi...vang mãi không dứt, Nó đau đón ôm đầu mình.

-IM..ĐI...IM ĐI...ĐỪNG CƯỜI NỮA..._nó như 1 người điên, thét lên nước mắt nó cứ tuôn mãi trong vô thức

Có lẽ nó đã sinh ra thứ ảo giác gọi là ám ảnh, vốn trong tiềm thức nó đã được chôn vùi.

-KHÔNG...IM ĐI...ĐỪNG...ĐỪNG CƯỜI NỮA....._Đầu nó quay cuồng chân nó không đứng vững nữa, nó lao đảo như sắp ngã ngửa xuống.

-Phịch._ Cũng may 1 người đã đỡ vội người nó.

-NGUYỆT HÀM _Vĩ lấy người nó,hắn ôm người nó ngã xuống đất,Nó nằm trong lòng Vĩ thật gọn người nó giờ như mềm nhũn giống như bánh mì nhúng nước.

Đôi mắt nó đỏ ngầu,nước mắt không ngừng chảy,người nó dường như không còn sức lực nữa.Khuôn mặt nó bây giờ trở nên vô hồn,đôi mắt hoang mang đau đớn như 1 cái giếng ngập tràn nước, trong đôi mắt nó giờ đây đã bị nước mắt làm mờ đi.Đầu nó đau đến mức không còn cảm giác gì nữa của cơ thể.

Mọi người lúc này chạy tới.

Dương Vĩ mạnh mẽ bế người nó lên như ôm 1 con cún trong lòng

Dương vĩ liếc ánh nhìn lạnh lẽo khiến họ sợ hãi mà tản ra.

Vĩnh cũng vừa chạy tới,nhìn thấy Mọi người bu đông 1 chỗ,anh thấy hắn đang ôm nó vào lòng,Vĩnh khí chịu không cần biết nguyên do,anh xông ra trước mặt hắn.

-Buông cô ấy xuống._Nghiến răng nghiến lợi mà nhìn hắn

Hắn chẳng chừa chờ đợi Vĩnh có tránh hay không,hắn bước ngang qua đẩy người vĩnh.Ai có thể ra lệnh cho hắn,kẻ đó tới số.

30p sau.

-Cô ấy tạm thời sẽ ngu mê,có thể cô ấy gặp 1 cú sốc nào đó quá lớn,nên mới như thế.,mọi người nên để cô ấy nghỉ ngơi.

-Cám ơn bác sĩ._hắn và Vĩnh đồng loạt nói, 2 người nhìn nhau rồi quay hướng khác.

-Cậu xuống dưới lo buổi tiệc đi,nơi đây để tôi coi chừng được rồi._hắn lên tiếng.

-Không,tôi sẽ ở đây.

Hắn nhìn Vĩnh vài giây,rồi đánh mặt nói.—Tùy cậu.

-Cậu chủ à,Bố cậu bảo xuống tiếp khách ạ_Ông quản gia bước lên cúi đầu nói với vĩnh.

-Nhưng..._Vĩnh bất lực ,về mặt anh không chút yên tâm để hắn lại đây với nó,nhưng rồi cũng gật đầu.-Tôi sẽ xuống ngay.

Hắn chỉ nhẹ nhàng nâng ly rượu lắc nhẹ rồi uống,không biểu cảm.

Trước khi bước xuống Vĩnh quay đầu nhìn vào phòng nhìn nó đang mê man trên giường,anh thở nhẹ rồi bước xuống.

Hắn nhìn nó,không rõ là sự quan tâm hay là vô tâm,nhưng hắn chợt khựng lại vì đôi mắt nó chảy ra nước mắt ,về yếu ớt không như thường ngày,hắn nhìn thấy nó vẻ đau khổ đến tận cùng ,Lúc nó thét lên và ngã xuống hắn bước tới đỡ nó.Như không nằm ngoài dự tính,rằng nó sẽ bị đã kích thế này.Dù đó là đồng cảm,hay là thứ tình cảm gì khác,hắn cũng không cần biết.Giờ đây mọi thứ đều trong bàn tay của hắn.Sẽ không có sự thương hại trong cuộc chơi này.

-Đừng...đừng...cứu..cứu.._nó chợt ghì chặt đôi tay hắn,trong đôi mắt nhắm nghiền đó vẻ sợ hãi miệng cứ nói mớ.

Hắn bất giác nắm tay nó rồi ngồi lên giường kéo nó vào lòng mình.

Nó nhẹ nhàng vùi đầu vào long ngực rắn chắc của hắn.Dường như hơi ấm và điểm tựa ấy khiến nó tìm được sự bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

3 tiếng sau.

-Anh làm gì thế hả?_Vĩnh mắt bình tĩnh khi trong thấy hắn ôm nó ngủ ngon lành.

Hắn gật mình mờ mắt,quên mất đã ngủ bao lâu không biết.

-Cậu nhỏ tiếng được không,cô ta con ngủ đấy.!

-Không cần anh quan tâm,tiệc tàn rồi,mời anh về dùm cho. !_Vĩnh tỏ vẻ cáu.

Vĩ cười nhếch môi.Hắn nhẹ nhàng kéo người nó ra.

Hắn đứng lên rồi khom xuống bế nó lên.Vì thuốc mê con nên nó không thể dễ dàng tỉnh giấc.

-Anh làm gì_Vĩnh ngăn lại.

-Tôi phải mang người tôi về chứ. !_Về mặt hiển nhiên nhìn Vĩnh,

-Ai là người của anh_Vĩnh có vẻ cáu gắt,trong lòng như có gai đâm đau nhói.

-Cô ta là nô lệ nhà tôi,tất nhiên là người thuộc về sở hữu của tôi rồi. !_Dù có phần hơi lười biếng trả lời,nhưng phần nào hắn cũng ra vẻ 1 tiềm bối lịch thiệp mà giải thích.

-Anh..cô ấy là bạn gái tôi,mai tôi sẽ đưa cô ấy về.!

-Không được,cô ấy ngày nào con là osin của nhà tôi thì dù có là bạn trai cũng không có quyền,cậu cũng là cậu chủ chắc biết qui tắc chứ.!

-Dù anh nói thế nào tôi cũng không cho phép anh mang nguyệt hàm đi bây giờ.!

-A Vĩnh,để Dương Tổng mang cô ấy về._Ông tổng từ ngoài cửa bước vào

-Không được...

-Con muốn cãi ta sao._Mặt ông Tổng đanh lại.

Vĩnh bóp chặt tay mình,anh không thể cãi lại.

-Làm phiền Dương Tổng mang người cậu về.Bữa khác chúng ta nói chuyện sau.Con trai tôi thất lễ mong Dương

Tổng bỏ qua cho.

Hắn chỉ gật đầu-Không sao. !_lạnh giọng rồi bế nó đi.

Sáng hôm sau.Tại khu biệt thự Cool.

Hắn thấy im lặng,vốn muốn cho nó nghỉ 1 ngày,nhưng thấy đã trưa nó vẫn chưa bước xuống,nên muốn lên xem sao.

Hắn đi vào trong,ánh mắt thâm sâu liếc nhìn xung quanh.

--cạnh---

Trên giường không thấy nó.Vì căn phòng vốn rất rộng và có trang trí những vách tường có hoa văn họa tiết tinh tế cao khoảng 3m rộng 2m ngăn cách nhau,nên cũng không thể nhìn hết được,hắn bước vào giữa căn phòng.Hơi thở mạnh mẽ đều đều phá ra.

-Nguyệt hàm,cô có ở đây không.?

-Nguyệt..._Cửa kính mờ làm tấm màn màu kem nhạt bay phấp phới,thoáng cái bóng đen nhỏ bé cũng dần hiện lên,sau bức màn.Ra là nó,nó ngồi dựa vào tấm vách ngăn tường khắc hoa văn trên đó chung những bình hoa cổ tinh xảo,nó ôm người co rút mặt hướng ra cửa sổ,nói ánh nắng đang ngự trị cả không gian

Tấm màn thì cứ bị gió thổi tới,ánh nắng dường như đang ôm trọn người nó,nhìn nó dựa vào dưới chân tường trong hình dáng nó bây giờ thật đáng thương và cô độc.

Hắn bước chậm và đôi chân như không hề phát ra tiếng động.Đứng bên cạnh nó hắn khụy 1 chân xuống,ôm nó vào lòng mình 1 cách dịu dàng.

Nó ngả theo cánh tay to lớn rắn rỏi kia rất tự nhiên,hắn chỉ im lặng rồi vuốt lên tóc nó.Cái hình ảnh đang thương ấy đã tan biến trong vòng tay của hắn trong phút chốc.

Hai người ôm nhau như thế khoảng khá lâu sau,nó bắt đầu cử động.Hơi ấm của hắn như truyền qua hết cơ thể nó,nó bắt đầu cảm nhận được hơi thở rất nam tính và mùi hương cơ thể mùi bạc hà dịu nhẹ,nó ngược mặt lên nhìn vào gương mặt phong trần nam tính đang kề sát vào nó.Nó đột nhiên mở tròn mắt ngược nhìn chiếc mũi cao thanh tú ,giương mặt đó cứ ngỡ như 1 bức tượng chạm khắc tinh tế không hề có 1 chỗ nào là khuyết.Nó chạm tay vào đôi mắt của hắn đang thiếp đi,đôi mắt sâu hơn nó tưởng,đôi long mi dày và dài cong vuốt như con gái,dù là con gái cũng không thể có đôi long mi đẹp như thế trừ phi là giả mi giả.Đôi tay nó chưa dừng lại nó không hề chớp mắt chạm nhẹ vào đôi môi của Vĩ,Sau nó cứ muốn niếm thử là vị gì?.là mật ong,hay

là kẹo bong.

Mắt hấn và nó chạm nhau.Ánh nắng rọi lên gương mặt nó.Khiến tim hấn loạn nhịp.Nhìn nó lung linh nhỏ bé và trong sáng như 1 thiên thần.

-Cô còn đem sắc mặt thế này trước mặt tôi lần nữa chắc chắn cô sẽ ngừng thở ngay lập tức _Hấn đẩy người nó ra,quay đi.Câu nói như có mùi máu tanh

Nó chỉ ngơ ngác nhìn hấn,như bé mèo con.Hoàng sợ rung mình.

Hấn xoay lại nhìn nó về kì lạ.

-Đây chỉ là mở màn,chưa phải là sự bắt đầu._Hấn dùng những câu nói ần ần ý ý,có phần bí ẩn nghiêng người nhìn qua nó,đôi môi như tạo ra 1 đường cong khó thấy.

-Ý anh là gì?_Nó trờng mất,không hiểu được hấn nói gì,nhưng phần lo lắng càng nhiều hơn,độ nguy hiểm càng lúc 1 gần,1 thứ cảm giác đó là bất an.

-Nghĩ đi._Hấn buồn phải trả lời,bỏ tay vào túi quần,thân hình cao lớn ung dung bước ra cửa.

Mặc kệ hấn muốn nói gì,nó không có tâm trạng để đoán hấn,dù có muốn cũng không thể nhận ra được 1 chút gì từ con người ma quái này.Thôi thì lo việc mình trước.

-Anh có thể giúp tôi 1 chuyện được không?_lời nói nhẹ nhàng,thoáng chút buồn và pha lẫn sự cầu xin.

-Có lợi gì cho tôi_hấn nheo mắt nhưng không liếc sang nó lấy 1 cái.

-.....

*Ngày đi cắm trại.

-Tất cả học sinh đều có mặt đầy đủ chưa._Thầy phụ trách đoàn cầm loa phát thanh lên nói.

-Này,Nhã Liên nghe nói hôm trước Con nhỏ đó đi dự tiệc của nhà Họ Tổng ,nghe mẹ tôi kể là Tổng A Vĩnh đã dẫn theo nó và giới thiệu nó là bạn gái đây_1 con nhỏ ăn bận sexy đi cùng đám với Nhã Liên lên tiếng chỉ qua phía nó đang đứng 1 mình.

-Suyt,bà không nói không ai nói bà không biết đâu._1 đứa khác ra hiệu ,nháy mắt bảo đứa bạn nhìn sắc mặt của Nhà liên.

Nhã Liên mặt đanh lại,đôi mắt lườm chằm chằm vào nó,cô tỏ ra rất tức giận.

Từ xa nơi chỗ Nguyệt Hàm đứng.

Mai cũng chăm chú nhìn nó,Cô không biết có nên tiến lại nói chuyện hay không,vì nhìn nó có vẻ không ổn s8ác mặt tái nhợt,lại trong rất cô đơn.

Mai nghĩ rồi quyết định bước tới.Nhưng đột nhiên cô dừng lại....Khi thấy Vĩnh từ đằng sau Nguyệt Hàm.Mai nghĩ có lẽ cô không nên đến thì tốt hơn,mặt cô thoáng nét buồn rồi quay đi.

Vĩnh trong rất công tử,chiếc quần cụt,đôi giày thể thao,công với chiếc áo thun,đội nón lệch,trông anh cực baby.Vĩnh nhìn vốn rất bảnh và vẻ công tử bột.

-Tiểu hàm à,em sau thế,từ lúc ở buổi tiệc,em đã xảy ra chuyện gì ,anh không liên lạc được với em,đến nhà anh ta bảo em không ở nhà,anh thật sự lo lắng lắm._ Vĩnh lo lắng anh đưa mắt nhìn nó.Anh muốn biết nó đã xảy ra chuyện gì,và mấy ngày nay nó đã làm gì.Trong nó yếu ớt hơn.

Nó ngước mắt thấy đôi mắt Vĩnh đang nhìn mình,nó liền cúi xuống tránh né gì đó.-Em không sao.?

-Em đang giấu anh!_Vĩnh càng bất an trong lòng khó chịu hơn.

-Có phải anh ta làm gì em không?

-Không,chẳng có gì cả,anh không cần lo.Tới giờ lên xe rồi chúng ta đi thôi._nó cố lảng tránh đi,rồi quay người bước ra xe.

LOA LOA...XIN THÔNG BÁO VỚI CÁC EM LÀ HÔM NAY CÓ DƯƠNG TỔNG NGƯỜI CỦA CÔNG TY CEO ĐẾN CÙNG THAM DỰ BUỔI CẨM TRẠI 3 NGÀY 2 ĐÊM CỦA CHÚNG TA.ĐÂY LÀ 1 SỰ VINH HẠNH CỦA TRƯỜNG CHÚNG TA.CÁC EM HÃY VỖ TAY CHÀO ĐÓN DƯƠNG TỔNG ĐI NÀO!

Tất cả mọi người khựng lại,xì xào.Rồi đưa anh mắt hướng về chiếc xe màu trắng mui trần đời mới sang trọng.

Ai cũng thốt lên ,ngây người,Hấn bước xuống xe với 1 hình dáng rất bụi và phong cách chứ chẳng phải bộ đồ véc thường ngày của 1 Dương Tổng.Đôi giày thể thao trắng tinh kiểu mới chỉ có 2 đôi duy nhất trên thế giới,Quần jean màu đen cực bụi,chiếc áo thun đơn điệu khá stye.Với cặp kính mát nhìn thật phong độ.

-AA...@@

-@@

@@@@@@@@@@@@

-Người đầu mà đẹp trai quá vậy...

-Đẹp..đẹp quá.....!!!!

Ai vậy cùng xi xào.

Hắn bước tới chỗ nó và vĩnh.

Hắn nhìn vĩnh cười điệu. Vĩnh cũng không thua kém gì,anh cũng đá lại cho hắn cái nụ cười nửa miệng.

-Trời ơi 2 hot boy,sao àm trên đời có 2 người đẹp trên ác ngôi sao cũng không sánh bằng thế này._

-Nhìn A vĩnh kia,nhìn lãng tử quá,chẳng thua kém gì Dương Tổng nhỉ.

-ừm.ừm.....@1#!3@1!@#@#!@!##23\$%%\$4342%^

Ai vậy cùng lại chen chúc nhau nhìn 2 người họ.Nhưng chẳng ai dám lại gần vì 2 người đó vốn không phải là nhân vật thiện cảm

-Tối giờ lên xe rồi,2 người nhìn nhau đủ chưa._nó lên tiếng cắt ngang bầu không khí căng thẳng giữa 2 người.

Nó định bước đi thì hắn chợt kéo tay nó lại,hắn nói lạnh.---Lên xe tôi.

Vĩnh khó chịu,anh nhăn mặt,nắm lấy tay nó kéo lại.Gọng anh trở nên sắc lạnh.---Đi theo anh.

Nó ngơ ngác nhìn 2 kẻ xử sự như con nít,giành món đồ của mình.Nó trở nên khó xử.

-Bây giờ cô /em đi theo cậu ta/anh ta hay theo tôi/anh!_cả 2 đồng thanh nói.!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không Có Quyền Lựa Chọn (1)

Nó im lặng.Hít 1 hơi thật sâu nhìn xung quanh mọi người đang nhìn mình,rồi đôi mắt dần chuyển đến gương mặt sắc lạnh tỏa ra khí có thể ngạt chết của hắn.

Thấy nó cứ đứng có không nhúc nhích.Vĩnh trầm mặt rồi cất tiếng-Em còn phải suy nghĩ??.đôi chân mày chợt nhíu lại.Việc chùng chừ của nó làm anh khó chịu.Tại sao phải đắn đo,anh chính là bạn trai nó còn gì.

Hắn lúc này khẽ nhếch 1 đường cong trên đôi môi chẻ miệng đỏ,rồi không đợi gì thêm nữa,hắn bắt nhanh cách tay nó kéo đẩy lên xe.

Nó giật nảy người vì hành động nhanh như chớp của hắn,Vĩnh cũng không kịp trở tay,nên không bắt kịp tay nó lại đã bị hắn đẩy vào xe.

Đẩy nó vào xe 1 cách thô bạo,nó trừng to mắt lên nhìn hắn định mở miệng.Nhưng ngay lập tức bị 1 câu nói đầy sắc khí,muốn xuyên thủng đôi mắt to tròn đen láy trong veo như mặt hồ mùa xuân.-Cô không có quyền để lựa chọn.

Chiếc xe bắt đầu khởi động rồi đi.Nó chỉ có thể ngồi bất động mà liếc nhìn Vĩnh đang dần bỏ lại phía sau.

Cả trường lúc này mọi người tản ra để lên xe,vì không dám đứng đó để xem nữa,vì mặt của Vĩnh lúc này có thể bóp chết bất kì ai dám lộn vồn trước mắt anh.Tay anh cuộn tròn thành nắm đấm.Khẽ nhắc môi.-Dương Vi anh dám.!

Trong xe nó chỉ ngồi yên quay mặt ra cửa kính àm chẳng hề ngo 1 cái đến hắn.Hắn vậy chẳng buồn liếc nhìn nó đang làm gì,tay thì luôn hoạt động trên cái ipap.Một lúc lâu sau hắn lên tiếng,gọng vẫn trầm ổn nhưng hơi lạnh vẫn không tan.-Đang nghĩ về thằng nhóc đó.!

Nó khẽ nhúc nhích cái đầu khi nghe giọng hắn nghiêng mặt nhưng không hề nhìn thẳng,nhưng nó vẫn cảm nhận được khuôn mặt hắn lạnh đến nổi cả da gà.-Thì sao,có vấn đề gì.

Gương mặt vẫn thế không tăng thêm chút biểu cảm nào, tay vẫn liên tục hoạt động, nhưng môi lại khẽ nhếch lên như có như không. - Cô thử nói dối với tôi lần nữa xem!

Nó giật bắn người. Mở căng 2 con ngươi như phát hiện 1 chuyện kinh thiên động địa gì. "Sau anh ta biết mình không phải nghĩa về Vĩnh, vậy tại sao con hỏi mình làm gì?"

Hắn lại lạnh giọng vẫn không buồn nhìn nó. Nhưng lại như cái bộ não nó mà nghe được câu kinh ngạc trong đầu nó vừa thốt. - Tôi muốn cô thành thật.

Nó có chút ngạc nhiên lần nữa, nhưng rồi cũng lấy lại vẻ tự nhiên hơn, dù gì hắn cũng là 1 Dương Tổng nếu việc không nhìn ra suy nghĩ 1 cô nhóc như cô thì hẳn thật kém cỏi. - Anh đã suy nghĩ việc tôi muốn nhờ anh chứ.!

Nếu hắn đã nhìn ra nó nghĩ từ nãy giờ về vấn đề gì thì, nó sẽ thẳng thắn không vòng vo nữa. Nó lúc này bắt đầu đưa mắt nhìn chăm chăm gương mặt đẹp như tượng điêu khắc kia, nhưng nó lại không thể rời mắt khỏi xương quai xanh trong nam tính có phần nghiêm nghị kia. Kì thật cứ nhìn mãi mà nó chẳng tìm ra được khuyết điểm nào trên gương mặt lạnh như băng ở Bắc cực này.

Hắn vẫn im lặng, và dĩ nhiên hắn biết nó đang nhìn hắn như 1 sắc nữ. Hắn cười nửa miệng, lộ ra cái má lúm đồng tiền tuy không sâu nhưng cũng làm nó nhận ra được.

- Cắt cặp mắt háo sắc của cô vào đi.

Nó hoảng hồn quay đi, có chút bối rối trong vẻ mặt ngượng chín vì bị hắn chế nhạo. - Chính... chính vì anh không chịu trả lời, chỉ là... chỉ là... "không hiểu sau nó lại ập ứng nói chẳng ra thành câu rồi lơ đãng nhìn ra phía ngoài cửa kính xe

- Tại sao tôi phải giúp cô. _Hắn bắt đầu dừng hoạt động còn đang đỡ trên cái ipad, đôi mắt mang phần tà mị và chế giễu nhìn qua nó.

- Vì tôi là nô lệ của anh trong 5 năm. _Nó chẳng suy nghĩ nhiều mà đưa ra câu trả lời có lẽ rất hợp lý. Chẳng đợi hắn nói tiếp, đôi mắt nó di chuyển hẳn dán trên gương mặt hắn, chỉ là nó chưa đủ khả năng để nhìn vào cặp mắt sâu không đáy, lạnh người đó, nó chỉ có thể ngược nhìn chiếc cằm mê hoặc kia, lạnh giọng: - Tôi là người của anh, việc chịu trách nhiệm về nô lệ của mình thì có gì quá đáng, chỉ là 1 việc còn con có thể nằm trong bàn tay anh, Trước giờ có chuyện gì mà làm khó dễ anh, chẳng lẽ anh lại tiết kiệm sự nhờ vả với nô lệ của mình.

Vẫn gương mặt đó, không 1 chút động đậy hay chuyển sắc. - Cô cũng rất thông minh, nhưng nô lệ thì không có cái quyền nhờ vả chủ. Chỉ có chủ ban cho nô lệ ân huệ.

Câu nói lạnh tanh không pha chút tình cảm nào, làm nó mím chặt môi, lời nói tuy rất trầm ổn nhưng nó toát lên sự rằng dạy cho cô biết rằng thân phận cô là gì, và cô quả thật đã nói sai.

Tay hắn bắt chợt xe xe ngón tay cái chà vào đầu ngón trỏ, cái vẻ quý dī, khò lường, mang đôi mắt xảo quyệt. Chăm chú bao trùm gương mặt nó: - Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì lỗ vốn cả, dù làm nô lệ của tôi, cũng phải trả giá. Trên đời này không ai làm không công cho ai cái gì.

Nó bắt đầu run nhẹ, có phải vì lời nói ám muội kia hay do trên người hắn toả ra 1 hàn băng khiến nó không rét mà run. Nó hít 1 hơi, cố đè nén cái cảm giác chết tiệt này. Rồi cất giọng bình thản. - Tôi biết. " _Nó lặng khàong vài giây rồi nói tiếp- Anh cứ ra điều kiện.

-Hắn lại cười nhạt, nhưng nụ cười này khó có thể nhận ra. - Tính mạng của cô" _Lời nói như xuyên thẳng vào tim nó, làm cô bất giác đập mạnh 1 nhịp, Con người nó không còn lơ đãng nhìn nơi khác được mà nhìn thẳng vào hắn để chứng thực câu nói vừa rồi có thật là phát ra từ cửa miệng cuốn hút phái nữ kia không. Lời nói bình thản cứ như "nhẹ tựa long hồng" không 1 chút do dự hay khó khăn khi phát âm.

-Anh... không đùa. _về mặt Nguyệt Hàm bàn hoàng nhìn hắn không tài nào chớp mắt được.

-Tôi hay đùa sao_ Câu trả lời thay bằng 1 câu hỏi hiển nhiên, để khẳng định với nó 1 điều, hắn không phải người thích đùa.

Chiếc xe đột nhiên ngừng lại. Bức tài xế khẽ lên tiếng: - Dương tổng đến nơi rồi ạ.!

-Ừm" _hắn ừ 1 tiếng để cho bác tài xế biết là mình đã nghe. Rồi nhìn qua gương mặt nhỏ nhắn, đang thất hồn của nó. - Xuống xe"

Nó còn chưa kịp thu hồn của mình lại sau câu nói của hắn, cũng chưa nghĩ ra được câu trả lời trả giá cho điều kiện quá đắt này. Đã bị hắn làm tình lại bằng 2 từ không cụm chủ vị nào, mà chỉ biết nghe theo bước xuống xe.

Hắn vẫn ngồi yên vị trí trong xe, ngược ra ngoài nhìn nó, về mặt chế giễu cất giọng lạnh rồi quay đi: - Có thể suy nghĩ."

Hắn lại ra hiệu cho bác tài xế, chạy đi vào trong khu đỗ xe. Để lại nó vẫn ngơ ngác.

Chiếc xe hắn vừa tới thì xe của Tổng thị cũng chạy tới. Vĩnh nhìn nó đang đứng ngẩn người. Anh vội mở cửa bước xuống.

Vĩnh vốn rất tức giận vì hành động lúc nãy của nó, nhưng khi nhìn thấy nó anh có vẻ lo lắng hơn là tức giận. Vĩnh nắm chắc 2 vai nó, đã cho nó biết rằng anh đang trước mặt. - Em sao thế, hắn ta làm gì em, tại sao mặt lại biến sắc.

-Không. Không sao... chỉ là ngồi xe hơi mệt. _nó nhìn Vĩnh rồi viện 1 lý do, nó không biết phải cư xử thế nào với vẻ mặt đầy lo lắng 1 phần tức giận trên gương anh.

-Em nói thật đi, hần ta làm gì em hả,em không thể có vẻ mặt biến sắc thế này._anh bắt đầu tức giận,anh biết nó đang giấu anh,Anh giờ chỉ biết muốn đâm vỡ mặt cái tên Dương vĩ kia,mà không cần biết lý do là gì nữa

Nó định mở miệng,nhưng những chiếc xe của đoàn học sinh cũng vừa đỗ tới.Nhìn thấy mọi người bước xuống xe,tiếng ồn ào bắt đầu náo nhiệt hơn.Lúc này nó chợt nhìn lại nơi nó đang đứng,là khu dã ngoại được bao bọc là những cây thông cao lớn ,dưới là những hàng rào cây xanh nở những nụ hoa đỏ rực,dưới chân nó là 1 thảm cỏ xanh.Quả thật nơi này là nơi cắm trại lí tưởng,thật đẹp.

Vĩnh vẫn kiên trì nhìn nó,mà chẳng để tâm thứ gì xung quanh,Nhưng rồi những tiếng ồn của bọn con gái xì xào làm anh khó chịu,anh nhíu mày nắm lấy tay nó kéo đi.

-”

Hần lúc này đang ở trong khu biệt thự ở khu rừng này,ơi đây vốn là thuộc về Dương gia,là 1 khu rừng lớn,được người ta chăm sóc,cảnh nơi đây chẳng thua gì khu vườn quốc gia,toàn là khung cảnh đẹp.Sông thì trong vắt như tấm gương soi,bên bờ thì cây cao rồi hoa rồi xuống lắng lại,đủ loại cây ,đủ loại màu sắc,những thảm cỏ xanh mượt dưới chân khiến người ta không nỡ giẫm chân khi lên đây.Hàng cây ven nhau san sát giữa là lối đi quanh co.Có thể tưởng tượng rằng đến đây vào mùa thu cây lá vàng rơi nơi này sẽ biến thành 1 mỹ cảnh tuyệt sắc nhân gian.

Bước qua khỏi lối đi ven sông men theo lối đi có hàng dọc trồng những cây hòe Quỳnh trắng tinh khiết vào bên trong là 1 biển hoa,được chia theo từng nhóm.Bất chợt làm mọi người khựng lại,đến đây nhìn những khung cảnh thế này đã 1 điểm phúc,càng đi thêm thì không ai còn thốt được gì thêm.Cả cảnh đồng cỏ công anh.

-Oh my god,gì thế này,đẹp thật.-1 bạn nữ không thể tin dưới ánh nắng bờ công anh lung linh dịu dàng.Chỉ cần 1 cơn gió làm những cánh hoa nhảy múa tung bay khắp cả cánh đồng

-Không tin được,Bờ công anh.

Ai cũng xì xào thốt lên.

Riêng nó,cái nơi như cõi tiên này vốn dĩ là nơi nó luôn ao ước được đặt chân dù chỉ là trong mơ,nó từng tưởng tượng ra 1 sự sống an bình,lung linh,mang cho tâm hồn con người ta trở nên tĩnh lặng hơn.Nhìn cánh hoa bờ công anh tung bay trong không khí như trêu đùa nhảy nhót với gió dù là muộn phiền gì cũng sẽ được thổi bay đi mất ,thế nhưng khi đứng nhìn những bông hoa mỏng manh tinh khôi dễ dàng để gió thổi bay đi,nó lại có 1 cảm giác khác

Qua khỏi cánh đồng bờ công anh,lại đến 1 cánh đồng khác nữa.

-Nhìn kia,Hoa hồng...là Hoa hồng Xanh,cả cánh đồng màu xanh thế kia.

-Đây là nơi nào thế,đẹp...đẹp quá.

-Không thể tin những loài hoa có thể sống chung 1 mảnh đất,thật không phải dễ dàng.

Lại thêm những ánh mắt không tin.Nơi này là đâu,cảnh bỗng lại sau.

-CÁC EM TẬP TRUNG ĐI NÀO,NOI NÀY RỘNG LỚN KHÔNG PHẢI DỄ KIẾM,LẠC MẮT LÀ RẮC RỐI ĐÂY._Thầy phụ trách chuyển đi tuy cũng không thể không ngỡ ngàng trước khung cảnh này,nhưng nhiệm vụ vẫn không thể quên được.

Nó bước qua cánh đồng màu xanh,tuy rằng nó không phải là 1 người yêu hoa,nhưng vẫn lưu luyến vì thật nó đẹp đến mức không muốn bước đi đâu cả.

Nó đột ngột giật mình vì phía sau nó là cánh đồng lại,nơi tiên cảnh,nhưng bỏ lại đằng sau,phía trước là 1 nơi hoàn toàn khác.

-Hoa Hồng đen.

-Là..là hoa Hồng đen,nhìn thật ghê rợn.

-Bông hoa hồng vốn rất đẹp,nhưng giữa vùng Hoa hồng màu đen thế này có phần đáng sợ.

-Tại sao..là hoa hồng đen.

-Nơi đẹp thế này hoa hồng đen xuất hiện chẳng phải làm mất đi cảnh tiên đẹp thế kia sau

Trước sự tò mò thắc mắc của mọi người,Ông quản lý khu rừng này mỉm cười lên tiếng.:-Là câu chủ trồng.Cậu ấy đã bảo chúng tôi phải trồng loài hoa màu đen này thật tỉ mỉ.

-Dương Tổng muốn trồng loài hoa này sau._Nhã liên bất chợt lên tiếng về mặt khó hiểu.

-Vâng ạ,chính cậu chủ đem loài hoa này đến đây._Ông quản lý nói thản nhiên,và cũng chẳng tò mò vì sao cậu chủ mình muốn thế.

-Hoa hồng đen - loài hoa mang sắc màu thần thoại và bí ẩn. Không rực rỡ và nổi bật như những loài hoa khác nhưng “Hoa hồng đen” luôn luôn là loài hoa đẹp trên bình diện tinh thần - loài hoa tượng trưng cho những đam mê, khát khao.

Hoa hồng đen không ồn ào khi xuất hiện, loài hoa này còn tượng trưng cho sự cô đơn và lạnh lùng.

Nó có 1 câu chuyện tình yêu về 2 vị thần Apollo và nữ thần Ellacos, tình yêu lúc đầu đẹp như sự chung thủy của hoa hồng đỏ, thế nhưng sự gian dối và lòng thù hận đã biến tình yêu trở thành 1 vực thẳm sâu đầy tâm tối, bông hoa hồng đỏ rực chính vì thế đã biến thành màu đen như tình yêu đã chết của nữ thần Ellacos. Hoa hồng đen còn mang theo ý nghĩa : một là tình yêu đã chết và hai là tình yêu bất diệt!-Một cô nàng đeo kính am hiểu và nghiên cứu về hoa đã trả lời trước những suy nghĩ của những cô cậu tò mò này thật lưu loát.

-À, vậy câu chuyện về những vị thần ấy thế nào. _Cả bọn đồng thanh lại thắc mắc.

-Tự mà đi hỏi bác google ấy. _Cô nàng nâng kính lên vẻ khinh khỉnh bước đi tiếp.

-Xi...Cả đám biểu môir, rồi cũng bước đi.

“Anh ta sao thật kỳ lạ, thích hoa gì không thích, tự nhiên thích cái kiểu bí ẩn, lạnh lùng này, không trách đc quả thật rất hợp với tính cách anh ta ”Nó nghĩ thoát trong đầu nhưng cũng nói gót bước theo.

Qua khỏi biển hoa kia, là khoảng đất trống rộng, thoáng mát, nhìn mọi thứ sống động và yên bình, làm ai cũng háo hức.

30phut sau khi mọi người tìm được nơi cố định chỗ, bắt đầu hoạt động là trầm liệu trại. Tất cả điều đầy đủ, duy chỉ có Ngài Dương Tổng và Thiên Vương Tổng A Vĩnh là không thấy.

Điện thoại chợt vang lên, làm nó giật mình rồi nhìn vào màn hình là hân.”Tên dâm đẳng”

-Có chuyện gì??

-Lại chỗ tôi ngay. _giọng noi vàng bên tai không khỏi sợ ra lệnh, Rồi tắc máy chẳng cần đợi nó nói thêm câu này.

-Khooang... _Nó cầm điện thoại nhìn thấy cuộc gọi kết thúc, Lòng hậm hực.:-Gi chứ, nơi đây là Biệt thự Cool hay sao mà kêu lại là lại, còn chưa chỉ chỗ tôi, sao tôi biết chứ.!

-Cô pé là Trịnh Nguyệt Hàm _người quản lý khu vườn tiến tới đưa anh mắt dò hỏi.

-Vâng _nó gật đầu khẳng định. Bác ấy lại cười mỉm rồi nhẹ giọng nói:-Cậu chủ bảo tôi đưa cô tới gặp cậu ấy.

Nó hiểu ra rồi gật đầu bước theo ông quản lý khu vườn.

-Câu ấy bên trong, tôi không tiện vào, Cô Trịnh có thể vào trong, _nói xong người Quản lý quay bước đi vội.

Nó chậm chạp bước vào căn biệt thự, cửa tự động đã tự mở ra. ”Không biết anh ta có bao nhiêu cái biệt thự nữa, thật là lãng phí”

Nơi này rộng không kém, nội thất tuy đơn giản nhưng đa phần là màu sắc tươi mát, những loài hoa khiến trưng bày khiến người ta cảm thấy không gian gần gũi và thư giãn. Bước vào phòng, nó chưa kịp gộp cửa làm bằng kính hoa, nó đã tự động mở. Trước mắt nó hiện ra cái dáng quen thuộc, đơn độc, tàn ra 1 hân khi âm 10 độ, nó tự nghĩ” “tại sao anh ta luôn phát ra những hàn khí lạnh buốt người ta như thế”. Thân ảnh cao ngất, bờ vai rộng toát lên sự nam tính mạnh mẽ như tấm lưng của loài báo dũng mãnh, Khác lên mình chiếc áo len màu đen. Hân đứng nhìn ra tấm kính từ đây có thể nhìn bao quát 1 phần cả khu viên ở dưới. Hân biết nó đang nhìn hân từ phía sau, Chiếc mũ nện cao ngút không 1 chút lệch, đôi mắt sâu vẫn sắc bén, nghiêng nửa mặt về phía nơi nó đang đứng. Dưới ánh nắng của tấm kính, Cả người và khuôn mặt hân thoát ần hiện, ảo ảo không thể rõ rang nhận ra biểu cảm của hân.

Nó bước tới vài bước, như muốn nhìn rõ hân hơn, đường cong trên khoe miệng dần hiện rõ, miệng vẫn cười khinh khi như thế, có thể đo là đặc trưng và cách biểu cảm đáng ghét và thu hút duy nhất đến người mặt tuấn mỹ kia. Nó lấy 1 chút dừng cảm, giọng vẫn không thể tự nhiên như trước.:-Anh muốn tôi làm gì, nấu cơm thì chắc anh nuốt không được rồi, quét dọn thì tôi nghĩ không cần nơi này đã quá sạch sẽ. |

-Mang nước đến đây.”Vừa nói tay hân thuận tiện bỏ vào túi quần ra lệnh.

Nó nhìn qua trên bàn thấy bình nước rồi bước tới.”Không có chân tay hay sao thế, để trước mặt mà vẫn sai mình lên tận đây rót nước à.”Vẻ mặt có chút khó chịu của nó, hân đã nhìn ra dù là cái nheo mắt của nó.:-1 nô lệ không nên có thái độ đo.

Nó giật mình câu nói hân thật khó nghe, nhưng hân thật tài sao có thể nhìn ra sự khó chịu trên gương mặt nó chỉ là cái nhui mày nhẹ. Nó cười hi hi, rồi bước tới đưa hân ly nước.:-Biết rồi.

-Đây là cách nói chuyện của 1 nô lệ. _hân khẽ nhui mày vì cách nói trống không của nó.

Bất giác nó cảm thấy kì lạ. Gần đây hân có phần thay đổi.:-Anh..à không, cậu chủ, tôi biết.”

Lúc trước rõ ràng hân vẫn lạnh lùng, vẫn vô tâm, nhưng giọng nói không lạnh tanh mùi cảm ghét thế này, dù luôn hờ hững lạnh nhạt nhưng vẫn lịch thiệp tao

nhà,vẫn về nghiêm nghị nhưng không quá khó để gần gũi,trước đây hẳn không quá kiêu kì.Nó chợt nhớ ra hình ảnh hắn ôm nó vào long ngực rắn chắc,rõ ràng rất tình cảm,nhưng bây giờ không phải,sự lạnh khốc,sắc mùi sát khí,lạnh đến thấu xương,vẫn về cô độc nhưng phần tàn khốc đơn độc lại nhiều hơn.

-Cậu chủ có chuyện gì sao.?Anh khác trước.!_ nó đột nhiên tò mò,nó không hiểu sao lại hỏi hắn như thế.

-Nô lệ thì không có quyền quan tâm đến những chuyện của Chủ nhân.”Lúc này hắn quay hẳn người mình đối diện về nó, trên tay cầm ly nước nhưng lại không uống,Ánh mắt sắc bén như cánh cáo cô không nên hỏi những điều không cần thiết

Nó cảm thấy run sợ,Không phải,đây không phải là Dương Tổng,càng lúc càng xa lạ.Lúc trước dù hắn kho gần lạnh nhạt,nhưng không đáng sợ,không làm nó run rẩy như bây giờ,nó bây giờ cảm nhận được mình như 1 con chuột nhỏ bé đang phải đối mặt với 1 con mèo..À không,hắn ta phải ví như con hổ lớn thì hợp hơn,cứ như muốn nuốt chửng nó vào trong.

-Anh..anh..thật độc tài mà!-Nó thật ghét cái người trước mắt mình,chẳng có 1 chút thiện cảm nào trong lời nói,câu nào nói ra cũng muốn dè chết đi long tự tôn của người khác,1 chút hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Hắn quý dị cười ,giọng nói cứ lạnh như không:-Tôi cho cô 1 tháng rời xa thằng nhóc đó,đừng để tôi phải giải quyết.!

-Tại sao chứ.?-Nó ngẩng mặt lên nhìn hắn,câu nói quá mức vô lí khó hiểu,mà đây không phải câu nói ra lệnh bình thường mà hàm ý hắn là ép buộc không thể từ chối,hay lắt đầu,nó chỉ có thể đặc câu hỏi thay cho câu đáp trả.

-Muốn trả thù,việc đầu tiên của cô là phải nghe theo lời tôi.Cô biết rõ cô và thằng nhóc đó không có kết cục hay ho!”Đôi mắt Kì quái,luôn mang sự bí ẩn ,có vẻ đáng sợ kia không làm nó trụ nổi nữa.Lời nói xuyên ngang người nó,làm nó sực tỉnh mà đau nhói.Nó biết rõ chứ,nhưng nó chẳng dám đối mặt,có gì hẳn phải dung lời lẽ trắng trợn như thế để đánh thức nó.Vĩnh người con trai đầu tiên nó cho là đã yêu.Nhưng oan trái,nghiệt duyên đời sau phải chịu của đời trước bắt nó phải gánh cả lòng thù hận cả tình yêu nó đang mang phải chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Không Có Quyền Lựa Chọn (2)

Nhìn về mặt sưng sồ ẩn hiện nét đau thương trên gương mặt nó,đôi mắt long lanh như biển nước sắp dâng cao mà bất cứ cử động nào cũng có thể trào ra.Khiến đôi mắt hắn như mang ý cười khinh bỉ,nhưng khuôn mặt thì vẫn tà mị mà khó lường dần tiến sát xuống gương mặt nhỏ nhắn đang run sợ,và cuối cùng đôi môi mỏng quyến rũ người ,dừng lại bên tai nó thì thảo.:-Tôi đã nói, cô không có quyền lựa chọn.Quá khứ đã khắc sâu vào xương tủy cô.Liệu..cô phủ bỏ được sao?”._Hơi thở ấm nóng,mùi hương trên cơ thể hắn đang áp đảo cả người, cả tinh thần nó,giọng nói trầm ổn nhưng sao từng chữ cứ như đang bóp nát bộ não Nguyệt Hàm đau buốt.

Vẫn không để nó thoát khỏi,hắn càng tiếp tục chủ động quẩn lấy cơ thể run rẩy thất thần trước mặt hắn,mà bóp chặt đôi vai gầy trong yếu ớt.:-Nếu muốn mượn tay của tôi để trả thù,thì nên giao tính mạng của cô cho tôi.Đối với kẻ mang trong mình lòng thù hận thì không có cái gọi là Tình yêu với kẻ Thù.Đó là cảm kĩ.”_ Từng câu từng chữ nhưng đang cố bắt nó nhồi nhét vào bộ não,đánh vào trái tim nó.Hắn càng gắng giọng ở 4 chữ cuối để đánh thức nó,Cho nó biết rằng cô không có sự lựa chọn,và cũng là câu tự nhắc nhở chính bản thân hắn.

-Anh đừng nói nữa..Đừng nói nữa...Tôi biết,Tôi biết,.._ Nó như kẻ không hồn nhìn những hình ảnh của quá khứ,những tiếng hét,những vũng máu đỏ tươi ẩn hiện trong những giấc mơ đang dần nói cho nó biết.Sự thật đã không còn là mơ nữa.Nó thét lên trong vô thức.

Không vì cái vẻ đáng thương của 1 cô gái mà làm hắn thương cảm.Về mặt dù lúc nào cũng lãnh đạm như tảng băng bắc cực tan chảy ,chính thái độ của nó càng khiến hắn trở nên thú vị,về thích thú không kém,cứ cố tình làm đau người đối diện.

-Không Tôi sẽ không cần anh.Một người có thể vô tình tàn khốc như anh,tính mạng tôi dù có chết trong tay kẻ thù có lẽ còn tốt hơn rơi vào tay anh.Anh quá Nguy Hiểm.”Nó bất giác cao giọng,lời nói như nữa phần tỉnh táo,dứt khoát nói 1 cách bình tĩnh nhất.

Nó vừa dứt câu,hắn lại bật cười,nụ cười điệu giả nhưng phần tuần mỹ vẫn không che được.:-Cô ngu ngốc thì cứ thử,1 tháng là cơ hội cuối.Dù gì mạng sống của cô đã không còn nằm trong quyền quyết định của cô.Mà nó đã trong tay tôi từ lâu rồi.

-Sao..anh có ý tứ gì?_Cảm giác rét cả người,hắn cứ liên tục đã kích nó,từng câu hắn thốt ra như mũi kim,cứ vô tình đâm vào người nó.

Điện thoại hắn vừa run lên vài tiếng,hắn chậm chạp vuốt nhẹ trên màn hình,lời nói bây giờ không phải tà mị,chê giễu khinh bỉ,nà là giọng uy nghiêm của 1 bề trên.

-Nói.

-.....(Lão Đại,đã tóm được Lão già Tư Đạt,ông ấy vượt biên từ Âu mỹ tới Nam Hải,đã bị người chúng ta bắt giữ...)”

-Kết quả.”Lời nói hần có phần không muốn nhẫn nại.

-.....(Dạ,,lò hàng chúng ta đã lấy lại gần đủ,phần còn lại lão thả xuống biển,cần phải dò tìm.Còn lão ta đợi Lão đại đến hay phải ra tay ngay.”)

-Tự giải quyết.

-.....(Vâng thưa Lão Đại,Thuộc hạ đã bắt giữ được lão bà của lão ta và đưa con trai 4tuổi.)

-Phải sạch sẽ. _Thần sắc hần tuy rất thân nhiên điềm tĩnh,nhưng phần tà độc vẫn đàng đàng trong đôi mắt sói ấy.

-.....(Còn 1 chuyện,Lô hần 0kB7 vừa chuyển đi hôm qua có trực trực lúc đi qua cửa khẩu,cần thêm ít thời gian.”)

-Đừng để tôi phải tự ra tay,lúc đó thì cậu sẽ rất khó coi.”Nói đến đây chân mày hần hơi nhíu lại nhưng sắc thái vẫn phát lạnh người bên cạnh.dù lời nói rất khó đoán là đang nói về chuyện gì,nhưng rõ ràng rất làm người ta tò mò,vì câu nói nửa rõ nửa không,làm nó không thể dời mắt đi dù rất run rẩy.

Không đợi nghe thêm hần nhanh tay kết thúc.Nó không thể nghe được rõ ràng,nhưng thoáng qua nó nghe được vài thứ nhưng vẫn không ráp được câu trọn vẹn,về mặt nó có chút tò mò.Hần nhìn ra được ánh mắt thăm dò của nó.Không quan tâm hần bắt đầu quay lại đề tài còn dang dở.

-Sau khi tôi trở lại,cô phải giải quyết nhanh cho tôi.”Ném cho nó 1 câu rồi lạnh nhạt nhắc chân bước thẳng ra ngoài.Dường như không cần biết phản ứng thế nào,mà hần chỉ cho phép nó chấp nhận.Quả thật con người này rất bá đạo.

Ở khu cắm trại.Mọi người sau khi cắm lều xong tất cả bắt đầu tập trung nấu nướng thức ăn vui chơi.Tiếng cười và sự náo nhiệt khiến khung cảnh thơ mộng nơi đây trở nên nhộn nhịp,tươi mới.

Sau khi ra khỏi khu biệt thự của hần,nó cũng quay lại nơi cắm trại.Cách đó không xa đám Nhà Liên bước nhanh lại phía trước chắn ngang nó.Về mặt khinh khinh hất mặt như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

-Chuyện gì”_nó trở nên nhàm chán với đám người trước mặt ,nhìn cũng trở nên lười biếng.

-Chuyện gì sao,để tao cho mày biết là chuyện gì. _Liên háng cao giọng chưa ngoa,ra hiệu cho 2 nhỏ bạn cùng đám

-Á..”Nó giật mình la lên 1 tiếng.Bàn tay nó đã đồ ừng lên vì nóng.Liên ra lệnh cho 2 cô bạn tạt nước nóng nào nó.Cũng may không là mặt,nhưng nước rõ ràng có thể bỏng người.

-Her”,đây là cảnh cáo đã nhẹ tay với mày rồi,Nếu lần này là mặt tao nghĩ,Vĩnh sẽ đá mày ngay,với gương mặt này thì càng khó coi hơn.”_Cô nàng ra vẻ đắc ý,khinh miệt nhìn nó không khỏi sự căm ghét.

Nó im lặng vài giây,rồi bật cười về chế nhạo,gọng nói trở nên lạnh nhạt:-Thật ấu trĩ.”Đôi mắt 9 phần coi thường 1 phần chán nản,việc làm của Liên đối với nó thật rãnh rỗi và chẳng ra làm sao,có chăng sợ hãi trước lời đe dọa,mà lại cảm thấy tức cười hơn.

-Mày nói lại xem”-Liên trừng mắt,sự đắc ý lúc này bây giờ được thay bằng sự tức giận,nhìn về mặt của nó thật đáng ghét,kẻ thấp hèn như nó sao có quyền có thái độ coi thường 1 Thiên kim như cô.

-Thật.Ấu. Trĩ”_nó chẳng e dè run sợ gì mà càng nhấn mạnh câu nói lúc nãy hơn.-Những việc trẻ con này,đừng đem ra làm trò cười nữa,cô tội nghiệp thật đấy.

Mặt Liên tối sầm,đôi mắt đỏ ngầu vì tức,cổ họng như có gai đâm xuyên qua,Liên bóp chặt tay,Đôi môi nhấp máy,găng từng tiếng:-Sao..Trẻ con..Tội nghiệp. _Chẳng còn tự chủ ý thức được nữa găng giọng khó khăn cô liên túm lấy tóc nó giật mạnh.

Đám bạn của liên lúc này cũng có chút sợ sệt,Tình cảnh này thật không tin được,nó đã chọc tức Thiên kim tiểu thư thật sự rồi.

-Nhà Liên à,nơi đây vẫn còn có người._1 đứa trong đám lên tiếng nhắc nhở,sợ việc về làm lớn.

Nó tuy bị giật mạnh,da đầu như nóng rát,ắt hẳn là rất đau,nhưng chẳng lên tiếng kêu la nào.Vẫn âm ỉ,ánh mắt lạnh nhạt nhìn Liên đầy thách thức,rồi bất chợt nhếch mép.-:Buông ra trước khi tôi còn nói từ tế.

-Con nhỏ chết tiệt,mày dám bảo ai Trẻ con,Tội nghiệp hả?.Mày chán sống rồi đúng không.Mày thử dung cái giọng điệu đó nói lại xem,bảo đảm lần này không phải nước sôi mà là Axit.”_Liên quát lớn,gọng đầy phẫn nộ,ngang giọng rằng ghien chặt.Tay càng cố nắm mạnh hơn.

Cảm giác đầu đau buốt,Nó tò ra nộ khí.Tay bắt đầu đưa lên nhanh như chớp nắm lấy tay Liên bẻ mạnh.Vì nó dùng lực không nhỏ khiến tay Liên nổi lên 1 con đau,bất giác cô buông thông tay mình ra khỏi đầu nó,bàn tay vẫn còn mấy cọng tóc của nó bị bứt.Đám bạn liên giật mình,không khỏi háo hức nhào tới ngăn cản.

-Mày làm gì thế,mày buông Nha liên ra.

-Con điên,mày muốn làm gì hả,muốn chết có phải không.?

Con mắt nó khí dần tan biến, về mặt lạnh như tiền, thật nhảm chán với cuộc trò chuyện không khách khí này. Nó buông câu lưỡi biếng- Cái gì cũng có giới hạn, mau dẹp những trò không ra gì của mấy người đi, tôi không có thời gian chơi trò mèo chuột. "Ngừ khí dù có chút hờ hững nhưng vẫn không kém sự lạnh lùng. Chẳng cần muốn nắn lại chỗ này, nó hất tay Liên ra, rồi quay đi, không thèm để tâm tới sự tức giận, muốn nổ tung của Nhà Liên.

- Con nhỏ đó thật không phải tầm thường." 1 đưa cất tiếng mắt vẫn dõi theo sau lưng nó. Cái vẻ ung dung bước đi như chẳng hề liên quan gì đến nó, thật sự làm bọn họ chường mắt. Có tức chết đi được thì cũng chẳng thể làm cái vẻ mặt bình thản đo sợ sệt. Cục tức của Liên thật sự không tài nào nuốt trôi.

Không phải nó không sợ, không phải nó mạnh mẽ, nó càng không phải kẻ quật cường như cái vẻ lãnh đạm đó. Mà trước mặt người khác về yếu đuối run rẩy đó không được để lộ. Những cảnh lúc này nó nhường như đã quá quen thuộc. Những trò con tàn nhẫn hơn của Liên nó đã niếm qua, việc bóng nước sôi, nắm tóc hình như rất bình thường chẳng làm nó sợ hãi nữa. Từ nhỏ đã phải chịu những trò gấp 3 4 lần thế này, làm nó biết cách đối mặt thế nào, biết cách tự bảo vệ mình ra sau. Duy chỉ có thứ làm nó sợ hãi là đối mặt quá khứ, thứ mà hẳn từng nói cái "Quá khứ khắc sâu vào xương tủy" mãi mãi cũng không thể phai mờ được.

Chính vì vụ kinh hoàng đó đã in sâu vào trong trí tâm hồn 1 cô bé 10 tuổi, quả thật sau khi mất đi phần kí ức đó, hẳn đêm nó vẫn không hề buông tha cô, cho đến khi cô nhớ ra ở hồ bơi. Quá khứ đã lật lại 1 lần nữa hiện ra như thật, và điều đó đã nói với nó rằng không còn là 1 con mơ sáng thức dậy chỉ là sự sợ hãi và bắt đầu 1 ngày mới nữa.

Cha nó, mẹ nó, đã chết trước mặt nó, chẳng những vậy mà con chết 1 cách đau đớn, mẹ nó bị xé toạt ra từng mảnh da, không còn là hình hài 1 con người. Máu cha nó hòa lẫn vào máu của mẹ, mà rêu rên. Tiếng súng như gầm 1 tiếng hun hăng rồi lao thẳng đến hình dáng bất lực nằm dưới nền đất lạnh lẽo, máu và nước mắt đang hòa lẫn vào nhau đã làm người cha nó chỉ còn là những mảnh xương và da rời rạc. Liều 1 đứa trẻ tận mắt nhìn thấy những hình ảnh kinh hoàng đó nó còn có thể sống bình thường sao. Nó còn tự hỏi "tại sao" nó còn sống. "Tại sao" lúc đó được cảnh sát tới cứu, mà không đi theo cha mẹ chứ, nếu lúc đó cảnh sát đến sớm hơn thì cha mẹ nó đã không bỏ nó ở lại. Chết ngột trong hồ nước, "Tại sao" lúc đó nó vẫn không tắt thở đi, mà để cho nó nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc kia. Rõ ràng nó có thể nhìn thấy Thần chết, nhưng Thiên thần lại hiện ra làm gì. Để bây giờ nó sống dở chết dở với phần kí ức chết tiệt. Trăm ngàn lần nó không muốn nhớ lại, sao phải nhớ lại. Ông trời đang sắp đặt đều gì. "Vui thật đấy. Ông đang chơi tôi sao?" Bất chợt nụ cười chưa chút anh mắt phần nộ mang đầy đau thương ngẩng cao đầu nhìn lên cao khoảng không gian rộng lớn ánh mặt trời không còn muốn e ấp sau đám mây trắng mà lại thẳng tưng xuyên qua người nó, cái thân hình nhỏ bé này liệu phải chống chọi đến bao lâu.

"Hắn nói đúng. Tình yêu với con kẻ thù, là 1 điều cảm kỳ" Nó vừa định bước đi tiếp nhưng rồi phải sững lại. Người trước mặt nó, đang nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng, ánh mắt chất chứa sự yêu thương, về mặt hiền hòa không pha 1 chút tạp chất nào trong đôi mắt ấy, làm nó run rẩy, long ngực nó đau nhói, cổ họng như muốn đứt ra thành từng mảnh. "Câu xin anh, đừng nhìn em bằng ánh mắt đó, câu xin anh đấy." Nó lặng người nhìn vĩnh nhưng chẳng cất tiếng.

Vĩnh vẫn giữ khuôn mặt như ánh bình minh, nụ cười anh nhìn nó chưa bao giờ biến mất trên khoe môi quyến rũ mê người, Anh bước gần đến nó, giờ cánh tay lên vai nó. Anh không biết vì sao nhìn nó thế này anh lại muốn ôm vào lòng. Cái dáng mảnh mai nhưng trên khuôn mặt lại tỏ ra chưa chút bi thương là lý do vì sao. Anh chưa bắt gặp nó thế này bao giờ. Anh muốn dùng cái ôm ấm áp làm tan biến đi nỗi bi thương trên gương mặt nhỏ nhắn trước nay luôn aln2 anh loạn nhịp.

- Em sao vậy, có chuyện gì?

- Sao anh cứ hỏi em có chuyện gì hoài thế?" _ nó cố lảng tránh ánh nhìn Vĩnh, đưa tay vuốt lại tóc mình.

Vĩnh cau mày, anh nắm vội tay nó lại, giọng lo lắng: - em bị thương, ? _ nhìn cánh tay bông đỏ, lúc nắm vào về mặt nó dường như cau lại rất đau.

- Chỉ là không cẩn thận. _ Nó mỉm cười nhẹ nhàng, rồi quay đầu đi. - Chúng ta đi ăn thôi, em đói !

Cảm giác khó chịu vây quanh Vĩnh, Từ lúc nào nó trở nên xa cách như thế, ánh mắt luôn lảng tránh anh, lời nói luôn có phần giấu diếm. Anh thật không thể chịu được cái cảm giác quý quai này. Anh không để nó đi trước mà kéo tay nó lại, dẫn nó theo anh.

- Từ hôm ở bữa tiệc tới bây giờ, em đã xảy ra chuyện gì, nói anh biết" _ Vĩnh chẳng quay đầu lại. tay vẫn nắm nó kéo đi theo anh, lời nói có phần khó chịu nhưng vẫn ấm áp.

Nó nhìn xuống bàn tay ấm áp, đang nắm chặt nó, hơi ấm như đang truyền qua người nó lan tỏa làm tim nó rung nhẹ tay nó cũng không còn thấy đau rát, ánh mắt lại đảo lên tầm lưng tuy hơi gầy nhưng là 1 bờ vai rộng mà khiến người ta muốn dựa vào. "Em xin lỗi". nó vẫn im lặng không lên tiếng, chỉ co tiếng lòng nó nói. Nó chẳng biết lấy dũng cảm thế nào, thật sự nó không thể căm ghét được anh "Con của kẻ thù"

Anh vẫn nắm tay nó bước đi, cũng chẳng quay lại, cũng không hỏi nó tại sao không trả lời anh, cứ kéo nó từ nơi này đến nơi khác.

- Hình như chúng ta lạc rồi _ Anh khẽ lên tiếng, rồi dừng hẳn chân lại.

Nó ngẩn mặt, ngờ ngác nhìn xung quanh, xong lại liếc nhìn lên gương mặt Vĩnh. - Chúng ta điện thoại cho người đến giúp. _ nói xong nó nhanh tay mở điện lên.

Vĩnh đứng chờ nó. Nhưng vẫn không ai nghe máy. - Tắt-

- Chết rồi, hết pin rồi!" _ nó hoảng hốt, nhìn màn hình tối thui.

- Anh không مان theo điện thoại. _ Vĩnh thấy nó nhìn anh, anh hiểu ý nói ngay, rồi xoa đầu nó. - Đừng sợ, có anh mà, chúng ta quay lại con đường cũ.

Anh công nó trên lưng. Vẫn như lần đi chơi công viên, anh công nó đi hết đoạn đường này đến đoạn đường khác. Vẫn không hề than vãn, hay đuối

sức.Cứ chậm chậm để nó trên lưng.Con đường ở nơi đây vừa quanh co lại nhiều cây cối,cách vài đoạn lại có 1 con suối trong.Nơi đây như 1 mê cung lầy lội khó lòng mà dễ dàng ra ngoài.

-Mệt không?_ nó cất tiếng,người Vĩnh chảy ra mồ hôi,nhưng anh vẫn không hề lên tiếng.Nó có vẻ xót xa.-Bỏ em xuống,em có thể tự đi.

-Yên đi._ Vĩnh ra lệnh,gọng có phần nhỏ hơn bình thường.-Nếu chúng ta ở nơi đây mãi thì sao nhỉ?

Nó thoát sựng ngời.Chả lẽ là anh cố ý muốn dẫn nó tới đây,chính anh cũng không biết lối của khu rừng nhân tạo nào này kia mà.-Chúng ta cứ đi thế này sao?

-Ừm,không còn cách nào khác,phải tự tìm đường ra thôi,nơi đây dù sao cũng không phải rừng độc,không nguy hiểm đâu em đừng lo._Anh nói 1 hồi,có trấn an nó,giam đi sự lo lắng cho nó,anh muốn làm bờ vai vững chắc để bảo vệ để nó dựa dẫm giống như lúc này đây.

-Anh có biết ranh giới giữa yêu và hận nó rất gần nhau không?

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

-Anh có biết giữa ranh giới yêu và hận nó rất gần nhau không?_ nó như thủ thỉ bên tai Vĩnh,âm thanh như 1 cơn gió thoảng qua,để lại 1 chút gì đó đau thương chưa xót.

Vĩnh dường như không tỏ ra ngạc nhiên,tuy anh đang cảm nhận được mùi vị khác lạ nhưng lại không phán đoán ar được kì lạ chỗ nào.Vĩnh cười nhẹ:-Nếu trái tim em cho nó là yêu thì nó là yêu.Nếu em bắt nó phải hận thì ắt hẳn nó sẽ là hận.

Nó mím chặt môi-Em không hiểu ý anh!

-Yêu và hận,thật ra không có ranh giới.Nó là do con người ta quyết định ,buông bỏ hay cứ giữ chặt._ Vẫn vác nó trên lưng,âm thanh vẫn đều đều mà ấm áp,Vĩnh mỉm cười bước đi.

-Buông bỏ hay giữ chặt sao?_Nó ngo ngoắt,tay bấu vào vai Vĩnh chặt hơn.Vô thức phat ra tiếng.

-Nếu chúng ta ra khỏi đây,anh sẽ giữ chặt em thật kĩ._ Vĩnh ngược nhìn lên bầu trời sậm tối,đường đi bắt đầu không rõ ràng.Anh như 1 phản kháng định nghiêm túc nói.

-Tại sao?.Anh sợ em trốn mất à!_ Nó nhói lòng,lòng ngực đập mạnh,nó không biết đây là cảm giác yêu hay là do trong hoàn cảnh này mà cảm động.

-Ừ.Vì em đang cố đẩy anh ra xa em._ Vĩnh trả lời rất thân nhiên,nở 1 nụ cười chua xót,có lẽ anh đã nhận ra,nó khác chỗ nào.

-Em. ._Hơi thờ như muốn ngừng lại,lòng ngực trở nên nặng nề.Nó cúi mặt áp sát vào vai Vĩnh,chẳng thể nói ra thành câu:-Chúng ta không cùng 1 thế giới.

Đột ngột bước chân Vĩnh dừng hẳn.Anh nheo mắt lại nghiêng nửa mặt ra phía sau lưng.-Đó là lí do em trở nên kì quặc từ bữa ở buổi tiệc tối giờ sao?

-Không,chi là em cảm thấy mình không xứng!_ Nó nói vội,nó không muốn nhìn thấy thái độ này của Vĩnh.

-Nếu không xứng,anh đã không chọn em làm người bên anh cả đời!_ Vĩnh nói nhanh,anh có phần tức giận,chẳng lẽ tình cảm của anh và nó luôn có 1 bức tường đo là gia cảnh.Anh chưa bao giờ có khái niệm phân bậc gia cảnh.Vì đây là lần đầu anh biết yêu thương 1 người con gái.Anh đã xác định người con gái này sẽ là người anh mang tất cả hạnh phúc đến khi không còn sống trên thế gian này.

-Có quá nhanh để khẳng định!. _Đôi mắt như đọng 1 mảnh nước.Trên vai Vĩnh,hơi ấm anh làm nó đau đến tâm can hỗn loạn.Nó cho rằng Vĩnh chỉ nhất thời ở lứa tuổi 18 chưa thể xác định đều gì cả.Nhưng phần nào tìm nó đang rung động ở cái tuổi đáng được yêu thương này.

-Em cho rằng anh còn trẻ con sao?._ Vĩnh vẫn nhẹ nhàng,lời nói phần không vui,nó không tin tưởng anh sao.Đang bước đi anh nhìn thấy hang động ké bên là dòng suối nhỏ.Trời tối mù,rõ không thể nào đi tiếp,đánh vào trong ngôi nghĩ ngơi.

Nó từ trên vai Vĩnh bước xuống,dựa lưng vào vách đá,nó bắt đầu cảm nhận được hơi lạnh,xong lại trầm trầm mà trả lời:-Sẽ có lúc,anh phải rút lại câu nói này.!

Vĩnh vẫn dịu dàng,anh ngồi phía sau,để nó dựa vào ngực anh,chàng tai ôm nó từ phía sau,truyền cho nó hơi ấm:-Sẽ không rút lại.Vì anh yêu em.

Nó như cố kìm nén hết khả năng còn lại,thật lòng nếu có thể nó sẽ òa khóc,khóc thật lớn,nó sẽ chửi bới,trách móc cho hả nỗi đau thương,oan ức

này.Sao lại để nó rơi vào tình cảnh này chứ.Nó thừa biết số phận ông trời đã không cho nó 1 con đường đi trải hoa hồng,mà đầy chong gai,tự không biết phải đạp lên bao nhiêu chong gai nữa mới là đích đến của hạnh phúc,đường như nó đã không còn trong chờ vào cái gọi là hạnh phúc nữa rồi.Nó chỉ im lặng,dựa đầu vào ngực Vĩnh thật ngoan,đôi mắt lim dim,như cố gắng tận hưởng mọi thứ,hơi thở,nhiệt độ,mùi hương,da thịt,tất cả nó đang ghi sâu lại từng chút.

-Vù---vù-----

-Tiếng trực thăng?_Vĩnh thốt lên,làm no bưng tỉnh.

1 tia sáng lóe lên từ trên cao trong bầu trời đêm rơi xuống qua 2 gương mặt đang chờ đợi.

Cuối cùng cũng có người đến cứu và đưa cả 2 về.Lúc cả 2 biến mất,tất cả đã đi tìm nhưng không ai tìm ra.Nhưng có 1 người có thể dùng trực thăng riêng và xác định chỗ cả 2 nhanh nhất chỉ có duy nhất 1 người có khả năng đó,nhưng hắn lại không muốn ra mặt.Kể từ lần gặp mặt biệt thư riêng trong khu cấm trại nó cũng không nhìn thấy hắn nữa.Chỉ nghe Thầy phụ trách báo hắn có việc bận đột xuất phải đi.

1 Tháng sau.

Có 1 cái bong bóng thập thò,rón rén như 1 tên trộm đang bước đi chậm chạp và cảnh giác ở trong phòng tối.

Xung quanh rất rộng lớn.Tuy màu đen nhưng vẫn nhận ra đây là 1 căn phòng làm việc.Nội thất như tương phản,mà đen trắng,trong tối màu trắng phản ánh rõ ràng,như làm nền rơi đường cho kẻ trộm này.

Như bước được vào trong,kẻ trộm nhanh tay nò mẫm những cái tủ.Cuối cùng,kẻ trộm đã tìm thấy cái gì đó ảm đạm cặp mắt lóe sáng.

--Cạch—cạch

Như cố gắng mở chiếc tủ đầy con số mặt mã.Tay cứ bấm liên tục,tên trộm này vụng về mà lại hình như rất ngốc,không phải là 1 tên trộm chuyên nghiệp.Tay cứ loạng chọạng bấm.

Vô tình đã nhấn 1 nút không nên.Tiếng —títttttttt----- kéo dài,tên trộm như hoảng sợ,tay chân bắt đầu lúng túng,không biết điều gì xảy ra.

-Uumm..um...um... _Đang sau bất ngờ có 1 bàn tay to lớn bịt chặt tũ tên trộm lại.Kẻ trộm hoảng sợ tột cùng hơn,mắt tròn ngược,như phản xạ ảm muốn la lớn.ai đòi tên trộm anò lại kêu người ta đến cứu cơ chứ.Nếu không do cánh tay đó quá mạnh bạo và cứng,nó đã có thể la hét lên rồi.

Tay cứ quơ ra phía sau,muốn nắm lấy kẻ sau lưng,như 1 phản xạ tự vệ có điều kiện.Nhưng vài 3 giây 1 lần khối trắng tỏa ra trong ống khí của cái tủ sắc,hình như lúc nó bấm vào nút cái ống đó ra xuất hiện,đó là khí độc.Nó như hiểu ra,tên này đang cứu nó chứ không phải đến bắt nó.

Kéo nó đi ra.Nhưng dường như không kịp.Phòng kín như đã chuẩn bị sẵn,giống như đã chuẩn bị từ trước.Mọi cửa kính đều không mở ra được.Nhanh tay kẻ lạ mặt lấy ra 1 cái ống thở oxi con,chụp vào mũi nó.Giúp nó thở không hít khí độc.Hắn cũng có 1 cái,nhanh tay đeo vào rồi lôi tay nó đến cái bàn lớn.Hắn như rõ cả căn phòng này trong bàn tay,trong đêm tối,căn phòng nồng nặc khí độc cửa ki bị kẹp chặt,quả là người thiết kế căn phòng này rất lợi hại,chẳng cần phải cho người ngày đêm canh gác,cũng có thể bắt được kẻ trộm bảo mật trong lòng bàn tay.

Kẻ lạ mặt đó che cả mặt bằng cái mũ vải màu đen,nên không nhận ra gương mặt thế nào.Nhưng kẻ trộm ngốc nghếch đó xác nhận chính là Nguyệt Hàm.Kẻ lạ mặt bước lên bàn,rồi mạnh bạo tháo vào đường hầm thông khí ở phía trên.Vì căn phòng nào ở phía trên cũng có để tản thông gió,thông ở trên là đường ống kết nối cả 1 tòa nhà lớn.Con đường ống chắc chắn sẽ thông tới 1 lối ra.Kẻ lạ mặt thô bạo nén nó lên.Khiến nó đau điên cả người mà phát ra tiếng.Hắn ta liền trừng mắt như muốn giết chết nó đi ngay tức khắc.Nó giật mình mà im bất.Nó dường như không 1 chút hoài nghi gì về người này ảm cứ ngoan ngoãn nghe theo.

Cuối cùng cả 2 chui tới chui lui hầu như đi rất nhiều ống nhỏ ống lớn.Có vẻ tên này bắt đầu cáo vì nó dẫn đường đi phía trước cứ đi mãi không thấy lối ra.Hắn ta nắm lấy chân nó kéo lại,nó theo phản xạ giật mình ảm lỡ đạp chân ra phía sau 1 cái,trúng phải vai hắn ta.con nóng bắt đầu hùng hục.Hắn ta nghịch mạnh chân nó lại.-Chết tiệt,quẹo trái._hắn at gắng giọng như sắp không nhịn được mà sẽ nuốt no vào bụng cho hả giận.

Nó dù rất sợ nhưng cũng gật đầu nghe theo.Nghe theo lời hắn,đi khoảng vài cái ống đến 1 tấm kính chắn,nó quay ngược đầu lại phía sau:-Hình như cùng đường!

-Nằm ép sát người xuống_Hắn lạnh giọng ra lệnh.

Chẳng biết hắn ta muốn làm gì.Nó vẫn ngoan ngoãn làm theo.nằm sấp xuống để 1 khoảng trống phía trên.Tuy vừa đủ nhưng hắn ta rất to lớn,vẫn trường lên có phần khó khăn.Hắn ta trường người lên phía trước nằm đè lên người.

-Này nặng quá đi._Nó nhấn mặt gắng ra tiếng.Sức tên này nằm đè lên no đúng thật là như đá đè trứng.Lại còn bị hắn nằm lên người,cơ thể no có chút không tự nhiên.

Hắn “hừ” lạnh 1 tiếng,nhưng không thêm quan tâm tới nó.Hắn ta dùng lực đâm mạnh vào tấm kính.-Xõang---Tấm kính vỡ tung ra,những mảnh vỡ văng ra đã được hắn che lại giúp nó không bị trúng.

Tấm kính như thấy được ánh sáng,đúng là lối ra.Nhưng lối ra này thật chẳng phải dễ ảm.Lúc này cả 2 đang ở độ cao nhất của Tòa nhà cao óc 30 tầng.Tấm kính phản lấp ở tường phía sau tòa cao tầng,Chỉ cần nhìn xuống đã thấy chông chênh mặt.Muốn leo xuống dưới thật là 1 đề ảm bất khả thi.

-Đáng..đá..ng sợ...quá_nó xanh tím cả mặt,môi nhấp nháy bật muốn không ra tiếng,gió mạnh tạt vào làm gương mặt nó cứng đơ.

-Đồ vô dụng_âm thanh bá đạo truyền vào tai nó,khiến nó giựt nảy người.Hình như giọng nói này rất quen.Lúc ấy do hoang mang lung túng,chỉ biết phải thoát thân mà không để tâm giọng nói hay thân hình tên này.Không ngờ rằng giờ mới phát giác ra.

-Dươ..ng Vĩ..anh sao..lại lại ở đây!_cơ thể vẫn bị hấn đè lên,âm thanh nó yếu ớt phát ra.

-Tôi sẽ trừng trị cô sao.Bây giờ thì mau leo ra khỏi đây._Giọng nam tính trầm khan,găng giọng phát ra,có phần nộ khí.

-Sao..sao có thể?_Nó nhắm tịt mắt,cả thò cũng không dám,cứ sợ nhích nhích là sẽ rơi xuống mất.

-Bò xuống nắm thanh sắc,tôi sẽ giữ chân cô._Hắn thành thạo chỉ dẫn,ra lệnh bảo nó làm

Nó run rẩy,tay dường như đã mất đi cảm giác,chạm chập mà chạm vào thanh sắc phía dưới.

-Nhanh lên_Hắn quát lớn,hơi thở mạnh bạo phát ra làm tim nó đập liên tục,hòng sợ tới cùng.Bây giờ là sợ con thịnh nộ của hắn hơn là độ cao,nó nhanh tay bò xuống.Bò được phần nửa người,đôi tay to mạnh mẽ,nắm lấy chân nó giữ lại không cho rơi xuống.Bây giờ cơ thể nó như đứng thẳng 90độ,hoàn toàn bây giờ cơ thể nó mất hết cảm giác,chỉ có thần kinh bị tê liệt,phó mạng sống cho người đàn ông kia.

-Nắm thanh ngang bên phải,nắm chặt tha người xuống.

Nó làm theo 1 cách tuyệt đối.Thân người bây giờ đang treo lủng lẳng chỉ trụ được 1 cái thanh sắc.Nó dường như không đủ sức để bám lâu hơn nữa.Đúng lúc ấy hãnhành động không mất quá 30 giây,đã có thể bám người xuống dưới,còn có thể 1 tay ôm eo nó.

-Nắm cho chắc,thả lỏng hít thở đều đi_Hắn truyền giọng phát ra khá lớn,vì ở trên đây tiếng gió cứ ù ù thổi,Gió liên tiếp tạt vào mặt hắn và nó,làm cơ mặt như đông cứng lại.

-Tôi không...đ..ược..c..rồi..!-hoàn toàn bất lực,sợ hãi đỉnh điểm,chưa bao giờ rơi vào thời khắc này,dù lúc nhỏ đã từng đứng giữa ranh giới cái chết,nhưng trong cạm cảnh 1 có thể sống 1 có thể chết này quá sức nó rồi.

-Vậy bây giờ tôi sẽ quăng cô xuống!_Găng giọng bá đạo,không khách khí nhìn nó.

-NÀY!_Nó trừng mắt,thét lên tức tối,sao có thể vô tình như thế chứ,dù gì cũng là nô lệ của hắn.Nhờ con tức mà cảm giác sợ hãi gần như quên đi được giây lát.

Hắn thừa lúc nó đang tức giận àm lờ là,đẩy người nó nó xuống.Nó bắt trớn,tay buông ra thanh sắc ra,thả tự do.

-Á..ÁÁÁ..Á..Á_Tiếng hét chói cả tai cứ lộng lộng vọng tới theo tiếng gió.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Rơi Vào Hào Cảnh Nguy Hiểm

Nó bị hấn đẩy từ trên cao thả tự do xuống,cứ nghĩ lần này tiêu đời rồi,nhưng vừa kịp lúc,đôi tay to lớn mạnh bạo,tóm gọn qua eo nó kéo vào lòng,cả 2 đang thả tự do trong không trung,bỗng chiếc dù từ đâu trên lưng hắn bung ra,như cánh chim bay giữa không gian.con mắt nó nhắm tịt giờ hí hí mở ra.

“Chưa..chưa chết sao”Trong đầu nó có chút kì lạ,thoảng mơ hồ nhìn thấy gương mặt hắn,chiếc mũ bị gió thổi bay mất.Máy tóc bông bênh bay theo gió,gương mặt lạnh lùng ta mị đầy nam tính toả ra hết sức cuốn hút,oai phong.

Nó lim dim mờ mắt,không nhận ra đây là đâu,căn phòng này rất lạ,hình như nó chưa từng đặt chân đến đây,Thiết bị hiện đại tới tận đèn LED làm nó hoa cả mắt.

-Tinh chưa cô gái_Giọng nam nhân cao cao cất lên từ phía đối diện.

Nó nghe thấy âm thanh lạ,liền căng mắt ra cố nhìn,1 người đàn ông,trong cao quý lịch lãm,ung dung dựa người vào ghế dài phong thái ngồi như 1 vị vua.Đặt biệt rất tuấn tú.

“Chẳng mình bị bắt rồi sao”.Trong đầu không khỏi lo lắng.”Hay đây là địa ngục,nhìn tên này cũng giống Diêm vương thật”.-Bây giờ Diêm vương cũng đẹp trai vậy sao?

LowRand(Thiếu ca) ngẩn mặt,trở mắt nhìn nó vài giây,--Phụt...ttttttt---hahahahaha..cô gái này thú vị quá.!

Nó neho mắt khó hiểu,càng quan xác tên kì cục này kĩ hơn.

-Sao tôi ở đây.?Anh là người hay quí.

-Người hay quí. .phụt. .hahahahaha _Lại bật cười ha ha,như muốn lộn ruột,LowRand nhìn nó vài giây rồi lại cười liên tục.-.

Làm mặt nó đỏ ngằn vì tức giận:-Im đi,hay ho gì mà cười.Tôi còn sống phải không?

-Ra đây là cô gái mà anh ta phải bỏ hết mọi việc để chạy đi cứu đây sao.Cô chắc chắn không phải người thường để có bản lĩnh làm người như anh ta phải chú ý. _LowRand gật gù,như đang do xét nó rồi đưa nhận xét . Vừa mới cười như trẻ con,gìò đột ngột lạnh mặt,nếu cho tên này đóng phim chắc sẽ rất ăn khách,thái độ có thể nói chuyên là chuyên.-Chẳng lẽ cô nghĩ có Diêm Vương nào đẹp trai khí chất như tôi sao.?Cô gái thú vị này cần giới thiệu tên đi chứ!

-Anh đang nói gì tôi không hiểu.Còn Dương Vĩ,đúng rồi anh ta đâu. _Nó sực nhớ ra hần,tại sao không thấy hần,ruột cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nó hất mặt về phía LowRand về đa nghi.-Sao tôi phải anh biết tên.Còn Dương Vĩ đâu.

-Cô lo lắng cho Dương Vĩ sao? _Về nghi hoặc cười nụ cười lơ đãn,LowRand chăm chú nhìn sắc mặt nó.

-Còn lâu tôi mới lo lắng,vì hần ta cứu tôi. _Nó héch môi,về mặt chán ghét.

LowRand sựng người,lần đầu có người con gái dám dùng thái độ chững hờng hất mặt mà nói giọng điệu đó với mình.Có chút lạ lẫm,rồi anh nhanh chuyển sang sắc thái trêu hoa ghẹo nguyệt.-Mỹ nhân thế này sao đánh đá thế,bỏ Max theo tôi đi sẽ không làm cô thiệt thòi như bên hần ta đâu.

-Máx? _Nó tò mò không hiểu Max là ai.Châm châm nhìn vào LowRand.

Thiệt ca chỉ cười mỉm về phong lưu,uống 1 ngụm rượu vang,đưa đôi mắt tà tà nói:-Rồi sẽ biết thôi.

----Cạch----Cạch-----

Nghe tiếng cửa tự động được mở ra.LowRand nở 1 nụ cười gian tà,đôi mắt neho neho,môi nhấp nháy gì đó:-Cuối cùng cũng tới rồi!

Đôi chân dài bước đi đây về kêu ngạo và khí chất của 1 Vương giả,thân ảnh to lớn hơi thở mạnh mẽ,làm căn phòng trở nên nồng nặc mùi sát khí.Gương mặt tuấn mĩ đánh thép lấp loáng dưới ánh đèn khiến cho người ta kinh sợ.Thả người ngồi lên chiếc ghế đầu tiên như 1 vị vua bề thế .Neho mắt hướng về Nguyệt Hàm-Lại đây! _Âm thanh cất lên tuy ngắn gọn nhưng đủ làm con người ta rung mình.

Nguyệt Hàm bóp chặt lòng bàn tay,cả cơ thể trở nên lạnh ngắt.Chưa bao giờ nó nhìn thấy 1 Dương Vĩ đáng sợ thế này.Dù hần vốn rất tà ma,bá đạo,nhưng cái không khí và phong thái trên người hần bây giờ giống hoàn toàn là 1 loài quí,nó nuốt nước bọt cả đôi mắt cũng chắc dám chớp mà cứ trông cái người đàn ông ma mãnh tôn giả kia không nhúc nhích.

-Max! anh làm cô gái bé nhỏ này sợ đấy.Thu khí của anh lại 1 chút đi _LowRand(Thiệt ca) nhìn thái độ của nó quan sát,chỉ cười quí dị tỏ ra thích thú,rồi cất tiếng nghe có vẻ là đang giúp nó tỉnh táo hơn.

Dương Vĩ ngã người ra băng ghế lớn,dựa lưng 1 cách khoan thai,1 cánh tay đặt lên trán che bớt đi phần nào cặp mắt của loài sói xám.Nhưng hơi lạnh tà độc vẫn còn giữ nguyên trên gương mặt tựa như điêu khắc.Đôi môi mỏng đỏ tự nhiên nhấp nháy mấy ra tiếng:-Lại đây.!

Lặp lại 1 lần nữa,nhưng lần này tiếng có cao hơn 1 chút,làm nó càng hoang mang hơn,nhưng rồi cũng đứng lên,đôi chân nặng nề bước tới gần bên hần.Hần thô bạo kéo người nó ngã xuống trong lòng hần thật gọn nhẹ.Nó hoảng hốt,ương mặt đã đông cứng bấy giờ càng biến sắc khó coi.Trong đầu đột nhiên sinh ra 1 câu hỏi ngơ ngẩn “Hần là ai?”,thật đáng sợ,1 bộ mặt khác về lịch lãm,cao quí,lãng tử của 1 thương gia thuộc quí tộc giờ đây biến mất hoàn toàn.

Hần kề sát vào tai của Nguyệt Hàm,hơi thở ấm nóng mạnh mẽ phả vào mặt nó,làm 1 con song điện chạy dọc cả người nó.Hần lên giọng trầm trầm:-Có phải cô muốn tự tay tôi giải quyết cô không?.

Theo phản xạ,cả người nó giựt bắn run lên bần bần,khí lạnh càng tỏ ra.Nó như muốn ngạt thở trong không khí ma mị lạnh lẽo này.Nếu có thể chạy liệu bao nhiêu phần trăm được sống ra khỏi đây,nó cũng sẽ liều.-Anh. .muốn gì?. Tại sao tôi ở đây.Tại sao anh cứu tôi.?

Hần cười nhếch môi,tỏ buồn chán phải trả lời những câu vô vị.Đưa mắt sang LowRand ngồi cách hần không xa anh ta đang thưởng thức rượu trong rất ngon lành giống như hiện giờ chẳng liên quan gì đến anh ta.-Đưa tới đây _Hần ra lệnh cho LowRand.

LowRand đặt ly rượu xuống,nhấc điện thoại nói:Mang người tới ngay.!

Nó ngo mặt vốn không thể hiểu được.Nhưng sau vài phút nó đã hiểu ra vấn đề.

Một lão già đầu tóc quần áo mầu me bê bết, trên gương mặt gần như bị đánh biến dạng không nhìn ra nữa.Nhưng đôi mắt vẫn hần học mùi hun bạo.

-Ngài là Max! _Lão già ngược mặt lên nhìn suy đoán.

Hắn không buồn liếc lão 1 cái.Chỉ tỏ ra quĩ dị khác thường tàn độc.-Chưa có ai nhìn thấy tôi mà sống sót.!

Rõ trên gương mặt biến dạng đầy máu kia vẫn hiện lên tia sợ hãi,hơi thở hồng hển khó khăn:-Ngài tại sao muốn gặp tôi.Xin ngài tha cho tôi,tôi còn vợ và 4 đứa con.

-Tư Đạt,dám nuốt hàng của tôi, ông xem như rất có bản lĩnh. Giọng điệu vẫn bình ổn không cao không thấp,thong thả ung dung vuốt mái tóc nó,làm nó cũng cảm nhận được đôi bàn tay to này đang truyền 1 nộ khí rất ghê rợn,nhưng đáng sợ hơn là thái độ hắn không bộc bạch ra 1 chút gì có thể nhìn ra.

-Xin ngài..tôi van xin ngài..tha cho tôi,tôi là kẻ dấn độn,thái son trước mắt không nhìn ra,tôi không thể chết được xin ngài cho tha cho tôi,tôi sẽ theo ngài dốc công tận tụy để chuộc tội. ._Lão Tư Đạt xem ra rất thông minh,trong tình thế này chỉ có thể mềm,dùng lời lẽ hối lỗi hi vọng sẽ được 1 chút thương hại,dù gì Lão cũng trên dưới Hắc Đạo bao năm,người biết thời cuộc là người khôn mới có thể tồn tại.

Nhưng có phải Lão đã làm người rồi không.Max là kẻ bạo tàn,khát máu nhất trong giới Hắc Đạo,chưa ai nhìn thấy hắn,lần nào hành động của hắn cũng nhanh như tia chớp, rất nhanh và chuẩn xác,chưa ai có thể sống sót dù chỉ qua kẽ tay hắn.Cái tên Max làm mưa dấy sóng gió Trong giới hắc đạo mấy năm nay ai cũng biết đến.Con người bí ẩn ,có kẻ cố gắng điều tra nhưng những kẻ đó cũng mất tích từ đó.Nên giờ chẳng ai dám tìm kiếm chân dung thật của Max.Max như 1 truyền thuyết có người còn không tin Max có thật.Nhưng việc làm hành động của hắn dường như không ai không biết.Một đêm có thể giết chết hết cả 1 gia tộc trên dưới hơn 200 người,gia tộc ngu ngốc đã dám độn độ phải Sát Bang đúng là tận số.Max là Lão Đại vị vua thứ 2 của giới Hắc bang chiếm lĩnh hiện nay trên lĩnh vực buôn bán vũ khí,dầu mỏ,đá quý.Có thể nắm trong tay vô số thứ vận mệnh,con người này rất kinh khủng.

Nếu không phải vì bị MaSéc lợi dụng,đã không ngu ngốc mà độn phải Sát Bang,hắn không ngờ số hang này là do MaSéc giành SátBang rồi đẩy cho lão chịu tội thay,thì đã không ra nông nổi này.

-Đáng lý tôi định sẽ cho ông con đường sống,gửi ông đến CED ăn com tù thêm ít ngày rồi mới đi.Nhưng giờ thì ông nên đi sớm hơn dự tính rồi. _Câu nói trầm ổn,nghe thật rợn tai của hắn làm cho Lão Tư Đạt xanh mặt.

-Xin ngài,tôi không biết hàng đó là của ngài,dù gì đây là ma túy,trước giờ tôi không biết Sát Bang cũng buôn loại hàng này.MaSéc đã lợi dụng tôi,tôi chỉ muốn phần của mình nên mới cướp thôi.Không cố ý muốn nuốt hang của Sát Bang,tôi không biết hang này của Sát Bang,Xin ngài Max....tôi con 4 đứa con và vợ! _Lão Tư Đạt không khỏi con kinh sợ,vừa nói vừa cúi đầu xin tha mạng,trong thật hèn kém

-Max!tôi muốn biết anh dẫn Lão già này đến đây để làm gì?.Có thú vị như tôi đoán không.Hay chỉ đến để nghe lão giờ trò mèo khóc chuột. _LowRand chán ngán cảnh này nãy giờ đánh phải lên tiếng kết thúc để xem trò thú vị của Max hấp dẫn thế nào.

Nó háoang sợ giờ hoảng sợ hơn.Đây là đâu,những gì nhìn thấy nghe thấy nãy giờ làm nó thấy chóiáng,nửa hiểu nửa không.Ruột cuộc Dương Vĩ là ai.Một Dương Tông của tập Đoàn CEO hay là Max gì đó.Hắn muốn cho nó xem cái gì,ý đồ hắn là gì.Nó chăm chú ngược lên nhìn gương mặt hắn tí nữa,như muốn đoán xem trong đầu tên ma Vương này.

-Được,vậy thì nên chơi 1 trò chơi! _Về mặt tà mị,nơi ẩn hiện nộ cười đều giả,hắn liếc qua nó:-Đây coi như là trừng phạt cô.!

Nó giựt mình,tim đập trật vài nhịp,sống lưng ớn lạnh.Mắt tròn tròn nhìn hắn:-Anh sẽ làm gì.?

Hắn hất mặt qua Thiếu ca:-LowRand,đưa loại tôi tàn nhất vừa mới sản xuất,phải được thử nghiệm rồi!

LowRand thư hiểu ý,thích thú cười tà.Đứng phất dậy,đến kéo cánh cửa.-Sọt--Ầm ầm-Cánh cửa sắc lớn được mở ra.Hàng loạt loại vũ khí,không khí chừng mấy ngàn loại trong đây,được trưng trong tủ kính lớn.

Cả nó và Lão Tư Đạt ngẩng người trở mắt bàng hoàng,thật là kinh thiên động địa,nơi đây chứa bao nhiêu loại vũ khí hiện đại các loại,trên thế giới này có thể chỉ có những người sản xuất vũ khí mới có thể dựng 1 cơ đồ này.

LowRand đến lấy 1 loại súng,trong có vẻ rất đơn giản,bóng loáng,kết cấu không phức tạp,nhưng kì lạ là đầu súng khá nhỏ,rất khác,chỉ bằng 1 cái ống hút nhỏ.

-Cầm lấy! _Hắn nhìn nó ra lệnh,ánh mắt trợn người đáng sợ.Nó run rẩy,đôi tay như không còn cảm giác,tay run run ảm cầm lấy cây súng.

-Nếu cô ta trong 3 phút bắn không trúng ông,thì mạng sống ông được giữ lại.Còn..nếu 1 phút bắn trúng thì... _Lời nói tà mị,đôi tay ung dung đặt lên cằm

-Ngài...đừng...đừng..tôi không muốn chết..._Lão Tư run sợ lắc đầu lia lịa,anh mắt đỏ ngầu hoang mang sợ sệt nhìn hắn van xin.

-Tư Đạt,xem như ông may mắn rồi.Tác phong xưa nay của Max là nhanh gọn và sạch sẽ.Để ông dai đưa thế này mà hít thở thêm vài phút oxi cũng bao dung lắm rồi.Ông phải cảm ơn Max chứ! _LowRand nở nụ cười chế giễu,gọng điệu khinh miệt,dựa vai xuống ghế chờ xem trò vui.

Hắn cho người ra lệnh đưa nó và Tư Đạt qua 1 bên căn phòng tối,hình như căn phòng không để bất cứ thứ gì,là 1 không gian kín,chỉ duy nhất 1 tia sáng từ ánh đèn ở trên cao.

-Tại sao anh đưa tôi tới đây.Tôi đã đắc tội gì với anh _Đôi chân như không đứng vững,ông loạn nhìn hắn,đôi môi run run nói.

-Cô đã tự ý lấy mạng sống của cô ra mà chưa có sự cho phép của tôi,vậy thì tôi cho cô thử cảm giác lấy mạng sống của người khác là thế nào.Nếu cô

bắn không trúng lão ta, thì tự cô kết liễu mình đi. _Mùi máu tanh nồng nặc được phát ra, hơi thở như phong tỏa cả gian phòng trống, lời nói đầy ắp khí như 1 ác ma.

Nó thờ mạnh 1 tiếng, bao nhiêu hăng sợ cổ dồn nén vào trong, cổ họng khô khan cổ nứt nước bọt, để giữ bình tĩnh, no biết bây giờ đang phải rơi vào hoàn cảnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Một Thế Giới Khác

-Tôi không giết người!-Nó ngẩn mặt lên nhìn hấn, dù rất sợ hãi, nhưng lời nói rất khẳng định.

-Đó là quy tắc nếu người khác không chết thì cô chết. Chỉ có 2 quyền cô có thể chọn. _Vừa nói hấn vừa bước đi về chiếc ghế trên cao cách đo không xa, kẻ bên chỗ LowRand này giờ đang chờ đợi.

Thấy vẻ lo sợ đôi mắt đỏ hoe của nó, hấn không chút biểu cảm mà tiếp tục đánh vào tâm lý, cố ý nhắc nhở:-.Cô quên ba mẹ cô đã chết dưới tay Tổng Hào thế nào sao?. Đây chỉ là bắt đầu. Cô nghĩ có thể dễ dàng đột nhập để lấy chứng cứ tội phạm của con cáo già đó dễ dàng sao. Lão ta đã biết cô là đứa trẻ nằm đó con sống sót. Lúc này là cái bẫy để giết cô mà chẳng tốn chút công sức nào. Cô tưởng nơi đó có thể cho cô vào để à, nếu đó không phải là nơi đang chờ cô tới.

Nó sực tỉnh, nãy và từ chi nó như có cảm giác trở lại, dây thần kinh như bắt đầu hoạt động, giờ nó mới phát giác. Tại sao nói đó nó có thể vào 1 cách dễ dàng mà chẳng có chút sai sót nào. Một tháng nó đã lợi dụng Vĩnh dẫn nó đến Công ty mượn ý làm tham quan, nhưng nó đã cẩn thận ghi lại từng chi tiết nơi đó. Vô tình 1 lần nó đã nhìn thấy Tổng Hào nói chuyện điên thoại về chứng cứ phạm tội của lão để trong phòng đó. Nó muốn bắt lão phải chịu tội trước pháp luật. Chứ không muốn giết chết lão. Vì nó sợ Vĩnh sẽ coi nó là kẻ thù giết cha mình, nó không muốn vĩnh mang nỗi hận như nó, nó không muốn Vĩnh giống nó, tổn thương. Chỉ cần Lão ra trước pháp luật, dù ngồi tù chung thân, ít ra Vĩnh cũng không mất đi người thân chịu cảnh mồ côi giống nó. Đó là lý do, nó bày ra kế hoạch tìm chứng cứ tội phạm đột nhập vào công ty. Nhưng nào ngờ mọi việc đã không còn như nó nghĩ đơn giản như thế. Thì ra là cái bẫy Lão già đó quá độc ác, muốn giết chết nó mà không cần phải tốn công sức, để nó tự sa lưới, thật là con rắn độc. Sao Vĩnh có thể là con của 1 kẻ độc ác hơn cảm thù như thế.

Hấn nhếch môi:-Sao, bây giờ cô muốn sống để trả thù, hay muốn cùng chôn chung với cái chết của ba mẹ cô vĩnh viễn không đòi được. Để cho con cáo già đó sống ung dung tận hưởng sung sướng.

Câu nói của hấn dường như động sâu vào tâm can nó. Nó dường ý thức được mình nên làm gì. Nó đã biết bản thân không còn đường lui nữa. Nếu bây giờ chết để cho lão ta có thể cười nhạo hưởng lạc, ngày nào còn con rắn độc đó thì còn vô số người bị hại như gia đình nó. Lão đã biết thân phận nó dù gì cũng sẽ bị lão truy sát, bây giờ là thời khắc tinh tảo. Con đường này đã chọn đầy máu tanh, không có hoa hồng nào cả. Số phận bây giờ sẽ thuộc vào người đàn ông Ma Vương kia định đoạt.

Nó nhắc cây súng lên, Cây súng nhìn nhỏ nhưng không ngờ nó lại nặng khoảng 1kg thì phải. Lần đầu cầm súng, nó không biết phải sử dụng thế nào. Đành liếc 1 phen, nhớ mấy cảnh trên phim hành động thế nào. Thì làm theo như thế. Tay súng chìa về hướng Tư Đạt, đôi tay vung về bốp cò.

Tư Đạt háo hốt, mắt tròn trắng nhìn nó, lắc đầu lia lịa, miệng lắp bắp-Không. không. không đừng. bắn, xin cô đừng bắn.

Nó như chẳng nghe thấy thứ gì nữa, chỉ biết nỗi hận thù đang quán lấy người mình. Trong đầu hình ảnh ba mẹ nó hiện lên làm tim nó đau nhói. 1 lần nước ấm nóng rơi xuống, nó hét lên:-AAAAA-----ĐỪNG—ĐỪNG—ĐỪNG---tiếng súng phát ra ba lần.

Nó thờ hồn hên, ánh mắt mơ hồ hạo loạn, ngời ngực xuống đất, mũi súng cũng chĩa xuống nền đất. Nó như hoang dại, nhìn làn máu chảy bắn ra trên người Tư Đạt. 3 phát trúng đúng 3 phát, chẳng lệch đâu mà ngay vào tim của lão. Mất nó thấm cả máu nước mắt, mồ hôi như hòa lẫn vào nhau. Cơ thể bàn bật run lên, mất dần sức lực, đôi mắt không còn trong thấy gì nữa, chỉ còn là 1 màu đen lẫn đỏ mơ mơ hồ hồ.

-Woa, cô gái này có năng khiếu lắm đấy, nếu được tập luyện sẽ không thua cao thủ nào trong Sát Bang—Bộp---Bộp---LowRand cười 1 tiếng vỗ tay, nhìn sang Max (Duong Vi) thích thú. -Đúng là không uống công chờ đợi trò vui. Từ khi nào Max biết bày trò chơi thú vị như vậy chứ. !Anh đúng là người tàn độc nhất tôi từng biết. Người đáng chết cũng phải chết, nhưng người mang tội suốt đời sống không bằng chết chỉ có anh mới nghĩ ra được thôi. Max! _Nói xong LowRand vỗ vào vai Max

Anh mắt soi xám đáng sợ sâu hút thâm sâu khó lường, tà mị nhìn nó, chẳng để ý tới lời nói cười cợt của LowRand, hấn bước tới bế nó lên ôm gọn nó vào lòng, lạnh lẽo cất bước ra khỏi gian phòng. Khi quay đi, lời nói lạnh tanh cất lên:-Dọn dẹp cho sạch sẽ. !

Hiểu ý LowRand gạt đầu mỉm cười-Anh yên tâm!

-Trưởng Âu Á

Ánh mắt dữ tợn của Vĩnh nhìn hần học.Về mặt tiêu tụy hần đi.

-Cô là Tiểu Mai bạn của Nguyệt hàm đúng không?._Thần sắc và giọng nói toát lên sự lạnh lùng

Tiểu mai tim như muốn nổ tung,cô nàng ngơ ngác chăm chú nhìn Vĩnh gật gật đầu,rồi lại lắc lắc đầu.Hành động ngốc nghếch làm Vĩnh nổi cáo.-Ruột cuộc là phải hay không?

-Tôi ..tôi cũng không biết!_Mai thấy sợ sệt,rút đầu xuống,chẳng dám ngẩng lên,Mai cũng không biết bản thân có phải là bạn của Nguyệt Hàm hay là không nữa,làm sao có câu trả lời đây.

-Chết tiệt!,vậy cô biết Nguyệt Hàm ở đâu không.Nguyệt Hàm có người bạn nào khác không,làm sao có thể liên lạc được!_Về nóng vội Vĩnh như mất bình tĩnh.Đã 3 tuần mọi thứ về Nguyệt Hàm gần như biến mất,không nhìn thấy vài ngày Vĩnh đã không chịu được,đang này tung tích 1 chút cũng không có.Đến biệt thự Cool cũng chẳng thấy đâu.Muốn gặp tên Dương Vĩ tìm người càng không.Gần như mọi thứ đều biến mất không 1 chút dấu vết.Con điên này làm sau kiểm chế,

-Nguyệt Hàm vốn là người lập dị,không phải ai cũng gần được cô ấy,chính vì điểm đó mà tôi luôn muốn tiếp xúc Nguyệt Hàm,cái tôi biết cô ấy là mô côì,sống 1 mình,không bạn bè thân thuộc.Không dễ dàng liên lạc!_Mai nhỏ giọng nói.

-Những thứ này không cần cô nói,tôi cần tìm ra cô ấy,cuối cùng cô ấy biến mất đi đâu được,chẳng lẽ..._Trong lúc nóng giận,nói giữa chừng Vĩnh lại nghĩ tới Dương vĩ,không lẽ hần đã làm gì Nguyệt Hàm.Nghĩ là vội quay đi.Bỏ mặt Mai còn đứng thần thờ ở phía sau.

Mai trong lòng cảm thấy lo lắng cho Nguyệt Hàm,cô không ghét Nguyệt Hàm,chỉ là ganh tỵ,cảm giác đ1o vốn rất bình thường,tuổi 18 những cảm xúc ganh tỵ này chỉ là cảm giác đơn thuần thôi.Cô cũng không hiểu sau thời gian qua lại tránh xa Nguyệt Hàm,vì cái gì,chính cô cũng không nhận rõ.Muốn nói 1 câu xin lỗi có phải bây giờ đã không kịp.

----RẦM RẦMMMM-----

Vĩnh tức điên, dùng sức đập mạnh cánh cổng lớn của khu biệt thự Cool.

Vừa đúng lúc chiếc xe đen bóng sang trọng đỗ tới.Dương Vĩ bước xuống xe.

Vĩnh nóng giận nhào tới túm lái cổ áo của hần gào lớn:NGUYỆT HÀM ĐÂU,ANH ĐÃ LÀM GÌ CÔ ẤY,MAU GIAO NGUYỆT HÀM RA.NÓI ĐI CÔ ẤY ĐÂU RỒI HẢ!

--bỐPPP--

Tên vệ sĩ liền đâm cho Vĩnh 1 cái mạnh, khiến anh chaoáng váng.Trên miệng Vĩnh rỉ máu,nhưng Vĩnh vẫn điên tiết nhào tới.Tên vệ sĩ cao to định giáng cho anh thêm 1 đòn nữa,nhưng bị Dương Vĩ ra hiệu ngăn lại.Tay Vĩnh vừa gơ lên.Dương Vĩ đã tóm lấy bóp chặt,nổi hết gân.-Bây giờ cậu muốn làm loạn phải không?

-Nguyệt Hàm đang ở đâu?_Vĩnh hần học nghiêng răng nhìn Dương vĩ,dù tay đang bị hần giữ chặt.

-Cô ta không còn ở đây nữa.Nếu còn đến đây gây sự tôi sẽ nhờ ông Tổng đến giải quyết!_Về điềm tỉnh của hần trái ngược với Vĩnh,nhìn Vĩnh lạnh lùng trầm giọng nói.

-Nhất định là anh đã giấu cô ấy,nói đi cô ấy bây giờ ở đâu?_Vĩnh không 1 chút nhúng nhường,càng tức tối hơn, giựt tay mình ra,anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần như muốn giết người

-Cô ta chết rồi!_Không giữ thái độ khách khí hần bá đạo nói.Chẳng đợi Vĩnh phản ứng,hần đẩy người Vĩnh đi qua,thong thái cao ngạo không liếc Vĩnh lấy 1 cái.

Vĩnh như đứng chết trân,chưa kịp phản ứng.Như cả bầu trời sụp đổ.Gióng như ngày tận thế đã xảy ra,cơ thể anh đông cứng,gân xanh gân đỏ nổi khắp người,mắt anh đỏ ngầu đi.Đầu như bủ búa không con nghĩ gì được nữa anh quay lại nhào tới cánh cửa lớn đã khép.Khuất sau cánh cổng là bóng dáng kiêu ngạo diềm nhiên ung dung bước đi.Vĩnh đứng gào lớn:-NÓI LÁO,CÔ ẤY KHÔNG THỂ CHẾT,NẾU CÔ ẤY CÓ MỆNH HỆ GÌ TÔI SẼ GIẾT CHẾT ANH,DƯƠNG VĨ TAO SẼ CHẾT MÀY NẾU MÀY DÁM ĐỤN ĐẾN CÔ ẤY.TAO SẼ TÌM ĐƯỢC NGUYỆT HÀMMMM...!_vừa dứt lời anh ngồi sụp xuống,nước mắt không ngừng tuôn,con đau xé ruột xé tim gan này ai thấu,con mưa trào từ đâu đổ ập xuống,bóng dáng anh bị chìm trong cơn mưa,mọi đau thương không ngừng siết chặt anh làm Vĩnh không còn cảm giác lạnh ngắt của làn mưa gió.Vì đã không còn bất cứ cảm giác nào nữa ngay lúc này.Anh nhớ Nguyệt Hàm đến điên đại.

-Á Á Á..aaaaaaaaaaaaA—CÚT ĐI----áá—Tiếng thét chói tai từ căn phòng kín.

Người đàn ông đứng trước cửa nhìn 1 cô người Tây sắc mặt cũng lạnh lùng không kém-Cô ta thế nào?

-Ngài Max,từ khi cô ấy tỉnh dậy,đã la hét điên cuồng như thế.Chúng tôi đã tiêm thuốc ngủ,nhưng khi tỉnh lại cô ta lại phát cơn la hét.Chúng ta không thể cứ chích thuốc ngủ mãi được._cô gái Tây nghiêng mặt trả lời,phần kính cần.

Hắn lạnh lùng gật đầu, rồi hất mặt bảo Cô gái Tây lui ra. Hắn đứng trước cửa không nhúc nhích. Về mặt không mang chút biểu cảm nào, Tay bỏ vào túi quần. Đứng khoảng 5 phút. Đường như tiếng thét trong phòng không thể dứt.

-AAAAAAÁÁ...ÁÁ...ÁÁ..BIẾN ĐI..CÚT HẾT ĐI...Á Á ÁÁ.._Cô gái trong trang phục sơ mi trắng, đầu tóc rối bời, đôi môi khô trấp bệch, gương mặt xanh xao tiêu tụy. 2 cánh tay ôm lấy đầu, như 1 người điên loạn. Đôi mắt vô hồn sợ hãi.

-Cạch---Tiếng bước chân của hắn ngày 1 dần tiến tới. Nó nhìn thấy hắn, ngấn mặt ra chăm chú dõi theo thân ảnh cao lớn, gần như nhìn rõ rang, nó càng hoảng sợ hơn.-KHÔNG ĐƯỢC LẠI GẦN...MA QUỶ..NGƯỜI LÀ MA QUỶ._ Tay chân loạn xạ dùng sức xua đuổi.

Dương Vĩ Mạnh bạo cầm lấy cánh tay nó. Dùng lực kéo nó vào lòng. Nó vùng vẫy dữ dội, hơi thở ngày càng lớn, nó như người điên la hét kêu ầm ĩ. Không những tiếng kêu la ngày một lớn sẽ khiến hắn nhẹ tay, mà chỉ làm hắn nổi tiết giận dữ hơn. Dương Vĩ mạnh tay đẩy nó ngã xuống niệm trắng, hai ánh mắt đối nhau, kẻ thì hoang mang mắt đỏ ngầu gần mất lộ ra hết, kẻ thì tà mị, đôi mắt sâu hút mạng 1 quân khí kì lạ.-Nếu còn phát điên đừng trách tôi chôn sống cô đi.

Nghe giọng điệu đáng sợ như vậy 1 người tâm khí hỗn loạn sao có thể yên được, càng làm nó điên dại hơn.-MA QUỶ...NGƯỜI CHẾT ĐI..NGƯỜI LÀ MA QUỶ:_Cánh tay ôm yếu vùng vằng vỗ vào người hắn, nằm dưới thân thể hắn, nó hoàn toàn bất lực không thể làm gì được cơ thể đồ sộ.

Vừa dứt lời, không để nó hét toáng nữa, hắn xé toạt áo somi trên người nó làm hai mảnh. Liền ngấu ghiến da thịt nó. Hắn cắn mạnh vào cổ nó. Khiến nó đau đớn mà hét lên. Đường gân cổ như nổi rõ. Cơ thể nó bắt đầu mềm nhũn, hắn trở nên nhẹ nhàng từ lúc nào, xoa đều khắp cơ thể nó, nâng niu từng chút, nó dần có 1 chút cảm giác. Cặp mắt nó dần giảm nhiệt độ cuồng hoang. Có phần tỉnh táo. Nó bắt đầu cảm giác được ý thức mờ to mất ra.

-Anh làm gì thế, mau bỏ ra!_Nó dùng sức đẩy vai hắn ra.

-Rất ngon. Muốn tôi bỏ ra thì hết cách_Dương Vĩ liếm từng chút trên cơ thể nó, từng tấc da trắng nõn hắn đều thử qua. chậm chạp lên tiếng lười nhác.

-Bỏ ra, mau bỏ ra, không được liếm nữa, bỏ ra._Nó cọ quậy, đầu lắc lắc. tay đánh vào lưng hắn.

-Nói cho tôi biết, cô bây giờ là của ai_Tuy thèm khát cơ thể ấy mà luyến tiếc không muốn tha, nhưng cũng bá đạo lên tiếng.

-Của anh, là của anh, tôi là người của anh, đừng liếm nữa._Nó nhanh miệng nói, chỉ mong hắn nghe được vừa ý mà tha mạng cho nó.

Hắn vừa lòng, thả lỏng người nó ra. Chiều tia sắc bén nhìn nó.-Từ giờ mọi thứ của cô, tính mạng, thân thể, đều do tôi định đoạt. Nếu còn dám tự ý dùng tính mạng của cô bừa bãi, thì đừng trách tôi không khách khí.

Nó gật đầu, mím môi.-Tôi đã giết..người!_Giọng nhẹ như không khi thoáng qua yếu ớt.

Không thể hiện thái độ, hắn chỉ im lặng nhìn gương mặt nó.

Trầm giọng:-Chỉ là kẻ đáng phải chết. Cô còn phải học rất nhiều.

Cặp mắt to tròn long lanh, nhìn hắn không chớp:-Mạng người có thể đáng hay không sao?

-Là kẻ đáng chết thì phải chết. Thế giới hắc đạo không có thứ gọi là thương hại. Một là kẻ thù cô chết, hai là cô phải chết. Hắc đạo không tồn tại bạn, nếu không phải là cộng tác có lợi, thì là kẻ địch._Lời nói như con dao sắc bén mà dạy dỗ nó.

-Tôi chỉ muốn tra thù Tống gia! Tôi không muốn làm công cụ giết người của anh, tôi không muốn làm người hắc đạo gì cả_Nó đang lo sợ, nó biết đã chẳng thể thoát được, nhưng nó chỉ cần trả được thù, sau đó phục thù hắn, chỉ cần hắn bảo nó làm công cụ ám giương cũng được, nó không muốn hửi mùi máu tanh, đã giết 1 người có lẽ ám ảnh này mạng theo nó suốt đời.

-Cô có quyền lựa chọn sao!_Lại ngừng khi bá đạo độc tài, hắn chẳng cho nó 1 chút tự do, rõ ràng muốn bó buộc nó trong thế giới của hắn

--Tít—Tít--Tiếng kêu ngoài cửa. Hiện lên gương mặt của Phúc Hoàng trên màn hình đặt trên tường trong phòng. Lão Đại, bên Tống thị có hành động.

Nghe thấy tiếng nói, hắn ngồi dậy, thần sắc điềm nhiên, ung dung bước ra.

-Tôi muốn đi cùng!_Nó mạnh miệng cất tiếng, nếu là Tống Hào nó cần phải biết.

Dương vĩ không quay lưng lại, chỉ lên 1 tiếng —Được

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

-Chuyện này quan trọng lắm sao.? Phúc Hoàng nghiêm mặt nói.:- Tổng Hào mượn tay đứng sau Lão Dương gia cùng MaSéc kí 1 giao ước làm ăn trong 5 năm.Chế tạo loại vũ khí độc quyền đã được bọn họ tiến hành,nếu chúng ta không nhanh tay sẽ bị mất lợi thế.

LowRand cau mày,không còn bộ dạng cười cợt thường này mà vẻ mặt lạnh lùng không kém-Cái này tôi và Max đã bàn từ trước rồi. Vụ đột nhập vào công ty Tổng Thị lần này nếu lão phát hiện ra có người cứu thoát con mồi của Lão chắc chắn sẽ làm lão hành động nhanh hơn.

-Dù gì,Tổng Hào chưa biết mặt của Max,lúc đó camera đã bị Max phá hỏng,làm sao lão phát hiện ra được.Nguyệt Hàm chẳng phải chỉ là 1 con chuột không đáng độ nguy hiểm cho Lão ,chắc chắn lão không bận tâm đến làm gì! _Lạc thần lên tiếng,suy luận rồi nhìn qua phía Nguyệt Hàm đang ngồi kế bên Dương Vi.

Lời nói của Lạc Thần nghe như rất có lí,1 người như nguyệt hàm không đáng làm cho Tổng hào phải bận tâm.Lão sẽ không thể nào đoán được sau lưng Nguyệt Hàm có Max lão đại của Sát Bang đứng đầu hắc đạo bảo hộ.Cho dù lão có biết cũng không dám đụng đến.cả 6 người đều gật gù đồng ý.

Nguyệt hàm từ lúc bước vào căn phòng này đã cảm thấy lạ lắm,không gian rất kì lạ,nhìn như chẳng có gì,1 cái bàn tròn lớn nhưng có thiết bị màn hình cảm ứng trong suốt trên mặt bàn.Xung quang dường như tạo 1 cảm giác không gian đa chiều,cái ghế có thể tự di chuyển rất hiện đại,chưa bao giờ nó cảm thấy những loại công nghệ này .Nó chỉ ngồi kế bên hần im lặng,gần như nín thở,ngột ngạt và lo sợ những con người lạ mặt luôn mang hơi thở sát khí đến tê người ở đây, từ đầu đến cuối luôn hướng tia nhìn về phía nó.

-Trong khoảng thời gian này,chúng ta không nên hành động tránh bức dây động rừng,tập trung tiềm kháng vật.Không không lâu nữa tên lửa Iskander-Mđược chúng ta cải tiến sẽ được đưa ra thị trường.Các quốc gia đang chiến tranh đều đã đặt hàng số lượng lớn.Chi cần loại bom nguyên tử KC9 được hoàn thành,mọi quyền lực chẳng phải chúng ta đều nắm vững cả MaSéc cũng không đầu lại sao._Lạc Tư từ đầu đến cuối im lặng,đột ngột lên tiếng,sau khi bấm bấm gì đó trên màn hình.

Từ đầu đến cuối Lão Đại vẫn chưa lên tiếng,gác quan đều tập trung suy nghĩ gì đó,đôi mắt thâm sâu sắc như lưỡi dao ngồi kiêu ngạo trên chiếc lớn như 1 vị vua không hề động đậy hay biểu cảm

-Nguyệt Hàm,cô được lão đại dẫn đến đây,ắt hẳn cô biết con đường sau này của cô sẽ nào chứ! _Lạc Thần nghiêm giọng,tia lạnh lùng quét ngang người nó.

-Cô bé,cô rất được Max sủng,cho nên hãy ngoan ngoãn đừng làm điều gì ngu ngốc không có lợi cho cô đâu . _LowRand nở nụ cười tà tà,nheo mắt nhìn thái độ nó mà thích thú,nghe qua là nhắc nhở nhưng thật ra là 1 lời đe dọa.Làm nó không khỏi rung mình.

-Lão Đại,ngài có suy tính gì cho bước tiếp theo _Lạc Tư nghiêm mặt quay qua nhìn hần.

Hần không đáp lại,đặt tay trên màn hình cảm ứng,lướt các ngón tay trên thông số.Hình ảnh liên hiện lên.Bức hình 1 người đàn ông trung niên chính là Tổng hào đang bước lên 1 chiếc xe ô tô màu đen.Tất cả mọi người đều chú ý lên theo dõi,nheo mắt khó hiểu,nhưng khi Dương Vi cho phóng to hình ảnh chỉnh độ phân giải rõ nét.Sau tấm kính xe xuất hiện người đàn ông nhìn rất uy nghiêm,trông rất phong độ,nét mặt cứng cỏi trung niên nhưng nét đẹp tuấn mĩ vẫn không bị thời gian làm hao mòn.

-Đây..! không phải là Dương Gia sao?.Người chúng ta theo dõi đã báo Tổng hào đến gặp MaSéc,sao lại là Dương Gia.Xưa này người cầm đầu MaSéc không phải là Robert sao? _Lạc Thần bật lên tiếng nghi hoặc,nhúm mày nhìn Max

Tất cả ai nấy đều có phần đã nhận ra gì đó,hiểu ý đồ của Max,liền chăm chú nhìn Max trông căng thẳng.Duy chỉ có nó thì hoàn toàn chẳng biết gì.

Max dựa người ra sau,phong thái trông rất ngang tàn,nheo cặp mắt sắc bén như dao,trong ma mị,nở 1 nụ cười nhếch:-Để xem,5 năm sau ông ta sẽ dùng thân phận gì để cùng chơi trò thú vị này.!

-Đúng là cha con nhà. ! Cách làm cũng thật giống nhau.haha _LowRand cười tươi cách nói có phần mỉa mai.

Dứt câu LowRand liền nhận được cái liếc đáng sợ của Max.Câu nói này có lẽ đã làm hần 1 phần tức giận,mặt đánh lại tỏa khí lạnh.Phúc Hoàng thấy tình cảnh không xong liền lên tiếng cứu bạn.:-LowRand anh ít nói một chút đi._Nghiêm mặt nhắc nhở LowRand xong liền quay sang Max kính giọng:-Lão Đại,chẳng lẽ còn phải chờ thêm 5 năm nữa sao?

-Đã chờ được 18 năm thêm 5 năm nữa cũng không quá lâu! _Max lạnh giọng lên tiếng,tien tay đặt qua eo nó, khiến nó giật mình. Vốn muốn nghe chuyện Tổng Hào,nhưng hình như mọi thứ không cần nghe cũng nghe được,nhưng có nghe cũng không biết họ nói gì.Nó cảm thấy bản thân vốn đã nhỏ bé tầm thường với hần,bây giờ càng nhỏ bé hơn trong thế giới màu đen này.Nó ý thức được bản thân chẳng khác gì là 1 hạt bụi nhỏ.

-Tại sao tôi lại ở đây.? _nó bang hoàng,trong lòng hoang mang nhìn hai kẻ kế bên.

-Cô nên ngủ 1 giấc đi,còn mười mấy tiếng nữa mới tới nơi._Lạc thần lười biếng tra lời,tay luôn bận rộn lướt tay bấm trên bàn phím.

-Tôi cần biết tại sao tôi lại đang ngồi trên máy bay,các người muốn đưa tôi đi đâu.? _Nó nóng vội cau mày quay sang nhìn Lạc Tư.Chẳng phải nó đang ở trong tòa nhà kính của Max sao,Tôi qua hần con tự tiện vào phòng nó bá đạo mà giành lấy cơ thể nó ôm ngủ như con mèo chết,làm cả đêm nó không

dám nhích nhích, nhắm mắt ngủ cũng không xong, bị hơi thể ngang tàn của hắc phủ cả cơ thể, may mắn là chưa bị hắc ăn tươi nuốt sống. Một là người canh chừng hắc giờ trò cuối cùng ngủ lúc nào không hay biết. Đến khi tỉnh dậy đã ngồi trên máy bay tư nhân của Sat bang, còn được đặt cách thêm 2 kẻ mặt đá này nữa chứ.

- Cô không thể yên được sao? Tôi không hiểu sao Lão Đại lại muốn cô làm người của lão đại, một chút bản lĩnh cũng không có. Cuối cùng cô đã làm gì có thể khiến lão đại chú ý để cô theo bên cạnh. _ Lạc Tư nhắm mắt, nằm dài ra ghế, giọng khinh miệt nói.

- Nếu tôi biết tôi đã đắc tội hắc thì đã không phải ở đây. Hắc là kẻ nhỏ mọn mà, dẫm phải chân hắc thôi đã khiến bản thân sống dở chết dở thế này. Muốn bị hắc ức hiếp. _ Nó phụng phịu phồng mang tron mắt lên cẳng nhàn.

Đôi mắt đang nhắm ghiền lười nhát đột ngột mở căng ra, ngạc nhiên nhìn nó không chớp mắt. - Cô.. Cô dám dẫm lên chân lão đại sao?. Cô còn toàn mạng đến bây giờ đúng thật kỳ lạ.

- Kỳ lạ thế nào. Bây giờ chẳng phải tính mạng tôi cũng không giữ nổi sao? _ Nó ngẩn mặt, cứ như đầu phải gì to tát.

- Lúc trước có 1 người vô tình dẫm lên chân Max, liền bị Max bắn chết ngay tại chỗ.

- Sao?. Không không đùa chứ, chân cần kim cương sao mà lỡ dẫm phải đã bị bắn chết. Vậy chẳng phải tôi quá may mắn rồi sao? _ Nó há hốc mồm, trong lòng không khỏi cảm tạ trời đất, lúc đó còn quay lại trêu chọc hắc nữa cơ chứ. Không lẽ bữa đó hắc ăn chay sao.

- Muốn theo Max, cái mạng của cô không chỉ có 1. Nếu không có bản lĩnh, cô cũng có thể chết bất cứ lúc nào. _ Lạc Thần từ nãy giờ như con ong chăm chỉ, đột nhiên lên tiếng lạnh lùng.

Thế tôi nên làm gì, tôi thật không biết gì cả.? _ Nghe tiếng Lạc Thần no liền quay sang nhanh miệng hỏi, nghe tới cái chết cái sống riết từ không quen cũng thành quen đi.

- Thế cho nên, bây giờ mới phải đưa cô đi đào tạo, mới chính thức trở thành người của Sat Bang, người của Sat Bang ai cũng có biệt tài và bản lĩnh và đặt biệt phải luôn trung thành. Max đã ra lệnh trong 5 năm cô phải hoàn thành khóa huấn luyện đặc biệt. _ Lạc tư nhìn no hiển nhiên nói, gương mặt luôn giữ độ lạnh lùng.

- 5 năm, sao lâu thế.!. Vậy tôi phải đến đâu?

- Người của Sat Bang là những người theo Max từ lúc 10 tuổi. Để trở thành 1 sát thủ trải qua không ít lần đối mặt với cái chết. Có những người vào tổ chức cùng với Max đến bây giờ. Cô nghĩ 5 năm của cô là lâu sao. Với cái đầu ngốc nghếch của cô thì không biết có sống sót qua khóa huấn luyện hay không! _ Lạc tư như chế nhạo, tay chống cằm vừa nói vừa nhìn ra cửa kính máy bay.

- Vậy mấy anh theo anh ta năm mấy tuổi. Anh ta trong còn rất trẻ đã có thể có quyền lực lớn như thế, anh ta đã trải qua những gì! _ con mắt nó đột nhiên sáng rõ, chăm chú muốn nghe kể về con người kì dị đó.

- Năm Max vào Sat Bang lúc 13 tuổi, còn chúng tôi đều là những đứa trẻ 10 tuổi được chọn để huấn luyện làm sát thủ. Nếu nói chúng tôi không ít lần đối mặt với cái chết, thì lão đại đã biết bao lần từ cõi chết trở về. Ở Mĩ không 1 người thân thuộc, nếu lần đó Max không dùng mạng sống để cứu 200 đứa trẻ 10 tuổi thì bây giờ đã không có chúng tôi trong Sat Bang. _ Lạc tư không dùng ngẫu nhiên lạnh lùng, chế nhạo mà nói giọng đều đều rất sâu lắng.

- Có phải cậu nói nhiều quá rồi không Lạc Tư _ Lạc thần trầm giọng nhắc nhở không nên nói nhiều.

- Không sao, cô ta ngốc như thế phải để cô ta biết chút ít lợi hại của Max, xem ra cô ta chưa hoàn toàn phục tùng Max đâu _ Lạc tư cười nhếch môi.

Nó vẫn con ngớ ngẩn, mặt cứng đờ: - 13 tuổi đã cứu 200 đứa trẻ sao, này có bóc khóc không đó. _ nó bẽn lẽn nhìn Lạc Tư kho tin.

Lạc tư đánh mặt tức tối: - Nhà đầu gối như cô thì biết gì. Cô làm sao biết được Lão đại là 1 người tài giỏi thế nào, 13 tuổi đã cầm dao đâm chết 3 mạng người, dẫn chúng tôi ra khỏi lửa đạn, 15 tuổi đã theo Lão đại cù đi buôn vũ khí, cầm súng giết trên dưới 100 người. 18 tuổi lật đổ thể lực cũ của Sát Bang lên làm lão đại ai cũng kính phục. 20 tuổi đã đưa Sát Bang lên đứng vị trí ngang tầm với MASéc trong giới Hắc Đạo coi Max như 1 truyền thuyết huyền thoại, trước nay không ai được tận mắt nhìn thấy Max, vì Max là người hành động rất cẩn thận và thông minh, lần nào cũng giấu đi mặt thật, chỉ đứng sau chỉ đạo. 18 năm qua từng ngày Lão đại đều có thể chết bất cứ lúc nào, nếu không có bản lĩnh như 1 vị thần.

- Lạc Tư, cậu là kẻ nhiều chuyện từ lúc nào vậy. _ Lạc thần lo xong việc, liền quay sang cau mày nhìn lạc tư. Gương mặt lạnh tanh răng đe.

- Nói với tôi thì có sao đâu, biết nhiều 1 chút để học hỏi thôi, thế giới hắc đạo tôi chẳng khác nào là đứa mù đi qua cầu khi.

- Cô không cần biết quá nhiều. Lo bản thân cô trước mắt đi _ Lạc thần lạnh giọng, nhưng không hề liếc sang nó.

- Lão đại tài giỏi như vậy thật chứ. Thật ra hắc có bao nhiêu bộ mặt vậy. Lúc là 1 Dương Tổng học thức tài năng phong nhã, khi thì là 1 tên Dương Vĩ hạo sắc biến thái. Còn bây giờ là 1 Lão đại của hắc bang nghe lợi hại như 1 vị thần. Còn người này đúng là khiến người ta kinh sợ. _ Nó chau mày, uyển chuyển nói. Nó không tài nào tin được trên đời này có kẻ tài giỏi như thế, quyền lực, tiền tài, cả bề ngoài đều có, hoàn hảo hơn cả hoàn hảo, sao có thể trải qua nhiều sóng gió như thế. - Chẳng phải nhà hắc giàu sẵn sao, cha hắc là Dương lão gia nhà tài phiệt, có gì lại phải rơi vào hoàn cảnh đơn thân ở Mĩ bị bắt vào hắc bang. Có quá vô lý không _ câu hỏi liên tục được đặt ra trong cái ảo não nhỏ bé của nó.

- Đó không phải là những thế cô cần biết, Nếu 5 năm cô không vượt qua huấn luyện, hình phạt là cái chết, cô nên biết cái này _ Lạc thần nghiêm túc không 1

chút đùa cợt trăm trăm giọng noi.

-Tại sao chứ!_ Nó hòng hốt,cảm giác bất an ập tới.Chưa trả được thù nó sẽ không chết dễ dàng.

-Lão đại đã ra lệnh,nếu cô không vượt qua huấn luyện đặc biệt,dù chỉ còn 1 hơi thở để sống cũng phải bắn chết cô._Lạc tư im lặng được 1 lúc giờ lên tiếng.

Đột nhiên máy bay có cảm giác lắc lư.Đây là máy bay tư nhân,trên máy bay chỉ có no Lạc Thần Lạc Tư,vài người của Sat Bang,khi máy bay có hiện tượng lạ,chuông báo máy bay sắp phát nổ.

-Làm sao thế_Nguyệt Hàm sợ hãi nhìn Lạc Thần Lạc Tư.

Cả 2 trông rất bình tĩnh,những tình huống này không thể hòng loạn:-Cô mau theo tôi.!

-Ngài Lạc thân,lạc tư,máy bay có đặt chất nổ,sắp không kịp rồi_ 1 người đàn ông người Tây cao to chạy tới bắt bảo.

-Có kẻ giờ trò,không lẽ lão già Tổng hào đã tìm ra Trịnh Nguyệt Hàm,dám cả gan hành động trên máy bay của Sat Bang._Lạc tư nóng giận la lớn.Căng thẳng nhìn qua Lạc thần đang lướt tay đánh liên tục trên bàn phím.

-----ĐỪNG---BỪNG-----Cả 1 vùng bầu trời rực cháy khói lửa phát ra từ chiếc máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: 5 Năm Sau

Washington D.C thủ đô nước Mĩ.

Trong tòa nhà cao ốc chọc trời.Ở đại sảnh đang diễn ra 1 buổi dạ tiệc,tất cả những người ở đây đều là những người tai to mặt lớn,sang trọng tôn quý.Chung quy là những người làm ăn kinh doanh,những người có quyền lực chính trị đều xuất hiện tại đây.

Ngoài những người bên trong căn đại sảnh đang trò chuyện vui vẻ,bàn luận làm ăn hợp tác và khiếu vũ thì ở 1 gian phòng khác có 1 người không mang thân phận như họ đang âm mưu hành động ý đồ đen tối.

-Mẹ kiếp!_ Tiếng tức giận vừa được phát ra từ người có thân hình thon nhỏ bận đồ đen từ trên xuống dưới,đôi tay liên tục lướt nhanh trên bàn phím chiếc Laptop.Căn phòng tối chỉ duy nhất màn hình chiếc máy Laptop phát sang,rọi vào gương mặt kia mờ mờ ảo ảo,trông rất nghiêm túc và sắc xảo.

-Anh đang đùa tôi phải không.Chỉ có 1phút cho anh._giọng nói vốn rất ngọt nhưng phát ra thì nghe rất khó chịu,trên tai gắn bộ đàm dường như đang nói chuyện với người bên kia chiếc bộ đàm nghe như rất gấp gáp.Tay thon mềm vẫn tiếp tục lướt bàn phím rất nhanh.

---Cách---Yes!_mừng rỡ hô 1 tiếng,tất nhanh màn hình kết nối tài liệu mật.Nó thu dọn đồ nghề,vừa định bước ra ngoài,tay sờ lên chiếc bộ đàm hình hoa văn như chiếc bong tai trên lỗ tai chính cho rõ hơn,miệng nói nhanh:-Còn 2 phút.!

-Lộp cộp---Lộp cộp---Tiếng gót giày vang lên gấp gáp đi như chạy.Bước ngang nhiên ra ngoài ngang qua khu đại sảnh,nó chỉ liếc nhanh vào trong nhìn những người bên trong khoảng vài giây 1 đường cong trên khoe mỗi chột hiện ra kì dị,đến gần thang máy.

Nó nheo mắt khi vừa bắt gặp 2 tên người Tây bận áo đen,miệng lẩm bẩm như đang chửi rủa:-Khốn kiếp,tốt nhất đừng nhìn thấy tao,nếu không bọn bây xui xẻo.

Nó lách qua bên tường,cố tránh để 2 tên kia không bắt gặp.Không đúng lúc vừa cất bước đi thì 1 tên đã bắt gặp được bóng lưng nó.-Đứng lại!_vội kêu chạy theo.Tên còn lại cũng chú ý chạy cùng.

Không những nghe thấy tiếng kêu mà bỏ chạy,ngược lại nó rất ngoan ngoãn đứng im không nhúc nhích quay lưng với bọn chúng.Khi 2 tên áo đen bước tới gần.

--Bóp--Bóp---Rầm---Chưa kịp nhìn thấy mặt,nó đã nhanh như chớp quay lại tung 1 cước thẳng chân đá vào mặt 1 tên,1 tên thì đâm mạnh vào 2 mắt,lực đủ để bọn chúng chóiang váng loạng choạng mà ngã xuống đất,chưa kịp định hình ngồi dậy,nó tiếp tục đá liên tục vào mặt 2 tên vệ sĩ khiến chúng bất tỉnh nằm bịch dưới đất.

Nó nhả mặt quay đi.-Shit! 2 thằng khốn làm hao hết 3 phút!

Nó chạy nhanh ra ngoài,tránh những kẻ gây rắc rối hao thêm thời gian.

Tiếng nói từ bộ đàm hình hoa văn như chiếc bông tai đeo trên lỗ tai phát ra:-Cô làm gì vậy...sao con chưa ra!

Nó chạy như bay,phóng ra cửa đi tiện tay nhấn cái chuông báo động,miệng nhếch nhếch cười:-Gặp phải bọn ruồi xui xẻo,cho bọn trong kia thêm chút thú vị,để xem chân bọn họ chạy nhanh cỡ nào!

Chạy tới khung cửa kính,chẳng chờ đợi nó nhào tòi phóng ra ngoài,---Xoàng---cả người lướt qua những mảnh vỡ thủy tinh mà bay ra khu thảm cỏ như biết rõ từ trước mà chẳng có chút thương tích nào.

Đến cửa ngoài chiếc MôTô phân khối đầu sẵn.Nó phóng nhanh lên chiếc mô-tô.

--ĐỪNG---BÙM---Tiếng Rồ ga vừa nổ,thì cả tòa nhà cũng nổ tung,khói lửa mịt mù,tòa nhà kính gần như sập đổ.Thân hình nhỏ nhắn cười trên chiếc mô-tô màu đen loáng mạnh mẽ lướt qua biển lửa.

Nó không hề liếc nhìn qua,những kẻ khi nghe thấy tiếng chuông báo động,kẻ nào nhanh chân đã thoát chạy ra ngoài nằm sấp xuống đất.Từ xa chiếc Lamborghini khuất trong tối đầu rất lâu cũng khởi động chạy đi.

Dáng người nhỏ nhắn điều khiển chiếc mô-tô như nằm gọn trong lòng bàn tay mà phóng như tên bắn trên lộ lớn.Lướt qua những tòa nhà lớn,những ánh đèn kiêu sa lung lay trên đường.Đầu chưa đội mũ,mái tóc dài màu đen óng của nó trước kia bây giờ biến thành màu nâu xám đặc biệt mượt mà thả dưới làn gió bay phấp phới.Gương mặt đã trở nên xinh xắn hơn trông như búp bê thật,vẫn đôi mắt to tròn đen láy tinh khiết không pha tạp chất nhưng giờ nó đã có thêm phần sắc lạnh khác biệt hơn với đôi mi cong dày đen vút,cánh mũi thon gọn thanh tao làm nổi bật phần đường nét khiêu mĩ của búp bê,đôi môi mím chặt dưới luồng gió lạnh vẫn căng đỏ mọng như cánh hoa anh đào.Vì chạy gió ngược hơi lạnh làm làn da trắng không tỳ vết ửng hồng trở nên đồng cứng Cơ thể uyển chuyển lượn như bay trên xa lộ Hoa Kỳ tạo nên sự mạnh mẽ quyền rũ khác thường toả ra từ nó.

Hoa kỳ,nơi kiêu sa kiêu mị giàu có tiền tiến nhất,cũng là nơi mùi máu tanh đậm đặc nhất.có thể bắn chết bất cứ ai,có thể có những hàng loạt tin xảy ra vụ cháy nổ bom hàng ngày,có thể mang vũ khí trên người đến bất cứ đâu.Có thể xống phóng đảng tự do mà chẳng có xã hội nào lên tiếng chỉ trích.Nói như vậy không có nghĩa là nơi đây không an ninh không có pháp luật,mà nơi đây ngược lại là nơi nghiêm ngặt nhất,cảnh sát điều rất nghiêm túc và rất có trách nhiệm.Chỉ là xem ai thông minh khôn khéo hơn nhanh tay hơn.Vì giữ những nơi tiền tiến và kỉ luật cao thì những nơi đó càng khiến những kẻ trong thế giới đen thích thách thức nhất.

Hắc đạo đã tìm đến mảnh đất này để tồn tại và khuếch trương thế lực.Có thể tự do buôn bán vũ khí,có thể bắn chết người vì lí do tự vệ,có thể phạm pháp nhưng vẫn có khả năng thoát tội để bọn cách sát chỉ có thể đứng khoanh tay không làm gì được.Vì nơi đây là mảnh đất tự do.Cũng chính nơi đây đã tạo nên 1 con người khác chính là Trịnh Nguyệt Hàm

Thả người vào làn gió lạnh,những suy nghĩ vu vơ dừng lại khi chiếc xe đồ trước 1 tòa biệt thự.Đôi chân mang chiếc giày ống cổ cao màu đen đến khủy chân gạt chống bước xuống xe.Ung dung bước vào trong biệt thự.Khu biệt thự ở ngoài có khu vườn thảm cỏ xanh,hồ nước lớn bên cạnh.Đến tới tòa biệt thự rất khác biệt,kiến trúc mang nét hiện đại của châu Âu,vừa mang phần cổ điển của Châu Á.

https://fbcdn-sphotos-b-a.akamaihd.net/hphotos-ak-pm2/t1/1525588_590898237652501_1792466352_n.jpg

Nó bước đến tấm cửa kính lớn dày đặc không thể nhìn thấy bên trong.Nó gỡ chiếc bao tay da màu đen bấm những con số mật mã,chiếc cửa liền tự động mở ra.Bước vào trong những thiết bị hiện đại đều khắp nơi,những ánh đèn màu vàng trong sang trọng.

Bước đi thản nhiên tới cái ống dài làm bằng kính,chiếc kính mở ra,nó bước vào trong,chiếc ống đưa nó từ từ lên cao.

Đi vào trong 1 căn phòng,kiến trúc kì quái,những màn hình camera dày đặc,những loại công nghệ tân tiến nhất.

-Lão đại_Nó lên tiếng có phần kính cẩn nhưng pha sự lạnh nhạt và nghiêm nghị.

Người đàn ông ngồi ngạo nghễ quay lưng với nó,trên chiếc ghế lớn,đôi tay bần quơ đặt trên trán trong ta mị,hơi thờ ngang tàn mạnh mẽ phả ra,đôi môi mông chề quyền rũ động dẩy:-Cô biết mình vừa sai phạm gì không?

Nó mím môi,cất tiếng-Lão đại,tôi biết đã ra trễ mất 3 phút.! Nhưng mà...

-Sai là sai,bước vào trong ,đó là hình phạt!_lạnh lùng cắt ngang lời nó,không để nó phải giải thích.Người đàn ông có cặp mắt sói sắc như lưỡi dao,từ từ quay lại,đưa mắt qua phía căn phòng bên trong.Chủ ý bảo nó đến nhận hình phạt đang chờ sẵn.

Nó nắm chặt tay,có thể cãi lại sao,chỉ có thể bước vào trong phòng.Vừa vào,hơi lạnh đã trùm lấy người nó,căn phòng chẳng có gì,chỉ như 1 cái hộp trống.Nó nhìn lên cái máy lạnh,tự nhiên thấy thật may không phải là 0độC,nếu là âm nữa thì không tài nào chịu đựng nổi.

Nó cởi chiếc áo khoác ngoài,chỉ còn lại cái áo thun xám mỏng manh.Một cơn lạnh làm người nó bật run lên.

Nó bước tới cái camera,ngẩng mặt lên nhìn:-Bao lâu tôi mới có thể ra?

Hắn chăm chú nhìn nó qua màn hình,đường nét trên gương mặt hiện rõ qua đôi mắt sâu hút đáng sợ,gọng nói như nhiệt độ của đỉnh núi trên Bắc cực:-Đến khi nào tôi vừa ý!

Nó nhăn mặt,mím môi,không cựa nệ mà lên tiếng-Này..!Chẳng lẽ phải đợi đến lúc tôi chết công anh mới vừa ý!

-Còn nói, tôi sẽ đem cô đi những nước rồi mới nhét cô vào phòng lạnh._âm thanh lạnh tanh trầm đặc,hơi thở đều đều vang lên.

Nó đánh mặt,quay đi không thèm chấp nữa,tìm 1 góc nào ngồi bó người lại.Hắn là bá đạo ngang tàn,nói lí với hắn như đàn gỏi tai trâu.Để hắn giận thật đem đi những nước rồi cho vào phòng lạnh thì chỉ có cúm chết nhanh hơn.Chẳng ai nghĩ ra được hình phạt tàn độc như hắn,không làm nó bị thương nhưng vẫn có thể hành hạ nó.Chỉ có thể là Max Lão Đại đáng sợ nhất Hắc Đạo.

Ngồi co rúm,cơ thể nhận thấy được khí lạnh đông cứng người dần,nó đột nhiên nhớ Vĩnh.Ngày xưa Vĩnh đã sưởi ấm cho nó mỗi khi nó lạnh.Bàn tay to và ấm ôm trọn vào trong người,hơi ấm làm nó thấy an toàn và yên bình mà lưu luyến.Nó nhớ Vĩnh người con trai ngàn lần không được nhớ,người con trai đầu tiên yêu thương nó thật lòng.Nhưng cuối cùng nó đã từ bỏ,nó chọn cách rời xa Vĩnh,cách tốt nhất cho cả 2.Duyên ông tơ bà nguyệt vốn định đã không se kết cho nó và Vĩnh,nó đành buông xuôi chấp nhận.Vì không tài nào có thể xóa đi quá khứ mà ở bên cạnh Vĩnh,con trai của kẻ thù giết cha mẹ mình.Nó tự hỏi nếu gặp lại Vĩnh nó vẫn sẽ yêu Vĩnh như lúc đầu không.Câu trả lời chắc là không thể.Sao bây giờ nó nhớ Vĩnh quá.Cô gái 5 năm trước chỉ mới 18 tuổi giờ đây đã 23 qua rồi cái tuổi mơ mộng trong sáng.Nó chợt cười nhạt ý nghĩ về Vĩnh nhanh chóng lại xua đi,vì bây giờ điều nó đã trở nên qua xa vời.

Tự nhiên nó lại nghĩ.Nếu 5 năm trước nó chết trong vụ máy bay đó chắc giờ không ngồi chịu chết cống thể này.Năm năm trên mảnh đất Hoa kỳ,cứ tưởng rằng nhiều khi không còn đủ sức ngược được nữa,những lần bất tỉnh rồi lại sống dậy mà vượt qua 1 cách khác nghiệt.Ngững trận đòn roi để vượt qua sức chịu đựng cơ thể.Những lần tưởng như không thoát ra khỏi hầm bom nếu không cắt được đúng dây,những lần té từ trên cao xuống,cách huấn luyện của Sát Bang đúng thật là rất kinh khủng.Học được cách bắn súng,chế tạo vũ khí,sử dụng những công nghệ cao,kiến thức về bom,thuốc súng,địa chất,khoáng vật,tất cả đều được học qua.Đáng lẽ nó phải như bao người thi đỗ tốt nghiệp,sau đó là đại học,rồi tìm kiếm 1 việc làm nuôi sống bản thân.Nhưng ngược lại những thứ nó học hoàn toàn khác biệt.Luyện võ,đua xe ô tô,chạy mô tô lại trở thành sở thích của nó,chứ không phải là sở thích shopping,ăn vặt,dạo phố như những cô gái bình thường đều có.

Đều làm người ta bất ngờ nhất là chỉ 5 năm mọi huấn luyện nó đều làm tốt hơn mong đợi.Tài bắn súng không ai trong Sát bang có thể đấu lại nó trừ Lạc Tu.Giải mã hacker chỉ đứng sau Lạc Thần.Võ thuật vốn từ nhỏ nó đã được học qua để tự vệ,khi là trẻ mồ côi ở cưu nhi viện,đây là cách tự bảo vệ mình.Khi được huấn luyện,ngày nào cũng bị đánh đến tay chân không nhắc nổi,Nó nhớ câu nói khi nó nằm ngất dưới sàn của LowRand”Đánh hoặc bị đánh,nếu ngày nào cũng để bị đánh thì đừng nghĩ tới chuyện trả thù,ngu ngốc”sau đó nó đã điên cuồng luyện tập,đến khi nó có thể đánh ngã 1 tên Võ sĩ cơ bắp.Sức nhỏ bé nó đã trở nên mạnh đến không tưởng chỉ bằng 2 từ “trả thù”.

Cơ thể giờ đã tê cứng,đôi môi tím tái khô khốc,đôi mắt lim dim như sắp ngất đi.Nếu không nhờ huấn luyện cơ thể,chỉ bằng cơ thể của 1 cô gái bình thường đã không tài nào chịu được quá 5 phút với bộ dạng quần áo mỏng manh thế này.Đã 15phút trôi qua cơ thể không chịu được mà ngất đi.

Phúc Hoàng gương mặt thanh tú nhìn lên màn hình lo lắng,nóng vội lên tiếng-Max! cô ấy không thể chịu đựng thêm nữa.

Dáng người to lớn ,gương mặt ngày càng cứng cõi nam tính của người đàn ông 30,đã 5 năm nhưng vẻ đẹp sắc bén như chạm khắc không những không suy giảm mà càng lúc thu hút quyền rũ hơn.Làn da bánh mật mịn màng làm người ta muốn dùng môi niếm thử,đôi mắt sâu hút vốn rất đáng sợ giờ đây càng tỏ kinh sợ hơn. Mái tóc dài đến tai mượt mềm tự nhiên phủ trước trán của ngày xưa giờ đã được cắt ngắn hơn lộ ra cặp lông mày rậm như thanh đao thể hiện sự kiêu ngạo tàn độc của loài thú dữ,đáng ghét nhất là chiếc mũi quá hoàn hảo và đôi môi mỏng chếnh chếnh quyền rũ chết người,đáng tiệt hẳn chẳng phải con gái,nếu không chắc là 1 nữ nữ,không sao 1 Mi nam tử như loài ác ma ẩn hiện lúc ngoài sáng lúc trong tối như Dương Vĩ mới càng thu hút.Môi khẽ cong cong nhếch lên-Lo lắng lắm sao?

-Phải,tôi lo cô ấy sẽ không chịu đựng thêm nữa mà nguy hiểm tính mạng._Phúc hoàng không câu nệ,khẳng khái nói mà mắt nhìn lên màn hình lo lắng nóng ruột.

Nhắm nghiền mắt thư thái tao nhã quý dị, hơi thở hắt đều đều ,nhàn nhạt giọng cất lên:-Mang cô ta đi đi.

Phúc Hoàng không nói gì thêm,nhanh chóng xông thẳng vào phòng bế nó ra ngoài.Trước khi ra ngoài Hoàng cất tiếng lãnh đạm-Cô ấy không làm lỗi gì cả.Anh đừng đem mọi thứ đổ lên người Nguyệt Hàm nữa.!.Nói xong anh cất bước nhanh ra sưởi ấm cho nó.

Nụ cười nhếch môi của hắn hiện ra,tạo 1 đường cong tuyệt mỹ,mọi thứ đều rất trầm ổn,nhưng không tài nào nắm bắt được suy nghĩ của hắn,thật ra hắn là như thế nào đây.

Sau khi Phúc hoàng làm nóng,pha tách trà rừng .nó từ cũng tỉnh dậy.Uống lấy 1 ngụm liền nói:-Tôi vẫn còn sống!

-Đây là lần thứ mấy cô tỉnh lại nói với tôi câu này rồi_Phúc hoàng mỉm cười hiền,đứng bên cạnh giường nó,khoang tay lại nhìn nó.

Nó cũng bật cười,đôi môi trách bệch từ từ trở lại hồng tươi,dù tay vẫn còn lạnh run.nó nhẹ giọng nói:-Vây không biết đây là lần thứ bao nhiêu khi tôi tỉnh dậy điều nhìn thấy anh.

Phúc Hoàng cười tươi tay bỏ vào túi quần,giọng hờn dỗi-Ý cô là không muốn tỉnh dậy là nhìn thấy tôi.

-Không!tôi còn phải cảm ơn anh rất nhiều lần giúp tôi.!.nó lại cười,nói nhanh,về mặt rất cảm kích.Từ trước giờ mỗi khi nó bất tỉnh không chịu đựng được người cứu nó đều là Phúc Hoàng.Người duy nhất trong Sát Bang luôn tươi cười với nó,và ngược lại nó cũng chỉ cười với Hoàng.Hoàng luôn có nét gì đó rất giống Vĩnh,rất dịu dàng,có nụ cười ấm áp hệt như Vĩnh.

-Nếu cô còn cảm ơn mãi,lần sao tôi sẽ không cứu cô. Phúc Hoàng nhăn mặt,anh không muốn cô trở nên khách sáo với anh.Anh lên tiếng nhắc nhở-Cô nghĩ ngợi đi,ngày mai phải cùng Max đi 1 chuyến có thể sẽ nguy hiểm,nhưng nếu là bên cạnh Max cô chắc chắn sẽ không sao.

-Anh nói sao,Lão đại cũng đi.Nhiệm vụ lần này không phải chỉ 1 mình tôi.!.Nó tỏ ra khó tin,quay mặt nhìn Hoàng.Trước giờ nhiệm vụ nào cũng là nó

đơn thân giải quyết.Lần này là gì mà để Lão Đại luôn đứng trong bóng tối ra mặt

-Từ giờ về sao,cô sẽ không đơn thân nữa,sẽ cùng đi với chúng tôi,sau này có những hoàn cảnh rất nguy hiểm cô nên cẩn thận.Hôm nay Lão đại làm thế là đang nhắc nhở cô,mọi việc đều phải suy xét cẩn trọng._Phúc Hoàng lãnh đạm nói,vẫn đứng nguyên vị trí nhìn xuống thân hình nằm trên giường.

-Tôi biết,nhưng tôi đã tính trước ra kịp lúc._Nó buồn chán lên tiếng.

-Không phải kịp lúc là được,hoàn cảnh nguy hiểm lúc nào cũng được tính bằng giây,chi cần cô chậm 1 giây cũng có thể mất mạng.Huống gì như hôm nay cô đã hao hết 3 phút dự tính.Max trừng phạt cô là để cô biết mạng sống cô rất mỏng manh,ở thế giới này có thể chết bất cứ lúc nào,nếu như đi sai 1 bước._Vẫn giọng nói đều đều,nói rõ ràng cho nó hiểu ra.

Nó cũng dần thừa biết những chuyện chết sống được tính bằng phút bằng giây này rồi.Chi là gặp phải bất trắc không trở tay thôi.:-chi do gặp phải 2 tên vệ sĩ,nếu không tôi đã ra đúng giờ.

-Tại sao lúc đó cô không chạy nhanh ra,việc cô đứng lại dạy dỗ bọn chúng đã làm tính mạng cô nguy hiểm thêm.Max đã biết nên mới tức giận mà phạt cô.

Nó ngạc nhiên mở mắt to nhìn Hoàng:-Lão đại biết sao?_nó nhận ra thì ra Max làm thế vì lý do gì,hắn đúng là kẻ kì lạ,và thần thông chuyện gì cũng biết,không qua mắt được hắn.

-Mọi hành động của cô trước nay Max đều nắm rõ.Cô không nên sơ suất nữa chọc giận Max thì phải chịu khổ,tôi không thể cứu cô mãi được._Hoàng trầm giọng đều đều.Định quay bước đi-Cô ngủ đi,đến giờ tôi sẽ đánh thức cô.

Nó mệt mỏi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.Nửa đêm,nó có cảm giác cơ thể rất nặng nề,như có vật rất nặng đè lên người,nhưng vẫn không buồn mà mở mắt,nhựa giọng nói:-Hoàng à! anh để tôi ngủ thêm được không!

Cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ phả vào sau gáy,hơi nóng làm nó nhột nhột,liền xoay qua.Hửi được mùi thơm rất nam tính,nghe rất dịu nó từ từ mở mắt ra.Khuôn mặt tuấn mã hiện rõ như vật được phóng to trước mắt.Nó chớp mắt liên tục.:-Sao..sao..anh lại ở đây!

Đôi mắt đang nhắm long mi dày khẽ động dậy mở ra.Nhìn nó chăm chú,cơ thể nó vừa mới được sưởi ấm không bao lâu giờ lại bị đóng băng lần nữa:-Sao không thể ở đây._Giọng nam tính bình ổn lên tiếng.

-Lão Đại,anh lại biến thành Dương Vĩ phóng túng rồi sao,bây giờ anh bị mộng du phải không_Nó ngơ mặt lên tiếng,nhưng vẫn không dám động dậy.Từ 5 năm nay hắn vốn không hề đụn đến nó,cứ ngỡ hắn không hứng thú với thuộc hạ của mình,nên nó rất yên tâm,không còn sợ hắn ăn tươi bắt cứ lúc nào như ngày trước ở biệt thự Cool.Cái ý nghĩ Hân là phóng đảng trắng hoa ngày xưa đã biến mất từ khi biết con người thật của hắn là Max,từ lâu đã không còn xem hắn là Dương Tổng nữa.Giờ đây chắc hắn bị mộng du rồi.

-Đang nói gì thế.Nằm yên ngủ đi._Hắn lười trả lời,nghiêm giọng nói rồi nhắm mắt lại.

-Nhưng lúc sáng còn rất tức giận sao giờ lại..._Nó nhanh miệng nói,vẫn nhắm mắt mở to mắt nhìn gương mặt lạnh lẽo kia nhắm mắt đang vờ ngủ.

Chưa kịp nói xong,hắn nhắc đầu tiến sát lại mặt nó cách 2 cm là môi cả 2 sẽ chạm.Nó liền nín bật.không dám nhúc nhích,hơi thở mạnh mẽ nam tính đáng sợ của ngày thường giờ đây đang liên tục trùm lấy gương mặt nó,hơi thở quyến rũ thơm mùi bạc hà làm nó không tài nào ghét được.Nó đành nhắm mắt lại im lặng rang mà ngủ.Cánh tay hắn ngang ngực ôm eo nó cứ như đang ôm gối ôm,dí sát vào lòng ngực hắn.

-Tôi cảnh cáo không được tự ý đem mạng cô gặp nguy hiểm,chưa được tôi cho phép cô không được hành động ngu ngốc._Âm thanh trầm trầm đột nhiên thấy rất ấm,nghe như rất đáng sợ,nhưng thật ra thì không hề sợ chút nào.Chắc có lẽ ở rất gần,do ảnh hưởng hơi nóng nên nó không thấy lạnh lẽo thường ngày,vẫn nghe những chẳng dám mở mắt.Nó chỉ nín thở gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cô Ta Chính Là Chim Sẻ

-Lão Đại,anh lại biến thành Dương Vĩ phóng túng rồi sao,bây giờ anh bị mộng du phải không_Nó ngơ mặt lên tiếng,nhưng vẫn không dám động dậy.Từ 5 năm nay hắn vốn không hề đụn đến nó,cứ ngỡ hắn không hứng thú với thuộc hạ của mình,nên nó rất yên tâm,không còn sợ hắn ăn tươi bắt cứ lúc nào như ngày trước ở biệt thự Cool.Cái ý nghĩ Hân là phóng đảng trắng hoa ngày xưa đã biến mất từ khi biết con người thật của hắn là Max,từ lâu đã không còn xem hắn là Dương Tổng nữa.Giờ đây chắc hắn bị mộng du rồi.

-Đang nói gì thế.Nằm yên ngủ đi._Hắn lười trả lời,nghiêm giọng nói rồi nhắm mắt lại.

-Nhưng lúc sáng còn rất tức giận sao giờ lại..._Nó nhanh miệng nói,vẫn nhắm mắt mở to mắt nhìn gương mặt lạnh lẽo kia nhắm mắt đang vờ ngủ.

Chưa kịp nói xong,hắn nhắc đầu tiến sát lại mặt nó cách 2 cm là môi cả 2 sẽ chạm.Nó liền nín bật,không dám nhúc nhích,hơi thở mạnh mẽ nam tính đáng sợ của ngày thường giờ đây đang liên tục trùm lấy gương mặt nó,hơi thở quyến rũ thơm mùi bạc hà làm nó không tài nào ghét được.Nó đành nhắm mắt lại im lặng rang mà ngủ.Cánh tay hắn ngang ngực ôm eo nó cứ như đang ôm gối ôm,dí sát vào lòng ngực hắn.

-Tôi cảnh cáo không được tự ý đem mạng cô gặp nguy hiểm,chưa được tôi cho phép cô không được hành động ngu ngốc. _Âm thanh trầm trầm đột nhiên thấy rất âm,nghê như rất đáng sợ,nhưng thật ra thì không hề sợ chút nào.Chắc có lẽ ở rất gần,do ảnh hưởng hơi nóng nên nó không thấy lạnh lẽo thường ngày,vẫn nghe những chẳng dám mở mắt.Nó chỉ mím môi gât đầu.

Không nói thêm lời nào,Hắn im lặng rồi ôm đầu nó vào lòng ngực,Cơ ngực to lớn và cứng rắn của Dương Vĩ khiến nó như ngạt thở.Nhưng phải công nhận nằm gọn trong cơ thể hắn thật rất ấm và thoải mái.

Suốt cả đêm hắn ôm nó ngủ như thế cho đến khi nó tỉnh dậy

Đã không còn nhìn thấy hắn bên cạnh nữa.

Ngồi trong chiếc hộp xé,đôi tay cứng rắn đặt lên thành xe,cửa kính được mở toang,gió ù ù tạt vào,khiến vài cọng trên mái tóc mềm nhuyễn nhẹ nhàng hát lên.Phát thêm sự lẳng từ kiều ngạo và tà mị của Dương Vĩ.Thân ảnh to lớn ngồi dựa dựa ra thành ghế ngạo nghễ.

-Hôm qua...anh ngủ cùng Nguyệt Hàm _Phúc hoàng ngập ngừng nói,nhưng ánh mắt không hề nhìn qua con người ngang tàn kẻ bên.

Thân hình ngạo nghễ vẫn không động đậy,ánh mắt ma mị khó tả.miệng như có vẻ ngời ngời ý cười.- Thì sao?

Phúc Hoàng nghe hơi sựng người,biết quá rõ con người của Max.Một kẻ bá đạo tàn độc,lại rất phong lưu phóng đảng,anh sợ nếu Max coi Nguyệt Hàm cũng giống như những loại đàn bà khác mà vô tình chà đạp lên người con gái nhỏ kia,chắc hẳn Nguyệt Hàm sẽ bị Max làm tổn thương.Nguyệt Hàm đã chịu đủ từng đó tổn thương, không thể chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa,nhất là chuyện tình cảm là con dao rọc sâu nhất và đau đớn nhất.Nếu Nguyệt Hàm là thuộc hạ của Max thì không có gì đáng nói đó lại là điều tốt cho cô gái yếu đuối này.Nhưng là tình nhân thì tuyệt đối không được.Max sẽ là kẻ nguy hiểm nhất đối với Nguyệt Hàm.Phúc Hoàng thở hắt ra 1 hơi,trầm giọng:-Cô ấy không hợp khẩu vị của anh đâu.Nếu anh ngăn ong bướm thì tôi sẽ kiếm cho anh chim sẻ.

Max nhếch môi nói lạnh:-Cô ta chính là chim sẻ.

Max nhếch môi nói lạnh:-Cô ta chính là chim sẻ.

Hoàng ngây người,không ngờ Max đã khẳng định rõ ràng,ý Max là đang hứng thú,Hoàng nhanh miệng nói ngay:-Không cô ấy không thuộc loại nào hết.Cô ấy không phải loại anh cần.

-Anh đang lo lắng điều gì,Hoàng? _Hắn ma mị nheo mắt xoay qua liếc nhìn Phúc Hoàng,chờ đợi câu trả lời.

Hoàng phải đang rất lo lắng,vì đó là 1 cô gái đặc biệt,anh rất quan tâm,làm sao anh không lo lắng được.Những thứ tình cảm che chở đó anh biết rõ đó chỉ là 1 thứ thương cảm của 1 người anh,không hơn không kém.Anh nhàn nhạt cất tiếng:-Mọi thứ,tất cả những gì cô ấy liên quan đến anh tôi đều lo lắng.

-Không cần bận tâm.Món đồ của tôi anh có quyền quản. _Thần sắc hắn biến đổi,khí lạnh tỏa ra,dùng giọng nói ngông ngạo và độc tài.

Hoàng sựng người,anh như haòn toàn rơi vào thế bí,anh không thể ngăn cản được điều mà Max muốn.Dù là 1 người bạn quen biết từ lúc mới biết đi.Chính hắn đã đưa Hoàng đến với thế giới đen này,làm anh hiểu ra cái gọi là bạn vốn trong thế giới của Hắc đạo là không hề tồn tại.Kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc.Hoàng rất nể phục hắn,nếu bảo anh làm giặc đối đầu với hắn đúng là 1 lựa chọn ngu ngốc nhất,thà là 1 người dưới trướng hắn mới là cách chọn thông minh,vì không ai có thể đầu thắng kẻ bá đạo độc tài này.Nếu nói anh sợ thì không hẳn là sợ,vì ít nhiều người hắn tin tưởng nhất vẫn là anh,anh cũng rất kính trọng hắn,anh không cần biết thế giới hắc đạo có tình bạn hay không đi nữa,anh vẫn xem hắn là 1 người bạn anh có thể dùng mạng sống để đổi lấy.Anh suy nghĩ cho cùng,nếu đem Nguyệt Hàm người em gái hàng xóm lúc nhỏ này chưa đáng để anh và Hắn phải trở mặt.Anh đành im lặng qua cho qua,đến khi nào Nguyệt Hàm cần anh bảo vệ thì anh cũng sẽ tận lực giúp đỡ.Con bây giờ có lẽ không nên làm phật ý hắn.

-Thôi không nói chuyện này nữa,Tôi đã kêu cô ấy chuẩn bị tối nay cùng đi với anh.Anh không mang theo Lạc Thần sao,nếu có gì cũng có thể trợ ứng.

-Không,chi cô ta là đủ.Chỉ là 1 cuộc giao dịch. _Hắn nhắm hờ mắt tà tà nói lạnh.

-Trước nay giao dịch đều là Lạc Thần.Bọn chúng chưa từng gặp mặt Lão Đại Sát Bang,tôi e sẽ có nguy hiểm. _Hoàng nghiêm giọng liếc sang Max.

-Dĩ nhiên sẽ có quả mồi mần.Nhưng tôi lại thích sự kích thích,trò chơi chỉ mới bắt đầu thật sự cần phải làm nóng đôi chút. _Đôi mắt sói vẫn nhắm nghiền,bình ổn nói.

-Bọn họ suốt 7 năm nay luôn muốn nhìn thấy Lão Đại Sát Bang mà không ích lần làm hao phí tinh thần.Lần này tận mắt gặp mặt chắc hẳn họ sẽ không bỏ qua cơ hội để trả thù.Số người anh sát hại quả thật không ít,nếu họ đã biết anh là ai thì e rằng. . _Hoàng lại trở nên lo lắng,nheo mắt vừa nói vừa suy tính.

-Giấu kỹ như vậy,chẳng lẽ là do tôi sợ họ trả thù sao.Kẻ đứng trong tối lúc nào cũng nhanh tay hơn.

- Vậy sao, anh lại muốn lộ diện! _Hoàng trầm mặc.

-Đôi khi đứng trong tối quá lâu sẽ không thể nhìn rõ ràng thế cuộc. Lão già đó có thể đứng trong tối 30 năm, tôi chỉ muốn thử cảm giác đứng trong bóng tối có vui như lão già đó không. Bây giờ là lúc cho Lão ra ngoài chơi đùa rồi. _Tur thế vẫn không đổi, môi nhếch cong về khinh miệt đáng ghét.

Hoàng chỉ gật nhẹ đầu. Không khí trong xe lại rơi vào im lặng ngọt ngào, cả 2 mỗi người suốt đường đi đều theo đuổi những ý nghĩ riêng mà không nói thêm lời nào.

.....

-Này, mô tô đâu.? _Nó hất mặt lên nhìn Lạc Tur

-Shit.! Cô ám đầu à. Mô tô của cô ở đâu làm sao tôi biết mà chạy đến đây đòi của. _Lạc Tur cao giọng hếch mặt.

-Anh không lấy thì ai chứ, trong đây chỉ có anh biết chạy mô tô. _Nó cao giọng liếc nhìn Lạc Tur.

-Bây giờ cô muốn kiểm chuyện đúng không. Nói lại lần nữa là Tôi không lấy Mô Tô của cô. _Lạc Tur cau khinh.

-Vậy thì nó biến đâu được, hôm qua tôi đã đem vào bãi rõ ràng, khóa cẩn thận, anh là người hay đâm chĩa tôi nhất, không phải anh ghét tôi nên mới giấu cục cụng của tôi đi mất còn gì. _Nó tức tối khẳng định, cau mày lớn giọng nói.

--Á.. _Nó bị Lạc Tur nhéo 1 cái vào mũi, liền la 1 tiếng, sờ vào mũi. :-Điện à, sao nhéo mũi tôi!

-Cô điên thì có, cục cụng cục shit gì của cô không giữ được bị lấy mất thì chạy lại đồ lỗi cho tôi lấy. Chứng cứ đâu hả.? _Lạc Tur nóng giận, cao giọng không kém.

-Chứng cứ là hàng ngày anh đều ức hiếp, móc họng tôi, trong đây chẳng ai hay kiểm chuyện với tôi như anh hết. Anh lấy chứ không ai.

-Ê..cô giờ muốn đánh nhau đúng không. Còn nói nữa tôi đánh cô.! _Lạc Tur hùng hục lửa, nghiêng răng ghien lợi.

Nó hếch môi trợn mắt. -Giỏi..có ngon thì...

-Sao lúc nào 2 người cũng làm ầm ĩ hết vậy. Có thể không cãi nhau 1 ngày không hả? _Lạc Tur từ đâu đi tới.

-Do cô ta kiểm chuyện trước thôi! _Lạc Tur nhanh miệng nói. Giọng con tức tối liếc nó.

-Gi..chứ ,tôi chỉ kiểm xe, không kiểm chuyện.! _nó liếc Lạc Tur 1 cái, giọng lạnh lãnh.

-Xe Mô tô của cô, lão đại cho người lấy đi rồi! _Lạc Tur lạnh giọng.

-Sao lại lấy đi chứ. Không nói tôi 1 tiếng nào. _Nó trợn mắt ngạc nhiên.

Lạc Tur nhúng vai nói về hiển nhiên: -Lời nói của lão đại cần sự đồng ý của cô sao.

Nó im bật, lặng người đi cũng phải tên đó thì làm gì biết tới chuyện hỏi ý kiến trước chứ”

-Mau xin lỗi tôi xem, đồ oan đấy nhá! _Lạc Tur hờn giận nhưng vẫn mang ý chế nhạo trêu chọc.

-Đừng mơ, anh thì con lâu _Nó trề môi hếch mũi, hất mặt như quê độ.

-Cô muốn chết phải không, chưa ai ngang ngược như cô. Tôi sẽ nói Lão đại trừng trị cô. _Lạc Tur nói vội trách móc.

-Cốp—Nó nhón chân vơ tay nhanh vội kị vào đầu Lạc Tur. Lè lưỡi tinh nghịch. :-Ngon thì mét đi hứ. Vừa nói 2 chân cũng nhanh nhẹn hoạt động chạy.

-Áy..Cổ đứng lại đó, hôm nay cô chết với tôi! _Lạc Tur đuổi theo, hét lớn.

-AAAAA-----Đáng chạy nó vị trượt chân vì nền gạch trơn, Chận tọt lên trước chuẩn bị tư thế ngã.

-Còn không đứng lên tôi sẽ buông ra. _Hắn lạnh lẽo nhìn nó đang nằm dưới bàn tay mình. Lúc nó ngã vừa kịp lúc hắn bước tới đỡ kịp, Bàn tay to lớn vòng qua người nó mạnh mẽ.

Nó nghe tiếng rồi bật dậy, ngượng ngùng. Tự nhiên biến thành trẻ con thế này không biết. Chỉ cần mỗi lần nói chuyện với Lạc Tur là nó lại như trẻ con. Bảo hại chơi trò trượt đuối mà va phải hắn, sợ hắn nổi giận, nó rụt cổ xuống. Lạc Tur cũng đứng im thình thích.

-Vui nhì?. Bây giờ là lúc nào mà 2 người con đùa giỡn như con nít lên 10 thế hả.? _LowRand mang ý cười trêu đùa, từ đâu ở trong xe hạ kính xuống nói ra.

Nó liếc sang LowRand, nhìn gương mặt điển trai điển lễ của LowRand, nó hếch mặt: -Anh chỉ có cái mặt đẹp trai ra thôi thôi, còn cái miệng thì rất đáng

ghét.

-Ồ quá khen! _LowRand cười tươi hiển nhiên nhúng vai.

Làm nó càng nhìn càng ghét chết đi được. Thấy Hân im lặng tà tà nãy giờ lại chẳng dám nhìn.

-Mau lên xe, đến giờ rồi. _Hân đánh mặt nghiêm giọng nói rồi quay bước vào xe.

Nó lật đầu đi theo, vừa định bước vào hang ghế sau, bị hắc liếc 1 cái. -Lên trước lái!

Nó nhìn lên ghế lái. Phụ mặt. Ngồi vào ghế quay qua kia nhìn hân, ngờ mặt hỏi- Phải đi đâu?

-Định vị cái sẵn nơi cần tới rồi, cô nhìn theo hướng rồi lái đi. _LowRand ngồi phía sau hất mặt lên máy định vị chỉ nó.

Hân lạnh lẽo nói- Cho cô 5 phút!

Nó tròn mắt:- 5 phút làm sao kịp tới!

-Cô còn 4 phút 30 giây. _Hân đánh mặt, đôi mắt sắc bén rợn người bá đạo lên tiếng.

“Mẹ kiếp” Nó rủa thầm 2 tiếng, nhanh tay kéo vô lăng khởi chạy như bay. Trên đường đi nó thực mạn chạy. Không cần biết xe lớn xe nhỏ, phóng như tên bắn, Nó đếm từng giây trôi qua. Chiếc xe lách trái lách phải vượt qua mặt những chiếc xe khác thật điều luyện chẳng khác gì khi điều khiển mô tô. Mặt nó trở nên rất ngầu và nghiêm túc cao độ

-Max à! Tôi muốn nôn quá. _LowRand ngồi đằng sau xanh mặt mà ôm cánh cửa sổ.

Chiếc xe lách lư chạy như điên, Hân vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng ban đầu, trong chẳng có gì, rất bình ổn.

----kétttttttttt---- Chiếc xe thẳng phăng gấp.

3 người đổ về phía trước, Riêng LowRand bị nó làm quẩn quại. Tái mặt, thều thào nói. -Cô chạy kiểu gì thế hả, cô muốn lấy mạng người thật sao.

Nó không thèm chấp, nhìn qua hân nói:- Dư 2 giây.

Hân chẳng nói gì bước xuống, không liếc nhìn nó. Nó và LowRand theo sau. Bước vào 1 tòa cao ốc lớn. Trước cửa được rất nhiều trông rất lạnh lùng mùi sát khí. Đa số họ đều thuộc người bản địa. Trước khi vào trong, có người đến khám xét người, để kiểm tra không mang theo vũ khí.

Khi đến cửa có 1 người đàn ông cao lớn tóc vàng nói tiếng anh- Rất hân hạnh được gặp mặt ngài Max lão đại của Sát Bang và Thiếu Ca. Đứng là điểm phúc của chúng tôi. _Cuối chào 1 cách trịnh trọng với hân cả LowRand, rồi đưa tay mời vào trong.

-Đây có phải là con trai của cựu Tổng thống nước Anh, LowRand Anderrist? _Một người Đàn bà trong quý phái cực kì kiêu sa rực rỡ, nhìn thấy Lowrand liền nheo mắt hỏi.

LowRand 1 mặt nụ cười lảng tũn, lịch lãm, nắm lấy tay nhẹ hôn lên tay người đàn bà nói giọng thanh nhã:- Rất vui được biết phu nhân. Tôi là LowRand Anderrist.

Nó như bị tia điện làm giật người, khi nghe thấy thân phận của gã này nó ngỡ ngàng mà nhìn không chớp mắt. Nhận ra cái nhìn chăm chăm của nó LowRand quay qua nhìn nó cười thích thú. Khiến nó chán ghét liền hất mặt đi.

Người phụ nữ cười mỉm ý tứ đứng với phong cách kẻ giàu có sang trọng. Cuối đầu, nhỏ giọng:- Đứng là 1 dịp có 1 không 2, được gặp mặt cả 2 vị khách lớn thế này. Ngài Max Đứng là người hoàn hảo vừa có bề ngoài xuất chúng và bản lĩnh hơn người. Tôi là Willi Mari, hân hạnh gặp ngài. _Chào hỏi rất trịnh trọng, nhưng chỉ nhận được cái gật đầu lạnh tanh của hân.

Nó yên lặng nhìn tòa nhà, kiến trúc đúng là quá sa hoa, lộng lẫy, ánh đèn rực chói khiến cho căn phòng lớn trở nên thanh nhã. Nhìn bọn họ thì chẳng giống người Hắc Đạo, chỉ giống những nhà kinh doanh tài phiệt nó từng biết. Trong căn phòng có 6 người đàn ông và quan trọng là người phụ nữ này. Ruột cuộc bà ta có địa vị thế nào. Nó thật tò mò.

Hân kiêu ngạo bước đi, thân ảnh to lớn gương mặt điển trai thu hút đến điên đảo những người nữ ở trong đây. Đặt biệt người phụ nữ duy nhất có địa vị ngồi cùng bàn. Nhìn không hề dời mắt đi.

Hân thể hiện sự oai phong cao lớn của 1 thủ lĩnh, bước đi ngạo nghễ phát lạnh tanh mùi máu. Đôi mắt sâu 2 mí làm cho người ta dù rất muốn nhìn mê muội nhưng lại khiếp sợ rung mình.

Hân ngồi vào chiếc ghế đầu như 1 vị vua, khoé môi cong tà ma.

Tất cả chào qua kính cần 1 lượt. Tuy anh mắt lơ đãng nhưng thật ra ai ấy cũng chú ý nhìn quan sát hân 1 cách chi tiết.

-Việc tôi ngồi nơi đây chưa đủ chứng minh đây là Max sao? _LowRand trầm giọng nói lạnh. -Ngài là Max Thủ Lĩnh của Sát Bang thật chứ! _Một người

ra và không tin vào mắt,nâng giọng nhìn hắn.Đúng thật là khó tin,chưa ai từng nghĩ qua Thủ Lĩnh Sát Bang là 1 người trẻ và điển trai đến như vậy.Ai cũng nghĩ là 1 tên tai to mặt lớn tóc ít nhiều gì tóc đã pha màu trắng,

Nụ cười nửa miệng quyến rũ của hắn làm cho người ta thấy sờ sợ.Đôi mắt nhìn người ta như muốn nuốt người khác vào tận sâu dưới đáy.Lên tiếng trầm đặc:-Tôi đến đây không phải để chứng minh cho các người._Cái giọng ngông ngạo bá đạo nói không nhân nhượng.Câu mở đầu đã khiến bọn họ có chút khó chịu.

Một tên thuộc hạ của 1 trong 6 người kia ghé vào tai nói với 1 người đàn ông Tây cao lớn mắt nâu ánh mắt ghê rợn chiếu tia nhìn và hắn,rồi liếc sang LowRand.:- Lấy đầu gì chúng tôi tin đây là ngài Max. Từ xưa đến nay Lão Đại của Sát Bang chưa bao giờ lộ diện.Nếu không thể chứng minh đây là ngài Max chúng tôi không thể thực hiện giao dịch này.!

-Dù biết nếu là ngài LowRand chắc chắn là thật không thể giả,nhưng ngài Max đột ngột lại muốn ra mặt,điều này làm chúng tôi rất khó tin.Chúng tôi không nghĩ ngài Max lại có thể là người có bề ngoài xuất chúng lại trẻ đến như vậy. Truyền thuyết về Lão đại của Sát Bang thật rất đáng kính phục,gìờ đây được chứng kiến người thật chúng tôi làm sao không có chút thất ý._Người có đôi mắt sênh sếch da mặt nhăn nhoe già nua,ồn ồn nói.

-Truyền thuyết vốn không thể tin là thật,thì các người lại tin,người thật ở đây các người lại nghi ngờ.Có lẽ như hôm nay không cần bàn về hợp tác nữa._Hắn nhếch môi nói,giương mặt tuấn mỹ đôi mắt sắc bén bộc lộ sự quý dị,đáng sợ. Liếc sang nhìn nó:-Ra ngoài chuẩn bị xe.

LowRand cười đều:-Nên nhớ nếu hôm nay Max bước ra khỏi đây các người sẽ từ nay là kẻ đối đầu với Sát Bang.Cơ hội không đến lần thứ 2,đừng lãng phí với những thứ chứng minh nghi ngờ vớ vẩn.

Khi nó bước ra định lấy xe,thì hửi thấy 1 mùi rất lạ.Nheo mắt nghĩ hoặc,nó quay bước lại đi về hướng phát ra mùi hương kì lạ.

Trốn những kẻ vệ sĩ,nó núp ven theo vách tường từ từ men theo lối đi đến 1 căn phòng trống.Không còn hửi thấy mùi nồng nặc lúc nãy nữa.Nó đứng im đảo mắt xung quanh tìm gì đó.

-Mau chúng ở đây.!!_Tiếng phát ra từ phía bên căn phòng khác.

Nghe thấy âm thanh của người đàn ông,nó vội núp vào 1 bên nghe lén.

-Thủ Lĩnh ra lệnh,không cần biết người đó là Max hay không,giết luôn con hơn bỏ sót,đây là cơ hội hiếm có để biến Hắc Đạo hoàn toàn thuộc về MaSéc.Phải cẩn thận.Các người làm nhiều sóng điện để các thiết bị nơi đây hoàn toàn bị cắt đứt.Nhanh lên._Giọng nói nghe rất đáng ghét,ra lệnh chỉ đạo

Nó hí hí đẩy cửa mở ra.Nhìn 1 đám người bên trong đang dùng găng tay kết các loại thiết bị công nghệ.

Nó bắt đầu hửi rõ 1 tý mùi hương lạ.Trong đầu giựt mình “Khí độc”,nó thầm nghĩ trong lòng “Mẹ kiếp,tao chưa muốn chết sớm,bọn bây chọc giận tao rồi đó”

Nó nhanh cất bước đi,đáng đi thì độn phải 1 tên áo đen kêu giữ lại.Nó nhanh tay đâm mạnh vào mặt gã ngã đi.Thủ pháp nhanh gọn,nó chạy nhanh về phía căn phòng của hắn.

Nó đi vào nhà kho,nơi nào cũng thường sẽ dự phòng bình dương khí.Tìm ra cái bình đó trước,rồi đến gặp hắn và Lowrand sau,nó lung tung cả phòng kho.

-Khốn kiếp,tòa nhà lớn như vậy,ruột cuộc ở kho nào.!!_Nó nóng giận đá mạnh vào thanh sắt.Nghe thanh sắt va chạm vào cái thùng lạ đặt ở góc tường.Bộ rất kĩ,làm nó tò mò bước đến.

Nó khonh lấy 1 cái búa lớn để trong hộp đồ nghề có sẵn trong kho.

--Bốp---Báp---Rầm---

Mắt Nguyệt Hàm tròn trắng,cái thùng mở ra,người nó cứng đơ.:-Bom.Shit thật!!Lũ Khốn để tao cho bọn bây chơi trò vui.

“Cũng may đập nhẹ,nếu lúc nãy quá tay,không chừng mình đã banh xác.”

Nhìn quả bom nó cười nửa miệng,không chút lo lắng sợ hãi như người bình thường,có phải nó bị điên vì sợ quá không.

Tay rút trong đé giầy ra 1 con dao nhọn.Cầm những sợi dây,nhưng nó không cắt cọng nào cả,mà nó lại nẩy cái nắp đồng hồ lên.”10 phút nữa,để thôi coi như cho thêm 20 phút nữa,để coi ai nhanh hơn.”.Trên miệng ngâm con dao,tay làm gì đó với chiếc mặt đồng hồ.Lay hoay khoảng 5 phút.Nó cười húng chí”MaSéc chỉ có từng này thôi sao”,loại bom này từng làm mòn cả tay,nếu không phải được học qua nó đã không thể biết cách hẹn giờ bom bằng cách này,đây là bí mật,không thể làm no nung,vì nếu không nhìn ra mạch cắt sai sẽ mất mạng như chơi.Chỉ có cách khiến nó chạy chậm lại,đủ giờ nó ra khỏi đây,diệt được lũ chuột khốn kiếp đó.Tính mạng của mấy người khác không quan trọng,nó được bảo toàn là đủ.

Nó quay đi chạy lên tìm bình dương khí.Cuối cùng đã tìm được 5 cái,nhưng nó chỉ lấy đúng 3 cái.

-Thiệt bị liên lạc mà không bị nhiễu sóng thì mình đã không cực thế này!”

Nó cầm đầu chạy lên bị mấy kẻ áo đen chặn đường lần nữa.Nó hậm hực.

-Yaa..CHẾT MÀY ĐI!—Bópp---Bóp---...Bupp...bóp-----Bị túm lấy tay.Đặt 2 cái bình đường khí,Còn 1 cái cầm lần đánh mạnh vào đầu bọn chúng,nhanh như tia chớp.Hai phút đã xử lí sạch 3 tên.Tiếp tục chạy lên.

----Rengggggggggggg-----

Tiếng báo động phát ra.Nó nghe thấy liền tăng tốc hơn.'Khí độc,mau lên mới được',nó gắn 1 cái vào mũi.

Hắn và LowRand nghe thấy tiếng báo,quay snag nhìn 6 người.

-MaSéc,quả rất nhanh tay_Lowrand lạnh lùng nhìn hắn.

-Mau ra khỏi đây._Cả đám chạy toán lên.

-Không được ra ngoài._Hắn cao giọng nói,nghe như ra lệnh.

Làm cả 6 người hốt hoảng.

-Không ra chẳng lẽ ngồi đây chờ chết.

-Phải đó.Mau chạy thôi.

-.....

-MaSéc đúng là không hề nể mặt 6 người._Hắn cười khinh miệt,giọng tà mị.Thư thái rất bình thản.

-Lúc này là lúc nào rồi con có thể bình tĩnh chứ.Nếu không phải MaSéc muốn giết ngài thì đã không liên lụy chúng tôi.

-Bây giờ thoát chết trước đã_LowRand la lớn,làm mọi người im lặng,sợ hãi-Nếu chạy ra ngoài sẽ hữì phải khí độc.

Ai náy cũng tím xanh mặt,hoang mang nháo nhào lên.

-Phải làm sao đây?

-Ngài Max có cách gì không?

Max vẫn im lặng,đôi tay gõ gõ lên bàn đều đều theo nhịp,trong rất quái.Không hiểu hắn nghĩ gì.

---Xoàng---Rầm....

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

-Xoàng---Rầm

Tiếng cửa sổ kính vỡ tung.Tất cả đều gật mình quay lại nhìn .Thân hình 1 cô gái xuất hiện sau những mảnh vỡ.Trên mặt đeo ống thở của bình đường khí.

Nó thấy Max đang ngồi vội chạy tới.Về gấp rút.Thét lớn:-Lão đại,mau chạy khỏi đây thôi.Ở đây con có bom.

-BOM SAO?_Tất cả những người ở đây lúc đầu re về oai phong,lạnh lùng đáng sợ,giờ gặp nạn cứ như con chuột nhắt.Nghe thấy nghe hiểm gan đều teo lại.Mất bình tĩnh run rẩy.

LowRand:-Đúng là không nằm ngoài suy đoán của Max.Bọn người đúng là ngu ngốc.!

Nó nhăn mặt,tỏ ra nóng vội:-Không rảnh để nói,chỉ còn 10 phút nữa.

Tay chân ai nghe thấy cũng run mà đứng không vững.Người phụ nữ lúc này hoảng sợ mà đứng nép vào người LowRand.Lowrand luôn thể hiện sự nhả nhặn mà cũng vỗ về trấn an,nhưng trên môi luôn nở nụ cười tà tà trịnh hạo trông buồn cười.

-Có 2 bình khí này cầm lấy._Nó thấy cho LowRand chụp lấy,Rồi xoay tay đưa cho Max.Max cầm lấy đứng bất động.Thông thạo đeo vào.Cả 3 cất bước

ra ngoài.

-Khaong đã,còn chúng tôi thì sao?_Người phụ nữ lo sợ về mặt xanh mét hỏi vội.

-Lúc này chẳng phải các người còn ra về sao.Max không bao giờ giúp những kẻ không tin tưởng mình.Các người tự lo lấy đi._LowRand cười nửa miệng,nghe ngang bước đi theo Max.

-Chúng tôi tin,xin Ngài Max cứu chúng tôi,tất cả mọi việc từ nay chúng tôi đều nghe theo lời Ngài Max._Người đàn ông trong đám sao người vội lên tiếng,tất cả người con lại gật đầu đồng ý,ánh mắt cầu xin.

-Còn 6phút37giây_Nó ngẩn mặt lên nhìn Max,tỏ ý nhắc nhở.Nó thật không muốn dài dòng.Thời gian nó có làm chỉ tới đây.

-Nhảy xuống đi._hắn trầm giọng lạnh lẽo,ánh mắt bén ngót hắt ra cửa sổ.

Tất cả nghi hoặc lo sợ không biết ý.

-Max,làm sao có thể từ tần 10 nhảy xuống dưới kia chứ,sẽ chết mất._Người phụ nữ lớn giọng run run.

Max không nói gì,liếc nhìn qua LowRand,LowRand hiểu ý đưa con chip kè sát tai nói qua:-Mau đưa người tới.

Max ôm eo nó.Bước vội ra cửa kính.LowRand mở cửa kính ra nhìn xuống dưới lầu,tất cả mọi người đều đang chuẩn bị ở dưới.

Mọi người giờ đã hiểu.Ai nấy đều ào ra,tranh giành phóng xuống,niệm dày đã chờ sẵn bên dưới.

Nó vừa định nhảy xuống thì bị Max tóm lại,nó giật người 1 cái nghi hoặc quay lại nhìn,Max đột nhiên bế nó lên.Ôm vào người rồi phóng xuống.Cơ thể đang rơi tự do,nó nhắm tịt mắt,trong đầu đang đếm từng giây từng giây bom sẽ phát nổ.Nếu chạy không kịp,bom phát nổ vẫn có thể ảnh hưởng vào người không mất mạng cũng bị thương tích không nặng thì nhẹ.

Vừa đáp xuống chẳng có chút đau đớn nào.Dù là niệm nhưng rơi với độ cao mấy chục m vẫn sẽ rất đau.Thả nhưng,được hắn cho gọn vào lòng,tay hắn nắm rất chặt không dằng gì tuột mất.Va xuống niệm nghe tiếng Bịch rất lớn như trái mít rụng.Nó được hắn cho nằm lên lòng ngực,nên chẳng thấy đau đớn gì.Nó nằm trên lòng ngực hắn mà dần dần mở mắt ra.Chưa kịp ngồi dậy,hắn đã bật nhanh dậy.Tiếp tục bế nó.

Lúc này nó chỉ nghe thấy tiếng kêu lớn:-CHẠY MAU BOM SẮP PHÁT NỔ RỒI!

Hắn bế nó trên tay phóng nhanh đi ra xa tòa nhà.---DỪNG---BÙNG—BÙNG----RẦM RẦM-----MỌI THỨ NỔ TUNG,CẢ BẦU TRỜI CHÌM TRONG KHÓI LỬA.

Khi tiếng nổ bùng cháy,lửa làm tắt cả nổ tung,ra 1 khoảng xa hắn nằm sấp xuống mặt đất.Che người nó lại tránh cho lửa cháy trúng phải người nó.Nằm người cơ thể to lớn nó chỉ nhắm mắt lại có chút sợ hãi.

-Mở mắt ra!_Cái âm thanh nam tính ngang tàn khiến nó nghe theo mà không làm cãi theo.Nhìn thấy gương mặt hắn,nó tự nhiên thở phào.Mọi thứ coi như ổn.

Từ đâu chiếc xe Lambogini đổ tới.LowRand giờ giọng tiêu chọc:-Có thôi trò anh hùng cứu mỹ nhân không.Chưa giảng tuần đâu.Mau đi thôi!

Hắn và nó chưa kịp lên xe thì 1 tiếng súng lớn phát ra:---Pằng—Pằng---

Quay nhìn lại,người của Sát bang đang đấu súng với bọn người MaSéc.Hắn liếc qua nó.:-Lên đi!

Nó vội chui vào xe.LowRand nhường tay lái cho nó:-Đi thôi.

Nó chạy vượt qua tiếng súng,cố tránh đạn và phải.Luồng Lách,nó mặt lạnh ngắt ngược nhìn vào kính xe,thấy có kẻ bám theo.Tiếng súng bắn tới.Nó Bề mạnh cần lái,xoay vô lăng.Đôi hướng quay ngược lại với chiếc đang đuổi theo.Làm chiếc xe kia trở tay không kịp va vào cột đèn,bất lực mà nhìn theo .

-Hay lắm_LowRand cười tươi,ra về khen gọi.

-Bọn MaSéc,hành động chẳng chuyên nghiệp,có chắc là bọn chúng không đây_LowRand nhìn qua Max,đang yên lặng tà mị.

-Lúc này tôi ra ngoài nghe thấy bọn chúng nói chuyện,đúng là người của MaSéc._Nó vừa lái xe như bay rồi liếc qua kính nhìn sắc mặt của LowRand.

Tiếng điện thoại Max run chuông.Hắn như biết rõ ai,động tác rất chậm chạp,như cho người kia muốn chờ đợi.Đôi mắt ghê rợn rõ trông thấy,tay nhấc lên

-Con trai,bây giờ con mới chịu xuất hiện sao.Món qua tiếp đãi con ra mắt tuy không được chất lượng cho lắm,nhưng cũng là tấm lòng của ta.haha_Một nói nghiêm nghị đoán ra 1 người trung niên,pha chút cười cợt,đứt câu lại cười khan khan 1 tiếng.

-Lần sao đừng nên tặng quà kém như thế.Nếu đã được nhận quà thì cũng nên có quà cảm ơn lại chứ._Anh mắt nheo nheo ma mị,đôi môi thoáng như cười trông ón lạnh.

Nó tò mò liếc qua nhìn,nhưng im lặng không hỏi.

-Ôhô,có quà cho ta nữa sao.Được!để xem món quà thế nào!_Giọng nói cười cợt,có chút lạnh tanh,rõ đang chế nhạo.

Nghe thấy đầu dây bên kia có người nói-Lão già,có chuyện không hay rồi.

Nét mặt đang hưng phấn,đánh lại tức thì.

Hắn bên đây cũng nghe thấy,già lã nói:-Hình như quà đã tới rồi,từ từ thưởng thức.!_Cúp máy ,về mặt tàn độc,lạnh thấu xương ẩn hiện.

-Ông ta hình như xem thường anh quá rồi Max!_LowRand cười tà.

Hắn chỉ không đáp,im lặng nã người ra sau,như thư giãn.

Nó trong tập trung lái xe,như vẫn rất chú đến sắc mặt hắn,cảm nhận được chuyện gì đó rất kỳ hoặc.Nhưng lại không muốn biết qua nhiều.Có câu"Biết quá nhiều chỉ chuốc họa vào thân"nên đành nỡ nã không thể này càng tốt.

Về đến nơi,người nó như muốn rã ra,nằm ì trên giường.Lười biếng hoạt động nhúc nhích,lim dim nhắm mắt lại.

1 Khoảng trời hiện ra trong đầu nó.

Tiếng cười khúc khích của trẻ con:-khikhi...ba oi..ba oi...khắc khặc..con đây nè..ba oi..._Cô bé tóc ngắn chạy chừng chạy tung tăn.

-Con gái..ba đến bắt con đây..._Người ba trông đáng vẻ hiền từ,chạy tới ôm choàng lấy con bé.

-Ba không tốt,con không làm người xấu nữa,sẽ bị ba bắt.Con muốn làm cách sát.Ba ơi đổi đi,ba sẽ là cướp con là cảnh sát._Cô bé phụng nhịu đuổi đuổi vào người ba mình.

-Con gái hư này,lúc đầu cứ đòi làm cướp cho ba bắt,giờ lại đổi ý,những nhẽo nè_Ba nó đặt nó ngồi lên đùi.Tay véo vào mũi,cười hiền chọc ghẹo con gái.

-Không thích nữa.Con không làm kẻ xấu nữa.

-Vậy con muốn ba làm người xấu sao?

Cô bé lắc đầu lia lịa:-Không được,ba con là người tốt nhất,không được trở thành kẻ xấu.

-Được,được,ta không làm kẻ xấu.Vậy con muốn ba làm gì nào.Con giành mất vai cảnh sát của ba rồi!_Ba nó vuốt đầu no dịu dàng.

-Vậy..._nó ra vẻ dăm chiêu,rồi ngẩng mặt lên:-Ba làm bò đi.Con sẽ là cảnh sát cười bò.hihi

-Cảnh sát ai lại cười bò chứ!

-Không chịu...con muốn ba làm bò cho con cười..._Nó giỡn trò nhọng nhẽo,bám vúi vai ba mình.

Tiếng cười khúc khích của trẻ con:-khikhi...ba oi..ba oi...khắc khặc..con đây nè..ba oi..._Cô bé tóc ngắn chạy chừng chạy tung tăn.

-Con gái..ba đến bắt con đây..._Người ba trông đáng vẻ hiền từ,chạy tới ôm choàng lấy con bé.

-Ba không tốt,con không làm người xấu nữa,sẽ bị ba bắt.Con muốn làm cảnh sát.Ba ơi đổi đi,ba sẽ là cướp con là cảnh sát._Cô bé phụng nhịu đuổi đuổi vào người ba mình.

-Con gái hư này,lúc đầu cứ đòi làm cướp cho ba bắt,giờ lại đổi ý,những nhẽo nè_Ba nó đặt nó ngồi lên đùi.Tay véo vào mũi,cười hiền chọc ghẹo con gái.

-Không thích nữa.Con không làm kẻ xấu nữa.

-Vậy con muốn ba làm người xấu sao?

Cô bé lắc đầu lia lịa:-Không được,ba con là người tốt nhất,không được trở thành kẻ xấu.

-Được,được,ta không làm kẻ xấu.Vậy con muốn ba làm gì nào.Con giành mất vai cảnh sát của ba rồi!_Ba nó vuốt đầu no dịu dàng.

-Vậy..._nó ra vẻ dăm chiêu,rồi ngẩng mặt lên:-Ba làm bò đi.Con sẽ là cảnh sát cười bò.hihi

-Cảnh sát ai lại cười bò chứ!

-Không chịu...con muốn ba làm bò cho con cười..._Nó giỡn trò nhọng nhẽo,bám vúi vai ba mình.

-Hai cha con vào ăn cơm đi này! _Nghe thấy tiếng kêu vọng ra của mẹ.Ba nó cười tươi đáp lớn:-Mẹ nó vào đi,ba con anh vào đây.

Ba nó hứa hẹn:-Con gái ăn cơm thôi,ăn xong ba hứa sẽ làm bò cưỡi cho con gái yêu._Nó cười tươi,choàng ôm cổ ba nó.gật đầu cái rụp:-Dạ,móc ngéo đi ba._Ngón tay nhỏ xíu cố nắm lấy cái ngon út to hơn nó,trong rất nghịch.

Quay về hiện tại,đôi mắt nó vẫn nhắm tịt,cơ thể thả lỏng trên giường,1 giọt nước mắt rĩ ra từ đôi mi đang che đậy,nước mắt lăn xuống,môi nó mím chặt,hơi thở trở nên khó khăn nặng nề.Nó nhớ về quá khứ,nhớ từng chi tiết,nhưng lúc một mỗi nó lại nhớ ba mẹ nó quá.Lần nào cũng rơi nước mắt đau đớn.

--Bíp—bíp----tiếng cửa mở ra.Thân ảnh kiều ngạo,ung dung bước vào.Cởi áo khoác ngoài ra.Bước vào nhà tắm,cứ tự nhiên như căn phòng này của hân,mà như chẳng thấy nó.

Nó hốt hoảng bật dậy:-Phòng tôi đây!

Hắn dừng bước,dáng vóc to lớn quay qua liếc nhìn nó.:-Thì sao.?

-Sao...sao...anh không về phòng mình!_Nó nhìn hân thấy hơi hoảng ấp úng.

Hắn bước tới,cái khuya nút mới mở nửa chừng lộ cả vòm ngực cứng chắc là lớn đang khoe mẽ trước mắt nó.Hắn nhìn sơ qua,nhận ra được nó vừa khóc vì giọt nước trên khoe mi vẫn chưa kịp khô.,hắn hờ hợt lên tiếng:-Sợ lắm sao?

Quay về hiện tại,đôi mắt nó vẫn nhắm tịt,cơ thể thả lỏng trên giường,1 giọt nước mắt rĩ ra từ đôi mi đang che đậy,nước mắt lăn xuống,môi nó mím chặt,hơi thở trở nên khó khăn nặng nề.Nó nhớ về quá khứ,nhớ từng chi tiết,nhưng lúc một mỗi nó lại nhớ ba mẹ nó quá.Lần nào cũng rơi nước mắt đau đớn.

--Bíp—bíp----tiếng cửa mở ra.Thân ảnh kiều ngạo,ung dung bước vào.Cởi áo khoác ngoài ra.Bước vào nhà tắm,cứ tự nhiên như căn phòng này của hân,mà như chẳng thấy nó.

Nó hốt hoảng bật dậy:-Phòng tôi đây!

Hắn dừng bước,dáng vóc to lớn quay qua liếc nhìn nó.:-Thì sao.?

-Sao...sao...anh không về phòng mình!_Nó nhìn hân thấy hơi hoảng ấp úng.

Hắn bước tới,cái khuya nút mới mở nửa chừng lộ cả vòm ngực cứng chắc là lớn đang khoe mẽ trước mắt nó.Hắn nhìn sơ qua,nhận ra được nó vừa khóc vì giọt nước trên khoe mi vẫn chưa kịp khô.,hắn hờ hợt lên tiếng:-Sợ lắm sao?

Nó ngẩn mặt không hiểu.Hắn lười biếng lặp lại:-Lúc này sợ lắm sao.Cô khóc gì?

-Tôi..._nó bàng hoàng,khi bị hân phát hiện,tay vuốt qua mắt:-Không sợ,chuyện đó bình thường thôi,đâu phải tôi chưa từng trải qua bom đạn.Tôi chỉ mệt quá thôi.

Hắn không nói chỉ “Ừm” 1 tiếng như tiếng gầm của sói.Rồi quay đi tiếp tục việc tắm.

-Vào đây!_Hắn lạnh nhạt ra lệnh.

Nó hơi rụt rè.Chân nặng nề bước theo sau.Nó nghĩ hân lại bắt đầu hành hạ tinh thần nó nữa đây.Không muốn hỏi những câu ngớ ngẩn như trước”Anh muốn làm gì?”,hay có chuyện gì”,Hầu như nói thể với hân rất thừa.Hắn bảo làm gì thì làm theo thôi.

Hắn bảo cởi áo thì cởi áo,bảo cởi quần cho hân thì cởi quần,bảo kì lưng thì kì lưng,tất cả đều làm theo rất ngoan ngoãn mà chẳng nói 1 lời.Nhận thấy sự thuần phục của nó khác trước.Hắn vẫn giữ thái độ im lặng.Chăm chú nhìn nó kì cọ trên người mình.

-Ở dưới!_Bá đạo ra lệnh,mắt lạnh lẽo chiếu vào người nó.Nó nhìn xuống lớp bột đang che khuất vật thể ở dưới mà chột dạ,biết thế nào cũng tới cảnh này.Nó hít sâu 1 hơi thở mạnh.Tay cẩn thận,chà nhẹ,tránh đụng làm hân nổi cơn thì nguy.

“Sặc”Lỡ va phải tay trúng đỉnh đầu của hân,hân như cái tên quái dị,mới chạm nhẹ đã cương cứng.Đáng sợ!Môi hân cười nhếch tà mị.Trông rất đều giả:-Cô biết đang thử sức chịu đựng của tôi không?

-Tôi...không có!_Nó ngập ngừng nói,lòng không khỏi hoảng loạn.Nhưng đều làm nó phải tán đồng rằng hân đúng là 1 người hằn mĩ,thân hình hân đúng là quá tuyệt vời,đối với các cô gái đây là 1 cơ thể để họ phải thèm thuồng.Nhìn thấy hình xăm trên bả vai hân,nó vội lãng chuyện:-Hình xăm này có ý gì vậy?.Tại sao không phải là 1 con đại bàng mà là 2 cái cánh đen.?

-Cô có biết trên lưng cô có xăm hình chiếc lông vũ là tại sao không?_Đưa mắt nhìn nó,trầm giọng nói.

Nó lắc đầu,đây cũng là thắc mắc của nó.Từ khi bước vào Sát Bang,nó được xăm cho 1 cái chiếc lông vũ,chắc giống người trong Sát Bang ai cũng có 1 cái cánh đen.Hân thì 1 đôi.Có gì nó chỉ là 1 chiếc lông vũ.

-Chiếc lông vũ của cô chính là đôi cánh của tôi.

-Chiếc lông vũ của cô chính là đôi cánh của tôi.

Trong lòng, 1 rợn sóng nhẹ thoáng qua, thì ra ý hẩn là sự trôi buột. Sự mệnh của nó chỉ là 1 sự đơn độc như 1 chiếc long vũ yếu ớt, không có đôi cánh không đủ sức để bay, chiếc long vũ được rơi ra từ đôi cánh của hẩn, số mệnh này vốn do hẩn sắp đặt hay sao?

Nó ngo mặt:-Không hiểu.?

Hẩn cong đôi môi mỏng chế:-Cô mãi mãi chỉ là 1 chiếc long vũ nằm trong đôi cánh đen. Nên nhớ kĩ chiếc long vũ của cô là do tôi tạo ra, không được quên chủ của chiếc long vũ là đôi cánh này.!

Nó có 1 con đau nhói mỗi liên kết với hẩn là mãi mãi không thể thoát. Nó chỉ có thể bám víu vào đôi cánh lớn, nằm gọn bên trong đấy, chẳng có quyền bay đi đến đâu nó muốn. Đó là cái hẩn muốn.

-Chỉ đến khi tôi có thể trả được thù, chiếc long vũ này cũng sẽ biến mất_ Nó lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Vừa dứt lời. Hẩn thô bạo giựt tay nó ngã về người. Cả người nó rơi vào bồn tắm. Cả người hết còn nằm sấp lên người hẩn. Hẩn nâng cảm nó lên- Thử làm cho tôi coi.

Mắt nó tròn tròn, tay kéo đầu nó xuống, hôn ngẫu nhiên cách môi nhỏ xinh kia không chút thương tiếc.. Chưa bao giờ bị hẩn hôn thế này. Nó hoảng loạn đập tay vào người hẩn rút ra, nhưng càng làm thì bị hẩn dùng tay ghì chặt đầu đốn. Hẩn hôn thật sâu, cắn nuốt. Thô bạo bóp vào mông nó xuống.

--Xoạt-----

Hẩn mạnh mẽ lật người lại đè nó xuống bồn, lần này là cơ thể nó nằm hằn toàn dưới nước, cả thân hình vạm vỡ nổi lên làn nước như tô điểm cho thân hình hẩn thêm quyến rũ. Cơ bắp cuồn cuộn trên tay ngang tàn sờ xuống đùi nó xé mạnh. Áo somi thấm nước thấy cả đồ lót, hẩn chẳng xe áo mà lại đi xé quần theo kiểu bá đạo.

Hình minh họa tư thế

-Không, đừng... tôi không thích. Tôi sẽ nghe lời anh, đừng tức giận nữa_ Nó run rẩy hét lên, lắc đầu.

Hẩn như lên cơn điên tiết, ánh mắt rất đáng sợ, gương điển trai mạnh mẽ không ngừng tỏa khí nóng như lửa. Nó đang chọc phải hẩn, cơn giận lộ có thể dập. Nó muốn thoát khỏi hẩn ư. Câu nói của nó như châm ngòi.

Nó cảm nhận rõ ràng vật cứng nóng như lửa đè trên bẹn nó như muốn thiêu đốt nó đi.

-Cô nghĩ muốn thoát khỏi tôi._ Dương Vĩ nhìn nó như muốn nuốt chửng.

-Anh quá nguy hiểm. Nếu trả được thù tôi sẽ biến mất khỏi nơi có anh_ Nó dù biết bản thân mình không thể thoát khỏi hẩn, nhưng trong lòng vì cái tự tôn cuối cùng mà ngang ngạnh lên tiếng không sợ.

Hẩn lại nóng giận mà hôn nó, hôn cả người nó đều để lại dấu vết, nhưng hẩn lại không có ý quan hệ, chỉ muốn đánh dấu trên nó, cả cơ thể bị hẩn cắn nuốt, da thịt chỗ nào cũng tìm đồ tím xanh. Nó rùn mình, 1 cảm giác rất kì lạ như chạy trong cơ thể nó, đập đến phản xạ cảm nên nó liên tục run. Chỉ có thể để yên hẩn hành hạ da thịt mình.

Tự nhiên nó lại có cảm giác thích hẩn chạm vào đến kỳ lạ. Không thể hiểu nổi cơ thể nó nữa. Bàn tay nó bám chặt vào thành bồn cứng ngắt.

-Cô rất thích! _Đôi mắt sâu đen lấp lánh đâm vào gương mặt nó. Nói ra như chế nhạo.

-Không có. !_ Nó thẳng thừng nhìn hẩn, như khẳng định, miệng nói thế âm trong lòng cảm giác lại khác.

-Có muốn thử cái cảm giác kia không, coi như thưởng cho cô hôm nay đã làm tốt_ Miệng nhếch lên, giọng chế nhạo khinh miệt.

Nó hít mạnh 1 hơi nặng nề, 1 cơn nóng trong người luồn lách chảy khắp cơ thể. Nhìn xuống con vật to lớn đang ẩn dưới lớp bọt lúc hiện lúc ẩn núp, đang kén đầu chờ đón. Nó thấy rùn mình.

-Vạn lần không muốn. Nếu thưởng thì coi như tha cho tôi. Xem như là phần thưởng hôm nay.

Hẩn cười đều giả:-Được! ra ngoài thay đồ cho tôi.

Hoàn toàn không hiểu,rõ ràng hắn rất kìm chế,sao hắn có thể gọi kìm chế phát tiết như thế,mà hắn lại cứ hay phóng nhả với các cô gái tùy tiện.Nếu kìm chế gọi như thế cơ gì lại cứ chơi gái thâu đêm được.Chẳng lẽ nó không đủ sức khiến hắn không tài nào kiềm được như bọn phụ nữ kia.Nghĩ thoáng trong đầu nó,rồi cứ thấy nhiều khi lại may.

Bước rất nhanh ra thay quần áo,nhưng chẳng dám nhìn xuống dưới,nó cẩn thận để tránh làm hắn phát tiết.Sau đó lại trải qua 1 đêm làm con gấu cho hắn ôm ngủ suốt đêm

-Tôi nay có đến đó điều tra đi._Lạc Thần thái 1 sắp tài liệu trên bàn cho Nguyệt Hàm,bỏ tay vào túi quần mặt lạnh tanh.

Nguyệt Hàm nhướn mắt lên nhìn rồi tháo bìa sơ mi ra,có chút ngỡ ngàng-Nơi này đến đây để giao dịch sao.?

-Không là lấy thông tin.

-Tại sao là tôi đi,nơi này không ổn!

-Không cần biết,chính là vì nơi này mới cần đến cô đi!_Lên giọng lạnh rồi Lạc Thần quay bước đi.

Nguyệt Hàm bước xuống chiếc xe,điện 1 chiếc áo đầm mỏng trong rất gọi cảm Uyển chuyển bước đi vào 1 tòa cung điện lấp lánh ánh đèn,bên trong còn lộng lắt hơn no ung dung thướt tha đi vào,đang đi thì bị 2 tên bảo vệ chặn lại.Nó đánh mặt đưa chiếc thẻ vip ra cười cùng 2 tên kia nhường đường.

Miệng lẩm bẩm,mắt lảo lia xung quanh-Nơi này chỉ là 1 casinô có gì đặc biệt,anh đang chơi tôi phải không?.

-Cô mau tìm nhà thổ ở dưới lòng đất,ở dưới thú vị hơn cô nghĩ đấy!_Giọng Lạc Tư.

Nó giờ tay lên sờ con chip để nghe rõ hơn,rồi nhặt miệng nói:-Nơi đây không phải dễ,camera khắp nơi anh nghĩ dễ tìm sao,biết đường thì mau nói luôn đi.

-Cô vô dụng như vậy mà cũng tốt nghiệp được sao,tự làm tìm đi!

-Này._Chưa kịp nói gì thêm đã có người bước đến hỏi nó.

-Có cần chúng tôi giúp gì không,thưa quý cô_1 người bạn đồ nhân viên lịch sự lại hỏi.

-Không,tôi chỉ muốn tìm nhà vệ sinh._Vừa nói nó vừa dáo dác nhìn xung quanh,ồn ào tiếng người,nhìn những con bạc mà nó chán ghét.

-Vậy cô cứ ra sau cánh cửa đi trái là tôi!

-Cám ơn!_Nó cúi người chào rồi bước đi vội.

Nó trở nên lén lút,lần mò những ngõ phòng.Đang đi thì va phải 1 người

-A..xin lỗi,anh có sao không!-Nó cúi người che mặt đi,đến nơi này ít gây chú ý đến người khác để không ai nhận diện ra thì càng tốt,trách trường hợp bắt đắc dĩ xảy ra,người ta biết đến nó sẽ gây phiền phức.

Nghe giọng 1 người đàn ông-Không sao,cô không có gì chứ!

-Không,anh không có gì được rồi!_Nói nhanh nó nghiêng mặt đi,chẳng nhìn tới người đàn ông đó là ai.

Lần quần cả buổi chẳng phát hiện được gì,nó bực bội,lấy ra 1 con chip nhỏ ở chiếc nhẫn.-Không biết nơi dưới đất có sóng không?

--Nghe thấy âm thanh rè rè như nhiều sóng,con chip có tác dụng rồi.Nó càng lúc đi nhanh hơn về hướng âm thanh sóng truyền phát ra.Lúc đi xém chút là bị bọn người kia tóm được,cũng may là nó thông minh tránh rất cẩn thận,các camera bị nó làm mờ,chắc chắn sẽ không thấy được mặt nó.

Chạy đến 1 nơi rất kì lạ.

-Ai đó?_âm thanh cách không xa là 1 tiếng người đàn bà.

Nó thở hắt ra 1 tiếng,rủa 1 tiếng-Shit thật.

Định quay lại đánh cho bà ta 1 cái.Chưa gì bà ta lên tiếng trước:-Là người mới sao?.Nhanh lên hôm nay có khách quý đến,nhanh xuống dưới đi.

Nó sợ người,hoi đo,nhưng cũng nhanh nhào ứng biến:-Vâng,nhưng mới vào nên tôi lại lạc đường!

Bà ta neho mắt nhìn từ trên xuống gật gù có vẻ như đang hải lòng thân hình với khuôn mặt nó:-Cô tên gì,tôi đây được bao lâu.Thẻ số của cô đâu.

“Mẹ kiếp thẻ số gì chứ”Nó nghĩ thầm,rồi cười giả lã nói:-Dạ,đến được 3 ngày,nơi đây tôi chưa rành lắm,có thể dẫn đường được không.Lúc này đi tôi làm đánh rơi thẻ mất rồi!

Bà ta ra vẻ nghi hoặc,đôi mắt lờm lờm trong rất ác,nhìn bà ta chẳng khác nào như mấy mụ phù thủy trong truyện cổ tích.:-Cô đi theo tôi!

Nó đi theo,trên đường đi nó đảo mắt nhìn xung quanh thật kĩ.Thì ra nơi đây camera rất nhiều,bước xuống 1 căn hầm,càng đi xuống càng cảm thấy khí lạnh,nói là hầm nhưng thật ra nơi đây trong rất đẹp,chẳng khác nào cung điện nguy nga,con lộng lẫy hơn cái casinô trên mặt đất.Khắp nơi đều là những cô gái chân dài,ăn bận hở hang,toàn là những bộ bikini,có người chỉ khoác cái tấm lụa mỏng,những cô gái người Tây có,người Trung có,có cả người Việt nam,trong rất hỗn tạp.Bà ta đưa nó đến 1 căn phòng lớn,những chùm đèn trên trần nhà trong rất đẹp,nó ngược lên nhìn,tinh mắt mới để ý gằng cả camera

-Cô thay đồ đi!_Bà mặt lạnh đang sợ nói.

-Vâng,!nó gật đầu,rồi chửi trong bụng “Lũ biến thái phòng thay đồ còn gắn camera.Trước khi ra khỏi đây nhất định mình sẽ hủy diệt cái nơi gọi là “Thiên đường sung sướng” này.”

Bà đứng đó y nguyên không nhúc nhích.Nó trơ mắt hỏi:-Tôi cần thay đồ mà.!

Bà lờm một cái rồi quay đi.Còn lại nó trong phòng,nhìn những bộ cánh nóng,ón lạnh cả người,nó càng nóng máu hơn.:-Shit dám kêu mình bận mấy thứ lỗi lằng này.!

Không thể tránh được.Đã vào hang hổ rồi không thể nào không giả thành hổ.Nó cẩn thận rút ra từ trong chiếc đầm 1 cái súng con,bắn vào bong đèn trên trần nhà.Gây ra tiếng động lớn.

Nó giả vờ hét toáng:-----AAAAAAAAA----

Bà ta và 1 số người gần đó chạy tới:-Có chuyện gì?

Giọng như sợ hãi:-Không biết,bong đèn bị rơi xuống,đáng sợ quá!

Căn phòng tối hẳn,chỉ còn pha rọi vào từ những ánh đèn ngoài hành lang vào phòng,nên nhìn nó rất mờ hồ.

-Tại sao lại rơi được?

-Tôi không biết.Lúc này chưa kịp thay quần áo,cả chum bong liền rơi xuống,tôi bị thương chảy máu rồi!_nó trong hoảng sợ lắm,bước ra cửa.

-Đi phòng khác,tôi sẽ cho người đến thay.Không kịp rồi,khách đã tới.Các cô dẫn cô ta ra tiếp đón.

-Dạ,má!_1 cô gái chân dài trong rất kiêu mĩ,bạn chỉ duy nhất 1 tấm vải mỏng và chiếc quần lót màu đen,để bộ ngực trần cúi đầu kính cẩn bà ta.

Nó đi theo sau 10 cô gái bước đến 1 căn phòng làm bằng kính trong suốt nhưng rất dày,lúc đi ngang qua nó nhìn thấy bên trong những tên đàn ông đang hưởng lạc cùng các cô gái chân dài trong rất phóng túng,những cảnh quan hệ tình ái còn lả lợ trước mắt nó, khiến trong lòng nó dấy lên 1 chút khó chịu.- Vào trong chờ đi_cô gái mặt đầy son phấn,liếc mắt nhìn nó,hất mặt rồi đẩy nó vào phòng.

Nó dáo dác tò vè ngờ nghếch,tất thấy những cô gái nơi đây đang ngồi vào 1 cái ghế dài,ai cũng chăm chú thu ánh nhìn từ nó.Có điều ai cũng dùng 1 cặp mắt không thiện cảm.

Ngươi ta nói trên đời đáng sợ nhất là lòng dạ đàn bà,họ một khi đã ganh tỵ thì rất khó mà sống ổn,tốt nhất trước mặt họ không nên làm nổi ra về ta đây.Đành giả vờ lơ ngơ cho dễ sống,Nguyệt Hàm đành tìm đại 1 chỗ trống mà ngồi.Điều làm Nguyệt Hàm chú ý là cô gái bên cạnh.

Quả thật cô ta rất xinh đẹp,1 mĩ nữ thu hút từ cái nhìn đầu tiên,nó là con gái mà con cảm giác rung động đây.Tự nhiên nó chợt nghĩ đến hẳn,nếu như hẳn gặp được cô gái này chắc chắn sẽ không bỏ qua mà cướp đoạt tuyệt sắc giai nhân này đem về.Đột nhiên nó thấy thật ganh tỵ,càng nhìn cô ta càng không muốn dời mắt.

Nó mỉm cười thật tươi,tạo thiện cảm từ cái nhìn đầu tiên,sẽ thuận lợi cho việc hơn:-Cô tên gì,đến đây được bao lâu rồi.

Cô gái bên cạnh xoay lại nhìn nó mắt khoáng mấy giây mới trả lời:-Tôi tên Thiệu Mỹ,cứ gọi Mỹ Mỹ,tôi vào đây được 1 tuần.Cô cũng mới vào phải không?

-Ừm,tôi...đến được 3 ngày thôi.Không biết gì nơi đây cả.

-Vậy bọn người đó có cho cô thuốc không?_Mỹ Mỹ mím môi nói.

-Thuốc...thuốc sao?_Nó ngây người,có chút ngạc nhiên,nhưng nhanh chóng trở lại vẻ mặt bình tĩnh để tránh bị phát hiện.

-Phải,là thuốc đó,vào đây đầu tiên họ điều cho chúng ta uống loại thuốc của họ,chẳng lẽ cô không có._Mỹ Mỹ cũng tháong kinh ngạc,to mắt nhìn nó.

-À..có chứ,tại cô hơi bất thành linh quá tôi quên bèn đi.Sao cô lại vào đây._Nguyệt Hàm diện 1 cái cơ rồi đánh trống lảng đi

Mỹ Mỹ mím chặt môi,đôi tay siết chặt vào nhau,thái độ ngập ngừng kì lạ:-Tôi..là..tôi...

-Số 302,có khách muốn gọi cô _tiếng kêu vọng từ ngoài cửa lớn vào.

Mỹ Mỹ lúc này buông lỏng bàn tay ra,nghe thấy số của mình cô ngẩn mặt lên:-Thôi tôi đi đây_Mỹ Mỹ nhìn nó cười nhẹ,rồi quay đôi chân thon dài bước đi.

Nó chưa kịp hỏi gì,có phần tiếc nuối,rồi nhìn xung quang,nơi đây ước chừng khoảng cũng 30 người,căn phòng này là phòng chờ khách gọi thì phải.Định sẽ làm quen thêm vài người lấy chút thông tin,nhưng trông ai cũng bận rộn,trang điểm chảy chuốt,muốn nói chuyện với họ cũng không dễ dàng,ánh mắt ai cũng lảng lơ như Đất kĩ khiến nó thật chán ghét.

Lạc Thân không biết có nhầm lẫn không,sao lại kêu nó đến nơi quái quỷ này,nơi này thì làm gì có người Maséc được chứ,tào là kĩ nữ.

Cuối cùng,người đàn bà kia cũng xuất hiện,ánh mắt ab2 ta thật kinh sợ,nhìn mặt là thấy ác rồi.Chả trách người ở đây ai cũng sợ.

-Cô,đứng lên đi theo tôi _Bà ta nhìn nó liếc 1 cái bảo ý đi theo.

Nó bước nhanh nổi gót.

-Á—nó bị bọn nam nhân đẩy vào trong

“Lại là nơi nào đây” bị đưa vào trong 1 căn phòng khác,nhưng nơi đây đặt biệt khác những c8an phòng sa hoa lúc này,căn phòng này trông rất đơn giản.Bị xô vào vách nó kêu nhẹ 1 tiếng.Nhìn bọn họ như khó hiểu.

Bà ta bước đến gần nó,nâng cầm nó lên,nhiều chân mày lại-Nói..ai sai cô đến?

Nó trong lòng liền thoáng kinh hãi,”Bị phát hiện rồi sao?” 1 chút bất an,nhưng rồi thu ánh mắt lo sợ đó lại,thẳng thừng nhìn bà ta,cao giọng:-Bà nói gì tôi không hiểu?

-Hừ..cô còn giả điên thì đừng trách tôi ra tay mạnh.Mau nói _Giọng bà ta càng ngày càng cay độc,2 từ cuối liền nhấn cao giọng.

-Nói gì,tôi đã kí hợp đồng vào đây,gia đình thế nào đây? _nó tiếp tục phủ nhận.

-Được...còn không chịu thành thật._Về mặt nhìn như con rắn độc,bà ta hất mặt cho bọn người kia bước lại.

2 Tên nam nhân hun hăng,nắm người nó lại.---CHÁT—CHÁT—bị tán đi 2 cái,lần giấu tay in nguyên trên da thịt nồn nà nó.

-Còn cứng miệng không _Mặt bà ta trợn tráo mắt,đe dọa:-Cô đừng tưởng qua mặt được Lộ Lộ này,Không lý nào người nơi này lại không có thể số,trên lưng điều in mã số riêng biệt,nhưng cô thì không có.!

Nghe đến đây nó ngây người giật giật,mím chặt môi.”Rõ ràng đã phá camera sao bà ta nhìn thấy được,phải tìm cách liên lạc với Lạc Thân nhanh thôi”

Như thấu được ánh mắt nó nghĩ gì khoe miệng cong cong,ánh mắt sắc như mũi dao chiếu lên người nó:-Đừng nghĩ phá hủy được camera là có thể không nhìn ra cô.Nếu cô không phá hủy camera tôi cũng không chắc chắn rằng cô có ý đồ,nơi nào cũng có quy định nơi đó.Trên người cô không có thuốc của chúng tôi.Mau khai thật tại sao vào được đây,ai sai khiến đến.Không nói tôi sẽ cho cô niềm vui lợi hại của Lộ Lộ này.

Nguyệt Hàm cắn chặt cánh môi,có nghĩ ra cách,vừa định cất tiếng.Một âm lành khác lại vang lên,khiến cả bọn đảo mắt nhìn lại người phát ra tiếng

-Là tôi dẫn cô ta đến.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Thiên đường sung sướng

Là tôi dẫn cô ta đến _Thân ảnh cao lớn,ấn tượng nhất là mái tóc bạch kim óng,nước da trắng như sữa,nếu không nghe tiếng ắt hẳn sẽ nhầm tưởng là con gái,Đôi mắt sâu trông rất ngạo mạn.Lại là 1 nam nhân tuyệt mỹ,nhưng sự lãnh khốc uy thế lại khiến vẻ đẹp mỹ miều đó bị khuất.

Anh ta thật sự rất đẹp.

-Thưa ngài Thiên Thất!_Bà Lộ Lộ vừa nhìn thấy liền hốt hoảng cuối đầu,đa phần sợ sệt.

-Nếu cô ta là người của ngài thì tôi thật có tội lớn,nhưng cổ gái này....

-Chẳng lẽ bà lại nghi ngờ tôi, tôi mang người tới cũng phải được sự đồng ý của bà Lộ Lộ đây_Nghe giọng đều đều nhưng lại khiến bất giác lạnh cả sống lưng,tay bất giác mà run rẩy.

-Không..thưa ngài Tôi..chỉ là...

Nó nhìn người đàn ông từ sao hỏa nào rơi rơi xuống đây thật đoán không ra ,anh ta là có ý đồ gì đây.Sao lại giúp nó,theo như nhận thấy,người đàn bà tên Lô Lộ này rất sợ người đàn ông Thiên Thất đây.Chẳng lẽ người này là lão Đại Maséc.Nếu là vậy thì càng không thể cứu giúp nó.

-Được rồi,trả người lại cho tôi rồi làm việc của mình đi._Tòa ra khí lạnh,ra lệnh,trông rất uy quyền.

Vâng thưa ngài_Bà ta dù cuối đầu nhưng anh mắt luôn ngó vức liếc nhìn nó.có vẻ không phục.Rồi quay đi ra khỏi.

-Tới đây!

Còn 2 người trong gian phòng trống,nó nhận được 1 không khí lạnh lẽo tỏa ra, khiến trông lòng lại dấy lên 1 cảm giác e ngại è chừng.

Thiếu Thất lại bỏ tay vào túi quần,dáng ngồng nghênh kiên trì lập lại,mắt không rời đi thân hình bất động trước mặt:-Tới đây mau!

Nó bước lại,có phần phòng thủ,vừa vài bước tới,Thiếu Thất nắm gọn cánh tay nó kéo vào,áp vào người mình,nâng cảm nó lên quan sát gương mặt nhỏ thật tí mỉ.

-Anh..._nó hiệt mình hốt hoảng--Mau buông tôi ra!_đôi mắt trừng trừng hướng lên sâu vào cặp mắt đẹp để kia tựa hồ phản chiếu lại gương mặt nó trong cặp mắt kia.

-Đúng là rất đẹp_giọng ma mị,khoe môi cong lên thành 1 đường quyến rũ.

Nó ngăn người"Hắn ta nói gì thế",môi nó liền mấp máy:-Anh muốn gì đây!

-Muốn cô_Trên gương mặt đẹp hơn cả mỹ nhân kia lại thốt ra trông rất tùy tiện,nhưng âm thanh nghe như rất êm tai nha.

-Sắc nam.người..._Nó tròn tròn mắt,tay liền muốn vùng ra.

-haha_Thiếu thất cười 1 cách sần khoái,ghì chặt cảm nó,áp sát mặt mình phả ra hơi nóng-Chẳng phải cô đến đây tìm tôi sao?.Không ngờ người của Sát Bang quả thật không thua kém,có được 1 mỹ nhân thế này.

Đúng là không đoán sai,kẻ này không phải tầm thường gì,không biết hắn là yêu ma quỷ quái gì,được vào Sát Bang 5 năm cũng không phải người kém cỏi,không dễ dễ hắn nắm thóp.Nó không khỏi lạnh giọng,đe nện sự lo sợ-Anh hiểu lắm,tôi đây là đến chơi tài xiêu thủ vận mệnh,không ngờ lạc vào đây,cũng vì tò mò nên đến tận chỗ.Chứ không có ý đồ gì như anh nói.Sát bang là tổ chức thế nào đâu phải 1 người chân yếu tay mềm có khả năng gia nhập.

Đôi mắt bén lạnh lũng thu toàn bộ vẻ,vẻ mặt đậm chiều:-Nếu đã nói vậy thì tôi sẽ đem cô về,dù gì cô không nhận mình là người Sát bang,vậy dễ giải quyết rồi.Cô tên gì?_Nói rồi dùng ngón trỏ vuốt lên mặt da mặt mịn màng của nó.

-Thiệu Mỹ._Trong đầu liền hiện ra 1 cái tên,nó không ngu ngốc gì lấy tên mình,để lại tên thật sau này hậu quả sẽ khó lường.Nó đành xin lỗi cô gái thế tên kia,hì vọng sẽ không gì xảy ra.

-Tốt,cái tên rất đẹp._Thiếu thất mỉm cười nhạt.

-Anh muốn gì có thể thả tôi đi._Nguyệt Hàm nghiêm giọng,có phần cầu xin.

-Tôi..._Vừa nói hắn ta vừa nhẹ nhàng đẩy nó vào vách tường:Tôi...đã nói là Muốn Cô

-Anh có thôi trêu đùa kiểu đó_Nó bị đẩy vào tường,bị giọng trêu chọc có phần tức giận,nhưng bắt an là phần nhiều.

Thiếu thất cũng có chút kinh ngạc,xen lẫn thích thú, trước này không người phụ nữ nào lại qua được sự quyết rũ của hắn,ai cũng sẽ ngã nhào vào lòng hắn mà mê luyến,người gái trước mặt lại tinh khiết quá đỗi khiến hắn muốn cô,muốn dạy cho cô 1 bài học không nên ngang ngạnh trước mặt hắn ta.

Hắn dùng cái mũi cao hít lấy hương thơm trên người nó,không ngừng gọi tình kêu tên nó:-Thiệu Mỹ...Thiệu Mỹ...cổ rất mê luyến tôi!

Bị cái tên dỡ hơi này quấy rối,nó muốn bùng phát âm đánh chết ác tên này,đột nhiên nó nghĩ"Tất thấy trên đời này trai đẹp điều là sở khanh biến thái hay sao đây.Lão đại và tên này thật giống nhau,nhưng kẻ này trông mê tình bệnh hoạn hơn thì phải."Nhưng sự thật thì nó vẫn là 1 cổ gái bình thường,thấy trai đẹp lòng dạ sao sắt đá được,bị gã đẹp hơn mỹ nhân này áp đảo,thật hít thở không thông.

Thiếu thất dùng đôi môi trượt trên làn da trắng hồng trên má, thật nhẹ nhàng lướt trên sống mũi nó, dùng ngón tay thon dài đặt lên cánh môi anh đào cần mọng kia, hơi thở liên tiếp bao phủ thấy nó. Thật muốn làm nó chết ngạt. Thiếu thất càng nhìn gần giường mặt sắc nét càng khiến nó không cảm lòng ái mộ. Nó cảm thấy hẳn ta không phải là con gái thật may mắn, dù là con gái sẽ rất tuyệt nhưng sẽ mất đi 1 mỹ nam nhân. (Nguyệt Hàm giờ chứng hạo sắc trong mọi hờn cảnh. keke)

--Cộc—cộc—

-Ngài Thiếu Thất, Chủ Quản cho gọi người về gấp

Tiếng gõ cửa làm không khí dừng hẳn, việc đang hưởng thụ cũng bị dang dở đi, Thiếu thất tỏ ra nóng giận gắt gao lên tiếng:-Biết rồi. Thật phiền phức.

Nguyệt Hàm thờ hất ra, đúng là xem bị tên này mê muội, không phải đến kịp nó chắc rơi vào bẫy tình tên này mấy rồi.

-Cô đừng đi đâu, sau khi tôi quay lại sẽ dẫn cô ra. _ Thiếu thất trầm thấp giọng.

-Được _ Nó gật đầu.

Thấy yên tâm, hẳn luyến tiếc bước đi khỏi.

Nó không ngu ngốc đến nỗi nghe hẳn ra lệnh, ở lại cho hẳn bắt hay sao. Đến đây không những không lấy được thông tin mà còn bị những trò không đầu. Nhanh chóng ra thôi.

Lén ra được, đi khoảng 1 đoạn, tránh những người này phát hiện. Nghe thấy được tiếng la trong căn phòng kính. Nguyệt Hàm dừng lại.

“Là Thiệu Mỹ”

-A---dừng...dừng đánh, tôi sẽ ngoan.

Mỹ Mỹ bị 2 tên nam nhân dùng roi đánh tới với người, da thịt mịn màng cũng có lần rỉ máu.

Nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt xinh đẹp, vẻ mặt hoảng sợ ôm người nằm bệt dưới sàn lạnh.

-Còn chống cự không, khốn kiếp không phục vụ tốt ta đánh chết người, con đàn bà thú. _ 1 lão già mặt mày đáng sợ, trên người xăm đầy cả da thịt.

-hức..hức...xin ngài đừng đánh..tôi không cố ý chọc giận ngài. _ Thân hình trần trụi bị lần trôi làm tan nát, Mỹ Mỹ chấp tay van xin.

Gã đàn ông bồm trợn nắm tóc lõi đầu Thiệu Mỹ lên, tát mạnh rồi hừ lạnh.

Nó liền tức giận, muốn vào lột da gã đàn ông chết tiệt kia, hành hạ phụ nữ thật ác đức, thân ngọc ngà không chút thương tiếc, nhìn Mỹ Mỹ bị nhục mạ, Nguyệt Hàm liền nhắc chân định bước vào làm 1 trận cứu Mỹ Mỹ.

-Cô đứng đây làm gì, người mới thì mau đi tiếp khách. có nhân vật quan trọng. _ Cô gái bận bộ bikini màu đỏ khoác lên tấm vải mỏng ỏng ẻo đi tới, đưa mắt ra chỉ thị nó.

Nó ngập ngừng, đúng là không phải lúc, bây giờ không thể bỏ Mỹ Mỹ, nhưng vừa mới thoát ra giờ không nên bứt dây động rừng lần nữa, có lẽ cô gái này chưa biết gì, coi nó là người mới thật.

-Còn không mau đi. _ Cô gái kia liếc nó 1 cái hỏi theo.

Nó nhìn vào trong phòng Mỹ Mỹ, do dự, chân không cất đi được, nghĩ lát. nó thà nói “Đợi tôi xong việc sẽ quay lại giúp cô. Xin lỗi Mỹ Mỹ”.

Cuối cùng nó đành lấy việc trọng làm trước, đi theo cô gái kia.

---Cạch—Cửa mở ra.

Nó sững người vài giây, sau đó là con tức giận, trừng trừng nhìn những người gọi là khách quý ở đây. Trong bụng nó chửi rủa “Khốn kiếp, bọn họ đến đây hưởng lạc, con bắt mình nguy hiểm đột nhập, được lắm dám chơi mình.”

-haha, Dương Tổng ngài thấy sao, nhưng cô này có vừa mắt không? _ 1 lão phụng phệ nằm trên chiếc giường, được mắt cô massage.

Ánh mắt của Dương Vi không liếc đi đâu, chỉ đắm đắm nhìn người đứng cuối cùng đang trợn mắt tóe lửa. Hẳn cười đều, cong cong môi.-Được, nơi đây đúng là thiên đường sung sướng như Ông Tề nói nhỉ? _ra về ghế cột nhìn nó.

Lạc Tư, ngồi phía sao phía bên kia, cũng góp vui.-Này, cô gái đứng cuối tại sao không thay trang phục giống bọn họ.

Con tức nó càng bộc phát hơn khi bị Lạc Tư giễu cợt, nói móc, nó lườm 1 cái, như muốn ăn tươi nuốt sống.-Nếu ngài thích, tôi sẽ cỡi! _nó nén nhịn cười ra vẻ nũng nịu giống như mấy cô ở đây.

-Hahaha,cô gái này trong rất được,cá tính lắm,ngài tình mắt lắm đấy Lạc Tư_lại 1 người đàn ông nữa,nhưng trong không tệ,như khoảng 35 36 thôi,thân nằm chiếm chế chỉ che 1 chiếc khăn trắng ở dưới,đang được mấy cô gái chân dài sexy vuốt ve,bàn tay hảo sắc xoa xoa bầu ngực cô gái bên cạnh.

Lạc Tư thoáng chút ngây người,nhưng được dịp bắt nạt nó uống gì không làm cho tới.Giờ giọng sở khanh:-Được lắm,cô em đến đây phục vụ tôi đi nào!

Nó bước tới,dựa vào người Lạc Tư,gần sát mặt của Lạc Tư ra vẻ như đang mon trớn,nó thì thầm nghiêng răng nói vào tai Lạc Tư:-Anh có muốn tôi giết anh ngay lập tức không.

Mặt Lạc Tư hơi biến sắc,nhưng miệng vẫn gượng nở nụ cười,tay thì hờ hững sờ vào eo nó:-Cô có bản lĩnh thì thử xem,có lão đại ở đây đấy.haha

Nó trừng trừng mắt lửa muốn phụt ra đốt chết cái bản mặt đáng ghét của Lạc Tư,nhìn qua xung quanh,mọi người đang say sưa hưởng lạc,liếc 1 cái về phía Dương Vĩ hân cũng chẳng thua kém gì,nó cảm thấy bản thân mình đang bị lãng nhục,lửa giận càng sôi sục.-Được,để tôi hầu hạ anh.

Nó lấy tay sờ lên ngực Lạc Tư,lúc này nó nhìn kĩ Lạc Tư hơn,đúng là anh ta rất điển trai,có nét lai Tây nên nhìn rất sắc và thu hút.Thấy nó hành động thể làm Lạc Tư rợn cả người,hơi bị ớn lạnh,bình thường như lửa với nước,giờ nó đổi cách dụ dỗ đúng là làm người kiếp sợ chết đi được.Chưa phản ứng,nó đã nằm lên người Lạc Tư kéo con rít chiếc áo đầm xuống.Một phần trên lộ ra.Mặt Lạc Tư biến sắc không phải đỏ mà là xanh,tự nhiên anh có chút hân sợ.

-Này cô làm thiệt hả.Đừng..đừng đùa chứ.!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Nó ra vẻ lẳng lơ,vuốt ve lấy người Lạc Tư,vờ nói lớn:-Anh không thích sao?

Ông già bụng phệ nhướng mắt quay qua ngay,cười dè:Lạc Tư,nếu anh không vừa ý thì nhường cho tôi đi,khà..khà

Lạc Tư lưỡng lự,không thể nói từ chối,cũng không thể giao Nguyệt Hàm cho lão già dè.

-Cô đến phục vụ Ông Tề đi._Âm thanh quen thuộc,lạnh lẽo uy nghiêm cất lên,Dương Vĩ nhìn qua nó.

Nó sững mặt,cảm giác khó chịu.Nhìn Lạc Tư như cầu cứu.Lạc Tư đưa ánh mắt như bất lực cười giả lả:-Được Ông Tề để mắt đến cô may mắn rồi.

Nó sững mặt,cảm giác khó chịu.Nhìn Lạc Tư như cầu cứu.Lạc Tư đưa ánh mắt như bất lực cười giả lả:-Được Ông Tề để mắt đến cô may mắn rồi.

Đúng là không chút hảo ý,đáng ghét chết đi được,nó căm hận trong lòng,thề ra khỏi đây sẽ cho tên chết bầm này 1 trận,quan trọng nhất bây giờ vẫn là hoàn thành nhiệm vụ,còn có mặt Lão Đại ở đây,sơ suất thì chuốc họa,biến ngay sắc mặt,nó nhìn sang Ông Tề giả lơ ổng ẻo.-Cám ơn ông đã chiếu cố,nhưng quang ông Tề hình như còn rất nhiều mỹ nữ,tôi còn kém cỏi.

-Ôhô,em đừng nói thế,ta thấy em rất quyến rũ đấy..khà..khà_Cái bụng phệ nhô nhô chường mắt,đôi tay không hề buông cái mông của cô gái xinh đẹp đang thông thả nằm vuốt ve Lão,hảo sắc mà giờ giọng trên hoa liếc nhìn Nguyệt Hàm

-Đến phục vụ Ông Tề đi_Dương Vĩ nhướng đôi mày sắc như thanh đao,mặt toát ra hơi lạnh hất mặt ra lệnh cho Nguyệt Hàm

Lạc Tư thoáng lại ngây người,nhiều mắt nhìn Lão Đại của mình.Dù trước nay Max chưa hề lên tiếng khẳng định,nhưng ai cũng rõ Nguyệt Hàm chính là người của Max,ai dám động đến,theo Max bao lâu cũng nhận ra cái gì đó khác lạ với cách đối xử đặc biệt Max với Nguyệt Hàm,hoàn toàn không giống với những cô gái ong bướm bên cạnh Max.

Nó tự nhiên thấy thân phận mình giờ chẳng khác gì mấy cô gái lẳng lơ ở đây,thật bần thũ,ti tiện,cảm giác ghen cổ tự nhiên lại dâng lên,hay là đang uất ức,nó sau phải làm cả việc lên giường với lão già dè hảo sắc này,nhìn mặt lão là muốn cho 1 phát súng.Dù gì lời của hắn đã nói ra,ai có quyền cãi lại,nếu không muốn chết.Nó đang đánh đổi cả cuộc đời mình cho trả thù,có nghĩ là đang giao cả vận mệnh mình cho kẻ bá đạo độc tài này.Được,làm thì làm,thì ra nhiệm vụ của mình hôm nay là 1 giao dịch,nó cười trong bụng đầy chua chát và miệt thị.

-Còn không mau!_Hắn lên tiếng lần nữa,khi thấy nó cứ ngồi đừ ra như thế.Hắn vẫn tỏ ra rất hiền nhiên,hất mặt hỏi thúc.

Nó rời khỏi nơi Lạc Tư bước đến bên cạnh giường của Lão Tề,trong nhiều cặp mắt thèm khát của mấy tên hảo sắc như muốn nuốt lấy nó,nó ghét ánh mắt này.Nhưng vẫn tỏ ra rất ôn,nó lướt qua Dương Vĩ chẳng thèm liếc lấy mà khuôn mặt trở nên lạnh tanh.Dựa vào người Lão Tề nũng nịu-Người ta thấy ngại,thích không gian riêng sẽ phục vụ ngài tốt hơn,ngài thấy thế nào?

-Khà..khà..được được,ta cũng thích chỉ có 2 chúng ta,để xem nàng làm tốt cỡ nào đây..khà..khà_Giờ cái giọng dè dặt,bàn tay xoa nắn cánh tay nõn nà của nó,cả cơ thể nó như có 1 con rết mà nổi cả ốc ác,rờn rợn người.

-Xin thất lễ với các Ngài rồi,phải đến bên người đẹp đây,lát nữa quay lại chúng ta nói tiếp._Về mặt tỏ ra xưng sướng cười ha ha,mà ôm eo nó đứng lên.

-Ganh tỵ ngài quá đấy.

-Phải đấy,để ngài chơi xong tới chúng tôi nhé.ha..haha

Câu nói làm nó trừng mắt,cả người run gợn,hận không giết sạch bọn bản thù này.

Về mặt Dương Vĩ rất điềm nhiên,được 2 cô hầu hạ,hắn dường như không thêm đề tâm tới. Thật ra hắn đang nghĩ gì,chẳng ai biết,cả Lạc Tư cũng đang đoán già đoán non.

Khoảng vài giờ sau.

---Cháy---cháy----Tiếng thét thất thanh của mọi người.

Ai nấy cũng chạy toán loạn.Cả khu nhà thổ long lanh ánh đèn giờ đây rối tung cả lên.

-Mịa kiếp,để tôi bắn nát đầu con lợn háo sắc này!_Nó nóng giận gió súng chia xuống tám tám giường.

-Này! Đi nhanh thôi,còn lòi thôi cái gì_Lạc Tư hồi thúc.

-Khốn kiếp,lúc này dám sờ mó tôi,còn lâu tôi muốn bắn chết con lợn này từ này giờ rồi._Nó cật súng,lấy trong người lộ thuốc,đổ vào miệng Lão Tề đang bất tỉnh,miệng cười thích thú.

-Cô cho con lợn đó uống Được tán,muốn giết lão thật à.

Nó cười khõe,quay người lạnh lùng ưỡng ngực,dong đã bước ra,Lạc Tư bước vội theo,nó liền nói.:-Khi này anh không đến đúng lúc,Chậm 1 tý là tôi đã bắn nát đầu con lợn đó,coi như cho Lão con đường sống,sau này không thể phát tiết với phụ nữ nữa,nhệ rồi!

-Đứng là lòng dạ phụ nữ_Lạc Tư nhìn về mặt đất chỉ của Nguyệt Hàm liền chặc lưỡi:- Chạy ra nhanh,Lão Đại đang chờ bên ngoài!_Lạc tư không nói đôi co nữa,kéo tay nó chạy.

NGuyệt Hàm sực nhớ còn 1 vấn đề cần giải quyết,vội nói-Anh ra trước,tôi xong việc sẽ ra ngay.

Lạc Tư cau mày:-Còn việc gì nữa,cô chừng chừ hỏng việc,khó thoát tội với Lão Đại.

-Tôi biết phải làm gì,nếu không kịp ra,anh cứ đi cùng Lão đại về,tôi tự lo được._Về mặt kiên quyết,gấp gáp.Nguyệt hàm không muốn chờ Sự đồng ý của Lạc Tư nữa liền phóng đi.

-Nguyệt hàm.này...

Nó nóng vội quay lại căn phòng kính lúc nãy chỗ Thiệu Mỹ.Nhưng đến đã không thấy đầu nữa.Chạy vào trong kĩ càng hơn dò tìm Mỹ Mỹ,không ngờ lại al2m nó sựng người.

Một dòng máu tươi chảy dưới sàn,theo hướng máu rỉ ra đến 1 chiếc tủ gỗ lớn.Nó hốt hoảng có chút kinh hãi.Đôi tay luôn cuống,đập bung cửa tủ gỗ.

---Trùng trùng---Cặp mắt nó mở to kinh hoàng.

-Tại sao là lão ta..._Nguyệt Hàm nháp máy môi,nhìn người đàn ông xăn mình hành hạ Mỹ Mỹ lúc nãy bị cuộn chặt trong tủ,đôi mắt còn chưa nhắm lại.Tùy bị hành xác nhưng về mặt vẫn rất đáng sợ.Trên người nhuộm cả màu đỏ máu,nó liền chú ý đến cổ Lão 1 lần máu vẫn còn rỉ,ắt hẳn chỉ mới bị làm hại không lâu.hun thủ thật độc ác,chiêu thức giết người ác như vậy chắc hẳn không phải kẻ thường.Trong đầu liền hiện ra hình ảnh “Mỹ Mỹ”

“Phải rồi Thiệu Mỹ đâu”Nó có chút lo lắng.

-Cô còn không mau ra đây”Lạc tự từ đầu âm thanh bên kia truyền qua tai nó gắt gao hồi thúc.

Nó đặt tay đè con chip bằng chiếc bông tai nói”-Được rồi tôi ra ngay.

Không còn thời gian nữa,tạm thời nên đi khỏi đây,nó nghĩ chắc thiệu mỹ đã đi rồi.Nó liền vội giựt lấy cây kim châm trong lỗ tai của lão tar a,đó là hun khí chí mạng.Nó đã phát hiện ra được khi quan sát,vừa quay đi,trên người lão ra ẩn hiện 1 mảnh vải lụa dính thật nhiều máu,trên người đàn ông này đều trần trụi chỉ duy nhất có mảnh vải này,hình như là của Thiệu Mỹ,không chừng chờ nó mang theo rồi chạy đi thật nhanh.

Cái dáng người kiều ngạo,khoang thai ngồi im trong chiếc xe,bóng tối che mắt phần nửa khuôn mặt của hắn,làm cho hắn toát vẻ ma mị của diêm đế,rùn

rợn tận óc. Ánh mắt xâm xâm nhìn vô định, như đang suy tính hay thế nào đấy rất kì dị. Nó vừa chạy tới, đã nhanh nhẹn, đẩy xe ngồi ngay vào chỗ lấy, chẳng thèm liếc nhìn qua hần. Nó chỉ liếc lên tấm gương chiếu hậu, Phía sau có 1 đám người đuổi theo.

Phóng rồ ga, nhanh như bay trường lên xa lộ, khoảng 2 phút sau tiếng nổ lớn phía sau vang vọng làm cả không gian như có 1 lực lớn mà rung chuyển. Căn nhà thổ dưới lòng đất đã nổ tung, lại 1 trận đổ nát.

Vừa mới xong 1 trận, giờ lại thêm 1 trận truy đuổi nữa, 5 6 chiếc xe hơi đen trượt theo đuôi chạy như điên không cần biết ai xui xẻo thì bị tông hay bay lên lề đường mà né. Đuổi theo chiếc xe nó nối đuôi theo như 1 đoàn xe đua đẹp mắt. Ánh mắt nghiêm túc lạnh máu của nó tỏa ra, đôi tay thông thạo lượn lách, hay là chẳng hề đụng phải 1 ai. Chạy với tốc độ tên bắn. Lạc tư ngồi sau lại bắt đầu chóng mặt, đúng là ngồi trên xe nó lái an toàn tính mạng, nhưng tính thần thì bị tra tấn.

---Pằng—Pằng---

Tiếng súng phía sau bắn tới, nó lượn 1 cách điêu luyện, mở cửa kính, kéo nòng súng –cạch—cạch--, đưa người ra ngoài cửa, 1 tay lấy vô lăng, 1 tay chìa mũi súng phản kích. Lạc Tư cũng không yên mà phản công để ngăn bọn chúng tiến sát.

Lúc chạy tới Dốc cầu nó không lơ là nửa tay lấy được, mà bọn chúng ngày càng đông và tiến sát. Hần nheo mắt đáng sợ, cầm 1 khẩu súng dài chứa lượng đạn lớn. Không hề như nó va 2 Lạc tư, chòm người ra sau bắn loạn, hần ngồi yên nhìn qua kính chiếu hậu, cánh tay ngang tàn, giờ ra phía những chiếc xe đang tiến tới, bộ dạng rất thông thái, bình tĩnh, hần ra lệnh nó qua lại trái phải, phải trái--Đùn—đùn—Những tiếng vang lên những chiếc xe đuổi theo hần toàn bị dừng lại, chỉ vài phát hạ đúng vào bánh xe khiến chiếc xe bọn chúng ngưng lại, ra tay chuẩn xác không hề hao mất 1 viên nào lệch phí, liên tiếp những chiếc phía sau bị đang trốn âm pha vào nhau, xe đụng xe, mọi chiếc xe đều phải tiếc nuối âm nhìn theo chiếc Xe đỏ kia tung tăng chạy đi.

-Wow, lão đại tài quá, 2 phát làm bẽ đúng 2 bánh xe, có thể giải quyết nốt bọn dờ hơi kia. _Nó trố mắt, tỏ ra khen ngợi, ra chút nịnh hót.

-Dư thừa, những lời này cô nói ra chỉ làm thiên hạ cười, Lão đại không tài giỏi thì còn ngồi được đây à.. _Lạc Tư giờ về chăm chọc.

Mặt hần vẫn không chút biến sắc, đôi mắt ngườm ngườm đáng sợ trông thật óch, hần dựa người ra ghế, giống như đang thư giãn, nhưng vẫn làm cho người ta thấy sợ mà toát mồ hôi.

Nó giờ lại liếc qua dáng người ngông cuồng to lớn kia, đúng là có chút nể, nhưng rồi dẹp bỏ ý nghĩ làm fan hần, lão đại chút tài này cũng bình thường thôi, không thì đã không leo lên được vị trí này. Lại chuyển sang nhớ lại tình cảnh lúc trước.

Trong lòng còn âm ức, bị lão lộn kia đem vào phòng, giờ trò dề, nhưng chẳng hiểu sau khi lão uống 1 ly rượu được mang vào thì biến thành khung điên, ăn nói linh tinh, nhảy nhót như đứa trẻ. Cứ như đang chơi Đá, lúc lão đang mơ màng xem vô vào người nó, còn 1 chút nữa nó rút súng ra chĩa vào đầu Lão rồi thì Lạc Tư xông vào, đánh lão ngất. Con hần hùng hực đây.

-Rốt cuộc muốn tôi tới đó làm gì? _nó nhìn lên gương liếc thấy khuôn mặt Lạc Tư mà hỏi.

-Vậy cô chưa làm xong nhiệm vụ à.!

-Làm cái gì, chưa kịp điều tra đã bị lôi đến chỗ đây, nếu 2 người đã tới sau con bắt tôi mò tới cho cực khổ, xem chút bị phát hiện _ nó nhấn mặt nghi hoặc

-Có chẳng thấy nói đó kì lạ sao?

-Chẳng thấy gì ngoài mấy cô mỹ nữ chân dài, mấy khung cảnh ô nhục.

-Nói đó chính là nơi giao dịch ma túy của bọn Ma Sét.

Nó ngăn mặt lên chăm chú. Lạc tư nói tiếp:-Những cô gái nơi đó đều bị điều khiển bằng 1 loại chất ma túy được MaSét bào chế đặc biệt, phục tùng bọn chúng vô điều kiện.

-Vậy tên lộn bụng bự lúc này đã dùng phải thứ đó mới trở nên điên khùng đây à.

-Không, lúc này là Max đã bỏ thuốc vào ly rượu, loại thuốc đó khiến người ta uống vào tức khắc có tác dụng trở nên bấn loạn, thần kinh bị chất thuốc đó dồn máu lên não, khiến các tế bào trở nên vỡ ra, không còn bình thường, do người của Sát Bang bào chế. Xưa nay Lão Đại không bao giờ nhúng tay vào ma túy. Chính vì nơi nhà thổ đó là ổ MaTúy của MaSéc, nên Lão đại muốn diệt đi làm bọn chúng trở nên rối loạn, và chúng ta càng thuận lợi đánh lạc hướng chúng. Mất khoảng khá lâu để MaSéc thu dọn tàn cuộc này đây. .haha.

-Ừ, tôi đến thì giúp được gì, xem bị con lộn đó ăn thịt rồi. !_Nó gật gù hiểu rõ, nhưng lại trở nên thắc mắc. Chưa nghĩ tới bị bà Lộ Lộ bắt đi, gặp phải kẻ điên nào đây tên Thiểu thất. Đúng là xui xẻo.

-Đầu cô chứa bả đậu à. _ yên tĩnh này giờ, nghĩ là hần đã ngủ, đột nhiên lại lên tiếng đáng ghét.

Nó nghiêng răng, đăm đăm nhìn cái tên đang ung dung giả vờ ngủ say này giờ. Minh thì xông vào hang đơn thân xem mắt mạng, hần ta thì đường đường vào ăn chơi thư thái, giờ dùng giọng điệu này thật ghét chết đi được

-Lão đại, anh chưa ngủ đi.

-Ồn ào._Hắn trầm giọng.Lạc tư liền phản ứng.- Xin lỗi Lão đại,chúng tôi sẽ giữ im lặng.

Nó giảm tốc độ,quay sang hắn:- Vốn dĩ anh không muốn ngủ

Hắn mở mắt ra,từ từ hướng mặt qua nó:-Để đó lát nữa ngủ với cô cũng chưa muộn.

Nó muốn trốn tránh,câu nói vô địch bá đạo,thấy lạc tư cười thầm,nó nhả mắt liếc lạc tư 1 cái,quay sang đá đều:-Còn muốn ngủ,lúc này anh bắt tôi cho con lợn lòi đó còn chút là bị nuốt sạch rồi.Anh xem tôi là gái hay sao vậy.

-Chẳng phải cô vẫn còn nguyên sao.Cả việc giải quyết 1 lão già cũng không xong thì cô chỉ là thứ vô dụng.

Nghĩ lại thì hắn đã không bỏ mặt nó,nếu không vì không muốn phá hỏng kế hoạch,thì nó đã tức ói mà lật tung cái nôi quái quỷ đó.-Lúc này anh dùng thân phận Dương Tổng.Có nghĩ gì.

Lạc Tư thấy hắn im lặng không trả lời,hiểu ý mình phải giải thích cho óc bả đậu này,liền lên tiếng:-Mấy người đó là bọn tay cánh của Tổng Hào,dùng thân phận dân làm ăn, dễ dàng tiếp cận hơn,cô nghĩ liệu dùng thân phận Max lão đại sát bang,bọn chúng có dễ dàng bị mất cảnh giác vậy không.

Nó sựng người khi nghe tới 2 từ Tổng Hào,ngọn lửa mắt nóng dần lên,gọng đai ghiền:-Sao không nói sớm,lúc này phải bắn chết từng người,hạnh hạ bọn chúng thật ác._Nó đập tay vào vô lăng,vừa tiếc nuối lúc này con quá nương tình.

-Cô quên nhà thổ bị cháy rồi sao,bọn chúng thành lợn quay sạch rồi.

Nó bật cười,-Đúng là tôi ngốc thật.

Lạc Tư chỉ lắc đầu,rồi im lặng,sau đó không khí trong xe trở nên êm hân đi.

-Từ lúc nào tôi là thú bông của anh chứ!_Nó bực dọc,căng mắt lên nhìn cái người ngang tàn này chiếm đoạt cả cơ thể vào người.

-Đôi tay này dám ngang nhiên sờ vào người đàn ông khác._Hắn cầm chắc cánh tay Nguyệt Hàm,có phần nộ khí.

Nó nhả-Chẳng phải lúc trong Nhà Thổ cô quyến rũ đàn ông rất tuyệt hay sao._Càng nói tay hắn càng siết chặt nó hơn,ánh mắt vài phần ghen tức.

-Anh nói gì thế Lão đại,tôi chẳng phải hàon thành rất tốt sao?_cảm thấy bất an,bị hắn ta làm đau thật mệt mỏi,không hiểu hắn lại lên con điên gì.

Dương Vi (Max) từ lúc trong nhà thổ đã bị sự lằng lự của nó àm trong lòng khó chịu,cái miệng nhỏ xinh này dám ngọt ngào mon tron Lạc Tư,thấy Lạc Tư và nó ra vẻ thân mật,trong lòng hắn vốn đã nóng giận,nhưng hắn luôn rất biết cách che giấu đi bằng nhiều bộ mặt.Thay vào đó là bắt nó đem qua cho Lão Tề.Coi như dạy dỗ cho nó sợ,không nên liều lĩnh trước mặt hắn mà nó dám đi quyến rũ đàn ông.

Nhìn gương mặt lung linh sắc nước của nó hắn lại không muốn kiềm lòng,hắn lúc đó hận không thể chạy tới cướp đoạt nó,càng nghĩ tới nó mê luyến như vậy,1 cổ cảm giác liền dấy lên.Thấy nó tỏ ra lằng lự như vậy hắn thật ghét mà muốn nuốt chửng nó vào trong bụng.

Nhìn chằm chằm không dời đi,hắn nhẹ nhàng kéo nó vào người,mặt,không biết hắn nói ý gì.C

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Cô không trả lời chỉ biết kêu rên,cơ thể phản ứng kích liệt,thứ cảm xúc kì dị.Tìm cô đập càng lúc càng nhanh,cổ họng ứ nghẹn.Hắn lại ra lệnh:-Mở mắt ra!

Cô không chịu đựng được đành mở đôi long mi lên,ngước nhìn hắn đang tò ra dục tình mạnh liệt,lồng ngực cô phập phồng lên xuống,khuôn mặt mỉ mỉu giờ đây bị hắn trở nên lằng lự đưa tình,đôi mắt ửng đỏ.Hắn càng nhìn càng điên tiết.Phát ra tiếng gầm-Chết tiết,tôi muốn cô...!

Hắn mạnh bạo kéo toạt chiếc đầm nó ra,lộ ra cơ thể mảnh mai trắng nõn dưới ánh đèn ngủ,thêm phần gợi cảm,lực dục lên tới cổ họng hắn mà không rấp.Lướt tay trên thân hình đường cong nõn nà của cô,hắn cỡi nhanh chiếc quần,lấy ra vật cứng thô bạo đang vươn cao.Khiến nó hoảng sợ,quay mặt đi.Hắn liền lên tiếng:-Quay mặt lại.

Hắn nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn đặt vào vật cứng nóng hổi của mình.Tìm nó đập thích 1 cái như muốn ngừng đi.Cảm giác được chạm vào thứ nóng như lửa thế này,ngượng ngừng,mặt đỏ đỏ giờ đây cả cơ thể như bị truyền lửa mà nóng dần theo.

-Cô thích nó không? _cười tà nhìn về mặt ngượng chín làm hấn thấy yêu thích.

Nó lắc đầu liên tục,tay không ngừng run rẩy.

Hấn bá đạo tạt 2 chân nó ra,lộ nhụy hoa nhỏ ửng đỏ,hấn nhẹ giọng luyện tình:-Cô thật ẩm ướt.

Cảm giác cơ thể bị hấn trêu chọc,nó xấu hổ,cả người như bị sốt cao,hừng hực đỏ,,giọng ngọt như mật phát ra:-Đừng..đừng..nhìn!

Hấn không ngừng muốn trêu đùa nó,dùng vật nóng cứng trêu chọc nhụy hoa của cô,khiến cô chịu không được mà tuôn ra 1 làn nước ẩm :-Đủ rồi. . .đừng trêu nữa có được không? _ Cô nỉ non kêu rên.

-Được! _Hấn cười,khuôn mặt đẹp như chạm khắc phát ra khí tà muối.Hấn liền không trêu nữa,bụng dưới của hấn cũng đã không còn chịu đựng được nữa mà thêm khác.Hấn dùng lực đâm thẳng vào trong khe hẹp ở 2 bắp chân cô.

---Á..Á...umm..ur..đau..! _Đau đón nhấn mặt lại,cơ thể co rút,nắm chặt hấn.

Hấn ôm nó vào lòng,hôn lên cánh môi đang mím chặt khiến môi như sắp bật máu,ngụ ý muốn nó thả lỏng.Tiếp nhận nụ hôn kia thật ngọt ngào,không cưỡng dã như trước,lần này hấn rất nhẹ nhàng,chăm sóc rất tỉ mỉ đôi môi nó.:-Cô mãi mãi là của tôi.!

Đôi tay vuốt ve cơ thể cô không sót 1 chỗ nào,hấn hôn lên cổ nó,rồi dùng lưỡi nghịch ngợm nhụy hoa ửng đỏ từ nãy giờ bị hấn làm kích thích mà nhô cao hướng ửng.Cô ngừng phát ra tiếng rên rĩ.Hấn mạnh mẽ đưa đẩy mông kịch liệt.

Kết thúc hấn găm lên 1 tiếng,1 thứ nóng bỏng âm ẩm của hấn phả vào cơ thể cô.

Tường chừng đã kết thúc ,nhưng vài phút sau hấn lại nổi cơn mà hoành hành cô suốt 1 đêm

Sau 1 trận mưa bão,Phát tỏa ra tiết,hấn liền ôm cô vào lòng,vì bị hấn cuồng đoạt quá mạnh mẽ sức cô chịu không được mà ngủ thiếp đi.

Hấn không ngủ,chỉ chăm chăm nhìn đôi mắt đang nhắm cô của cô thật lâu,như sợ rằng nếu không trông thấy cô sẽ biến mất.Chưa bao giờ hấn thấy ham muốn 1 người nhiều như thế.

Tình dậy đã là lúc chiều tà,được hấn thay cho 1 chiếc sơ mi trắng của hấn,trên giường còn đọng lại máu của trận tình hôm qua để lại,cô hòng ghen lại,thứ cảm giác trống rỗng,cả người đau nhức,2 chân như không muốn cử động nữa.Cô mệt mỏi nhìn ra cửa kính.

Một mình trong căn phòng,cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như lúc này,lúc trước dù ở trại huấn luyện vẫn chưa bằng cảm giác này,cô chỉ muốn đêm đầu tiên của mình dành cho người cô yêu nhất.Còn hấn,có phải người duy nhất cô yêu đâu,hấn là kẻ mang cô đến thế giới này,hấn tàn bạo như loài quỷ,thân phận hấn khiến cô hoang mang,Lúc là Dương Vĩ,lúc là 1 lão đại.

Cô tự nghĩ đúng là giờ cô là hấn thật rồi."Tại sao người đầu tiên lại là hấn,hấn đâu yêu mình,hấn thật ra xem mình là thứ gì đây chứ.."

Cố bước đến cửa sổ,ánh chiều tà rọi vào khiến tâm hồn dần ấm lại.Đang mang bao ưu tư trong lòng,bỗng có tiếng động từ phía sau khiến cô giật mình quay lại.

-Cô dậy rồi! _Nữ hầu mang khay thức ăn tới.

-Thiếu chủ bảo người tới nay sẽ về,dặn cô hãy ở đây chờ ngài.!

Cô hơi nhũn mảy,quay mặt đối diện nhìn nữ hầu đang rụt rè:-Lão đại có nói đi đâu không?

-Dạ,không?

-Ra ngoài đi!

Nữ hầu chưa đi bao lâu thì Phúc Hoàng vào

-Thay đồ đi,Lão đại đang đợi!

Cô lại thắc mắc định hỏi nhưng lại thôi.Không hiểu hấn ta sao ra nhiều lệnh thế.Liên thay đồ đi theo Phúc Hoàng.

Đến sân bay.

Cô thấy hấn đứng cùng với 1 đám người,không lẫn vào đâu được hấn luôn nổi bật nhất,ánh mắt sắc lạnh,khuôn mặt kiêu ngạo tuần lãng trời phú,cái dáng cao lớn ngạo nghễ đầy phong thái với bộ đồ thời thượng bó cơ thể lộ ra cơ bắp rắn rỏi hơn người,trông bọn họ ắt hẳn là người trong giới.Hấn nhìn thấy cô,liền dùng ánh mắt lạnh băng ngụ ý bảo cô đi lại nhanh.

Thấy nó bước tới bọn người kia liền chăm chú nhìn theo.Hấn vòng tay qua eo cô:-Đi thôi.

Không muốn cho bọn người kia nhìn cô nữa,hắn cảm thấy ánh mắt bọn họ như rất thích thú mà lòng thấy khó chịu.Ôm cô vào người lên máy bay.

Ngồi trong phòng vip.Cô im lặng,nghe bọn họ bàn luận.Nghe đến đoạn Ông người tây mắt nâu có xăm hình trên cổ:-Ngài Max,nếu ngài chịu ra mặt rồi thì hãy cùng chúng tôi hợp tác có lợi.

Hắn chỉ neho mặt,phong thái ngạo mạn như 1 vị chúa tể tỏa ra hàn băng,trầm giọng:-Có lợi hay không vẫn chưa biết.

Các thầy bọn người họ đánh mặt nhìn nhau,rồi tên lúc này đại diện nói tiếp:-Hiện tại nước chúng tôi còn gấp 1 số vấn đề về kinh tế,chưa đủ mua số lượng lớn vũ khí chiến đấu,nhưng chỉ cần ngài giảm kinh phí,chúng tôi liền nói cho ngài biết 1 việc rất có lợi cho ngài.

Sắc mặt vẫn lạnh như hàn băng bất cực,hơi khí luôn khiến người ta chết ngạt.Hắn quý dĩ trầm mặt 1 lúc lâu.-Thử nói xem có lợi thế nào,nếu chỉ vì 1 việc không đáng giá trị muốn tôi hạ giá thì...

-Không,ắt hẳn ngài rất thích thú với vấn đề này.Chẳng phải Sát bang đang muốn tìm khoáng vật lạ để chế tạo loại nguyên tử hạt nhân mới sao.Chúng tôi còn biết được Sát Bang và Maséc đang giành quyền chế tạo nguyên tử trên thị trường vũ khí.

Tin này làm Phúc Hoàng có chút giật người kinh ngạc.

Nghe xong gương mặt hắn liền tối mịt,cơ mặt co giãn liên tục,không rõ hắn đang nghĩ gì,hơi thở nóng đến mức khiến Nguyệt Hàm kề bên vẫn cảm được,mà có phản hồi hợp.Nhưng hắn vẫn giữ thái độ trầm tĩnh và im lặng.

Nguyệt Hàm từ từ vươn đôi mắt chăm chú nhìn bọn người kia.Một cảm giác khiến cô thấy kì lạ.Cả bọn đều có chung 1 hình xăm.Cách ăn mặc rất cổ quái dường như có cái gì đó khiến cô rất tò mò về cách ăn mặc.

Hắn nhìn ra được cô đang quan sát,liền dùng tay bóp eo cô 1 cái,thấy được ý hắn cô liền hiểu ra,gật nhẹ đầu.Rồi đứng dậy.

-Xin phép tôi đi toilet 1 chút,các vị cứ tiếp tục._Nó nháy cười,rồi quay đi.

Ánh mắt hắn rất thâm sâu khiến bọn chúng mãi không nhìn ra được.Liền nhìn lờm nhau ra chỉ ý.

-Chúng tôi biết ngài là 1 người làm ăn rất nhạy bén,việc có lợi chắc hẳn ngài Max sẽ không bỏ qua._1 người đàn ông đầu đinh tóc vàng, trên cổ có xăm hình kì quái,ánh mắt cũng rất đáng sợ.

Lúc này phúc hoàng đang kề bên hắn,hắn neho mặt rồi quay sang nói nhỏ vào tai Phúc Hoàng Trong rất mờ ám,làm bọn họ thêm phần dè chừng.

đứng dậy.

-Xin phép tôi đi toilet 1 chút,các vị cứ tiếp tục._Nó nháy cười,rồi quay đi.

Ánh mắt hắn rất thâm sâu khiến bọn chúng mãi không nhìn ra được.Liền nhìn lờm nhau ra chỉ ý.

Nó bảo đi toilet nhưng thật ra là đi xem xét.Quả thật không nằm ngoài dự tính,vài người của Sát bang bị bọn thuộc hạ bọn chúng đánh ngất.Lúc này Max dự tính được bảo ý nó đi xem tình hình.Đi vào trong phòng điều khiển thật không dễ,nó đánh ngất khoảng vài ba tên canh gác của bọn kia sai khiến.

Nó neho mặt,nghe thấy rằng."Mẹ kiếp,lại bọn Maséc"

-Nguyệt Hàm,hệ thống bị nhiễu._Một người trong phòng điều khiển nhìn thấy nó liền vội nói.

Nó lập tức bước vào.Trên máy tay đánh liên hồi.Miệng nói gấp"Thừa lúc chặn nhiễu sóng mau Liên lạc cho Lạc Thần"

Đám người trong phòng điều khiển gật đầu làm theo,nhiều tiếng gõ vang lên liên tục.

Nếu không giải quyết nhanh hệ thống sẽ bị đứt,tàon bộ điều khiển sẽ ngừng lại, trên không trung chưa tìm ra nơi đáp xuống an toàn.Thì ra lại thêm 1 cái bẫy của Maséc.Nó cảm thấy bọn chúng thật ấu trĩ,làm những trò thế này mà cũng được cái địa vị cao trong Hắc đạo sao.

---tít---1 giọng nói nam tính truyền qua:-Số hàng xuất khẩu chuyển trên đường biển vừa bị đánh mất,được biết là đám bộ tộc nào đó trên khu vực ngang qua nơi chúng.Mau thông báo cho Max biết.

Nó liền nhíu mày,nhưng tay thì nhìn lên màn hình bấm giải mã không ngừng.Cao giọng nói vào bộ đàm"Shit,các anh không tự giải quyết được sao.?"

-Tự lo lấy,trước khi tôi và Lão Đại trở về?"

Đang tập trung,nó liền cau mày,1 mũi súng đang chỉ vào trán.Cảm nhận được vật lạnh có chút kinh hãi,nhưng không quá vài giây,miệng nó nhếch lên-Hay đấy.

-Mau đứng lên_Âm thanh của kẻ chĩa mũi súng vào nó nghe rất ngang tàn.

Nó giờ hai tay lên,giữ thái độ im lặng.Như nghe theo không chút mạnh động.Dù thế nào cái lỗ đen chết tiệt đó cũng đang đe dọa bộ não cô thế nào cũng phải nhin.Từ từ đứng lên,Giờ khác này trong phòng điều khiển lại biến mất không còn ai,thật kì lạ.

-Mau nói mật mã giao dịch._ Gặng giọng âm thanh nghe vẫn rất rộn người.

Nó hít lấy 1 ngụm khí,giữ bình tĩnh,mắt liếc về hòng súng.-Tôi sao biết được,đây là bí mật Lão đại không cho chúng tôi biết.

-Không nói thật,ta tức khắc lấy mạng ngươi_Lại tiếp tục đe dọa,cao giọng cay độc.Nghe như sẽ làm thật không giống đang hù dọa.

-Thật,tôi không biết_Cô vẫn giữ tốt thái độ ngoan cường,1 câu cũng không cho kẻ ta biết.Điều làm cô tò mò là vẫn không thấy được mặt kẻ ta.

---Reng---reng---Đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Nguyệt Hàm liền nghĩ ngay đến Lạc Thần,chắc chắn việc vận chuyển hàng khi này.Hiện giờ không thể nghe máy”

Kẻ ta có chút giựt mình,liền cặp cổ cô,tay vẫn giữ khẩu súng không dời đi đâu cô.Trầm giọng:-Đi theo tao.

-Không được,trong khoang điều khiển có vấn đề,phi công phải thế nào?

-Không phải lúc để mày lo chuyện người khác,tính mạng mày còn chưa bảo toàn còn thích nghĩ chuyện người khác.

Kẻ ta không đôi co,giựt mạnh cổ kéo nó đi.Mồ hôi trên trán cô bắt đầu tuôn,mắt vẫn cố hướng lên,phải đi theo hấn ra phòng.

Cô không ngờ rằng kẻ điên này lại lôi nó ra phòng Vip của Lão đại,thật đúng là ngu xuẩn.Khác nào ra để cho Lão đại đem hấn quăng xuống máy bay sớm 1 chút.

-Này anh,muốn uy hiếp cũng phải có suy nghĩ chứ nh?_nó thờ dài nhắc nhở(Thật không biết Nguyệt Hàm đầu óc thế nào lại đi nhắc cho kẻ thù nữa.éc)

Kẻ ta không nghe lời mà còn cầm chặt mũi súng hơn,khiến bên phải đầu có chút đau nhức.Ra giọng lạnh lẽo,-Im miệng.

-Có phải các người muốn đối đầu với Sát bang_Lạc Thần gắt gao tia mắt lạnh lẽo nhìn bọn người Liên Minh.

-Nếu ngài nghĩ như vậy thật oan uổng,chỉ là đôi bên cùng có lợi.Sát bang chỉ cần đem giảm 50% vũ khí ,chúng tôi sẽ chỉ các ngài chỗ khoáng vật.

-ĐI NHANH LÊN_Tiếng gầm của kẻ kia,kéo nó đi nhanh.

Bị tiếng la làm phá vỡ bầu không khí,Max cùng Phúc Hoàng và bọn người Liên minh liền đưa mắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Máx liếc nhìn bọn Liên Minh:-Các người qua phòng khác chờ đi,tôi giải quyết sẽ cho các người câu trả lời_Lập tức nói xong có người dẫn bọn họ đi.

Người của Sát bang trên máy bay vốn đem theo không nhiều,bị kẻ này giữ con tin trong tay,cũng ai ai dám mạnh động,chỉ chờ chỉ thị của Lão đại.

-Ngươi là Max Lão Đại của Sát Bang_Kẻ kia hướng mắt về phía hấn,thật ra nhìn thấy khí thế phong thái của hấn cũng đủ nhận ra hấn không phải kẻ tầm thường,dù là 2người chưa từng gặp qua nhìn cũng đủ biết Max mà nhận ra.

Max không lên tiếng,đứng lên,tỏa ra 1 hơi hám lạnh lẽo,hắn khí khiến không khí trở nên âm độ,theo bản năng,tay kéo lại 2 bên vạt áo.Thân ảnh to lớn vẫn ung dung chiếu tia mắt về phía kẻ kia.Chỉ 1 cái nhếch môi,nhìn kẻ kia đang chia mũi súng vào đầu Nguyệt Hàm.

Ngược lại,Phúc Hoàng lo lắng,vội tiếng vài bước lên:-Người là ai dám xâm nhập được lên đây,còn to gan uy hiếp người Sát bang,khôn hôn thì thả người không đừng trách.

Kẻ kia thấy cử động gấp gáp của Phúc Hoàng liền ghì chặt vào bên phải đầu nó,khiến nó cảm giác đau nhức.

Phúc hoàng liền bất an,có phần dụi đi.Dù sao Nguyệt Hàm cũng là đang trong tay hấn,không thể mạnh động:-Người là muốn gì mới thả người.

-Mật mã bí mật của Sát bang._Kẻ kia không 1 chút vòng vo,âm thanh quả quyết chấn nịch.

-Kẻ điên,ngông cuồng nguoi,dựa vào khả năng gì để đòi mật mã_Phúc Hoàng có chút nóng,nhưng thấy kẻ kia thật tức cười mà kinh miệt.

-Dựa vào cô ta _Giọng giọng,ánh mắt như mũi tên chiếu lên người Max.

Ngón tay trở cầm súng cong lại,như chuẩn bị bóp cò.

Tự nhiên nó lại thấy thật xui xẻo,cả đời này nó tự biết mình vốn không có gì may mắn,nhưng xui xẻo nhất là gặp phải tên điên này,đã ngu còn bị điên.Mật Mã Sát bang chỉ dựa vào nó mà muốn đổi.Nói ra chỉ làm trò cười cho Lão Đại.Mật Mã bí mật chỉ có duy nhất là Lão Đại mới biết được,nó là 1 dãy thông số phức tạp,cò liên quan đến vận mệnh Tổ chức Sát Bang,những tư mật quan trọng.Mật Mã này con là thứ dùng chuyển tiền sau những vụ buôn bán của tổ chức,Bao nhiêu thứ quan trọng đều thông qua mật mã này.Thế đéo nào tên điên này lại đi dùng nó uy hiếp Max.

-Cô ta chẳng phải tình nhân của Lão Đại Sát bang sao_Kẻ kia nghi hoặc,âm trầm thấp:-Cô ta không lẽ không quan trọng với ngài Max hay sao?

-Tên điên người thật không biết lượng sức,dám uy hiếp lão đại,đụng vào cô ta người chắc chắn khó yên ổn._Phúc hoàng nóng giận,tay bóp chắc,thật rất lo cho Nguyệt Hàm

-Đề ta thử xem lấy mạng của cô ta thì Max ngài sẽ thế nào nhỉ?_đúng như kẻ tâm thần,ánh mắt lơ lảo,nhìn Phúc hoàng nghiêng răng rồi liếc qua Max.Kẻ ta tin tưởng rằng,xưa này anh hùng điều khó qua ải mỹ nhân,trước nay dù có bao nhiêu vị thánh nhân cao cao tại thượng,hay anh hùng xuất chúng thế nào cũng đều có chung 1 kết cục là chết vì đàn bà.

-Người dám sao?_Phúc hoàng khó bình tĩnh,nhìn ngón tay trên cò súng,lòng như lửa đốt.

Kẻ kia luôn không dời đi thân ảnh cao ngạo mà mị đảng trước,kẻ ta muốn đoán ra hắn ta là đang giấu cái gì,điều không lên tiếng,luôn thể hiện sự trầm ổn khiến người ta run sợ,bị khí thế của Max làm kẻ ta giảm đi khí thế vài phần,cứ nhìn mãi cũng không ra được trên gương mặt kia có 1 chút động tâm nào dù chỉ là nét mặt.

Nguyệt Hàm thờ hất ra,cảm thấy kẻ này điên hết chữa rồi,kẻ này có thể nghĩ dùng nó để đổi lấy Tổ chức Sát bang sao?.Một tổ chức có bề dày 100 năm hơn,biết bao nhiêu người đổ máu gầy dựng nên.Hắn làm sao có thể vì nó mà đánh đổi Sát bang được chứ,hắn ghét nó,hành hạ nó,thì thôi đòi nào lại ngu ngốc đi cứu nó. Nghĩ đến đây nó cảm thấy tên điên này đang đem nó ra làm trò cười cho Lão đại nó thầm cười khinh trong bụng thôi.Nhìn từ nãy giờ Max 1 câu cũng hé đủ hiểu là không nên hi vọng làm gì.

Kẻ ta dùng tay bóp cò nó,súng vẫn không dịch chuyển khỏi đầu nó,thấy ghét thờ nó dùng tay mình muốn kéo bàn tay to lớn của kẻ kia ra.Sắt mặt nhọt nhọt tím tái.

-Một người phụ nữ đổi lấy 1 Tổ chức lớn trong Hắc Đạo _Đột nhiên âm thanh quen thuộc vốn nghĩ sẽ khó nghe thấy,gì đây phát ra rất lạnh lẽo,hắn tiến vài bước lên,thông thái rất ung dung,lãnh đạm,1 chút biểu tình cũng chẳng có,chỉ nhếch môi cười khóe:-...Giả này khá đắt.

-Giá của cô ta chắc chắn ngài sẽ không tiếc _giọng nói giễu cợt,ánh nhìn lơ lảo,thấy được sự tàn độc hun hấn của kẻ ta.

Nó trầm mặt'Tên này điên rồi,đúng là làm to,Max sẽ không đâu'

-Anh giết tôi đi cho đỡ tốn thời gian của nhau,vì thật sự anh uy hiếp tôi chẳng có lợi ích gì cả,tôi là rất vô giá trị _coi như lấy chút sĩ diện cho mình,để không bị hắn cười vào mặt,nó đánh mặt nói.

-Nguyệt hàm,cô đang nói gì vậy_Phúc Hoàng giựt mình,tức giận nói,anh nghiêng răng nhìn kẻ điên kia như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Được...thả người tôi liền đưa anh mật mã._Âm thanh rất ổn,không hề mất uy thế,lạnh lẽo mà nghiêm nghị.

Nó giật cả người,câu nói như sét đánh thủng tai nó mà trở nên lùn bùn,kinh ngạc đến trợn trắng mắt,nhìn dáng người tuấn mĩ kia như không tin được."Hắn sao..sao có thể..."

-Lão đại._Phúc hoàng cũng ngây người,không tin là câu này do chính miệng Lão đại nói ra.

-HAHA..rốt cuộc đúng là anh hùng xưa này khó qua ải mỹ nhân._Kẻ ta điên cuộn cười,hài lòng với ý nghĩ của mình.:-Tốt,mau đưa ra,tôi sẽ thả người.

-Giao người ra trước_Phần kiên định nói,không lấp lửng ánh mắt xoay sâu khiến tên kia do dự.

Hắn suy nghĩ rồi nói-Lấy gì để tôi tin ngài.

Max liền mở chiếc máy tính,bấm 1 loạt thông số,nhanh tay quay máy lại cho kẻ kia nhìn xem.Không ghi ngờ thông số có thể đăng nhập.

Kẻ ta liền tin đẩy người Nguyệt Hàm ra.Đi khoảng 2 bước.Nó nhanh như chớp,xoay người giờ cao chân đá mạnh vào cánh tay cầm súng của tên kia.---Bóp---

-A—Bị mất thế,súng văng ra rơi xuống đất.Thủ pháp nó cũng không thường.Kẻ ta nhanh nó còn nhanh hơn,liền đá qua chân Phúc Hoàng.Phúc hoàng bắt lấy.Nó cho kẻ điên này 1 trận,đá mạnh vào bụng kẻ ta.

Lúc này nó giựt cái nón trên đầu kẻ ta ra, là 1 tên đàn ông trung niên người Châu Á, trên mặt có 1 vết sẹo dài trông rất gớm, cả 2 đánh vài chiêu. nhận thấy tình hình không ổn. Kẻ ta liền nhấc chiếc bàn, khiến Nguyệt Hàm bất giác phải lùi ra, ngờ đâu kẻ ta ném ra cửa kính máy bay. Luồn gió mạnh thổi vào.

Nguyệt hàm vội nắm người kẻ ta lại, nhưng chỉ xé rách phần vai áo, lộ ra 1 hình xăm trông rất quen. Phúc Hoàng nhanh bắn vào chân kẻ ta, tuy bị thương nhưng kẻ này rất ngoan cố muốn thoát thân, bất lợi, hắn rút 1 con dao nhỏ phóng tới Max. Không biết bị bản năng hay do phản xạ vô điều kiện, nó vurun người toi đẩy Max lùi xuống, Max có phản giật mình với hành động nó, cũng may dao xẹt qua cánh tay Nguyệt Hàm---A—

Phúc Hoàng chạy tới.-Nguyệt Hàm...

Kẻ ta thừa cơ phóng xuống máy bay, thật ra hắn ta là đã chuẩn bị sẵn dây dù, bất trắc sẽ dùng đến, bay xuống thì hắn ta bật cánh dù lớn thả người trên không trung.

Max nhúu mày, đang đỡ lấy nó, liền buông ra. Chạy đến cửa kính vỡ. ánh mắt như sói sắc nhọn. Tay phóng con dao 2 đầu xuống. Thủ pháp Max danh bất hư truyền, con dao xoay xoay phóng tới cắt đứt dây dù, tên kia cũng không ngờ tới, tiếng thét từ xa vọng tới rất lớn. Từ độ cao như thế rơi xuống không có bảo hộ an toàn thì thật thiệt nát xương tan.

-Ồn chứ _Lạc tư nhìn nó chóng cảm

-Vẫn còn ngồi đây không chết được _Trên bả vai bị băng ngang, Nguyệt Hàm dựa người vào thành giường.

-Hỏi thăm cô thôi cũng móc họng được _Lạc Tư nhăn mặt.

-Ồ, sao mấy lần tôi ngất xỉu bị thương ở trại. Không thấy anh đến hỏi thăm, nay vết thương nhỏ không biết con báo táp nào lại thối Tiểu Tư Tư của chúng ta tới đây nhỉ? _Nó chanh chua, trêu chọc. Việc nó thấy thư giãn nhất là móc họng cho tên này tức chết thì mới hả dạ.

Mặt nó đỏ vì tức giận, Lạc Tư cáo gắt- Kêu cái gì đấy, gì mà Tiểu Tư Tư, tôi là cún con của cô hả, đáng ghét, quan tâm cũng bị cô xiên xỏ là sao?

-À..há..ra là quan tâm tôi, không biết từ bao giờ Tiểu Tư Tư lại biết quan tâm tôi rồi. _Nghiên mặt nói lại nhấn giọng cái tên Tiểu tư tư, chính là khiến tên này tức ói máu.

-Ya..còn nói tôi bè thêm 1 cánh tay bên kia của cô, xem còn chưa ngoa không. Cầm cô kêu tôi bằng cái tên ón lạnh đó _Lạc Tư sôi máu mặt, đứng dậy, như con nít cao cổ cãi.

-Chặc..chặc..Nóng tánh quá. TIỂU...TU...TU a! _Nguyệt hàm uốn 1 ngục sửa, không ngừng muốn trêu chọc. Thư thái lúc trên máy bay căng thẳng bấy giờ được trên này xóa sạch thư thái nhẹ nhàng hơn hẳn nha.

-Cô..cô... _Tức ứ ghen họng đi, ngón trỏ chỉ chỉ vào người Nguyệt Hàm

-Thôi cái đi, gặp nhau 2 người cứ gây náo loạn không yên ổn. _Thiếu ca từ bên ngoài xôai chân bước vào.

-Ha..Thiếu ca. _Nghe tiếng cả 2 quay lại. Tiền đồng thanh gọi.

-2 người cũng rất ă ý nha, _Lowrand trêu ghẹo cười.

-Còn lâu _Cả 2 lại tiếp tục đồng thanh.

-Còn nói không..khà..khà..

-Thôi đi, Lão Đại từ khi về đã đi đâu? _Nó cau mặt hỏi.

-Lúc nào cô lại biết hỏi hành tung Max nhỉ? _Lowrand giả lơ xoa xoa cảm như đang tò mò nghĩ nghĩ. Nó cũng gặp phải 1 đối thủ nói móc khôngng vừa.

Nó xụ mặt, thôi thì không nên hỏi, tự thấy mình đại dốt thật. Cũng không biết sau bản năng lại muốn hỏi hắn ta.

Thấy nó im lặng, Lowrand nói tiếp:-Có phải trước lúc cô đỡ dao cho Max không nhỉ.hahaha

-Đủ rồi nha...

-Max về nước rồi, CEO cũng có chút chuyện cần giải quyết. Còn lô hạng trên biển bên đó nữa. Chắc kháong vài tháng thôi.

-Ai cần anh nói, tôi thật cũng không muốn biết đến _Nó trề môi hất mặt, đứng lên quay đi.

Lạc Tư từ đằng sau Thiếu ca đi lên vài bước, cố ý chỉ nói đủ Thiếu ca nghe rõ:-Nguyệt Hàm đỡ dao cho Lão Đại, chẳng phải cô ta rất ghét Lão Đại sao, người đưa cô ta đến thế giới máu tanh này.

Thiếu ca, đánh mặt, 1 giường mặt thứ 2 lại xuất hiện, quý dĩ, lạ thường nhúu mắt thành 1 đường cong cong:-Có thể đây là 1 vận mệnh ác nghiệt cũng nên.

Sau khi hấn đi,căn phòng trở nên rất yên tĩnh,nó cũng không đối mặt với hấn mỗi đêm,sự căng thẳng cũng không còn.Tay nó vẫn chưa hào tòn khôi phục nên hiện tại Sát Bang không ra chỉ cho nó.Cứ ở mãi đây thật làm nó phát điên đi.

Nằm trên giường lớn,ánh mắt xa xăm vô định.Trước mắt nó là 1 không không.”Bao giờ mới có thể kết thúc đây”.

Đang suy tư---Rè—Rè—Chuông điện thoại vang lên.

-“Là hấn”_Ánh mắt có chút hoảng hốt,đã rất lâu rồi hấn không có điện thoại cho nó,đều là đến gấp trực tiếp.Dù có đi đâu vài tháng cũng chưa hề gọi điện cho nó lấy 1 lần.Không biết Tại Sao bây giờ gọi.

-Tôi Nguyệt Hàm đây_Nguyệt Hàm nhỏ giọng.

-....._1 hồi im lặng.

-Có phải Lão Đại không?_Nó nhủ mày,muốn khẳng định lại,nếu là hấn sau lại không lên tiếng.

-....._Lại là 1 không 1 lặng.

-Này,nếu không nói tôi cúp đây_Nó khó chịu,có chút cáu gắt,không biết hấn chơi trò gì nữa,định chơi kiểu trốn tìm hay sao.

-....._Vẫn là không hồi đáp

Nó thở mạnh,tức giận,Tắt máy,giục cái điện thoại xuống niệm.

-CÁI ĐỒ RẦNH RỒI._Nó la lớn tức tối.Tự nhiên lại khó chịu,rõ ràng cảm giác lòng ngực đập mạnh.

Nó vẫn còn bang hào ngẩng nghĩ đến chuyện trên máy bay,không tin là hấn dám đưa mặt mã cứu nó.”Tại sao?.Câu hỏi này luôn lặp đi lặp lại.

Trong Phòng Tập Đàn Ceo.

Hơi thở mạnh như tiếng thở của loài mãnh thú,cơ thể 1 người đàn ông ngao nghể trên chiếc ghế lớn.

Đôi tay vẫn cầm chắc chiếc Điện thoại.Gương mặt sắc bén nhưng lại rất dịu không đáng sợ.Dương Vĩ nhắm nghiền mắt lại,như đang hưởng thụ điều gì đó.Là 1 âm thanh khiến hấn rất muốn nghe.

1 tuần không thấy nó,hấn lại rất muốn nghe thấy tiếng nói kia,gióng như muốn được an tâm rằng nó vẫn còn ở đâu đây quanh hấn.

Vốn là muốn có hỏi xem cánh tay nó thế nào.Nhưng khi nghe được tiếng muốn nghe,1 câu cũng không nói ra.Những câu hỏi “Cánh tay thế nào,ồn chứ”,cũng không sao nói ra.Chính là hấn không muốn nó thấy được sự quan tâm của hấn.

Trên gương mặt đẹp đẽ kia,đột ngột lộ ra 1 thứ cảm xúc khó tả,có uẩn khúc,có mâu thuẫn,có khó chịu,có dằn vặt,và có hơi hám của tà khí.

Hấn chợt nhớ lại cảnh,nó nhào tới đẩy hấn ra.Đỡ cho hấn,may rằng nó nhanh nhẹn né kịp không là vết thương không phải trên cánh tay mà là ngực trái.Hấn đứng là thấy kinh ngạc,vốn dĩ không cần tới nó,thủ pháp của hấn vẫn có thể tránh được con dao kia.Hấn nghĩ đến gương mặt kia có chút gì đó động tâm.

Một hình ảnh khác hiện ra.

-----Két----Chiếc xe thẳng phăng gấp ---RẦM-----

Một người phụ nữ đập mạnh vào đầu xe,cả người bay lên xe rồi lăn xuống mặt đất.

-MẸ Ẹ...Ẹ_1 Câu bé kinh hãi,từ bên vỉa hè,hét táng lên phóng ra.

Máu trên đầu người phụ nữ từ từ ú ra....1 làn máu đỏ bầm lan rộng trên mặt đường,cơ thể mảnh mai liên giựt giựt liên hồi,cả người vết tích tràn máu ra càng nhiều.Cậu bé gương mặt tuấn tú,giờ đây bị lấp đầy nước mắt.

-Mẹ ơi,mẹ ơi...MẸ ƠI...MẸ KHÔNG ĐƯỢC BỎ CON...MẸ ƠI...AAAAAAA_cố lấy người mẹ nhưng không cách nào khiến mẹ cậu ta lên tiếng.

Cậu bé nhìn lên chiếc xe,người lái chiếc xe vội vã quay đầu xe đi.Cậu ta đã kịp nhìn thấy gương mặt nóng vội kia.Hun thủ giết mẹ mình,quần mất bên lửa hận.Trong đầu liên ghi nhớ gương mặt hun thủ kia.Lửa giận trong lòng càng điên dại.Bên cái thi thể người mẹ bất động,cậu ta không kêu gào nữa.không hét lớn nữa,chỉ im lặng ngồi bệt bên cạnh,thật lâu....thật lâu....cho đến khi tất cả những người trên phố thức dậy.Bầu trời tĩnh mịch cũng hừng sáng,những

kẻ ra đường liền xô bồ vây quanh,nhìn 1 cậu bé ngồi mãi trên mặt đường kế bên 1 người phụ nữ đã chết đầy máu loang,cũng không biết cậu ta ngồi đây bao lâu cho đến khi chiếc xe cấp cứu đưa đi.

Hắn nhắm nghiền mắt giờ đây liền bật dậy,hơi thở mạnh mẽ phập phồng,có chút đau thương,hắn vẫn không bao giờ quên đi cái ngày đó.

-Ngài tỉnh rồi_1 giọng nói êm dịu,nghe rất ngọt ngào.

-Ừm_Hắn nhìn thấy cô thư kí mới tuyển đến bụng có cốc cafe đặt trên bàn.Chỉ lạnh nhạt liếc ngang.

-Tôi thấy ngài ngủ quá,không dám đánh thức,có phải tôi làm ngài thức rồi không_Cô thư kí lần này liền rất đặc biệt không giống những cô thư kí trước đây,cô trong thanh nhã,thoáng nhìn đã thu hút,không quyền rũ hờ hững dụ tình,mà sự thuần khiết trên gương mặt chỉ trang điểm nhẹ nhàng,thuần khiết trong cái đậm trắng kèp áo khác véc màu xám tro,che đi phần ngực ẩn hiện,khiến người ta tò mò.

-Không_Hắn vẫn tỏ thái độ xa cách,tay nâng cốc cafe,âm thầm nhìn cô thư kí nói tiếp:-Thư kí Cố đã đến đây bao lâu.?

-Thưa ngài,gần 1 tuần,có sai sót mong ngài bỏ qua cho_Thư Kí Cố cuối đầu,ra vẻ kính nể rụt rè.

-Đến đây_Lạnh giọng gọi.

Có Thư kí lại rụt rè,e dè chậm chạp đi tới.

Thấy cô ta sợ sệt,hắn nghiêng mặt:-Ngồi lên_Hắn chỉ thị Cô thư Kí Cố ngồi lên chân hắn.

Bất động vài phút,cúi cùng cô thư kí cũng ngồi lên,nhưng vẫn là nét mặt e sợ,ngượng ngùng.

Tay hắn nâng cằm cô lên,đôi mắt hắn trông rất kì quái.Như ông như hèn lại có ý định gì....

-Xin ngài ý tứ..._Cô Thư kí Cố ngượng ngùng,tỏ ra không thích sự gần gũi này,hàng sợ nhích người ra.

Hắn hít 1 hơi thật sâu,hương thơm rất đặc biệt,kì lạ hắn thấy cảm giác thật khác biệt.Tay nắm chắc eo Thư Kí cố,Từ từ hạ đầu xuống cổ cô.

--Cộp—Cộp---Tiếng người đến ngoài cửa.

Cả hai liền giật mình ngẩn đầu hướng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

--Lộp cộp--lộp cộp---Tiếng bước đi vội vã.Thân hình đầy đặn trên tay cầm nhiều túi,đi ngày càng gấp gáp.

-Cô Mai à,không cần vội_1 nữ đồng nghiệp cười tươi nhìn Mai đang bước ngang qua vội nói.

Mai quay đầu lại hơi cúi chào,đáp lễ 1 nụ cười mỉm,rồi ôm thật nhiều cái túi vào người nhanh vào thang máy.

Thấy đáng về vội vã,lại hơi hải của Mai,các đồng nghiệp nhìn thấy thế người lại lắc đầu,người thì gật đầu vì cô gái có trách nhiệm,chăm chỉ với công việc.

-Này,cô gái đó hình như vừa được nhận vào tháng trước thì phải?_1 cô gái đứng bên cạnh hất mặt về phía Mai rồi nói cô bên cạnh.

-Ừ,nghe nói phỏng vấn tới 8 lần mới được vào công ty.

-À,thì ra là cô ta,chẳng hiểu sau Công ty chịu nhận cô ta được,nổi tiếng 8 lần không vượt.

-Không biết,chắc vô tình lọt vào Mắt xanh của vị Tổng giám nào đó.Cũng chỉ là 1 nhân viên không thua tạp vụ.

-Xem cô ta kia,suốt ngày chỉ bị xai đi phát thư văn,in giấy tờ,mấy người trong phòng còn thường kêu cô ta đi mua thức ăn cho họ,Cô gái này thật tội nghiệp..chậc..chậc_Nói rồi cô ta lắc đầu tỏ vẻ thương hại.

Mai đứng không xa đó nên cũng thoáng nghe được cuộc nói chuyện.Trong lòng khó chịu,đành dè xuống.Vào được Tập Đoàn CEO cô đã phải cố gắng bao nhiêu lần,cứ nghĩ bước chân vào được rồi vẫn không khá lên được.

Thoảng nghĩ chợt 1 bóng người vội ngang,khiến Mai giật mình nheo mắt “Có phải là Vĩnh không?”

-Cô là Mai bạn học ngày trước của Nguyệt Hàm_Âm thanh nghe rất ám áp truyền đến tai,Mai nâng cặp kính lên nhìn thật kĩ người vừa nói.

-Đúng là anh Tổng A Vinh! _hoi phần ngạc nhiên,không ngờ gặp anh ở đây.Kể từ 5 năm trước,lúc Nguyệt Hàm biến mất,ngày sau đó ,Cái tên Thiên Vương Tổng A Vinh cũng biến mất theo.Chẳng còn ai gặp được hot boy nữa,người đồn anh đã du học rồi.

-Ừm_ Vinh cười nhạt,Vinh sau 5 năm đã trở thành 1 người đàn ông thật thụ,không còn đáng công tử nhà giàu mà đã là 1 người lịch lãm có phần kiêu ngạo.Đặt biệt anh còn đẹp trai hơn trước khá nhiều.

Vừa định nói tiếp,nhưng điện thoại vang lên tiếng tin nhắn.Anh chỉ vội nói:-Em khỏe chứ?.Lần đầu anh hơi nóng giận,chi vì anh quá lo lắng,có gì mong em bỏ qua.

Mai có chút xót xót,nhìn vào đôi mắt cương nghị kia sao lại đau thương đến thế khi nhắc đến cái tên Nguyệt Hàm,Mai biết Vinh chưa thể quên được.Mai chỉ nhẹ lắc đầu:-Không sao,em không để tâm,em cũng hiểu mà.em vẫn ổn,anh thật không còn gặp Nguyệt Hàm.

Vinh hơi mím môi,anh vẫn chưa bao giờ tin Nguyệt Hàm chết như lời Dương Vĩ nói,anh luôn tin rằng Nguyệt Hàm vẫn còn tồn tại.Anh luôn dò tìm tin tức nó,nhưng vẫn bực vô âm tính,đúng là trời không phụ lòng người cuối cùng anh cũng biết đượcNguyệt Hàm cô ấy vẫn trên thế giới này,lòng anh chưa bao giờ yên khi nghĩ đến cái tên khắc cốt ghi tâm ấy.

-Thôi anh đi đây,lần sau sẽ cùng em nói chuyện.

Mai hiểu người con trai này,quá mức chung tình,bao nhiêu năm rồi vẫn dùng bộ mặt đầy yêu thương này khi nói về Nguyệt Hàm,1 sự ghen tỵ trong Mai thật khó tránh khỏi.:-Chào anh,em cũng làm việc rồi.

Vinh sau khi gặp Mai,liền nhanh chân đến nơi anh cần đến.Căn Phòng cao nhất CEO.”DUYỆNG TỔNG”

-Cộp---Cộp----

Vinh vừa bước chân vào đã thoáng ngậy người,có chút bất động.

-Hình như tôi vào không đúng lúc._ Vinh nhìn 2 kẻ 1 nam 1 nữ đang tỏ ra thân thiết,có chút giễu cợt.

Cô Thư Kí Cổ hoảng loạn,ngượng chín mặt,đứng nhanh khỏi người Dương Vĩ.Rút mặt quay đi.

-Nếu không có việc gì nữa,tôi ra làm việc đây._Cuối thấp giọng trong cô ta càng đáng yêu.

-Ừ_Chỉ “Hừ” lạnh 1 tiếng,hắn có chút không vui.Ánh mắt trở nên khó chịu,nhìn người trước mặt.

-Đến không gõ cửa,anh không biết phép lịch sử tối thiểu sao.Cậu Tổng_ Hắn ra giọng khiển trách,hướng mắt sắc bén lên nhìn Vinh.Kêu 2 tiếng “Cậu Tổng” nghe như đang chế nhạo.

Vinh giờ đây rất bình tĩnh,thái độ nhã nhặn,không như 5 năm trước,tính khí nóng vội bất mãn của 1 cậu thanh niên nữa.Anh lịch sự vuốt lại vạt áo,trông ra đáng đàn ông chừng chạc.

Toàn bộ cử chỉ của Vinh được thu vào cặp mắt của hắn, chợt cười nửa miệng.

-Tôi đến để bàn công việc,có làm Dương tổng không vui thật xin lỗi.Nhưng lúc này tôi tới cửa không bóp khóa,nên thất lễ vào thẳng đây.Không ngờ... làm hỏng việc ngài..._Nói ra rất nhẹ nhàng,rất khiêm nhường,nhưng ẩn ý câu sau vẫn là chế giễu.

Hắn yên lặng vài giây rồi cười nhạt:-Không sao,tôi không để tâm đến những cậu nhóc thường hay ra vẻ.

Trong lòng Vinh liền có chút run giận,hắn là đang coi thường Vinh,muốn dè ép đi uy thế của Vinh.Hắn còn cho Vinh còn là 1 cậu nhóc bất lực với mọi thứ chỉ biết mạnh động như xưa ư.Sai lầm Vinh ẽ cho hắn thấy hiện giờ hắn và Vinh không khác xa nhau mấy

Vinh nhanh chóng chuyển biến thái độ,vẫn giữ sự nhã nhặn,bình ổn:-Sao cũng được.Nhưng việc quan trọng tôi đến đây để thay cha tôi bàn việc hợp tác lần này.

Hắn không nói,như chỉ đang chờ nghe Vinh nói tiếp,tay đan lại chống lên mặt bàn.

-Hợp đồng sẽ có người đem đến đây,chi là hôm nay đích thân tôi đến ngoài bàn việc còn có 1 số vấn đề cần nói.

-Cứ nói.

-5 năm trước anh khẳng định rằng Nguyệt Hàm đã chết,nhưng 5 năm sau tôi lại biết 1 tin Max Lão Đại của 1 Hắc Đạo đang nắm giữ 1 người con gái rất giống Nguyệt Hàm_ Vinh nói trông rất mờ ám,trầm thấp giọng,anh không những quan sát hắn ta thế nào.:-Dương Tổng thử nói xem có phải rất kì lạ._ Vừa nói âm lãnh rất ma mị mà xoay sâu vào ánh mắt của Dương Vĩ,anh muốn tìm ra động tâm hắn.

-Kì lạ thế nào?_Hắn vốn là giới nguy trang,dù câu nói đầy ẩn ý,ám chỉ kia rất rõ ràng,nhưng hắn lại thích cùng ra vẻ với Vinh,xem thú vị thế nào đây.

-Kì lạ..._Vĩnh chậm chạp mờ mờ ám ám nói:--.....chính là Người Đứng đầu thế lực to lớn trong Hắc Đạo có 1 thân phận khác là 1 Chủ Tịch Tập Đoàn.Ở 2 đầu Thế giới tối và sáng coi bộ rất thú vị nhì.Phải không Dương Tổng.?

Đôi mắt dần tỏa ra 1 luồng tối,hơi khí lạnh lẽo phát ra quanh hấn,nhưng 1 chút biểu cảm hấn cũng không để để Vĩnh nhìn ra.

-Cậu đến đây để nói những việc này với tôi làm gì._Bình thần nói,ung dung như chẳng liên quan gì mình.:-...cậu là đang trách tội tôi nói sai sự thật cái chết của Nguyệt Hàm Với tôi cô ta chỉ là 1 người hầu nhỏ nhất trong nhà,sao tôi phải bận tâm nói với cậu._Ánh nhìn hiền nhiên,nhìn Vĩnh như đang nói chuyện vô ích.

-Anh còn muốn tiếp tục giả vờ tới khi nào_Vĩnh bắt đầu không muốn nhẫn nhịn,anh đã chịu đựng suốt 5 năm,không lúc nào hình ảnh Nguyệt Hàm trong lòng vơi đi chút nào,biết được tin Nguyệt Hàm còn sống,biết được người đang trói chặt cô gái anh yêu thương là hấn ta,anh điên dại đến mức chạy ngay đến đây,để hỏi tội hấn ta,muốn đánh chết hấn ta,anh căm ghét cái thái độ dừng dừng kia cay đắng.

Vĩnh hiện giờ không muốn vòng vo nữa,chờ cũng đã đủ rồi.:-Tôi đến để đòi người.

Chân mày hấn giựt nhẹ,hấn liền có phản ứng,câu nói này khiến hấn lạnh lùng hơn,âm lãnh phát ra liền đáng sợ.-Cậu dựa vào đâu tới đây đòi người.Nếu có khả năng biết rõ vậy thì lấy bản lĩnh tự tìm người đi.

Vĩnh bóp chặt nắm tay,anh gầm nhẹ:-Anh là muốn tiếp tục ngang ngược,không tha người.5 năm anh trói buộc 1 người con gái ở 1 chỗ chưa đủ sao.Tôi lúc anh nên để cô ấy đi rồi.

Hấn cười khinh miệt,nhìn Vĩnh giống như 1 sinh vật nhỏ bé chỉ ở trong lòng bàn tay của mình,đủ sức bóp chặt.Hấn đứng lên,ra khỏi ghế,Thông thái điềm nhiên:-Đừng tự cho mình là hay,dù bây giờ cậu có thay đổi cách mấy cũng chỉ là 1 cậu thanh niên vô dụng.Thay vì đến đây lớn giọng đòi người,thử lấy bản lĩnh đi giành lấy cô gái cậu yêu thì tốt hơn._Mặt hấn quý dị,đánh lại,tay đặt lên vai vĩnh,bóp chặt,1 phần cho vĩnh biết sức mạnh của hấn,không phải ai cũng có thể ngang nhiên đối đầu.

Trong mắt Vĩnh bén lên quần đỏ,lần máu nổi lên,sự tức giận khiến Vĩnh run người.Muốn đâm chết hấn ta.Lấy tay hất mạnh tay hấn khỏi vai.Anh nghiêng răng,dữ tợn:-Đừng tưởng anh là Lão Đại thì tôi sẽ sợ anh.Dù anh có lấy thân phận là gì,Max hay Dương Tổng với tôi chẳng là cái quái gì hết.Tôi nhất định sẽ mang cô ấy về bên cạnh mình,bảo vệ cô ấy,không để kẻ như anh hà hiếp.

Hấn tàn độc,lườm Vĩnh 1 cái rất nham hiểm.Ánh mắt của loài quỷ dữ lộ ra,1 bộ mặt khác liền xuất hiện,không phải sự điềm nhiên lạnh lùng,mà là mùi lãnh khốc uy thế của Lão Đại,tay hấn vỗ vỗ vào mặt Vĩnh:-Còn ngông cuồng trước mặt tôi,chính là muốn tìm đến cái chết.Nhóc con.Nếu không phải Tổng Thị còn khả năng tôi đã đem cả nhà cậu đập dưới chân rồi.Muốn bảo vệ ai thì cũng phải có đủ sức mạnh,chỉ có cái miệng thì vô ích thôi.Cút khỏi đây trước khi tôi tức giận đem chôn cả Tổng Thị xuống lòng đất.

-Tôi sẽ không để anh ngao mạn,ngày nào con tôi thì Tổng Thị hay Nguyệt Hàm cũng không để anh đụng đến.Nguyệt Hàm nhất định tôi sẽ lấy lại..nhanh thôi..._Vĩnh không sợ hãi,ánh mắt quật cường nhìn hấn,dù trong lòng rất bất an,biết rõ hấn ta là người thế nào,nhưng khi phách đàn ông không để anh mất khí thế mà e sợ.Vĩnh khẳng định chần nịch với lời mình nói.

Dương Vĩ tròn mắt,hấn phản ứng tức giận,muốn cướp Nguyệt Hàm,càng nghe càng tức cười,nhưng hấn vẫn là sự bá đạo,không chấp nhận được 1 người con trai nào dám ngang nhiên đến trước mặt hấn đòi đi nó,chắc chắn hấn sẽ cho tên đó thể thảm.Chờ xem

-Tôi cho cậu biết 1 điều nhóc con,giữ Tổng Thị và Nguyệt hàm chỉ có thể chọn một.Nếu không Nguyệt Hàm cũng mãi mãi không quay về đâu._Khoe môi cong lên,tự đắc,nhìn Vĩnh thích thú.

Vĩnh nghe liền nổi lên 1 cảm giác đau thương."Sao cô ấy lại không muốn quay lại chứ".Anh tròn mắt,lớn tiếng:-Là anh,anh uy hiếp cô ấy,anh là đồ hạ nhận

-Tôi không rảnh rồi phiếm chuyện với cậu Tổng,không còn gì khác mời cậu ra khỏi đây.Nếu ngoan cố tôi đành nhờ bảo vệ đưa cậu ra_Hấn lườm biến trở lại ghế,ngồi lại 1 cách kiêu ngạo thông thái,ngã người ra ghế,nhìn Vĩnh lạnh lẽo.

1 Tháng sau

-Này...này..Nguyệt Hàm cô có thời tự tiện lấy máy tính của người khác để chơi game có được không_Lạc tư gắt gao lên tiếng,nhìn Nguyệt Hàm đang dùng cái máy tính của mình 1 cách vô tư không thèm liếc lấy chủ nhân nó 1 cái.

-Mắt nào của anh bảo tôi chơi game_Mắt luôn dán vào màn hình,tay cừ độg không ngừng.

-Là 2 con mắt tôi này._Lạc Tư bực dọc,chi vào mắt mình rồi giựt lại cái máy.

-Wey,muốn sống thì trả đây._Nó bật dậy,giành lại.

Trong người liền rơi ra tấm vải dính máu khô,gói 1 cây kim châm.

Lạc Tư khom xuống cầm lên:-Giờ đây?_Lạc tư ngẩn mặt,nhìn nó tò mò.

-Không có gì,phải rồi anh đi tra ra cây kim này cho tôi đi,

-Chỉ là 1 cây kim thì tra cái gì._Lạc Từ cầm lên neho mắt quan sát.

-Là thứ giết người độc nhất._Nguyệt Hàm nghiêm giọng.

-Đây là kim châm có tẩm độc,cô không nên mang nó bên người.Tôi sẽ xét nghiệm độc của nó,nhưng hình như cây kim này có khắc cái gì đó ở dưới đuôi,nhỏ qua không thể rõ được._Lạc Từ nhìn thật kĩ,cổ quan sát.

Nó gần cùng xem,nhưng không tài nào thấy được,chỉ là 1 lần khắc rất mỏng.:-Anh đưa người trong bộ phận phân tích của Sát Bang đi.

-Còn tấm vải?

-Đem phân tích máu.

-Ừ,được._Lạc từ nghiêm mặt đem đi.

-Cô mau đi chuẩn bị đi,Chúng ta sẽ đi đến nơi rất nguy hiểm._Lạc thần đi đâu đi tới.

-Nguy hiểm,trước nay có nơi nào anh kêu tôi đi mà không nguy hiểm đâu._Nó trề môi:-Nơi nào vậy.

-Là 1 quần đảo,không có tên._Lạc Thần đánh mặt.

-Sao anh lại ở đây?_Nguyệt hàm ngạc nhiên,trần trần nhìn người đàn ông mà suốt 1 Tháng nay không gặp mặt,gìờ đang nằm dài trên ghế cùng nó ở boong tàu của Sát Bang.

-Yên lặng đi._Hắn lười biếng trở mình,xoay qua ôm lấy nó,hít lấy hương thơm trên cơ thể nó,mùi hương khiến hắn mê luyến,đã 1 tháng hắn chưa được hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Nguyệt Hàm nhìn hắn vẫn như trước, gương mặt lúc hắn ngủ đúng là có phần mệt mỏi đi.Hơi thở hắn đều đều,cảm nhận được cơ thể hắn gầy đi 1 chút,nó chỉ im lặng,để cho hắn dựa vào người.

Sau 1 giấc ngủ miên man,Chiếc Tàu cũng cập bến,cũng là 1 ngày rười đi rồi.

-Lão Đại,chính là nơi bọn họ nói._Lạc Thần đưa ống dòm hướng ra 1 cái đảo ở giữa biển.

-Ừ._Hắn gạt đầu,bước đến lấy cái ống dòm trên tay Lạc Thần xem xét.:-Chuẩn bị cập bến.

-Lão đại,lần trước người chúng ta điếu đi toàn là người giỏi,nhưng vẫn không làm gì được bọn chúng.Nên cẩn thận.Người chúng ta đem theo chỉ có 50 người,và 1 số xe chiến thôi._Lạc Thần nghiêm túc nhắc nhở.

-Đến nơi rồi sau?_Nó từ phía trong bước ra ngoài nói tới.

Đến khi vào bờ.Hắn liền ôm vai nó đi cùng,nhìn phong thể hắn nó bên cạnh lại thấy mình thật nhỏ bé vô cùng,gống như con mèo nép bên người hắn.

-Woa,nơi đây đẹp thật nha,vậy mà cứ tưởng các người dẫn tôi đến rừng thiên nước độc gì?_Mặt tươi tắn,bầu môi nhìn bọn người Sát bang.Đảo mắt quan sát cảnh vật.

-Đây chính là đảo không tên,chưa được khai quật,vẫn là 1 hòn đảo không ai biết đến.Nếu chúng ta không vô tình chuyển hàng lạc qua khu vực biển này,cũng sẽ không biết đến bọn người sống ở đây._Lạc Thần nghiêm mặt lạnh lùng giải thích.

-Ồ vậy là chúng ta người đã khám phá ra hòn đảo này hả.Thú vị nha.Hay mình đặt tên cho hòn đảo xinh đẹp này đi?_Nguyệt Hàm trở nên hồ hởi như 1 đứa trẻ được dẫn đi chơi.

-Này..sau này đừng có nói với ai cô là người của Sát Bang nha,thật là nhục mặt chết đi được.Cái nào trông tuếch đó chẳng lẽ chưa đc chút chất xám nào

sao.?_Lạc Từ chắc lưỡi châm chọc.

Nó phỏng mang trợn má,nhìn Lạc từ muốn đánh chết hấn.-Người đó đồ mặt heo,ít ra tôi cũng thông minh hơn anh.Cả tháng mà cây súng còn không biết bắn.Tôi đây chỉ cần 1 tuần.Xem lại nào anh đi rồi nói nha!_Nó vênh mặt lên.

-Cái gì.? Chỉ tại lúc đó còn nhỏ..._Lạc Từ không ngờ nó biết chuyện còn nhỏ lúc bị bắt vào Sát Bang,liền có cơ để châm chọc,tức nói không nên lời.

-Thôi,2 người nên không được đi cùng mới đúng,thật nhưc đầu quá đi_Lạc Thần lên tiếng muốn cho họ ngừng chiến.

Ánh mắt cương nghị,mờ ám,từ này giờ đều im lặng,bỏ ngoài tai những cuộc cãi vã của bọn họ,mắt chỉ chăm chú quan sát xung quanh thật tỉ mỉ,rồi lạnh lùng,tàn độc phát ra âm thanh như 1 cơn gió rét thoáng qua:-Nơi này phải hủy diệt.

Nó liền kinh ngạc,quay ngược lên nhìn gương mặt thép kia:-Tại sao?Nó thật đẹp.

Còn bọn người Sát Bang chỉ duy nhất im lặng gật đầu đồng ý.

-Đi sâu vào trong đi,tìm ra nhanh bọn chúng mang hang về,rồi dọn dẹp cho sạch_Hấn nghiêm giọng ra lệnh.

Cuối cùng bọn họ được chia ra,10 người ở lại canh giữ,còn số còn lại đi theo hấn và Lạc Thần.

Đi vào những nơi cây mọc cao như chọc trời,càng đi càng cảm giác buốt lạnh thấu xương,dù là trời đang vào ban trưa.

-Tôi đói quá_Nguyệt Hàm xoa xoa bụng thì thảo.

-Nên đi sâu chút nữa._Lạc Thần nhắc nhở.

-Nhưng chân tôi mỏi với đói lắm

-Ngồi đây nghỉ._Hấn tuy mặt sắc lạnh,luôn tỏ ra vô cảm nhưng thấy nó phụng phịu lại thấy không nỡ.

Sau khi ăn no số lương thực đem theo,nó liền,muốn đi vệ sinh,nhưng chẳng dám nói bọn người họ,vì duy nhất có mình nó con gái,tế nhị nó liền lên đi,khi bọn họ chăm chú đang quan sát tìm lối đi.

Trước khi đi khỏi bọn họ,nó chỉ con nghe loáng thoáng vài câu của hấn(- Trước khi rời khỏi đảo,hãy đặt toàn bộ chất nổ mạnh,tiêu hủy nơi này)

Đi cách bọn họ kháong không xa,nó liền nhìn thấy 1 con vật rất kì lạ,đang trần trần nhìn nó,nó liền bị thu hút.

-Cha..nơi đây cũng có loài vật nhỏ bé đang yêu sao_Liên nổi lòng tham muốn bắt lại đem về.

Con vật nhỏ bé chỉ kháong cỡ con mèo con,nhìn chẳng phải loại vật gì, lông màu hồng nhạt,lỏ tai thì bé tí,nếu đem so sánh thì nó sơ sơ giống mèo con mới sinh.Nhưng nó nhìn rất linh hoạt,đôi mắt to tròn đáng yêu.

Nó chạy tới muốn chụp lấy,nó liền như sóc bay mà chạy đi.

-Này,bé yêu đứng lại nào,ta không hại mi._Vừa chạy theo nó ra vẻ dụ ngọt.

-Cô ta đâu rồi?_Lạc Thần hỏi 1 người tây lai là người trong Sát Bang.

-Không nhìn thấy a/

Lạc Thần hơi lo,bước đến gần Max.

-Không ai thấy Nguyệt Hàm đâu cả.

Về mặt đánh lại,Lạc Thần liền cảm thấy hơi nóng đang tỏa nhiệt ra trên người Max.

-Chờ._Hấn sơ suất để nó biến mất,trong lòng liền thấy nóng giận,vẫn ngồi chờ nó quay lại,nhưng gần cả tiếng không thấy tăm hơi.Nhưng lại rất khiên nhẫn,Nghĩ rằng nếu đi nó sẽ quay lại sẽ không nhìn thấy.

Vẫn là chờ nó kháong 30phút nữa,trong lòng mọi người ai cũng nóng ruột.Kêu người xung quanh tìm kiếm.

-Hay là cô ấy bị bọn người rừng bắt đi._Lạc Thần thấy lo lắng,nói nhanh với Max.

Hấn vẫn là phong thái đó,lạnh băng,điềm nhiên.Đứng phất dẫy.Âm thanh khô khốc:-1 Số đây,vài người theo tôi.

-AAAA---um.um..._Bị bịt miệng từ phía sau,đôi bàn tay đầy móng vuốt dài,trong thô ráp.Nó tròn lớn mắt lên kinh hãi.

Đang sắp bắt lấy được con vật đang yêu kia,không may đi mãi không biết đi bao xa mà sập xuống cái hố đất.

Tỉnh lại thì bị lôi đi thế này.

-Ya...mau thả ra,_nó hét toáng lên.

Bị trôi lại đây vào hang đá lớn.Xung quang tào là những người cao lớn khoảng chừng 2m.Bọn họ có nước da màu đỏ,người đầy lông, trên người chỉ quần lá cây.

“Đừng nói mình trở về nguyên thủy nha.”Lóe lên 1 ý nghĩ,rồi lác lác xua đi cái ý nghĩ đó,thời buổi nào rồi còn tin chuyện vượt thời gian như phim truyện/

Bọn chúng khoảng 10 tên vây quanh,nhìn nó như 1 vật thể lạ.”Nhìn cái quái gì,tôi mới là người phải nhìn mấy người như người ngoài hành tinh đây”

Có kẻ con lấy cây chọt chọt vào người nó.Nó kinh hãi,tránh ra.Bị trôi cổ vùng vẫy nhưng không có cách nào.

-@#3\$#6763@#\$\$\$%\$%^&&@

-\$U6&7

-%^#@#@#4%\$%^&&&^%\$#^&&&\$

Nó neho mắt khó hiểu,trông bọn họ nói cái gì nó không hiểu được,là tiếng gì đấy.

Rồi 1 gã to lớn,cơ bắp cuộn cuộn,bước đến:-@#@##\$%\$%

-Nói gì thế.shit._nó trừng mắt tức giận.

Gã ta liền bước sát lại gần hơn,hít hít người nó,nó hoảng sợ thực người lại:-Diên rồi,làm cái gì thế.

Tay gã ta không chịu yên phận,đụng vào người nó,bóp bóp,rồi quay sang bọn người kia,gật gật đầu.Cả bọn khùng điên chẳng hiểu sao lại hô hào như rất vui,vỗ vỗ người.

Một lát sau,cả bọn đi hết,lúc này trời đã tối mịt,tiếng kêu của các loài bò sát trong đêm đua nhau mà kêu vang cả không gian.

Chỉ có 1 nhóm lửa đang cháy sáng rực cả hang đá.Tâm trạng nó thấy bất an,hoang mang,không biết bọn người kia có đi tìm nó không,còn hấn chắc chắn đang tức điên không chừng.Hít lấy 1 hơi thở ra sầm sầm.

-Có...phải...cô...là...Nguyệt..Hàm_1 giọng nói yếu ớt,nhỏ mà run rẩy không phát hiện ra được là nam hay nữ.

Nó giật mình,dáo dác tìm kiếm cái giọng nói của người vừa phát ra.

Càng kinh ngạc hơn là âm thanh đó vừa phát ra trên người toàn thân bần thũ,quần áo rách tươm,máu me đầy người,về mặt không còn giống 1 con người chút nào,nhưng chính xác đó là đàn ông đang nằm trên đồng lá rom,che đi phần nửa người bởi tán đá.

-Anh..là ai?

-Tôi...người của...tổ chức...

-Tổ chức Sát Bang sao?_Nó nói vội

Người kia thều thào”ừm”,như lời nói phát ra rất khó khăn và nặng nhọc.

Nó càng thấy vui mừng vì cuối cùng không phải chỉ có mình cô độc.Bị trôi tay và chân,nó cố cọ ngoáy như con sâu trường tới,để nhìn rõ mặt người đàn ông kia hơn,dưới ánh mưa pháp phòn,trong gã ta thật bị thương rất nhiều,máu khô và máu vừa mới rỉ đầy cả người.

-A.Từu.

-Ừ.

-Sao anh lại...

-1 tháng trước....

-Có phải lần chuyển hàng bị đánh cướp,anh bị bọn người rừng bắt không?

A Từ cố gạt nhẹ,nằm bất động như người thực vật.

-Tay chân tôi bị thương rất nặng. . .

-Bọn người đó làm gì anh.?

-Bọn chúng đem tôi về đây,lúc đầu họ hình như đang xem tôi giống như vật tể,rồi bắt tôi ở cùng với 1 người đàn bà trong tộc họ mấy ngày liền,người đàn bà đó thật thô bạo,xé rách quần áo. . .còn bắt tôi quan hệ nam nữ.Cuối cùng tôi bị người đàn bà,nam không ra nam nữ không ra nữ đó,đánh phé 2 chân,vì tôi đã bỏ trốn._A từ gắng từng chữ,mím môi.

-Nó kinh ngạc,mở to mắt,há hốc mồm,cười trừ:-Anh..anh bị cưỡng bức à..haha.

-Cười gì chứ,sắp tới lượt cô rồi đó _Giọng nói tuy yếu nhưng vẫn tỏ ra tức giận.

Nguyệt Hàm liền im bật,1 cổ cảm giác bất an,sợ hãi,làm thân kinh nó co giật.:-Đừng đùa chứ..

-Bọn người rừng đó,vốn không có nhân tính đâu,1 số người cũng bị họ bắt,sau khi giúp bọn đàn bà trong tộc mang thai liền đem những người đó ăn thịt,Tôi là người cuối cùng còn sống sót.Chẳng bao lâu nữa bọn chúng cũng đem tôi đi ăn thôi.

-Sao kì vậy,bọn chúng nhiều đàn ông như vậy,sao còn phải cần mấy anh.

-Không rõ..theo tôi quan sát,vì bọn chúng muốn đổi gen,những người ở đây đều xấu xí,mặt quái dị,chúng muốn đời sau bọn chúng giống như chúng ta.

-Lũ biến thái._ Nó tức giận,tóe lửa.

-Cô cũng chuẩn bị sinh cho chúng đi. . .

-Shit.Điên chắc,bọn người Sát Bang và Lão đại sẽ đến đây mau thôi._ nó tin không lâu Lạc Thần sẽ đến cứu nó ra.

-Sao.._Ánh mắt ATừ đầy hi vọng:-..Họ đến đây rồi..

-Ừ..Tôi là bị. . .

-@##%^%&^

Hoàng hồn nghe thấy tiếng bọn người rừng đến,nó và ATừ liền im lặng,nó trố to mắt nhìn ra hang,như chờ đợi."Còn không đến đây nữa,Lạc Thần.."_ nó không dám hi vọng là hấn sẽ đến,chỉ trông mong Lạc Thần sẽ vì nó mà đến.

-Lôi đi đâu,buông ra..lũ biến thái. . . _ Bị họ nắm lên như chuột lắt,lôi lên sềnh sệt.Nó hoảng sợ vùng vẫy.

Kéo đến 1 khu lửa lớn đang bốc cháy to,vây quanh là đám người rừng,đang trố mắt to nhỏ xì xào,Đàn ông nơi đây đúng là chẳng khác gì bọn đàn ông ở Đô Thị,nhìn gái luôn nham nhở,thèm thuồng,ánh mắt đầy dục vọng.Bọn người đó toàn những kẻ to lớn,sức nó thật không tài nào chống đỡ được.dù Lạc Thần có đến chắc gì địch lại.Bản thân dù rất sợ hãi nhưng vẫn không tỏ ra yếu đuối trước chúng.

Kéo nó vào vòng tròn.Chưa biết họ định làm điều gì.Đang sau liền thấy 1 gã da khô như thân cây,cao lớn,lông mọc khắp mặt,kiêng ATừ lên.

Về mặt ATừ thất thần,kinh hãi,nhưng trong bộ dạng vô cùng bất lực.

Nó bất giác thấy kinh sợ,đều gì đó khiến người nó run rẩy,toát mồ hôi lạnh.

~@~@~@~@~@~@~^657

~!@\$%^&^&#\$@#

Bọn chúng liên tục nói chuyện.

Cột ATừ vào 1 khúc cây,gióng như cách nướng mọi.Đột Ngột có 1 người trong giống là đàn bà,tóc như rễ tre,thân dáng thô như đàn ông,người chỉ quần 1 tấm lá được đan lại,trông rất kì dị.Chạy đến đây bọn người trối ATừ,nói tiếng gì đó,nghe như đang cãi nhau rất lớn.

Khảong sau nó mới hiểu thì ra,người đàn bà đó chính là người vợ bị ngoài ý muốn của ATừ,thì ra cô ta không muốn bọn chúng giết ATừ.

Nhưng hình như tiếng nói của đàn bà thì thường ở mảnh đất nào cũng đều không có giá trị.Ở cái nơi tục lệ quái đàng của bọn chúng thì còn kinh dị hơn.Cuối cùng cô ta cũng bị trối lên cùng.Dường như nó cảm được đó là sự đau đớn.Không như lời ATừ nói không hấn ai cũng mất nhân tính,cũng có kẻ có tính người,như người đàn bà này.Đã yêu ATừ.

Cả 2 cuối cùng bị trối,đưa đến đống lửa lớn.Nó nhìn gã đàn ông kề bên,muốn đến cứu,nhưng cái móng vuốt dài đang bấu vào người nó,ánh mắt dữ tợn cổ kìm hãm nó.

-AAAAAAAAAAAAA.GRỪ Ừ Ừ... _Tiếng gầm lớn của người đàn bà vang vọng cả khu rừng.Tiếng thét đau nhói,làm tâm hồn Nguyệt Hàm tê buốt,hoang đại,mùi vị tàn khốc dâng lên,nó nhìn cả 2 bị vùi vào đống lửa.

-A TỪU...ATỪU...ATỪU..HÚC...HÚC.. _Nó bắt gác rơi nước mắt,người bạn cùng làm việc suốt 5 năm,đang ở trước mắt nó,thieu đốt toàn thân nó gào tên A Từu,sao cảm giác kinh sợ này đáng sợ thế.Nó vùng tới.Mặc kệ là gã đàn ông này đang bầu chắc nó,cùng mặc sức để cho máu trên 2 bả vai tuôn ra.da thịt bị lấy đi theo móng vuốt kia.Nó chạy đến .

Rút trong người cây súng con phòng thủ,bắn vào 2 kẻ đang đứng bên đống lửa canh chừng Atừu và người đàn bà kia đang bị thiêu cháy.

-PÀNG—PÀNG---

-Shít,lại này không có tác dụng với bọn trâu bò này.? _Hoàng hạc bắn đứn vào bọn chúng nhưng không làm bọn kia gã được.

Không kịp đã bị đám người rừng vây lại bắt,nó hoảng sợ,lùi lại.

-!@#%^\$%^&%

-Khốn kiếp..lũ chó,cho tao ăn thịt bạn tao sao,biến thái. _Nó hét lớn chữi rủa.Nhìn đồng thịt cánh tay của Atừu bị thiêu chín,trông mà buồn nôn.

-!@\$%^768 _Gã đàn ông con mắt trợn lớn,thô bạo cầm cánh tay kia lên,đưa lên miệng nó.

Liên hừi thầy mùi,từ trong dạ dày sôi lên làm nó không ngừng nôn mửa.”thịt người” bảo nó ăn,thật kinh tởm.

-Lũ mất nhân tính,cả người cùng chung tộc các người cũng ăn._

Nhìn bọn họ đang cắn nuốt những bộ phận trên cơ thể của ATừu và người đàn bà người rừng 1 cách ngon lành.Giống như nó thường ăn thịt heo.”Nó càng nhìn càng muốn nôn.

Vì không có gì trong bụng,giờ lại phải buồn nôn,cơ bụng đau nhói.

Nó mệt mỏi.Ánh mắt rực lửa,cảm ghét bọn cầm thú này.Dùng chân đá mạnh gã đàn ông kia ra.

Gã ta tức giận,ném cánh tay đi,liền tới đâm thẳng vào người nó,--AA-..nó bị 1 lực mạnh kinh khủng,làm cả cơ thể bủn rũng,máu phun ra.

Sức mạnh này thật kinh hoàng,có lẽ nó đã chọc giận phải hần.Gã ta tức giận,như con quái vật lớn nắm kéo nó lên lôi đi vào hang.

Thấy nó xuống,cơ thể nó như tường đã rã ra,đau đến khoe mắt như sắp rơi nước mắt.

-Tránh ra...cầm thú... _Nó kinh hãi,lùi dần lùi dần xuống.

Gã người rừng,hần học giận dữ,hoi thờ bạo tàn phà ra,thật kinh tởm.Hàm răng bén như loài thú,nhưng cơ thể vạm vỡ như 1 gã đàn ông,thân thì lông lá,về mặt kinh tởm.Nhào tới vồ lấy nó.

-XỆT—XỆT—tiếng quần áo bị xé toạt khỏi người nó.! Phần da thịt bị lộ ra.

-AAAAAA-----KHÔNG...CÚT ĐI....

Nó hoảng sợ tột độ,tay chân run rẩy,cả người toát mồ hôi,không còn cảm giác gì nữa.Cổ gồng thờ mạnh,Lòng ngực phập phồng lên xuống.

Gã ta nổi đầy dục vọng,dùng bàn tay thô ráp với bộ móng dài bầu lên da thịt nó.Bộ phận bụng dưới liền nổi lên to lớn khủng khiếp.

Nó không dám tưởng tượng được,thứ vật quý của bọn chúng ghê gớm đến thế,thật chỉ muốn ới đi.

-CÚT..CÚT..ĐI/

--đừng..đừng...

---ĐỪNG.....ĐỪNG...ĐỪNG.....---Tiếng súng nổ lớn.

Trên người nó đầy máu của gã ta.Nó kinh ngạc,Gã thân hình đồ sộ gã nhào xuống đất.Nó kịp thời né ra,nếu không bị gã ta đè chết.

Sau khi gã người rừng ngã xuống,đằng sau liền lộ ra 1 dáng người ma mị,ẩn ẩn hiện hiện trong bóng tối,chi còn vài ánh sáng mập mờ của tàn tro khi lửa sắp tắt.Gương mặt đẹp như điêu khắc lạnh đến buốt người,ánh mắt như loài quỷ dữ hần tia máu.

-Là...anh...

Chương 42

-Là...anh..._Nó bang hoàng, vừa kinh sợ, trong phút chốc tan biến hết, Hấn như 1 vị thần đầy quyền năng xuất hiện kịp thời. Max cái người trong phút giây nó bị gã người rừng dị dạng này xem cường bức đã nghĩ đến đầu tiên.

Quả không ngờ, hấn như cùng tâm linh, nó mừng rỡ. Không thể tưởng rằng phép màu là có thật. Vẫn còn chút hoảng loạn, tay chân không nhấc lên nổi, miệng bất giác gọi tên hấn:-Max..Lão đại a.

Thân ảnh dần hiện rõ hơn, dáng vóc dũng mãnh, bước đi kiêu ngạo đến khom người xuống, đắp lên người nó chiếc áo phong dài của mình lên người nó, mạnh mẽ nhắc bóng nó lên.

Nó giãy lắt liên động tâm xúc động, chòang tay qua cổ hấn, về mặt hấn vẫn lạnh toát, ánh mắt sâu sắc bén luôn tỉnh tâm, ngạo nghễ, khiến tim nó chột đập mạnh loạn 1 nhịp.

-Tôi..tôi..._Nó e sợ, rụt cổ xuống, vui đầu vào ngực vạm vỡ của hấn. Giờ tự nhiên lại thấy lo sợ đi, hấn thế nào cũng trách mắng tội lên đi cho mà xem.

Hấn không nói 1 lời nào, vẫn như tản băng lạnh, ôm chặt nó vào người, như muốn truyền hết hơi ấm sang người nó, vì hấn cảm nhận được nó đang lạnh run.

Đi ra khỏi hang không xa, không may có 1 đám người dị dạng đó đuổi tới.

Nó hốt hoảng, nhìn ra phía sau bọn chúng đuổi theo. Nói vội:-Không xong rồi, bọn chúng gần tới rồi.

Max vẫn ôm nó thật chắc, phóng như bay đi, do lợi thế chân dài, cũng chỉ thua bọn chúng 10cm thôi, không thành vấn đề.

-PĂNG—PĂNG----

-BỌN CHÚNG BIẾT SỬ DỤNG SÚNG ỔNG. LÃO ĐẠI CẦN THẬN..._Thì ra bọn người lấy đi số hàng của Sát bang, không ngờ cũng biết cách sử dụng chúng, bọn họ chạy thật nhanh đuổi theo thì giờ súng bắn tới, do chỉ biết bóp cò, không có kĩ thuật, đạn đều đi loạn xạ.

Nó chồm người ra sau, nhìn thấy viên đạn bay tới tâm đầu của hấn, nó giựt mình, vùng người dậy, đẩy hấn ra.

---PĂNG---

----PHỤT-----

Viên đạn đâm vào lưng trái Nguyệt Hàm, máu liền phún ra ướt cả áo hấn.

Hấn kinh hãi, hét lớn:---TRÌNH NGUYỆT HÀM----

Cơ thể nó ngã nhào xuống, miệng cũng ứ máu ra, môi bắt đầu tím tái. Không suy nghĩ thêm, hấn nạp đạn súng. Giờ súng ống loại hỏa lực lớn. Hướng vào 8 tên đang chạy theo.

Nhắm thật chuẩn, về mặt đáng sợ hơn cả loài quỷ.

--ĐỪNG—ĐỪNG---ĐỪNG----- ĐỪNG

Chỉ cần 4 phát, mỗi lần trúng 2 tên, chỉ có kĩ thuật điều luyện, thủ pháp nổi tiếng nhất trong giới hấn đạo như hấn mới có thể, hạ ngục bọn chúng không tốn hao nhiều đạn. Lại chuẩn xuyên tim.

Max vội tới ôm nó vào người chạy tiếp.

Khu rừng tào cây cao lớn. Máu Nguyệt Hàm ra ngày càng nhiều, không còn cách, nếu đi tiếp nó sẽ không chịu nổi nữa. Hấn đặt nó bên khe đá. Bước đến 1 tùm cây si. Hấn kéo những nhánh cây ra, bên trong xuất hiện 1 cái hang nhỏ, hấn vào bên trong xem trước, thấy nơi đây trống không, chỉ có những mảnh nhện, côn trùng sinh sống. Trong người lấy ra cái zippo (bật lửa thường dùng hút thuốc) trong túi áo. Đốt lá khô ung khói cho lũ bò sát đi ra hết.

Hấn nhanh tay đưa nó vào trong, thấy được cơ thể nó dần lạnh ngắt, xanh xao hấn đi.

Nhanh chóng nhặt củi khô, đốt lửa.

Hấn đột nhiên thấy hoảng sợ, lần đầu tiên cảm giác sợ này lại xuất hiện với hấn. Lấy tay vỗ vỗ vào mặt nó:-Nguyệt Hàm, mau mở mắt ra.

Thấy nó vẫn nhắm mắt, hơi thở bắt đầu yếu đi. Hân ôm chặt nó, giọng có phần xúc cảm, nhưng không mất đi sự bá đạo: - Mau dậy đi, không được ngủ. Cô còn nhắm mắt tôi sẽ đánh cô tỉnh dậy..

- Nước... _ Miệng không nhấc, khô khốc, nó thều thào phát ra âm thật nhỏ.

Nước ở đâu ra nơi rừng thiên nước độc này chứ. Hân không kịp suy nghĩ, liền dùng miệng, truyền nước cho nó giảm khô khan. Nó cảm thấy môi có phần ẩm ướt, có chút dễ chịu. Đặc biệt cảm giác thứ gì đó rất mềm đang đặt trên môi mình, vị ngọt lạ thường, nó không còn nhận ra gì chỉ như khát ngậm nuốt cánh môi hân, mắt mệt mỏi mà không mở được, chỉ lìm dim.

Hân giờ lại bị nó chủ động, ngậm nuốt mình, cảm giác này khiến hân dao động, liền yêu thích hành động này, không ngừng mê luyến đôi môi mà quên bén đi tình hình hiện tại. Trước nay hân vô cùng ghét hôn phụ nữ dù là quan hệ rất nhiều. Nhưng chính nó lại khiến hân từ ghét trở nên ham muốn và thích thú.

Gương mặt tuần mi của hân giờ trong mắt nó mờ mờ ảo ảo, chấp chờn, nó cố hít lấy 1 ngụm khí- Tôi.. mệt...

Hân không nói, luyến tiếc buông môi nó ra. tay bắt đầu hoạt động gấp, nhưng rất cẩn thận, cởi áo nó ra, xoay lưng, xé mảnh vải cầm máu cho nó không chảy ra nữa. Cơ thể lộ hết chỉ còn bộ ngực. Hân ân cần mặc vào cho nó chiếc áo khoác của mình.

Hân không quên dùng điện thoại gọi bọn Lạc Thần. Nhưng haoran không có tín hiệu. Dùng máy trên chiếc đồng hồ rà tín hiệu liên lạc vẫn không được.

Ngủ khoảng nửa ngày, nó đau đớn, trong người cũng bắt đầu tỉnh 1 chút, máu cũng được cầm đỡ. Nhưng hân biết rõ nếu hết đêm nay không kịp lấy đạn ra tính mạng nó không thể giữ.

Tay hân luôn ôm chặt nó vào cơ thể mình, cởi hết áo ra đắp lên người nó, cơ thể lạnh băng kia run rẩy khiến hân không khỏi đau xót.

- Sóng sốt ra khỏi đây, chắc chắn tôi sẽ trị tội cô thật nặng. _ Âm lãnh bá đạo nhưng nghe không lạnh lẽo.

Nó cố nói, giọng run run: - Là.. tôi... cứu... anh.

Nhìn thấy nó trong lòng mình như thế, tim hân run lên, nhưng âm thanh vẫn nhàn nhạt, ít biểu lộ: - Tôi đã từng nói, tính mạng cô thuộc về tôi. cô sống hay chết, đều phải do tôi quyết định. Cô tự tiện làm trái ý tôi, nhất định tôi sẽ cho cô sống không bằng chết.

- Bá.. đạo.. anh... khu... khu _ Nó vui đùa vào ngực hân, thật ấm, thật mãn nguyện, tự nhiên nó nghĩ, chết trong vòng tay này cũng đủ rồi, cũng thấy hạnh phúc hơn là chết trong tay bọn người rừng.

- Tôi là muốn chôn chặt cô ở bên cạnh cả đời cũng đừng thoát, có mệt cũng không được ngủ, đợi trời sáng, tôi mang cô đi khỏi đây _ Hân nhẹ nhàng vỗ người nó, thấy nó đau đớn, cảm giác tim tự nhiên nhói. Là nó bất chấp mạng sống cứu hân, hân cảm thấy cảm ghét đều này. Chẳng thả là người trúng đạn là hân.

- Tôi... có phải sắp... chết rồi không? _ Nguyệt hàm lìm dim, giọng càng nhỏ.

- Cô đừng hòng thoát khỏi tôi, không dễ dàng như thế đâu, không được ngủ. Cô còn phải trả thù cho ba mẹ mình, cô muốn để họ chết oan ức sao? _ Tay nhẹ nhàng đặt lên trán nó, bắt đầu sốt rồi. hân cố ý muốn nói chuyện không để nó ngủ, nếu ngủ có thể mãi mãi nó sẽ không tỉnh dậy.

- Vậy.. nhờ... anh có.. được không?... khu... khu... _ hơi thở yếu ớt, trên trán rớt mồ hôi, nó chỉ biết nghe hân là phải nói chuyện, dù bản thân không biết đang nói điều gì.

- Không _ hân đánh mặt, dứt khoát nói.

- Tại sao? Anh nợ... tôi... 1... khu... khu... mạng. Có phải anh ghét tôi... Sao phải... luôn hành hạ... tôi _ Nhẹ giọng, càng nói càng nặng nề.

Hân mím môi, hơi thở mạnh mẽ, đều im lặng. Hân tự nghĩ “Nếu cô không phải được kẻ đó sinh ra, tôi sẽ không hành hạ cô.”

- Tôi... nhớ ba... nhớ mẹ..

Hân nghe thấy liền giựt nhẹ người. Lời nói như đâm thủng nội tâm hân, người con gái yếu ớt đang nằm trong vòng tay hân được kẻ thù đã giết mẹ hân sinh ra. Hân muốn băm tên đó ra hàng trăm mảnh, đến khi tìm ra kẻ đó đã đi trước 1 bước rồi, chỉ để lại 1 đứa con gái, người con gái này lần đầu tiên dám đứng trước mặt hân lớn giọng, đáp chân, ngang nhiên không coi hân ra gì. hân đột nhiên nhớ lại những hình ảnh ngày đầu của nó.

Phải chi cô không xuất hiện trước mặt hân vô tư như thế, hân đã không phải tự lừa dối bản thân mình rằng rất căm ghét cô. Trái tim hân giây phút này như bóp thắt, giờ 1 điều duy nhất hân muốn, chính là nó phải sống.

Thấy hân đều im lặng như thế, nó cũng không còn sức lực, liền lìm dim nhắm mắt lại. Cơ thể như thả lỏng, bắt chợt 1 cánh tay trên bụng buông xuống. Nó dường như đã đi vào thế giới khác của riêng nó.

Hân giựt mình, kinh hãi, gắng giọng lớn: - NGUYỆT HÀM... KHÔNG ĐƯỢC... ĐỪNG NHẮM MẮT... _ hân lấy thế nào nó cũng không phản ứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

-Cô thấy thế nào? _Phúc Hoàng ngồi bên cạnh đầu giường, ánh mắt lo lắng nhìn thấy người con gái mỏng manh, da dẻ xanh xao vừa động mí mắt nhìn anh một cái.

Nguyệt Hàm cố gắng lấy hơi thở, cảm giác cả người như miếng giấy thấm nước, mềm nhũn, động đậy sẽ vỡ tan ra, Sau 1 giấc ngủ tưởng như đã qua 1 thế kỷ vậy, môi khô khốc, cất nhẹ, nói không ra tiếng.-Nước... tôi khát!

Phúc Hoàng vội xoay người, rót nước ly nước trắng, giúp đỡ nó nâng người, đưa nước vào miệng nó.

Chỉ mới nhích nhích 1 lát, phần vết thương tưởng như đã tét ra máu, đau đến dây thần kinh tê buốt, mặt nhăn nhúm. nó thều thào:- Vẫn lại là anh. _ Nhìn sâu vào ánh mắt đang lo lắng kia của Phúc Hoàng, nó cười nhạt.

Bất chợt trong đầu hiện ra 1 hình bóng to lớn kia, về mặt trở nên hốt hoảng:- Lão Đại. lão đại thế nào?.

Chưa kịp để Phúc Hoàng trả lời, nó nhanh miệng nói tiếp, càng nói càng tỏ ra lo lắng:- Lúc đó, trong mơ màng, tôi nhìn thấy bọn dị dạng đến rất đông, Max bị thương... anh ta bị họ tấn công, tôi... tôi rất mệt... rất mệt... không còn cảm giác, chỉ muốn ngủ. Có phải Max đã có gì rồi không. Anh ta đâu?

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt, trong ánh mắt đầy vẻ quan tâm lo lắng, Phúc Hoàng chỉ cười mỉm, trấn an nó:- Đừng lo, Lão Đại là ai mà có thể dễ dàng để xảy ra chuyện được. Lão đại đã đi giao chuyển hàng bị cướp rồi. Lần này là do sơ suất của Sát Bang, nên Max phải đích thân đi 1 chuyến. Lão Đại dặn tôi phải bên cạnh chăm sóc cô thật tốt. Ngày nào cũng điện thoại về hỏi tình hình cô cả.

Nó nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, nó không biết phải thế nào nếu hẳn có chuyện, nếu không lỗi do nó đi lung tung, sẽ không khiến Max chạy đi tìm. Lúc nó nghĩ mình sắp chết, nhưng vẫn cố mò màng mở mắt. Vì nghe tiếng động lớn, Trong trí nhớ mờ mịt chỉ thấy Max và bọn dị dạng đấu nhau rất dữ dội, rõ ràng anh ta bị thương rất nặng.

- Tại sao, các anh tìm được chúng tôi?.

- Khi cô biến mất, Max đã chia người ra tìm cô, không ngờ giữa chừng, đám của Max dẫn theo đi lạc trong rừng, còn bị bọn người rừng dị dạng đó tấn công, không ngờ lúc tôi tìm đến thì số người đi theo lão đại bị thiệt mạng, không nhìn thấy Max tôi đoán chỉ có Max có bản lĩnh diệt chúng rồi chạy đi tìm cô. Lúc tìm ra cô và Max, bên khe suối, Max đang cố gắng cô, trên người đầy máu, tôi mới đầu nghĩ là máu của Max bị thương nặng, không ngờ là cô.. _ Lạc Thần từ cửa đi vào nói 1 mạch. Tay bỏ vào túi quần, về mặt lãnh đạm.

Anh nhớ lại lúc đó, ánh mắt như của loài sói trong bóng tối, hàn học tia chết chóc, giống như 10 năm trước, là giận dữ đến phát điên, Max mang khí chất ngang tàn, dùng 1 tay đâm chết mặt tên người rừng, đến mức đầu gối ta lún xuống đất không còn rõ đâu là xương là óc, cả người Max đầy máu chảy ròng ròng nhỏ giọt mà gần lớn gần nhỏ trên cơ thể vẫn chưa chịu ngừng đi, không khác loài quỷ, anh mới biết thì ra kẻ dị dạng đuổi theo Max lúc cố gắng Nguyệt Hàm, hẳn ta muốn bắt lấy đã vô tình cào trúng vết thương trên người Nguyệt Hàm. Vừa lại anh đã nhìn thấy cảnh tượng Max giết tên kia làm anh có chút ghê rợn. Max bảo vệ Nguyệt Hàm như chính bản thân mình.

Nó nhàu mày, đặt ra 1 câu hỏi:- Không đúng tôi vẫn còn nhớ tôi và lão đại ở trong 1 cái hang

- Lúc ở hang, bị bọn người dị dạng tìm ra, đã tấn công Max, đạn đã hết, Max phải dùng tay không để đấu với chúng, với khả năng của Max 3 tên tay không thì không thành vấn đề, nhưng khiến mắt bị thương bên vai chắc phải rất đông.

Nó liên tục nhớ ra 1 mảnh ký ức, vẫn mơ hồ, cảm giác có người bồng mình trên tay, gương mặt tỏa ra 1 luồng khí tà độc, đôi mắt lạnh lẽo, nó cứ nghĩ là đang mơ, trên gương mặt đó có chút nhăn lại, 1 dòng máu đặc đỏ đen chảy từ trên cổ hắt, giọt máu nhỏ xuống mặt nó, vẫn cảm nhận được, 1 giọt, 2 giọt rơi xuống khi đang di chuyển. Thì ra là Max Bảo vệ nó. Khi bị 1 gã người rừng giận dữ, nhào tới thân hình Nguyệt Hàm bất động bên ánh lửa muốn bắt lấy, Max đánh ngực tên đang tấn công mình nhanh gọn, chạy tới đỡ cái móng vuốt của gã định bắt Nguyệt Hàm, và bị câu vào cổ.

Max giận dữ hơn, đôi mắt hắt ra tia máu, ghê rợn, gân tay trên người Max không hện mà đồng loạt nổi lên. Cơ thể như được đã thông mà thức tỉnh, con quỷ dữ khi thấy máu mình sẽ càng điên tiết hơn, dùng 1 tay bóp chặt cổ gã người rừng 2m lên, dùng 1 lực kinh khủng quăng mạnh vào vách đá, đầu gối bị lực lớn va chạm, cái đầu liên không còn nguyên vẹn, như bị nện tung, máu vẫn ướt cả vách đá, Max như 1 ma quỷ, bước ngạo nghễ đến thẳng chân đạp thật mạnh vào ngực gã 1 cái nữa, cơ thể liên tục giũ từ vòng tức khắc. Thật ghê tởm.

Nên nói đừng nên chọc giận loài quỷ vốn nó đang ngủ yên. Sẽ thấy được sự tàn độc nhất của Max.

- Chúng tôi đã tìm ra số hàng, nhanh chóng đặt chất nổ tiêu diệt cái đảo chết tiệt đó rồi. Bọn người không biết sống chết đất tòi với Sát Bang mới có hậu quả như thế _ Lạc Thần điềm tĩnh nói rất chậm rãi.

- Bọn người đó thật biến thái, ăn thịt người, còn muốn t5ao ra gen mới cho chúng. _ Nó chợt rung mình, nhớ lại cảnh tượng trên đảo, A Từ bị thiêu cháy, thật ghê rợn.

--AA--Nó trở mình,động phải vết thương,than vài tiếng.

-Không sao chứ_Phúc Hoàng lo lắng,nhanh tay đỡ người nó.Anh đây thật quá ân cần.

-Không sao,Em muốn ngủ?.

Cái thân ảnh kiều ngạo,chuẩn đến từng bộ phận điều tuyệt,cái áo somi trắng hở nút lộ ra 1 ngực lớn,hắn nheo mắt nhìn xuống vật thể đang nằm trên giường đang nhìn mình chớp mắt không ngừng,Max đột ngột gã nhào xuống,tầm niệm trở nên giãn ra thùng xuống 1 khoảng lớn.

-Anh vẫn ổn?_cô nhìn xem trên người hắn có bị thương không,nhưng đúng là nhìn không ra,chỉ có vài vết xước nhỏ trên cổ.

“Cái người này đang thử niệm có bền không ư”Nó hoảng loạn,nhắm tịt mắt lại.Chỉ nghe 1 âm thanh man tính lạnh lùng bên tai.Nói 1 câu chẳng liên quan gì đến câu hỏi thăm của nó:-Tôi đã nói sẽ trừng phạt cô khi quay về.Có phải không?

Nó nhanh mở cặp mình ra,ngước mặt lên nhìn hắn:-Phạt...anh muốn lấy ân báo oán à.!

“Con mẹ nó,mình cứu hắn đấy,biết thế cho hắn ta chết con mẹ nó đi.”Trong đầu liên chữi rủa.

-Cô cãi lời,bao giờ tôi cần cô cứu,cô luôn thích ngược với lời tôi thì phải?_Ánh mặt hắn ma mị,không đoán ra.Nhớ lại cảnh nó yếu ớt trong lòng hắn,càng làm hắn phần nộ.

-Nhưng...tôi..UM..UMMM_Chưa kịp lời,hắn thô bạo phủ lấy cánh môi nó,cắn đến môi nó sưng lên,hồ hấp không được,tay nó đập mạnh vào người hắn,nhưng vẫn như là ngã ngựa cho hắn.

Hắn thấy gương mặt có chút nhẫn vì động vết thương,-Nhưng...tôi..UM..UMMM_Chưa kịp lời,hắn thô bạo phủ lấy cánh môi nó,cắn đến môi nó sưng lên,hồ hấp không được,tay nó đập mạnh vào người hắn,nhưng vẫn như là ngã ngựa cho hắn.

Hắn thấy gương mặt có chút nhẫn vì động vết thương,lập tức buông nó ra,hướng tia nhìn quỷ dị nhìn xuống gương mặt nhỏ bé kia.:-Đau sao?

-Không,chi khó thờ..._Nó nhìn thẳng vào mắt hắn,đây là lần đầu nó nhìn vào đôi mắt kia thật lâu và chính diện,không hiểu sau hôm nay nó cảm giác người đàn ông ác ma này tỏa ra hơi ấm khác thường,không lạnh tanh đáng sợ như trước.:-Tôi không thể để anh bị thương Cảm giác sẽ...sẽ rất khó chịu.

Âm thanh nhẹ nhàng như 1 con gió xuân,không hiểu tại sao nó lại nói thật lòng mình như thế,có phải là do nhìn vào ánh mắt đó quá lâu,đã bị mê muội đi.

Sao vẻ mặt hắn luôn không biểu hiện ra cảm xúc gì cả,nó thật không nhìn ra,hắn đang vui,đang buồn,đang giận thế nào.Cứ suy suy đoán đoán 1 con người vừa xa lạ vừa quen

thuộc thể này.

-Sau này...không được rời khỏi tôi nữa bước,có nghe hay không?_Thái độ lãnh đạm,nhưng hơi thờ ngày càng nồng dần,hắn không dùng âm lãnh bá đạo,pha trong đó là tia bất an,ấm áp đến kì lạ.

Nó cắn môi,gật nhẹ đầu,người đàn ông này đang nghĩ gì,đặt 1 câu hỏi,liền bắt giác thốt ra :-Lão đại..anh đang nghĩ gì?

-Nghĩ cách trị tội cô thật thỏa đáng...

Nó bấu môi,liếc xéo,hắn học giật lấy”Phạt cái cứt thối anh, mình làm gì sai mà cứ thích trừng phạt,hắn là lão đại chứ có phải thầy giáo đâu”

Thấy vẻ mặt nó,hắn liền cười nhạt,có phần trêu chọc,kẻ sát vào tai nó,hơi thở ấm nóng,chiếc lưỡi hồng ngọc quây vành tai nó.:-Đừng để tôi phải lo lắng,biết không.?

Nó liền run 1 con sóng,giật nhẹ người,không biết là do hắn trêu chọc,nên phát nhột,hay do câu nói kinh thế kỷ kia được phát ra từ miệng Lão Đại lãnh khốc kia.Một con sóng trong lòng cứ dồn dập đánh thẳng vào trái tim nó.Hắn là đang lo lắng cho cô sao.Sao có thể.

Hắn ôm eo nó,đặt nó vào trong lòng,để nó thật thoải mái.Cánh tay không yên phận,xoa xoa ngực trái nó,bóp rồi nắn,như đang chơi đất sét.Nó liền bị kích thích phản xạ cảm,nhỏ giọng..um..

-Tại sao nơi đây đập nhanh._Hắn nói rất hiển nhiên,lời nói không trầm cũng không bổng.

Nó chợt dạ,thì ra là đặt ngay tim nó,đang đập dữ dội biểu tình,có mím môi”Không phải tại tên chết tiệt anh sao,con mẹ nó còn bóp nữa,tim tôi sẽ đứng lại bây giờ”Không lên tiếng,nhưng trong tâm thì không ngừng nói.

Hắn hít lấy mùi hương,mùi hương này làm hắn lưu luyến,hắn nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới bụng dưới Nguyệt Hàm.Chưa đủ hắn luồn tay vào quần lót

của cô, chơi đùa trên chóc nó:-Cô là đang rất thích.

-Nói vậy, dừng tay_ Nó nắm đôi tay to lớn húc dồn kia lại, muốn kéo ra nhưng hấn như đồng cột 1 chỗ, thế nào cũng không buông.

-Không phải nơi đây đang vạch trần lời nói dối cô sao, nó rất ướt át_ Hấn giờ trò trên chóc, rất hứng thú, lần này hấn không tàn bạo, không chiếm hữu, chỉ nhẹ nhàng mê luyến hưởng thụ cơ thể mềm mại kia.

Nó khó chịu, trở nên nóng giận khi bị hấn đem ra tiêu khiển trên chóc, cắn môi, nó cảm thấy nó chỉ như 1 con búp bê tình dục của hấn, luôn bị đem ra chơi đùa xem thường như thế, tưởng rằng vài ba câu lúc này làm nó động tâm, giờ đây nó dập tắt ngay cái ý nghĩ hấn tốt bụng đúng là điên rồ.

-Tôi không muốn, tôi còn chưa khỏe

Hấn không cử động nữa, im lặng không nhúc nhích, trở người, tay lại di chuyển đến chỗ vết thương :-Còn đau không?_ Hấn ản nhẹ.

-AAAA,---anh muốn lấy mạng tôi à!_Nó đau đến cộc cằn.”Con mẹ anh, đau cái cứt chó gì, bắn anh 1 phát xong rồi đánh vào đó xem có biết đau không” chửi rủa trong lòng, nhưng bảo nó thốt ra chắc chắn không thể sống qua khỏi đêm nay.

Hấn không nói, chỉ hơi nhăn mặt, vốn dĩ sức mạnh của hấn dùng là nhẹ, nhưng với người thường thì không khác gì sức của 2 con trâu cồng lại.

Ôm nó vào người, tránh chỗ vết thương, hấn nhẹ nhàng, để đầu nó vào khoảng ngực lớn của mình, ản cần kéo chân lên người nó. Vuốt mấy tóc mượt mà kia, thật đều thật đều.

“Quái đáng, coi tôi là thú cưng à.”_Nó nhủ mảy, khó hiểu, hành động có thể nói dịu dàng với hấn, nhưng hết sức kì cục với nó, dù hấn thường ôm nó ngủ, nhưng chỉ là ôm ngang eo, rồi mặt ai nấy ngủ, bây giờ hấn là chơi trò gì đây, bá đạo, ngang độc như hấn mà cũng có kiểu cử chỉ này à, thật làm người ta rợn người.

-Khi nào, tôi mới có thể trả thù.

Hấn im lặng khoảng lúc lâu, khi nó bắt giác thốt ra 1 câu. Cứ nghĩ hấn ngủ, nhưng vẫn không dám ngược mặt lên.

Bàn tay to lớn đặt lên đầu nó, vỗ đều đều, khi nóng tỏa ra làm người ta như muốn thiêu đốt đi, âm thanh vang lên trầm thấp:-Đến khi cô có đủ bản lĩnh.

-Bây giờ vẫn chưa được sao. Tôi muốn quay về._Nó nôn nóng, hằng ngày đều muốn tận tay mình hủy diệt kẻ thù, cá mớ cũng không sao quên đi được.

-Được, khi cô hoàn toàn hồi phục hấn.

-Thật chứ?_Nó có vẻ kinh ngạc, không tin là hấn đồng ý dễ như vậy, theo phản xạ có điều kiện liền ngẩng mặt lên, nhìn cái xương quai xanh hút hồn người kia vẫn tỏ ra rất bình ổn. Xưa nay vốn cái gì càng dễ dàng thì càng có độ nguy hiểm cao, hấn đồng ý nhanh như vậy không tránh được làm nó nghi hoặc, hấn là đang tính toán cái gì.

Vuốt ve gương mặt nhỏ, tay hấn như chẳng muốn rời khỏi gương mặt này, cứ muốn đặt nó ở bên cạnh mãi, không rời đi

, giọng vẫn nhàn nhạt như thế:-Đừng bao giờ hỏi tôi những câu ngu ngốc như thế, đồng nghĩa rằng cô là không tin tưởng tôi._Như đọc được trong ánh mắt ngờ vực kia, hấn phủ đầu ngay.

Đúng là không ngờ thật, sau khoảng vài tuần, khi được chăm sóc đặc biệt của Lão Đại, nó đã bình phục hoàn toàn. Kì lạ là, thời gian đó Max luôn bên cạnh nó, đột nhiên không hiểu sao lại quá rảnh rỗi như vậy. Uống thuốc, hay lúc ăn, hấn vẫn người như pho tượng bên cạnh mà trông nó xong xuôi mới ra khỏi phòng, lúc trước thỉnh thoảng hấn mới ngủ ở đây, nhưng giờ không đêm nào quấy rầy nó. Nói là vậy, chứ hấn luôn im lặng chỉ ản cần ôm nó ngủ, nhưng với nó giống như là đang phá rối giấc ngủ, hơi thở mạnh mẽ, tim nó cứ đập mãi mà không cách nào ngủ ngay được, đều là khoảng trăn trở vài tiếng mới đi vào giấc yên được.

-Lão đại, anh cũng quay về nước sao, chẳng phải bên Mỹ còn rất nhiều việc à._Nó ngờ ngẩn nhìn snag cái người to lớn sừng sững như bản băng bên cạnh, đang ôm eo nó vào sân bay.

-Cô không cần lo_Vẫn là thái độ như cái pho tượng Hi Lạp. Nó chỉ hận không thể phá nát đi sự ản lãnh của con người này. Ôm nó vào trong, qua phòng kiểm soát.

Những cô gái ở sân bay, ai ngang qua bắt gặp được hấn, đều ngẩn ra nhìn, hấn cuốn hút đến từng góc nhìn, cao lớn nổi bật là 1 chuyện, với khuôn mặt điển trai 1 cách hào mĩ cộng với cơ thể cường tráng, phụ nữ nhìn qua đều sẽ nhớ haòi không quên được. Nhất là cái khí chất hơn người, không phải ai cũng có được phong thái này.

Nó còn bắt gặp được vài ánh mắt đưa tình, mê trai của mấy cô nhân viên. Thế mà hấn vẫn chường cái bộ mặt “Nhìn cho đã đi, chẳng liên quan gì tới ông”. Nó chỉ biết lắc đầu. Lên máy bay còn có mấy cô nàng chân dài phục vụ, cố tình đem cái hội hoa quả trên cơ thể ra trưng bày miễn phí cho hấn xem. Còn nhìn nó bằng ánh mắt kiểu như là”Con mẹ này thật chóng chổ”. Nó không phải vừa gì, trở ngược mặt lên dạy bảo ngay “Con mẹ nó, có ngon thì vào đây giành chỗ bà”

-Có phải tôi tuân thủ đến mức cô nhìn muốn lòi mắt ra như vậy không_ Cái âm thanh này nghe tuy rất bình thường,nhưng lọt qua tay nó thật khiến muốn đập đầu vào miếng tàu hủ thối,hắn còn biết trêu chọc,bị bắt quả tang,sượng mặt nó hắt mặt quay chỗ khác.

-Giữ chứ,anh đừng có quá tự mãn,chỉ là tôi muốn coi xem chỗ nào của anh khiến mấy cô gái chân dài nơi đây nhón nháo cả lên._ Quay mặt ra ngoài,nó tìm ra 1 lí do rất chí lí,dù gì

Nó không xoay mặt qua,nên đáng tiếc rằng không nhìn thấy được khoe môi người kia đang cong lên rất tự nhiên.-Ghen... .

Nó giật mình,chóp lời ngay:-Ghen gì chứ,tôi sao phải ghen với mấy loại quả bưởi chân tre nào phăng kia,anh thì chỉ có cái mặt đá,có giữa cùng không mòn.Mấy người kia có mặt gà mới đi mê anh.

-Tôi chỉ nói cô ghen tỵ tôi được người ta chú ý,cô là nghĩ lệch đi đâu,vậy là...cô đang ghen với mấy cô tiếp viên hàng không sao?_ Cái mặt thì vẫn tro tro không biểu cảm,gọng nói thì ra về chọc người,đúng là chỉ có hắn ta mới diễn đạt vậy được.

“Ghen ghen cái em gái anh,khôn thật bị hắn chơi chiêu”Hậm hực trong lòng,quay đi không thèm chấp.Cả nửa ngày cũng không thèm lên tiếng.

Giờ nó mới nghĩ,thì ra không đi máy bay tư nhân riêng là vì muốn được ngắm chân dài,với mấy mâm ngũ quả này.Thảo nào,lũ đàn ông như sói thích ăn thịt,vậy àm con bầy đặt ra về,vô tâm không để ý tới,thật ra là sượng chết con mẹ đi.

-Anh à,anh có cần uống gì nữa không_! Giọng nói trong treo,lãnh löt.

“Coi kìa,anh à,nghe rộn thật,người khác thì kêu bằng quý khách,quý ông,còn với hắn ta thì gọi 1 tiếng Anh,hai tiếng anh,không biết bao nhiêu người cứ cách 15phút lại đến đây hỏi có cần gì không.Hừ”Nó lướt nhìn qua cô ta đang mỉm cười thật tươi nhìn hắn,rồi biểu môi.

-Anh có thể cho em liên lạc được chứ.!

Nó trở mặt,hơi kinh ngạc”có thể loại này nữa à,cô ta mặt tro à”

[img]https://fbcdn-sphotos-c-a.akamaihd.net/hphotos-ak-prn1/t1/1011035_605987792810212_481620282_n.jpg[/img]

-Được._ 1 câu nghe rất dĩ nhiên,bình thường.

Nhìn thấy hắn lưu số điện thoại cô ta,nó càng khinh thường,rõ ràng là không xem nó ra gì,ít nhiều gì nó cũng là con gái,nếu hắn không xem nó là gì thì đừng ôm nó từ lúc ở sân bay đến lên máy bay chứ,để ai cũng nghĩ nó là người yêu hắn,để bây giờ bị mấy người kia thắng chân đá ra ngoài coi như là vô hình.Chẳng phải đang hạ thấp nó hay sao.Thật đáng nguyên rủa tên chết bầm này.

-Lão Đại,anh thật phóng túng_Nghe qua như có mùi chua chua của dấm,nhưng dùng giọng điệu rất nhạt,không cao cũng không thấp.

Max ma mị,nheo mắt,lướt qua gương mặt đang mang 1 chút tư vị hờn dỗi của cô nhân tình nhỏ,bắt gác hắn lại cười.Hôm nay hắn đã cười tới hai lần,dù chỉ cười lướt qua thôi nhưng cũng đã khác thường hơn mọi khi chỉ có cười điệu giả 1 bên.-Đúng thật,đang ghen...

Nó thờ phỉ ra,tỏ ra không bằng lòng,cao giọng:-Không nói anh,tôi đi toilet!

Nhìn nó bước đi giật lẩy,hắn biết rõ cái óc nhỏ bé kia đã sa lút,hắn cũng chỉ lãnh đạm,ngã người ra như hờn thụ,nhưng sắc mặt lại có phần vui tươi.

-Mấy cô xem kìa,đúng là mời ngon nha.Cứ nhìn gương mặt lạnh băng kia nghĩ khó tiếp cận,ai ngờ cũng rất thoáng đãng._ Giọng nói lãnh löt,mang phần lẳng lơ.

-A... người đàn ông đó ư,đừng nói cô muốn giành nha,tôi là thấy trước,anh ấy đã lưu số tôi rồi,thế nào cũng không nhả ra miếng mời ngon này._ Lại 1 giọng nghe rất trơ rên.

-Nói xem,anh ấy cũng lưu của tôi.Đừng hòng giành lấy,cô là không có cửa._ 1 giọng nữ cao vút,hơi chua chua,nghe rộn gáy.

Nó bên trong nghe thấy,ra vẻ như không biết gì,mở cửa đi ra.

Đúng thật là,làm chuyện không mình bạch bị bắt quả tang đều thấy chột dạ,thấy nó đi ra,cả đám im bật,chỉ liếc nhìn xem thái độ độ cừ chi nó.Rồi xì xì nhỏ với nhau.

-Là cô gái đi theo anh ta đó,chắc chỉ là hân tình không có giá trị.

-Cô ta sao,nhìn tầm thường,sao có thể đứng cạnh 1 người có khí chất như người đàn ông kia chứ._ nói rồi còn ra vẻ biểu môi,xem thường.

-Chỉ là con tình nhân thấp kém.

Cả đám hòa theo.

-----Àooooo---

-Oái,cái gì thế

_Cà đám la lớn oai oái.Trùng mắt về người gây chiến.

-A..xin lỗi tôi không biết đây là thùng nước bẩn,lỗ hất tay vào người các cô._Về mặt như vô hại,nhưng trong lòng đang vừa tức àm vừa hài lòng,khổ nỗi nếu ở Mỹ,nó sẽ cho mỗi đứa ngâm 1 họng súng vào mồm

--Cô..cô..cô...cô là muốn cố ý._Cô gái lúc này vừa xin số hần còn trưng mâm bưởi trước mặt hần ló lằng đây mà.Giờ tức điên chỉ vào nó.

-Cô cô cái cứt chó ấy,nói xấu người khác thì phải đi xa một chút,đừng để tôi khiến mấy đôi chân dài này không lếch được xuống máy bay._Bày ra cái bộ mặt giả vô hại,chưa mất mấy phút đã biến sắc lạnh lùng,gióng như cả bầu trời trên đầu Nguyệt Hàm kéo mây đen âm u tới.

Thấy vẻ đang sợ,sắc lạnh của người phụ nữ trước mặt,thử xem ai dám chanh chua lên tiếng,chỉ có cúi đầu àm cụp đôi,ôm hận mà quay đi.

-Cô lại bày trò._Nhìn vẻ đắc ý vừa bước ra,hần biết ngay có chuyện,nhưng chuyện thì tốt với nó,mà xấu thì với mấy cô tiếp viên mặt mày như ngâm phải shit đi ra người con ưt sùng.

Nó hất dích,đặt mông chiêm chệ tự đắc.-Nào có trò gì !

Hần không nói lại,chỉ mặc cô nhóc nhỏ này tự sướng ngồi cười,vừa hất ánh mắt lướt qua xung quanh,đặt tờ báo trên tay xuống,hần chột mồm cười,nhưng cái cười này gian tà,quỷ mị như phát hiện ra 1 điều cũng không đang kinh ngạc là mấy.

-Lần này,mang theo cô cũng có lợi đấy._Nói giọng ám chỉ,nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ghé bên trái.Đây cũng do hần không chọn phòng vip,mà muốn ngồi ghé thường.Chính là đang dụ địch.Phô cho bọn Maséc rằng”Ông ở đây này”

Nó chau lại cặp chân mày.Hơi khó đoán ra ý tứ hần,nhưng không lâu sau theo ánh mắt của hần.Một gã đàn ông nho nhã,đeo kính rất ư là tri thức,nhưng cái đáng nói là,1 kẻ tri thức lại có vết chai trên lòng bàn tay rất rõ,bàn tay thô to,không giống người cầm viết,công sở,vô tình lúc cô tiếp viên làm rót đồ,hần ta khom người xuống nhặt,đã rõ ràng phô ra cái dấu hiệu hình xăm đặc thù của người maséc sau cổ áo,mặc dù đã cố che kĩ.

Đột ngột,hần lại choàng tay qua nó,cố ý bảo dựa vào người hần,ra vẻ tình tứ.Hiểu ý nó hợp tác rất ăn ý.Khoang lâu sau gã đàn ông vô tình liếc qua hai người họ,thấy không có động tĩnh lại xoay đây giả vờ đọc sách.

-BỐP----BỐP----RẦM-----

-Thu dọn đi._Để lại 1 câu như sắc lệnh rồi ung dung quay người đi như chẳng liên hệ gì tới hần

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Vừa xuống máy bay,nó giả vờ vào toilet.Đúng như dự đoán,gã đàn ông ra về trí thức kia lập tức đi theo nó.

Nó vừa bước ra cửa nhà vệ sinh nữ.Một bàn tay thô ráp bịt miệng nó kéo vào trong góc khuất.Gã chưa kịp hành động gì.

-Bốp-

Lãnh ngay 1 cú đá từ phía sau lưng,Đầu choáng váng chao đảo ngã phịch xuống đất,Đôi chân dài hạ xuống.Max vuốt lại áo,đanh mặt nhìn xuống gã đàn ông bận đồ vest,cổ ngồi chồm dậy.

--Bốp—

-Hự--Lần này là cú đập của Nguyệt Hàm,chẳng nhân nhượng,gã ta bị đập vào bụng khiến nôn ra dịch,đầu óc quay cuồng,thân thể trở nên nặng nhọc,chậm chạp.

Nguyệt Hàm bước lại gần,Khom xuống,kéo cổ áo hần xuống.Không sai kí hiệu của Maséc.Nó nhếch môi,Tán vào mặt gã ta:-Maséc chỉ toàn hốt về những đóng cửa thời sao.Chưa có bản lĩnh thì đừng học người ta theo dõi.

-Giờ thì giết đi._Ánh mắt giả lơ mờ,vẫn hần ra tia không phục,bị 1 người phụ nữ tán vào mặt,sự giận dữ liền bộc phát ra.Tay gã đút vào sau lưng,muốn rút súng.Ngờ đâu Nguyệt Hàm đã nhanh tay hơn,thúc vào mặt hần 1 cái nữa---Bốp—Đạt lấy cây súng.

Nó cười nửa miệng,mắt lộ ra sự châm chọc,cầm cây súng vỗ vào mặt hần vài cái,như giúp hần tỉnh táo nhìn cho kĩ-Kháng cự à,Lũ chó Maséc.haha._Ngay lập tức nụ cười chế giễu đổi nhanh thành vẻ mặt lạnh như băng.Nó đứng thẳng lên.Hướng cây súng chĩa xuống.—Pằng---Nhắm

thăng vào cánh tay phải,máu không ngừng tuôn,về mặt gã ta đau đớn àm nghiêng rãnh, không nhất định lấy mạng,nhưng có thể khiến gã ta cả đời cũng không cầm được súng.

Nhìn thì biết,hắn ta là 1 tay bắn súng rất giỏi,người bắn súng bình thường,cũng sẽ có vết chai trong lòng bàn tay,nhưng nếu là 1 người có tài trong dùng súng,bàn tay sẽ thô to và vết chai cứng hơn hẳn bình thường.Lúc hắn chạm vào người nó đã xác định rõ điều này.

Nó lúc này mới nhìn qua cái người đứng im như cây trụ sừng sững bên cạnh,hắn chẳng hề lên tiếng nào,tùy cho nó tự tung.:-Tên này đem về hay,vứt ra bãi rác.

Hắn bỏ tay vào túi áo khoác dài tới đầu gối.Thấy đại 1 câu rồi quay đi-Thu dọn đi.

Biết ngay mà!,tên vương hắc đẳng này lúc nào cũng xem người khác như công nhân vệ sinh.Bảo thu dọn rồi phui đích đi.Bảo nó dọn thế nào đây,gã đàn ông này to hơn nó gấp 2 lần,vừa rồi nổ súng,thế nào bọn bảo vệ cũng nhanh chóng tới.giờ mà mang tên này ra bãi rác,chẳng khác nào tự đem bản thân mình đi chôn.

Thôi thì thấy hắn vào nhà vệ sinh nữ.Cho hắn làm kẻ biến thái vô dụng.

Trong 1 con hẻm nhỏ gần khu thương mại sầm quất.Có 1 sự kiện xảy ra.

-Mẹ kiếp,thứ ăn hại,tao bảo mày giao hàng,mày lại bỏ mất hàng của tao_-----BỐP----Một tên đàn ông đáng vẻ gầy gầy,quần áo sộc sếch,tóc nhuộm vàng,trở nên dữ tợn không ngừng vừa đánh vừa tát vào mặt 1 thằng nhóc khoảng chừng 7 tuổi.

--Bốp---Đấm thẳng vào mặt thằng bé khiến mặt xung cả lên,máu từ khóe miệng cũng rướm ra,không ngừng chũr:-Thằng ăn hại,mày sống thật vô dụng,chi bằng chết đi,mày làm tao tốn mất bao nhiêu tiền,tiền của tao mày dám làm mất.Số hàng đó mày biết đáng giá bao nhiêu không?.Chó chết.---Bốp---Rầm---Đạp vào bụng thằng bé khiến nó nằm lê dườn nền đất.

--Xoẹt---Xoẹt----Tiếng bật lửa.

Nghe thấy tiếng ai đó đang châm điều thuốc không xa,hắn ta hẳn học ngưng lại hành động,ánh mắt vẫn còn hẳn tia máu dự tợn.:-Là con chó nào quấy rầy ông đáng dạy dỗ._Quay lưng lại hẳn nhìn thấy 1 người.

Một người bận bộ đồ đen,áo khoác da đen,đôi chân thon dài,1 chân làm trụ ở mặt đất,1 chân gác lên vách tường rêu.Lưng dựa hẳn vào tường trong con hẻm,thư thái rất thoải mái,nhưng chẳng màng chuyện gì xảy ra,giống như chỉ 1 người giần lại đang tìm chỗ hút thuốc.

Hắn bước lại gần.Gắng giọng,nhìn cho kĩ đằng sau mái tóc đang bay lất phất che đi khuôn mặt kia là ai.

Giật mình!

Một người phụ nữ rất xinh đẹp,thư thái hút tc trông lạnh lùng quyến rũ,tỏa ra vẻ bất cần.

-Aha,thì ra là 1 cô em xinh đẹp,có phải đang kiểm khách không._Giọng trở nên rất dễ tiện,mắt liền thay đổi thành 1 con dê đầy dục.

Người phụ nữ xinh đẹp kia,từ từ ngẩng đầu lên phả ra 1 làn khói,giống như làn khói này đang bao trùm cả không khí hôi hám kia.Cô bắt đầu chú ý tới quay lại nhìn mặt gã đàn ông kia,rồi lướt nhìn xuống thấy 1 cậu bé co rúm dưới đất.

-Cô em xinh đẹp,trông rất ngon nhĩ,ông đây đang cần phát tiết,bao nhiêu một lần em nói xem..khà..khà.._Mặt nổi dần tia khát dục,kinh tởm.

Cô vẫn bình tĩnh hút trot 1 hơi cuối,lại phả ra trông rất điệu,hành động xong đó là thấy tàn thuốc xuống,dùng chân dẫm lên giống như đang kim nén con tức giận.

--CHÀT---

-Á---Nhanh như chớp bàn tay thon dài nồn nà in trên mặt gã đàn ông tóc vàng kia,gã hoảng hốt,nóng giận sôi lên lần nữa.Nghiến răng.

-Con diêm mày.._Đang giờ tay lên đánh trả,nhưng hành động lại chậm hơn cô,nắm cánh tay hắn lại,cô dùng gối thúc vào bụng hắn,chỗ tay cũng rất mau chấn xuống lưng gã ta,gã mất trọng tâm mà nằm dưới đất,thở mạnh.

-Tao muốn đưa thằng bé đi._Nói rồi,cô đạp qua bàn tay gã đi qua---ÁÁ---Gã thét lên,cấn răng.

Thần nhiên đỡ thằng bé lên,trông nó rung rẩy đến đang thương,nhưng không vì vậy mà sắc mặt cô trở nên ôn nhu ấm áp,vẫn tỏ ra lạnh lùng sắc bén,mạnh mẽ bề thế lên.

Trước khi đi khỏi con hẻm,cô dừng lại để lại 1 câu cuối.:-Nhớ kĩ,Tao là Trịnh Nguyệt Hàm,đừng để tao thấy mày lần nữa,thấy ở đây tao đánh chết ở đó.

Gã tóc vàng là tay buôn ma túy tếp riêu,lợi dụng bọn trẻ để kiếm tiền,lần này không may để Nguyệt Hàm bắt gặp,xem như cho hắn 1 bài học,cô không bắt hắn vào cục cảnh sát không phải vì có lòng tốt hi vọng hắn hoàn lương,hay cô có lòng vị tha,mà vì chính bản thân cô hiểu gã ta cũng 1 thế giới với

cô, khác ở chỗ cấp bậc và địa vị trong thế giới đen khác nhau, cách sống khác nhau. Gã ta không phải kẻ thù cô mà cục cảnh sát mới là nơi đối đầu trực diện với cô.

Tất cả việc xảy ra ở đây lại có thêm 1 đôi mắt không hèn mà bất gặp. Anh thoáng giật mình khi vừa nghe cái tên đó, tâm hồn như chết lặng. Đáng lý phải chạy tới cướp cô đi, điều anh tự hứa với bản thân mấy năm qua, nếu gặp lại anh sẽ ôm cô vào lòng, không để cô rời anh nữa bước, thế nhưng giờ anh chỉ ngồi trong chiếc xe bất động. Là anh quá xúc động, hay anh quá kinh ngạc khi hình dáng với cái tên đã khắc sâu vào trong tim anh vừa phát ra không chút thích hợp.

Lúc rời khỏi Công ty đi ngang qua, A Vĩnh lướt mắt qua con hẻm vô tình nhìn thấy cảnh tượng gã tóc vàng kia đánh thẳng nhóc không thương tiếc, vừa vội dừng lại tháo dây an toàn ra, ngấn lên mở cửa xe thì thấy 1 bóng lưng cao gầy mảnh mai, trong rất ngẫu và bất cần dựa vào tường, anh lại tò mò nên ngừng lại hành động cứu đứa bé. Không ngờ ngoài sức anh dự đoán, Khi gương mặt đó dần hiện ra rõ ràng, anh lại không tin vào mắt mình, tìm anh như ngừng đập. Anh lại vẫn muốn kiên trì nói rằng người con gái kia không phải chỉ do anh quá hoang tưởng vì nhớ nhung cô. Cái người con gái nhỏ bé, trong sáng tinh khiết như pha lê kia sao lại giống như vậy được.

Quá khứ anh cho biết, Nguyệt Hàm không biết hút thuốc, đánh nhau, không lạnh băng như thế, không tỏa ra khí chất của hắc đạo, không mang phong vị của cô độc bất cần đến thế.

Vẫn còn chết lặng thì nghe tiếng gõ cửa kính xe. Anh hoảng hồn, thì không còn thấy bóng dáng kia nữa, anh ngấn mặt quay ra nhìn âm thanh vừa phát ra/

KINH NGẠC!

A Vĩnh lần này như bị hù dọa, mắt căng ra, sau tấm kính xe. "Gương mặt này". Như được phón to ra Nét mặt Nguyệt Hàm vẫn lạnh như tảng băng, nhìn anh không chút ấm áp. Hiểu ý anh hạ kính xe xuống, muốn trông thật rõ hình bóng anh dung nhớ ngày đêm này.

-Mở cửa _Nguyệt hàm nhả ra 1 câu không cụm chủ vị, như kiểu ra lệnh, khiến anh quên mất. Vội mở chốt trong.

Nguyệt kéo cửa xe ra, đặt thẳng bé trong tay xuống ghế, hành động rất tự nhiên, không có chút ngỡ ngàng gì khi nhìn thấy Vĩnh.

Vĩnh ngơ mặt nhìn vào Nguyệt Hàm như muốn dò hỏi, anh có rất nhiều câu hỏi muốn đặt ra nhưng không biết thốt ra từ câu nào cho hợp lý. Chỉ biết nhìn từng cử chỉ của cô.

Sau khi đặt thẳng bé nằm vào xe, ánh mắt vô hồn nhìn quá Vĩnh, nó nhát giọng- Tạm thời để nơi anh, sau này tôi sẽ đến mang đi.

-Nguyệt Hàm. em. _Anh hận tại sao nhìn vào ánh mắt đó khiến cổ họng anh ứ ghen, 1 câu rõ ràng cũng không thốt ra được:-- Tại sao..em lại ...

Ánh mặt vô cảm đó anh không quen.

-Chăm sóc nó, tôi sẽ quay lại. _1 câu không mặn không nhạt, lạnh lùng quay đi, để lại những cảm xúc kia chưa được bộc lộ, mà chỉ có ngỡ ngàng, cô biết rõ anh giờ sẽ không chấp nhận được Nguyệt Hàm cô nữa, cô không thể là người con gái vui vẻ bên cạnh như xưa. Cô đành mang bộ mặt thế này, để anh đỡ phải khó xử.

Leo lên chiếc mô tô phân khối, Nguyệt Hàm phóng đi.

--NGUYỆT HÀM—A vĩnh bang hàng ồn ào lại, thì cô lại biến mất, chỉ biết thét tên cô, Anh rô ga đuổi theo những, cô giống như gió thoáng đến thoáng đi. Không tài nào nắm bắt được.

-Cô đi đâu về? _1 giọng khan trầm ấm, nhưng phát ra rất lạnh đậm, giống như kiểu buột miệng phải nói ra cho có. Không giống như quan tóam đến, hần thư thái ngồi xem văn kiện trên bàn.

Hần vốn là không đóng cửa thư phòng, hần lại không mở camera ngoài, hần là muốn chờ cái thân hình kia đi ngang qua, vì phòng nó trước đối diện.

Nó xoay người qua, nhìn cái người đàn ông bá đạo, nghiêm nghị trên chiếc bàn kiến lớn trong phòng, vẫn đang chuyên tâm xem gì đó không hề nhìn lên cô.

-Dạo chơi 1 lát, lâu rồi cũng quên hần đường phố ở đây, thì ra 5 năm lại đổi khác nhiều như vậy. _Nó cất bước vào trong phòng Vừa nói vừa nhìn thái độ Dương Vĩ.

-Muốn đi thì nói tôi đưa cô đi. _Nhàn nhạt lên tiếng, cũng không hề nhìn lên nó.

Dọa người sao/

Đột nhiên lại xem nó như trẻ không biết đường đi sẽ lạc vậy, hần là muốn trói buộc tất cả tự do.:-Tôi không phải trẻ con cần dẫn đường, anh cũng có nhiều việc, tôi không nên phiền anh.

Hần ngừng hoạt động lại, đưa mắt nhìn lên nó, thu lại ánh nhìn sắc bén.:-Gặp rồi sao?

Kính người.

Lại bị hần làm giật mình, ý tứ hần là có ý gì. Tháong vài giây nó nhận ra ngay, theo hần lâu vậy cũng không phải ngốc mà không hiểu, nó chán nản gật

đầu, chẳng có tư vị gì trong câu nói: - Ừm chỉ là vô tình gặp qua.

Lập tức đôi mắt kia phản phát chút không vừa ý, hần sao không nhận ra động tâm cô gái này đang che giấu, anh mắt kia đã phản bội lời nói kia. Hần đứng lên, bước gần nó, quần qua eo nó, đặt chiếc cằm trên cổ Nguyệt Hàm. Khiến cô có huyệt lạnh run. Không sai như dự đoán âm thanh này liền phát ra rất độc: - Đừng ảo tưởng những thứ không có khả năng, sống đúng vị trí bên cạnh tôi đi. Còn muốn có ý nghĩ khác thì...

Hần ra về mà, hoặc dự, nó không chịu được câu đầy hàm ý này nữa, ngay lập tức cắt ngang: - Không cần nói nữa, tôi biết rõ, tôi 1 chút động tâm cũng không có.

Càng ôm eo nó càng chặt, hần thu lại khí tà ám, nhu nhu nói: - Ngày mai đến CEO, tôi sẽ cho cô 1 chút thú vị. _ Giống như hải lòng câu nói vừa rồi của nó, hần liền nghĩ sẽ thưởng cho nó 1 món quà nhỏ. Mê luyện sau gáy nó, hít lấy hương thơm kia, Nguyệt bất giác run lên 1 rợn sống.

- Em xem... am lại dụ tình tôi. _ Lời nói đưa tình, luyện ái rõ là hần đang phát tình.

Cảm nhận hơi nóng phía sau ngày càng tăng, Nguyệt hàm hít lấy 1 hơi. Nhạt giọng: - Lão đại.

- Tôi lại rất muốn em. Bây giờ... _ Dương vĩ dùng đôi tay cứng cáp đẩy xuống dưới đáy quần nó, bóp thật nhẹ,

- Ừm... nó bị kích thích phát ra tiếng, bị hơi thở và cô thể kia bủa vây, nó lại trở nên mềm nhũn đi.

Lại bóp vào mật đạo nó, nhưng này ngang tàn hơn, 1 tay kia còn lại xoa bóp thêm bầu ngực trái. Thần thực nắn xoa trên dưới.

--- Ừm... um--- nó không chịu nổi trò kích tình này, cảm giác người lâng lâng, hần quá bá đạo.

Chiếc áo khoác ngoài bị hần lấy ra từ lúc nào, không đủ cảm giác, hần lướt tay vào da thịt bên trong, mềm mịn khiến hần phát hỏa.

Hần đẩy nó xuống bàn, nửa thân thể nó bị đặt trên chiếc bàn kiến lạnh lẽo, nhưng hơi ấm phía trên làm cơ thể như chịu hai nhiệt độ nóng lạnh. Đường cong cơ thể rất tuyệt.

- Nguyệt Hàm... _ Hần vừa thử thách cơ thể cô, vừa lưu luyện gọi tên cô, trông như 1 người chồng cùng vợ ân ái thật vậy.

Cảm giác này thật làm nó hít thở không thông, âm thanh hần quá mê tình đi, cô thể rắn chắc của hần, làm nó rơi vào bẫy từ lúc nào.

- Em không ngoan thì tôi sẽ phạt em. _ Phát ra 1 câu chẳng liên quan gì hần cảnh, nhưng rõ ràng hành động hần cứ như đang kìm nén cái gì đó.

--- Á---

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

--- Á---

- Xin lỗi tôi... tôi... _ Thư kí cổ ngượng ngùng ấp úng, khép nép ngực đầu xuống. Vừa mới thét kinh khi thấy cảnh tượng không mấy trong sáng.

Chẳng may bị người ngoài bắt gặp nó giựt mình mặt ngượng chín, cảm thấy thật ô nhục, đẩy người hần ra, quay lưng vào nhà vệ sinh.

- Tôi thế này cô đến tận đây... _ Hần vẫn không chút biểu cảm, phò cái về chẳng có chuyện gì lớn cả, còn pha chút cợt nhả nhìn thân hình Thư kí cổ nhếch môi.

- Á... tôi có việc quan trọng cần nói với Dương Tổng, nhưng điện thoại ngài mãi không được, mạng phép đến tận đây làm phiền giờ này. Không ngờ... à... _ Nói đến đây lại bày ra vẻ vô tội cuối mặt: --- Xin lỗi...

Hần chiếm chế ngồi ngã vào ghế, lạnh thì vẫn lạnh, nhưng ánh nhìn mà quái của hần chiếu lên người Thư kí cổ đang rụt rè kia không dời đi, nhạt giọng: - Việc gì trọng đại, khiến 1 cô thư kí nghiêm túc như cô lại phá hủy luật lệ đêm khuya thế nào chạy tới tận nhà tôi vậy. _ Nheo mắt dò xét như đoán ra ý nghĩ của cô gái đối diện mình, khoe môi có chút cong.

- A... _ ra về sức nhớ, Thư kí Cổ làm vẻ nghiêm trọng: - Bên Tổng thị hình như đang ngấm ngầm trở quẻ, chuyện là lúc chiều tối này, tôi gặp được Sơ Nha Giám đốc bộ phận tiếp thị bên Tổng thị cùng với người của Tập Đoàn S đi cùng nhau, bọn họ trong rất vui vẻ, tôi còn nhìn lên thấy bản hợp đồng. Theo như dự đoán, sáng mai bọn họ sẽ làm chúng ta không kịp trở tay.

Nói một hơi ra đầu đuôi, cô rất nghiêm túc và không dời đi gương mặt tuấn tú kia, xem xét thái độ. Nhưng từ đầu đến đôi, cái nhướng mày cũng chẳng lấy

1 cái.

Hít 1 hơi thật mạnh cô nói tiếp:-Tống Thị đã hẹn sáng mai đến kí hợp đồng dự án mở khu Thương mại lớn với chúng ta,vậy mà sau lưng lại đi hợp tác với Công Ty S,đây là 1 công ty mới phát triển,cần rất nhiều sự trợ giúp hợp tác của các công ty khác.Công ty này cũng đang nhắm vào CEO để vươn lên,ngoài mặt là người sông không phạm tới giếng,mặt khác lại cạnh tranh .Muru đồ bọn họ rất rõ ràng.

-Chỉ vậy.._Buông 1 câu tùy ý,như kiểu đã biết rồi,chẳng có gì lớn,hắn ngã người nằm ra.

Thư kí cổ hơi khó chịu,rốt cuộc người đàn ông này có chú tâm nghe hay không,việc này mà hắn lại dùng thái độ dửng dưng được.

Lúc này Nguyệt Hàm,chậm chậm bước ra,dáng vẻ tự nhiên hơn lúc đầu bối rối,ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ kia.

-Cô là thư kí Cổ_Nó bước đến thể hiện chút lịch sự chào hỏi,muốn phá đi bầu không khí kẻ nói người im kia.Cũng không nên để cô gái này đứng chết trân ở đây.Cũng làm như tình huống đỡ khóc lúc này như chưa xảy ra,rất tự nhiên.

Đôi mắt kia liếc ngang qua,dù đeo gọng kính vẫn không qua khỏi con mắt của Nguyệt Hàm.Cô ta cười nhưng mặt vẫn ra dáng nghiêm trang,lãnh đạm giống như 1 người phụ nữ luôn sống nguyên tắc theo gia quy.-Vâng,chào cô,tôi là Cổ Thiệu Mi,hân hạnh quen biết cô_Giơ tay lên muốn bắt tay chào hỏi.

Kính ngạc!

Mắt nó có chút lay động,giật mình vì cái tên,nó đã nhìn ra người này là Thiệu Mi lúc nó quen biết ở nhà Thổ bên Mi,nhưng vẫn còn rất hoài nghi vì thân phận bây giờ,sắc thái,cách nói chuyện,trang phục,gọng kính trong trí thức,hoàn toàn không phù hợp với cái người cô biết.

Không ngờ cái tên thì không thay đổi,nhưng thân phận lại khác xa,con người này khiến nó quá tò mò.

-Hình như..._Nó ra vẻ ngập ngừng như muốn nói,nheo mắt lại.

-Là chúng ta đã từng gặp nhau._Cổ Thiệu Mi biết thâm ý trong mắt nó,không đợi nó phàn phui như kiểu cô đang che giấu bí mật,cô vẫn điềm nhiên nói ra.

-A--_Nó A 1 tiếng như đã rõ đáp án,Cứ nghĩ cô ta sẽ che giấu sợ lộ ra thân phận trước đây,càng làm nó kinh ngạc hơn là cô ta thẳng thắn nói ra,không cho người ta nắm được thóp của mình.

-Cô thế nào thoát được nơi đó,hình như thân phận cô rất đặc biệt_Đã muốn phủ đầu trước thì nó chẳng ngại,cô ta không ngại che giấu quá khứ,thì nó cũng chẳng ngại muốn biết cơ sự.

Một cô gái yếu ớt,thanh mảnh trong tùy tiện khoác bộ cánh mỏng khiêu dục đàn ông,về mặt cam chịu số phận,nhìn rất đáng thương.Bây giờ cũng với cái tên đó,văn nét mặt đó,nhưng thần thái hoàn toàn khác.đứng trước mặt nó tỏ ra lãnh đạm,nghiêm túc,nhìn rất nho nhã ra là 1 cô nàng học thức,được dạy lễ nghi phép tắc giáo dục tốt từ nhỏ.Ánh mắt lại rất sắc,cương nghị.

-Chuyện không như cô nghĩ,cô nên đơn giản hóa vấn đề.Tôi vốn là người như cô nhìn thấy bây giờ_Về mặt rất bình tĩnh đối thoại,chẳng có chút sợ hay e ngại chuyện gì,gống kiểu “Cây ngay không sợ chết đứng”.

Nó tỏ ra hiểu ý tứ lời nói,gật gật đầu.Lại cảm thấy đề tài này nhàm chán,dây dưa cũng không moi được gì.Chuyển qua vấn đề khác:-Tôi lúc này có nghe chút ít chuyện cô nói.Liên quan đến Tống Thị thì xem ra tôi không thể làm lơ được rồi.

Cổ thiệu Mi liếc qua thân ảnh lớn kia đang thư thái,gống như đang xem trò vui này giờ,hắn im lặng đến phát ghét.Lướt qua 1 cái mặt trở về vị trí cũ đặt lên gương mặt đầy hoài nghi của Nguyệt Hàm:-Tống Thị là đang có âm mưu,muốn chúng ta bị tổn thất không phải 1 số tiền lớn,mà hình như họ đang nhắm vào thứ khác.

Nguyệt hàm có chút dè chừng,con người này quá nhiều thứ khiến cô thắc mắc,cô ta đang nhìn ra được Tống thị muốn đối phó cái gì,không chỉ riêng CEO mà cả thế giới ngầm đằng sau.

-Vậy theo cô phải làm gì?_Một câu nói khác biệt bất chợt thốt ra,âm thanh nghe ra rất thú vị muốn biết câu trả lời.

Cổ Thiệu Mi im lặng,hơi mím môi,khoảng không lâu lại rành rọt trả lời- Gậy ông đập lưng ông._Chiếu ra tia sắc bén,về mặt lạnh toát.

-Được,mọi việc cô cứ giải quyết._Hắn ma mị,đường cong trên khoá mắt giãn ra,tay rút trong túi áo hộp thuốc bằng inox trong rất đẹp,bật lên điều thuốc,ngậm trong miệng,Nguyệt Hàm hiểu ý bật lửa châm ngòi cho hắn.Trong hắn không khác gì tên ma vương.

Sau khi Cổ Thiệu Mi rời đi,Nguyệt Hàm vẫn còn ngơ ngẩn suy tư về Cô gái này,im lặng khoảng rất lâu,trong không gian tối mịt,vẫn có hơi thở đều đều nhưng 1 âm thanh cũng không có.

Hắn lại không thích sự âm tĩnh này,cất giọng trầm thấp vừa đủ cho người con gái đang đứng suy tư kia giật mình tỉnh ra:-Có phải rất tò mò không?

Đúng là giọng nói khiến người ta hoàn hồn,nó mới chú ý ra vẫn còn người đàn ông này ở đây.Hắn là đang nói về cô Thư kí Cổ,nó gật đầu-Tôi đã gặp cô ấy trong nhà thổ lần nhiệm vụ trước,hôm đó anh cũng có nơi đó,chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô gái này.

- Có những thứ càng tò mò hiểu kì thì càng bất lợi cho bản thân. Nghe cô ta nói đi, nên đơn giản hóa vấn đề. _ Tò ra dị hoặc, hấn vốn là mờ ám ần ần ý ý, nhưng giờ cái bộ mặt như mọi thứ điều nằm trong bàn tay hấn hết rồi, khiến nó càng muốn biết nhiều hơn. Hấn rít 1 hơi cuối tàn thuốc, rồi bỏ vào cái gạt thuốc. Giương mặt tuấn mĩ lại rất mê hoặc. ném thêm cho nó 1 câu như khuyên như cảnh báo: -Biết quá nhiều thường không có kết cục tốt. Nên giả vờ được thì giả vờ, cái nên biết thì phải tỏ ra rất am hiểu. Cô ta ý là muốn cô hiểu đều đó.

Bắt ngờ!

Hoi ngạc nhiên, mắt căng to, quá hàm ý, lời nói của hấn, khiến nó cần phải hỏi thêm 1 vấn đề: -Lão Đại, anh là đã biết trước. Người phụ nữ này không đơn giản.?

Hấn không trả lời câu hỏi, chỉ quất tay bảo nó lại gần. Nó bước lại, theo cánh tay hấn chỉ bảo, nằm kế hấn trên salon dài. Hấn nhẹ nhàng kéo nó vào trong người, cơ thể lo lớn cứng cỏi, mang đầy khí nóng khiến nó không ngừng thở gấp, nơi đây quá an toàn thuận theo nó vùi vào ngực hấn như 1 thói quen không biết hình thành từ bao giờ. Hấn lúc này mới trầm khàn lên tiếng: - Tôi không biết, chỉ là em vừa nói tôi biết về cô ta thôi, người ta đã muốn em đừng tò mò quá thì em cũng đừng nên nhiều chuyện.

Trùng mắt.!

Nó ngẩn mặt lên nhìn gương mặt điềm nhiên phía trên, không khỏi thấy kinh hãi. Rõ ràng lời nói là đã nhìn thấu cái gì, nhưng cách nói ra thì lại rất đơn giản một câu chẳng biết gì về cô gái tên Thiệu Mĩ. Vốn không phải tính cách của hấn, hấn không thể không biết lai lịch cho người bên cạnh hấn, vì loại người như Max là kẻ rất đa nghi, không dễ tin tưởng ai trừ bản thân. Để 1 người lai lịch bất minh ở cạnh chẳng khác gì 1 quả bom nổ chậm, chẳng biết khi nào trái bom phát nổ, hủy diệt mình bất cứ lúc nào.

Nhưng một khi hấn đã như vậy, để mặt người kia bày trò gì thì ắt hấn hấn có ả ý khác. Theo như hấn bảo không tò mò, thì nó sẽ không tò mò. Điều giờ đáng chú tâm là Tống Hào, ngay mai cũng nên xem 1 chút món quà hấn muốn cho mình là gì, có chút hồi hộp, vừa bất giác dựa cả người vào cơ thể lớn ở trên lúc nào không hay biết.

Là cảm giác hoàn toàn tin tưởng.

--- Ừm... ừm... Á... nhẹ có được không, _ Dùng giọng nói mê luyến, ngọt như mật, thều thào kêu rên dưới thân thể hấn.

Hấn đem cả thứ cứng nóng đáng kiêu ngạo của mình đắm sâu vào mặt đạo chất nít của nó, bị sự ẩm ướt và chắc chắn bên trong làm cơ thể càng sục sôi.

Hấn càng phát ra khí dục mạnh liệt, cần cổ làm đầu như 1 kí hiệu đây là thứ hấn sở hữu Cái kẻ tên Tống A Vinh đó đừng hòng mơ tưởng. Hấn thô bạo nắn bầu sữa căng mọng, dùng chất dịch trong miệng đưa lưỡi lưu luyến ngậm mút đầu ngực ửng hồng nhô cao kênh kiệu mời gọi kia.

Nồn nà, nìn mìn.!

Làn da trong bong tối hiện lên như thứ ánh sáng phát quang, trơn bóng, hấn hận không nuốt nó vào bụng mình. Siết nó chặt vào cơ thể.

--- Ừm... ừ... ừ... aaa... đừng ngại _ Trong cơn dục hỏa, nó không biết bản thân nói gì, chỉ biết cùng hấn kêu gào. Trong đầu lại nghĩ đến Cô gái tên Thiệu Mĩ tại sao đêm hôm lại dám đến tận đây, hấn và cô gái đó đã tới quan hệ nào, cảm giác chua chua lại bốc tỏa.

Hấn cuồng nhiệt, đưa đẩy hông thật nhanh thật nhanh, :- Sướng không?

Hấn giờ này còn dùng những câu khiếm nhã này, làm nó càng bị đốt cháy, cả người vừa nóng vừa đỏ, ưỡn 1 đường cong nhô lên vạm vỡ. :- aA Aa... ừ... ừ... chịu... không được... nữa.

Nơi mặt đạo như bị chọc phá không cảm được nước mật cô đặc nóng ẩm tràn ra, nó run nhẹ, cảm giác hấn đưa đến thật đến mức ngỡ ở thiên đàng tận hưởng.

Hấn vẫn rất lì lợm, tay không ngừng nắn rồi xoa , môi mon trớn khắp da thịt trắng trơn ấy không tha. Mắt phát ra dục vọng quá mạnh bạo, Hấn quay người nó nằm sấp xuống.

Bước đầu lại bá đạo dùng ngón tay trêu ghẹo em nhều bé nhỏ, rồi cào xát cái mông tròn đẹp.

- Anh tên ma vương... đừng trêu tôi có được không --- Á... Ừ... ừ...

Chưa xong câu nói, nhịp thở khó khăn, lại bị hấn đâm xuyên thủng qua eo, người co thắt, từ đằng sau thật khiến người ta muốn chết đi.

- Cô mãi mãi ở bên trong tôi, cả thân thể cô, cả tâm hồn này cũng phải quán chặt bên tôi... có biết không _ âm thanh nửa mê nửa tỉnh, hấn bá đạo mang chút phong tình mê muội thốt ra, hông không đẩy tới.

Đây là lần đầu, hấn cùng 1 người cuồng khát đến như vậy, trước này cảm giác vui vẻ này chưa xuất hiện khi quan hệ với những người phụ nữ khác. Chỉ có thỏa mãn con tiết.

Nhưng khi tiếp xúc cơ thể này, 1 cảm giác đó có thể gọi là gì "Hạnh phúc chăng?"

Không!

Hắn tự nói chỉ là cảm giác thú vị mới lạ. Không phải cảm giác gì khác.

Gạt bản thân, hắn mặc kệ lại hòa nhập vào cơ thể mềm mại dưới thân này không biết bao lần trong 1 đêm.

Con cuồng phong qua đi, hắn ôm gọn nó vào người, nó mệt tới mức rã người, chân run run.

Ngủ đến trời sáng.

-A..muốn ngủ mà!_ Thân ảnh nhỏ vùi mặt trong chăn, nhắm mắt nhưng mắt vẫn không hề lay động, bị 1 cánh tay vỗ vào mông phá đi giấc ngủ ngon lành.

-Em..còn không chịu thức._ Âm thanh quen thuộc, nam tính đến nghẹt thở, gương mặt đẹp như vị thần Phương Đông trở thành trêu chọc.

Tay thô lớn, vòng qua người nó xoa nắn bầu ngực tròn tròn còn đang ngủ nướng.

--U..—Chân mày nó càng lúc càng chau chặt, khó chịu hờ híp mí mắt ra.:-Cái gì. . .thế?_ Nhựa giọng ngáy ngủ, lấy tay gạt cái tay không yên phận ra.

Bị nó gạt tay, mặt hắn đanh lại, ấn người nó xuống, mạnh bạo kéo chăn thả qua 1 bên. Nhìn cái thân hình mềm mại đang lỏa lồ mời gọi ăn sáng kia, hắn hít 1 hơi mạnh, bá đạo nói:- Là em chọc tôi trước.!

Dứt câu khom mặt xuống, cắn vào bầu ngực.

-Á—nó bật tỉnh, căng mắt ra.

Về mặt đẹp trai đến sệt máu mũi kia, dù đang rất lạnh băng nhưng vẫn khiến nó ảm đến lạ, không khỏi bị quấy phá, còn bị hắn phanh phui da thịt trong ánh nắng, ngượng đến thúi mặt, nó đẩy người hắn ra, kéo chăn quấn vào người.

Cái chăn quấn theo người, nhưng vì bị nó lết thết kéo theo, chân không may đạp phải chăn.

---Úi..úi---

Vừa kịp hắn lớn người nên bước vài bước đã để nó gọn trong người, nó lại căng mắt ra hoảng hồn. Nó méo mặt, cười cười xuề xòa, nhìn cái người đàn ông phía trên :- Lão..đại..xin. . .lỗi. .

Tay hắn đặt vào mông nó, còn 1 tay thì quăn qua lưng, nhưng do tay khá dài và lớn, còn khung người nó thì nhỏ nên chạm tới phần ngực, theo phản xạ của 1 người đàn ông thật thụ thì dĩ nhiên là bóp 1 cái.

---Á. . .tôi không thấy gì nha..cứ tiếp tục_ Lạc Tư vừa mới bật cửa ra. Thấy ngay bức tranh hài hước này, liền cười sượng, giả vờ nín cười, mà ôm miệng.

--Á—Nguyệt hàm diện người, vừa thấy Lạc Tư bốc hỏa muốn độn thổ đi, nhắm mắt, nhắm mặt lại “Thôi xong đời mình rồi..aaa. . .có miếng đậu hủ thúi ở đây mình liền đạp vào chết đi cho xong”

--BỐPP---

-Á..LÃO ĐẠI BÌNH TĨNH ĐÃ....

Thét lên Xong Lạc Tư bay ngay ra khỏi phòng, ôm đầu chảy máu thực mạng chạy. Chưa để Nguyệt Hàm phản ứng. Max nhìn thấy ánh mắt Lạc Tư đang nhìn qua thân hình của Nguyệt Hàm, tức khắc cái gạt tàn thuốc trên bàn bay tới đầu Lạc Tư. Đã là Max thì bách phát bách trúng.

Ai bảo Lạc Tư dám nhìn thân thể Nguyệt Hàm, chọc hắn tức giận. Hắn nóng giận chỉ chớ cái tàn gạt thuốc là may rồi. Có súng ở đó hắn chắc bắn nát 2 con mắt kia.

Nhìn xuống người con gái đang sượng sùng, không dám mở mặt ra. Hắn lạnh giọng trở lại:- Cho em 5 phút, không xong thì khỏi cần hít thở nữa.

Ôm người nó vào phòng tắm, thấy nó xuống bồn. Mở vòi nước bắn vào người nó.

-Áy..không cần, tôi tự làm_ Có phần bị hắn hoảng hồn, hắn là muốn tắm cho nó. Đã bị thế rồi con để hắn tắm cho, thế nào cái quần cũng không đủ đề độ.

Thấy vẻ mặt của nó, Max đúng là rất hài lòng, nhưng lại không thể hiện ra sự vui thích đó, quay mặt đi. Bỏ nó lại trong phòng.

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng, 1 nụ cười lại nở lên rất đẹp. Một 1 cười rất tự nhiên xuất phát từ thích thú thật sự. Không pha sự lạnh lẽo hay chế giễu của người thường.

Lạc tư ôm trán, nhờ Phúc Hoàng băng lại vết thương. Vừa xuống máy bay chạy đến đây, thấy sự yên tĩnh quá mức, khiến anh tò mò lên tận ổ xem xét. Không ngờ ngoài dự tính có cảnh còn hấp dẫn hơn cái công viên nước ngoài kia.

Lạc tư hần học:- Con mẹ nó, sáng xui thật, đã đổ máu.

-Ai mượn chú em không an phận_Phúc hoàng băng xong vết thương,cười cười nói.

-Này nhé,ai biết được họ đang làm trò khi gì.Lão đại ác thật,không nương tay chút nào_Nhấn nhó,sờ vào vết thương trên trán.

-Lão đại thật biết tạo thú vui tao nhã,sáng còn đóng phim Nhật mất mẽ,trên tay anh có em,em thì trong tay anh,thật làm cho chúng ta tui chết con mẹ đi._Lạc tư dùng ngón tay hếch mũi,ra vẻ ganh tỵ,đầu óc thì hồi tưởng lại cảnh lúc nãy.

--CÓP---

--ÚI DA---_Lạc Tư bị 1 bàn tay đánh úp từ phía sau,nóng giận thét lên --TÊN NÀO ĐÁNH ÔNG---

-Bà đây_Nguyệt hàm tròn mắt,hất mặt lên.-Bà đây sẽ đá cung ra đảo khi,còn lắm mồm.

-Cô sung sướng rồi nhĩ,chẳng lẽ Lão đại hôm qua chưa đủ sức khiến cô hôm nay còn sức đánh người chẳng_Mặc kệ nó làm mặ nặng mặt nhẹ,Lạc tư giờ trò chết giểu,vuốt vuốt cằm,nhìn lên nhìn xuống người nó.

--BỐP-

-Lại thằng nào đánh ông hả?_Diễn tiết quay qua găng lớn giọng.

BỊ THÊM 1 CÚ,CÁI SÚNG BỊ NÉM VÀO ĐẦU,LẦN NÀY LỰC KHÔNG MẠNH NẾU KHÔNG BỊ ĐÁNH BA LẦN 1 BUỔI SÁNG THỂ NÀY PHẢI ĐI CẤP CỨU COI CÓ XUẤT HUYẾT NÃO HAY KHÔNG RỒI.

-Lão..lão đại..à!_Vừa hun hăn quay qua coi hung thủ,tay thì ôm đầu,ngờ đâu thấy nguyên cái mặt lạnh như dây núi băng sừng sững,bất chợt 1 con ón lạnh chạy dọc sống lưng,Lạc tư nhỏ giọng.

Tia sắc bén chiếu lên Lạc Tư,cổ họng “ực” 1 cái cái muốn mất nghẹn.Khí lạnh ngày càng gần.

Đúng là nói xấu ai thì không nên nói ở ở người đó,chẳng khác nào ném mình làm mồi cho thú dữ.

-Con mắt nào của cậu đã nhìn thấy.?_Vẫn là canh cách người con trai khác nhìn thấy người Nguyệt hàm,dù là có chắn che,nhưng phân nữa vẫn lộ ra. Trong lòng không giấu được sự ích kỉ nhỏ mọn.

-Con..nhất...gi. gì ạ?_Lạc Tư lấp bắp,cái mô tura gì đang xảy ra,chẳng lẽ Max muốn lấy mạng mình a,chỉ là đùa thui mà,có cần nghiêm trọng vậy không.

Quần đen u ám trên gương mặt Max,mồ hôi Lạc Tư cũng muốn toát ra.

Nguyệt Hàm mới đầu còn cười ha hả”Chết cứng rồi bươi ơ”,nhưng hình như vấn đề hơi bị căng,nhìn hấn cũng có chút lo ngại.

Phúc Hoàng liền giải vây:-Lạc Tư thông minh chút,nói xem lúc nãy trên phòng cậu thấy gì.Nếu không có thì giải oan cho mình đi,cậu còn giả ngây ra thì năm sau ngày này là đám giỗ cậu em đấy.

--A---

Có chút bật ra,là đã hiểu,cười giả lã,mặt như ngậm phải shit:-Lão đại,em thề là chưa nhìn thấy cái da trắng nõn của con khi đó đâu mà.

---Sặc----

Sau gáy Phúc Hoàng liền hiện ra 1 hình sọc đen cả con quạ đen bay qua kêu “Quạ..tới quá tới”=.=’!

Lạc Tư kinh người,bị mồm lại,”Chết tiệt”nói cái kiểu này chẳng khác nào tự mình nói”Ông đây là nhìn hết sạch rồi”.Nhìn mặt Max càng lúc càng đen.Lạc Tư lùi ra từ từ,liệu có thoát được.

Nguyệt Hàm đánh mặt,đúng là xấu hổ chết đi.-Mẹ kiếp,Cún Lạc Tư chết đi khuất mắt tôi._Nó điên máu,cầm cây gậy bong chày lên.

--Ê..từ từ nói đã..._Lạc tư phòng thủ,lùi càng lúc càng.

Phúc Hoàng nhún vai,đành để mặc cho trời cứu vậy,ai bảo không chịu yên phận.Chọc phải Hồ cái chứ.

Vừa giơ lên đánh Lạc Tư ,Max giơ lên nắm tay Nguyệt Hàm lại.

Lạc Tư mừng rỡ,coi như thoát rồi:-Lão Đại à,biết là sẽ không bỏ mặc đàn em bị đánh chết đâu mà.!_Ngơ ngáo tề nào lại như cún vầy đuôi chạy tới sấp vào người Max,chẳng nhìn ra mặt Max đã đen xì từ lâu.

Phúc Hoàng lắc đầu,che mặt lại,không muốn nhìn thấy cảnh không nên thấy.

---bópp--- hự

-what..happen?_Lạc Tư ôm bụng vừa đi Max đấm,mặt đỏ rần như muốn nôn ra hết mật.

-Tôi đang nghĩ là nên móc mắt cậu,hay cắt của cậu đi.Tránh sau này tơ tưởng những thứ không nên_Max ra về đêm chiều.

-Cắt đi_Nguyệt Hàm hừm hừm,liếc Lạc Tư nữa con mắt,ác độc lên tiếng,con ra về tà ma.

=.=’!

“Cắt..cắt cái shit,con khi độc mồm?”Lạc Tư tối mặt,cảm nhận “lão nh” của mình dưới bụng đang kêu gào thâm thiết,1 hồi đau đớn làm trứng cũng thốn đi.

-Không..đừng..tôi có thấy gì đâu._Ra về vô hại,nhìn qua Phúc hàong cầu cứu.

Vậy mà cái tên Phúc Hoàng dùng dụng làm lơ.

-Tôi giờ đến CEO rồi!Phúc Hoàng liền sức nhớ,lên tiếng nhắc nhở,cũng như muốn cứu anh em.

-Được,_Hắn gật đầu,rồi nhìn ra Lạc Tư sầm mặt:-Cậu ngay lập tức cời đồ.

-Sao...._Lạc Tư kinh sợ,trò quý gì phải cời đồ a.Nghĩ thế những lệnh thì phải làm.

Coi ra hết con cái quần chip.Max lại nhìn táhy Nguyệt hàm không dòi ảm đi,chẳng biết ngượng,hắn liền đánh mặt nhìn qua,lấy tay bịt mắt nó lại,nó liền cau nhàu.:-Gì thế..đang coi mà..anh bịt mắt cái gì?

-Em mở mắt ra xem,coi có móc mắt em ra không_Lạnh giọng,tay bịt mắt nó lại,kéo vào người.

-Cậu ra ngoài cổng đứng đó,đến khi tôi trở lại!_Phán 1 câu như trời đầy quầng.Hắn điem nhên 1 cách tỉnh bơ.

-Lão đại,đừng đùa thế chứ,thế này mà ra đường đứng thì...có nước dội bỏ lên đầu,hay đập đầu vào tường chết cho xong_Lạc Tư mếu máo, gương mặt điển trai như muốn chảy xệ,nghe như sét đánh thùng tai anh.

-Lúc tôi trở về không thấy cậu,thì đem chôn sống._Đúng là người ta nói lòng dạ đàn bà ích kỉ rất đáng sợ,nhưng đàn ông 1 khi đã ghen tuông ích kỉ thì còn tàn độc hơn.

Max tào dùng những chiêu thức trừng phạt rợn người,chẳng cần phải gây thương tích đổ máu,cũng làm cho người ta sợ nhớ đời.

-Cô lên chú em__Phúc hàong vỗ vai,coi như đã hết sức mình rồi.

--Này..này..đứng đi._Lạc Tư muốn khóc thét.

Nguyệt Hàm quay mặt lại,trề môi,lè lưỡi.Giờ ngón giữa lên kênh mặt với Lạc Tư’Fuck’.

Lạc Tư mặt chuyển đỏ từ đỏ sang tím rồi trắng chạch cuối cùng là xanh như tàu lá chuối.

----Rầm---

Tiếng đập bàn.

-CÁC NGƯỜI làm như vậy là sao?-Tống Hào nóng giận,mặt vô cùng khó coi,nếp nhăn của trung niên cũng càng khít chặt.

Tất cả mọi người chỉ đánh mặt khom mặt xuống.

Trên bàn họp.

Duy chỉ có 3 người ra vẻ rất thoải mái,mặt bình tĩnh nhìn người đàn ông trung niên kia nổi giận.

-Ông Tống,có phải chúng tôi cần lời giải thích hay không đây?_Cổ Thiệu Mĩ nghiệm giọng lạnh nhạt.

-Giải thích!_Tống hào nghiêng rắng.:-Nói thế ý gì,CEO đột ngột hủy hợp đồng,nói không kị là không kị,dự án trong 1 năm qua để các người đem ra làm trò đùa sao.Dương Tống ngài thử nói xem,CEO là đang muốn gì,tôi không nghĩ Tập Đoàn CEO lại mất uy tín như thế.

Dương Vĩ đan tay vào nhau đặt trên bàn,ánh mắt lạnh buốt,về mặt uy thế kinh người,khiến ai cũng không dám nhìn thẳng.Dù Tống hào là bậc tiền bối,nhưng thần thái của Dương vĩ làm ông ta e sợ mà mất đi phần khí chất.

-Nghe nói sáng nay báo đưa tin,cổ phiếu Công Ty S bị rớt đột ngột,có hay Ông Tống xem qua chưa?_Người lên tiếng thì cũng đã lên tiếng,âm thanh

nghe không mặn không nhạt,nhưng lại khiến tất cả có phần giật mình.Nhất là nét mặt Tổng hào càng không dễ coi chút nào.

Tất nhiên lão ta biết rõ,vừa đọc thấy trên báo,Công ty Thương Mại “S” bị rút cổ phiếu,dự án dài hạn bị đình chỉ.Các công ty hợp tác với “S” đều bị đóng băng.Chỉ còn cáchchạy nhanh đến CEO kí hợp đồng dự án phát triển khu Thương mai Công nghiệp.

Hôm qua vừa họp Tác với “S” phần nào cũng bị tổn thất,định sẽ khiến cho CEO không kịp trở tay,phá hủy giao dịch,làm Ceo điêu đứng vì đã bỏ ra số tiền lớn trong 1 năm qua cho bản kế hoạch.Không ngờ giữa chừng sinh chuyện.Cuối cùng người tổn thất gấp đôi lại là Tổng Thị.

Giờ CEO lại chính thức trở mặt,chết đuối mà không có phao,thì chỉ còn chờ chết.

Nguyệt Hàm vốn không có thân phận gì đến đây,nhưng theo hần dĩ nhiên cái ghế bên cạnh có thể ngồi,quan sát từ đầu đến cuối không khỏi sự hài lòng.Nhìn sắc mặt tái nhợt vì tức giận của Tổng hào,1 phần nào hả dạ.

---Xin lỗi,Dương Tổng đang họp,Cậu Tổng à không tề vào!--- _Cô gái quản lí tiếp tân cố nói,ngăn cản hành động của người đàn ông này,nhưng vẫn vô phương.

Bị tiếng nói nóng vội,ồn ào bên ngoài.Mọi người có chút chú ý nhìn ra.

Cánh cửa vừa bật tự động mở.Người đàn ông khăng khải,ngang nhiên bước vào.

Cô quản lí xinh đẹp cảm thấy không làm tròn trách nhiệm,tò ra vô hại,nhìn Dương Tổng cuối đầu:-xin lỗi Dương Tường,là Cậu Tổng 1 mực muốn vào trong tôi không có cách ngăn lại.

Quét ra tia lạnh lùng,ngụ ý lui ra.

Cô quản lí tiếp tân cuối đầu rụt re lui ra ngoài.

Ánh mắt tỏ ra khí chất ngông cuồng,Anh mang tư chất của 1 nam nhân trưởng thành,mặt đánh lại.Cái nhìn đầu tiên là chiếu lên thân ảnh bé nhỏ kia đang sững sờ nhìn anh.

-A Vĩnh

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

-A Vĩnh_Miệng nguyệt Hàm bất chợt không khép lại,thốt ra 2 chữ rất thân thuộc,lúc đầu hơi sững sốt,nhưng nhanh chóng trở lại sự sắc lạnh phốt lờ.

Cùng lúc đó Tổng Hào cũng không hện mà bật ra 2 chữ y thế,giọng có hơi run vì tức giận chưa nguôi Vĩnh.

Hắn sầm mặt.Dương Vĩ có chút không hài lòng,chau mày.:-Cậu Tổng nên cắt đi ánh mắt giao tình lại với người phụ nữ của tôi.Cho tôi lời giải thích về hành động của cậu 1 câu hợp lí.

Về mặt anh dời đi khỏi gương mặt làm anh như muốn thiếu đốt kia,trở lại sự điềm đạm nhàn nhạt.Liếc qua cha mình,anh thở mạnh,như đang đang cố kìm nén thứ gì trong lòng ngực.Cuối cùng là đưa mắt thẳng thừng nhìn vào Dương Vĩ.:-Do Công Ty chúng tôi có lỗi trước,chúng tôi sẽ giải quyết thỏa đáng.Tổng Thị sẽ đưa ra những lợi nhuận tốt cho CEO,xem như lời xin lỗi.Hợp đồng dự án khu thương mại chính thức hủy bỏ.

-Ha—Dương Vĩ thờ ra khí lạnh,miếng nhếch lên cười ra tiếng,lời nói sắc như dao:-Hình như Cậu Tổng nói sai rồi.Không phải các người chính thức hủy bỏ,mà là CEO không đồng ý hợp tác với Tổng Thị.Không có Tổng Thị thì Tập Đoàn CEO vẫn phát triển rất tốt,nhưng nếu hiện tại Tổng Thị không dựa vào CEO chẳng khác gì con thuyền bị thủng đáy.

Cơ mặt Tổng A Vĩnh có chút co giật,trong phòng tất ác đều im phăng phắc không chút tiếng động,chỉ còn hơi thở mạnh mẽ đến nặng lòng ngực của mọi người,Vĩnh bộp chặt lòng bàn tay lại,anh không muốn phải mất kim chề,vì Dương Vĩ hẳn nói đúng,tình hình hiện tại rất bất lợi cho Tổng Thị.:-VẬY...xin hỏi Dương Tổng muốn thế nào mới chấp nhận lời xin lỗi của Tổng Thị.CEO cũng chưa hề mất mắc gì,chẳng lẽ anh muốn thâu tóm cả Tổng Thị_Phát ra rất khảng khái,lời nói không khỏi sự sắc bén.

Tổng Hào đánh mặt sa sầm lại,mặt đỏ rần gì tức nghẹn,nếp nhăn càng thấy rõ,đưa mắt lạnh nhìn lên:-A Vĩnh...

Đường cong trên khóe môi hẳn càng rõ ràng,mặt mang đầy hơi hám băng lãnh,chưa có ai dám nhìn thẳng vào hắn dùng lời lẽ ngông cuồng,thẳng nhóc trước mặt đang làm hắn có phần không hài lòng.:-Cậu tổng cũng khéo nói đùa,thấu tóm Tổng thị để làm gì,vốn dĩ đối với CEO cũng chỉ là đồng sắc vụn _Càng nghĩ đến ánh mắt Vĩnh luôn nhìn về Nguyệt Hàm hẳn càng lạnh lẽo hơn,dùng giọng bá đạo để dè bẹp kẻ ngông ngạo trước mặt hắn:-Tôi xưa nay rất ghét loại người thích đánh sau lưng người khác,nếu không biết trước Tổng Thị các người dự toán đằng sau cùng công Ty “S” đánh CEO 1 đòn,thì

giờ thiệt hại đã là CEO rồi,thử hỏi xem tôi chấp nhận lời xin lỗi của các người thế nào.

Vinh im lặng,phần nóng lạnh luân chuyển trên gương mặt anh tú,anh quát cườm không phát ra khí tức để đối phương đánh bại.

-Bốp----Rầm----Rầm--

Tổng hào trở về Công Ty Tổng thị,vừa vào Phòng đã nóng giận đập đổ bàn ghế.Khiến cô thư kí rung sợ hết toáng lên.

Tổng A Vinh vẫn đứng im đó,chẳng thốt ra 1 lời,mặt lạnh đến không cảm xúc.

Tổng Hào gằng giọng lớn:-Thằng khốn đó giỏi lắm, lúc ông mày ra đời nó còn ngâm vú mẹ,dám nghênh ngang trước mặt tao.Tổng Thị có chuyện tao sẽ không để yên cho nó...D.U'.O.NG..Vĩ.._Mất đồ ngẫu,ghiến chặt răng ánh lên sự tàn độc,cuối câu còn gằng từng tiếng.

---Đùn---rầm----Xông---tiếp tục đập bàn lớn.

A Vinh lúc này không còn đứng yên nữa,anh vội tới ngăn cản sự cuồng phá con tiết của cha.:-Cha..đủ rồi.

--Chát---

Trong lúc không kìm chế,Tổng hào phát mạnh vào mặt A Vinh,Khiến anh in cả dấu tay lên da mặt,nhưng vẫn không phát ra khí giận.

-Tao nuôi mày,đào tạo mày để bây giờ mày đi cuối đầu trước mặt kẻ khác sao,thằng vô dụng...CÚT CHO TAO._Chỉ ngón trỏ vào mặt Vinh ông giận dữ quát lớn.

-Cha..là chúng ta không đứng trước._ Giọng nhàn nhạt,anh không tỏ ra chút biểu cảm nhìn cha mình.

-Im ngay,mày thì biết gì về thương trường, trên thương trường không có ai đứng ai sai,chỉ có kẻ thắng người thua.Mày nhường chúng 1 bước,bọn chúng sẽ tiến 2 bước,cho tới khi nào mày dón vào đường cùng chờ chết. _Tổng hào tiếp tục quát tiếng rằng dạy,ngón tay chỉ vào thái dương A Vinh đề xuống:-Mày là 1 tay tao nuôi dưỡng,một chút khí chất cũng không có,trước tên Dương Vĩ đó mày chỉ là 1 con kiến nhỏ bé,dễ dàng cho hấn ta bộp nát.

-Cha,được rồi._AVinh bắt đầu lớn giọng,mắt chăm chăm nhìn vào gương mặt đỏ ngầu đầy nếp nhăn của tuổi già kia.:-Không phải con sợ hấn ta,mà là hấn không phải người dễ dàng đối phó,cha có biết đằng sau hấn không chỉ có cái thân phận Dương Tổng chủ tịch tập CEO không,mà còn cả 1 thế giới đen 1 tay hấn thống lĩnh,dựa vào sức của mấy mươi năm thương trường của cha chưa chắc hạ được hấn đâu.

--hahhaa---Đột nhiên dứt câu của thằng con trai,Tổng hào bật cười,nụ cười tà ác đáng ghét,làm A Vinh có chút ngỡ ngàng.Sau đó,Tổng hào lại đánh mặt xuống.:-Dương Vĩ...Max Lão Đại Sát Bang sao?....haha.

-Cha..cha biết sao?_Nhìn cha mình với ánh ngạc nhiên.

-Không những biết...mà ta còn biết rất rõ về hấn,Xưa nay hấn luôn giấu đi thân phận mình,đúng là rất kĩ,với những người chỉ biết kinh doanh ắt sẽ không biết Dương Tổng CEO là 1 lão đại của thế giới hắc đạo.Nhưng ta đứng vào vị trí này không phải chỉ có cái đầu óc thương trường là đủ.Max là kẻ độc tài tàn ác nhất trong giới hắc đạo,không ai không biết,nhưng khi hấn xuất hiện đều trong bong tối.Không hiểu gần đây hấn lại bắt đầu ra mặt.Khiến ra cũng phải kinh hoàng cách đây không lâu.Chính vì muốn diệt hậu quả,Maséc đã trăm phương ngàn kế loại bỏ con quỷ này.Hắc đạo cũng giống như thế giới của rừng hoang,nhân đất nào cũng có kẻ thống trị,nhưng 1 mảnh đất không thể có 2 vua._Tổng hào ngầu mắt,hấn ra tia hoang độc,trầm trầm nói,không còn phát tức lớn giọng nữa.

-Cha,người nhúng tay vào hắc đạo sao?_A Vinh giựt mình,anh mắt không khỏi sự kinh hãi lớn.:-Không thể làm chuyện phạm pháp.

-haha,phạm pháp,thằng con ngây thơ,nếu như con có phân nữa sự độc đoán và khí chất của Max thì ta sẽ đỡ phải vất vả thế này rồi,Luật pháp là cái chó má gì,nếu luật pháp có thể có đủ sức mạnh thì đã không để những loại người Max và Lão già đó tồn tại,và cả ta cũng không thể đứng vững trong giới hắc bạch như hôm nay rồi.

AVinh hít 1 hơi thở mạnh,anh không muốn tin những gì mình nghe,anh rất ghét những người trong hắc đạo,bọn chúng là những kẻ làm cho xã hội nhơ nhuot.Nhưng cha anh bây giờ đang nằm trong số đó.Uớc mơ làm cảnh sát từ nhỏ đều bị cha anh bác bỏ là vì thế này sao,vì không muốn 1 ngày 2 cha con phải đối mặt ư.

Anh cắn răng,gắn tay nổi lên khi anh vấu những ngón tay vào nhau.Vô cảm quay mặt đi khỏi,bỏ lại cha mình trong phòng.

-Cái quái thai gì vậy?,_Mấy người đi đường ngang qua chỉ vào Lạc Tư.

-Đàn ông đó,đúng là biến thái._Bọn họ súm vào bàn tán.

-Nhìn kia,ngon hơn ông chồng của tôi nữa.

-Xem phần dưới kia,tuyệt tuyệt

.....

Mắt Lạc Tư cứng lại,thở mạnh dồn dập,tức điên người,che phần trước quần lại,tích tụ cơn hỏa sát khí,Lạc tư đang khom mặt xuống,từ từ ngẩng lên hét lớn:-BIẾN HẾT ĐI CHO ÔNG

-Cậu nói ai biến hả?_Giọng nói trầm nhạt quen thuộc vang lên.

Giật mình!

Mắt Lạc Tư tròn lớn,sau vài phút quẹo lại:-Lão đại a...Tôi là nói mấy bà thím kia thôi mà.

-kakkakakakaka_Nguyệt hàm từ đằng sau bước tới,nhìn Lạc tư mà bùm miệng cười sặc sụa.Còn ôm cả bụng.:-Tiểu Tư tư à...kakaka,coi bộ mấy thím rất thích anh nha.

-Con khi kia,cô im đi chưa,thích cái rắm ấy!_Lạc Tư nóng giận la lớn.

Bước tới ra vẻ cảm thông,vỗ vai Lạc Tư:-Thôi nào đừng giận Tiểu Tư Tư!

-Ya...Khi cái..cô tới số với tôi._Lạc Tư khí tức sôi trào,dùng tay bóp cổ nó.

--Ặc..._Bị Lạc Tư bóp cổ,nó lè lưỡi mặt xanh lét,bóng đèn trên đầu liền lóc lên---Bốp---hự----

-AAAAA...chết tôi rồi đau quá._Lạc Tư đau điếng dùng tay ôm “Lão nhĩ” vừa bị đá thương nghiêm trọng bằng đôi chân dài của Nguyệt Hàm.:-Ư...ư...Khi cái...muốn giết ông đây hả?

-kakkakaka...Ôm bụng cười lớn,cuối đầu xuống nhìn Lạc Tư ra vẻ---Chắc..chắc...tự làm tự chịu.

Cách đó khoảng mấy cm,người đàn ông kia đã đen sầm mặt lại,hắn là đang không hài lòng.Max im lặng này giờ không lên tiếng,ấy thế mà 2 kẻ không biết mặt mũi mà chằng ngo đến hắn,chỉ lo quần lầy nhau đùa giỡn.Nhìn thấy Nguyệt Hàm nhìn Lạc Tư cười rất thoải mái,nụ cười khiến tim hắn vừa ấm lại vừa khó chịu.

Có phải vì nụ cười đó không dành cho hắn,Nguyệt Hàm rất ít khi cười với hắn.Cũng có lúc đó,nhưng là 5 năm về trước,cô con là 1 người hậu,lại chẳng sợ trời đất gì luôn chọc phá hắn.

-Hum.hum._Max tần hần 1 tiếng.Hai kẻ bất giác nhận ra đã quên lãng đi 1 người,liền vội nín bật.

-Lão đại à...tôi chịu phạt thế này thâm lắm rồi,lão đại rộng lượng bỏ qua cho cái thân xác vừa bị ô quế đi,có được không?_Lạc Tư mắt long lanh,mang sẽ đang thương,cầu xin Max.Tay chấp lại,thật làm cho người ta mất mặt,người Sát Bang vốn lạnh lùng phong độ đầy bản lĩnh,thế mà tên này lại chẳng khác gì cún con diễn trò ướt át.

Max đánh mặt,chẳng thèm ngó tới lời cầu xin.Âm lãnh phát vô cùng lạnh lẽo:-Đêm này,ngủ ngoài này,tôi mà biết cậu giờ trò thì sau này sống bằng nửa cái mạng.

--Rầm--éc---

Lạc Tư muốn gào khóc,Max tàn nhẫn bá đạo,cái gì chứ,làm lỗi gì mà cứ đẩy ải cậu thế này.Đêm lạnh buốt xương mà thỏa thân nằm đây ư,khác nào kêu cậu treo cổ chết cho lẹ.

Max lạnh nhạt,mắt sắc nhọn kiêu ngạo bước đi,Nguyệt Hàm đứng im lặng,có chút xót cho cậu em,nhưng biết cách nào,chọc giận phải Max.Thờ ra 1 cái coi như thông cảm thật lòng,rồi bước theo Max.

Em cứ nghĩ, rất nhiều năm về sau, nếu như anh và em không còn liên lạc, thế nhưng một ngày, đứng giữa biển người, bỗng nhiên nhìn thấy đối phương, phải cần bao nhiêu dũng khí mới có thể nói ra một câu chào hỏi?

Nguyệt hàm ngồi bên cửa kính,nhìn lên bầu trời đêm,lạc vào ưu tư,là cô đang nghĩ về Vĩnh.

“Chúng ta đều như vậy, lướt qua cuộc sống của nhau. Chỉ như một bản nhạc bỗng được chơi trong một ngày đầy gió”

Nhìn thấy mọi thứ yên tĩnh,vốn đã quen với không khí tĩnh lặng này,nhưng hôm nay nó lại im đến lạnh người.”Khuôn mặt đang yêu nhàn nhạt phớt phớt vì yêu thương của bạn snag,khiến tim nó có chút chẹn lòng.Anh đừng a!2 vẫn đẹp trai như vậy,giờ thì trưởng thành hơn càng quyến rũ.”Có phải anh ấy có người bên cạnh rồi không?”

Bất giác cô giật mình!

Cô đang nghĩ về anh,người con trai càng lần không được nhớ,vạn lần không được mang lòng si mê.Có phải do cô là người quá nhạy cảm,nên quá khứ không dễ buông bỏ.

Tâm hồn luôn biết phải làm gì để chữa lành những vết thương. Thử thách chính là làm sao cho tâm trí trở nên yên lặng.

Giống như lúc này, yên lặng đến cô độc.

Không muốn loạng choạng với quá khứ, không muốn rảnh rồi suy nghĩ lung tung. Nguyệt Hàm nghĩ là làm, bật dậy, kháoong cái áo vào người, bên trong vẫn là cái áo mỏng manh và cái quần dây ngắn lộ chân dài thon thả.

Hoang mang chẳng biết đi đâu, rồi khỏi biệt thự, cô đến 1 quán bar, nổi tiếng trong giới ăn chơi. Cái tên quán rất đơn giản, chỉ 1 chữ “Night”

Bước vào nơi này, người ta thường cảm thụ mọi thứ bằng tai, bằng tâm hồn, xỏa ra những ưu tư bằng tiếng nhạc dồn dập đánh mạnh vào tim.

Chẳng gì địa ngục thiên đàng.

Địa ngục là cách nhìn của Nguyệt Hàm. Mờ ảo những ánh đèn chớp nháy đủ màu, những con người buông thả, những con mắt gian xảo, đầy rẫy những mờ ám.

Còn Thiên Đàng là nơi dành cho những kẻ lảng chơi, công tử tiểu thư học đòi làm người lớn, họ gọi đây là thiên đàng thâu đêm.

Nguyệt Hàm vừa vào cửa lướt mắt xung quanh, rồi nhếch môi. Bước đến quầy rượu, mọi người khi thấy cô cứ trố mắt ra ngấm nhìn điên đảo. Nét đẹp thuần khiết nhưng lạnh buốt người. Khiến họ chỉ có thể mang lòng si mê nhưng không có lòng tiến tới.

Ngừng người con gái như nó, nhìn vào đã biết không dễ nuốt, lỡ động vào ỏ kiến chỉ khiến bản thân bị cắn đến ngứa róc da.

Đôi chân dài, vóc dáng cong như vòng số 8. Chuẩn đến ngỡ đâu người mẫu nổi tiếng đặt chân đến. Nó thả lỏng người ngã vào ghế, Dưới ánh đèn làn da trơn tru đầy quyến rũ, anh pha rượu vừa nhìn cô cũng chút ngỡ ngàng, nơi đây không phải không có cô gái đẹp, phải nói là nhìn qua rất nhiều đến ngán, nhưng cũng rất hiếm khi có cô gái khiến người ta nhìn đã siêu lòng.

Nét đẹp nhàn nhạt, không kiêu sa, nhưng rất quý phái, không hoang dã, nhưng rất hoặc dụ lạnh nhạt bất cần.

-Cô muốn uống gì?._Anh pha chế rượu nữ nụ cười tươi.

-Pha tôi ly rượu cay nhất._Môi cắn mọng đỏ tươi gọi tình nhấp nháy.

-Cay nhất!._Anh pha rượu cũng có phần điên trai không tề, đưa mắt hơi tò mò, nhưng vẫn cười tươi nhìn cô thú vị.-Chờ 1 chút!.

-Cô uống không tề, hiếm khi có cô gái nào uống loại rượu đặc chế tự tay tôi nghiên cứu mà có thể qua được 3 ly vẫn tỉnh táo như thế._anh pha chế điên trai có chút ngưỡng mộ, ánh mắt thú vị không dời đi gương mặt kiêu mĩ đang ứng hồng hồng.

Đúng là rất cay, cay đến quên hết vị giác ngọt đắng chua chát. Uống cứ uống, một ly rồi 2 ly, chưa đầy 5 ly mặt cô đã đỏ ửng, vốn dĩ từ lượng cô rất mạnh, nên vẫn còn rất tỉnh táo, còn bồi thêm vài ly nữa. Lướt mắt xung quanh hòa vào tiếng nhạc, không ngờ 1 cái liếc mắt khiến cô dừng lại tâm điểm.

Bắt ngờ!

Cái thân ảnh quen đến không quên, cô im lặng nhìn người đàn ông đang nằm dài trên chiếc bàn rượu, ánh mắt lơ mơ như có vẻ đã rất say, không biết đã uống hết bao nhiêu rượu. Tay thấy rượu là mắt sáng rõ cứ nâng lên ực.

Cô không ngồi đây nữa, nhắc đôi chân thon dài, đi tới bàn của Tống A Vinh.

--U...ương...uống...rượu...đầu...mang...tôi đây_Nhựa giọng say mềm, nửa tỉnh nửa say, không còn nhìn ra ai trước mặt. Anh ngược mặt lên, cổ hơi vặn vẹo có lẽ đầu anh đang rất chaoạng. Tay đưa lên quơ qua quơ lại vào người trước mặt.-Ai...đây..._Anh cười nhếch, đội mắt, như muốn nhìn ra hơn.-Nguyệt..Hàm..có phải không

Anh hơi ngạc nhiên, nhưng rồi nghĩ mình đang say, vỗ vỗ vào mặt, lắc lắc đầu tự nói-Không đúng...ừc..Nguyệt Hàm sao...ừc..sao...có thể đến đây.

Nói xong anh chao đảo nhấc người lên, bước đi loạng choạng, đầu cứ nhuối xuống đất. Không may va vào người khác.

--bốp--

-Thằng chó chết, ở đâu ra thế, đổ rượu vào người ông mày rồi!_1 giọng hun tợn gằn lớn. Thò bạo nắm lấy cổ áo A Vinh lên.

-A..ra là hòa thượng_Mắt lơ mơ, sờ vào cái đầu lán bong của gã kia. Anh sinh ảo giác tưởng đầu gặp phải hòa thượng, cười cười không tỉnh táo:---Xin...lỗi..tiểu..hào thượng._ Tay anh lay xoa lên đầu gã ta, vuốt vuốt.

Mặt gã đen đến xi khói, như ngâm phải shit, nắm mạnh cổ áo Vinh, giựt mạnh, rồi đẩy nhào xuống.

----Ầm--Xoang-----Bàn ghế bị đổ bẽ, Vinh ngã nhào xuống.

-Chó chết,mày chán sống rồi.Tao sẽ cho mày chết ngay bây giờ._Lớn giọng,hun tàn gồng cơ bắp.

-Vĩnh...anh không sao chứ?_Nguyệt Hàm chạy tới,ôm Vĩnh lên lấy người.

Vĩnh như ngất đi,nghe thấy tiếng nói quen thuộc,anh muốn mở mắt ra để kiểm chứng.Mí mắt dần hé ra:-TRỊNH Nguyệt..Hàm..là em..anh không...mơ phải không?

Nguyệt Hàm thờ hắc ra,thật không thể chịu được uống đến nồng nãi này.

---Xoảng---Chai bia bị đập ra.

Gã đầu trọc hun bạo,cầm lấy chai bia đập ra có những mảnh thủy tinh bén nhọn,bước đến.

Hắn giơ lên định đâm xuống người Vĩnh.Mắt nó liếc lên,nhanh như tia chớp,bắt lát cánh tay cơ bắp kia lại.Nó đứng lên.---Rốp---Cổ tay gã bị nó bẻ ngược,

--AAA...con quỷ cái..mày dám...PHỤ NỮ TAO CŨNG KHÔNG THA..._Hắn hét lên tức giận,đầu đến nhăn nhó,mặt đỏ rần lên,gân tay nổi lên càng rõ,nhìn xuống người phụ nữ đẹp có chút giật mình,nhưng con giận nhanh chóng lấp đầy.Còn 1 tay hắn định giơ lên đâm vào mặt nó.

---Bốp---Rầm---Phịch---

Mọi người lúc này bu quanh,chạy tới dự ngăn cản,kẻ thì xào đứng xem trò.

Máy đưa con gái thì giả vờ hét lên cho người yêu bảo vệ.

Ánh mắt bén như mũi dao xuyên ngực,lạnh như băng tuyết,thân ảnh to lớn đồ sộ bước tới.

Nhìn xuống gã đầu trọc đang nằm dài đầu choáng váng àm lắc lắc cho tỉnh táo.

-Lãoo..đại a_Nguyệt hàm kinh ngạc hơn ai hết,ánh mắt hải hung nhìn lên về tuần mĩ tà độc kia mà rùn mình.

-THÀNG CHÓ NÀO ĐÁNH ÔNG....?_Cổ lớn giọng găng lên,sự tức giận của gã gần như lên định điểm.

Lúc xem chút nguyệt hàm đã ăn phải cú đâm ngàn cân kia mà võ nặc ời,nó vốn nhỏ hơn gã nhiều,không tài nào đỡ nổi cú đâm,nhưng không ngờ,tiếngd 9ộng phát ra không phải trên người nó,mà à gã ta bị Max nắm chặt tay lại,Đấm mạnh vào đầu,chưa để gã té xuống.Max dùng tay thúc từ dưới cảm lên,1 chân đập mạnh vào bụng.Cách đánh gọn và nhanh đến không ai nhìn rõ.Thì vài giây gã đã nằm lếch dưới đồng đồ nát.

-Là TAO?_Tay bỏ vào túi quần,mặt thoát ra hơi ngao độc,phong thái như đã kim hãm hết không khí nặng nhọc ở đây.Khi chất kiêu ngạo nhìn xuống thân hình cơ bắp của gã đầu trọc.

Gã đầu trọc ngược lên.Mắt mở lớn.

Kính Hải!

Khi chất này làm người ta ghệt thờ,ánh mắt bén như lưỡi kiếm sâu ngút,mang đầy sự tàn độc lạnh lẽo.Hắn có phần run rẩy,co rúm người.

-Ngươi..là ai.._cổ giọng nói,nhưng lại tỏ ra e ngại run sợ.

Bảo vệ quán bar bước đến.

Max giơ tay lên ngăn cản bọn bảo vệ bước tới đồng đồ nát.

-Đứng qua một bên đi!_Dùng giọng không cao không thấp nhưng vẫn khiến người ta không tự chủ mà tuân theo,vì khi chất ngông ngạo của hắn làm người ta e sợ.

Lập tức họ ngừng lại,đứng im sang 1 bên.

-Đôi tay nào muốn đánh người của tôi._Phát ra hơi ghê rợn,cổ khí lạnh bao trùm cả nơi đây.

Những cô gái trẻ lóe mắt vì thấy được 1 người đẹp trai và phong độ hơn người,ai cũng bùm miệng lại ánh mắt ngưỡng mộ thềm muốn,người đàn ông đó là của mình.

-Anh ta là ai sao lại tuần tú đến thế.

-A..chết mất nhìn phong độ chưa kia.Đại ca phương nào đây.

-.....

Nguyệt hàm nhìn A Vĩnh đang lơ mơ mờ mắt, cô cố lấy anh tỉnh táo, có phần lo lắng, nên không để tâm đến Max đang làm gì.

Gã đầu trọc hoảng sợ, ánh mắt như con sói dữ muốn nuốt chửng gã vào bụng. Max ma mị nhặt chiếc chai bị đập vỡ đáy chai, những miếng thủy tinh bén nhọn lìa chia ra, hướng dần về phía gã.

Thấy mất lạnh buốt người cầm chai bia vỡ đi tới gần gã. Gã đầu trọc hoảng đến mồ hôi chảy ra dù trong quán bar nhiệt độ máy lạnh rất lạnh. Hắn run rẩy nằm lù về sau.

-Muốn... làm gì, tôi sẽ báo cảnh sát, nếu anh dám... đụng đến tôi... _run sợ úp úng mở miệng, vừa nói gã vừa đẩy người ra sau.

---AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA-----Tiếng thét kêu gào đến run người.

Hòa vào tiếng la hét sợ hãi của bọn người trong quán bar đang đứng nhìn xem, ai cũng che mặt không dám nhìn.

Dòng máu tươi đang chảy ra trên cổ tay của gã đầu trọc thấy ón lạnh, Gân tay của gã bị thủy tinh vỡ bén nhọn đâm mạnh vào.

Max dùng 1 lực không chút nương tay, về mặt khát máu của loài quỷ hiện ra rõ ràng. Tay gã co giựt liên hồi, đầu đến nước mắt gã cũng tuôn ra. Ôm đôi tay bị đâm, mà rên rỉ, gã thờ dốt.

Max lúc này phát ra tia máu chết chóc, lạnh buốt, tay cầm chai thủy tinh vỡ không hề buông, đang găm sau vào cổ gay tên đầu trọc, Max lướt qua nhìn thấy Nguyệt Hàm đang ôm A Vĩnh vào người, con nóng giận sôi trào đến đỉnh điểm.

Không ngừng lại, Max rút mạnh chai thủy tinh bẻ khỏi gần tay gã đầu trọc, Khiến 1 con đau rùn người của gã không kịp chế ảm kêu gào lần nữa, máu phun ra 1 lần nữa---ÁÁ..ÁÁÁÁÁÁ---Đừng... ..tôi... ..xin anh... ..tha... ..cho tôi... ..đi... ..

Cả bảo vệ quán bar đều là những tay có tiếng trong giang hồ bảo kê quan, nhìn cảnh này cũng thấy ón ớn.

Nguyệt Hàm lúc này nghe thấy âm thanh liên bất chợt giật người, miệng hơi co giật, chạy tới cầm tay Max lại, không để anh phát hỏa lần nữa.

-Lão Đại à, đừng... ..buông tha cho hắn ta đi. Anh còn tiếp tục gã ta sẽ chết thật... ..Âm thanh hơi run sợ, vì mắt của Max toàn là tia lửa, không hiểu sao hắn ta lại phát con giận đến thế. Nhưng giờ phút này không phải để cô nghĩ đến những điều này.

Về quỹ dị nhìn xuống gương mặt nhỏ, trong mắt pha sự lo lắng, hắn dịu xuống, là hắn không muốn ai đụng vào nó, là hắn đang khó chịu khi thấy nó lo lắng cho kẻ khác. Con giận này liền bộc phát 1 lượt nên thành ra thú tính trời dặt.

Hắn bỏ chai bia bẻ xuống----Xoàng--

Nắm chặt tay Nguyệt Hàm, hắn bước qua tay gã đầu trọc đập lên cánh tay bị đâm đang tuôn máu thật tàn nhẫn. Gã ta lại đau điên mà khóc thét lên lần nữa, như gã muốn ngất xỉu đi, không có chút sức lực.

Nguyệt hàm dần tay lại, Thân ảnh lớn phía trước cũng dừng lại. Ánh mắt có hút khó hiểu có chút bức dọc vì hành động dần tay ra của nó. Quay nửa mặt nhìn lại, Gương mặt đẹp dưới ánh đèn mang sự lạnh khốc cuốn hút đến kinh người.

-Tôi phải mang theo anh ta... _Nguyệt Hàm hít lấy 1 hơi, mím chặt môi, ánh mắt đầy run sợ nhìn Max, nhưng rồi cũng dừng cảm nói ra sau đó xoay lại nhìn A Vĩnh đang nằm say bí tỉ không biết trời trăng gì dưới sàn.

Cảm được sự nguy hiểm đang gần tới, tay nguyệt hàm bị nắm chặt đến mức, mặt nó co thắt đỏ lên gì đau. Nhưng khi khí lực đều dồn cả vào cánh tay đó. Max vẫn mang về mặt lạnh băng không cảm xúc nhìn nghiêng Nguyệt Hàm.

Nếu chùng chừ, không kéo, cánh tay nhỏ này cũng bị Max bẻ gãy, khớp xương cũng muốn rã ra.

-Đi về... _Max dùng lời nói rất ngắn gọn, hắn là đang cố kìm nén con giận xuống lần nữa, bình ổn phát ra như thế.

[

Muốn kéo nó đi, nhưng nó lại tiếp tục ngoan cố, dùng lực giựt ra. Chạy đến đỡ người A Vĩnh lên, mặt cương quyết:-Không thể bỏ anh ta ở đây 1 mình được.!

Phụt!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Là nó gan trời,ngao cổ cãi hần,làm cho tính khí nồng cuồng bá đạo lập tức bộc phát.

Mặt tối sầm đang sợ hơn cả lúc đánh gã đầu trọc,tất cả ai cũng im thinh thích,tim nhảy loạn theo,chăm chú không rời đi từng cử chỉ của Max.

Max bước tới,Nguyệt Hàm ngỡ hần sẽ 1 tay đưa cô xuống địa ngục,nó nhắm tịt mắt lại như sẵn sàng ăn cú đấm kia.Nào ngờ,tay Max giờ lên chỉ nắm lấy cổ áo của Vĩnh,sốc lên.

Max lôi Vĩnh xông xộc đi ra,để lại bao nhiêu con mắt ngỡ ngàng,run sợ.

Cả quán bar bị làm náo loạn cả lên.Cả đám bảo vệ cứ đứng như trời trồng cho đến khi đám cảnh sát tới thì mọi thứ điều thu dọn sạch sẽ đồng tàn cuộc,gióng như chưa có sự kiện gì xảy ra. Vẫn thác loạn như cũ.

-um..mm rượu..tôi mu..ồn..rượu.._ Vĩnh lèo nhèo người mềm nhũn vừa bị Max thả vào ghế xe sau.

Max lôi nó lên ghế đầu,nó dự sẽ ngồi cùng Vĩnh để giữ anh,nhưng bị đôi tay lớn kéo vào ghế bên cạnh cũng đành xuôi theo.

Giờ mới cảm thấy cổ khí lạnh đang ùn ụt kéo tới,tay đột nhiên bắt gác bầu vào nhau,trong lòng sợ đến tim cứ nhảy cẫng lên,mắt cứ liếc sang gương mặt của Max.

Đến khi chạy vào bên trong biệt thự,âm thanh chỉ có tiếng thở mạnh của kẻ say sưa,còn 2 người kia vẫn im thinh thích.

--Lão..đại_MN nguyệt Hàm cần môi,cổ kìm đi sự sợ hãi,cổ mở cánh môi ra từng chữ.-Tôi chỉ là muốn giúp một người bạn cũ..._sợ cái sự im lặng của Max,Max càng im lặng nó càng hoảng loạn.

Đáng lẽ nó muốn hỏi xem,tại sao hần lại có mặt ở đây,đúng lúc...Ngược lên ngía gương mặt tối sầm kia,hơi chút nghi ngờ,hần theo dõi cô.

Max nhớ lại lúc trở về,khoảng không lâu,hần từ thư phòng muốn quay lại phòng ngủ dạy cho nó 1 trận ra trò,muốn cho nó biết người bên cạnh nó hiện giờ là hần,người đàn ông là hần đang sở hữu nó.Nó tuyệt đối không được to tưởng bất kì ai.

Vừa bước ra thư phòng,đã chạm phải hình bóng nhỏ đi ra từ phòng ngủ,hần quyết định đi theo.Nào ngờ,gặp phải rắc rối,hần vốn muốn là khán giả ngồi trong góc khuất nhưng khi gã đốc trọc ngu ngốc độn tới nó,đi nhiên lòng nào mà chỉ ngồi 1 chỗ được.

Max dừng xe,Trước cái hồ lớn trong khu biệt thự.Ánh mắt vô cảm,lạnh tanh,hần mở x era,bước xuống nắm lấy cổ áo Vĩnh lên.

Nguyệt Hàm lo lắng,vội nói :-Lão Đại a,anh muốn làm gì..._Nhanh chóng xuống xe,ngăn cản hành động của Max

---Đùng---Bùm---

Max ném Vĩnh xuống cái hồ nước,cơ thể nặng của Vĩnh khi bị thả xuống làm nước bắn tung tóe,ướt hết cả người nó.

-Lão đại,anh sao lại ném anh ta xuống nước,sẽ rất lạnh._Nguyệt hàm nhìn thấy Vĩnh nhưng chìm xuống dưới mặt nước,nó chạy nhanh tới hồ dự kéo Vĩnh lên.

Bị thả xuống với 1 lực mạnh,cả người Vĩnh dường như cảm giác được cơ thể khá đau.Nước làm anh gần như tỉnh táo.Vĩnh bắt đầu ngo quậy.

Max nắm Nguyệt Hàm lại,kéo nó giựt mạnh,khiến nó hốt hoảng bật ngã vào ngực Max.

-Anh làm gì thế,không kéo vĩnh lên sẽ bị chết chìm mất,anh ta đã say không biết trời đất gì._Nguyệt Hàm vùng vằng người,muốn thoát khỏi lòng ngực lớn của Max.

-Còn cử động,tôi lập tức bắn chết cậu ta._Sắc như dao,âm lãnh không chút lưu tình,nói chất nịch khẳng định nhất định có thể làm.

Nguyệt hàm lập tức bất động,nhìn Vĩnh dưới nước giãy giụa,vì men rượu làm anh không còn sức lực,người mềm nhũn sức để bơi vào cũng không có khả năng.

Max nắm chặt nó vào người,ma mị phát ra âm thanh:-Do cô mà cậu ta mới phải khổ sợ như thế._Đưa môi gần vào gáy nó,tiếp tục mờ ám nói:-Nhìn đi,cậu ta đang rất khổ sở,có phải cảm thấy bất lực không?

Thấy nó im lặng,như chết đứng nhìn Vĩnh đang cực nhọc thở từng ngụm cứ trôi lên rồi chìm xuống.

Đúng là nó cảm thấy vô cùng bất lực.

Hần nhếch môi quý mị,hài lòng với thái độ của nó,lại nói tiếp:-Chính cô đã khiến cậu ta phải chịu đựng hậu quả của mình gây ra.Xem kia,vì cô ngao cổ không yên phận,nên sẽ hại chết cậu ta.

Nó rung mình,tay như tê liệt,thì ra hấn làm vậy là để cô biết,chống đối hấn sẽ có cái hậu quả gì,nếu gián hình phạt vào người nó thì nó có thể dễ dàng chấp nhận,nhưng hấn lại độc nhẫn hơn dùng cách này để chứng minh cho nó thấy rõ cô phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Nếu cô nghe theo hấn,không chống lại lời hấn thì Vĩnh cũng sẽ không phải chịu đựng đau đớn như thế.Là do chính cô mà ra.

Cô nghẹt thở,tùng ngum khí hít lấy,gắng giọng ra từng tiếng:- Tôi sai rồi !

Hấn cười nhếch môi.

-Cứu anh ta lên đi,tôi sẽ không bao giờ làm trái ý anh,anh không thể để anh ta chết được.Nếu Tổng A Vĩnh chết,kế hoạch chúng ta cũng không dễ thành.Tổng Hào sẽ quy động cả Maséc giúp sức thì mọi thứ sẽ trở nên khó khăn hơn.Tổng A Vĩnh chết hằn toàn không có lợi cho anh và Sát Bang_Nó ra sức tìm 1 con đường thoát .

Nghe qua tức nhiên vô cùng hợp lí.

-Được,vậy thì cô mang cậu ta lên._Hấn lại tà mị không để lộ suy nghĩ,nói rồi bế nó lên.

--Đùng--Bùm--

Một cú rơi nữa,lực nước làm da thịt nó đau rất,cảm được nhiệt lạnh buốt người,Con hàong sợ tăng lên,vì nó hằn tào sợ nước.Khiến nó nhớ lại lần nó té xuống hồ bơi 5 năm về trước,kí ức lúc nhỏ bị thả trong hồ kính lớn,gần như chết ngạt giữa nhìn máu ba mẹ cô loang chảy,nổi ám ảnh kinh hoàng chưa 1 lần quên được.

Bơi!

Thấy Vĩnh thả lỏng người,như sắp chìm xuống hồ.Nó cố voi tay kéo vĩnh lên,nhưng cái nỗi sợ nước lại làm nó cũng mềm nhũn ra.

Chết!

Là cả 2 cùng chết,vì hằn toàn vô lực.

-Uống trà rừng cho ấm đi_ Tiểu Bang 1 cậu nhóc thông minh 16 tuổi mặt còn rất non nớt,bên cạnh đỡ Nguyệt Hâm lên nâng chén trà vào miệng cô.

-Nhóc,em là..._Có chút mệt mỏi,nhưng con mắt dò hỏi chiếu lên người Tiểu Bang rất lâu.

-Không phải nhóc,tôi là tiểu Bang,người được Lão Đại mang về đây giữ căn biệt thự này._ Tiểu Bang bực dọc,ra vẻ không hài lòng cao giọng nói.

Nguyệt hàm có phần tức cười,cậu nhóc ra vẻ già dặn,nhưng cái mặt thì non choẹt.

Cô Vuốt đầu,làm Tiểu Bang khó chịu hành động xem cậu như con nít.Hất Tay Nguyệt Hâm ra:-Này,đừng đụn vào người tôi.

Nguyệt Hâm vẫn cười,nhưng rồi lại sức nhớ ra 1 việc,mặt nghiêm túc hấn:-Người tên A Vĩnh,em có biết anh ta không,anh ta có phải cũng được cứu lên rồi không?

Tiểu Bang nhàn nhạt,thờ ơ đáp,tay thì phui quần áo ngồi dậy:-Tên gốc đó sao,bị lão đại cho người vớt lên sau đó thả ra đường rồi,có sống hay không tôi không biết.

-Sao..?_Nguyệt Hâm hết hồn,bật ra 1 câu,rồi nóng vội vịn vào người Tiểu Bang nói tiếp:- Tổng A Vĩnh bị ném ra đường sao,lão đại sao có thể làm vậy được.

-Có gì không được,tên gốc đó nếu không do lão đại bảo tôi vớt lên thì ắt sẽ chết thật,đến khi hấn hôn mê tỉnh dậy thì lão đại bảo quăng hấn ra đường,cho hấn tự mò đường về nhà.Xem ra lão đại còn chưa muốn hấn chết đâu._Tiểu Bang lạnh giọng nói dài.

Nguyệt Hâm thờ phào,tự nhiên thấy nhẹ nhõm,lão đại cuối cùng vẫn không hạ thủ.

-Chị cũng nên yên phận đi,làm lão đại không vui bản thân chị cũng khó giữ,huống gì muốn giúp ai_ Tiểu Bang liếc mắt qua nó,rồi định bước ra ngoài,bang quơ tặng 1 câu xme như khuyến nhủ.

-Thằng nhóc này,thật là!_nó có chút thích thú,thằng nhóc chỉ tỏ ra lạnh nhạt nhưng rõ ràng rất dễ tâm.Đúng là những người trong Sát Bang ai cũng kì hoặc.

Nó tự nghĩ,không biết giờ Vĩnh thế nào,nhưng rồi cảm giác mệt mỏi làm nó chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.

---hơ..hơ...ư...hơ_Nguyệt Hâm trán đầm mồ hôi,miệng nói mớ,sắc mặt rất hoảng loạn.

Giấc mơ kinh khủng,tay nó nắm chặt tấm chăn,mồ hôi không ngừng tuôn,lòng ngực cổ thở mạnh,nhưng vẫn không thoát khỏi cơn ác mộng.

---A!—thét lên 1 tiếng,mở mắt ra,nó liền bật người dậy.Lòng ngực nặng nhọc hít lấy từng ngụm khí.

---Cách---

Giật mình!

Nguyệt Hàm kinh hãi quay đầu nhìn ra cửa,trong bóng tối lóe ra 1 thứ ánh sáng chói mắt,Một thân ảnh cao lớn,trong rất tà ám chậm chậm bước tới.

Vừa bước ra khỏi trần kính mộng,gìr bị kẻ này làm cho tim lại nhảy nhót,cả người nó thấy lạnh run.

-Anh...!_Giương mặt dần hiện ra 1 rõ.Nam nhân như bước ra từ bức tranh vẽ,tuần mĩ đến mắt nó nhòa đi.

-Sụt...!_Ngón tay thon ra hiệu nó im lặng,ánh mắt ma quái như dụ hoặc.

Giọng hạ thấp,như thoảng qua 1 cơn gió,rất quyến luyến:-Cô gái nhỏ,em thật không ngoan,đã bảo phải chờ anh quay lại,cuối cùng để anh tìm em rất lâu.

Mắt nó căng tròn,lung linh trong bóng đêm,khiến tim người ta phải lung lay,nó thần thờ nhìn người đàn ông xinh đẹp trước mặt 1 người sao hòa vừa rơi xuống.

-Cái...cái...gì?_Nó lung tung,hắn ta đang nói chuyện gì,nó khó hiểu nhướng mắt lên.:-Anh là ai...từ đâu anh lại xuất hiện ở đây.?

Tức nhiên khiến nó bất ngờ là 1 người bình thường không thể dễ dàng gì vào được nơi đây,Cẩn biệt thự được lắp đặt hệ thống an toàn cao,do chính Max đã thiết kế.Tên nàycó thể ngang nhiên vào tận đây,không tránh được sự tò mò của nó.

-Chắc..._Người đàn ông tuần mĩ ra về hờn dỗi,tay nhẹ nhàng đặt lên mái tóc vuốt nhẹ.:-Em gái nhỏ,em thật rất hư,lừa gạt anh với 1 cái tên để anh cực khổ tìm em vất vả,vậy mà giờ em lại quên cả anh.Em làm anh không vui rồi đấy._Giọng mê ám tà tà,nghe rất quý,hơi thờ ơ đặt biệt trên người khiến nó như bị đưa vào mê tình.

-Anh...là Thiếu Thất_Mở căng mắt,lục lại bộ nhớ cũ kĩ,đúng là không lâu cái người này từng xuất hiện.Nhưng do quá nhiều thứ vốn cũng chẳng để tâm gì đến hắn,nên quên bèn đi mất.

Không biết cơn gió độc nào,đưa hắn tới đây ra về mờ ám.Hắn là thân thể gì,không lí nào vào được tận đây àm bọn Lạc Tư không hay biết.

-Good..Tiểu Nguyệt em không làm anh thất vọng,cuối cùng cũng nhớ ra anh.Nhưng tội lừa dối anh thì không thể tha thứ được._Thiếu Thất cười quyến rũ,trong bóng tối càng sắc bén,ma mị kẻ sát nó.

-Lừa anh cái gì...tại sao anh vào được đây._Nó dè chừng lùi ra,tay chậm chạp đút vào dưới gối.

-Em lừa anh,em cho anh 1 cái quý danh khác.Làm anh moi móc cái tên Thiệu Mi khắp nơi,lừa anh về đợi anh quay lại...vậy mà em lại chạy mất._Thiếu Thất đưa môi chạm vào má nó,như đưa tình,thân ảnh cao lớn khom người xuống.

-Tránh ra._Giọng điệu lạnh toát,Nguyệt Hàm chứa mũi súng vào thái dương Thiếu Thất,ánh mắt vô cảm nhìn không chút lay động.

Muốn dùng mỹ nam kế với nó sao,xưa rồi điem.

Thiếu Thất vẫn rất bình thản,nhưng hành động đã dừng lại.Mỗi nữ nộ cười tà ám-Tiểu Nguyệt,em đúng là 1 cô nhóc hư.Rất thích làm người ta khó quên,khiến anh điên đảo nhớ mùi hương em,nhớ về mặt lay động lòng người của em,tìm em vất vả vậy mà giờ em đối xử với kẻ si mê em như thế nào?

-Tôi hỏi lại.Anh là có thân phận gì,anh sao vào được đây.Anh muốn gì ở tôi.?_Nghe giọng,mặt sắc lạnh không đoái hoài gì tới lời dụ hoặc của Thiếu Thất,Súng trên tay cầm chắc,mở khóa nòng,xem ra nó không phải đang hù dọa.

Kẻ có thể ngang nhiên vào đây,hắn không tầm thường,tốt nhất ra tay lạnh lùng dứt khoát,không để hắn có cơ hội tổn hại mình.

-Em buông súng xuống rồi nói chuyện có được không,như thế thật không có lịch sự gì cả.Anh không tổn hại em.Anh đến đây chỉ vì nhớ em...muốn em...Còn..vào được đây..haha...không có gì khó.Chuyện này có gì quan trọng,quan trọng là anh đã gặp được e._Cái tay để lên tay cầm súng của nó,từ từ vuốt ve,hắn như 1 kẻ sắc nam cứ mê luyến dụ tình,giọng điệu không đứng đắn,môi cứ mỉm cười tà mị.

----Thiếu Thất—Âm lãnh lạnh lẽo vang lên trong không gian,nghe đặc thù rất quen thuộc.

Thiếu thất hơi có chút giật mình,nhưng rồi lại bình thản nở nụ cười gian tà.

-Đến nhanh thật._Thiếu Thất có vẻ nuối tiếc,bộc lộ chút phàn nàn.Tay vẫn lướt lên da thịt nó.

-Bỏ cánh tay chó đó ra._Âm khí tỏ ra càng nặng,lời nói có phần nặng mùi sát khí.Vang lênh như cảnh cáo.

Nguyệt Hàm giật bắn người,giọng điệu này là!

Trong bong tối căn phòng,cánh cửa tự mở ra,lại là 1 thân thân ảnh lớn,lãnh khốc sắc mùi bá khí tràn vào.Gương mặt tuần tú kia như 1 vị thần bóng đêm khóac trên người bộ cánh đen.

-Lâu rồi không gặp..haha..Max!_Thiếu Thất điềm nhiên cười,gạt cây súng trên tay Nguyệt Hàm xuống,xem như đồ chơi hù dọa,không bận tâm đến,Thiếu thất xoay người ngẩng cao đầu,ra về 1 người bạn cũ,cười cười.Tay bỏ vào túi nhìn Max thật kiêu ngạo.

-Thiếu Thất-----

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

-Thiếu Thất_âm lãnh cô đọng lại vang lên 1 lần nữa,Nguyệt Hàm cảm thấy lạnh run,giống như âm thanh gọi hồi ghê rợn.

-Max ah! Lâu ngày chúng ta không có dịp gặp nhau thế này,đừng làm ra vẻ đáng sợ thế chứ!_Thiếu Thất rất tự nhiên,nhìn Max tỏ vẻ dửng dưng bình ổn còn cười cười mà mỉa.

-Người đến đây..chẳng lẽ chỉ vì đã lâu không gặp ta._Ánh mắt tà độc chiếu lên người Thiếu Thất,trong bong tối len lỏi ánh sáng gương mặt kia mang đầy sát khí.-Nếu có chuyện gì,cũng không nên lên lúc vào đây bắt mình.Người đừng bảo ta là đi nhầm phòng.

-A..haha.._Thiếu Thất hơi cứng người,bị nói phủ đầu có chút chột dạ,nhưng vẫn cười phì,tỏ ra không hề hứng gì.-Nào đâu,thật ra tôi đến tìm người.

Câu nói làm Nguyệt Hàm có phần kinh ngạc,hơi lo sợ,nhìn về phía Max.Nó thít 1 hơi thật sâu đề nén không khí lãnh khốc của Max tỏa ra.

Max nheo mắt,Tay bỏ vào túi quần,môi nhếch lên:-Người của Thiếu Thất đi lạc vào đây sao?._Giọng ngày càng trầm thấp,liếc nhìn qua Nguyệt Hàm,làm nó có chút hoảng loạn:-Người lên vào đây tìm người,có phải không đúng.Nếu có người của Thiếu Thất lạc mất thì nên nhờ Lạc Thần tìm ra.Nhưng 1 khi người bắt mình vào đây,đến tận phòng người của ta mà quấy rầy,nghe xem ta nên giải quyết người thế nào..Thiếu Thất...

Thiếu Thất mặt trở nên tối sầm,có phần không vui,thể hiện rõ trên nét mặt.Nhưng lại vẫn nói với vẻ điềm tĩnh:-Max,anh là đang trách tội tôi._Nhìn về tàn khốc của Max,Thiếu Thất vẫn không 1 chút sợ mà nhún nhường:-Tiểu Nguyệt chính là người tôi cần tìm.Nhưng do hiện tại là thuộc hạ của anh nên tôi lại rất khó gặp được,đành phải dùng cách này thôi.Xem ra anh là không thể bỏ qua.

Chưa để cho Max lên tiếng,khoảng vài phút im lặng,Thiếu thất lại lên giọng:-Hey...dù sao cũng gặp được người tôi cần tìm rồi.Không vội,hôm nay tới đây thôi.

Nói xong,về quỹ dị gian tà xoay qua Nguyệt Hàm,nhìn về mặt ngơ ngác của nó,Thiếu thất cười tươi,nụ cười khiến bao nhiêu cô gái say mê mệt,Nguyệt Hàm có chút ngại người.Thiếu thất lại gần nó,mỉm cười 1 cái—Chút—Tiểu Nguyệt Hẹn gặp lại em sớm.

Không biết sau cái hành động đó khiến người ở đằng sau đang đứng sừng sững càng tối đen hơn,mặt đánh sắt như 1 tảng băng lạnh.

---Cạch—Khóa nòng súng được mở.

Mùi súng chìa vào Thái Dương Thiếu Thất 1 lần nữa.Nhưng lần này không phải Nguyệt Hàm,mà là Max.Sắc mùi sát khí,băng lãnh đến mức,làm Nguyệt Hàm ghệt thở.

Thiếu Thất nhướng mắt lên,phía qua cây súng,quan trọng lần này không phải về thích thú cây súng như lần trước,lần này Thiếu Thất có phần khó chịu hơn,quan trọng ai2 người cầm nó là ai.-Max..anh..

-Có biết độn vào người của ta sẽ có hậu quả gì không?_Dùng lời bá độc,ngang tàn,Max 1 chút cũng không muốn cho kẻ khác phải sống yên khi chọc giận hắn.

-Xưa nay ..đàn bà của Max không thiếu,vốn anh cũng không hề hẹp hòi,chẳng lẽ 1 người phụ nữ thôi mà anh cũng..._Nói đến đây Thiếu Thất nhোe miệng cười,chẳng hề run sợ hay phản ứng kích động.Anh đánh ngay vào trọng tâm:-Chẳng lẽ...Cô ta là người phụ nữ quan trọng của anh sao.?

Nguyệt Hàm kinh người.Trừng mắt lớn.Cái gì àm người phụ nữ quan trọng,hắn ta đang nói cái quái gì thế.

Về tuần mĩ,sắc lạnh đến chết người vẫn im lặng không lên tiếng.Khiến Thiếu Thất có chút thích mà cười.

Lúc này âm thanh vang lên không cao cũng không thấp,nhưng đầy bá khí sắc mùi máu tanh:-Cho người 5giây không rời khỏi đây,đừng trách viên đạn không có mắt.

-2

-3

-4 _thiếu thất mỉm cười,vẻ đẹp mỹ miều che lấp phần ánh sáng,phóng như sóc bay khỏi cửa kính.

-5

--Đoàng---

Đúng là lần này đi tuy có thu hoạch,nhưng thiệt hại vẫn có.Để Max phát hiện,đúng là có phần kinh suât.Đã là Max bắn thì dù có là chim hay bướm không chết cũng gây cánh.Hướng gì bay như Sóc,Thiếu Thất bị Viên đạn phốt qua cánh tay.Nhưng môi vẫn cười mỉm.Xem ra là Max vẫn không dám giết hần.

Không phải Max không dám,mà là chưa phải thời cơ.Max chỉ là cảnh cáo hần ta không được xảy ra việc này lần nữa.Nên chỉ cố ý bắn phốt qua tay hần,nhưng cũng để lại vết thương không phải nhẹ.

Thiếu Thất 1 con người được MaSéc đào tạo,cũng giống như Max lớn lên trong máu tanh,được hắc đạo nuôi dưỡng.Nhưng Max càng tàn khốc bao nhiêu.Thiếu Thất cũng không kém phần thâm độc bấy nhiêu.Khi chất thì vốn không sánh bằng Max,vì khi chất là do từ khi sinh ra đã có và do phần của cách sống nuôi dưỡng.Max thì hội đủ tất cả khí chất năng lực bẩm sinh.Thiếu Thất là do cuộc sống nuôi dưỡng,nên có thể nào cũng không ngang Max được,còn độ đẹp trai.

Nói Max là 1 pho tượng cổ vô giá của Hi Lạp,hay 1 chạm khắc tuyệt mỹ do nữ hoa tào ra,hoàn hảo đến không khuyết điểm,1 vẻ đẹp băng giá,thì Thiếu Thất lại là bông hoa quý hiếm được trời đất tạo nên,kiểu mỹ,lấp lánh,hội tụ đầy màu sắc.

Hai người này không thể đem so sánh nhau được,vì nếu đem soi thì phải tỉ mỉ quan sát,rất khó thấy ra cái khuyết.

Kính người!

Nguyệt Hàm bật chạy ra cửa,thấy bong bóng cao lớn kia mắt hút,chỉ động lại vài giọt máu nhỏ trên vành cửa.

Nguyệt Hàm quay qua,nhìn Max,1 chút biểu cảm cũng không có,chi là mắt giao mắt.

Nó cố hít lấy 1 ngụm khí,giữ bình tĩnh.Không để hần biết nó đang hoảng sợ.Phải nói nó thật không cách nào nhìn vào đôi mắt sâu đen như muốn nuốt chửng nó ngay lập tức.

---Xẹt---

-Á.._Nguyệt Hàm kinh hồn,phản ứng mà la lên.

Cái áo ngủ màu trắng vừa bị hần xé ra 2 mảng.Cả thân thể lộ ra trơn tru bóng mượt trắng tinh dưới ánh đèn ngủ.

Max thô bạo bế nó thấy lên chiếc giường.Nó sợ hãi,nhưng mắt vẫn tỏ ra vô cảm nhìn người đàn ông đang đứng trần trần nhìn xuống nó không chút bỏ sót.

Nhìn thế này cô càng nhận thấy dáng người hần quá lớn,giống như cái tháp Eiffel,con người nhìn từ phía dưới nhìn lên rất đồ sộ.

Xương quai xanh của hần ta quyen rũ kiều căng đến đáng ghét,nó cắn môi,nhìn và mặt lạnh lẽo tàn khốc kia không 1 chút biểu cảm.

-Lão đại,anh nóng giận.!

-Cô đúng là tiểu hồ ly,rất có khả năng quyen rũ đàn ông_dùng giọng khinh miệt,về mặt tối đen đáng sợ.

Nguyệt Hàm tức nghẹn,trừng mắt lên-Anh thì rất giỏi việc dạy dỗ người khác.

Max cắn chặt hàm,thấy được sự giận dữ của hần.Mắt như con chim ưng,phát ra tiếng trầm thấp:-Cô là loại phụ nữ không biết yên phận thế nào,khó dạy dỗ.Từ này nếu còn lại gần tên đàn ông nào thì kẻ đó đừng hòng sống tốt,cả cô cũng đừng nghĩ tới việc trả thù nữa.

-Anh..!_Nó trừng mắt,nghe răng,nhưng chẳng biết làm sao,với hần ta nó vô cùng bất lực.Hần đáng sợ quá mức.Nhất là câu nói không cần nghĩ tới việc trả thù,làm cho nó phải im bật mà lòng sốt sắn.Nó sống đến tận hôm nay là vì cái gì.Chỉ duy nhất là trả được thù.Sự cố gắng,chịu đựng những năm qua không thể thành công cóc.

Hần nhìn thân thể nó động đậy,cái dục vọng vốn có liền bộc phát.Nhưng cái vẻ ngang ngạnh của nó, khiến hần càng phải dạy dỗ.

Max lướt từ dưới chân nó,vuốt lên dần,phần nhạy cảm bị động tới,hần cắn môi không muốn bật ra tiếng.

Cảm giác như có con rắn bò lên người,thân thể uốn éo.Nó cố nhịn không để bản thân khuất phục.

-Tôi lập lại lần nữa,sau này không được phép của tôi,không được đến gần bất kì người đàn ông nào.Không được phép động tâm,cô cứ thử xem trái ý tôi lần nữa,cô biết hậu quả nó chứ..!_Đôi mắt mong chờ ứng độ tự nhiên như môi con gái,hắn quỳn rù đến bức tìm người ta,liền tục nhấp nháy.Cái mũi cao vút như mũi kiếm đe dọa nó.Bàn tay to lớn mảnh mẽ bóp lấy cằm nó không thương tiếc.

-Vâng,tôi biết Lão Đại!_Ngài cách thuần phục thì biết làm gì,sức mạnh thì thôi đừng bàn àm cương với hắn,lí lẽ,làm gì có lí lẽ nào cãi được hắn.Hắn là lão đại thì nó chỉ được nghe lệnh và tuân theo.Nuốt uất ức vào trong,rõ ràng bản thân chẳng làm gì,lại bị hắn đay nghiến dùng lời lẽ bá đạo bức nó.

Hắn Thấy nó như thế,có chút hài lòng,hòa khí nguôi đi vài phần,trở nên nhu hơn.:-Ngoan.._Max vuốt ve mái tóc mượt Nguyệt Hàm,nhẹ nhàng đặt cô vào trong cơ thể rắn chắc của mình.

Nguyệt Hàm ngượng ngịu thuận vào ý hắn,cô vốn rất thích nằm trong cơ thể này,vì nó quá mạnh mẽ,to lớn,an toàn khiến cô rất yên tâm.Những đêm bên cạnh hắn giấc ngủ cô càng ổn định hơn rất,gấc ngủ sâu và không gặp ác mộng nữa.

Trời cũng tờ mờ sáng,được vài tiếng trong lòng hắn.Khi tỉnh dậy bóng dáng hắn cũng biến mất lúc nào.

-Nguyệt Hàm!_Tiếng nói ấm áp,vang lên phía sau nó.

Đang định mở cửa xe bước vào,thì bị 1 tiếng nói giựt lại.Nó xoay người.

-Vĩnh_ Nó hơi giật mình,chân mày hơi chau lại.

-Có thể nói chuyện với anh 1 chút được không?_Vĩnh nhạt giọng,nhìn người con gái anh yêu vẫn trẻ mền như xưa,nhưng bây giờ sao lại xa cách đến thế này.

-Không!_Thằng thừng không 1 chút giọng ngọt,ánh mắt vô hồn nhìn Vĩnh không chút biểu cảm.

Vĩnh giật mình,hơi căng mắt.

-Chúng ta không có gì để nói cả?_Lạnh lẽo,chẳng muốn nhìn thêm nữa,nó xoay người dự mở cửa xe,bước vào vô lăng.

Vĩnh nhanh tay chặn lại cửa xe.

Nguyệt Hàm ngược mắt lên nhìn về mặt kiên định kia như chờ đợi

-Vậy còn chuyện đứa trẻ đó thì sao?

Nguyệt Hàm nhìn về mặt đó,cũng đành chấp nhận cho anh lên xe.

Hai người ngồi trong xe,nhìn thẳng về phía trước không ai nhìn nhau.

-Đứa trẻ đó em định thế nào?

-Tùy anh.

-Đứa bé em cứu,em nên chịu trách nhiệm.Nó là do em mang đi.Em muốn bỏ mặc nó.

-Bây giờ nó thế nào.?

-Anh đưa nó ở căn nhà riêng gần núi tây,nơi đó khá yên tĩnh,sống rất thoải mái.

-Sống tốt như vậy,cần tôi lo lắng cái gì._Cô rõ ràng là biết nếu để thằng bé cho Vĩnh thì tất nhiên sẽ không có gì bận tâm.

Vĩnh hơi giựt mình,cô thật khôn khéo,anh vốn muốn lấy 1 cái cớ để kéo dài cuộc nói chuyện với nó.

-Nhưng dù sao cũng là em cứu nó về.Anh không nghĩ sẽ nuôi nó,sao anh phải nuôi dưỡng 1 đứa trẻ không thân thích_Vĩnh càng muốn tìm 1 lí do để tiếp tục,anh uyển luyện giọng nói này rất lâu.

Nguyệt Hàm lạnh giọng,có chút tàn nhẫn.:-Vậy thì thầy đại nó vào cứu nhi viện nào đó cũng được.Không thì đem trẻ nó lại tên tóc vàng đó,nhiều khi như thế là đang giúp nó biết cách sinh tồn.Con người sống quá tốt sẽ sinh tật.

-Sao?_Vĩnh sừng sốt,cô gái anh yêu sao có thể dùng giọng nói này được.Vĩnh nhìn qua nữa mặt bên của Nguyệt Hàm,nó trở nên sắc xảo và rất quyến rũ,nhưng ánh mắt lại rất băng lãnh.Vĩnh cao giọng:-Em sao thể nói như vậy,một đứa trẻ thiếu tình thương,chẳng lẽ em muốn đẩy nó vào địa ngục sao,do em cứu nó,thì trách nhiệm quyết định của em chứ.

-Chẳng phải lúc đầu anh định bước ra mặt đó sao?_Khóe môi cong cong,mắt không chút biểu cảm,vẫn không hề nhìn qua Vĩnh.

Vĩnh cứng họng thì ra là nó đã thấy Vĩnh ở đó từ sớm.

-Vậy thì sao? _Anh có chút khó chịu, chăm chú nhìn gương mặt kia:-Cuối cùng người cứu nó vẫn là em.

-Đúng là sai lầm _Âm thanh lạnh lẽo phát ra.:-Đáng lý không nên nhiều chuyện giúp tên tóc vàng thì hơn.

-Em nói cái gì? _Vĩnh kinh ngạc, nhũn mày khó hiểu.:-Sao lại là giúp tên tóc vàng đó.

Nguyệt Hàm nhớ lại lúc đó, kể lại.

Trong 1 con hẻm nhỏ gần khu thương mại sầm uất. Có 1 sự kiện xảy ra.

-Mẹ kiếp, thứ ăn hại, tao bảo mày giao hàng, mày lại bỏ mất hàng của tao _-----BỐP-----Một tên đàn ông đáng vẻ gầy gầy, quần áo sộc sếch, tóc nhuộm vàng, trở nên dữ tợn không ngừng vừa đánh vừa tát vào mặt 1 thằng nhóc không chừng 7 tuổi.

--Bốp--Đấm thẳng vào mặt thằng bé khiến mặt xung cả lên, máu từ khoe miệng cũng rướm ra, không ngừng chảy- Thằng ăn hại, mày sống thật vô dụng, chỉ bằng chết đi, mày làm tao tốn mất bao nhiêu tiền, tiền của tao mày dám làm mất. Số hàng đó mày biết đáng giá bao nhiêu không?. Chó chết...---Bốp---Rầm---Đạp vào bụng thằng bé khiến nó nằm lê dườn nền đất.

Trước khi Nguyệt Hàm đến

Gã tóc Vàng muốn lại gần bé sộc thằng bé lên, về mặt thằng bé hẳn học sự căm ghét, ánh mắt tà độc hiện ra, bàn tay nhỏ nhắn đưa xuống đế giày, 1 thứ ánh sáng trắng của kim loại lóe lên nhấp nháy.

Nguyệt Hàm đã nhìn thấy Chiếc Xe của vĩnh từ xa, vốn định sẽ bỏ đi, nhưng cái điều nó nhìn thấy khiến nó phải nhúng tay vào.

Kế tiếp Nguyệt Hàm bước tới nơi đó. Rồi Mang thằng bé đi.

Đưa đi khỏi, đặt thằng bé xuống, nó khom người, 1 chân khụy xuống để chon gang tằm nhìn với thằng bé.

Nguyệt hàm đưa bàn tay ra, như muốn nhận thứ gì đó:-Giao nó ra đây.

-Em không hiểu chị nói gì? _Về mặt ngây thơ, tội nghiệp , Thằng bé mím cái môi nhỏ.

-Nếu em không giao số hàng ra, chị sẽ dùng biện pháp mạnh. _Mặt danh sắc lại, về mặt đứng là hù dọa con nít.

Nhưng Thằng bé không hề sợ mà khóc toáng, nó vẫn đứng vững về mặt giả vờ ngờ nghệch:-Hàng gì ạ...em làm mất rồi.

Nguyệt Hàm càng trở nên sắc lạnh, mặt tối lại, lạnh giọng trầm thấp:-Được, vẫn còn ngoan cố.

Nguyệt Hàm nhanh tay kéo thằng bé lên, 1 tay tháo chiếc giày thằng bé ra.

-A..A...chị muốn làm gì, tôi là lên đây.._Thằng bé hét toáng lên, tay nhỏ vỗ vào người Nguyệt Hàm muốn vùng ra. Khác hẳn thái độ im lặng nhịn nhục như lúc bị tên tóc vàng kia đánh.

-Nếu có người nghe thấy thì em đã là lên từ lâu rồi chẳng phải sao, cần gì chờ đến nơi vắng vẻ không người mà hạ thủ, để quý không biết thân không hay. _âm thanh bình ôn, cách nói vẫn nhàn nhạt, tay vỗ vào mông thằng bé.

Thằng bé thấy giật mình, chợt dạ, cả người run rẩy.

-Đúng là thông minh nhưng đừng nghĩ qua mặt được chị đây, chị không ra mặt hẳn tên đó đã bị em hạ thủ. _ Vừa nói tay vừa rút từ trong đế giày ra, 1 con dao bén ngọt, ánh nắng rơi vào ánh tia sáng lên lấp lánh trên lưỡi dao.

Thằng bé hơi hoảng.

Nguyệt Hàm đưa mắt chăm chú nhìn lướt qua mặt lưỡi dao, Móc ra trong người cái bật lửa.

--Xoẹt--Xoẹt--

Lửa hơ lên lưỡi dao, dần dần chuyển thành 1 màu khác lạ, không phải màu đen do bị đốt nóng bình thường, mà màu tím đen dần hiện rõ lan nhanh ra lưỡi dao.

Độc Được.

Thằng bé càng hoảng sợ, ánh mắt trở nên run sợ, tay nhỏ bấu chặt vào người, mồ hôi túa ra, chảy lên những miếng vết thương đang rướm máu do bị đánh, có phần rất nên mặt nhăn lại.

Nguyệt Hàm nhếch môi cười, mắt tỏ ra sắc lạnh vô cùng, liếc qua gương mặt nhỏ.

Lại Độc được này không màu cũng không mùi vị, chỉ cần 1 vết thương nhỏ bị dính phải độc được này, sẽ nhanh chóng lìa đời. Máu trong cơ thể bị phát tán nhanh khiến cho máu đông lại, mọi cơ quan không thể hoạt động truyền đến tim để co bóp tức khắc ngừng thở mà chết.

Chỉ khi loại bột tán này phản ứng với nhiệt độ cao, nó sẽ chuyển thành màu tím đen đặc thù.

Thằng bé biết rõ, nên nó không cắt dao trong người, mà để ở dưới đế giày, sẽ không bị va chạm khi bị đánh mà trúng phải.

Hắn nếu con dao đâm không khiến gã tóc vàng kia chết thì độc cũng sẽ khiến hắn lập tức tử vong. Một thằng bé biết suy tính rất kĩ lưỡng.

-Đề dao ở đế giày đúng là rất khôn khéo, nhưng nếu có va chạm không may, hẳn em biết nó nguy hiểm thế nào mà. _Vỗ nhẹ vào vai thằng bé, tạo chút sự yên tâm, cũng không muốn thằng bé phải sợ hãi như thế.

Dáng vẻ nhỏ nhắn gầy gò, da đen ngăm, người thì bần thiêu, đầy những vết thương, chỗ tím chỗ đen, trong thật tội nghiệp, thằng bé co người lại, bắt đầu dè chừng muốn vụt chạy.

Nguyệt Hàm giữ người thằng bé khá chặt, xoa xoa đầu nó. -Được rồi, có muốn thay đổi cuộc sống không.

-Chị..! _Thằng bé vẫn ngơ vờ, không tin tưởng, mím chặt cánh môi.

-Chị không hại em, nhưng cũng không hẳn giúp em. _Nó nhặt giọng, cười mỉm.

-Vậy chị giúp tên gà che sao? Chẳng phải chị không để tôi giết hắn, tôi không tin chị. _Giọng lạnh lãnh, cổ tỏ ra 1 nam nhi mới lớn, thằng bé có vẻ nhỏ nhưng rất biết chuyện. Nhìn Nguyệt Hàm đầy nghi hoặc.

-Tùy em tin hay không, giết hắn ta em cũng chẳng có được thứ em muốn, 1 khi đã giết người thì cả đời phải mang tội là kẻ giết người, em dù có trốn thoát được pháp luật, nhưng cả đời vẫn phải chui rút với tội danh giết người tới khi chết. Hắn ta có đáng chết, cũng không phải việc 1 đứa nhóc con như em phải bỏ cả tương lai, vậy thì càng không đáng. _Nguyệt Hàm đứng lên, khoanh tay lại, dùng giọng điệu dạy dỗ.

-Em thì còn có tương lai gì, không giết hắn thì em phải bỏ mạng. _Thằng bé cao giọng, nhắc đến lòng căm phẫn phát ra ánh mắt giận dữ của 1 đứa trẻ.

-Không giết hắn, hắn còn làm hại thêm những người khác, không 1 ngày nào không bị đánh, hắn bỏ đói em, không cho em ngủ, ép phải canh công an cho đồng bọn hắn đánh bài, bắt em ăn trộm đồ không làm theo sẽ bị ăn roi da thay cơm, còn bảo em đi giao hàng gì đó, những lần em xém bị bắt, do còn nhỏ nên cảnh sát thả em ra, còn muốn đưa em vào trại gì đó ibáo đường, cuối cùng vẫn chỉ tên gà che bắt về phục vụ hắn. ... _Càng nói giọng càng mang sự uất ức, vẻ mặt như mèo, đôi mắt to tròn hơi ngấn nước....

-Em Ghét hắn ta, em muốn được sống giống mọi người. . .hức..hức..em muốn được ăn cơm trắng, ăn thịt, muốn được bận áo đẹp, muốn có 1 chăn ấm khi ngủ, tối ngủ dưới hầm cầu lạnh lắm. . .hức...em muốn được đi học, muốn có bạn bè, nhưng chẳng đứa trẻ nào muốn lại gần em. . .họ chê em hôi hám, họ đánh đuổi em, họ lấy đá chọi em bảo thằng ăn mày cút đi, không vui thì lại đánh em dù em chẳng làm gì cả....hức..hức..huhu. . .cả Tiểu như cũng bỏ mặc em. _Lúc này thằng bé đã hét lớn, gào khóc thán thiết, mặt nhém nhuot, mặt giàn giụa nước mắt nước mũi.

Nguyệt Hàm hít lấy 1 hơi thật sâu, thở ra như muốn rút hết mọi thứ nặng nhọc trong người ra, nhàn nhạt lên tiếng, vuốt đầu thằng bé:-Em tên gì?

Thằng bé dụi mắt, ngẩng lên nhìn, rồi lắc lắc đầu.:-Em không biết, họ đều gọi em là thằng ăn mày.

-Haiz. . .được rồi, vậy bây giờ chị cho em cái tên, Trịnh Dương Bảo. Muốn những thứ đó thì đi theo chị. _Nguyệt Hàm, nắm lấy đôi tay nhỏ đầy bẩn, cô ôm thằng bé vào người.

Ánh mắt ngấn ngó tỏ ra vui mừng- Thật. . .em sẽ có những thứ em muốn, em có tên rồi sao?

Nguyệt Hàm chỉ cười như đáp lại. Cuối cùng là Nguyệt Hàm mang nó đưa cho Vĩnh.

Di Nhiên thằng bé ở chỗ Vĩnh là điều đúng nhất, nó sẽ có những thứ nó muốn. Nguyệt Hàm không chọn để ở chỗ mình vì, bản thân cô còn không thể lo cho mình được, cũng không có khả năng bảo vệ ai, theo cô sống chết còn không biết thế nào, mang đứa trẻ này theo Lão đại thế nào cũng bắt đuổi đi, chỉ bằng giao cho Vĩnh.

Vĩnh nghe xong hơi kinh ngạc, ra là nó nhìn thấy hành động của thằng bé trước, muốn ngăn cản thằng bé không phạm sai lầm. Nhưng hiện giờ anh càng cảm tức sao lúc đó không đánh chết tên tóc vàng kia.

-Sao em lại tha cho tên tóc vàng.? _Vĩnh nghi hoặc tỏ mò hỏi.

-Những kẻ như tên khốn đó, cũng sẽ chết sớm thôi, làm chuyện thương thiên hại lý cũng sẽ lãnh hậu quả. Không giết hắn cũng sẽ có người ra tay thay, loại người đó đánh chết cũng chỉ bẩn tay.? _Mắt lạnh tanh, giọng mang sự sát khí, pha chút tàn khốc cô dựa người ra ghế.

Nhìn ngắm gương xinh đẹp kia, anh cảm thấy nhói lòng, sao người con gái đáng yêu, lúc nào cũng ngây ngô ra cười bây giờ thì lại mang đầy sự băng lãnh, ánh mắt cô độc, khó đoán. Anh nắm lấy tay Nguyệt Hàm-Em thay đổi nhiều quá, em đã xảy ra chuyện gì, anh tìm 5 năm, anh luôn tin em về trở về, cho anh biết lý do tại sao em biến mất không 1 câu.

Giật tay ra khỏi lòng bàn Tay Vĩnh, Nguyệt Hàm liếc ngang qua gương mặt tuần tử, ánh mắt anh mang sự đau thương như đỏ hoe. cô cảm giác được. Anh còn yêu cô nhiều. Nhưng rồi cô vẫn phải đẩy anh ra khỏi.

Cô nhướn mắt lên nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc xe đen đỏ đằng sau rất lâu vẫn ở đó, có chút nghi ngờ, cô hơi đánh mắt. "Chẳng lẽ người của Lão đại cho theo dõi".

Sắc mặt vẫn không thay đổi, vẫn giữ thái độ vô tình đến phút cuối. - Tới đây thôi, thằng bé đó tùy anh lo liệu, nó vốn có tư chất thông minh, anh có thể bảo dưỡng nó, không tệ đâu, dù có bỏ nó vẫn có khả năng đề sinh tồn. Bấy giờ thì Xuống xe.

Vĩnh cắn chặt răng, anh có chút giận dữ, nếu cô đã muốn vô tình thì anh càng phải gan lì chai mặt. - Anh sẽ xuống, nếu em nói cho anh biết mọi chuyện.

Nhìn anh kiên định, cô cũng không thể cứng được, đàn ông họ thường thích kiểu mềm mỏng hơn, đành phải hạ giọng. - Tôi có việc gấp, giờ anh xuống đi, lần gặp sau chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Vĩnh cũng chẳng ngoại lệ, thấy cô nhẹ giọng, anh cũng dịu đi, có chút luyến tiếc. - Được, vậy anh sẽ đợi em đến. _ xong anh bước xuống xe, khom người nhìn xuống, có chút tiếc nuối.

Nguyệt Hàm lại đưa mắt nhìn lên gương, Chiếc đằng sau có người, nhưng cách khá xa không nhìn rõ, không chắc là ai. Nguyệt Hàm lạnh nhạt, phóng xe đi. Cũng không hề quay sang nhìn Vĩnh nói lời tạm biệt.

Vĩnh hơi hụt hẫng, cô xa cách anh, luôn ngăn cách bằng sự vô cảm. Sự đau buồn dấy lên khiến anh thấy nặng nề.

Đoán không sai, chiếc xe đó chính xác là theo dõi, khi cô chạy đi, chiếc xe cũng đuổi theo. Với tài lái xe của Nguyệt Hàm, cô lượn vài vòng cho bọn chúng chóng mặt.

Chạy đến khu thương mại đa cấp lớn, Nguyệt Hàm ung dung bước vào, giả vờ như không biết có người theo sau, thoải mái dạo khắp nơi, đến quầy mỹ phẩm rồi tới khu mua sắm, ăn uống, nó đảo khiến cho bọn chúng thiếu kiên nhẫn.

Bám càng ngày càng sát hơn, vì nó lựa chọn nơi đông người, nên việc hành sự sẽ dễ bị cản trở. Nó vừa đi vừa liếc nhìn ra sau, môi cười khinh, cũng tỏ ra thú vị, đùa chơi 1 chút với bọn chuột nhắt. Bọn chúng bám gần như vậy chẳng khác nào "Lạy ông con ở bụi này"

Đến phòng thay đồ, Nguyệt Hàm vào rất lâu nhưng không thấy ra. Hai tên bạn áo mang mắt kính đen thấy không ổn liền bảo 1 tên kia vào.

Lên vào trong tìm người, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, định xoay người lại.

-Hey.._ 1 giọng nói phát ra, gã giật mình quay qua.

--Rốp---Rắc--rắc---

Tên đeo mắt kính đầu đinh chưa kịp trở người, đã bị đôi chân dài của Nguyệt Hàm ở trên cặp vào cổ, bẻ gãy.

Từ trên thanh cao, nó liền phóng xuống, lực người tên đó.

"Không phải người của Maséc, không có kí hiệu hình xăm, cũng không phải người của Sat Bang. Vậy là kẻ nào.>?"

Nheo mắt suy nghĩ.

-Bốp---

Quên mất còn 1 gã khác, tên này cao to hơn, tóc chẻ 7/3 vuốt lảng bóng, từ đằng sau đánh tới người Nguyệt Hàm.

Nhưng đánh không trúng vào đầu, vì kịp lúc Nguyệt Hàm né người qua, chỉ vỗ trúng vào lưng, lực lớn vai khá đau, Nguyệt Hàm hơi nhăn nhó, nghiêng răng-FUCK...!

Chửi 1 tiếng, nó dùng chân đập vào bụng gã ta, hơi chao đảo lùi ra sau, xong lại tiến tới như con hổ dữ. Tay vừa đưa tới cô ngã người ra tránh đòn, nắm kéo giật mạnh tay gã ta lại. Mất như mũi dao bén ngọt, dùng tay điểm ngay khớp thuần thục nhấn xuống.—Rắc—

-Á...Á...yaaaa_ Gã ta đau điếng thét ớn, chưa kịp thét tiếp nó đã bịt miệng gã lại, tránh kinh động người ngoài.

-Nói! Ai sai tới_ Đánh giọng, âm thanh cô động phát ra.

-Là...ông chủ...muốn gặp cô_ Gã thở mạnh, có phần nặng nhọc, mặt không ngừng co lại.

Chau mày cô nghi hoặc, rồi cười khinh. -Cũng phải gặp nhau rồi!

Bóng lưng người đàn ông, trên người tỏa ra mùi khí đáng sợ.

-Đang chờ tôi sao? _Giọng nói khá kiêu ngạo, pha chút chế nhạo vang lên từ phía sau

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Người đàn ông xoay ghế lại, đứng về như 1 con cáo già hiểm độc, nếp nhăn in rõ trên khóe mắt. Cười tà.:-Đúng là không tệ, có thể hạ gục 2 tên cận vệ giỏi của ta. Cô thật làm cho người khác kinh ngạc.

-hahaha...haha _Nguyệt Hàm đột nhiên bật cười lớn.

Mặt lão đánh lại, tỏ ra không hài lòng:-Cô cười cái gì?

-Hahaha..Cười cho cái câu 2 tên cận vệ giỏi. Chỉ cần tốn chút ít sức, bọn chúng đã bại thủ. Tổng Hào ông có thể đào tạo bọn chuột nhắt này thôi sao? _Nguyệt khinh miệt, mắt đầy sự chế giễu châm chọc, nhìn đăm đăm Tổng Hào.

-Người... _Tổng Hào kinh người, cứng họng, nghiêng răng, tay chống lên bàn ra vẻ quỷ dị:-5 năm trước để cô thoát chết, đúng là 1 hậu họa.

-Nhưng với tôi đó là 1 sự may mắn. Bây giờ tôi có thể đứng trước ông chẳng cần phải lén lút như 5 năm trước.... _Giọng cao vút, tỏ ra kiêu ngạo, mắt đầy lửa hận.:-....Một tay cũng có thể giết chết ông _Nheo cặp mắt tà tà, Nguyệt Hàm gắng từng chữ phát ra thật rợn.

-Khà..khà... _Tổng Hào ngã người ra sao, như 1 lão hồ ly thâm hiểm, ngoan độc, ra vẻ thách thức:-Được, thử xem giờ cô làm gì được ta nào.

Nguyệt Hàm không dễ bị đánh lừa, muốn cô kinh động mà hạ thủ, chẳng khác nào vào hang cọp tự làm mồi cho cọp. Xung quang đây đã gắn camera quan sát, cô lướt mắt qua nhìn cái camera ẩn, cô liền cười nhếch môi, thấy tức cười.:-Ông vẫn còn đang xem thường tôi đây, Tổng Hào. !Hôm nay người đứng đây không phải con nhóc 5 năm về trước, ngờ nghịch để bị sập bẫy ông.

Tổng Hào, mang đầy sự dè chừng, những ngón tay gõ lên bàn, tỏa ra sự mờ ám khó đoán, lão gắng giọng:-Theo Dương Vĩ 1 thời gian, cô học hỏi đúng không ich. Nhưng hôm nay đến đây không chỉ muốn thử cô có bản lĩnh tới đâu, mà muốn dùng cô để đổi.

--haha.. _Nguyệt Hàm lại cười vang, rồi lập tức chuyển giọng, sự căm ghét lên tới đỉnh:-Đổi. ông đang nói chuyện hài sao. _Cảm thấy tức cười, miệng luôn dành cho lão tiếng cười khinh.

-Có cô trong tay, Dương Vĩ thế nào cũng sẽ chịu nhường bước. Là do cô tự vác thân đến đây, xem như đang giúp ta, Dương Vĩ biết cô biến mất sẽ không chịu yên 1 chỗ. Thế nào hẳn cũng sẽ đến đây tìm người. Ta cũng sẽ dùng cô để có thứ ta cần. _Giọng đều đều, luôn dùng mắt quan sát sắc thái của Nguyệt Hàm.

----Reng----

Chuông điện thoại reo.

Cô thư kí báo có Dương Tổng cần gặp, lão đắc chí nhóc miệng cười tà, mắt đầy gian xảo nhìn Nguyệt Hàm.

-Người của Dương Tổng làm việc thật tốt, mới đây đã đánh hơi được.

Mặt Nguyệt Hàm vẫn không để lộ chút biểu cảm nào, luôn mang vẻ mặt băng lãnh.

-----Cạch-----

Thân hình cao lớn, ngang tàn ung dung bước vào, Dương Vĩ xuất hiện như một Diêm Đế, lập tức căng phòng trở nên đầy u ám, lạnh lẽo hơn cả khi có máy lạnh.

Tổng Hào có phần kinh sợ, ánh mắt của hắn làm lão lo ngại, nhưng kinh nghiệm của lão vẫn khiến lão có được sự bình ổn dù bất kì ở trong hoàn cảnh nào.:-Dương Tổng, quý quá hôm nay được ngài đến tận đây, không biết có việc gì chẳng _ Thái độ lão khắc hằn, không đắc chí hay tà hiểm,

Chỉ giả vờ như 1 người rất thoải mái, lịch thiệp.

-Có việc gì phải là tôi hỏi Ông Tổng đây mới đúng, Ông Tổng có việc gì sao không trực tiếp đến gặp tôi, mà phải tìm đến người của tôi làm gì? _Giọng đều đều, Dương Vĩ ung dung bước đi kiêu ngạo đến chiếc ghế Tổng giám đốc của Tổng Hào ngang nhiên ngồi vào, như 1 vị chủ nhân.

Tổng Hào giật nhẹ người, bị kinh ngạc, mặt biến sắc đen xì. Nếp nhăn trên mặt ngày càng lộ rõ.

-A..ha..khà..khà..chẳng phải việc quan trọng gì, chỉ có chút chuyện không muốn phiền tới Dương Tổng. _ Hít lấy hơi khí, đè nén cơn giận xuống, Tổng Hào mặt giãn ra nói rất bình ổn.

-Vậy việc gì có liên quan đến Trịnh Nguyệt Hàm. Cô ấy là người của tôi, việc của cô ấy cũng là của tôi, lớn nhỏ tôi đều quản. _ Dương Vĩ chiếu ánh nhìn ma mị, đôi mắt sâu như thâm tóm hết mọi động thái của Tổng hào.

Lúc này Dương Vĩ đưa tay bảo Nguyệt Hàm đến gần, 1 tay kéo Nguyệt Hàm vào người. Cũng như đang khẳng định vị trí của nó. Thử xem Tổng Hào dám làm gì đến người của hắn.

Tổng Hào hơi sùng sốt, hẳn biết rõ Dương Vĩ ra ám chỉ với lão đều gì, tự tiện đụng vào thứ đồ của hắn lão sẽ khó yên.

-A..không..khà..khà..Dương Tổng đừng hiểu lầm chỉ là muốn chào hỏi, tiện hỏi thăm Cô Trịnh đây là thế nào với con trai tôi thôi, nghe con trai tôi bảo là quen biết cô ấy. _ Bị Dương Vĩ chặn đầu, lão có phần bí bách tìm đại 1 cái cớ.

-Có phải vậy không. . .? _ Dương Vĩ vừa nói liếc ngang qua Tổng Hào 1 cái sau đó nhìn qua Nguyệt Hàm, thâm ý dò hỏi.

-Đúng vậy Dương Tổng. Ông Tổng đây thật rất quan tâm con trai mình, cũng đặt biệt rất biết cách quan tâm cả bạn bè của con trai. _ Nguyệt Hàm ngồi trong người của Dương rất thuận tiện, nó lấy được vị trí lên mặt liếc xéo Tổng Hào.

Câu nói của Nguyệt Hàm làm Tổng Hào biến sắc.

-Vậy sao? Tiện đây tôi cũng muốn nói luôn, sau này tôi không muốn nhìn thấy con trai ông đến tìm người phụ nữ của Dương Vĩ tôi, có phần thất lễ quá! _ Chậm rãi nói, thọt nhìn ma mị hàm ý cảnh cáo.

Nguyệt Hàm sùng sốt, mắt trừng nhìn lên Dương Vĩ.

“Hắn ta biết Vĩnh tìm mình, thật đáng sợ”

Tổng Hào cuối cùng bị Dương Vĩ lấy hết khí thế, 1 chút mặt mũi cũng không có, lão ức nghẹn mà cuối mặt nhịn nhục.

Kế hoạch liền bị đổ bể

**

-Khốn khiếp, anh ta thì trong phòng ôm ấp cô thư ký, bắt mình đi mạo hiểm _ Nguyệt Hàm vừa đi vừa nghiến răng miết làm bầm, ra về tức giận.

Đôi chân dài ngang tàn khải khải bước vào 1 tòa trụ sở cao tầng. Mọi người ai cũng quay lại nhìn Nó ngây người. Một cô gái xinh đẹp vóc dáng mê người, rất nổi bật trong đám đông.

-Xin hỏi cô cần gì _ Một cô tiếp tân bước nhanh lại cúi chào vừa đi nhanh theo nó vừa hỏi.

Bước đi nó càng nhanh, vẻ mặt lạnh lùng, nói ngắn:-Không cảm ơn.

Đôi chân tiếp tục nhanh chóng bước lên thang máy, phong thái ngất ngưỡng như chẳng xem ai lọt vào mắt, cứ ngang nhiên đi lên tầng 25.

Là 1 thanh niên trẻ tuổi.

Anh ta có chút tò mò, liếc mắt nhìn qua nó:-Cô làm việc ở đây sao?.

Về mặt lạnh ngắt, cũng không thèm liếc nhìn 1 cái:-Không.

--Đỉnh---

Thang máy vừa mới mở, chưa kịp để anh thanh niên nói tiếp, nó thẳng chân bước ra.

Nó liếc qua 2 bên, đi thẳng vào 1 căn phòng. Rút trong người cái thẻ, tay thuận tiện quét qua 1 cái, hệ thống đèn lóe lên cửa lập tức tự mở ra.

Hành động nó ngày càng nhanh chóng. Ánh mắt bí hiểm lạnh ngắt. Miệng nói nhanh, đưa cái đồng hồ trên tay lên miệng:-Ready.! Khu 3 Tầng 25. Thông số dịch thuật 000238465654836####.

Đèn tự động trong phòng tự động chớp nháy, Mỗi động tác của nó như cái chớp mắt, nhanh và gọn. Mở các hệ thống máy tính, những thiết bị công nghệ lắp đặt được liên kết---Tít---Tít---Tiếng động phát ra từ những máy điện tử. Máy hệ thống phân tích dữ liệu, máy kết nối lập trình giải mã máy tính, máy sơ đồ cấu tạo tòa nhà. Hệ thống điều khiển từ xa, hệ thống camera toàn khu vực cách 300m.

Điều được mở 1 cách nhanh chóng, Nguyệt Hàm nghiêm túc tay không ngừng di chuyển trên những cái nút điều chỉnh, đèn chớp nháy liên tục.

Nó đeo tay phone vào.

-Hiện giờ là 30%, phân tích hệ thống

---Tít—tít---Màn hình đèn lập tức hoạt động thu thập thông tin.

Những con số hiện lên màn hình, tay Nguyệt Hàm không ngừng gõ vào bàn phím, cách vài giây lại điều chỉnh những cái máy công nghệ.

-250

-....._(Người bên kia trả lời)

-Ok.

-Yes, được rồi, bọn chúng đang xâm nhập, hệ thống báo cách đây 20m Hướng đông, _Miệng lẩm bẩm nói qua tai nghe.

-.....

-Shit, anh điên sao, một mình tôi, _Nguyệt Hàm cáo ngất. Tay không ngừng giải mã thông số.

---Đèn không ngừng chạy, chớp nháy liên tục---Tít—Tít-----

Bên Văn Phòng Chủ Tịch CEO

-Cô đem trả lại trường quản đi, bảo bọn họ làm lại bản kế hoạch, viết rõ bản cáo, lần này không được bảo họ nghỉ đi, _Dương Vĩ coi xong đóng lại thấy lên bàn, mắt lạnh nhìn lên Cổ Thiệu Mĩ.

Cổ Thiệu Mĩ mím môi gật đầu, mặt nghiêm túc không kém. Nhưng chân vẫn không hề bước ra, như có huyệt muốn nói.

Dương vĩ thấy cô chưa đi, nhướn mắt lên.:-Còn chuyện gì?

-Dương Tổng, hôm nay có cuộc hẹn với người của Tập Đoàn Dương Thiên.

Hắn lập tức chau mày, ánh mắt hơi khó chịu.:-Không phải xưa nay gia tiếp do phòng nhân sự tiếp sao.?

-Vâng, nhưng lần là Ông Dương Chủ tịch ra mặt hẹn, không thể để nhân viên giao tiếp thông thường, _Cổ Thiệu Mĩ cứng rắn nói.

Khoảng vài vai, tạt ngang 1 chút suy nghĩ, mắt nheo lại tà tà.:-Được, hẹn mấy giờ.

-6h tại nhà hàng *****

-Bây giờ là 5h _Hắn nhìn lên đồng hồ, ra về suy nghĩ gì đó. Cuối cùng nhìn Cổ Thiệu Mĩ định cuối chào ra, hắn lại cong khóe môi ẩn ý, nhạt giọng.:-Cô theo tôi đến. Giờ đi chuẩn bị đi.

-Vâng thưa Dương Tổng, _Cổ Thiệu Mĩ hơi ngáy ra 1 chút, nhưng sắc thái vẫn âm đạm như củ, gật đầu.:-Còn gì không thưa Dương Tổng.

Dương Vĩ đứng lên, bước đến nhấn nút, cánh cửa lớn mở ra, là 1 phong riêng nghỉ ngơi, hiện đại với ánh đèn xanh mờ ảo, hắn bước vào, nhấn nút tủ lớn, cửa tủ mở ra, hắn tiện tay lấy ra 1 cái đầm.

Chiếc Đầm màu đỏ rực, hở lưng, trong cực gợi cảm. Thấy vào người Cổ Thiệu Mĩ. Lạnh giọng, mắt chỉ liếc sơ qua cô.:-Mặc vào.

Cổ Thiệu Mĩ, kinh người, hơi hốt hoảng.:-Ồ đây sao?

-Chẳng lẽ còn chỗ nào khác. _Bằng quơ nói cách ẩn ý, hắn bước tới ghế ngồi, dựa vào ghế.

Cổ Thiệu Mĩ, hơi cong môi.:-Đùa sao.?

-Chậm trễ là do cô đấy, _Hắn nhìn lên đồng hồ, như cảnh báo.

Cổ Thiệu Mĩ hít lấy 1 hơi, cắn cắn môi, tay chậm chậm cởi nút áo, lộ 1 phần căn mọng của bộ ngực to.

Dương vĩ liếc nhìn nhếch môi, mắt sắc như dao, gương mặt tuấn lãng trở nên thú vị.

Trở lại căn phòng trong trụ sở tòa cao ốc.

-Shit,bọn chút phá hủy được rồi,nhanh chóng cắt mạng đi,chỉ còn 5% nữa. _Mắt chăm chú nhìn lên màn hình,tay liên tục lướt nhanh,phát ra âm thanh vào bộ nghe.Nguyệt Hàm xoay ghế ra sau,tay chỉ lên tấm kính lớn,màn hình cảm ứng siêu mỏng,những lập trình tinh vi hiện ra.-----Tít—tít-----

-Nó chờ đợi nhìn lên màn hình máy tính,Ô chỉ % đang chạy.ánh mắt đầy chờ đợi.

---Perfect---

--Good--_nó cao giọng vui mừng-Xong rồi.haha.

Bên kia bọn người Mĩ làm việc trong nhà xanh.

Tất cả màn hình đang hiện tự động tối đen,bọn họ giật mình,sững sốt,như nào loạn,miệng không ngừng nói lớn.

-Fuck,cái gì thế này.

-Shit,ai đã làm

-What The Fuck.?

-Cái chó gì thế.Bị hack rồi.

.....\$@#%/%#%\$%T\$%

Tất cả nháo nhào lên,liên tục tìm cách làm cho màn hình sáng lên,bấm liên tục,tất cả không ngừng chửi nhoi cả lên.

-Còn không mau đi._Lạc Thần bên kia trợ giúp,nói nhanh vào bộ nghe,

-Ok,bao lâu thì lão đại đến.còn 30phut nữa _Chân bước nhanh đến cái tường.Miệng vừa nói tay nhìn vào đồng hồ.

Nguyệt Hàm thuận tay lại tút ra tấm thẻ,lướt lên cái máy,--Tít---Đèn chạy qua.Cửa trên vách tường có lắp đặt máy.Thật ra đó là cái tủ,nhưng được lập trình bằng hệ thống bảo vệ tiên tiến.

Nguyệt hàm vội vàng lấy ra cái thùng sắt lớn.—Lạch Cạch—

Mở ra cả bộ súng.Súng bắn điện tử,Súng bắn tia,Súng hơi.Súng Ống. Súng trường bắn tia SV-99, Súng ngắn MP-471, Súng ngắn giảm thanh PB/6P9 được cải tiến từ súng ngắn Makarov PM, với đặc điểm nổi bật là được lắp hai lớp ống giảm thanh.

Nguyệt Hàm mau lẹ nạp đạn vào cây súng ngắn Mp-471 nạp đạn,bỏ vào bao da đựng súng bên người.Cầm thêm cây súng trường bắn tia,thử nhoe mắt ngắm

Luân động nó mở ra 1 cái túi.Lôi ra những cuộn dây thùng lớn và móc sắc lớn.Nhanh nhào làm rất gọn gàng từng cái.Vặn ốc cột chặt dây,Móc vào người.Nó đeo bao súng trên lưng.

-Mau lên,bọn chúng sắp phát hiện ra chỗ rồi._Lạc Thần bên kia hỏi thúc.

Nguyệt Hàm nhếch môi cười đất ý:-Bảo chúng đến đi.Tôi đi đây.---LET’S GO

--Yahoooooo---Nguyệt móc dây,Đu qua dây cáp bên khách sạn bên phía kia tòa nhà.Thả người dây chạy qua bên đầu bên kia.

Súng vốn không hề nhẹ,đu dây thì càng khó cho trọng lượng,nhưng nó đã được huấn luyện những cái này từ trong Sát Bang,vốn giờ không thành vấn đề.

Leo được qua sân thượng bên kia.Nhanh chóng lấy bao súng giấu ra.

Lắp đặt dễ lên ngắm.Nguyệt Hàm mặt đánh sắt.Ngắm xuống.Phóng to nhìn thấy bọn người Mĩ áo vest đen chạy ào ra,nhưng đang tìm kiếm cái gì,rất vội vàng.

-Có 4 tên thôi sao._Miệng thì thảo,mắt đưa vào bản ngắm

-Chờ đã..xem ai nào.._nó càn này môi càng cong lên thú vị,tà tà nói-Lockgert Maccheal,đứng lúc lắm. .Giời lắm. .đứng yên xem nào.

Dưới đất Phòng Trụ sở lúc này,1 ông người Mĩ từ trong xe bước ra,những kẻ kia nhanh chóng đến đón tiếp.

Thật ra hack chỉ là 1 phần khiến gã đàn ông đó xuất hiện,thông tin trụ sở chính bị hack tài liệu mật tức nhiên tướng phải ra mặt.Cũng là thời cơ tốt.

Nó ngấm vào tim Lockgert, lập tức máy bản ngấm của súng liền phân tích người hấn, phóng to từng bộ phận cơ thể, bản điện tử hiện gần hơn.

----Bùm---

-Perfect---Nó cao giọng, hí hửng. :-Không tệ..!

Lockgert Maccheal bị đột ngột ngã lăn ra, mọi người hoang mang nhào tới, đạn ghim trúng vào ngực trái, máu bắt đầu ứ ra, cơ thể gã co giật.

Mọi tên cận vệ bắt đầu chạy tóang lên chĩa mũi súng lục soát.

--Haiz...Thư giãn cái đã.._Nó giờ tay cao, bẻ cổ tay, vắn vẹo người.

Dọn dẹp xong, lập tức xuống dưới lầu. Như Đã hẹn đặt phòng trước.

-Cô có 20 phút._Lạc thần bên kia nói.

-Oke oke..tắm cái đã._Nhân viên dẫn nó vào phòng Vip khách sạn.

Xoay qua anh nhân viên, mỉm cười. Cho 1 chai Vang đỏ năm 96. Cảm ơn. !_Nói xong nó đóng cửa.

Từng bước đi vào, cởi quần áo ra ném xuống sàn.

Lộ ra đường cong quyến rũ, cái mông căng tròn láng mịn, nước da như sữa trắng.

-Dương Tổng, ngài tử tế 1 chút._Cổ Thiệu Mi cuối đầu, rụt người lại.

Bên trong xế hộp, chiếc xe dạng dài, có thể ngủ, và cả quầy rượu nhỏ.

Dương Vĩ, liếm vành tai Thiệu Mi, đưa tình kéo cô vào người. :-chẳng phải cô muốn thế này sao?

-Ngài nói gì?_Thiệu Mi nhướng to mắt lên nhìn.

Dương Vĩ nhếch méch cười, chế giễu:-Yên phận 1 chút, sẽ không bắt hại gì đâu, nhưng nếu là cố tình..._Mắt quỷ dị, trong mờ ám, nói lấp lửng:...Lúc đó tôi không nhẹ tay đâu.

Kính hải!

Thiệu Mi mở to mắt, Trong bộ váy kiều gọi, đáng vẻ thanh như ngọc động lòng người, co rút 1 chỗ.

-Ngài có ý tứ gì?_Giả vờ không hiểu. Cổ Thiệu Mi cau mày hỏi.

Sự thâm sau trong ẩn tình của Dương vĩ, có thể ít ai đoán ra, cũng có lúc Dương Vĩ sẽ để lộ ra cái thâm ý của mình. Người thông minh ắt sẽ biết.

Dương vĩ không trả lời thêm, chỉ đưa mắt mang ý cười giễu nhìn Thiệu Mi. Hẳn cô cũng hơi kinh hoàng vì điều gì đó, mắt cô hơi cuối xuống.

Đến nhà hàng 5 sao.

Sắc mặt của 1 lão già đứng tuổi, trông vẫn còn rất oai phong, điềm tĩnh, mang 1 khí chất khác thường, nhìn là biết người không tầm thường. Không lộ ra bên ngoài 1 chút biểu cảm nào để người ta nhận ra.

Mặt đánh lạnh, nhìn sao thấy được sự cao cao tại thượng như 1 con mãnh thú già đang ẩn nấp. Mắt sắc bén vô cùng.

Cả hơi thở cũng làm người ta lạnh đến rợn người.

Dương Vĩ vừa vào cửa, đã chăm chú nhìn thần sắc của Dương Lão gia. Phong thái ngạo mạn của hấn cũng không hề kém cạnh, khí chất hơn người cũng không bị dương Lão lấn át.

Thiệu Mi với vẻ đẹp mỹ miều vốn có, cộng thân hình gợi cảm, vừa sánh vai cùng hấn bước vào, ai cũng trở mắt, trầm rồ ngưỡng mộ.

-Thật thất lễ, để Dương Lão gia chờ lâu._Dương vĩ nhặt giọng, nhưng pha 1 chút dặt ý.

-Không sao, tôi có thói quen đến sớm thôi._Mặt lạnh toát, Dương Lão gia phát ra từng âm ồ ồ.

Thấy Dương Lão gai nhìn qua Thiệu Mi, mắt như muốn hỏi “đây là ai”

-Giới thiệu với Dương Lão gia,đây là thư kí riêng của tôi Cổ Thiệu Mĩ.

Cánh môi cắn bong bầy mỉm cười cuối chào duyên dáng.

Dương Vĩ và Dương Lão gia.Hai người đứng bắt tay nhau chào hỏi.Đó cũng chỉ là cách người ta nhìn bề ngoài như 2 nhà thương gia.Bên trong cái bắt tay siết mạnh đầy bí hiểm,mắt đối mắt,cả 2 như 2 con mãnh thú chuẩn bị vồ cắn nhau,nhưng lại che giấu điều đó thật kĩ.

-Lấy cho tôi chai Vang đỏ năm 96.Cám ơn._Dương Vĩ mở Menu chọn.

Nhìn lướt qua,hắn đảo mắt trên mặt đồng hồ.Con số chỉ 5h55 phút.

Thiệu Mĩ cũng chú ý nhìn qua sắc mặt hắn.

Thả người trong bồn tắm,chiếc bồn lớn làm bằng thủy tinh dày,khắp phòng tỏa ra mùi hương dịu nhẹ ,thư thái,hơi nóng xông lên làm căn phòng tắm hiện đại sang trọng này thêm mờ ảo.

Ngắm trong những cánh hoa hồng,Nguyệt Hàm nhắm mắt lại hưởng thụ,nhắm nhám 1 ngụm rượu vang đỏ năm 96.

---Cộp---

Tiếng động nhỏ vừa phát ra,Nguyệt Hàm mở mắt ra,liếc ra cửa như 1 con dao nhọn,ánh mắt dè chừng phòng bị.

“A?”

---Cộpp—Cộp—

Âm thanh ngoài cửa vang lên xáo động.

Cả đám ngoài cửa rầm rập kéo tới,mặt hung hổ giống sát thủ,đeo kính đen,thân hình cao lớn đồ bộ với bộ đồ đen.Đi khắp nơi tìm Phòng.

Một tên mở cửa phòng nó.Nhưng phải có thẻ mở phòng,Phòng nay loại Vip nên không thể tự tiện.Nhân viên sốt xót lo sợ ngăn cản họ.

-Không được,các anh không thể quấy rối khách của chúng tôi.Còn tiếp tục sẽ gọi cảnh sát_Anh quản lý chặn trước.

-Bốp---Gã áo đen mặt lạnh băng,cùng đám người nắm cổ anh nhân viên đẩy ra.

Bọn họ không dùng thẻ,1 tên áo đen khác mở cái máy mở khóa,dùng 1 cái thẻ khác,đưa vào máy tạo mã thẻ,thông số hiện lên,hắn rút thẻ khỏi máy,quét qua khe khóa.Cửa tự động lập tức mở,tên tay bọn chúng chuẩn bị rút trong người ra khẩu súng.

Tư thế chuẩn bị.

---Cạch-----

Nguyệt Hàm trong lúc bọn họ bên ngoài xông vào,chỉ kịp phóng ra khỏi bồn tắm,khóac vào cái áo chàng tắm màu kem.

Bọn chúng xông vào,liền dừng đứng lại.

Nguyệt Hàm lộ ra cặp chân dài thon đầu khiêu khích,hé mở nửa bộ ngực còn chưa đóng kín.

Nó dựa vào chiếc ghế salong màu đỏ nhung.Làm cho nó như 1 nữ hoàng gợi cảm.

Bọn sát thủ hơi gầy người,có tên còn đưa ánh am71t thềm thường.

Duy chỉ tên chỉ huy,to lớn nhất,mặt sắc lạnh nhất,luôn tỏa ra mùi tàn khốc.Hắn cầm súng giơ cao.

Mắt đưa tình,mê luyến,nó nâng ly rượu vào miệng,thong thái rất tự nhiên,chẳng hề sợ hãi.

-Chính là cô._Tên áo đen mặt lạnh ngắt gằn giọng.Nhưng mắt vẫn luôn chăm chỉ nhìn từ đôi chân dài đang khoeo ngầy giờ lên,làn da trắng mịn dần lộ ra nhiều hơn,đến sâu bên trong bắp đùi.

Môi nó cong lên,gọng dịu nhẹ:-Anh đang làm tôi sợ đấy,anh đẹp trai.

Một tên đằng sau ghé vào tay tên chỉ huy,nhỏ giọng:-Cô ta là người trong hình,ông chủ nói thủ tiêu.

Tên chỉ huy mặt đá “hừ” lạnh tiếng.

-Cô nhích nhích nữa thì đừng viên đạn này thuộc về cô đấy_sư đe dọa,mũi súng chĩa vào người nó.

Nó vẫn tỏ ra rất bình ổn,gọng vẫn rất tự nhiên:-Sao,tôi nhích nhích thì anh chịu không nổi sao._Mắt đầy dâm tà nhìn xuống “Lão nhị” của hắn ta,đang nhô cao đòi quyền được phóng thích.

Súng chĩa gần hơn vào Thái Dương.Hắn ta là đang cố kìm chế bản năng.

-Trời cô ta đem đi._Hạ lệnh,hắn liếc mắt qua bọn thuộc hạ.

-Khaon,tôi phải mặc nội y đã._Miệng cười tà,mắt đầy mờ ám.Nó giờ chân lên,như ẩn hiện bên trong,kích thích tr li tò nó của người khác.

Mấy tên sát thủ lúc này kính đèn điều tháo xuống hết,cổ họng nuốt bước bọ liên tục,mắt không ngừng chiếu lên da thịt và khe hở phía trên của Nguyệt Hàm.

Người nó chỉ khác mỗi cái áo chòng tằm,nên da thịt hay bên trong cứ liên tục ẩn hiện.Mắt nó phong tình liếc ngang,đầy tà mị.Nhìn bọn chúng đang như hổ đói thèm khát mình.Nó rút từ từ cái dây chòng ra.

Cả đám như bị lửa thiêu đốt.Duy chỉ có tên chỉ huy vẫn giữ thái độ lạnh tanh,không dung tục,chỉ là bề ngoài,nhưng”Lão đệ của hắn thì đang kêu gào thảm thiết”

Bộ ngực căng tròn mịn như bầu sữa ngọt,đang ngẩng cao đầu thách thức.Lúc này đột nhiên bọn họ sắp được mãn nhãn thì nó lại xoay người lại.Làm bọn chúng ức nghẹn

-chết tiệt,sao lại xoay đi chứ_1 tên ức chế hét lên.

-Fuck,cối hết đi,ông đây thèm lắm rồi_Tên khác dung tục phát ra tiếng kêu đói.

Tên chỉ huy mặt đá bước tới,Tay thô lớn nắm lấy vai nó,định kéo người nó lại.

--Bóp---Rầm—Bụp—bụp---Hự.

Quay nửa người,bạn được chiếc quần lót vào.Nó còn để ngực trần,nhưng vẫn chưa cởi áo chòng ra.Một chân đá vào tay cầm súng của tên chỉ huy.Súng vang ra.Nó đá vào đầu tên 1 cái,Hắn choáng váng,lảo ra sao.Lúc này bọn người họ cảnh giác cùng xông lên.

Nó lộn 1 vòng ra bên ghế,che đạn.Bắt được cây súng.

--Bóp—

Súng vừa trên tay lên chỉ huy đã cây súng văng lên cao.

Nó ngẩn lên,Cả nó và tên chỉ huy cùng bay lên chụp lấy.Tên chỉ huy định đá nó 1 cước,nhưng bị chiêu Mĩ nhân kế làm lóa mắt.

Lúc bay lên,cái áo chòng tung ra,cả bộ ngực tròn cũng nhảy theo,nó là đang dụ dỗ giết người,cái đầu xinh xắn hồng hào đang khiêu chiến bản năng đang ông của hắn.Theo bản năng,tay đáng lí chụp súng lại không thèm,nà phản xạ chụp tới bộ ngực tròn căng đang hé mở ẩn núp bên trong cái áo chòng tằm

---Bóp---

Nó cuối cùng lấy được súng,tay hắn chưa đưa tới,nó đã né ra,Thúc cho hắn 1 cái.

---Đùn—Đùn---Đùn---Đùn----

--Xoảng---Xoảng---

Mọi thứ bên trong sang trọng xinh đẹp lúc đầu đều sau vài phút đã bị tan hoang.

Nó hạ ngục được 4 tên.

Tên chỉ huy bắt đầu giận dữ,máu nóng dồn lên người đỏ rần.Hắn rút trong người 1 con dao,được thiết kế như 1 cái thước nhỏ,lúc cần,ấn nút con dao dài 30cm bật ra bén ngọt.

Nó nút dưới ghế sofa.Cầm súng đoán đạn chỉ còn 1 viên.Voi sức nó,tên này không thể dùng tay không để đánh.

Tên sát thủ lại gần,có phần cảnh giác.dao dài giờ cao.

Nó quyết định bật dậy.Giờ súng lên bắn.---Đùn---

-Fuck---Tức giận nó chửi thề,nghe rầm.Đáng lí là trúng,nhưng tên kia rất nhanh né kịp.

Nhìn con doa nó thấy ớn ớn ăn mà lùi dần,muốn tìm vũ khí nào để chống trả.

--Yaa—Tên sát thủ gầm 1 tiếng,mặt khát máu.Con dao lon gior lên cao chém xuống,nó gior tay ra kìm lại tay hấn ta.

Con dao đang dí sát vào mặt nó,còn 5cm nữa,mồ hôi nó dần tuông.

---Choang---Xoang---Tiếng thủy tinh bể,cả cửa kính bị vỡ tung ra.Thoát hiện 1 thân ảnh.

---Bốp---Rầm---

Bị kinh hồn,tên sát thủ hơi hoang mang nhìn ra ngoài,chưa kịp chớp mắt,bị 1 cước mạnh như đá đập vào đầu,mắn vật ra đất.Nó hốt hoảng nhìn lên.

Thân hình cao lớn như thân cây cổ thụ,gương mặt lạnh tanh sắc mùi sát khí,đầy vẻ u ám.

-Lão đại!_nó bất ngờ thốt ra,mắt tròn to.

Gương mặt tuấn lãng,sắc cạnh đánh chặt,nhìn xuống thân hình cô. Cô đang khoe khoang cho chúng xem sao?.

Phía Sau tên Sát Thủ,lom khom bò dậy,mò lại cây dao nằm trong tay.Muốn chém lên người Dương Vi.

Dương Vi đang xoay lưng với hấn.Nó tròn mắt lớn,kính hải thét lên. Lão đại,coi chừng!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

-Lạc Tư,đi đâu mà gấp dữ vậy?_Phúc Hoàng ngồi đọc báo,mắt vẫn không hướng nhìn về Lạc Tư,miệng điềm nhiên nói,1 tay khác nâng tách trà lên miệng,thong thái rất tao nhã.

Lạc Tư ra về vội vã,chạy lên tầng lầu,rời chạy ra bếp như tìm gì đó.

-Nguyệt Hàm đâu?cô ta biến đâu rồi?_Lạc Tư tò mò,hỏi nhanh Phúc Hoàng.

Tay đặt tách trà xuống,ánh mắt vẫn chăm chú xem báo,miệng nói:-Đi làm nhiệm vụ rồi.

-Nhiệm Vụ_Lạc Tư lập lại-Khi nào cô ta về,tôi có việc cần gấp.

-Anh thì có gì mà quan trọng,lúc nào hai người gặp nhau không kéo bảo cũng kéo lũ tới,làm không ai yên.Tốt nhất là cả hai không nên gặp thường._Phúc Hoàng chăm chọc.

-Tào lao!_Lạc tư cong môi,không thèm chấp.

Cửa bên ngoài mở,có người vào.

---Đình---

Cánh cửa tự động mở ra.Làm chú ý tầm nhìn của Phúc Hoàng và Lạc Tư.

Thân ảnh cao lớn,tỏa ra hàn khí băng lãnh,trên nét mặt tuấn mỹ lộ ra chút âm u,nét đẹp đã che khuất đi biểu cảm của hấn.Hai cánh tay đang bận bịu bế Nguyệt Hàm,cô vốn là người có thân hình cao,đối với phụ nữ,thì cô đạt tiêu chuẩn của thân hình hoa hậu,nhưng khi nép trong lòng hấn cô chẳng khác gì 1 đứa bé

-Lão đại,sao thế?_Lạc Tư nhìn thấy vội chạy tới.

-Phúc Hoàng cũng không tỏ ra điềm nhiên nữa,bật dậy khỏi ghế:-Nguyệt Hàm,có chuyện gì?

Ánh mắt đen lạnh toát,hấn khô đặc nói-Không có gì,cô ta chỉ bị thương nhẹ,chùng nào tôi cho phép mới được vào phòng.

Ngang nhiên bỏ mặc 2 cặp mắt ngơ ngáo.Phúc hoàng nhìn thấy bàn chân nó tuôn máu,lòng sốt xấn.Nhưng chỉ lặng nhìn bóng lưng Hấn đi khuất hành lang.

Max bế nó lên giường.Băng vết thương trên mắt cá chân nó.

-Lúc này...anh tại sao lại tức giận?_Nguyệt Hàm nhìn xuống gương mặt lạnh băng rụt rè hỏi.Hồi tưởng lại hoàn cảnh lúc này.

---Choang---Xoàng---Tiếng thủy tinh bể,cửa kính bị vỡ tung ra.Thoát hiện 1 thân ảnh.

---Bốp---Rầm---

Bị kính hôn,tên sát thủ hơi hoang mang nhìn ra ngoài,chưa kịp chớp mắt,bị 1 cước mạnh như đá đập vào đầu,mắn vật ra đất.Nó hốt hoảng nhìn lên.

Thân hình cao lớn như thân cây cổ thụ,gương mặt lạnh tanh sắc mũi sắt khí,đầy vẻ u ám.

-Lão đại!_nó bất ngờ thốt ra,mắt tròn to.

Gương mặt tuần lẳng,sắc cạnh đánh chặt,nhìn xuống thân hình cô:-Cô đang khoe khoang cho chúng xem sao?.

Phía Sau tên Sát Thủ,lom khom bò dậy,mò lại cây dao nằm trong tay.Muốn chém lên người Dương Vĩ.

Dương Vĩ đang xoay lưng với hắn.Nó tròn mắt lớn,kính hải thét lên:-Lão đại,coi chừng!

Dương Vĩ tỉnh mắt,xoay nhanh cho hắn 1 cước vào bụng.

Xe cảnh sát kéo đến dưới tòa nhà.Nó nóng vội nhìn ra cửa.

Dương Vĩ nhao tới ném tên đó vào tường,như 1 tên quai vật mạnh sức mạnh hủy diệt,ánh mắt hằn ra tia khát máu.Tên đó cả người như không còn sức,máu phun ra từ miệng.

-Đi thôi,đừng đánh nữa.Cảnh sát tới rồi_Nó kéo tay Dương vĩ lại,kéo ra chạy.

Vừa lúc cả 2 muốn trốn khỏi,lơ là,tên đó nhìn thấy con dao bên cạnh,léch người vươn tay tới cầm lên phóng tới sau lưng Max.

Nguyệt Hàm thân thủ vốn rất tinh,cảm giác được đẩy Max lệch sang bên,nhưng sơ suất con dao xẹt qua chân cô.

--Á--

-Nguyệt Hàm_Dương vĩ hốt hoảng,bé người nó lên.Lần này con giận càng kinh dị hơn.

Dương vĩ cầm con dao lên,gân tay nổi lên cuống cuồng.Con dao nhanh chur chớp cắt đứt hết mạch máu của tên đó.Thú tính của Max không còn kiềm được khi thấy Nguyệt Hàm bị thương.

Không ai có quyền làm tổn thương đến Nguyệt Hàm trừ hắn ra.Tên này hắn không còn muốn toàn thay mà chết.

Tên sát thủ,gào thét.Cơ thể như được tắm bằng máu,không ngừng tuôn.[/color]

Trở lại căn phòng 2 người.

Không hề lên tiếng,hắn im lặng để Nguyệt Hàm với nhiều mâu thuẫn

Max chăm chú băng vết thương trên mắt cá rất cẩn thận.

Không hiểu ánh mắt Nguyệt Hàm không dời đi khỏi hắn,cảm giác rối loạn trong lòng nó,bất chợt đôi môi thốt ra lần nữa:-Anh nóng giận là vì tôi bị thương sao?.

Cô trước nay chưa từng nhìn thấy nét mặt rợn người như thế của Max,hắn luôn biết điều khiển cảm xúc của mình,không bao giờ để lộ.Thế nhưng...

Hắn nhướng đôi mắt bén nhọn,sâu tận không đáy.Tay vẫn linh hoạt quấn vòng băng,âm thanh rất trầm,nghe rất chán ghét:-Sao?Từ bao giờ mà cô lại giỏi hoảng tưởng thế hả?

Nó nhăn mặt,nhech môi chán ghét"Cái tên bã đậu,1 câu từ tế cũng không nói được...Ấchh..thật muốn đá cho hắn 1 cái quá đi"

Cấn môi tức giận:-Thế sao anh lại nổi điên lên thế,rõ ràng lúc đầu anh không định giết tên đó còn gì?

-Yaa..Yaa...đ...au..đau._Nó hét lên.Không biết vô ý hay có tình hoàn tất hắn liền nấn cho nó 1 cái vào vết thương.

-Biết đau thì ngâm mồm lại đi._Thái độ lạnh lùng của hắn,1 chút cũng không chịu dịu dàng.

Tự nhiên Nguyệt Hàm lại thấy,hắn lúc này thật sự rất đẹp trai đi?Ấch..đang nghĩ gì thế chứ,,A..a điên rồi"_Nó ngã vào đầu 1 cái thật ngu ngơ.

Hành động ngờ nghệch khó hiểu kia, làm hấn chú ý, cắt xong hộp y tế, hấn chăm chăm nhìn nó.

-Sao? Sao thế, anh nhìn cái gì?

-Cô chẳng những bệnh hoang tưởng, mà con bị bệnh điên. Phải không? _Câu nói thể kia, mà lại phát ra từ gương mặt thản nhiên, nhạt nhẽo thật không có gì đáng kể.

-YAA... Lão đại, anh đang mắng tôi, hay hỏi tôi vậy hả? _Sùng mang, tron mắt, nó cay cú.

--Cốp--

Hấn kí vào đầu nó 1 cái.

-Á..A..đau quá, anh làm gì thế hả? _Nó xoa đầu, nóng gập lên, hậm hừ nhìn hấn”Tên đầu bả đầu anh”

-Nếu còn dám khoe khoang trước mặt đàn ông khác, không chỉ có cái cốc đầu, mà tôi sẽ làm cô la không ra tiếng nữa. _Mặt đanh lại, quần tôi hiện lên gương mặt hấn, vô cùng sát khí.

-Hả?.Anh nói ... khoe khoang cái gì? _Nó ngờ nghệch, nhú mày hỏi lại.

Tự nhiên nó lại sực nhớ lúc hấn xuất hiện tại đó, hấn cũng có nói như thế “Cô đang khoe khoang cho chúng xem sao?”(À, thì ra là ý này)

Dáng người to lớn, lạnh lùng quay đi ra cửa.

-Lão đại, cảm ơn anh..đã đến! _Nó nói vọng tới sau lưng hấn, nhìn từ sau 1 bờ vai rộng vững chắc.Nó có chút bối rối.

-Không cần, tôi chỉ không muốn... Sát Bang lại có thêm cái bàn thờ, dù gì cũng chắc chỗ cho cô rồi! _Phát ra 1 câu bá đạo.Hấn bước nhanh ra.

--BÓP--THUẬN TAY NÓ LUYỆN CÁI GỐI RA HUỐNG HẤN, ĐÁNG TIẾC CÁNH CỬA ĐÃ BỊ HẤN ĐÓNG KỊP THỜI.

-Gì...Gì.. Ý ANH LÀ SAO HẢ.?NÀY!..NÀY! NÀY! ĐÚNG LẠI ĐÓ, BÀN THỜ CÁI SHIT ẤY! _MẶT LÚC ĐẦU CON NGU NGO KHÔNG HIỂU, MỘT GIẤY SAU...NÓ GẦM LÊN.

Tức đỏ mặt.Đột nhiên nó giựt bắn người, chau mày.”Max, thái độ đó là sao, anh ta biết nói đùa từ lúc nào, còn biết chọc tức người khác á, kì lạ, mình lại thấy không đáng sợ.”Trợn mắt nó nhớ ra ,tự lấy tay bịt miệng”Mình vừa mới lớn tiếng với lão đại, ắc..hấn có nghe không nhỉ?”

Bước đi xuống lầu, khuôn mặt tuần lẳng, lạnh nhạt lại hé nở 1 nụ cười khó thấy.

-Phúc Hoàng, Lạc Thần Vào phòng tôi! _ánh mặt chuyển biến khác hấn, Max hất mặt ra lệnh, nhanh chóng đi vào phòng mật.

Căn phòng được lắp đặt cách âm, bên ngoài sẽ không thể nghe bất cứ âm nào từ phòng, dù là âm thanh lớn.

-Lần này bọn chúng đã cài người vào trường đại học, lợi dụng bọn sinh viên để giao dịch.Hai người biết chứ? _Khí thái như 1 vị vua đầy quyền lực, ngược nhìn Phúc Hoàng và Lạc Thần.

-Vâng, chúng tôi biết _Thể hiện thái độ khẳng định, Cả hai đồng tyhanh gật đầu.

-Mau đưa người vào đó.Không để súng ống của chúng trót lọt.Còn nữa,Đưa thông tin này cho bọn Tinh báo bên Washington,đường dây vận chuyển từ Trung quốc. _Hấn lạnh giọng,âm khí vẫn cuồng cuộn.

-Lão đại,anh nghĩ ai mới có khả năng giao nhiệm vụ này? _Lạc Thần lên tiếng.

-Hay là TRisbow đi,anh ta có nhiều thành tích trong Sát Bang. _Phúc Hoàng,nhạt giọng.

-Không. _Giọng chắc nịch,hấn quỳ dị nhìn mờ ám.

Phúc Hoàng và Lạc Thần hơi ngạc nhiên nhìn nhau.

-A..chào bạn, bạn là sinh viên năm nhất sao? lạ mặt quá! _Một nụ cười sáng chói như thiên thần giờ tay hướng ra, ngụ ý bắt tay.:-Minh là Nguyễn Nhã Tư.^^!

Về mặt lạnh nhạt, không 1 chút hào hứng,Nguyệt Hàm trong cặp mắt kính cận gọng đen, liếc ngang qua nhưng tỏ ra không để tâm.Trên tay ôm 1 đóng sách vừa mới nhặt lên.

Nguyệt Hàm lướt ngang qua, chẳng nói 1 câu cảm ơn cô gái vừa giúp cô nhặt sách lên.

-Khoan đã!_Nhã Tư quay sang đặt lên vai Nguyệt Hàm, tỏ ý muốn nói chuyện.

Cô dừng lại.Chờ người đằng sau lên tiếng.

-Mình làm bạn nha,bạn tên gì thế.Sau này cứ gọi mình là Tiểu Tư Tư..^^!_Vẫn nở nụ cười,vốn không nghĩ là đang làm phiền người khác.

Nguyệt Hàm xoay qua,đằng sau cặp kính cận là đôi mắt to long lanh, nhìn chăm chăm vào gương mặt thiên thần nụ cười kia,lạnh giọng nói.:-Trình Nguyệt Hàm,xin chào!

-Woa,người xinh đẹp cái tên cũng thật tuyệt,nghe không giống tên người Việt Nam nhỉ...^^!_Lại nở nụ cười,mắt chớp chớp,như đẩy ngưỡng mộ

Nguyệt Hàm chỉ mỉm cười,đôi môi đỏ mọng cất lên,nhưng lại rất lạnh lùng:-Còn chuyện gì không?

-À..không,mình chỉ muốn biết bạn học năm mấy ,khoa nào thôi ^^!_Cười tương về mặt ngây ngô nhìn Nguyệt Hàm tò mò.

Nguyệt Hàm vốn cảm thấy phiền phức,nhưng cô gái này nói nhiều lại mang người ta cảm giác không ghét được.

-Năm nhất, khoa ngoại ngữ._Gắn gọn xúc tích,Nguyệt Hàm tỏa ra khí chất lạnh lùng xinh đẹp.

-Woa...Trùng hợp thật,mình là năm 2,khoa ngoại ngữ ,hìhi vậy mình là đàn chị rồi.Nhưng mà lại thích là bạn thôi,không câu nệ là đàn chị,đàn em gì cả,bạn không cần lễ phép_Lại hâm hờ,cười tí mắt,cứ đứng tự biên tự diễn.

“cô gái này thật làm người khác không chịu nổi,quái dị thật”Nó suy nghĩ,rồi quan sát Tư Tư.

Là 1 cô gái giản dị,quần jean áo thun,tóc ngắn cá tính,nhưng lại có nụ cười thiên thần đáng yêu,nước da trắng sáng,dáng người nhỏ nhắn.

-Tới giờ lên lớp rồi đấy,vào đi._Tư Tư tự nhiên kéo tay cô đi theo.

Tan giờ

-Đây không phải cô học năm 2 sao,sao suốt ngày cứ theo tôi vậy?

-Ồ..._Tư tư ra vẻ kinh ngạc,to mắt thốt lên.

Làm nó hơi giật mình.:-Có chuyện gì vậy?

-Ồ,ki lạ thật,đây là câu đầu tiên dài nhất bạn nói với mình đó...^^!_Tư tư đưa ngón tay ra đếm từng chữ nguyên Hàm vừa nói!_Ồ..là 15 từ...^^!

“Oh My God,cô ta đang khen hay đang nói móc mình vậy,ki quái!”Nó hơi động mi,nhìn chăm chăm nét mặt hờ hờ của Tư Tư.

-Ấy,bạn đi đâu thế!_Tư Tư gọi tới,thấy nó đã bước đi trước.

-Về nhà!_Vừa đi nó vừa nói,giọng nhạt lạnh.

-Đề ăn mừng này làm bạn,chúng ta đi ăn đi._Tư tư vỗ tay,chạy theo,--Tiểu Nguyệt...đội mình với.

-Sao mấy người tào bậy tôi làm toàn chuyện quái gì không thể.Không có cái nào hay hơn sao?_Nguyệt Hàm tức giận,nhìn lên màn hình lớn bên kia.

Gương mặt đẹp trai của Lạc Thần nhìn lúc nào cũng không cảm xúc,như khúc gỗ,hiện lên màn hình bên kia.:- Chẳng phải cô bảo về nước rất chán sao?.Bây giờ được đi học,cô không phải rất thích?

-Thích..thích..cái móc.Học gì chứ,Ồ Hoa kì chẳng phải học hết rồi sao,giờ còn học,tôi ngán tới cổ rồi nè._Nguyệt Hàm hậm hực,bực dọc,rót nước ực vào miệng.

-Cô tưởng cho cô đi học không chắc,nhiệm vụ cô phải tìm ra kẻ bọn Buồn vũ khí của Trung quốc cho người trộn vào trong trường đại học Bách Khoa.Ngăn cản chúng hành động.

-Ôi trời,điên chắc,Trường học thì ai đi buồn vũ khí hả.?

-Khi nào nào thì cái đầu cô có thể gấp được nhiều nếp nhăn đây.Đây là danh sách sinh viên có khả năng là người bọn chúng.Vì là sinh viên nghèo,xà nhả,cần tiền,nên có thể sẽ bị chúng lợi dụng tiêu khiển.

-Nhưng..mà..nhiều như thế thì...

--Tít-Màn hình tối đen.

--Này.! Tên khốn chưa nói xong mà.

Nguyệt Hàm dò từ trên xuống,cô kinh ngạc dừng lại cái tên trong danh sách.

NGUYỄN NHÃ TU

GIỚI TÍNH:NỮ

SINH NĂM:XX/XX/XXXX

KHOA NGỎAI NGỮ

NĂM 2

.....

....

-Nụ cười này chính xác là cô ấy!_Nguyệt Hàm nhìn kĩ tấm hình lí lịch,ánh mắt sắc bén.

-Đuổi theo nó,mau lên_Tên đầu đàn mặt giận dữ đuổi theo.

Cả đám giang hồ trượt đuổi 1 tên thanh niên người Tây lai.

-Á.._Nguyệt Hàm vừa bước ra siêu thị,bị tên Tây Lai chạm phải.

-Sorry,Cô không sao chứ?_Ánh mắt nóng vội,bối rối nhặt túi đồ Nguyệt Hàm lên.

-Không sao,nhóc là người Lai à?_Nguyệt Hàm phui tay,trông thấy 1 thanh niên vô cùng tuấn tú,tuyệt nhiên là 1 mỹ nam.Khuôn mặt khá non.

-À,Vâng._Anh người Lai có vẻ hốt hoảng,hành động có phần lo lắng,mắt cứ đảo nhìn xung quanh.

-KHÓN KIẾP,NÓ VỪA CHẠY HƯỚNG NÀY!_Khảong 5 người đàn ông trong như dóm xa hội đen,cả bọn sốt xoắn đảo mắt tìm người.! tên nhỏ nước bọt tức giận:-PHẢI BẮT BẰNG ĐUỘC NÓ VỀ!

Anh người Lai hốt hoảng,thấy bọn chúng đã nhìn thấy anh,lập tức kéo tay nó chạy.

-Này! Khoan đã...ê ê _Nguyệt Hàm giật mình,không hiểu sao lại bị kéo đi.Chạy thực mạng khắp mấy con đường.

-Đứng lại đó!_Bọn giang hồ đuổi theo hô toáng

-Phù..hơ...Phù..._Đến cuối con hẻm,cả 2 dừng lại,khom người thở dốc.

-Này!,nhóc... sao tôi...phù...phù... phải chạy theo... cậu chứ._Nguyệt Hàm bước dọc vừa thở vừa nói.

-Haha,đường cùng rồi xem,mày con chạy không!_Tên giang hồ,về mặt đáng ghét bước tới.

-Cái gì?Đường cùng sao?_Nó ngo mặt quay sang nhìn Anh người Lai đang đứng đối mặt với bọn giang hồ,kinh người hỏi,rồi quay sau lưng nhìn con hẻm cụt.

-Cô đừng lo,đừng sau lưng tôi._Anh người Lai đánh mặt,bước lên trước,để cô núp sau lưng,như muốn bảo vệ cô.Ánh mắt sắc bén nhìn về phía bọn giang hồ.

-Gi chứ!_Nguyệt Hàm có chút tức cười,hoi coi thường cô nhếch môi “Mặt búng ra sữa àm muốn bảo vệ ai chứ,thật là!”

-Nếu mày chịu ngoan ngoãn theo bọn tao về gặp đại ca thì cô gái của mày bọn tao sẽ không độn đến_Về mặt gian xảo,tên đứng giữa môi nhếch nhếch thâm hiểm

Anh người Lai nhếch môi cười kinh,khí lạnh toát ra.Một chút cũng không sợ mà khoan nhượng.

-Để xem mày làm được gì?_Anh người lai a về thách thức.Rồi quay sang nói nhỏ với nó-(Lúc bọn chúng xông lên,tôi sẽ cản chúng,cô kiếm đường chạy ra,đừng sợ)

-YaAA_Cả bọn xông lên tấn công Anh chàng người Lai.

Trong lúc rối loạn,Nguyệt Hàm né người chạy ra khỏi con hẻm,tức nhiên cô không hề muốn vướng phải phiền phức,dù gì không phải chuyện của

mình.Không quan tâm thì tốt hơn.Cô quay đầu bước đi.

-Bốp—Bốp—

-Hự.._anh người lai ngã xuống đất,tuy đánh giỏi,nhưng 5 người cùng tấn công,không chết cũng bị thương.

Nguyệt Hàm,quay đầu lại.”Chết rồi sao?..Chặc”

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

-Bụp—Bụp—Bụp---

-AAAAAAA!_Cả 5 tên không chú ý,đằng sau Nguyệt Hàm dùng khúc gỗ đánh liên tục,cả bọn nằm vật dưới đất.

Dù không thể hiện mình có võ,chỉ đánh túi bụi,nhưng chỗ nào cũng là đòn hiểm.

--Chạy---

NGuyệt Hàm hét lên,ra lệnh chạy,cả 2 lại tiếp tục chạy khỏi nơi đó,đến khu công viên nhỏ dành cho trẻ em.

-Hoi..Phù,mệt quá đi_Nguyệt Hàm cần nghỉ.

-“Hahaha,thứ vị thật!_Tên người lai,bật cười,dù sắc mặt có chút mệt mỏi.

-Cười cái gì.Tại ai mà giờ phải mệt thế này chứ.._Nguyệt Hàm khó chịu,liếc xéo,nâng cặp kính lên.

-Cô nàng kính cận,trông nữ tính thế mà lại ra tay mạnh ghê há!_Tên người lai tỏ ra thích thú,kề sát mặt mình tới Nguyệt Hàm,châm chú nhìn.

Mái tóc Nguyệt Hàm được nhuộm đen trở lại,duỗi thẳng,với cặp kính cận,1 bộ đồ màu nhạt,trông hơi quê mùa,nhưng vẫn lộ ra sự quyến rũ vốn có,cái váy tới đầu gối trông nữ tính.

Tên người lai dùng gương mặt hoàn hảo của mình càng tiêng cận mặt Nguyệt Hàm hơn,trông mờ ám.-Nhìn cô thật đặc biệt....

--Cốp—

-Đau quá,đầu đá!_Tên người lai la lớn,ôm đầu nhăn nhó.

“Thật không chịu nổi mà”Nó nhếch môi chắc chắn.Rồi quay bỏ đi.

-Đầu đá,cô đi đâu vậy?

-Đầu đá cái gì hả,muốn cho tèm 1 cú nữa không?_Nó tức giận,cao giọng.

-Do tôi không biết tên cô.Tôi tên henry,có thể cho tôi biết tên cô không Tôi muốn cảm ơn cô chuyện lúc nãy._Gương mặt tươi cười,trông anh ta vô cùng đẹp trai.Máy tóc nâu tự nhiên,đôi mắt to và sâu,long mi dày và cong vút,đôi mắt nâu,nước da trắng bóc,và cái mũi cao ngạo.

-Nguyệt Hàm,được rồi chứ,Cũng ko cần trả ơn,nếu không còn gì tôi đi đây.!

Lần đầu có cô gái làm ngơ trước khuôn mặt và dáng vóc của Henry,có chút hơi bất ngờ,nhưng có vẻ anh rất thích thú.

-Nguyệt Hàm,cô người Trung Quốc sao.Cái tên nghe lạ đấy.Có thể để tôi mời cô đi ăn được không,xem như cảm ơn._Henry cười kéo tay Nguyệt Hàm lại.

-Đồ điên ,Tôi là người Việt Nam chính gốc,Đừng ghép tôi với bọn Trung Quốc,tên cũng chẳng liên quan,ok_Nó có chút nóng,nó thật rất ghét bọn Trung Quốc,những kẻ ác độc toàn làm chuyện dơ bẩn hại người.

-Cô ghét người Trung quốc sao?_Henry tò mò hỏi.

-Ghét hay không liên quan gì nhóc!Mau về nhà chăm chỉ lo học hành đi,thật lạ.Chi biết gây chuyện_Nó trách móc,lên mặt xưng lớn.

Henry có chút buồn cười nhưng rồi thôi. Trông anh đúng là gương mặt rất non, vì người Lai nên nửa việt nửa Tây, không cứng bằng người Tây chính gốc. Có điều đáng vốc không tệ, chỉ khuôn mặt trắng bủng ra sửa thôi.

Nhìn tên này, Nguyệt Hàm lại nhớ đến tên Lowrand, thời gian này biến đâu không thấy tăm hơi nữa.

-Woa, cô em xinh đẹp, ngồi đây 1 mình sao? _ Trong quán bar, LowRand nhìn thấy 1 cô gái ngồi ở quầy rượu 1 mình, rất gọi cảm, khuôn mặt khá xinh đẹp.

Cổ Thiệu Mi quay sang, nhìn LowRand rồi nhếch môi anh đào:- Thì sao, có muốn uống 1 ly không?

Nâng ly rượu vang trên tay, cô gọi tình mời rượu Lowrand, ánh mắt cả 2 có chút bốn cọt:- Cạn!

Cứ ly tiếp ly, cả hai nói chuyện như rất thân mật.

Lúc này men rượu đã thấm dần Cổ Thiệu Mi.

- Có muốn vui vẻ không? _ LowRand nở nụ cười tuần tú chết người, ánh mắt chăm chăm nhìn vào bầu ngực căng tròn đáng yêu bên cạnh.

Nét mặt tuy đỏ ửng vì men, nhưng không hẳn đã say khướt, Cổ Thiệu Mi tạo 1 đường cong chòm tới gần LowRand, giọng nhẹ như gió thoảng:- Để xem anh có trò gì vui đã.

Vừa mới bật cửa Phòng Cả 2 người đi nhau bước vào, đôi nam nữ, âu yếm, dính lấy nhau hòa trong men rượu.

Căn phòng tối om không hề bật đèn. Chỉ thấy ánh sáng của trăng ngoài cửa kính rọi vào.

Hai cơ thể ôm hôn kịch liệt.

- Chụt...hơ...chụt...A _ LowRand sờ sọt khắp cơ thể Thiệu Mi, cô như đắm chìm nhấm nháp từ từ phát ra tiếng mê tình.

Chiếc áo đầm body sát cơ thể cũng được LowRand nhanh chóng tháo phăng ra.

Tay Thiệu Mi cũng linh hoạt mà cởi quần áo trên người Lowrand lộ ra đầy cơ bắp chất nịch.

Cơ thể nóng đến mức như 2 hòn lửa hào vào nhau, tạo lên ngọn lửa lớn phừng phực theo đốt dục tình của cả 2.

Lowrand vừa hôn vừa đẩy Thiệu Mi lên bàn kính.

- Ừm...hơ...Mau lên...chụt...chụt...ơ _ Giọng nói như mật hoa khẽ cất lên, cô như ham muốn cơ thể người đàn ông kia tới cùng.

Đường cong và nước da trắng mịn phơi bày ra tào nộ. LowRand thuần thực dùng tay xé rách chiếc quần nhỏ cản trở. Huyền đạo của cô như được giải thoát. Bàn tay to lớn mạnh mẽ bóp nghẹt:- Á...ư...ư...

Những ngón tay xoa nắn nơi mật đạo Thiệu Mi, cô nhắm mắt hưởng thụ kích thích, tay nhỏ nhắn thon dài cũng tự giác đặt vào tiểu đệ của Lowrand đang biểu tình dữ dội mà nhô cao.

- To thế...ư...anh sẽ giết...chết tôi mất...ư...um...hơ _ Thiệu Mi vừa khẽ giọng bốn cọt, vừa ưỡng cong cơ thể lên để Lowrand cắn nức bầu ngực căng tròn.

- Chụt...chụt _ Lowrand như thỏa mãn, tay trái thì xoa bóp ngực, miệng thì vừa hôn rồi cắn cái núm hồng kiêu kích, không chịu nổi làn da như sữa của cô, Lowrand dùng lưỡi liếm từng chỗ trên cơ thể Thiệu Mi. Tay phải bận rộn dùng 2 ngón áp út đùn đưa ra vào nơi mật đạo.

- Bên trong nóng quá...cô ướt rồi... _ Thể hiện 1 kẻ phong tình chuyên nghiệp, Lowrand kích thích cả tinh thần Thiệu Mi.

- Anh giỏi thật...ư...ư...um,,, làm đi...tiếp...a...a _ Nhấm nháp lại hưởng thụ, cả người như co giật, đôi tay nhỏ không ngừng chơi nghịch cây sắt cứng kia.

LowRand cũng thích thú kêu nhẹ:- Ừ...a...hum...tốt lắm...

Cả hai hòa huyền, đến ướt người, LowRand cười tà, lấy tay kéo 2 chân thon dài Thiệu Mi ra, Cả nơi khe suối nóng ẩm lộ ra tất, con nghêu cứ kia cứ như mời gọi:- Bắt đầu nào...! _ Lowrand nhếch môi, nhìn gương mặt đỏ ửng của Thiệu Mi đang thỏa dục. Lowrand đưa cái lưỡi tiến sâu vào bên trong cái động không đáy.

- Á...ư...ư...hơ...um...đã quá...sâu nữa đi... _ Thiệu Mi cong người lên, co giật, hai tay để lên đầu Lowrand phía dưới nhấn vào.

Tay còn lại của LowRand giờ lên trước, bóp xoa nhũ hoa đỏ căng cứng của Thiệu Mi.

-...Hum...ơ...Anh giỏi quá...! _ Sau màn khởi đầu nhẹ, Thiệu Mi không muốn bị động nữa, chuyển sang tấn công. Kéo người LowRand lên, lật người lại, nhìn thấy cơ thể to lớn từng cuộn cơ bắp, đôi tay nhỏ dài không ngừng trượt đi khắp nơi, Về mặt kiểu dục lăng lợ khác hẳn hình tượng 1 thư kí Cổ nguyên tắc, đoan trang.

Đôi môi đỏ xinh xắn biết trêu nghịch,như 1 liều thuốc độc làm người ta không thoát được.Ngâm cây súng lớn của Lowrand trợn vào mồm.Ánh mắt ngược lên nhìn LowRand kiêu khích

-Em đúng là tiểu hồ ly,rất xuất sắc...ư...a...aa...um.nhanh lên nữa_Lowrand thả lỏng người,tay giờ chuyển snag thò xuống,hai quả núi đung đưa nhón hoắt thách thức,hưởng thụ màn pha trò dưới thân mình.Động tác Thiệu Mi rất điêu luyện,trêu nghịch bằng chiếc lưỡi đưa đẩy và tiết ra chất dịch từ miệng,làm ẩm ướt cậu nhỏ khó mà chịu nổi.

-Đủ rồi..vào trần nào..em chịu không nữa,em muốn..._Thiệu mi lảng lờ,chòm người lên,ngồi lên người Lowrand,cơ thể tuyệt mỹ cong vẹo nhấc lên,tay cầm cây súng cứng phía dưới,đẩy nhẹ vào bên trong hăm mật,như được khai hoang thật sự.

-Á...Á...ư_Cả 2 cùng đồng thanh rên rỉ,lần này cơ thể như đẩy vào bên trong.LowRand cảm giác nóng bức bồi bên trong cậu nhỏ như bị quán chặt,nóng ẩm đến te người.

Thiệu Mi bốn cọt,thể hiện kĩ thuật tăng dần,nhúng lên xuống:--AAA...ư...ư...Aaaaaaaa...á..._

Cái mông nhấc lên theo nhịp,nhắm mắt ca 3hai cảm dục đang dâng trào,Lowrand nhìn thấy bầu ngực của Thiệu Mi cứ như nhảy nhót kích tình,không để mình bị thủ động.LowRand,lật mạnh người Thiệu Mi xuống.

-A..._Thiệu hơi giật mình,nhưng rồi lại bắt nhịp,ưỡn người.:- Vào đi..nhanh lên...muốn..._

LowRand 1 lần nữa,đâm cây gây thẳng tiến vào bên trong.

-Á...sướng quá_Thiệu Mi co giật người,cả 2 như gặp phải 2 luồng điện giao nhau.hào cơ thể vào nhau.Lowrand rất giỏi,dùng sức mạnh vào ra không ngừng,như muốn cắm sâu vào bên trong để đo độ sâu của Thiệu Mi đến đâu.

-Aaa...hư...ư...ư...á...á...á...hoho...tiếp tục đi...sâu chút nữa..._Không ngừng kêu rên,đổi đủ tư thế,tay Lowrand không để rãnh bóp nắn cặp mông trắng mịn của Thiệu Mi,nhưng vẫn giữ nhịp nhanh chậm liên tục, khiến Thiệu Mi như điên lên.

--Á...đã...quá...sướng quá...đâm đi..nhanh...nhanh...ư...ư..._Hia cơ thể tràn trề quần nhau không ngừng.

---A...tha tôi đi.chịu không nổi..nữa..anh...tha tôi...á...á...ư...hức...ra rồi..nước...ur_Thiệu Mi cuối cùng không thể chịu được thể lực của Lowrand,quá mạnh mẽ,do người Anh Quốc,sức hơn người và độ dai rất bền.

--cô ra nước rồi sao?...ướt quá_Lowrand cười tà,ngon tay sờ vào mặt đạo ướt chất dịch.

--LowRand rút hơi cuối,gầm 1 tiếng,như báo hiệu đã thành công,khai hoang-A..._

Pháo bông cuối cùng cũng bắn ra,ướt cả mặt đạo,bên trong không người chảy.Thiệu Mi mê man giựt giựt người.Mồ hôi cả hai đã tuôn ra như tắm.

-Sao anh có thể giỏi như thế?_Thiệu Mi mệt mỏi,thiều thảo.

-Cô cũng rất hư đấy!_Lowrand gương mặt tuy đã hơi mệt,nhưng vẫn rất phóng đảng lộ ra nét tuấn tú phong trần.Tay vẫn quấy phá đặt vào chính giữa hai chân của Thiệu Mi không tha.

Cả đêm cứ thế là thỏa dục.

-Đừng nói đến Việt Nam lần này để du lịch tham quan đấy!_Dương Vĩ từ hồ bơi đi lên,cơ thể to lớn hơn người,cơ bắp chắc đến mê người,càng quyền rũ hơn khi tắm nước.

Nhìn Lowrand mặt tà mị bước đến.

-Thì là vậy mà,hìhì_Lowrand Có chút đùa,mặt lúc nào cũng tươi rói.Tiện tay đưa khăn cho Dương vĩ lau.

Dương Vĩ liếc ngang 1 cái,mặt vẫn lạnh lùng,bàn quơ nói:- Vừa đến đây đã kiếm được bông hoa để hút rồi à!

(Ý Dương Vĩ đã nhìn ra đêm qua Lowrand đã phóng đảng)

-Anh tin thật,hoa này công nhận mật rất ngọt đấy,có muốn thử không?haha_LowRand đùa bỡn,cười tà nhìn Dương vĩ,vỗ vai.

-Ngon thì cậu cứ để dành đi_Dương Vĩ ngồi xuống ghế, uống nước,không muốn đùa nữa nhặt giọng nói:-Lần này,về Anh quốc có nắm được tin gì mới không?.

-Tin này coi bộ rất đáng giá đấy!_Lowrand làm ra vẻ,vuốt vuốt cằm.:-Nghe được Chính phủ Trung Quốc đang có âm mưu rất lớn,vụ đe dọa đảo Sensaku của Nhật vừa nguôi,gìờ Trung quốc đang có ý định chuyển hướng sang Việt Nam,sẽ không lâu nữa chúng sẽ hành động.Chúng ta chỉ là người trong giới hắc đạo,buôn và chế tạo vũ khí phục chiến tranh,xen vào chính trị thì..._

-Chính trị tức nhiên không thể xen vào,nhưng hợp tác chế tạo vũ khí thì có thể.Tuy hắc đạo tập trung ở Mỹ và Anh quốc,nhưng dù gì chúng tôi cũng sinh ra ở Việt Nam,tin lần này không nên để lọt ra ngoài.Mau đi thăm dò bên Trung Quốc có bao nhiêu loại vũ khí._Gương mặt sắc lạnh,gần như sát khí đang lan tỏa,đôi mắt thâm sâu không thể nhìn rõ Dương Vĩ,như 1 kẻ nguy hiểm giặc dữ.

-Tại sao phải biết Vũ khí của Trung quốc,nếu biết âm mưu và kế hoạch của chúng chẳng phải tốt hơn sao?_Lowrand hơi khó hiểu,nheo mắt nhìn Dương Vĩ,muôn tìm đáp án.

-Cậu cứ điều tra đi,chuyện còn lại không cần cần nhúng tay vào.Nước Anh trước nay không xen vào chuyện nước khác,tốt nhất cậu không nên xen vào._Dương Vĩ giọng nhanh băng,sắc mặt không chút biểu cảm,hắn đứng lên nhìn Lowrand như nhắc nhở,rồi quay đi vào.

Lowrand chỉ bó tay vào túi quần,đứng nhìn thân ảnh cao lớn đầy oai phong của Dương Vĩ được đi.

-Bạn có biết thầy dạy quốc ngữ của chúng ta là ai không?_Tư Tư bên cạnh hao hức kéo tay Nguyệt Hàm này giờ đang để tâm hồn trên cây.

-Hà?..chuyện gì?_Nguyệt Hàm bị kéo dậy,giật mình quay sang.

-Này giờ mình nói bạn không nghe thấy hả?_Tư tư chớp chớp mắt,rồi mỉm cười.-Thầy dạy quốc ngữ là người trẻ tuổi và đẹp trai cực kì luôn í.Bạn chưa biết thầy ấy có cả Fan hâm mộ trong trường nữa đấy.

-Thì sao?,cô thích thầy à!_Nguyệt Hàm lạnh nhạt nói,nhìn về mặt thích thú,như bị bỏ bùa của Tư tư khi nói về ông thầy quốc ngữ.

-Ồ...không...chỉ là ngưỡng mộ thôi!_Tư tư đỏ mặt,nhanh miệng chối.

Cả phòng học vẫn đang xì xào thì bỗng nhưng im lặng.

-Xin chào(Алло)!(Nói bằng tiếng nga)_Nhân vật người thầy xuất hiện.

Cả lớp Ò lên,cả đám sinh viên nữ trầm rồ mê tít mắt.

-Hôm nay,cả lớp trong có vẻ mệt mỏi quá,hay chung ta chơi 1 trò chơi trước khi vào bài giảng được không?^^!_Nỡ nụ cười vô cùng quyến rũ,cả lớp như phát ra tiếng trống,tim liên đập thành thịch.

--Vâng..vâng_Cả lớp hâm hồ đồng thanh

-Nguyệt Hàm nhìn kia,thầy đang nhìn chúng ta cười đó,hình như nhìn mình đấy..a.._Tư tư lấy người Nguyệt Hàm,tự nhiên lại thấy mắc cỡ.

Nguyệt Hàm bắt đầu chú ý,nghe cái giọng lơ lửng khi nói tiếng việt.Cô ngẩng lên nhìn.

Giật Mình—Ngạc nhiên

Nguyệt Hàm trừng mắt lên.

-Thằng nhóc người lai!_Miệng bất giác phát ra.

Trong khi cả lớp đang im lặng,âm thanh của Nguyệt Hàm làm cả phòng chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

-HenRy,là thầy dạy quốc ngữ,chứ không phải “thằng nhóc người lai” gì đó.Bạn nữ kia có thể đứng lên không?_Henry mỉm cười đầy ẩn ý,nhìn Nguyệt Hàm có phần trêu đùa.

Cả lớp xoay lại với đôi mắt hình viên đạn.

-Nguyệt Hàm,bạn nói gì thế,thầy gọi bạn kia!_Thầy Nguyệt Hàm cứng họng.Tư Tư kéo người thì thảo.

Cả 2 bốn mắt nhìn nhau,Nguyệt Hàm thì đơ mắt ra nhìn,Henry tỏ ra thích thú luôn mỉm cười tươi rói.

-Về thôi!_Nguyệt Hàm đứng lên,nói với Tư tư

-Khoan đã,em Trịnh Nguyệt Hàm có thể gặp tôi một chút không?_Henry mỉm cười,bảo dừng bước.

Tư tư thấy vậy,cuối đầu:-Nguyệt Hàm,vậy mình đi trước.

-À..em học sinh năm 2,sao em lại học chui năm nhất thế!_Henry nhìn Tư tư nheo mắt mỉm cười nói.

-O..ạ..em._Tư Tư đỏ mặt,không dám ngẩng đầu lên.

-Thầy có gì không,không thì tôi phải về đây_Nguyệt Hàm chán nói gấp,người định quay đi.

Henry kéo Nguyệt Hàm lại.

-Đầu đã cô gấp....um.um_Henry chưa kịp nói hết câu,đã bị Nguyệt Hàm bịt miệng.

Tư tư thấy vậy một mạch đi ra ngoài.

Nguyệt Hàm buông tay ra,rộn rứt:-Thầy Henry mong thầy giữ khoảng cách 1 chút,đừng tỏ ra quen biết với tôi được chứ!

-Почему?_Henry căn mắt lên làm như thắc mắc không hiểu.

Почему?nghĩa là tại sao?

-Chỉ là không thích.Con người kì quặc,xem ra anh không phải người bình thường,là người nga lai việt mà lại lấy tên Henry,cứ tưởng người Mỹ lai,còn nữa thầy giáo mà lại bị xã hội đen truy đuổi,đúng là khác thường._Nguyệt Hàm giễu cợt.

-Nếu nói kì lạ thì,em kì lạ hơn đây!_Henry mỉm cười tà mị.ánh mắt khác thường.

-Ý thầy là gì?_Nguyệt Hàm liếc mắt,khó chịu dò ý.

-Không,chi là nhìn em rất kì lạ thôi._Henry nhún vai.

-Dư hơi! Chào thầy!_Nguyệt Hàm chán ghét,muốn rời đi.

-Khoan.Đi ăn cơm với tôi đi!_Henry kéo tay Nguyệt Hàm,làm cô liếc nhìn tỏ ý,henry liền buông tay ra cười hi hi.

-Không!_! câu lạnh lùng,rồi cất ước ra cửa.

-Nếu cô không muốn tôi trả ơn thì ngay mai tôi sẽ nói với cả trường em và tôi thân thiết đây!

Nguyệt Hàm dừng lại:-Chỗ,giờ,anh tự chọn,xong nói tôi.Sau này đừng phiền nữa.!

-Yes!_Henry cười tươi,mừng rỡ nhìn Nguyệt Hàm đi khuất.

Nguyệt Hàm chân diện rất đơn giản,cô không bận những bộ kiêu sa lộng lẫy khi làm nhiệm vụ trong các tiệc tùng,cũng không phải bộ đồ đen bó sát cực ngẫu mà cô thích,mà là bộ đồ hết sức tầm thường.Cái áo phong mỏng màu kem nhạt,chiếc đầm xòe tới đầu gối màu xanh ngọc bích,rất đơn giản,chiếc giày cao gót 5 phân màu kem nhạt.Tóc cột cao,mắt kính được cô nâng lên mũi,ung dung bước vào 1 nhà hàng sang trọng dưới ánh đèn mờ ảo,yên tĩnh.

-Ồ đây!_Henry nhìn thấy Nguyệt Hàm,mừng rỡ vẫy tay.

Nguyệt Hàm bước gần hơn tới bàn.

Henry cũng rất đơn giản,nhưng lại tỏa ra sự lịch lãm,phong độ,cực điển trai Tóc màu nâu để mái ngô như các mỹ nam hàn quốc.Đôi mắt to tròn 2 mí như trẻ con,long mi dày và cong,đôi môi nhỏ mỏng ứng hồng như con gái.nước da trắng như sữa.nói chung gương mặt không có chỗ chê được,nhìn rất đáng yêu.Dáng người khá cao,không nhiều cơ bắp,nhưng vẫn chuẩn săn chắc,bàn áo sơ mi trắng nhìn rất bảnh,đôi chân dài, nhìn anh không khác gì phong cách đàn ông hàn quốc.

Tự nhiên Nguyệt Hàm lại không biết rõ,anh ta là người sinh ra từ nước nào nữa.

Anh ga lăng kéo ghế ra cho Nguyệt Hàm

-Chọn món đi!^^!_Henry mỉm cười,chăm chú nhìn Nguyệt Hàm

-Anh có thôi nhìn tôi kiểu đó không_Nguyệt Hàm hơi khó chịu,

-Cô hình như không biết cười thì phải? _Về mặt henry đâm chiều.

-Đừng nói linh tinh nữa, mau chóng kết thúc rồi về! _Cần nài, Nguyệt Hàm chú tâm ăn ngon lành các món ăn trên bàn.

-Cô ăn kinh người thật đấy! _Henry hơi kinh ngạc, Nguyệt Hàm đã ăn phần rồi àm vẫn còn ăn.

-Nè kêu tôi thêm 1 đĩa bích tất đi, _Cô vừa ăn vừa nói.

Cái bộ mặt thật của Nguyệt Hàm sắp lòi ra rồi, giống như con cáo ham ăn, nên đuôi cáo đang dần lòi ra ngoài.

-hihi _Henry cứ ngắm nhìn Nguyệt Hàm, trông rất thú vị, miệng cứ mỉm cười.

-Không ăn sao? _Cô ngược nhìn henry 1 cái, rồi chồm tới.:-Không ăn bỏ uống, đưa đây ăn cho! _Nguyệt hàm gom cái đĩa henry con nguyên qua mình.

-Hơ.. _Mặt henry đơ ra không biết nói gì.

-Sao?, không cần ngại, ăn không nổi tôi ăn hết, đừng ngại _Nguyệt Hàm không để ý, vẫn cứ tiếp tục bỏ vào mồm miếng thịt nướng.

--O.. _Henry trở mặt ra, miệng cứng đơ. Hình tượng lạnh lùng 1 phút đã tiêu tan hết. Nhìn Nguyệt Hàm Henry liên tục bật cười.

-Cô thú vị quá. haha, đặc biệt nhất trong các cô gái tôi từng gặp. haha _Henry tự nhiên không nhịn nổi, nhìn Nguyệt Hàm đáng yêu chết đi được. Bộ dạng lạnh lùng rất quyến rũ, bộ dạng hiện tại lại rất đáng yêu.

Nguyệt Hàm thì chỉ lo ăn, cả mấy tuần nay, bị Tư tư đeo bám suốt ngày, có cơ hội lại chạy đi điều tra từng người trong danh sách, bận chỉ có thời gian nấu mì gói, được ăn thế này như đập phải đuôi cô rồi.

-Phải rồi, anh dạy ở trường bao lâu rồi.? _Vừa nhai vừa nói.

-Được 1 năm thôi. ăn từ từ, ai giành với cô đâu. hihi _Henry rút khăn lau miệng cho cô.

-À.. Anh có thấy trường có gì đặc biệt không? _Nguyệt Hàm cố ý dò hỏi.

-Đặc biệt hả? _Henry ra vẻ suy nghĩ- À có!

Nguyệt Hàm dừng ăn, ngược lên nhìn- Thế nào

-Trường thì không có gì đặc biệt, nhưng cô thì rất đặc biệt. hihi _Henry cười cợt.

-Àch.. _Nguyệt Hàm bị trêu chọc, nhếch môi bức bối.:-Nếu nói kì quặc thì anh đúng hơn!

-Sao cô hỏi trường làm gì?. Cô sao không tò mò tại sao tôi bị bọn xã hội đen đuổi bắt? _Henry chóng cảm, mặt khó đoán.

“Chẳng liên quan đến nhiệm vụ, tôi hỏi anh làm gì , đồ điên” Nguyệt Hàm nói trong lòng, xong lại nâng ly nước lên uống, nói:- Vậy sao anh bị chúng bắt.?

-Uhm. bí mật..! _Henry nháy mắt cười trêu chọc.

Nguyệt Hàm bức bối cứ bị tên này chơi đùa, lấy rau nhét vào mồm henry.

-Ặc.. ặc.. _Cả hòng henry nhét đầy rau roi ra.

-Ăn đi, chỉ gọi tào lao! _Nguyệt Hàm liếc xéo, cười khi khi chọc tức.

-Đầu đá, cô hại tôi sao.? _Henry bức dọc, kéo đĩa thức ăn ra, làm Nguyệt hàm định chĩa miếng thịt bò bị hực.

-Chết tiệt! trả đây coi _Co dần lộ ra cái abn3 tình lúc ở chung với bọn Lạc Tư.

-Không! nói xin anh henry đi!..ngoan nói đi.. _Mặt henry gian tà, cười điệu như róng mắt lên.

“xin cái móc gió nhà người” _Nguyệt Hàm chu mỏ, dùng chiếc giày dưới bàn đập mạnh.

-Á... đau! _Mặt đau điếng, xem chút đụn chiếc bàn đổ nước.

Tiếng động, làm mọi người quay sang chú ý. Henry nhìn xung quang, thấy mọi người liếc, đưa tay xua xua, mỉm cười không có chuyện gì.

-Đầu đá, cô hun dữ thật đó _Henry nhỏ giọng thì tào, không dám lớn tiếng.

Nguyệt Hàm, chu môi tức giận, cầm cái muỗng lên

Cóp—

-Á..sao đánh hoài thế! _Henry là lên,bị cái muỗi đã thương,liền xoa đầu.

Cả nhà hàng lại tiếp tục quay sang nhìn.

Mặt henry méo đến cười không nổi,chỉ xua xua tay.

Lại thì thảo không ra tiếng:-Đầu đá,cô muốn bạo động hả?

Nguyệt Hàm quơ chiếc nĩa lên,hừ dọa,dùng khẩu hình miệng đe dọa□

(Anh mà không im miệng,chiếc đĩa này sẽ cắm vào miệng anh..biết chưa..)

-Tôi đưa cô về! _Henry mở cửa xe hơi.

-Không cần,tôi tự về.

-Lên đi,giờ này khó đón xe lắm _Henry cười kéo tay cô lại.

-Tôi thích đi bộ,cám ơn! _Nguyệt Hàm không thềm nói,hắt mặt đi.

Đi được vài bước,Henry từ phía sau đi tới.

-Không về,theo tôi làm gì! _cô ngạc nhiên quay snag hỏi.

Cả 2 tiếp tục bước đi.

-Đưa cô về _Henry nhoe răng cười hihi.

-Tôi đã nói không cần _Nguyệt đẩy Henry ra,bước đi thật nhanh về phía trước.

Henry cứ lì lợm chạy theo.

-Giống mặt há,tên người lai này! _Nguyệt Hàm bực bội,lại đẩy henry ra.Chạy nhanh

Cả 2 cứ đi như vậy suốt đường.Đẩy—rồi Chạy—Rồi đuổi theo—

Từ đằng xa.

-Bà chặn lửa,cô chết chắc rồi.khikhì _Giọng nói gian tà,hung thú trên tay cầm máy ảnh.Tay còn lại cầm điện thoại-Lão đại..có cái này hay lắm!.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Nguyệt Hàm trở về căn nhà thuê được Lạc Thần sắp đặt. Vừa định giờ tay bật đèn,nhưng rồi lại thôi.Cô đi thẳng tới ghế sofa,ngả xuống thật mạnh.

Nằm lẩn trên Sôpha,cả người như rụn ròi,cảm thấy mệt mỏi,cô nhìn lên trần nhà,tuy tối nhưng vẫn nhìn thấy được.Căn phòng tối yên tĩnh,cảm giác trống không làm cô thấy thật bình thản.Thả lỏng người,nhắm mắt lại.

-Rè---rè—

Lười biếng quơ tay lấy gối sách.

-Alo! _cô mệt mỏi nhấc máy.

-.....

-Alo..Alo..là ai đó! _Không thấy tiếng tra lời,cô hỏi lại lần nữa.

-Anh đây.. _Giọng lờ nhòe..bên kia.

-A Vĩnh! _Mắt cô mở lớn hơn,nghe thấy giọng anh như say rượu,cô lại tỉnh táo hơn lúc này.:-Anh uống rượu sao?

-Ừ..Nguyệt Hàm. . .ừc..Nguyệt ..Hàm..em có nghe rõ không. . .ừc... _Anh Vĩnh bên kia quần áo sặc sỡ,nằm trên bàn,tay còn nâng ly rượu.Anh như không mấy tỉnh.

-Có chuyện gì?Sao anh lại uống rượu nữa chứ! _Nguyệt Hàm có phần lo lắng.Cô bật người lên.

-Ừc..Nguyệt Hàm. . .Nguyệt Hàm. . . _Nhựa giọng,cổ gài tên cô:..Em biết không. . .Nguyệt Hàm.ừc..anh nhớ em ..anh nhớ em lắm. . .Nguyệt Hàm à..ừc..ừc..em ở đâu..em lại biến mất. . .ừc..anh không quên được em. _Đôi mắt a Vĩnh đỏ ngầu,cứ lim dim,anh như muốn rút hết mọi đau xót,phần nộ,nhớ nhưng cả yêu thương bấy lâu ra.

-Anh say rồi,khi tỉnh lại em sẽ nói chuyện sau với anh. _Nguyệt Hàm cầm chặt điện thoại.Hơi thở hơi nặng.

-Không..anh tỉnh táo.ừc..anh không say.Em nghe anh nói đi. . .anh yêu em. . .anh nhớ em..anh muốn ôm em..hức..em ở đâu chứ,tại sao cứ biến mất. . .em thật ra là ai hả. . .em là ai..bây giờ mau tới đây đi,anh cần em.ừc..bao lâu..bao lâu anh cũng chờ được..Nguyệt Hàm à.. _Anh như muốn gào thét,A Vĩnh mệt mỏi lần ra sàn nhà.

-A Vĩnh..! _Nguyệt Hàm như nghẹn họng,cảm giác có lỗi lấp đầy lòng ngực cô,khiến trái tim cô co thắt.:-Anh đừng như thế nữa,chúng ta kết thúc rồi!

Nước mắt A Vĩnh tự động rơi xuống như vô thức,anh cầm chiếc điện thoại như muốn bóp nát,giơ tay cầm chai rượu liên tục đổ vào miệng,đau đớn quá,cuối cùng cô cũng đã nói ra câu đó:-Tại sao?...tại sao?...TẠI SAO HẢ?..EM CHO ANH BIẾT LÍ DO ĐI..NGUYỆT HÀM,EM THẬT ĐỘC ÁC,SAO EM CÓ THỂ NHƯ THẾ CHỨ!.._A Vĩnh gào thét,nước mắt vô thức không ngừng tuôn ra,anh thấy bản thân bất lực quá.

-Nếu anh muốn biết.Được. !Hai ngày nữa,em sẽ đến gặp anh,cho anh câu trả lời! Nguyệt Hàm kiềm nén,như không muốn bật ra tiếng khóc,giờ đây cô chỉ thấy bản thân mình có lỗi quá nhiều,nhưng chẳng tềh làm gì ngoài cứng rắn đối diện cả.

-Được,nhất định hai ngày em phải tới gặp anh.ừc..! _Như không muốn đau đớn thêm,anh không muốn nghe thêm câu nào của cô nữa,như dao liên tục khứa trái tim anh.Anh tắt máy.

-A Vĩnh..!—Tít—

Nguyệt Hàm như bị 1 quả cân ngàn tấn đè lên người,đầu cô thấy nhứt nhối,cả lòng ngực cũng nhứt nhối,nước mắt cô lại bắt đầu rơi.Mắt cô đỏ ngầu đọng đầy nước do kiềm nén,giờ có thể rơi ra thoải mái,Cả người cô co lại,úp mặt vào đầu gối.

Trong bóng tối,một thân ảnh dần hiện ra.Như một loài quỷ sống trong bóng đêm.Dần dần bước lại gần nơi Nguyệt Hàm. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên đầu Nguyệt Hàm

Cô do có quá nhiều suy nghĩ nên không phát hiện,có người trong nhà.

Kính người!

Nguyệt Hàm bật người ra sau.Hoàng hốt,cô đưa tay muốn tấn công.

Đôi tay lớn kia nhanh chóng ghi chặt,kìm lại.Trong bóng tối,nước mắt cô lờ mờ trong thấy gương mặt thân thuộc hiện ra mờ mịt,cô dụi mắt,lau đi nước mắt,bất giác thốt lên:-Max!

Gương mặt lãnh khốc quen thuộc,đôi mắt sâu hút hồn,chiếc mũi cao thẳng như chạm khắc,cả đôi môi chẻ móng đỏ mà cô luôn bị mê hoặc lên ngắm nhìn.Ngày càng rõ ràng.Tuy trong tối,người đàn ông này vẫn rất rõ nét trong mắt cô.

Tay hắn giơ lên lau đi giọt nước đọng trên mặt cô.Hắn im lặng, nhẹ nhàng đặt cô vào lòng.

Cô lại như con cún nhỏ,đáng thương muốn được vỗ về.:-Tại sao anh vào được đây.Sao anh lại ở đây.?

Max chính là người chọn căn nhà này cho cô,tức nhiên chìa khóa anh sẽ có.Vốn dĩ đã bay đến đây từ sớm.Hoàn tất công việc xong chiều đã vào nhà,nhưng ngồi đợi mãi không thấy nó,đến 9h lại nhận được điện thoại Lạc Tư.Hình ảnh gửi qua của Nguyệt Hàm đang đi chơi vui vẻ với người đàn ông khác.Cho đến khi thấy nó bước vào nhà,định ra mặt,nhưng thấy cô lại không mở đèn,hắn ngồi yên chờ xem hành động kì lạ của Nguyệt Hàm.

-Cô không được phép khóc vì người đàn ông khác. ! Rõ chưa. _Âm thanh lạnh lẽo khắc hẳn với cử chỉ nhẹ nhàng lúc này.

Hắn không trả lời câu hỏi của cô,và luôn không bao giờ thích trả lời những câu hỏi.Lúc nào,hắn bá đạo mở miệng ra lệnh cho cô,được hoặc không.Hắn không có nghĩa vụ phải giải thích cho cô,và cô chỉ cần nghe theo lời hắn nói là được.

-Tại sao,khóc hay không khóc cũng cần anh cho phép sao,thật vô lý! _ cô bực bội,cắn môi ngược mắt nhìn hắn.Tỏ ý chống đối.

-Nếu còn dám! Tôi sẽ thấy cô qua irắc. _giọng trầm thấp,nghe đầy ma mị.

-Irắc!nơi đó ngày nào cũng có chiến tranh,khủng bố,qua đó chỉ có chết thôi.Anh thật thâm độc. _Nó trừng mắt,ngồi trong lòng hắn,nhưng chẳng làm gì

được,hắn không thể cầm dao đâm vào tim hắn để xem màu gì.

Max cuối người xuống mặt nó,hơi nóng nam tính làm người cô run rẩy,tim cô lại bắt gặp đập mạnh,Nguyệt Hàm cuối rút đầu vào,không để hắn chạm vào mặt.

-Cô đang phạm phải sai lầm,đáng lí tôi sẽ chỉnh cô,nhưng lần này bỏ qua.Không được tiếp xúc thân mật với người đàn ông kia.biết không? _Hắn đánh mặt,nghe tới mấy bức ảnh Lạc Tư gửi quá,mới đầu nóng giận sôi sục.nhưng khi thấy cô vào nhà,dáng vẻ đó khiến hay thấy người giận,cả khi cô khóc,hắn cũng thấy khó chịu.

-Người nào nữa? _Nó trố mắt không biết,nhưng rồi sực nhớ ra:-Henry sao.?Sao cái gì anh cũng biết thế,anh là quý à,tên đó rất phiền phức,không cần nói tôi không muốn dính líu.

-Đi ngủ! _Hắn không muốn nói nữa,nhắc bóng người nó lên,đưa vào phòng.

Tim nó tự nhiên lại nhảy liên hồi,lâu rồi không nghe thấy mùi hương này,làm cô thêm được ngủi,cô còn nghĩ sẽ hỏi xem hắn xài dầu thơm gì,để cô mau sịt cho con gấu bông cô,ôm ngủ cho dễ.

Cơ thể như pho tượng lớn,mạnh mẽ áp nó xuống giường.Tay kéo chiếc chăn ra.

Cô giựt mình,nắm tay hắn lại,ngừng lại động lại hắn:-Anh...anh..không được nha.!

Max thì ai có thể ra lệnh cho hắn,cô thấy mình thật ngốc chết,tay hắn vẫn kéo ra,thuần thực loại bỏ hết áo và đồ lót nó ra nhanh chóng.Nó sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Thấy vài giây sau,mọi thứ vẫn im lìm."Sao vậy,sao im re vậy,hắn đang nhìn cơ thể mình sao."

-Hơ.. _Cô đơ mặt mở mắt,nhìn hắn đang cởi quần áo hắn ra.

Cô lắp bắp nói:-Ê..khaon..khaon đã...

Hắn liếc nhìn qua nó,thấy vẻ mặt bối rối,tự nhiên khoé môi hắn hơi cong,chi là trong tối cô không thấy được.

-Mệt rồi ngủ đi. _Hắn bước đến kéo cái chăn đắp lên người cô.

Nguyệt Hàm ---- Ngạc Nhiên,ngơ mặt nhìn hắn"Không phải,hắn muốn ..muốn. .sao.Sao lại."

Max đắp chăn lên người cô,lại không có ý muốn quan hệ như cái đầu óc đen tối của Nguyệt Hàm nghĩ.Max lấy ra áo ngủ dài màu trắng khoác vào người,rồi leo lên giường.

Người nguyệt hàm cứ cứng đơ:-Ngủ thế này sao,sao tôi không thể mặc quần áo ngủ chứ!

-Không chịu nhắm mắt ngủ,thì tôi sẽ ra tay bây giờ! _Max ôm nó sát vào người,tay vòng qua eo nó.Cảm được làn da mịn màng mềm mại,nhưng lại không động tay chân.

Nguyệt Hàm háng hòng,nhắm mắt im re.

Cô tự nhiên thấy bức bối lạ thường."Chẳng lẽ mình không chút quyền rũ nào sao,hắn có thể như thế mà ngủ à.Hay là hắn bị yếu....hắn mất dục rồi sao? ơ?"

Sao bên cạnh người đàn ông này,một chút tự tôn sắc đẹp,hay quyền con người cũng không có,tàon bị hắn điều khiển,còn mình thì cứ tự biên tự diễn,để hắn tung hoành tự tiện.Cô từng nói,nhất định sẽ rời khỏi hắn,chiếc long vũ sau lưng cũng sẽ biến mất.Nhưng ngày càng cô cảm thấy khó lòng thoát ra được hắn.

Max truyền hơi ấm qua cô,không hiểu sau,khi ngủ cùng Max,Nguyệt Hàm luôn rất an tâm,lại luôn dúi đầu vào lòng ngực hắn.

Cô hí nhát ra nhìn gương mặt hắn"Tại sao người đàn ông hoàn mĩ như thế lại là tên vương hắc đẳng chứ! Nếu diện mạo này mang tính cách A Vĩnh thì mình sẽ yêu hắn không nhỉ?"

-Chụt—

Hơ—

Max đang nhắm mắt,đột nhiên lại tiến sát nhanh như chớp hôn vào môi nó.Nó kinh ngạc,mở mắt,hà họng.

-Còn không chịu ngủ,tôi hôn đấy! _Vẫn nhắm mắt,miệng nhấp nháy bẽn lợt.

-Ngủ..ngủ..mà! _Nó hết hồn,lại nhắm mắt."Đầu đất,tên ma quỷ,sao có thể nhắm mà cái gì cũng thấy,hắn còn con mắt nữa ở đâu đây ,đẹp trai mà được cái xấu nét,đáng sợ chết đi được..hừ.."

Khi Nguyệt Hàm nhắm mắt ngủ thật, lại không nhìn thấy đôi mắt sáng như loài sói trong bóng đêm đang ăm ắp nhìn gương mặt cô, môi hân mỉm cười, nếu cô có thể thấy gương mặt điển trai lúc cười, không chừng cô sẽ chết ngất. Có điều, không dễ dàng Max cho cô nhìn thấy.

Hắn vì muốn gặp cô, mà đã mau chóng đáp chuyên bay đến đây, chỉ muốn ngắm nhìn cô thế này thôi, vì hắn muốn ngửi mùi cơ thể cô, và ôm trọn cơ thể cô thế này.

Hắn biết rõ, 2 ngày nữa cô sẽ gặp A Vĩnh, lần này hắn không cấm, cũng không nói tiếng nào. Hắn tin chắc, kết quả cũng sẽ không tới đâu, và tin cô sẽ không làm hắn thất vọng. Nên dễ dàng cho cô cuộc hẹn này.

2 ngày sau.

Nguyệt Hàm vừa xuống máy bay.

Đeo mắt kính đen, mang đôi ủng đen và chiếc áo phong rộng, áo không quần đang là moden nhưng lại không phải là thời trang sân bay. Nguyệt Hàm luôn làm những cái chẳng giống ai.

Ngồi trong xe, hướng ra biển. A Vĩnh và Nguyệt Hàm vẫn im lặng.

-Nếu em nói, thì anh sẽ hào tào kết thúc. !_A Vĩnh cất tiếng, trong ánh mắt đầy mệt mỏi, gương mặt hốc hác thấy rõ.

-Nguyệt Hàm vẫn lạnh lùng cất tiếng:-Anh có chắc là muốn nghe không, hay cứ thế này àm kết thúc thôi

-Đầu tiên, anh muốn biết, tại sao em lại là người của hắc đạo, em sao đi theo Dương vĩ, hắn ta thế nào em biết chứ! _A Vĩnh táy tức giận, anh hơi cao giọng quay sang nhìn Nguyệt Hàm.

-Có nhiều chuyện, không nên biết qua rõ, cuối cùng chỉ mang lại tổn thương thôi _Nguyệt Hàm thở nhẹ, vẫn không dám đối diện nhìn A Vĩnh.

-Nhưng anh muốn biết, anh còn gì để không chịu thêm tổn thương sao. _A Vĩnh nóng vội.

-Anh có biết cha anh, là người thế nào không?

-Liên quan đến cha anh sao? _Anh sốt ruột, anh ảm tò mò càng thôi thúc anh.

-Cha anh là kẻ giết người. !_Nguyệt Hàm nuốt nghẹn cổ, cả 3 nước bọt cũng thấy rất cổ. Cô tuyệt đối vạn lần không muốn làm anh tổn thương, nhưng bước đường này không thể quay lại nữa.

-Cha anh ..đã giết gia đình em! _Cô thốt ra rất lạnh, lạnh đến làm đông cứng A Vĩnh:-Chính em tận mắt nhìn cha anh sát hại bố mẹ em, ông ta tàn độc muốn giết cả em, một đứa bé mới lên 10 nhìn thấy bố mẹ mình rời xa trước mắt, chỉ có thể gào thét, khóc đến không còn nói được nữa. Em đã phải sống trong phản kích ức đã mất vì vụ việc đó. _Nước mắt cô từ từ rơi xuống, anh ảm vẫn đầy căm thù.

-em. em đang nói gì thế... Nguyệt Hàm em không thể bịa ra câu chuyện đáng sợ như thế... _A Vĩnh lắc đầu, anh mặt vô cùng đau đớn, nhưng không vào tai mình nữa.

-Tin hay không tùy anh, chúng ta không thể được. Kết thúc thôi anh nên sống tốt hơn, không nên dày vò bản thân. Em sẽ không hại anh, nợ ai người đó trả.

-Không. Không phải. . không thể như vậy được.. không. _A Vĩnh liên tục lắc đầu, mắt anh đỏ ngầu, câu nói cô đã thật sự giết chết anh, tai anh như không còn nghe được gì nữa, cứ ù ù đầu chẳng văng.

Sau khi rời khỏi chỗ A Vĩnh, Nguyệt Hàm đau đớn, cô trốn đâu đó ngồi khóc:--hức..hức..hư..hư...

Cô hứa với Max là sẽ không khóc vì người đàn ông khác, nhưng bây giờ cô không kìm được, cô khóc vì bản thân mình quá tàn nhẫn, làm A Vĩnh đau khổ, cô hận mình. Lòng ngực đau đến hơi thở cũng khó khăn.

Khóc đến mệt nhừ, cô tìm đến 1 quán bar, chuốt cho mình tê liệt đi, muốn 1 chút quên đi mọi thứ.

-Hôm nay thầy mời các em cứ vui chơi thoải mái _Tiếng ồn ào từ ngoài cửa, gần sát quầy bar, nghe rất rõ.

Nguyệt Hàm đã sai khướt, nằm trên bàn rượu.

Cả đám bước đến.

-Ai đây, không phải là đầu đá chứ! _Henry kinh ngạc bước tới gần. Lúc này cả đám cùng đi đã tản ra vui chơi.

Nguyệt Hàm nghe tiếng, lim dim mở mắt lên.:-Thầy Henry...

Henry hơi ngạc nhiên, nhìn từ trên xuống, Nguyệt Hàm khác hẳn. Cái áo hở ngực, ôm sát cơ thể, lộ đường cong háo hĩnh, chiếc quần jean ngắn đưa cả cặp chân dài trắng nõn, lại không hề đeo kính cận, trong rất quyến rũ mê người.

-Cô sexy quá đó.^^!_Henry nở nụ cười, có phần thích thú.

Nguyệt Hàm sực nhớ:-Không phải anh đang ở Hà Nội sao?.Sao lại ở Sài Gòn chứ. !ừc.._Nguyệt Hàm nhớ ra vấn đề, có chút háo hĩnh, cô loạn chọang đứng lên muốn rời khỏi.

Này!...khaon đã..ê ê..coi chừng..!_Henry đưa tay đỡ lấy cô, cô như đứng không vững, không biết uống bao nhiêu rượu.

-Phích—

Đỡ không kịp, cả người cô đè lên Henry nằm dưới sàn. Gương mặt cô ửng đỏ, say rượu áp sát vào mặt Henry, khiến anh cứng đờ, tim đập mạnh.

-Ế..ế..

--Oe..ọc..

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

-Oe..ọc...

-Ờ(Trời ơi)!_Henry nhắm mắt, cảm thán 1 câu.

Cả người bị Nguyệt Hàm nôn đầy.Đành bỏ dở cuộc vui,kéo Nguyệt Hàm lên xe.

-Này! Nhà cô ở đây phải không?_Cồng Nguyệt Hàm trên lưng,đầu Nguyệt hàm rũ xuống mặt Henry làm anh cứ nhớ lại đôi môi lúc nãy,nhưng vẫn cố bình tĩnh lại nhịp tim.

-Ừ..ừ..tôi ..uống rượu.._Miệng cứ lẩm bẩm,say đến cả trời đất cũng không biết.

-Chìa khóa nhà, mau đưa tôi!_Henry hất người Nguyệt Hàm lên muốn có tỉnh lại mà nói chuyện.

Thấy cô im re không lên tiếng, Henry thở dài 1 hơi rồi mở giỏ cô ra lấy chìa khóa. Vô tình đánh tởm giầy xuống đất, Henry do không để ý nên đạp qua tởm giầy nhỏ.

“Quay lại cảnh Nguyệt Hàm ngủ cạnh Max tối 2 hôm trước. Max đã lên bỏ vào trong giỏ Nguyệt Hàm vé đi Hải Dương Học Vinpearl Aquarium Times City,

-Vé đi Hải dương cô thích đó!_Lúc Nguyệt Hàm chưa trở về ,Max đang tập cách nói thể nào, giả bộ thái tởm giầy xuống giường và lơ lơ nói.

Cảm thấy nói như thế không được. Max lại nói chuyện 1 mình.

-Hum..hum. Cảm lấy đi. !Vé xem Hải Dương, đến trễ thì đừng trách._Cảm thấy nói như thế cũng không được, Max thấy bức bối, đá vào chân giường trút giận.

-Là vé Xem Hải Dương, cô thử không dám tới xem!_Giả bộ mặt lạnh ngắt, khoanh tay ngăn mặt uy thế. Sau đó lo lại tức tối đi qua đi lại, vẫn thấy làm như thế không ổn. Max chưa bao giờ rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như thế.

Rõ ràng là có quyền ép nó làm theo yêu cầu. Nhưng rồi lại không muốn nó nghĩ Max có ý gì khác, vì đây là lần đầu bảo Nguyệt Hàm đi chơi, chứ không phải yêu cầu đi làm nhiệm vụ, nên hẳn rất kì quặc nếu nói như thế.

Do không biết cách nói thế nào với Nguyệt Hàm, nên Max lựa lúc Nguyệt Hàm tối ngủ say, đành bỏ vào giỏ khi cô ấy trở về sẽ nhìn thấy.

Kèm theo chỉ ghi. Thứ 6 hẹn ở trước cửa Vinpearl Aquarium Times City, 7 giờ. Max! “

Quay lại cảnh Henry đưa Nguyệt Hàm vào nhà.

Sau khi tìm lục chìa khóa, khoảng 15 phút sau mới có đúng 1 chìa vào được căn nhà

Đưa Nguyệt Hàm vào.Henry vào trong thay cái áo bẩn ra.

Đề lưng trần,lộ thân hình săn chắc cứng cáp,tuy không bắp thịt to lớn,nhưng vẫn rất trắng kiết,bụng 6 múi.Vì trông Henry cao hơi gầy,chứ không đồ lớn.

-Xin lỗi..em xin lỗi..um.._Nguyệt Hàm nhắm mắt quơ tay lung tung,miệng cứ lẩm nhẩm.

-Sao?Cô nói gì thế?._Henry kê xác vào mặt cô nghe cho kĩ.-À,cô không cần xin lỗi,tôi không phiền đâu._Henry cho rằng cô đang xin lỗi anh vì nôn lên người.

-Xin lỗi..A Vĩnh..xin lỗi.._Miệng Nguyệt Hàm lại lẩm nhẩm trong vô thức.

Mặt Henry liền lập tức đơ ra:-a Vĩnh..thì ra cô đang nói về người con trai khác à..Vậy mà tôi cứ tưởng.._Henry gãi gãi đầu,có hơi khó chịu.

-Này đợi tôi tắm ra rồi sẽ,thay quần áo cho cô.haizzz.Thiệt tình!_Henry hơi bực dọc,tìm trong tủ lấy cái khăn tắm lớn.

Tiện thể gỡ đồng hồ trên bàn đèn ngủ.

--Rào—Rào---

Về mặt tuần tử thấm nước càng trở nên cực kì quyến rũ.Trong Henry như những anh chàng người mẫu sexy đồ lót.

Bước ra chỉ quần dưới eo khăn tắm.

Thấy Nguyệt Hàm ngủ say bí tỉ.Henry nhìn đáng ngủ kì quặc,chỉ bật cười lắc đầu.

-Căn nhà này sao cái gì cũng trong như học sinh cấp hai thế nhỉ._Henry nhìn xung quanh rồi mở tủ,thấy bộ đồ kity màu hồng cực đáng yêu,lập tức mang cho cô.

-Tôi sẽ không làm gì cô đâu ,yên tâm!_Nhìn Nguyệt Hàm đang ngủ say,Henry nói rồi mang về mặt đầy chí khí.

Sau khi thay xong,đắp chăn cho cô.Henry nhìn thấy quyền sách,liền lấy ra đọc.

--Rít—rít—

Ngoài cánh cây,ánh sáng rọi vào cửa sổ.Tiếng chim cũng hót vang cả phòng.

Nguyệt Hàm xoay tới xoay lui,rờ tay phải cái mông Henry thấy êm êm.

“Sao gối ôm hơi cứng a” nhắm mắt tay thì vô thức bóp bóp mấy cái cái vào mông Henry.

-Hử..?_Henry và Nguyệt Hàm mở mắt ra cùng lúc,vì Henry cảm giác nhột nhột như ai đó sờ mông mình.

Trước con ảt kính hàong,bàng hàong của Nguyệt Hàm.Henry cười hi hi như “chào buổi sang”

Mặt giáp mặt.Nguyệt Hàm theo Phản xạ.

--Cốp—

-AAAAA!_Henry thét gầm lên,bật người lăn xuống giường.Nguyệt Hàm dùng đầu đá của mình không ngần ngại tấn công mạnh mẽ vào trán Henry.

---AA..đau quá..đầu đá..cô đúng là đồ đầu đá aaa..._Henry ôm đầu kêu khóc.

-Khốn,anh làm gì trên giường tôi!_Mặt Nguyệt Hàm sắc lạnh,khoang tay từ trên nhìn xuống Henry đang ngồi vật dưới đất nhăn nhó.

-Cô không biết cảm ơn mà còn hành hun người khác.Thật quá đáng!_Henry tức tối,cao giọng.

-Sao tôi phải cảm ơn anh!_Nguyệt Hàm Tĩnh bơ hỏi.

-Cô quên tôi qua cô thác loạn hả.Uống say còn nôn lên người tôi,tôi đáng lý phải bỏ cô giữa đường rồi._Henry ra chút giải thích,chống tay ngồi lên.

-Phịch—

Chiếc khăn tắm hôm qua vẫn chưa thay ra.

---Rắc---

Có lẽ là tiếng xương sọ Henry quá căng,đơ mặt,cả hình ảnh full HD cũng bị Nguyệt Hàm nhìn hết.

-Tôi—Tôi---Henry áp úng,nhìn sắc mặt Nguyệt Hàm không nhúc nhích.

Nguyệt Hàm không nói,chi quay người đi vào nhà tắm.

-Bạn vào đi,đợi chút!_Nguyệt Hàm có vẻ chẳng phản ứng mạnh mẽ gì,mặt vẫn tỉnh bơ,như vô cảm với đàn ông vậy,thấy cái quần henry vào người anh.

-Wey,có làm gì vậy!_Henry xấu hổ,ngơ mặt hỏi.Nhưng cảm giác này thật bức bối.Anh cảm thấy Nguyệt Hàm không phải phụ nữ,chẳng cô gái ào lại hết sức bình tĩnh như thế.

-Này!cô có phải phụ nữ không thế_Mặt henry cơ cứng,thắc mắc,chạy vào trong hỏi Nguyệt Hàm.

Nguyệt Hàm sau khi giặt sạch chiếc áo,lại mang đi sấy khô.

-Tôi không phải phụ nữ chẳng lẽ cha anh là phụ nữ à.Đồ điên._Nói câu có ẩn ý,Nguyệt Hàm mặt lạnh mồm hòng henry.

Henry có vẻ ngu ra,thật thắc mắc sao cô ta bình thường quá đáng như vậy,đáng lý cô ta phải la hét,xấu hổ,chạy đi,giận dữ làm ầm lên.Như vậy mới đúng với những gì henry nghĩ,thế mà lại hoàn toàn ngược lại.

-Hôm qua..đồ tôi anh thay á_Vừa sấy khô,Nguyệt Hàm nhạt giọng tự nhiên hỏi.

-Không tôi thì còn ai.Ê mà tôi chẳng có đụn gì cả nha._Henry hơi lo lắng,sợ nói xong Nguyệt Hàm,lại cho thêm một cú nữa thì nguy.Thủ thế sẵn.

-Xong rồi_Nguyệt Hàm không bận tâm,thấy lên mặt Henry.

-Nhà này của cô sao.?Hình như nhà này lâu lắm rồi không có người ở?_Henry nhìn bụi bặm trên bàn,vật dụng rất cũ,thắc mắc hỏi.

Nguyệt Hàm nhìn quanh căn nhà,cảm giác thân thuộc vốn có quay về,cô nhớ lại những ngày tháng tự do tự tại,căn nhà nhỏ này cho cô nhiều hồi ức.Sắc mặt cô hơi buồn.

-Sao thế?_Henry thấy lạ hỏi thăm.

Đây là căn nhà Nguyệt Hàm ở ngày xưa.Do lúc say Henry hỏi nhà ở đâu,Nguyệt Hàm nghe nhà nhà,nên chỉ nhớ mỗi căn này.Căn nhà này được Max mua lại,vẫn giữ đó cho cô.Cô cứ nghĩ sau 5 năm chủ nhà đã cho người ta thuê mất.Chia khảo vẫn như vật kỉ niệm cô không bỏ đi.

-Đã 5 năm rồi!giọng pha chút buồn,sắc mặt vẫn lạnh ngắt.

Henry hơi nhú mày,như sắp sửa nghe 1 câu chuyện.

-Lúc tôi chuyển ra khỏi cư nhi viện,đây là nơi đầu tiên tôi đến cho đến khi còn học lớp 11,có 1 chút sự cố phải chuyển đi,cứ nghĩ không lâu lại quay về,không ngờ 1 lần đã 5 năm_cô kể với sắc mặt lạnh lẽo,không 1 chút biểu cảm nào.

Nhưng Henry lại cảm nhận được,sự bi thương trong khoảng thời gian mà cô kể.

-Về được rồi đó!_Đang trong cảnh tam trạng,Nguyệt Hàm bỗng xoay qua cắt đứt mọi cảm xúc.Henry đành phải bước ra cửa.

-À! Cảm ơn!_Chuẩn bị đóng cửa,Nguyệt Hàm tỏ ý cảm ơn,nhưng chưa kịp để Henry trả lời.Cô lập tức đóng cửa—Rầm—

-Thằng trời đánh,mày suốt này chỉ say xin,không ra tích sự gì_Tổng Hồng tức giận,ra câu mắng nhiếc.

A Vĩnh ngồi vùi đông bia rượu xung quanh,không bao lâu àm khuôn mặt anh râu đã mọc dài,mắt lơ đãng,trông thậm tệ.

-Thì sao nào._A Vĩnh lim dim với,

---Bốp---

-Đứng lên!Con trai của Tổng Hào này không phải 1 thằng vô tích sự,vô dụng như vậy.Mau tỉnh táo lại cho Tao!_Mặt dữ tợn,Tổng hào gầm lên,nắm cổ áo A Vĩnh.

--Phụt--

An vĩnh giựt tay Tổng Hào ra.

Anh gầm lớn—TẠI SAO HẢ?.TẠI SAO LẠI LÀM NHƯ THẾ HẢ?.ÔNG CUỐP MẮT MẸ TÔI CHƯA ĐỦ SAO? ÔNG CÒN MUỐN CUỐP ĐI NGƯỜI TÔI YÊU.TẠI SAO LẠI ĐỐI XỬ VỚI TÔI NHƯ VẬY HẢ?.

Nói xong, anh mệt mỏi ngã xuống ghế vật vạ.

-Mày nói gì, thằng ăn hại này. Mày say đến mức hỗn láo thế hả? _Tống Hào nóng lên bước tới---Chát---Chát---

-ĐÁNH ĐI, ÔNG ĐÁNH CHẾT TÔI ĐI, ÔNG HÃY MANG TÔI THEO MẸ TÔI ĐI, TẠI SAO NHỮNG CHUYỆN ÔNG GÂY RA TÔI PHẢI GÁNH CHỊU CHỨ. TỐT NHẤT LÀ GIẾT TÔI LUÔN ĐI. _A Vinh điên tiết, anh như không còn cảm giác được đau nữa.

--Mày..mày.. _Tống Hào tức đến tởm tía mặt. Tay trái bóp lòng ngực.

-Chẳng phải ông giỏi nhất là giết người sao? _A Vinh mắt tròn lớn, tư thế xêu vẹo, kiểu người say xỉn, anh nói nhấn giọng mạnh. :-ông giết người giỏi vậy thì mau giết tôi đi, tôi không muốn có người cha như ông nữa. -----BÓP---

Tống Hào dùng hết sức đâm mạnh vào mặt A Vinh, cả người đổ rần, tay ông run run chỉ vào mặt A Vinh. :-Mày... biến đi cho tao.

Nói xong ông quay đi, người quản lý chạy đến đỡ Tống Hào ra.

A Vinh rút rượu vào miệng, anh cười mỉa mai, mặt đầy thương tâm, anh như buông xuôi mọi thứ--Phải, tôi sẽ biến, ÔNG YÊN TÂM ĐI. —a VĨNH GÀO LÊN.

-Dạ, bác gọi cháu đến có việc gì ạ! _Nhã Liên về mặt thanh tú, đáng đi tao nhã, nhìn thấy Tống hào liền lễ phép.

-Aha, chỉ là muốn gặp con bàn chút chuyện. Thật ra con thấy A Vinh nhà ta thế nào? _Tống Hào nhìn sắc mặt Nhã Liên.

-Dạ, A Vinh anh ấy là người rất tốt ạ, lại tài giỏi..! _Nhã Liên cúi mặt ra về thẹn.

-Ta vào thẳng vấn đề, A Vinh con ta đã có hôn ước với con từ lâu, do nó lâu này còn lo sự nghiệp nên chưa muốn nhắc tới. Nhưng giờ cũng đã tới tuổi lập gia đình rồi, ta muốn con và nó thực hiện hôn ước hai nhà sớm. _Tống Hào cười, ra lời ngỏ ý.

-Dạ, chuyện này..! _Nhã Liên hơi bối rối, trong lòng không khỏi mừng thầm, mỉm cười.

-Con không muốn sao?

-A dạ không, dù sau hôn ước cũng do người lớn định, con nào dám cãi _Ra dáng dịu dàng, Nhã liên giả vờ rụt rè.

Tống Hào cảm thấy rất vừa ý, mặt cười trên nét mặt, gật gù.

Max hôm nay không mặc những bộ vest, hay áo sơ mi, có tông màu tối. Hắn đơn giản bận chiếc áo àmu trắng, thun mỏng body, hiện rõ ràng những phần cơ ngực và bụng. Chân dài hắn lại thay đổi hẳn mọi khi chiếc quần kaki ống sấn lên đầu mắc cá chân, như những nữ nam hàn quốc. Khuôn mặt lạnh như băng, dựa bên chiếc Ô Tô bóng loáng, cực ngầu. Cặp mắt kính đen làm cho mọi người đi ngang đều ló mắt ra nhìn.

Còn cả đám con gái người nước ngoài bu vây. Giương mặt lạnh lẽo của hắn khiến mọi người có chút e ngại không dám tiếp cận.

Hắn nhớ lại:

-Lạc Tư, làm gì cứ xem mấy cái quảng cáo trên mạng vậy. Muốn mua gì hả? _Lạc Thần đọc báo dòm qua hỏi.

-Không phải, tôi chỉ đang định kiểm tra quà tặng thôi. _Lạc Tư chăm chú nhìn vào màn hình.

-Tặng ai?. Bạn chú thích mô tô à!

-Nguyệt Hàm đo, bữa hôm tôi xem giấy chứng minh để đăng kí Trúơng Đại Học cho cô ta, nhìn thấy 3 tuần nữa là tới sinh nhật cô ấy rồi. _Lạc Tư vuốt vuốt cằm.

-Vậy sao? _Lạc thần ngạc nhiên. :-Thế thì tôi cũng phải xem vài gì để tặng. _Lạc Thần gật đầu trầm tư. Xoay qua:-Mà chẳng phải 2 người nghịch nhau sao?. Có phải ghét quá thành thương không, chú từ khi nào vậy. _Lạc Thần liếc mắt chăm chọc.

-Điên rồi à! _Lạc Tư cao giọng, hung hỏ. :-Tôi còn lâu mới thích bà chần lừ đó, đàn bà không ra đàn bà, y như đàn ông, ai cảm cho nổi.

Lạc Thần tức cười trên:-Chỉ đùa chút thôi, có cần phản ứng mạnh vậy không?

Lạc Tư danh mặt.

-Ủa, Lão đại anh đứng đây từ bao giờ vậy.? _Lạc Tư giật mình thấy Max đứng ở đằng sau. Cứ như quý .

Max bỏ đi ra 1 hồi, chẳng nói gì.

Bọn song Lạc có chút khó hiểu, 2 người đều nhìn bong Max đi khuất rồi nhúng vai.

Max đã nghe hết. Thì ra gần tới sinh nhật Nguyệt Hàm. Hắn cả ngày suy nghĩ, không biết nên tặng gì. Ngồi trong phòng cả ngày, chợt nhớ ra có lần Nguyệt Hàm nói chuyện với Lạc Tư. Muốn đi Hải Dương Học. Max liền gọi điện đặt vé trước.”

Đúng đợi Nguyệt Hàm gần nửa ngày. Sắc mặt có chút biến đổi.

Trong khi đó.

-Nguyệt Hàm, qua chúng ta lại gặp nhau rồi! _Henry chạy đến chỗ kiểm vé Nguyệt Hàm đang đứng.

-Ừ _Nhìn Henry 1 cái rồi gật đầu bước vào.

-Có duyên thật, chúng ta lại cùng chuyến bay. !_Henry nở nụ cười tươi, cô soát vé, nhìn thấy mang nét mặt ngưỡng mộ, nhìn thấy Henry liền cười mặt.

-Lần này cô đi Thành Phố Hồ Chí Minh làm gì thế?

-Tại sao tôi phải nói với anh. _Không muốn nói chuyện, Nguyệt Hàm bước đi vào trong.

Henry đuổi theo.

-Này! chờ chút.

-Khi về, cùng đi với tôi 1 nơi đi. _Henry cười tươi, ánh mắt hào hứng.

-Tại sao phải đi với anh.? _Nguyệt Hàm lạnh nhạt.

-Vì...um..để xem. _Mặt Henry liền hí hửng. -Cô nôn lên người tôi, bắt tôi phải cực khổ cả đêm đưa cô về nhà. Xem như cảm ơn tôi đi.

Nguyệt Hàm thờ ơ. -Được rồi, sẽ không có lần sau nữa đâu.

Xuống sân bay.

Nguyệt Hàm đang đi, Henry liền kéo tay Nguyệt Hàm đi nhanh theo mình.

-Này!, gấp gì chứ.!

-Cha..đã 5 giờ tối rồi sau. Mau lên _Henry vui vẻ, nắm tay Nguyệt Hàm lôi đến khu chợ nổi tiếng ở Hà nội.

-Nơi này! _Nguyệt Hàm hơi bất ngờ

-Mau lên, giờ này là giờ cao điểm đó, chợ có rất nhiều thú vui đấy.

Cuối cùng, Nguyệt Hàm bị Henry lôi đi khắp nơi, mọi người chen lấn rất đông. Ăn những món ăn lề đường, cả hai như rút ngắn khoảng cách. Nói chuyện, đùa giỡn rất vui vẻ. như 2 cặp tình nhân.

Hải Dương Học.

19 giờ tối.

Max ngồi Trong xe, chờ Nguyệt Hàm đã 13 giờ đồng hồ.

Mặt hắn càng ngày càng tối đen, 1 cú điện thoại hắn cũng không điện, chỉ 1 mực ngồi đây chờ.

Biết bao nhiêu người, ai cũng đi ngang nhìn không rời mắt, cũng có kẻ cả ngang lại bắt chuyện. Nhưng cuối cùng bị Max làm hoảng sợ mà bỏ chạy. Hắn chẳng hù dọa gì. Chỉ nhìn bằng ánh mắt như dao bén phun ra 1 từ “Biến”.

Đèn ở Hải Dương đã bật sáng. Khung cảnh thật đẹp, lấp lánh, nhưng không khi lại rất cô động, u ám. Mặt hắn 1 chút cảm xúc cũng không có, chỉ lạnh tanh như thế. Gương mặt đẹp trai làm người ta không thể không chú ý.

-Cho hỏi anh chờ ai, nơi đây 8h đã đóng cửa. _Một cô gái bước đến.

-Tôi biết _Lạnh lùng, không buồn liếc sang nhìn. Hắn nói gọn.

-Ừm..anh chờ bạn gái phải không? _Cô gái thật ra là cô quản lý nơi đây, vì Max là người rất khiến người ta dễ chú ý. Cô tanhó đã nhìn thấy hắn ở tạp chí kinh tế, nên rất tò mò đến cả gan bắt chuyện.

Max liếc sang, ánh mắt bén gót, cảm thấy khó chịu với 2 từ “Bạn gái”:-Biến!

Cô quản lý, không tức giận, chỉ mỉm cười.:- Anh rất có cá tính, nếu là chờ bạn gái tôi sẽ giúp anh.

Max bắt đầu khó chịu- Tôi không có bạn gái, cô đi được rồi!

Cô quản lý chỉ cười mỉm nhẹ gật đầu, không muốn phiền. Lòng cảm thấy, nếu ai là bạn gái của hắn ta sẽ thật diễm phúc. Và nếu cô là bạn gái hắn sẽ không để hắn chờ mình như vậy, sẽ xót chết mất.

- Đây là đâu nữa. _ Nguyệt Hàm bị Henry tòa nhà cao nhất.

- Lạnh không? _ Henry khoác chiếc áo phao giữ ấm lên người Nguyệt Hàm

Henry cười tươi rồi, tinh thần lúc nào cũng hăm hở. Anh chạy đến bên cái tấm màn. không biết đặc ở đó bao giờ.

- Tèn—ten—

Henry giật tấm màn ra.

Một đoạn video.

- A.. Xin chào! Đầu đá. Cô gái vô cùng đặc biệt. Xin lỗi nha, hôm trước đến nhà cô, tôi lỡ xem cuốn nhật ký thời học sinh của cô.. Haha, đúng là trẻ con, cô khi đó chắc hẳn là rất đơn thuần, đáng yêu lắm nhì. Nhưng bây giờ cô không cười nữa, tại sao vậy. Bây giờ và những ngày tháng trong cuốn nhật ký đó thật khác nhau. Thật lòng xin lỗi, hôm đó tôi nghĩ là sách, nên tôi đọc vài trang, nhớ nha vài trang thôi. Hihi. Vô tình tôi biết sinh nhật cô, và cô muốn ngày sinh nhật cô sẽ được 1 người tặng món quà bất ngờ.

Giờ thì cô nhìn ra phía sau đi.

Trong video Henry rất nghiêm chỉnh.

Nguyệt hàm xem xong đoạn video những hình ảnh của cô hiện ra, không biết tên này chụp lên cô từ khi nào.

Cô quay người lại.

Ở đằng sau, Henry cầm chiếc bánh sinh nhật đã đổi nến.

- С Днем Рождения (chúc mừng sinh nhật) _ Henry cười tí mắt trong rất đáng yêu.

Nguyệt Hàm thật sự bất ngờ, cứ đứng đơ ra đó.

- Thôi nến đi chứ! _ Henry nhướn mắt.

Nguyệt Hàm có phần cảm động, cô thổi nến. Đã rất lâu rồi cô chưa được thổi nến bánh kem. Từ khi cha mẹ cô ra đi, chưa bao giờ cô nghĩ đến ngày sinh nhật nữa. Lần cô viết nhật kí đó, là lần cô nhìn thấy đứa bạn trong lớp được chúc mừng và có bánh kem trong ngày sinh nhật. Cô lấy động nên tối đó về viết những khát vọng mơ mộng của tuổi mới lớn. Cô cũng muốn mình có bánh kem, được thổi nến, được tặng quà, được ai đó chúc mừng.

Henry lại kéo vai Nguyệt Hàm lên trước. Đứng trước ban công, trên tòa nhà lớn. Nhìn xuống cảnh đêm.

Cô ngỡ ngàng không ngờ, Hà nội cũng đẹp kì diệu đến thế. Không chỉ có Washington mới đẹp kì vĩ. Đứng đây 1 cảm giác thật sự khác. Tự do.. cô muốn tự do..

- Đẹp lắm phải không?

Nguyệt Hàm như đắm chìm trong những ánh đèn phía dưới, lung linh ảo ảo, khiến cô xao động.

- Ủ! Rất đẹp.

- AAAAAAAAAAAAAA _ Đột nhiên Henry giờ tay la lớn.

- Anh làm gì thế? _ Nguyệt Hàm thắc mắc.

- La thử xem, thoải mái lắm _ Henry cười, xoa xoa cổ trông thật ngố.

- Anh coi phim hàn quốc nhiều quá nhiễm phải không?. Trong phim thường có những cảnh này lắm _ Nguyệt Hàm bật cười nói.

- Sao cứ ngay lúc tâm trạng lãng mạn là cô cứ cắt đứt hoài vậy. _ Henry mặt cứng nhắc, vờ trách.

Cuối cùng cả 2 lại bật cười sần khảo.

20h15phút.

Max vẫn ở trước Hải Dương,ngồi khoanh tay trên mui xe,gió tạt lên người hắn,làm tóc hắn bay lên rồi tung,nhưng lại khiến hắn càng điển trai hơn,nhìn cực kì cuốn hút.Ánh mắt hắn vẫn sắc bén như con dao găm đáng sợ.Chiếc mũi cao nghều vẫn kiêu ngạo thách thức.Đôi môi chẻ mỏng thường luôn có màu đỏ máu,nhưng giờ vì gió lạnh nên cũng trở nên tím tái.Nước nâu găm làm hắn cực đần ông.Nhưng trong khoảnh khắc này,nhìn hắn lại trong có phần đơn độc.

-Làm sao đây,đã trễ lắm rồi,chúng tôi đã đóng cửa có lẽ người anh chờ không tới đâu,hay anh về đi _Anh bảo vệ tắt đèn bước đến nói.

Vẫn giữ thái độ im lặng,hắn 1 tiếng cũng không phát ra.Luôn khí vây quanh hắn lạnh buốt người ta khi đứng gần.

-Haiz. _Anh bảo vệ chờ dài rồi bước đi về.

Không biết tại sao hắn lại cố chấp như vậy,dù giờ Nguyệt hàm có đến hay không,nơi đây cũng đã đóng cửa.Chẳng thể xem gì được.

Thật ra,là hắn muốn chờ điều gì.?

--Bịch---Bịch----

-LÃO ĐẠI---Tiếng vọng lớn từ đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Lão Đại-

Nguyệt Hàm thờ mạnh,nhìn Dương Vĩ có chút lo sợ.

Khi quay về Lạc Tư nói cô mới biết thì ra Lão đại đã đợi cô ở đây.

Dương Vĩ gương mặt lạnh ngắt. Thế chứ,trong lòng hắn đã âm thầm lại cũng nên.Thấy Nguyệt Hàm hồi hã như thế,lòng hắn đã thoáng chút mừng.

Nguyệt Hàm thấy rợn người,chăm chú nhìn ánh mắt ma mị của Dương Vĩ,tay run run.-xin lỗi,..tôi. .

Hắn dờ thói bá đạo,bước mạnh mẽ về phía Nguyệt Hàm.Cô hoảng loạn ,lùi lại vài bước.

Đôi tay rắn chắc lạnh cóng,đặt lên mặt cô.Hắn ngang ngược,kéo Nguyệt Hàm tới,phù lên đôi môi cô thật hung hãn.

-um.um.ur.. _Giật mình bởi nụ hôn bất ngờ táo bạo,Mắt cô trừng lớn,có chút cựa quậy.Hắn không để yên,dùng cả vòng tay lớn siết cô áp cả vào thân thể lạnh ngắt của hắn.

Cô cảm nhận được cảm giác này thật đặc biệt,cơ thể hắn ôm trọn cô khiến người cô như muốn tan ra hòa vào hắn.Thân nhiệt mặc kệ thời khí lạnh mà đã nồng dần.

Dành trọn nụ hôn ngọt ngào cả 15 phút.Cô như muốn chết ngạt,hắn không muốn cho cô được phép hay sao.Chẳng đây là kiểu trừng phạt biến thái của tên Ma Vương này.

Hắn kéo cô ra,dùng ánh mắt sắc bén không rời khỏi gương mặt cô,lạnh lùng cất tiếng:-Tôi sắp phát điên,nếu cô không đến.

--Thịch—thịch—Nhịp tim Nguyệt Hàm loạn cả lên.Mắt long lanh to tròn không thể chớp,mà căng ngược lên nhìn hắn.Câu nói lạ lẫm ấy phát ra từ Tên Vương đáng này sao?

-Tôi. .anh. . _Cánh môi nhỏ mấp máy,không biết nói ra lời.

--U..um _Hắn hắn là nghiện vị ngọt của Nguyệt hàm cả rồi,tiếp tục giấn môi quần lầy không để cô thoát.Như cứ muốn chứng thực cô thật sự đang ở đây.Ở ngay bên cạnh hắn.

Cả hai từ từ buông ra,hắn nhẹ giọng:-Có muốn xem không?

Hắn nắm tay kéo cô đến cửa Hải Dương.Đèn liền bật sáng.

Cả hai giật mình,cửa Hải Dương mở ra.

Nguyệt Hàm ngạc nhiên đến không biết bắt đầu nói cái gì.

Hắn dẫn cô vào trong,Nhìn những ánh đèn lung linh,cả những đàn cá,cô chỉ há họng cười tí mắt.

Cô chạy khắp nơi như con nít,lần 9àu được ba mẹ dẫn đến

-Wow..Lão đại anh đến xem này..hihi..đáng yêu quá đi_ Cô tự nhiên nắm tay Dương Vĩ thích thú chỉ tay vào những con cá.

Hắn nào để lộ cái vẻ mặt thích thú khi nhìn cô vui đến thế,cứng nhắc mặt cho cô kéo đi đủ chỗ.Ánh mắt ánh không rời khỏi nụ cười của Nguyệt Hàm.Lâu lắm,đã gần như không còn nhìn thấy nụ cười của Cô bên cạnh hắn.

Hắn thích cô cười,nhưng chưa bao giờ hắn từ tẻ cho cô cười với hắn.Hắn ganh tỵ với Lạc tư.Có thể khiến cô nổi giận rồi cười vui vẻ.

Từ xa.

-Quản lí An,tại sao cô làm thế_anh bảo vệ khó hiểu hỏi.

-Nhìn xem,họ rất đáng yêu đúng không,cô gái đó thật sự rất may mắn._Cô ta nhìn Dương vĩ và Nguyệt Hàm vẻ mặt rất ngưỡng mộ.chính cô đã mở cửa và giúp đỡ Dương vĩ

-Thích vậy sao?_Âm thanh nhàn nhạt phía sau,lại mang ý cười.

-Tất nhiên,lúc nhỏ tôi rất muốn ba dẫn đến đây,nhưng ba tôi rất bận,cả chủ nhật cũng đi làm việc.Trước khi cái ngày đó xảy ra 1 tuần,ba đã hứa dẫn tôi đến,nhưng cuối cùng ba đã thất hứa,ba tôi chết và mang lời hứa đó đi theo._Nguyệt Hàm có chút trầm tư.

-Cô muốn đi đâu nữa không?

-Ừm.có._Nguyệt Hàm nắm tay hắn tự nhiên lần nữa lôi hắn đi.

Hôm nay hắn miễn phí cho cô có thể làm mọi thứ,kể cả độn vào người hắn,nhìn đôi tay nhỏ nắm lấy bàn tay hắn lôi đi,trên môi hắn nở 1 nụ cười mà cô không thể nhìn thấy.Đó có thể gọi là hạnh phúc không.

-Này bán đi,tôi muốn con gấu trắng._Nguyệt Ham 2hỏi thúc chỉ tay vào quay bán cung trứng quà.

Bị Nguyệt Hàm lôi đến khu chợ ,vui chơi đông đúc.Hắn cơ cứng mặt nhìn mấy người khác nhìn hắn.Vụ này cũng không lạ gì,hắn nhìn có khác gì 1 ngôi sao Hollywood chứ.Bên ngoài tào đồ hiệu sang trọng,nơi đây là nơi bình thường ít thấy được nhân vật chói mắt thế bảo sao người ta không chú ý.

Dương vĩ nhìn cô cứng họng,không biết tại sao mình phải làm việc này.

-Mau lên..mau lên,lấy con gấu trắng nhé!_Nguyệt Hàm hí hửng,giục tay hắn,nhét tiền bắn vào tay hắn.

-Cô thích gấu trắng thì về tôi sẽ mua cả thùng cho cô,thật mắt mặt quá đi._Hắn kề sát vào tai cô nói nhỏ,sượng mặt.Rồi liếc sang xung quanh mọi người ai cũng nhìn bọn họ.

-Không thích,anh mau bán đi._Nguyệt Hàm gần như quên hắn là lão đại,cô tình làm khó hắn.

-Phụt—phụt---phụt---

--hahaha...hay quá đi..trúng hết rồi..._Nguyệt Nhảy lên,cầm tay hắn mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

---Bópp---Mấy tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh,ánh mắt ngưỡng mộ.

Hắn bắn 3 đều trúng đúng tâm không lệch đi đâu cả.Khiến ông chủ nơi đó méo cả mặt.

-Này ông chủ,tôi lấy con gấu to ,chứ không phải con vịt bé này đâu_Nguyệt Hàm khó chịu.

-Trúng 3 tên,con vịt đúng rồi_Ông chủ này gian xảo ,con gấu này chỉ để chung,hắn không muốn đưa.

-Lí nào,chẳng phải trúng 3 tên được con gấu sau.

-Con vịt không được sao?_Max nhìn nó nói.

Nguyệt Hàm phịu mặt,lắc đầu.

-Mau lấy con gấu đi_Mặt lạnh,hắn lấy lại vẻ mặt sát khí.Lừm qua ông chủ,làm ông ta giật cả người,sống lưng cũng lạnh buốt.Ông ta nhìn cách bắn cung của Max đã biết tên này không phải người bình thường đơn giản.Khí thể ma quái của hắn làm ông ta run rẩy.

--Woa,từ đầu đưa thì có phải hay hơn không?_Nguyệt Hàm giựt lấy con gấu trên tay ông chủ.

Max nhìn cô cười như trẻ con được quà,chợt mỉm cười nhẹ.Còn mọi người xung quanh lại càng chú ý hắn hơn.

Đi khắp cả khu chợ đêm,quả hắn giành lấy cho cô thật nhiều đến phải bỏ bớt lại.

-Gấp đi,nhấn kia,tôi muốn chiếc nhẫn,mau gấp đi._Nhìn chiếc nhẫn hình cái cánh nhỏ đính hột sáng lấp lánh trong tủ kính.

Hắn bắt đầu thấy khó chịu,đây là trò quỷ gì,gấp mãi vẫn không lấy được.Đã 30p rồi.

-Đây là trò gì,tại sao vẫn không được_Về mặt đẹp trai lạnh lùng,bắt đầu hóa nóng.

-Anh sang 1 bên đi,để tôi xem._Nguyệt Hàm đẩy hắn ra.

-Này qua phải chứ,thêm chút nữa,cô làm gì thế?_Max bắt đầu quan tâm trò này rồi,anh tập trung nhìn.

-Yên nào,sắp được rồi đây._Cô cần nhẫn,tập trung cao độ.

-Ya..ya..lên rồi. . .ahahahahahaha!oa yeah được rồi._ Cả 2 mừng hét lên,ôm nhau nhảy tung tung.

-Nhìn xem anh 1 chiếc tôi 1 chiếc,là cặp cánh đó,đẹp quá đi._Nguyệt Hàm vô tư đeo vào,đưa cho Max chiếc nhẫn chiếc cánh còn lại.

Max gỡ ra,lạnh lùng nói:-Tôi không đeo._Tay bỏ chiếc nhẫn vào túi.

Nguyệt Hàm chu mỏ:-Không đeo thì thôi,mình tôi đeo vậy.

Nguyệt Hàm không nghĩ tới,hắn không đeo nhưng cũng không bỏ,mà cất vào túi.

-Này anh đẹp trai,có thể chụp với tôi một tấm hình không_Những cô gái ngoại quốc nhìn thấy liền bu lại,khiến Nguyệt Hàm bị đẩy ra.

-Này,sao lần nào mình của bị thấy qua 1 bên hết vậy_Nguyệt Hàm tức tối.

-Anh có bạn gái chưa,cô gái kia là em gái anh hả?

-Anh là ngôi sao phải không?

-Anh tên gì thế.?

Max chưa kịp nói,có chút khó chịu.

Đột nhiên Nguyệt Hàm xong tới-ai nói tôi em gái,tôi là bạn gái anh ta đấy,làm ơn đi hết được rồi,ok!

Nguyệt Hàm kéo hắn vòng tay mình lại,vênh mặt lên.

Làm cả bọn quê mặt quay đi.Nhìn hắn luyến tiếc.

Cô cười hí hửng,không biết gương mặt ở trên có chút cười.:-cô là bạn gái tôi khi nào?

Cô giựt mình,mím môi,do bị bỏ qua 1 bên nên không cam lòng,mà xui quỷ khiến lấy dũng khí nào đi mạnh mẽ.

-Tôi..đang giúp anh mà,không phải anh cũng không thích rắc rối sao?..hì.hì.

-12 giờ rồi,chợ đêm sắp dọn rồi,mình về thôi!_cô lảng sang chuyện khác,bỏ đi trước.

-Sao lại đến đây,không về sao?_Ngồi trong xe.Nguyệt Hàm nhìn ra đài phun nước.

-Sinh nhật cô_Max cầm chiếc hộp ném qua người cô.

-Cám ơn anh.

Không nói được tiếng chúc mừng,nhưng đây coi như quà chúc mừng.

-Trước nay tôi chưa chờ ai,hôm nay cô hẳn phải bị phạt nặng.

-Xin lỗi,sao anh hẹn mà không điện thoại tôi,Lạc Tư không nói tôi cũng không biết.

-Cô không đọc tờ giấy sao?

-Giấy gì?

Max không muốn đôi co nữa.

-Dù sao cũng phải phạt.

Hắn chồm tới người cô.

-Hôm nay làm sao thế,thật khác.._Cô thấy tâm trạng Max không soa hiểu nổi,bất chợt nói.

-Chúng ta chơi 1 trò chơi đi!_Hắn mà mị nói,hơi thở mạnh mẽ áp đảo tâm trí cô.

-Để xem nếu tôi yêu cô thì tôi sẽ trả thù cho cô,và để cô được tự do..._anh mắt băng lăng,đôi quyền rũ của hắn gần như sắp phủ lên cơ thể cô.

-Con nếu cô yêu tôi trước,cả đời phải làm tình nhân cho tôi,phục vụ tôi,không rời khỏi tôi nửa bước.Và..tự tay lấy mạng Tổng A Vinh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

--Trò quỷ gì thế,tôi thật không hiểu,Sau phải qua yêu lại,nói thế chẳng thà tôi không yêu anh,chứ không giết a Vinh.Anh Không cần lo.Để xem ai yêu ai nhiều hơn._Nguyệt Hàm ngẩng mặt,tuy cô phản không hiểu,nhưng muốn trả thù phải mượn tay hắn,cô muốn rời khỏi cái thế giới ma quỷ này.

Hắn nhếch môi,vẻ mặt đẹp điều của hắn làm cô rung mình.

Chưa gì cô gần như bị nhan sắc của hắn làm lung lay rồi.

Hắn đang thử thách cô,thử thách cả chính mình,Hắn muốn biết hắn có thật sẽ yêu cô,sẽ bỏ qua thù hận,và nếu hắn yêu cô,dĩ nhiên không để cô bên cạnh hắn nữa.Đó là cách bảo vệ người hắn yêu.

Còn nếu cô yêu hắn,là cách cô chọn chôn mình dưới thân hắn.Hắn con muốn xem cô tự tay giết chết người cô từng yêu thế nào.Con trai của kẻ thù cô căm ghét nhất.

-Tôi muốn biết 1 điều,trước khi tôi đồng ý._Nguyệt Hàm xoay qua đối diện với Max.

Max nhếch môi,tò ý chờ câu hỏi.

-Anh ... đối với tôi như thế là tại sao?.Anh sẽ không yêu tôi,đúng chứ?..Ruột cuộc,anh xem tôi là gì hả?,Tình nhân,nô lệ,món đồ tiêu khiển.._Nguyệt Hàm run giọng,lời nói thật sâu trong tâm cô luôn muốn hỏi hắn.Hắn muốn gì ở cô chứ.

Mặt cửa hắt ngày càng lạnh lẽo, đôi mắt ma mị thâm sâu quán lấy gương mặt khổng lồ của Nguyệt Hàm.:- Những thứ đó đều là 1 cả. Tình nhân, nô lệ, món đồ tiêu khiển không có gì khác nhau đâu, và cô hội tụ tất cả những điều đó. Cô hỏi tôi xem cô là gì?... Vậy.. cô nghĩ xem tôi coi là gì nhỉ?... _Max dờ mắt mình đi, nhìn một nơi xa xăm nào đó, như tìm 1 đáp án, chính hắn cũng muốn được giải đáp... _Đến khi trò chơi này kết thúc, cô (hắn) sẽ có được đáp án.

-Anh... _Nguyệt Hàm đè nén mọi thứ, gần như muốn nổ tung vì hắn, kẻ đang thử thách trái tim cô. Cô thấy sợ, sợ mình sẽ thua cuộc.

Cả 2 người họ, đang chơi 1 trò chơi mà đã có đáp án từ khi bắt đầu, mà chính họ không nhận ra.

-Từ nay, nhiệm vụ của cô được rút khỏi, tôi sẽ nhờ người khác thay thế cô. _Lạc Thần nhạt giọng, tay bỏ vào túi.

-Tại sao?. Tôi đã gần tìm ra được rồi. Không thể rút. Tôi không đồng ý. _Nguyệt Hàm chắt nịch, quyết phản đối.

-Đây không chuyện tôi có thể giải quyết, Max đã ra lệnh cô cứ làm theo đi.

-Lão Đại.. _Nguyệt có chút ngây người.:- Tôi đi hỏi rõ. _ Xoay gót cô 1 chân đi thẳng.

---Cạch---

-Lão Đại, tại sao lại huy bỏ nhiệm vụ của tôi chứ _Nguyệt Hàm cao giọng, khó chịu.

-Cô.. _mắt hắn ngược lên, xoay ghé lại đối với Nguyệt Hàm, thần thái sắc mũi sát khí, phòng thái làm người ta thấy run hãi. Hắn gỡ học tủ bàn ra. Lấy ra chiếc đồng hồ, thấy lên bàn.

Nguyệt Hàm khò hiểu, bước tới vài bước.

Ngạc nhiên.!

-Đồng Hồ.. _Nguyệt Hàm kinh người nheo mày. "Là của Henry"

-Nhận ra chủ nhân nó không.? _Hắn ma mị hỏi:- Tại sao nó lại ở trong nhà của cô _Hắn bắt đầu găng giọng.

-Chuyện.. chuyện này...! _Nguyệt Hàm áp ứng.:- Không phải như anh nghĩ.

-Râm---

Kinh người.

Max đứng bật dậy, bàn tay to lớn đập xuống bàn, bước tới gần Nguyệt Hàm.

Ánh mắt đầy hung hăng, dồn Nguyệt Hàm tới vách tường lạnh, bàn tay bóp chặt càm cô.:- Nói xem, tại sao hắn ta lại để quên đồng hồ trong nhà hả?

Nguyệt Hàm nhìn thấy sự giận dữ trong Max, gần như muốn nuốt chửng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Cô hay thật nhỉ. Đàn ông nào cô cũng có thể lăng lợ được. Cô nên nhớ cô là con đàn bà của ai. _Mắt hắn phát ra lửa như muốn đốt cháy cả người Nguyệt Hàm. Max trở nên mất kiểm chế từ lúc nào.

Nguyệt Hàm đau đớn vì bị hắn bóp chặt, cô đau đến run rẩy, nhưng câu nói lăng nhục của hắn, làm cô tức đến trừng mắt, quên đi đau đớn.

-Anh.. đừng quá đáng Tôi nói cho anh rõ, tôi chẳng là của ai cả. Cho dù tôi có ngủ với người khác anh cũng có tư cách để lăng nhục tôi. _Giọng cô càng điên tiết. Cô nhìn hắn trừng trừng, cô quá lớn.-----Bởi vì chính anh là người biến tôi thành con đàn bà như thế đấy. ANH VỪA LÒNG CHÚ.

Tìm hắn gần như nổ tung, ánh mắt vừa giận, vừa thoáng nét đau. Max nghiêng răng—Được.. tôi sẽ cô biết thân biết phận.

Tay hắn thô bạo giựt mạnh nút quần Nguyệt Hàm ra.Những ngón tay không ngừng chuyển động mạnh nơi mật đạo cô.Bao nhiêu sức lực,lửa giận như dồn vào cánh tay hắn.

Cô đau đớn,kêu lên:-Á..A..Anh điên rồi.

Nguyệt Hàm muốn vùng khỏi hắn,nhưng vô ích,sức mạnh hắn quá lớn,cô bị hắn đè ép sát bức tường lạnh.Đầu cô đau buốt.

Hắn không ngừng dùng tay đẩy mạnh vào mật đạo giữa 2 đùi cô,cô chỉ có thể cắn răng,không phát ra tiếng,cũng không khóc.Cô nhìn hắn đầy uất hận.Ánh mắt điên cuồng của hắn khiến tim cô nhói.

Vậy mà cô từng lỗi nhịp,mong chờ chút gì đó nơi hắn.Hôm trước ,sinh nhật cô hắn làm cô hạnh phúc,hắn khiến cô thấy ấm áp.Cô nghĩ hắn sẽ thay đổi.Nhưng cô đã sai,con người bá đạo,ác ma như hắn không thể thay đổi,hắn sẽ không bao giờ yêu cô như cô nghĩ.

Cô cố gắng từng tiếng.

-Nếu anh cứ như thế,thì trò chơi này chắc chắn tôi sẽ thắng.Vì người như anh,cả đời này tôi cũng sẽ không yêu.KHÔNG BAO GIỜ.

Tiếng nói thất thanh,đầy cay ghét,Làm hắn bức bối,Hắn cắn răng,thô bạo dùng môi phủ lên cô,hắn như muốn nhai nuốt cô vào bụng hắn lập tức.

Nhìn máu trên cách môi cô bật ra.Mùi tanh làm hắn như bùng dậy.Lòng hắn ghen lại,đôi mắt nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đầy quật cường,sự căm ghét trong đôi mắt cô mà hắn khó chịu.Hắn buông cô ra.

---Chát---

Nguyệt Hàm điên tiết tát hắn thẳng tay.

Lần đầu tiên,hắn bị 1 người phụ nữ đánh.Một lão đại đầy quyền lực như hắn bây giờ đang mất đi sự kiểm soát vốn có.Sự lạnh lùng,bình tĩnh,luôn lãnh đạm và hoan độc của mọi khi bây giờ biến mất trong phút chốc.

Cái đánh,không những làm hắn bình tĩnh mà no như 1 ngòi thuốc nổ bị châm ngòi.Tay hắn nổi đầy gân lên,trông rất đáng sợ.

-Vậy thì kết thúc trò chơi đó đi,tôi cũng chẳng còn hứng thú._Hắn vừa nói môi vừa nhếch lên đáng sợ.---Đã thế thì tôi sẽ chấm dứt luôn cả cô.

Găng lớn.Hắn nhắc bổng Nguyệt Hàm lên,đẩy ra ngoài cửa kính.Phần nửa người cô ở không trung.Đây là tầng lầu cao nhất tòa biệt thự,nếu cô rơi xuống hắn sẽ không toàn thây.

Gió mạnh tạt vào mặt cô.Tay hắn nắm lấy vai cô.đường gân trên tay Max nổi ngày càng rõ.đôi mắt hắn đỏ ngầu ghê rợn.

-Tôi cho cô cơ hội.Cầu xin đi.Từ nay không được trái ý tôi,tuyệt đối không quan hệ lung tung với đàn ông nữa.

Ánh mắt cô tuy đầy sợ hãi,tim cô đập nhanh đến mức cô có thể nghe thấy thật rõ.Tuy vậy,cô lại càng không muốn khuất phục,hắn khiến cô tổn thương nhiều như thế.Lãng nhục cô như thế,cô sẽ không cầu xin hắn.

-Anh buông tay ra đi.Tôi chấp nhận cái chết,cũng không cầu xin anh.

Nhìn vào đôi mắt kiên quyết,1 chút run sợ cũng không nhìn thấy.Hắn tức giận nghiêng răng,mặt đầy sát khí.

-Cô nghĩ tôi không dám sao.

Nguyệt Hàm cười với sự thống khổ,nụ cười nhạt đến bất cần.---Thế thì anh hãy buông tay đi.

-Cô...Cô thật muốn chết,_Đôi mắt hắn hiện lên đau khổ.Nhưng bản chất hắn,vốn tính hắn ngông ngạo.Chưa nghĩ có ý định nhường bước trước 1 ai.

Cô nghĩ."Cô đành xin lỗi ba mẹ mình không thể thực hiện việc trả thù.Cô sẽ đi cùng họ,có lẽ họ đang chờ cô ở nơi nào đó trên bầu trời.Cô không thấy đàn ông này nữa.Hắn thật sự xấu xa."

-Tôi cũng mệt mỏi lắm rồi,tôi không muốn bị anh trói buộc nữa,nếu anh thấy chán ghét như thế thì giải thoát cho tôi đi.Tôi bị anh lăng nhục,xem thường như thế quá đủ rồi.

Max nóng giận,tay anh bắt đầu buông nhẹ ra.Cô dường như chuẩn bị tinh thần ,mắt cô nhắm lại.

Cuối cùng tay hắn buông vai cô ra.Người cô như dịch chuyển bắt đầu thả tự do.

---RẦM--

--LÃO ĐẠI---ĐỪNG..!__Lạc Tư và Phúc Hoàng cùng LowRand nhảy vào phòng,hét lớn.

---Phụt-----

Một đôi tay lớn nào đó, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Hàm lại. Cô giật mình, vì trạng thái đang dừng lại, cô treo lơ lửng giữa không trung.

---Lão đại---

-Max---

3 người hốt hoảng lại đồng thanh, nháy tới.

Nguyệt Hàm nhắm mắt, cảm giác như 1 sức mạnh từ đôi tay quen thuộc kéo thật mạnh lên.

Cô ngã xuống sàn. Mắt mở dần.

-Muốn được giải thoát sao. Đừng nghĩ tới nữa, tôi không để cô dễ dàng như thế đâu. _Lời nói lạnh buốt cả trái tim, âm khí đầy u ám, mang chút hận, chút bi, chút thương.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

-Anh.. cô giật mình, mở căng mắt, người cô nhìn thấy chính là Max, gương mặt tuấn lãng đó vẫn mang đầy lửa hận, như phảng phất sự đau thương.—Tại sao.. anh..? (ý cô là tại sao Max lại kéo cô lên)

-Max anh không muốn cô ta chết thì đừng hù dọa như thế chứ, làm tại này đứng cả tim _LowRand hù hồn, nhấn mặt nói.

-Khi đột, cô không sao chứ.? _Lạc Tư có phần hơi hoảng, lại đỡ cô.

Mặt của Max trở lại sự lạnh lùng vốn cô, anh thay đổi nhanh đến chóng mặt, anh mất từ từ dịu 1 phần, nhưng vẫn còn rất nóng.

Phúc Hoàng tức giận, anh nắm lấy vai Max.

-Max, anh đang làm gì thế hả. Sao lại nổi điên lên muốn giết chết Nguyệt Hàm chứ, có chuyện gì khiến anh phải mất bình tĩnh như thế. Xưa nay anh luôn biết kiểm soát mà. Nếu lúc này chúng tôi vào trễ, anh không nắm lại kịp, hẳn cô ấy đã chết rồi.

Gương mặt lạnh toát. Một sự đáng sợ giá buốt trong hơi thở của Max. ---Đưa cô ta đi, đừng để tôi nhìn thấy cô ta nữa.

Max Quay mặt đi.

Phúc Hoàng không kiềm nổi sự tức giận-Max, anh nói rõ đi, tại sao anh luôn đối xử với Nguyệt Hàm như thế. Vì trả thù sao. Anh biết rõ không phải là do cô ấy mà... người giết mẹ anh mới là C..

---IM ĐI---

Max quát lớn.

Tiếng quát làm mọi thứ như lặng thinh, không khí đã căng thẳng càng lúc nóng dần lên. Lòng ngực ai cũng như muốn ngừng lại vì tiếng quát của hắn.

Nguyệt Hàm nheo mắt, cô bức bối nói, làm không khí im lặng bị phá vỡ.

-Phúc Hoàng, anh nói gì thế, trả thù, giết mẹ, chuyện này là sao. Ai là người giết mẹ...

-Thôi ngay đi---

Max lại quát lớn, làm Nguyệt Hàm giật mình, im bật.

-Max à, tôi có chuyện với nói với anh, chúng ta đi thôi _LowRand lên tiếng phá vỡ không khí, bước tới Max, kéo hắn đi.

Nếu không mọi chuyện lại càng rắc rối hơn.

Phúc Hoàng hít lấy 1 ngụm khí, anh biết anh nên đối mặt với Nguyệt Hàm.

- Về phòng nghỉ ngơi thôi em, chẳng có gì đâu. Lạc Tư mau đưa Nguyệt Hàm nghỉ ngơi đi.

Nói xong anh vội bước đi khỏi. Anh sợ cái gì đó không dám đối mặt với cô.

- Anh Hoàng, anh khoan đã.. _Nguyệt Hàm bị câu nói làm đầu cô bắt đầu có nhiều dấu chấm hỏi.

- Cô nên nghe lời anh ấy đi, tinh thần cô không tốt, dù giờ cô có ép anh ấy nói gì cũng vô ích thôi. Khi đột, cô đừng làm cái mặt đau buồn đó nữa, chẳng giống con khi hun dữ mọi ngày chút nào. Ngoan về phòng nghỉ thôi.

Lạc Tư cố thuyết phục cô, anh thấy cô như thế cũng cũng buồn lây.

-Max, hôm nay anh sao thế, sự điềm tĩnh của anh biến đâu rồi, sao có thể mất kiểm chế như thế. _LowRand hơi lo ngại nhìn hấn.

Max dựa ra ghế, tay xoa xoa trán.

-Tôi không biết.

LowRand thờ hất ra. Chưa bao giờ thấy Max như thế này, chưa có việc gì khiến Max gặp trở ngại một biểu hiện ra, kể từ khi quen biết Max, 1 con người lạnh lùng, luôn biết cách điều tiết cảm xúc, xưa nay hấn làm gì cũng tàn độc, dứt khoát và triệt tiêu, những gì hấn làm chưa bao giờ hối hận, hay quay đầu lại, chưa hề thấy sự nóng giận mất bình tĩnh như hôm nay. Hành động của Max rất kì lạ.

-Cô chuyện gì anh nói đi, cô ta gây rắc rối gì đến nỗi anh phải hành động như hôm nay. Trước nay Nguyệt Hàm luôn quậy phá và ngang bướng, những chưa lần nào anh có ý muốn giết chết cô ấy cả. hôm nay anh hành động buông rồi nắm như thế không phải phong cách của Max.

Max nhắm nghiền mắt, cảm hưởng đầy bong tổi, hấn nhàng nhặt cát tiếng.

-Chỉ là thứ mình đang sở hữu bị đụng đến thôi. Không phải lo.

Lowrand hơi ngạc nhiên, anh nhíu mày.

-Thứ đang sở hữu ..Nguyệt Hàm à...Max anh đang ghen sao?

Max rống chặt quai hàm, có phần khó chịu khi nghe từ “Ghen”. Mắt anh mở hấn ra, nhưng không nhìn LowRand

-Đừng ă nói lung tung, Chỉ là tôi muốn hành hạ đứa con của kẻ thù thôi. Tôi bắt họ phải chết không yên, nhìn đứa con xấu số của mình phải chịu sự dày vò của tôi mà thôi.

LowRand mím môi, anh thờ hất ra 1 cái. Anh dường như bắt lực khi bản thân Max không nhận ra tâm tư của mình.

-Hà tất gì phải cố chấp. Anh phải làm cả 2 phải tổn thương như thế sao.?

Max hơi cứng họng, nhưng cuối cùng vẫn gạt mình gạt người,

-Tại sao tôi lại tổn thương người tôi muốn dày vò là cô ta thôi.

-Không đúng, chẳng phải anh đang ghen sao Max. Chính vì anh đã thích cô ta rồi. Nếu không thì anh sẽ không trở nên điên cuồng mất kiểm soát bản thân như thế. Dù anh có tức giận cũng sẽ không như hôm nay. Là anh không chịu chấp nhận mà thôi. _Lowrand chán ghét kiểu người an hem mình tự làm tổn thương chính mình như thế, anh phải nói rõ cho con người độc tài này thức tỉnh.

-Thôi đi—Ra ngoài! _Max hơi cau, dùng giọng hơi cao, ra lệnh.

-haiz.. Tùy anh. Max, anh nên dừng lại trước khi quá muộn. _Lowrand cất tiếng, hơi chán nản, anh bước đi khỏi.

Bỏ lại Max ở lại.

Một sự cô đơn vây kín cả không gian, hấn tắt tất cả đèn. Bóng tối bao trùm cả người hấn, không 1 chút ánh sáng nào. Có thể lúc này mới là thế giới của hấn.

Đôi mắt sâu hun hút đầy rợn người, giờ đây lại biến mất đi hoàn toàn.

Thật ra có ai biết hấn đang nghĩ gì không?

Lão đại Max cái tên khét tiếng trong Hắc đạo.

Dương Tổng tài giỏi xuất chúng trong Bạch đạo.

luyện ma quỷ của cha dượng mà nằm suốt 3 tháng trời trên giường, cứ nghĩ sẽ không tỉnh lại. Cuối cùng, sức sống mãnh liệt muốn gặp mẹ của Max quá lớn. Max lại bị lôi vào những cuộc máu me chết chóc trong đợt kiểm tra đầu tiên. 13 tuổi phải cầm súng giết người. Điều đó thật kinh khủng.

Nguyệt Hàm càng lúc càng run, bờ vai bần bệ run rẩy. Cô không ngờ cuộc sống của Max trong quá khứ lại khủng khiếp như thế. Rồi cô cố hít lấy hơi thở, nói:

-Vậy thì nguyên nhân thật sự mà anh sẽ nói là gì. Anh mau nói đi, người giết mẹ lão đại là ai.

-Em nghe hết đã. Ngày cậu ấy duyệt đợt tập huấn rung rợn của cha dượng là ngày ông ta hứa để mẹ con Max gặp nhau. Giây phút cả hai có thể nhìn thấy nhau đó. Mẹ Max đã bị 1 chiếc xe tông...và người đã đâm mẹ Max chính là...chính là..

-Là ai..là ai anh nói đi_Tim Nguyệt Hàm như bốt nghệt, cô cảm nhận trong lời nói của Phúc Hoàng, đều đó hẳn rất đáng sợ. Nhưng trí tò mò của cô bắt cô phải biết sự thật.

Tay Phúc Hoàng bóp chặt, nổi cả gân. Anh sợ người con gái này sẽ không thể chịu được những gì anh sắp nói đây

-Là..cha em. Cha em được sai đi giết mẹ của Max. Đó không phải 1 tai nạn vô tình.

Nguyệt Hàm đứng bật dậy, những gì cô đoán cô sợ nó thành sự thật, nhưng đúng những gì cô lo sợ điều thành sự thật. Ánh mắt cầu xin đau đớn của cô nhìn Phúc Hoàng mong anh hãy nói rằng mình đang đùa thôi. Nhưng không, đáp trả cô là ánh mắt thành thật đau thương đến thống khổ.

-Không phải đâu..cha em là người tốt..cha em sẽ không làm như thế. Anh đừng nói xạo nữa, anh muốn bênh vực anh ta đúng không. KHÔNG ĐẤU, ANH NÓI LÁO.._Cặp mắt ứ nước tuôn tràn 1 cách điên cuồng. Cô thờ không nổi nữa, rồi ngất lịm.

Quay về thực tại, cô đã tỉnh lại, chìm trong bong tối len lỏi những ánh sáng, cô nằm bất động như thế, đôi mắt vẫn mở. Nhìn lên trần nhà. Cô cứ nhìn như thế. Bởi vì cô sợ, sợ khi nhắm mắt lại hình ảnh hằn lại xuất hiện.

Cô nhớ.

Ngày đầu tiên 5 năm trước cô gặp Max. Một Dương vĩ lạnh lùng đầy khí chất. Cô ngang nhiên chửi hấn, đạp chân hấn.

Rồi khi hấn bắt cô làm osin nhà hấn, cô cứ nghĩ đây là 1 câu chuyện tiểu thuyết nào đó. Nam chính nhà giàu, nữ chính nhà nghèo mồ côi gặp được người đàn ông cho nữ chính hạnh phúc trọn đời.

Thế mà cuộc đời cô lại đi ngược ngạo thế đấy. Toàn bị thương, hấn biến thành 1 lão đại, hấn ma quái như 1 ma vương, tàn bạo, anh vẫn lạnh lùng như 1 Dương Vĩ khác là hấn bá đạo khủng khiếp hơn, khí chất ngạo nghễ, như 1 ông vua đứng đầu thân giới, đầy quyền lực.

Hấn biến nó trở thành 1 sát thủ, hấn dày vò bằng những lời nói đầy nguyền. Giờ thì cô mới hiểu. Tại sao?

Cô phải trả nợ, nợ mà cha cô đã gây ra cho mẹ con hấn.

Cô giờ cảm nhận được vị trí của Vĩnh, cũng là người như cô vậy. Cô thấy mình đồng cảm với Vĩnh.

Cô nhận ra mình đã sai lầm khi rút hết tội lỗi của Tổng hào lên người Vĩnh.

Nhưng cô không thể quay lại với Vĩnh nữa, vì trái tim hiện giờ của cô chỉ có đồng cảm, thấy có lỗi. Trai tim này đã phản bội cô từ lúc nào.

Cô can đảm nhắm mắt lại, cô muốn nhớ xem từ lúc nào hình ảnh hấn lại dày đặc như thế. Có phải là lúc ở đảo “Không tên” khi hấn cứu nó, hay cái đêm hấn tước đoạt nó, không rõ nó không rõ từ bao giờ nữa.

“Nguyệt Hàm à, mày tỉnh lại đi, dù mày có yêu hay không, sẽ không có kết quả đâu. Mày không thể hi vọng gì ở người đàn ông đó được.” Cô tự nghĩ thầm, cô khuyên nhủ bản thân, cô cố gạt bản thân đi.

Max nghe 1 cuộc gọi.

-Henry, mau làm cái tên đó biến mất đi._Giọng nói lạnh tanh mùi máu, đầy sát khí.

Gương mặt ma mị ẩn hiện nét đẹp giá lạnh của Max. Hấn dứt khoát cắt điện thoại đi.

Giữa đêm khuya.

Một cái bóng lớn sừng sững ở trên cao, tay bỏ vào túi quần, đôi mắt không ngừng phủ lấy thân hình nhỏ nhắn đang nằm trên giường.

Nguyệt Hàm nằm quay lưng với Max, anh không biết cô đã ngủ hay chưa. Nhưng anh đứng như thế rất lâu.

Hắn bận 1 chiếc áo sơ mi, phạch ngực, lộ ra cơ ngực rắn chắc, bờ vai rộng kẻ run. Thì ra cánh tay hấn đang di chuyển lên mái tóc của Nguyệt Hàm.

Tóc chạm qua khe tay hắn cảm nhận được sự mềm mại, càng chạm đến hắn lại càng muốn nhiều hơn. Đôi mắt đang nhắm nghiền hắn phớt qua tới cách môi mọng hồng hồng. Hắn thấy tham lam hơn. Môi hắn nhẹ nhàng đặt lên môi nó, rất nhẹ, giống như 1 con gió thu thoáng ngang qua rồi biến đi vậy.

Cái mũi cao ngất của hắn vẫn kênh kiệu dương ánh sáng của ánh trăng, môi hắn khẽ nhấc- Tôi có thể chúc cô ngủ ngon không..Sao cô không giải thích..

Câu nói hắn mang chút gì đó hạn chế, đau khổ, ánh mắt ánh lên sự tuyệt vọng. Hắn tìm hiểu và điều tra thì biết, Henry và Nguyệt Hàm chưa xảy ra việc gì. Nhưng anh vẫn sẽ không xin lỗi, vì cô dám uống rượu để 1 người đàn ông có thể vào nhà mình như vậy. Hắn cũng sẽ không tha thứ được.

Trả lời hắn là 1 sự im lặng cô đọng cả không gian, hắn vẫn đứng đó thật lâu sau đó, nhẹ nhàng quay gót đi.

Đến khi cách của đóng chắc, bóng dáng hắn cũng khuất mất. Đôi mắt từ nay giờ nhắm nghiền tưởng chừng đang say giấc. Nào giờ dần dần hé mở. Trong đôi mắt cô là 1 sự cô đơn, 1 nỗi buồn không đáy.

Cô cất tiếng thật nhẹ, nhẹ đến mức chỉ có thể cô nghe thấy:- Anh là đồ ngốc.!

Một làn nước ẩm lại từ khoe mắt chảy trên làn da của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Nguyệt Hàm chỉ mới nhìn thấy Max thế này lần đầu thôi, nhưng những lần trước Max ngốc như thế cô nào thấy.

-A..Nguyệt Hàm,dạo này cậu đâu thế, không thấy đi học nữa..sinh viên dù được tự do thoải mái cũng không nên nghỉ học lâu như thế. _Tiểu Tư vui mừng kéo cô lại.

-Mình có việc riêng phải giải quyết.Cậu không lo.

Tiểu Tư nhoe răng cười.

-Sao không lo chứ, trường này chỉ có cậu là bạn thân với mình thôi.

Cô hơi bất ngờ.

-Bạn thân.!

-Phải là bạn thân._Tiểu Tư chớp chớp mắt, đáng yêu.-Chẳng nhẽ bạn không muốn làm bạn thân với mình._Biến đổi thật nhanh thành khuôn mặt buồn so.

Nguyệt Hàm hơi tức cười vì khuôn mặt biến đổi tốc độ của cô bạn.

-Thôi vào học đi cô nương_Nguyệt Hàm mỉm cười nhẹ, vỗ vai Tiểu Tư.

Sau giờ học Nguyệt Hàm đi điều tra phòng tài liệu trường.

Mấy ngày nay cô đọc hết danh sách người ở trường, ai cũng như ai thật khó tìm ra được lỗi hổng.

Đến nhà kho, vô tình nghe được tiếng cãi nhau, sau đó 1o a2 tiếng nói 1 nữ 1 nam rất lạ.

-Chúng ta đừng cãi nhau nữa, mau nghĩ cách thực hiện nhiệm vụ đi.Lần này không thể thất bại.

-Cô có cách rồi sao.?.Đừng nghĩ là dễ dàng như vậy.Cô ấy sẽ đoán ra thôi.

Nguyệt Hàm giựt mình.

“Là giọng nói của Henry” Cô cố lắng tai nghe tiếp.

-Anh nên nhớ, công việc và tình cảm phải tách biệt, nếu bị ảnh hưởng bị trách phạt, hậu quả rất khó lường.

-Cô đang nói cái gì thế.?Đừng nghĩ lung tung.

-Tự anh biết lấy.her..Đợi đến khi bọn chúng hành động,Chúng ta ngồi yên 1 tay có thể bắt lấy 2 mẽ cá._Giọng nữ có phần mỉa mai.

-Cẩn thận,đừng tự đắc,nếu bị phát hiện chúng ta là..

--NGUYỆT HÀM—Giọng tiểu tư kêu lớn.

Nguyệt Hàm hoảng hốt,chạy đi xa.

-Cậu làm gì đứng đó thế.

-Ừm..không có gì,chẳng phải cậu bảo tôi lên đây chờ cậu sao.Có việc gì.

-À,mình có làm thức ăn,nhưng mà lúc nãy mình bỏ quên trên xe buýt rồi,nên tới đây vội kêu bạn xuống,mình đi xuống căn tin ăn đỡ nha.

-thế sao phải bảo lên đây ăn.??

À..mình nghĩ lên đây riêng tư,chúng ta thảo luận hơn.con gười mình đi thôi_Tiểu Tư cố muốn lôi Nguyệt hàm đi.

Lòng Nguyệt Hàm đầy những nghi vấn.Henry khiến cô có trực giác không phải người bình thường,có điều hẩn ta giấu cô.Khiến Cô Quên đi thái độ kì lạ của Tiểu Tư.

Henry hơi bất ngờ khi thấy Nguyệt Hàm,anh có chút lo lắng-Liệu cô ấy có nghe được gì không.

-Nguyệt Hàm ngồi trong phòng làm việc.Tay gõ liên tục.Cô đang điều tra về Henry.Hồ sơ không có gì bất thường.

Có thấy có phần bức bối,hai ngày nay mọi nghi vấn trong đầu cô về Henry rất nhiều,những lời họ nói chuyện với nhau khiến cô thấy tò mò.Giọng nữ đây là cô Thiên dạy Toán cao cấp.Rõ ràng trong trường 2 người này tỏ ra không quen biết.Đi ngang cũng không hề nhìn lấy nhau 1 cái,vậy mà cuộc nói chuyện rất thân thiết.

Nếu Tiểu tư không gọi,cô sắp được biết lời Henry nói ra thân phận.

Suy nghĩ mãi vẫn không ra.cô cảm áo khoác bước ra cửa.

Đi lang thang thư giãn.cô dạo khắp các quán ăn,hè phố.

Cuối cùng đi đến 1 khu chung cư cao tầng,vì trước đó có 1 công viên nhỏ,hơi vắng người.

Hít thở không khí 1 chút,đầu cô rồi bời. Thì bỗng—

---Két—Két---

Tiếng thắng xe.

Nhiều chiếc xe đỗ tới.

Giống như đang đuổi nhau.Nguyệt Hàm kinh ngạc chăm chú nhìn người đàn ông cánh tay chảy máu đang chạy xuống xe.Vì chiếc xe người đàn ông đó,đang bị bao vây chặn đầu,khó mà thoát được,cách duy nhất là bước xuống xe bỏ chạy.

-Henry---Nguyệt Hàm bật thốt.

Henry ôm tay mình chạy đi,cô ý không nghe thấy tiếng của Nguyệt Hàm gọi,anh chạy bỏ qua mặt cô làm như không quen biết.

-Henry.._Nguyệt Hàm hơi chòang,nhìn đám sát thủ có khoảng 30 tên bao vây.

--Pằng—

--Hự.._1 bên vai Henry lại bị đạn của 1 tên trong đám sát thủ bắn.

--Henry..Anh có sao không?_Nguyệt Hàm hoảng hốt chạy tới.Đỡ lấy anh.

Henry đẩy tay cô ra,nói nhỏ giọng-cô mau đi khỏi đây đi,tôi

Chương 62

Cô lo lắng, rồi xoay qua nhìn bọn sát thủ.

Hơi thoáng kinh ngạc.

“Người của Sat Bang”

Cô nuốt lấy nước bọt nơi cổ họng. Thét lên.

- Các người là ai, làm gì thế hả, tôi sẽ báo cảnh sát đó. _ cô cố nói ra hiệu, hi vọng người họ biết cô là ai mà dừng lại.

- Mau đi. đi. _ Henry quát lên bảo cô.

- Không, anh thế này làm sao tôi đi chứ. anh đừng điên nữa. _ Nguyệt Hàm nhặt giọng, ánh mắt đáng tin cậy nhìn Henry.

- Cô... _ Câu nói làm Henry có chút loạn nhịp.

Những tên sát thủ to con như thế, Henry không đấu lại là phải, tào là những thuộc hạ tài giỏi huấn luyện từ nhỏ, Cả cô nếu đối đầu cũng lắm thì 15 tên là cùng.

- Mau đi đi, nếu không tôi báo cảnh sát, _ Tay cô rút điện thoại ra. Nhìn đám sát thủ đang im lặng chĩa súng về hướng cô và Henry. Cô cố gắng ra hiệu bảo họ rút lui.

Anh nhìn họ vẫn sắc bén như thế. Cô không biết tại sao Henry đụn chạm đến tổ chức, ai là người sai bọn họ. Nhưng nhất định phải cứu Henry.

- Không được, Chủ nhân đã ra lệnh. !_ Giọng nói mạnh mẽ cứng rắn, 1 tên cất lên.

- Chủ nhân của mấy người là ai tôi không cần biết, nếu không rút lui, tôi gọi cảnh sát. không được giết người ngay giữa ban ngày ban mặt thế này.

Cô lắc đầu, cô muốn cho bọn họ biết, cô muốn dừng lại.

Những đây là lệnh của Lão đại, bọn chúng khó mà nghe theo.

Vài người xông lên.

Cô đành phải đã thương họ, chỉ là đã thương khiến họ nằm xuống.

Cô thu dọn được 6 người. cô đánh vào những phần làm họ mất sức tạm thời. Nhưng không thể kéo dài. Cô lôi Henry bỏ chạy.

Tiếng súng cũng không phát ra, vì bọn họ biết cô là ai, không thể tùy tiện nổ súng, nếu trúng cô thì Lão đại sẽ khó để họ yên. Đành phải chạy đuổi theo.

Nguyệt Hàm ôm Henry chạy đến 1 ngõ cụt, chui vào đóng thùng để nấp.

Lúc này tim của Henry đập nhanh đến mức Nguyệt Hàm óc thể nghe thấy. cô cho là Henry đang sợ - đừng lo.

Khi thoát được bọn người Sat bang, cô đưa Henry về nhà, . chung cư đó là nơi anh ở.

- Tại sao lúc này gặp anh cũng đều bị trượt bắt thế này. Cuối cùng anh gây thù chuốc oán với bao nhiêu người mà họ cứ đòi bắt anh thế hả.? _ Nguyệt Hàm nhìn thấy mặt Henry tai đi hần do mất máu, cô bực bội nói.

- Cô ..thôi nói linh ..tình được không.?..A..đau..quá..

Nguyệt Hàm mím môi. Nhìn sát mặt thế này mà lại không chịu đi bệnh viện.

- Anh mau đến bệnh viện gấp đi, cứ thế này mạng sống anh không giữ nổi đâu. _ Nguyệt Hàm vạch vết thương ra xem.

- Không được, Thế thì cô giúp tôi đi. _ Henry nhăn nhó vì đau, cô nắm tay cô nói.

-Giúp!!!!-anh không đi bệnh viện thì tôi giúp thế nào được.

-Lấy đạn ra,cô làm được không!A..._Henry cố hít thở,anh cắn răng vì đau.

-Tôi..Tôi..sao có thể._Cô ngáp ngừng,lo sợ.

-Phía sau có dụng cụ,mau đưa tôi vào trong đó đi.

Cô đỡ henry vào phòng kín.Đầy đủ những dụng cụ y tế,cả dao mổ đều có.Cô kinh ngạc.

-Cái này—

-Làm đi,cô chỉ cần nghe tôi nói thôi.

Nguyệt Hàm nhanh chóng lấy dụng cụ ra,cô rửa sạch tay,bao tay lại,ánh mắt sắc lẹm,có phản nghiêm túc mang sự lạnh lùng.

Cô rút ống thuốc tê,hành động rất nhanh,giống như 1 người chuyên gây mê vậy.

Henry bắt ngờ:-Không cần thuốc tê,nếu tôi ngủ làm sa chỉ cô cách lấy đạn,tôi chịu đau được.

Nguyệt Hàm nhấn mắt,lạnh giọng:-Yên đi,nhìn anh thì chịu đau gì mà nổi.Tôi không làm gây mê anh,chỉ alm2 phần tay không thấy đau thôi.Yên tâm.

Tay cô thuần thục tiêm thật nhanh,1 y tá chuyên nghiệp vậy.

Dùng lấy con dao mổ,đôi tay uyển chuyển,cô tập trung cao độ,sợ sẽ làm vết thương chài thêm máu.

Henry nhìn Nguyệt Hàm chăm chú,1 sự kì lạ,anh có phần ngưỡng mộ sự bình tĩnh của cô.

Một chốc sau,2 viên đạn được gấp ra thật nhanh chóng,may là đạn không đi quá sâu,nên không sẽ rất khó.

-Cô không sợ máu sau.Lúc nãy bọn chúng cô chẳng sợ.Thật ra cô rất đặc biệt._Henry mỉm cười với đôi môi nhợt nhạt nhìn cô.

-Đặt biệt cái đầu khô anh ấy.Im lặng đi._Nguyệt chăm chú băng vết thương lại cẩn thận.

-Này,cô có biết bây giờ nhìn cô rất xinh không.

Henry giờ giọng tán tỉnh,trêu ghẹo.

-Á..Á..aaa..đau..đau quá,trời ơi chết tôi rồi.Soa cô mạnh tay thế..aa

-Con không ngậm miệng,tôi đánh cho vết thương anh hở ra thì thôi._Nguyệt Hàm mặt lạnh,cổ tình nhấn mạnh tay.Làm Henry đau điếng người.

Henry im bật đi.

Bất chợt Nguyệt Hàm thốt lên

-Thật sự,anh là ai?_Vừa dứt câu ánh mắt Nguyệt Hàm Nhìn lên Henry trân trôn.

Mi mắt Henry khẽ lay động,anh thoáng bắt ngờ nhìn Nguyệt Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Henry lấy lại nét mặt ngớ ngàng,anh cười hi hi:

-Thì tôi là Henry giáo viên dạy quốc ngữ.Cô đang nói gì thế hả.?

-Không đúng,anh đang có 1 bí mật._Giương mặt và giọng nói cô cực kì nghiêm túc và khô khốc.

Henry nhăn mặt:-Ây da...tôi đau quá..A..

Nguyệt Ham hơi lo,vội nói:-Không sao chứ,thuốc tê chưa tan mà.

-Ừ,nhưng tôi không nói đau vết thương.Mà tôi đau tim quá.

Lấy vẻ mặt bông đùa,chẳng giống 1 kẻ bị thương trúng đạn,anh còn tâm trí chọc ghẹo.

---Bốp---Úi da.._Cô tức giận đánh vào đầu Henry.Như ong mắt.

-Anh đừng có mà đánh trống lảng,Anh là giáo viên quốc ngữ thì làm gì bọn người như sát thủ mặt mày bặm rợn hết lần tới lần khác truy bắt anh hả.Con xém tý lấy cái mạng thú của anh rồi.

-Mau nói đi,anh là ai,thân thể anh là gì hả?

-Này cô có bao giờ nhìn thấy,cảnh sát đột nhiên chạy tới hỏi người dân.”Anh là ai,khai báo thân thể của anh là gì” chưa?.

Henry chớp mắt,tò ra thánh thiện.-----Đầu đã à,cô nên suy nghĩ lại xem liệu người dân sẽ trả lời thế nào?.Cô hai oi.Tôi nói rồi mà tôi là tôi chứ là ai mà khai với báo chứ.

Nguyệt Ham nóng giận,định vương mồm lên cãi.

Henry nhanh chóng chặn họng lại.---Mà nói thật,người bí ẩn nhất là cô đấy đầu đá.Cô là 1 cô gái bình thường,như 1 con mọt sách vậy,mà thần thái và cách cư xử chẳng giống tý nào.Cứ mang 1 nét gì đó rất lạ nha.Ai đời con gái chỉ biết học hạnh mà nhìn thấy bọn Sát thủ lại bình tĩnh hiển nhiên như cô đối mặt chứ.Mà tôi còn tưởng đầu cô là bác sĩ phẫu thuật chuyên nghiệp đấy chứ,Trong cô lấy đạn ra còn giỏi hơn cả bác sĩ nữa là.Giống như...Giống ..như cô đã làm qua rất nhiều lần....

Henry chăm chú nhìn cô ra vẻ dò xét,gãi gãi cằm.Lưng dựa vào nệm thư thái.

--Bụp---Henry ăn nguyên cái gối vào đầu.

-Úi sao lại đánh tôi hả.cô muốn mưu sát người bệnh sao.Tôi báo cảnh sát bắt cô bây giờ.

-Đồ lảm nhảm,biết thế tôi cho anh 1 mũi thuốc mê luôn cho rồi.À..không phải,tốt nhất là lúc này không cứu anh làm gì,cho anh bị chúng bắn chết banh xác luôn.Đã giúp còn bị mang tiếng

Cô liếc xéo 1 cái,rồi quay quắt đi dọn dẹp dụng cụ.

Nguyệt Ham là 1 Sát Thủ,nhưng việc bắn bó,chữa trị vết thương,cô vốn đã được và trải nghiệm qua.Lần đầu cô đi nhiệm vụ đã bị đạn bắn vào chân trái,nếu cô không tự giải quyết nó thì cô đã mất mạng mà đi đời rồi.Đó là cách sinh tồn cô được học trong huấn luyện.Tay cô thuần thục thế cũng phải thôi.

Henry nằm nhìn cô,môi luôn nở nụ cười.

-Cô độc mồm vừa thôi.Hì hì,nhìn cô thế này giống vợ chăm sóc chồng quá.!

Lại giờ giọng tán gái.

-Anh có tin tôi có thể lấy đạn thì cũng có thể lấy của quý anh luôn không._Cô liếc 1 cái đầy đe dọa.

Henry sợ rụt cả cổ,lấy tay không bị thương che xuống dưới.Tự nhiên cảm giác nhói thay “Tiểu đê” mình,nếu thật bị cô ta cắt thì “Tiểu đê” sau này còn mần ăn gì nữa chứ.

Dọn xong,cô nấu cho Henry tô cháo nóng.Rồi lạnh lùng nói.

-Ăn đi,tôi về đây,thuốc tôi thấy trong phòng rất nhiều đấy.Anh chắc biết loại nào giảm đau mà hả.

-Đau quá,tôi ăn không nổi,1 tay khó ăn quá,cô dứt tôi xem._Henry bõn cọt,cười tươi như trẻ con.Nhìn anh cực đáng yêu.

-Anh nhiều chuyện quá._Nguyệt Ham bực bội.Thương tình,coi như từ bi hi xả.Dứt từng muỗng cho anh.

Cô cũng không hỏi Henry bí mật về anh ta nữa,dù có hỏi cũng vô ích,nhất định anh ta sẽ không thừa nhận,tới lúc đó,hắn quay ngược lại tra xét về cô thì nguy to hơn.

-Trình Nguyệt Ham—Henry nhìn sự ân cần của cô,anh nao lòng,cất tiếng gọi nhẹ.

-gì hả?_Cô vẫn tiếp tục dứt cho hắn ăn.Không để ý đến hắn có tâm trạng.

-Nếu như cô không phải là Đầu đá.Tôi không phải Henry thì chúng ta sẽ không gặp nhau nữa phải không?

Henry trầm giọng,âm thanh len lỏi 1 sự luyến tiếc day dứt gì đó.Khiến Nguyệt Hàm chú ý.

-Anh đang nói cái quỷ gì thế.Đạn trúng tay chứ có trúng đầu đâu mà ăn nói dờ hoi vậy._cô phớt lờ đi câu nói,cô không muốn đi sâu vào câu nói đó.

-Ách..sao lần nào trong lúc tâm trạng lên cao trào cô cũng chem ngang cho cụt hứng vậy hả?._Henry quē độ đánh mỗ trên lên tỏ y không hài lòng.

-Cô có biết đầu đá cô vô duyên dữ lắm không?

-Cốc—Henry lại ăn cái kí đầu thật mạnh,gật mình.

Anh cầu nhàu.

-Sao đánh tôi nữa?

-Anh dờ hoi,ấm đầu thì tôi đánh cho chừa.Xem anh đi già đầu mà người ta nhìn vào nghĩ còn là học sinh cấp 2 đấy.Nói chuyện gì đầu không à.Mau ăn hết cháo,tôi còn về._Cô đánh mặt lên giọng.

Henry chợt nắm chặt tay cô.

Nhìn thẳng vào mắt cô,ngheim tức nói,anh thật sự rất thành thật.

-Nếu cô là đầu đá một sách,tôi là 1 giảng viên dạy quốc ngữ thì...chúng ta...

Nguyệt hàm chợt dạ,tâm tình trong mắt henry cô nhìn ra rõ,cô nhanh cắt lời.

-Chúng ta vẫn sẽ là bạn bè.Vẫn sẽ là thầy trò.Như thế này không phải rất tốt sao.Anh đừng nói linh tinh nữa,chẳng phải anh phủ nhận anh không phải Henry rồi sao._cô giọng cười,cô lại muốn trốn đi sự thật.Mặc dù,cô chính là người đi tìm kiếm sự thật đó.

-Phải! chúng ta vẫn là bạn bè._Henry cười,1 nụ cười chua chát.

Một hàng người đứng theo hàng,guong mặt đầy run sợ,sắc mặt ai cũng tái xanh đi,mặt không dám 1 ngược thẳng lên.

Trước mặt họ là 1 con người mang đầy khí chất,1 uy thế có thể lấp đầy hơi thở và không khí nơi đây bằng sự ma mị,hắc ám.

Mắt thâm hiểm,nhưng tuyệt đẹp vừa sâu lại vừa đen kịt.Max truyền hơi thở lạnh tê buốt thần kinh bọn sát thủ Sat Bang mà hắn nuôi dưỡng.

-Đôi tay đan vào nhau,ngồi trên ghế,hắn lãnh đạm nói,1 âm thanh trầm thấp quý dị.-Thất bại,các người nên biết làm thế nào rồi chứ.

-Lão đại,chúng tôi biết mình tất trách,không hoàn thành nhiệm vụ.Nhưng...do Trịnh Nguyệt Hàm lúc đó cô ấy xuất hiện và cản trở chúng tôi..nếu không..

-Không lý do!Thất bại là Thất bại._Tòa ra sự trầm luân ghê rợn,hắn như răng đe,tiếng nói không cao không thấp nhưng người ta nghe như 1 tiếng quát nạt đáng sợ.

-Vâng,Chúng tôi biết lỗi thưa Chủ nhân._bọn họ háong sợ cúi thấp đầu đồng thanh đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

-Tôi muốn thử xem,thư kí còn có khả năng nào giúp ông chủ không?_Hắn nhắm mắt cất giọng,pha chút bồn cợt.

--Cộp—cộp---

Tiếng gót giày vang lên,ngày 1 gần.

Bàn tay thon dài mềm mại bắt đầu đặt lên đầu hắn.

Giương mặt kiều diễm cười tà.Cổ Thiệu Mĩ xoa bóp đầu hấn thật uyển chuyển.

Hấn như tận hưởng.-Được đây.

Tay cô liên tục đùn đưa như thế,Cái kiểu mat-xa trá hình này xem cũng quen.Mĩ Mĩ dần dà xuống cổ hấn,xoa xoa vào lồng ngực hấn.

Đến ngay chỗ ngực trái hấn nơi trái tim đang đập rất bình ổn,Bàn tay ấy di chuyển nơi đó không rời.Mắt Cổ Thiệu nữ đan lại,thành 1 quần đen đáng sợ.

Dương Vĩ vẫn nhắm mắt,nhưng môi thì cười đều giả.Tay anh nắm chặt tay Thiệu Mĩ,khiến cô dừng lại.

-Được rồi đây,tiếp tục thì tôi sống không nổi đâu! _Một câu nói đầy ẩn ý của hấn.Làm Thiệu Mĩ hơi hoang mang.

-Dương Tổng ý ngài!..

-Không có gì,tôi chỉ nghĩ,đôi tay này mềm mại như vậy cứ chuyển động trên người tôi thật tôi kiềm chế rất khó đây. _ Sự bồn cợt,có chút ẩn ỉn,hấn lại nhếch môi cười.

Tay Thiệu Mĩ vẫn cô tình chuyển động tiếp,môi cô cười tà mị.Dần cô lướt xuống bụng dưới của hấn.

-Nơi đây kiềm chế giỏi chứ!

Ngón tay gằn chạm vào trong thất lưng quần Dương Vĩ.

Dương Vĩ bật cười,1 nụ cười coi thường,hấn nắm lấy tay Thiệu Mĩ.Không những hấn kéo ra mà ngược lại hấn đẩy nhanh vào trong.Làm đôi tay Thiệu Mĩ dừng làm đúng chỗ.

Thiệu Mĩ kinh người,mắt rợn tròn."Tiểu đệ đệ" của hấn thật khủng khiếp.

-Sao,ngạc nhiên hả.? _Hấn bật cười mỉa mai,pha chút trêu đùa.

-Cô không nên đùa với lửa biết không.? _Như cho 1 chút cảnh cáo,hấn bật dậy,quay người đối diện Thiệu Mĩ.

Giương mặt cô xinh đẹp đến động lòng,hấn chỉ nhếch môi,ánh mắt rất khó tả đầy quý dị.Hấn áp sát Thiệu Mĩ làm cô ngã người xuống.Mặt Thiệu Mĩ đỏ dần.Hấn trêu đùa hít lấy 1 hơi!--Hương thơm này thật chết người.

Câu nói như giết chết người con gái,Thiệu Mĩ không hiểu sao tim đập loạn lên,từ thế chủ động biến thành bị động.Hấn thật ma quỷ.

-Cô có biết phụ nữ nào làm đàn ông mê mẩn nhất không? _Vừa nói chiếc lưỡi nhẹ nhàng lướt trên vành tai Mĩ Mĩ.Mặt cô nóng đến đỏ gần lên,Lần đầu cô bị dụ hoặc kiểu như thế.

Thiệu Mĩ cố lấy bình tĩnh,mím cười:-Là xinh đẹp và quyến rũ.

-Không,chính là sự nghiêm túc,đứng đắn và hơi cổ như Thư kí Cổ đây. _Hấn cười mị,mặt ửng đỏ sát xuống dưới,tìm kiếm hương thơm trên cơ thể Mĩ Mĩ.

Cô cảm giác mình như bị xô mũi.Rõ ràng hấn đang châm chọc mình,nhưng sao cô lại rất thích nghe sự dụ hoặc của hấn.Cô thuận thế ưỡng ngực về trước.Bộ quần áo kính đáo kia chỉ là lớp màng giả tạo để bảo vệ cái lăng lơ bên trong thôi.

Dương Vĩ,cầm lấy tay Thiệu Mĩ trong quần hấn này giờ,hấn dạy dỗ cô,giúp cô kéo thanh sắt lửa ấy ra.

Chưa bao giờ cô quan hệ với đàn ông mà thấy tim đập,cô thể nóng đến thế này.

-Xem ra cô bé lại chịu đựng không nổi rồi._Không biết từ bao giờ tay hấn đã ở dưới đài của chiếc đầm body của Thiệu Mĩ.

Cô nhắm mắt lại,cảm tưởng những làn hương nhẹ của khúc nhạc dạo đầy mới mẻ.

-Ừ...um.hơ..Ngài đứng như thế,sẽ hư...sẽ hư mất._Giọng kêu tình,cô ta bắt đầu lòi ra bản chất thật.

Hấn nhấc bổng Cổ Thiệu Mĩ,ngồi giang 2 chân lên đùi hấn.Dương vĩ nhanh chóng kéo nhanh chiếc đầm lên cao.Hấn cong khoe môi có chút tức cười.

Đôi tay thô bao nắm xé chiếc quần nhỏ bên trong—xẹt---

-Ồ..Ngài._ Thiệu Mĩ giật mình mở to mắt,Hấn làm cô điên đảo,hấn thật rất có sức hút,sự bá đạo mạnh mẽ,mê tình của hấn thôi thúc cô mãnh liệt.

--Mau lên...mau lên... _Thiệu Mĩ lộ hoàn toàn đôi mình ra,cô không khống chế được nữa.Cô có 1 khao khát hiện tại là thềm thưởng cơ thể người đàn ông này.Chưa bao giờ cô khát đến thế.

-Muốn làm sao?_ Dương Vĩ trở thành 1 con quỷ sống đáng sợ, đôi mắt điều hâu của hắn nhìn Thiệu Mĩ nhưng cô hông thấy vì đang lâm vào mê tình.

Thiệu Mĩ cảm tên “Tiểu đệ đệ” mà rung mình, nó kinh khủng hơn cô tưởng. Được ngồi lên đùi Dương Vĩ, cô thôi thúc tự ý cầm thanh sát lưi đậm thẳng ngồi vào.

---AAAAAAAAAAAAA..u..hohơ..._ hơi thở như bị tắt nghẽn. Thiệu Mĩ choáng cả người,

Bên ngoài—

--Cạch---

Nguyệt Hàm ung dung bước vào, vì cửa không khóa mật mã.

Kinh ngạc!

Cô chỉ biết trợn trắng con mắt.

Tay chân cô run lấy bậy, cô bước lùi lại vài bước.

Khi này, Dương Vĩ đã nhìn thấy Nguyệt Hàm. Hắn liếc qua nhìn sắc mặt Nguyệt Hàm.

Hắn muốn nhìn thái độ của cô, hắn muốn cô ghen tức. Ánh mắt hắn không dời đi, chỉ chăm chăm nhìn cô sững sờ nơi đó. Thấy mặt cô hơi tái, hắn thấy thích thú.

Thế nhưng vài giây sau. Nguyệt Hàm chỉ cười mỉm, cô cúi đầu xem như chào hắn. Lại hiển nhiên quay mặt bước ra.

Cô không hề ngoang mặt lại, không hề phản ứng, không bước tới đẩy hắn ra khỏi người đàn bà khác. Mà cô chọn cách bỏ đi.

Lòng hắn tức đến nghẹn. Mặt hắn mang đầy sát khí, đánh chặt lại, hắn nghiêng răng hiện lên sự dữ tợn.

Hất văng Thiệu Mĩ ra.

-A..Sao thế _Đột ngột bị đẩy té, Mĩ Mĩ kinh người.

Chỉ mới vài bước, cô còn chưa no. Cô uất ức, không cam tâm

-Ngài sao thế, không thích sao... Nhanh nào.. Tiểu đệ đang khát lắm rồi đây._ Thiệu Mĩ Lặng lo, đưa mắt, giờ chân lên chọc ghẹo Tiểu đệ hắn.

-Ra Ngoài!_ Hắn buông 1 câu lạnh ngắt, thái độ dứt khoát kéo khóa quần lên. Chính lại trang phục.

“Tôi không tin anh có thể chịu được” Thiệu Mĩ bức bối, Đứng lên. Kéo áo xuống. Lộ ra bầu sữa căn tròn hết cỡ, vũ khí lợi hại của cô.

Cô dặng dĩ, cười nhếch, nắm tay hắn đặt vào xoa nắn nhẹ nhàng.

Hắn nhìn Thiệu Mĩ, như 1 con dê khát sữa. Mặt càng lạnh. :-Loại ngực thế này tôi xài chán rồi. Bận đồ rồi về đi. chuyện công việc ngày mai tôi đến CEO.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Thiệu Mĩ bị hắn từ chối ư. Lần nào cũng bị Nguyệt Hàm phá đám, không biết cô ý hay vô tình, cứ luôn xen vào đúng lúc. Làm cô không ăn được trọn vẹn. Thiệu Mĩ cắn chặt môi. Nhưng tính cách cô rất biết thời thế.

Không nhường bước thì không tiến thêm nhiều bước nữa. Bận đồ xong, cô cuối đầu chào rồi ra về. Đặt bản báo cáo lên bàn. Trở thành Thư kí Chỗ quy tắc nghiêm nghị.

Dương Vĩ cứ nghĩ đến Nguyệt Hàm khi này, 6am tình không vui. Hắn thấy khó chịu.

Nguyệt Hàm rời khỏi phòng, chạy đi thật xa, rồi cứ kéo mây muốn chuyển mưa. Mà cô cứ liên tục chạy đi.

Người ta không thể xóa đi hình ảnh của bất kì ai trong kí ức, cái gọi là "quên" có lẽ chỉ là sự chấp nhận với nụ cười dịu dàng hoặc chua chát.

Cô trốn chạy cái gì, cô chẳng phải rất mạnh mẽ sao. Cô làm gì phải bỏ chạy cơ chứ. Hàng đồng suy nghĩ, hình ảnh cứ dồn dập khiến óc cô điên lên.

Đôi khi bạn cần đi xa không phải

để chạy trốn bản thân mình. Mà là để tìm lại

chính mình

--Ầm ầm--

Mưa rồi.

Nước mắt cô cũng hòa vào mưa. Người đi đường hối hả chạy đi. Cô lặng thinh bất động ngồi 1 chỗ.

Cô biết rõ, cô đang nợ hấn. Cha cô lấy đi mẹ hấn. Rồi ông trời lấy đi cả cha mẹ cô. Trớ trêu cô yêu thích hấn mất rồi. Hấn làm bao nhiêu chuyện. Nhưng do cô lầm tưởng. Hấn chưa từng yêu cô. Chưa từng... phải và cũng chẳng bao giờ yêu cô.

Cô khóc thảm thiết trong cơn mưa, Cô đang gài khóc phải không. Không ai nghe thấy đâu. Cô tự nói như thế, khóc đi rồi xóa bỏ hấn khỏi trái tim này, khóc 1 lần rồi sẽ không bao giờ khóc vì hấn nữa. Dương Vĩ--Max--đồ xấu xa.

-KÈ 2 MẶT ĐÁNG CHẾT, ĐỒ THỐI THA, ĐỒ ĐÂM ĐĂNG, ĐỒ BIẾN THÁI, TÊN ĐÊ TIỆN...CHẾT ĐI CHẾT ĐI._ Cô gào khóc trong tiếng mưa.

Cô như muốn đấu với tiếng mưa xem ai hét lớn nhất.

--Cạch---

Henry ra mở cửa, anh bỗng tháong ngay người.

-Nguyệt Hàm em làm sao thế, ướt như chuột lột thế này.! _Ánh mắt Henry đầy lo lắng.

Môi cô tím tái đi.-Henry, tôi...

--Ấy..Đầu đá..đầu đá... _Henry hoảng hốt bế cô lên, khi cô ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Henry bưng 1 tô cháo khói hi hút đến gần Nguyệt Hàm đang nằm bất động trên giường, trên trán đắp 1 cái khăn.

-Cô tỉnh rồi sao?. Mau ăn cháo đi._Henry đỡ Nguyệt Hàm ngồi lên.

Trong sắc mặt tái nhợt của cô, anh thấy xót xa.

-Tôi đã ngủ bao lâu rồi _Về mặt mặt mũi, môi khô khóc nói.

Henry thổi cháo cho cô.

-Được 1 ngày rồi đấy, cô sốt cao lắm.

-Cảm ơn anh.

Henry lo lắng nhẹ giọng nhìn cô.

-Không có gì đâu,tôi mới phải cảm ơn cô vì cứu tôi mới đúng chứ.Tôi qua đã xảy ra chuyện gì.?

Nguyệt Hàm sau trận mưa lớn,cô đau khổ,chẳng biết phải đi đâu,không hiểu sao trong mơ màng vì lạnh cô chạy đến chỗ Henry.

Mặt Nguyệt Hàm buồn rười rượi,nhọt nhọt,cô không nói chỉ xoay đi nhìn ra ngoài.

Cô tự hỏi"Nguyệt Hàm mà cũng đã có lúc đáng thương thế này.Hắn có biết mình đang ở đây không.Chắc không đâu..tên dân đảng đó hẳn đang phóng túng vui vẻ.Chết tiệt..mày lại nghĩ về hắn làm gì chứ"

Trông biểu hiện kì lạ,lúc trầm ngâm,lúc nhăn nhó rồi ngực đầu của Nguyệt Hàm.Henry khó hiểu.

-Cô không sao thật chứ. _Henry sờ trán cô.

Sự ân cần của Henry làm Nguyệt Hàm 2 hơi hoảng,cô rụt người lại phản xạ.

-Không,tôi chỉ hơi mệt,muốn nghỉ ngơi.

-Vậy cô nghĩ đi,_Henry dịu dàng đỡ cô nằm xuống,đắp chăn lên.

Nguyệt Hàm bất giác nắm tay Henry khiến anh ngưng hành động kéo chăn cho cô.Anh nhướng mày nhìn cô.

-Đừng đi quá giới hạn,tôi và anh là 2 con người khác nhau._ Cô nhìn anh chớp mắt,cô hi vọng henry đừng quá lúng sâu vào mớ tình cảm bông bông này.Bản thân cô đã thấy rắc rối lắm rồi.Cô cũng không muốn làm Henry tổn thương vì cô nhận thấy tâm tình của Henry.

Henry thở mạnh,có một chút tuyệt vọng trong đôi mắt lai ấy.Henry quay lưng lại.

-Cô yên tâm đi,không như cô nghĩ đâu.Cô ngủ đi,đến giờ uống thuốc tôi gọi cô dậy.

Nói xong cái t6ám lưng rấn chấn ấy bước đi ra ngoài.

Nguyệt Hàm nhìn Henry mang 1 sự ưu tư,khiến cô thấy nặng nhọc,cô thờ hắc ra,cô mong lưng nhìn xa xăm.

"Cha..mẹ,con phải làm sao đây.Nếu có thể con đi theo cha mẹ được không.Mục đích con tồn tại là gì.? Cha mẹ đợi con nha,đến khi con trả thù xong con sẽ tới gặp 2 người.Ồ đây thật cô đơn"

Cô chán nản,sự bi thương trong ánh mắt cô đã tràn ngập nước.Khóe mắt cô tràn ra lãnh dài xuống.Cô rồi bời trong suy nghĩ.Cô bây giờ yếu đuối thế sao.

Cô nhớ lại những hình ảnh hôm qua.Max và Thiệu Mi khiến lòng cô đau nhói,cô ghét cảm giác này,cô hận mình tại sao lại dễ dàng động như thế.Cô cười chua xót"Lão đại..anh thắng rồi,cuộc chơi này anh thắng hoàn toàn."

--Sau kì vậy,đã 3 ngày rồi không nhìn thấy Nguyệt Hàm đâu,con khi đột đó đi đâu vậy không biết nữa_Lạc Tư sốt ruột,đi qua đi lại.

Lowrand ngồi điềm tĩnh,giang 2 tay ra dựa cào sôpha.

-Chú em đừng đi qua đi lại nữa được không,nhìn chóng mặt quá!

-Con khi đó biến mất,không biết đang ở đâu nữa,không biết đã xảy ra chuyện gì..haiz._Lạc Tư lo lắng,nét mặt hơi căng thẳng.

Lạc Thần lên tiếng.

-Từ bao giờ cậu lại lo lắng cho Nguyệt Hàm nhiều vậy.Không lẽ...cậu thật sự đã..đã..

-Đã cái gì.?Sau cú mở miệng là ngi ngờ tào lao thế.Con khi đó cũng như anh me trong Sat Bang thôi.Tôi chỉ là đang..đang có chuyện cần tìm cô ta thôi.

-Chuyện gì quan trọng dữ vậy.Chú em không cần giả vờ làm gì,haha.Con nhóc đó ranh ma như vậy ai làm gì được nó _Lowrand cười châm biếm.

Có 1 người luôn im lặng,như chẳng hề để tâm tới,nhưng mi mắt giờ lại khẽ rung.Max đọc báo xong lại lạnh lùng lên tiếng.

-Tìm cô ta về đây.!

Một sự ra lệnh,làm mọi người cứ ngỡ ngàng,nhìn thì chẳng quan tâm đến,nhưng thật ra lại rất để tâm.

Lowrand cười mỉm,chỉ có Lowrand mới nhìn thấu được t6am tình Max

Reng—Reng--

Chuông cửa nhà Henry.

-Ra đây—Henry vội và mở cửa.

Đều làm Henry giật mình người,anh hoàn toàn ngạc nhiên trước mặt anh là 1 người đàn ông mang 1 khí chất áp đảo rất lớn,mùi sát khí và ánh mắt quỷ dị khiến anh khó chịu am nhíu mày.

-Anh là?

Dương Vĩ không thèm để ý,mắt liếc qua 1 cái.Định vị dò tìm cho biết Nguyệt Hàm đang ở đây.

Không ngờ cô ta dám ở cùng người đàn ông khác.

Dương Vĩ bá đạo hất người Henry bước thẳng vào nhà.

-Anh là ai,sao vào nhà người khác tự tiện như thế.Này..Này!_Henry cau bước vội theo.

Nguyệt Hàm ở trong sân vườn nhỏ,đang cho con Bối bối (chó bắc kinh) ăn.cô vuốt ve âu yếm.

Nghe thấy tiếng chuông cô tò mò mỉm cười xoay qua định hỏi Henry.

-Henry ai tới nhà anh vậy.

Nụ cười trên môi chợt vụt tắt thật nhanh.

Giương mặt quen thuộc mang đầy sát khí.Cô vừa nhớ và hận.

Cái dáng cao ngạo,lạnh lùng đó khiến cô chán ghét.

-Đi về _Hắn nghiêm giọng sắc lạnh nhìn cô.

Cô vùng tay ra khỏi hắn:-Không,tôi muốn ở đây.

Đôi mắt hiện lên sự tà độc,hắn hiện lên sự giận dữ.Gắng từng tiếng.

-Mau.Theo.Tôi.Về.Ngay.

-Tôi không đi.Đủ rồi,buông tôi ra _Cô sợ thật,nhưng tính tự cao của cô cũng không vừa.Cô bướng bỉnh giằng tay ra.

Henry bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

-Cô ấy không muốn đi.Anh là ai mà có quyền bắt ép Nguyệt Hàm

Dương vĩ liếc mắt qua Henry,anh thoáng ngáy người.Lần đầu anh nhìn thấy con người đang sợ đến thế,hơi khí cao ngất,một sự ma mị nào đó khiến người đối diện bị cô thế hoàn toàn.Hắn ta có thể làm người ta phải lạnh cóng chỉ bằng 1 ánh mắt.

-Tôi là Chồng cô ta._Như 1 lời khẳng định vật sở hữu.Câu nói phát ra khiến người nghe đứng cả tim.

Cô trừng mắt kinh ngạc.

-Này.! Anh nói gì thế..Anh là chồng tôi từ bao giờ hả.

Henry khó chịu,lòng ngực anh thấy nặng nhọc.anh biết rõ hắn là ai.Chi là trước nay chỉ nghe qua danh tính và hình ảnh,chưa gặp ở ngoài lần nào.Anh không ngờ rằng khí chất của hắn ngoài sức tưởng tượng..

-Tôi không tin,Nguyệt Hàm phủ nhận là không phải,anh đừng ép cô ấy nữa.

Đáp trả đôi mắt ma mị của hắn, Henry cố lấy lại uy thế của mình, anh kiên quyết sẽ bảo vệ Nguyệt Hàm.

Dương Vĩ nhếch môi.

-Tôi không cần cậu tin. Bởi vì tôi chính là chủ nhân sở hữu cô ta. Đừng ảo tưởng nữa.

Hắn trừng mắt nhìn Henry. Giọng nói đều đều nhưng nghe làm người ta run người.

Nguyệt Hàm thấy lo lắng, sợ sẽ liên lụy đến Henry. Nếu Lão đại nóng giận thật đến cô cũng không bảo toàn tính mạng được huống gì Henry.

-Thôi được, tôi theo anh về.

Henry ngạc nhiên vì cô đồng ý:-Nguyệt Hàm, cô không thích thì đừng ép.

Dương Vĩ cười kinh. Gương mặt đẹp trai hút hồn mang sự lạnh toát bước đến gần Nguyệt Hàm. Hắn đột ngột nắm lấy tay cô.

Bước qua mặt Henry. Dương vĩ cất tiếng nghe thảng thộ nhẹ nhàng nhưng lại sắc bén.

-Đừng tỏ ra mình tài giỏi. Về nói với lãnh đạo cậu. Tôi rất quan tâm đến ông ấy đấy.

Cười nửa miệng, ánh mắt thâm hiểm, hắn bước đi khỏi.

Làm Henry sững sờ. Anh như chết đứng tại chỗ. Quay mắt lại anh nhìn bóng dáng hắn dẫn Nguyệt Hàm rời khỏi. Anh mím chặt môi "Con người này thật quá nguy hiểm"

----KẾT-----

-Tôi hỏi cô, mấy ngày nay cô đã làm gì ở nhà hắn ta. _Dương Vĩ dừng xe. Vẫn biểu cảm lạnh lùng, nhưng giọng nói mang vài phần tức giận.

-Không làm gì cả. Anh luôn tự lấy cái quyền xen vào chuyện người khác như thế. Thật quá đáng _Nguyệt Hàm cau gắt. cô vẫn còn khó chịu khi nhìn thấy hắn, vì cô lại nhớ đến ngày hôm đó. Ánh mắt hắn nhìn cô khiến cô đau lòng.

-Nhưng, từ giờ tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo anh, tôi sẽ trả nợ cho cha mình. Tôi xin lỗi vì cha tôi đã cướp mất người mẹ mà anh yêu thương. _Cô nói mà lòng quặn thắt. Sao cứ như vết dao khứa vào người cô thế này.

Dương vĩ thảng ngất người. Mắt khẽ giật nhẹ.:-Là ai nói cô hả? LÀ AI ĐÃ NÓI VỚI CÔ. _Hắn điên tiết quát lên.

Giật nảy mình!

-Tại sao anh lại muốn giấu tôi, anh định sẽ hành hạ tôi thế nào nữa hả. Tôi không tin cha tôi là người như thế. Nhưng cảm giác cho tôi biết đó là sự thật. Anh nghĩ giấu tôi để làm chứ. tôi sẽ không bị tổn thương nữa đâu, bởi vì bây giờ chẳng còn sự tổn thương nào mà tôi chưa từng cả.

Cô nhìn bằng ánh mắt tuyệt vọng, tận đáy mắt cô là chất đông những đau khổ. Cô dù rất căm ghét hắn đã đối xử với cô tàn nhẫn. Nhưng, cô biết đó là điều cô phải trả thay cha mình. Giờ cô không oan trách hắn nữa.

Hắn cũng là 1 người rất đáng thương, dù có bao bọc nhiều lớp tường dày, cô vẫn cảm nhận được. Tâm hồn hắn chất đầy những vết thương khó lành lặn.

Môi hắn run run, cánh tay siết chặt vô lăng, quần mắt đã đỏ ngầu những đường gân máu.

-Cô đừng tỏ ra mình đồng cảm như thế, cô nghĩ tôi cần sự thương hại từ cô ư. Tôi chỉ đem cô ra làm trò chơi tiêu khiển thôi. Hành hạ cô sống không bằng chết. Để xem người cha đáng kính của cô trên đó tận mắt nhìn con gái ông ta vì ông ta mà phải trả giá cho mình thế nào

Lời nói của Dương Vĩ khiến cô hít thở không thông, tay cô bóp chặt lồng ngực. Cô quay đi ra cửa, cô rống cần nói.

-Thế thì tôi xin anh, anh hãy giết tôi như cách cha tôi đã cướp đi mẹ anh.

Cô bật cửa xe. Chạy tới đầu xe hắn. Mắt cô trừng trừng nhìn hắn. Một ánh mắt không sợ sệt. Từ từ khép lại như cam chịu.

-Hãy ra tay đi. Anh và tôi sẽ không phải khổ sở nữa. _Cô hét lên.

Cái nhìn ghê rợn, căm ghét sự cam chịu của cô. Hắn nghiêng răng. Đạp xe. Tông thẳng tới.

Cô nhắm chặt mắt mình. Nhớ lại những ngày tháng bên cạnh hắn, những sự việc liên tiếp chạy qua đầu cô như 1 cuốn video dài.

--âm--Âm—Tiếng nổ máy xe.—

---Két-----

Tiếng thắng xe thật mạnh.

Sự im lặng đáng sợ.

Đột nhiên 1 vòng tay lớn bao lấy người cô, mùi hương quen thuộc phả vào mặt cô.

Cô từ từ mở mắt ra. Người đàn ông này đang ôm chặt cô vào lòng.

-Tại sao..anh..? _cô ngỡ ngàng.

-Làm sao tôi có thể. Cô đang thử thách lòng kiên nhẫn của tôi sao?. Xem như cô đã trả hết nợ của cha mình. Từ giờ hãy bên cạnh tôi. _Giọng nói ấm áp khác lạ, sự dịu dàng này, âm thanh nam tính, như bóp chặt trái tim cô.

Cô đã khóc.

Cô muốn mình cứ ngừng lại thế này. Dừng cho cô giấc mơ này rồi lấy đi. Nhịp tim cô đập càng lúc càng nhanh.

Hắn buông cô, nhìn sâu vào ánh mắt bị thương hắn thấy chua xót. Bàn tay lớn đặt lên má cô vỗ về.

-Là mơ phải không? _Cô nhìn hắn bật thốt lên 1 câu thật ngây ngô.

-Ừ, là mơ _Hắn cười, lúc này hắn thật đẹp, ánh mắt ấm áp đó nhìn cô. Hắn cúi xuống hôn lấy cô.

Nụ hôn cô cứ cảm tưởng thật ngọt, Có thể mặt ong cũng không ngọt ngào đến thế. Cô cho rằng không phải mơ, vì cảm giác này rất thật.

Môi hắn dịu dàng âu yếm lấy môi cô. Không giống như những lần hắn thô bạo với cô. Mặt cô đã đỏ đến có thể chiền trùng được,

Hắn đang dần chấp nhận. Lúc nhìn cơ thể nhỏ nhắn trước mặt, hắn nhận ra hắn muốn bảo vệ người con gái này hơn là làm cô đau đớn.

---Re—rè---

Một cú điện thoại phá vỡ không khí hạnh phúc hai người. cô ngượng ngùng cúi mặt. Nơi khoe mắt cô vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt chưa khô.

-Chuyện gì? _Trở lại giọng đều lạnh lùng. Hắn thay đổi cảm xúc tốc độ.

-Chuyến hàng bị cướp rồi.

Mặt hắn đen lại tối đen.

-Đội tôi trở về.

Hắn cúp máy. Nhanh chớp kéo Nguyệt Hàm đi.

Sau khi quay về.

Max và Lạc Tư Lạc Thần cùng nó chuẩn bị lên đường giải quyết rắc rối.

Ngồi trên máy bay riêng do Sát Bang chế tạo.

-Max, 6 chiếc máy bay chiến lực đời mới, 8 chiếc trực thăng chiến đấu trên không, lúc chuyển hướng bị bọn Maséc cướp. _Lạc Tư giải thích.

-Bám sát chúng đi. _Mặt Max đen lại, nhưng vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh.

-Không được, nếu quá gần sẽ bị va chạm. Chúng sẽ bắn vào chúng ta, sẽ rất nguy hiểm.

Một cú điện thoại.

-Max, ngài thấy thế nào, bắt ngờ chứ. haha, món quà đặc biệt dành cho ngài đấy. để xem ngài có bao nhiêu khả năng. _Một giọng khan đặc, nghe như là được chỉnh giọng.

Max cong khoe môi, mắt tà tà.

-Đúng là rất bất ngờ, nhưng ngài đang xem thường tôi rồi đấy. Ông Tổng à.!

Đầu dây bên kia giật bắn người, rõ ràng đã chỉnh giọng nói. Vậy là hắn ta vẫn nhận ra ông.

-Không biết nhân vật nào có can đảm dám cướp hàng của tôi.Ai ngờ là trò đùa không vui của ông Tổng.

Sự quý dị của hắn đầy ảm ý và cao ngạo ra vẻ châm biếm.

-Khà..khà..dù giờ ngài có nhận ra tôi là ai thì cũng muộn rồi.chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại đâu.Vài giờ nữa,chiếc máy bay sẽ..Bùm—kakaka, trên bầu trời sẽ tỏa sáng và ngài Max sẽ...kaka_giọng nói như con rắn độc,đầy nham hiểm,lão tự cao,không sợ sệt.Vì âm mưu của lão đang tiến triển rất tốt.

Lập tức Max khẽ giật đôi chân mày.Mặt sa sầm tối đen lại.

Nguyệt hàm bên cạnh nhìn rõ biểu cảm chán lảnh của hắn.

-Anh không sao chứ,?

-Mau liên lạc Phúc Hoàng mang 1 chiếc máy bay đến đây trong vòng 10phút._Đứng bật dậy ra lệnh.

Lạc Tư khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

-Không được,10phut quá ngắn,Phúc Hoàng sẽ không kịp chuẩn bị.Đã xảy ra chuyện gì.?

Hắn nhìn Nguyệt Hàm.

-Máy bay sẽ phát nổ.

Câu nói khiến mọi người trợn mắt kinh ngạc.

Lạc Thần tiên tục dò tìm chất nổ.

-Tìm ra rồi,là bom điện tử.Chỉ còn 5 phút.

Tìm mọi người đập nhanh.

Nguyệt Hàm lên tiếng

-Có thể giả mìn không.Chỉ cần mìn hóa điện tử của chúng có thể ngăn được.

Lạc Tư nhanh chóng hỏi thúc Phúc Hoàng.

Những người trong Sat Bang lo lắng.

-Không được.Đây là loại bom điện tử tân tiến,không có cách nào đâu.Chính tôi cũng chưa thử qua._Lạc Thần nghiêm giọng.

Cô mím môi.

-Chưa thử làm sao biết không được.

Nói xong cô nhanh chóng ngồi vào vị trí.Tay điều chỉnh nút,lướt nhanh trên bàn phím,anh đèn chớp tắt liên tục.Nguyệt Hàm tập trung trên những hàng số.

Max vẫn lãnh đạm.Ngồi vào cần điều khiển.

Hắn tập trung lái, áp sát bọn người Maséc.

-Phúc Hoàng tới chưa._Lạc Thần hỏi Lạc tư

-Chậm nhất là 5p nữa.

-Không kịp chúng ta chỉ còn 3phút.

Nguyệt Hàm cố gắng giải mã.Những thông số chạy liên tục.Lạc Thần nhìn lo lắng.

-Cô có được không đó.

-Đừng có mà coi thường tôi.

---Enter---

Nguyệt Hàm nhìn đèn sang,nhấn đúp vào nút.

-tôi không mã hào được,chỉ kéo dài thêm 5phút nữa thôi.

-đủ rồi_Max xoay qua,nhìn nó đầy tin tưởng.

-Khi phúc Hoàng tới.Mọi người chuẩn bị đi._sự diêm tĩnh lúc any của Max rất quan trọng.Hắn ra lệnh chỉ đạo khiến mọi người rất an tâm.Vì Max không phải người thường.

Nguyệt Hàm hít thở mạnh

-1phút.

Tay Nguyệt Hàm hơi run rẩy.

Max kéo người cô vào lòng,tay vẫn đang điều khiển.Hắn bá đạo nói.

-Tôi ở đây ,em sợ cái gì?

Nguyệt Hàm tròn mắt nhìn hắn,lúc này hắn thật rất mạnh mẽ,cô an tâm đặt lòng tin hẳn hẳn.Cô biết không có gì khiến hắn trở ngại,hay hoang mang cả.

-tôi rồi.Nhảy ra đi._Lạc Tư hét lên.

Nhìn lên màn hình,số giây bắt đầu lùi dần.

Hắn ôm Nguyệt Hàm chạy ra sau cùng.Vì hắn muốn chắc chắn tất ác đã ăn toàn nhảy khỏi.Hắn mới rời đi.Nguyệt Ham nhất quyết ở lại cùng hắn đến cuối.

--Bùm---

Một ngọn lửa lớn trên bầu trời rực cháy.

Lúc leo lên thang,do ảnh hưởng của vụ nổ.Máy bay Phúc Hoàng phải chịu một lực đẩy rất lớn.

Hắn đưa Nguyệt Hàm bám lên thang.Cô leo lên an toàn.Nhưng còn hắn vẫn treo lơ lửng ở dưới.

-Mau lên đi.Max_cô hét lớn.

Hắn dùng rađa nói với phúc hoàng.

-Lập tức áp sát chiếc máy bay chủ lực đi.

Phúc Hoàng liền hiểu ngay ý đồ của Max.Anh liền bay ra vùng an toàn.Tiếp cận tới máy bay bị cướp.

Tổng Hào ngồi trong căn phòng với màn hình lớn.Lão nhíu mày.

-Giỏi lắm Max,xem mày còn làm được gì!_Nhìn trên màn hình thấy Max đang treo lơ lửng dưới đáy máy bay.Biết Max thoát chết được,lòng lão có phần hoảng sợ

-Phúc Hoàng anh làm gì thế.Max sẽ gặp nguy hiểm._Cô lo sợ chạy tới khoang điều khiển của Phúc Hoàng nói.

-Cô nên tin khả năng của Lão đại.Không sao đâu._Lạc Thần vỗ vai trấn an cô,nhưng bản thân anh cũng đang rất lo.Dù Max xưa nay điều luôn vượt qua nguy hiểm 1 cách ngoạn mục,nhưng có nhiều chuyện chẳng ai ngờ trước được.

Máy bay không ngừng lắc lư.

Max cố gắng nhảy lên mũi máy bay bị cướp.

Đang cố bò lên thân máy bay.

Đột nhiên có 2 tên Sát Thủ bước từ trong ra ngoài máy bay.

Mắt Max đầy khát máu,sự khốt liệt trên gương mặt hấn nhìn bọn sát thủ,cười khuấy.

2 tên kia chuẩn bị vương tay ra đầu.

Nguyệt Hàm và mọi người nhìn thấy trên màn hình.Max cùng 2 tên kia trên thân máy đánh nhau.cô sốt ruột lo sợ.

-Không được,như vậy quá nguy hiểm_ Cô vội vã chạy đi.

Lạc Thần giữ cô lại.

-cô muốn đi đâu.?

Cô nhìn bằng cặp mắt kiên quyết.

-Tôi đi cứu Lão đại.

-Không,cô ở đây đi.cô sẽ nguy hiểm đấy.Lão đại cũn không muốn cô mạo hiểm._Lạc Tư lên tiếng nhanh.

Bọn họ hiểu và nhận ra.Nguyệt Hàm từ lâu đã là 1 phần rất quan trọng với Max.Nếu Nguyệt Hàm xảy ra chuyện,bọn họ sẽ không mặt mũi ăn nói với Max,Max sẽ điên lên giết họ mất.

Nguyệt Hàm nánh mắt lo sợ,lòng ngực cô nngang nhóc.Nhìn vào màn hình.

Cô hét-MAX,COI CHÚNG.!

Max bị 1 tên đánh lén.anh nhanh chóng hã gục 2 tên thì lại có thêm 2 tên nữa xuất hiện.Bọn họ dùng dao Max thì tay không.Nên hơi căng thẳng.

Nhưng chuyển động của Max rất nhẹ.Hắn biết nếu sơ suất,sẽ mất mạng ngay.Trên đây là độ cao mấy ngàn mét.

Gió mạnh đến nỗi chân đều không đứng vững,bọn Sát thủ cũng rất tập trung.

Nhưng Max những chuyện này hắn không làm trở ngại được hắn.

Giao đấu trên máy bay.Max sử dụng những đòn đánh nhanh dứt điểm.

Nguyệt hàm không chịu được nữa,nếu tiếp tục ngồi xem thế này.tim cô sẽ ngừng đập mất.

Cô chạy đi ra cửa.

Lạc thần thấy Lạc Tư cố cản lại,liền kéo Lạc Tư:-Đề cô ta đi đi.

Lạc Tư đành thờ dài,sốt ruột nhìn Nguyệt Hàm leo ra.

Thân hình nhỏ bé.cô bám vào đuôi máy bay.

Phúc Hoàng lo t6p trung lấy mà giựt mình nhìn lên màn hình.Thấy 1 thân hình nhỏ bé đang tiếng gần.

-Nguyệt Hàm,em đang làm gì thế hả?

Cô chịu không nổi lực gió.Cứ bị đẩy đi không theo kiểm soát tay chân.

Gió mạnh khiến da mặt cô đau rát.

Cô bám bò leo dần lên thân máy bay.

Thân máy bay bọn Sát Thủ hết top này đến top khác xuất hiện.Tuy Max ra tay nhanh,nhưng cứ tiếp tục.Sức cũng phải suy giảm.

--Bóp---Bóp--

-Hự..

Nguyệt Hàm bẻ lật cổ tên Sát Thủ, thả xuống dưới.

-NGUYỆT HÀM, EM LÀM GÌ Ở ĐÂY. _Max kinh người, anh từng mất thét lớn/--LẬP TỨC RỜI KHỎI ĐÂY.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

-KHÔNG, EM ĐẾN CỨU ANH. _Nguyệt Hàm kiên quyết.

Max lo lắng, hơi lo là đi bị 1 tên sát thủ đánh lên.

-CẦN THẬN-Nguyệt Hàm tròn mắt hoảng hốt chạy tới đá tên kia ra, sợ bị con dao xẹt ngang cánh tay.

Mặt cô hơi nhăn lại.

Thấy máu trên tay Nguyệt Hàm.

Max điên tiết, hấn nóng giận thật sự. con quỷ dữ như được thức tỉnh. Gân tay hấn nổi cuộn lên.

---Bốp---Rắc---rắc---bốp---

Hắn lao đến điên cuồng đánh bọn kia té xuống dưới máy bay.

Max kéo tay Nguyệt Hàm nhảy vào bên trong khoang.

Bị 1 tên ở dưới phục kích lên.

Hắn nhanh chân đạp mạnh vào ngực tên kia.

Nhanh như chớp. Hắn và Nguyệt Hàm xử lý hết bọn họ.

Bỏ cổ tên điều khiển. Max ngồi vào Khaong điều khiển.

Đột Ngột 1 luồng khí độc phả ra. Nguyệt Hàm bắt ngờ, hoảng hốt.

-Có khí độc. _Cô Bịt miệng mình và Max lại.

Max nhú mồm. Tay vẫn điều khiển cần lái.

Bên máy bay của Phúc Hoàng.

-Họ vào được rồi. Nhưng sao máy bay hình như đang rơi. _Lạc Thần, Lạc Tư, Phúc Hoàng và mọi người hoang mang, mắt không rời màn.

Phúc Hoàng cố gắng rà tín hiệu liên lạc với Max.

-Max, anh không sao chứ. anh có nghe tôi nói gì không?

Max gần như hít phải 1 ít thuốc. Hắn không thể mở miệng nói chuyện được.

Nguyệt Hàm đột nhiên. Chạy đi tìm dụng cụ phá cửa. cô nhìn thấy 1 bình thở oxi. vui mừng chạy đeo vào cho Max.

Max ngạc nhiên nhìn cô.

--EM mau đeo vào đi, anh không cần.

Cô tuy bịt miệng, cô nhường lại bình thở nên không nói được. anh mất cô đầy sự lo lắng, quan tâm và cả kiên cường. cô lắc đầu nhìn Max. "Xin hãy tin em"

Max có thể nói chuyện được, thông báo ngay cho Phúc Hoàng.

Họ nhìn thấy máy bay đang bay dần lên cao. ai cũng mang sự vui mừng

Cô thông minh. Nhớ ra con dao rọc thép của mình ở dưới đế giày, phòng nguy hiểm. có cơ hội lấy ra sử dụng.

Cô nhanh chóng cắt. để thoát khỏi. tổng khí độc phần ào ra ngoài.

Do mảnh dao quá bén. Tay cô chảy rất nhiều máu.

Max lo lắng, anh quát:-ĐỪNG CẮT NỮA. EM NGHE KHÔNG, CẮT NỮA TAY EM SẼ BỊ THƯƠNG NẶNG.!

Cô kiên quyết, cuối cùng lỗ hờ đã tống ra 1 luồng khí.

Cô quay qua vui mừng. Mỉm cười nhìn Max.

-Em làm được rồi. Có lão đại em không sợ.

Max nhìn Nguyệt Hàm đầy yêu thương, trong lòng hân ái đến tận đáy lòng. Hân giờ bình thờ ra hôn lên môi cô.

Nhưng đột nhiên mắt Nguyệt Hàm từ từ nhắm lại rồi ngã xuống, rồi khỏi bờ môi hân.

-Nguyệt Hàm. . . Nguyệt Hàm. . . tỉnh dậy đi. Nguyệt Hàm. . . _Hân mất bình tĩnh, nóng ruột gương mặt đầy hốt hoảng gọi tên cô. Nhưng hân phải điều khiển. 1 tay kéo cô lại.

--Em tỉnh dậy cho tôi. . . . Không được. . . không được nhắm mắt. . . _Hân thở mạnh, tim hân đập thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Trong khi Max cố lấy và gào tên Nguyệt Hàm. Max là người dùng lí trí, dù đang hoảng loạn, nhưng thần trí hân vẫn nắm chắc điều khiển.

-Lão đại, anh ổn chứ! _Tiếng gọi từ phía sau lưng. Âm thanh quen thuộc, nhưng pha chút gì đó nguy hiểm.

Một luồng khí lạnh xẹt qua người hân, cảm thấy sự nguy hiểm, Max chặt nhúu mày.

-Lạc Thần! _giọng trầm thấp, hân gọi tên người đang chĩa mũi súng vào đầu hân ở phía sau.

-Phải tôi đây. Haha. . . Tôi đến để đưa anh đi. _Giọng điệu khác thường, mang sự xảo huyệt, rợn gai óc. Mắt Lạc Thần nheo lại đầy tà ác.

Max 1 tay ôm chặt Nguyệt Hàm vào lòng. Cả người hân tỏa ra 1 âm khí lạnh rút xương. Đôi mắt đen ẩn hiện sự ma mị rợn người.

Đôi môi lạnh khê nhếch, âm điệu trầm trầm giống như tiếng quỷ gọi hồn:-Lạc Thần. ! Dù còn 1 hơi thở để sống, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết.

Max buông 1 câu cảnh cáo, đầy đe dọa. Hân biết Lạc Thần là kẻ phản bội, nhưng hân vẫn muốn để bên cạnh, hân muốn như con mèo cắn câu. Để lộ tên đứng phía sau sai khiến Lạc Thần. Nhưng tình hình đến sớm hơn dự tính. Trong tình trạng này, hân biết Lạc Thần sẽ ra tay.

Người như Max đầu kiêu ngạo, khí chất ngất trời, có thể làm những điều mà người thường không thể làm. Cái chết đối với hân rất tầm thường, nhưng nếu để hân sống dù là 1 hơi thở hân cũng sẽ tranh đấu tới cùng, hân sẽ khiến người hại hân phải chết không được yên.

Lạc Thần theo hân lâu như vậy tức nhiên, hiểu được tính cách con người Max. Gương mặt Lạc Thần dần hiện rõ 1 con quỷ xảo trá. Vương cặp mắt hình lưỡi liềm, môi nhếch cao:- Yên tâm, tôi sẽ cho anh chết đến xác cũng không còn. hà. . hà. .

Lạc Thần nheo mày nói tiếp, mặt hân như 1 kẻ điên khát máu, tiếng thì thảo , khiến nghe đến lạnh gáy:- Tại sao? Anh không hỏi tôi vì sao phản bội anh. Chắc là anh bắt ngờ lắm nhỉ Lão đại tôn kính. Ha. . ha

Max chỉ cười nhạt, sự cao ngạo của hân không hề giảm, ngược lại âm khí trong người tỏa ra ngày càng mãnh liệt.:- Phản bội là phản bội, cần gì phải nhiều lời lí sự.

Lạc Thần đánh mặt, hân cao giọng hơn:- Chẳng lẽ Lạc Thần tao đây không bằng mày, không đáng để mày để vào trong mắt à. Theo mày bao năm, tao chán cảnh phải tuân tuần lệnh lệnh lắm rồi. Tao chỉ muốn mau chóng ngồi vào cái ghế Đế vương đó thôi. _ Càng nói Lạc Thần càng cau gắt, nụ cười nhếch

sâu xảo trá:-----Tao chỉ học theo cách mày từng làm thôi.Giết Chết Lão đại sau đó lên ngôi.Mày cũng từng như thế thôi.Phản bội..CHỈ LÀ TAO HỌC THEO MÀY THÔI.THẮNG CHÓ CHẾT...mày nghĩ mày thanh cao sao.haha...

Max nhoe miệng cười,giọng kinh bỉ-Haha..Lạc Thần ơi là Lạc Thần..để nói cho chú mày biết tao chưa từng phản bội.MaCo ngày xưa là tự tay trao quyền lại cho tao,ông ta bị bệnh tim mà chết.

-NÓI LÁO,nếu mày không hãm hại,ông ta không tái bệnh mà chết.Nếu trao quyền đảng lí là sẽ trao cho tao mới đúng.Lão già đó từng nói sẽ trao địa vị Lão Đại Sát Bang cho Tao..Nhưng mày..mày ra tay trước 1 bước,giành lấy địa vị của tao.Mày có gì hơn tao chứ,từ nhỏ bị cha dượng ném như rác qua Mỹ,nếu tao không thương hại mày,dẫn mày vào Sát Bang thì mày có được ngày hôm nay sao.Mày giành lấy những thứ của tao.Bây giờ tao đòi lại không gì là sai cả._Mắt Lạc Thần ngày càng đục ngầu,tia cảm hận càng lúng sâu.

Tay cầm súng chìa lên Thái Dương của Max,ấn mạnh.:-Tao sẽ để mày chết với người phụ nữ của mày,coi như ban ơn huệ cuối cùng cho mày....Giờ thì.CHẾT ĐI...

--Dừng--

Tiếng súng vang lên,máy mà Max trở người nhanh,hất tay Lạc Thần ra.Ôm chặt lấy Nguyệt Hàm phóng ta cửa.

Do phải mang thêm Nguyệt Hàm nên hành động chậm hơn bình thường.Vừa tới cửa,Max có ý định phóng xuống.Thà là nhảy xuống với độ cao ngàn mét cũng không để bị tên phản bội lấy mạng.Đo vốn là bản tính cao ngạo của hắn.

Lạc Thần vội lấy lại tinh thần,khi bị đánh ngã,kịp thời ôm trọn cây súng trong tay,nhắm thẳng vào lưng Max.

--Dừng--

--Hự.._Một lực đẩy thật mạnh từ phía sau.Cảm nhận được đạn ghim vào lưng.Max ôm chặt Nguyệt Hàm rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Ánh mắt thâm độc của Lạc Thần không hề rút đi,ma 2ngày càng đáng sợ hơn.Nghiến chắc răng,môi mím chặt găng ra từng chữ.:-Lần này trời cũng không cứu nổi mày.

Phúc Hoàng sau khi nhìn thấy số máy bay được chuyển hướng bay lên cao trở về,ngờ rằng Max và Nguyệt Hàm đã ăn tào trời về.Mọi người mừng rỡ.

-Lạc Thần,liều mạng qua đó cứu giúp họ thành công rồi_Lạc Tư nhìn màn hình thấy máy bay đang bay lên cao,ngờ ý vui mừng.

-.....RẦM---Phúc Hoàng đập bàn,góan xanh nổi lên.:-TẠI SAO CHỈ CÓ MÌNH CẬU QUAY VỀ,MAX VÀ NGUYỆT HÀM ĐAU.

-CHẾT RỒI!_Lạc Thần khom mặt,ấn hiện ý cười,ánh mắt giả vờ đau buồn.

Lạc Tư tức giận nắm cổ áo Lạc Thần.-Ý GÌ HẢ,CHẾT RỒI MAU NÓI RÕ HƠN ĐI.NẾU KHÔNG TÔI SẼ ĐẾM VỖ MẶT CẬU.

-KHI TÔI ĐẾN HỌ ĐÃ BỊ NGẤM ĐỘC.KHI ĐÓ TÌNH THẦN MAX KHÔNG TỈNH TÁO,ÔM NGUYỆT HÀM NHẢY XUỐNG DƯỚI.TÔI VÌ PHẢI ĐIỀU KHIỂN THAY CHO MAX NÊN KHÔNG KỊP._Lạc Thần tỏ ra đau khổ,gào lên,the 3hiện sự bất lực.

Tay Phúc Hoàng run run,ấn sau trong đôi mắt Phúc Hoàng có điều gì đó kì lạ,Phúc Hoàng nhìn Lạc Thần 1 sự bí ẩn gì đó khiến Phúc Hoàng trầm ngâm.

Cơ thể cả hai rơi tự do,lao thẳng xuống biển.Độ cao rơi xuống khiến thịt của 2 người gần như vỡ ra.Từng thớ thịt bị nứt ra.Rơi xuống tận đáy biển đại dương.

Tay Max vẫn ôm chặt lấy Nguyệt Hàm.Đàn cá sau con chấn động sợ hãi mà tản ra.Hai thân thể bắt đầu buông lỏng.Không thể bơi vì cả 2 đều đã bất tỉnh.

Ở dưới nước gần 2 tiếng.

Max cảm giác được cơ thể đau đến tận xương tủy, khiến thần kinh có chút phản ứng. Đôi tay gần như muốn buông thân thể Nguyệt Hàm ra, thế nhưng vẫn cố nắm lấy, hơi thở bắt đầu chịu được, lồng ngực như muốn nổ tung. Lờ mờ hần hờ hí hắt. Một luồng ánh sáng sáng khiến hần đau cả mắt, vội nhắm híp mắt lại.

Một đàn cá khổng lồ bơi tới. Lượn lờ xung quanh người hần và Nguyệt Hàm. Một lực lớn như đẩy cả hai lên. Có cảm giác như được kéo đi. Có điều, sức đã kiệt hần buông thả người ra. Bất tỉnh lẩn nữa.

Bất ngờ được đàn cá heo bơi đến cứu, kéo 2 cơ thể vào 1 bờ biển.

Nằm hết 1 ngày 1 đêm.

Tiếng sóng biển vỗ dập, cứ liên tục xô đẩy cả hai cơ thể bất động trên cát. Mùi nước biển sòng sọc vào mũi.

Mặt trời lên cao, nắng biển bắt đầu cáu gắt hơn. Khiến da thịt như nóng ran.

Nguyệt Hàm không phải trúng độc, mà bị 1 lượng thuốc mê nặng hít phải. Chính vì trong trạng thái giả chết, nên đến khi thuốc mê hết, cũng là lúc Nguyệt Hàm cảm giác được cơ thể nặng trĩu, đau như ê ẩm. Giống như được ngủ 1 giấc thật dài thật sâu, chẳng khác gì hôn tạm thời rồi khỏi xác.

Cảm giác được hương vị biển, gió biển, cô nheo nheo mắt dần mở ra. Tay vô thức che lấp đi ánh mặt trời chói rọi. Chóng tay xuống cát, gần như không thể ngồi nổi, tay chân vì bị nhiều lần va đập và lực rơi lớn mà trở nên run rẩy không kiểm soát được, mất đi sức lực.

Thân thể như vừa bị khừa nát, cô rút lấy 1 ít sức mạnh cuối cùng, chồm dậy. Đảo mắt nhìn xung quanh. Khiến cô giật mình háo hốt.

Điều đầu tiên Nguyệt Hàm nghĩ, ánh mắt lo sợ, miệng lắp bắp -Max...Max...anh ấy đâu?

Đôi mắt sợ hãi nhìn xung quanh. Bất ngờ nhìn thấy khoảng 2 mét có 1 thân hình to lớn, đang bị sóng đánh dập dềnh.

Cô nhận ra ngay thân hình của hần. Cô quên mất mình đang yếu sức, cô bò đến. Tay chân lạng chạng, mặt mày nhếch nhếch, tay run run kéo Max lên tay -Max...anh không sao chứ...anh trả lời tôi đi.

Liên tục vỗ vào mặt Max nhưng vẫn không thấy phản ứng, cô hốt hoảng nghe nhịp tim, yếu đến mức cô không nghe được rõ ràng. Mắt cay xè. Tay chân run lên dữ dội. Hít lấy từng ngụm khí. Cô cố lấy lại bình tĩnh, nhìn Max như người đã chết, lạnh đến mức cô sợ đến hoảng loạn, môi run rẩy gọi tên. Tay đan vào nhau, đặt lên ngực Max ép nước ra.

Miệng không ngừng gào:-MAX..ANH TỈNH LẠI, TỈNH LẠI CHO TÔI, ANH MUỐN HÙ DỌA TÔI ĐẾN KHI NÀO HẢ...MAX..MAX.., TÊN CHẾT TIẾT ANH CÒN KHÔNG MAU NGỒI DẬY, TÔI SẼ ĐÁNH ANH THÀNH ĐÀU HEO..HỨC.

Tay ấn điên cuồng, hô hấp nhân tạo không biết bao nhiêu lần. Đến mức lồng ngực muốn vỡ tung, sức cô không thể chịu nổi nữa, tay chân rã rời ngồi thụp xuống. Nhìn gương mặt bất động. Máu trên người Max không ngừng tuôn. Nguyệt Hàm khóc thét.

Đầu cô lắc điên cuồng, cô không tin Max đã chết. Hơi thở cô 1 lúc càng dồn dập, cô khóc đến mắt mũi lem lem, cát trên mặt mà cũng rửa trôi. Đôi tay đầy máu run rẩy, vết đạn ngày càng loét ra.

-Hức...Max anh đừng đùa nữa, cái người như anh làm sao chết dễ dàng như thế chứ...hức..TỈNH DẬY..ĐI..XIN ANH TỈNH DẬY ĐI.._Nguyệt Hàm điên cuồng đánh vào người Max, đánh đến tay cô đỏ rát.

Max vì bị cô đánh đến dây thần kinh cũng chịu không nổi mà phản ứng, cơ thể co giật. Môi mím giờ trắng bệch, thều thào, cất lên:-Cô định...đánh chết...tôi hả?

Nguyệt Hàm giật mình, cứ sợ tiếng sóng biển khiến mình nghe nhầm, giọng yếu ớt phát ra từ bên dưới tay cô, cô mừng đến nín thở, trai tim cô đã đập nhanh giờ nó như bị bóp nghẹn lại. Môi nhỏ tím tái mím chặt nở nụ cười. Một nụ cười tinh khiết đến nỗi làm chói mắt hần.

-Max...anh tỉnh rồi TÊN CHẾT TIẾT SAO HÙ DỌA NGƯỜI THỀ HẢ, XÉM CHÚT LÀ SỢ ĐÚNG TIM RỒI.._Nguyệt Hàm tức giận quát, phần lo sợ quá mà không kiềm chế được cảm xúc.

Nghe thấy tiếng quát lớn, giọng nói trong treo kia hần biết mình không nằm mơ, chỉ có Nguyệt Hàm mới có khả năng liều lĩnh quát lớn như thế với hần. Một lớp sương mỏng trên mặt hần khiến gương mặt Nguyệt Hàm rất mờ nhạt, hần chỉ có thể nghe giọng thất kinh kia mà thấy vui mừng, lòng hần thậm chí mừng rỡ vì Nguyệt Hàm đã sống mà con mạnh khỏe lớn giọng.

Tay vô thức đánh mạnh vào ngực hần. Khiến hần rên lên 1 tiếng đau:-Ư...ư

-Anh không sao chứ? Đau lắm sao? _Nguyệt Hàm hoảng sợ, lo lắng, ruột gan muốn thêu đốt, ôm chặt lấy Max.

Max mệt mỏi, nhưng vẫn tỏ ra kiêu ngạo:-Không sao. Có thể làm gì được tôi chứ.

Cuối cùng, sau 1 hồi từ quỷ môn quan bị đá trở về. Nguyệt Hàm mới tỉnh táo 1 chút, tìm cách di chuyển.

Cơ thể Max ngấm nước quá lâu đến da thịt và vết thương đều nhũn ra. Vết đạn ghim vào lưng 1 tý nữa là đâm đến xương sống thì càng nguy hại hơn, có thể bị liệt luôn không chừng.

Nguyệt Hàm dùng sức lực ít ỏi, loạng choạng tìm người cứu. Nhưng ở 1 nơi thế này hoang vu đến nỗi không thấy 1 bóng người, đến muối cũng chẳng có.

Đến chiều tà. Hoàng hôn buông xuống. Nếu là ngày trước Nguyệt Hàm sẽ nhảy nhót vui vẻ nhăm nhin, nhưng giờ khắc này chẳng có tâm trạng nào mà ngắm phong cảnh đẹp/

Nguyệt Hàm tìm được 1 lá lớn trong rừng, gấp lại thành nhiều lớp dày. Dựng thành cái lều ẩn náo nhỏ.

Đề Max bên trong. Người Max lạnh như xác chết, cô nhanh nhẹn tìm củi về đốt.

Nguyệt Hàm không phải 1 cô gái yếu đuối, từ nhỏ đã bao d5an như con trai, nên dù có rơi vào hoàn cảnh khắt nghiệt cô vẫn kiên cường mà chống trả. Giờ lâm nguy, bản năng sinh tồn con người phải bật phát ra.

Sống thành thị, nhưng việc dùng ra làm lửa, cô cũng có tề lăm. Nhưng có điều, vết thương do đạn trên lưng Max nếu không mau chóng lấy ra, tính mạng Max như ngàn cân treo sợi tóc.

“Đồ cứu thương ở đâu ra chứ”. Máu trên lưng Max không ngừng chảy. Cô đành xé áo tạm thời quấn lại. Nhưng đó không phải là cách hữu hiệu.

-Anh uống nước được không. Đây là quả dừa. _ Cô đỡ Max lên cẩn thận. Nhờ con dao ở đây còn 1 con nếu không thì không biết làm sao để chặt hái mấy cây ở đây. Vũ khí duy nhất giờ chỉ có con dao nhỏ này.

Max thường ngày khí chất, giống như loài quý sống. Ai cứ nghĩ hần thân thông thạo đại, chuyện gì cũng không làm khó được hần. Giờ đây hần chỉ còn nửa cái mạng. Mà gương mặt chẳng 1 chút giảm đi sự ngạo mạn. Dù sắc mặt tái nhợt, nhưng trên môi vẫn hễ kêu than 1 tiếng, cũng không 1 chút sợ. Bởi vì, đây không phải lần đầu tiên hần bước vào quỷ môn quan.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

-Bây giờ phải làm sao đây, nếu không mau lấy đạn, anh ..khó àm giữ mạng được. nơi đây là đảo hoang, tôi chẳng dám đi sâu vào rừng, nguy hiểm bất rắ luôn rình rập. Có điều nếu không đi sâu vào trong chẳng lẽ phải ngồi đây chờ chết. Không thể ăn trái cây mà sống được. _ Nguyệt Hàm đốt lửa, giọng bình ổn, nhưng ruột gan thì rối bời.

-Cô sợ cái gì, nếu xảy ra chuyện. tôi sẽ không để cô chết đâu. _Max lén lút nói, hít thở đều, câu nói mang 1 sự khẳng định. Đây cũng là điều hần lo lắng, hần có quyền quyết định mạng sống của cô. Hần đã quyết bảo vệ người con gái này thì nhất định phải làm được, dù phải đổi cả mạng sống.

Max nhớ lại lúc trên máy bay, chút rung động khi gương mặt nhỏ bé kiên quyết cùng hần sống chết vẫn còn in ấn trong tim hần. Ngập tràn sự ảm ảm, hần lúc đó mới càng nhận rõ ràng. Hần “yêu Nguyệt Hàm” hơn cả bản thân mình.

Nguyệt Hàm dùng ánh mắt lo lắng- Nơi rừng thiên nước độc, làm sao để sinh tồn đây, nếu anh không bị thương thì còn hi vọng. Cũng tại tên Lạc Thần chết bầm ấy, nếu tôi còn giữ được cái mạng trở về. Tôi sẽ sẽ băm hần ra ngàn mảnh để cá ăn.

Mắt Nguyệt Hàm lóe lên sự giận dữ, Max chỉ nói Lạc Thần đã phản bội và muốn giết chết cả hai người, khiến cho Nguyệt Hàm tức sôi máu. Nguyệt Hàm trước đây ghét nhất kẻ 2 mặt, không ngờ lâu nay sống gần gũi mà không biết.

Cho đến sáng, những tiếng chim rừng riu rít vang cả khu rừng, sương đêm trên những tán lá đọng lại cũng rơi xuống. Một làn gió nhẹ từ biển thổi vào khiến tâm trạng trở nên trong lành hơn.

Nguyệt Hàm thức canh Max cả đêm. Nào ngờ ngủ quên lúc nào không hay. Ánh sáng xuyên qua túp lều cũng là lúc nó thức giấc.

Khẽ lay người Max dậy. Người hần vẫn còn lạnh cóng, cũng may là sức của hần không giống như người bình thường, được trải qua khổ luyện, nên hơi sức vẫn còn có thể lấy lại. Ngủ sau 1 đêm yên bình. Chân hần đã có thể đi được. Chỉ là vết đạn còn chưa lấy ra hành hần khiến cơ thể đau đứt ruột gan.

Sau khi cô đi hái ít trái cây trong rừng, cô quyết định cùng hần đi sâu vào rừng.

-Nếu chịu không nổi thì hãy nói. Anh không cần chịu đựng như thế, hay nghĩ chút đi. _ Nguyệt Hàm mím môi, nhìn gương mặt đầy mồ hôi cả hần, vì đau nhưng chẳng kêu rên 1 tiếng cứ tiếp tục đi. Nguyệt Hàm thấy xót ruột muốn dừng lại để hần nghỉ ngơi.

Ở đằng xa bọn họ,có tiếng xì xào,1 con mắt ẩn núp sau những tán lá cây hơi thở mang sự nguy hiểm

-Nếu anh không ngừng lại,thì tôi sẽ không đi nữa.Anh cố chấp đi như thế bắt chấp cơ thể đang chịu đựng quá giới hạn.Thì anh nghĩ chúng ta sẽ sống nổi vượt khỏi đây sao.Chưa tìm được con đường sống thì mạng anh đã mất rồi._Nguyệt Hàm bực bội,điêu Max trên vai nhìn Max cứ chịu đau mà bước đi,tâm can cô cũng chịu nổi mà ngừng bước lại.

-Nếu không đi trời sẽ tối,không tìm được hang trú,thú hoang trong rừng sẽ đến,lúc đó rất khó chống cự.Tôi không đủ sức bảo vệ em bây giờ,mau đi thôi._Max cắn răng,đề nỗi đau thể xác xuống,điều hấn lo duy nhất là an nguy của Nguyệt Hàm.

-Nhưng ..mà..._Nguyệt Hàm không phản bác được,Max cứ 1 mực đi như thế cô làm sao bỏ mặt không lo.

-Max chết rồi,Sát Bang cần có người để thay thế.Nếu không cả Sát Bang sẽ loạn,Hắc đạo cũng sẽ làm loạn._Lạc Thần ngồi trong phòng.Ánh mắt lạnh lẽo cất tiếng.

-Lạc Thần,cậu nói cái gì chứ.Max làm sao chết được,Còn nữa Sát Bang không ai có khả năng thay thế Max _Lạc Tư tức giận,bật dậy,đẩy ghế đang ngồi bật ra.

-Bây giờ là lúc nào rồi mà con cố chấp.Max thật sự đã chết_Lạc Thần mặt hiện lên sự u ám,gọng nhấn mạnh.

-Anh dựa vào đâu nói Max và Nguyệt Hàm đã chết._Phúc Hoàng trầm ngâm này giờ,đột nhiên cất tiếng ám muội.

-Dựa vào chính con mắt tôi.Max đã thật sự ôm Nguyệt Hàm nhảy xuống._Lạc Thần khẳng định.

-Tại sao Max lại phải nhảy xuống chứ,Max không thể hành động vô có như thế._Phúc Hoàng cao giọng,vương mắt tà tà nhìn Lạc Thần,như 1 tìm ra điều gì đó trên gương mặt Lạc Thần.

-Anh cần tôi lập lại bao nhiêu lần nữa,Max đã trúng thuốc mà không tỉnh táo.Tôi đã chạy tới cứu nhưng không kịp._Lạc Thần gất gỏng,dường như nhận ra được sự nghi ngờ của Phúc Hoàng.Sau đó Lạc Thần dịu giọng xuống,thu lại ánh nhìn,mặt đầy đau khổ:-Tôi vô dụng,tôi không thể cứu kịp Max và Nguyệt Hàm,nhưng điều quan trọng trước mắt Sát Bang không thể 1 ngày không có người điều hành.Con nữa Tập Đoàn CeO không thể không có chủ tịch.

---Râm---

Lạc Tư điên tiết,chịu không được những lời Lạc Thần nữa,quát lớn:-MẶC KỆ LÀ MAX VÀ NGUYỆT HÀM CÓ CHẾT HAY KHÔNG,PHẢI LỤC TUNG CẢ THỂ GIỚI LÊN CHO ĐẾN KHI TÌM ĐƯỢC XÁC CỦA 2 NGƯỜI ĐÓ.CHUYỆN NÀY KHÔNG THỂ TRUYỀN RA NGOÀI,VỊ TRÍ CỦA MAX VẪN SẼ GIỮ NGUYÊN KHÔNG AI ĐỤNG ĐẾN.

Lạc Tư điên tức,mặt đỏ ngầu,đập tung cửa bước ra.

Chỉ còn lại Phúc Hoàng và Lạc Thần.

Phúc Hoàng chậm chạp bước tới gần Lạc Thần,hơi khí có phần bí hiểm,1 chút mờ ám.

-Đừng để tôi tìm ra Max và Nguyệt Hàm,lúc đó...chúng ta sẽ rất khó xử

Lạc Thần sững người,lời nói ẩn ý ám chỉ.Khiến mặt Lạc Thần đanh lại.

-Con nữa..._Phúc Hoàng bước ra tận cửa rồi ngừng lại,y định để lại thêm vài câu.Trầm giọng lạnh lẽo.:-...Nếu đã đóng thì phải đóng cho chặt,đừng có chưa gì đã lộ đuôi khi thấy muỗi như thế.

Kính người

Lạc Thần mặt sa sầm.Phúc Hoàng đã phát hiện ra điều gì,lời nói đầy ám chỉ như thế.

Lạc Thần môi run nhẹ,quay quắt lại,:-PHÚC HOÀNG,ANH NÓI THẾ CÓ Ý GÌ.?

Phúc Hoàng lạnh lùng bước đi,anh còn điều gì chưa nhìn ra sao.Chỉ là chứng cứ,chưa có cơ hội để làm rõ,chỉ là đợi thời cơ.Nhất định anh tin Max và Nguyệt Hàm sẽ trở về,mạng họ không nhỏ đến vậy.bỏ lại Lạc Thần ,ánh mắt thâm hiểm,xảo huyệt đầy huyền bí.Môi hấn giựt giựt lộ ra 1 con quỷ ẩn náu bên khuôn mặt lạnh lùng trầm lặng thường ngày.

-Max à,anh ăn đỡ trái cây đi,chúng ta đã thật sự kiệt sức rồi._Nguyệt Hàm bóp chân mình.Nhìn Max nằm im trên đất,càng lúc gương mặt của Max mất đi sinh lực.

Với 1 người binh hường khi bị bắn đã nằm lại chỗ mà chờ chết, ngược lại Max có khả năng chống chịu đến 2 ngày thật sự đã quá mức rồi, nếu không phải do thân thể hắn dẻo dai khỏe mạnh đã chết từ lâu rồi. Bây giờ hơi thở hắn cũng yếu dần đi.

Tâm can Nguyệt Hàm bắt đầu nhảy loạn, tim cô cứ co thắt khi nhìn Max chịu đựng cơn đau da thịt. Chỉ ăn trái cây mà sống thì cả cô cũng chẳng còn sức huống gì là Max.

Nguyệt Hàm chỉ biết ôm Max vào lòng, mắt cô cay cay nhìn gương mặt ngày 1 tiêu tụy, trắng bệch. Cô sợ hắn sẽ không chịu nổi nữa, hắn sẽ buông cô ra. Nhưng cô biết rõ giờ khắc này không phải lúc hoảng sợ rầu rĩ, thân con gái sức lực nhỏ bé này liệu cô có thể làm được gì.

Đến gần tối, mặt trời đã lặn. Càng đi sâu vào rừng hơi lạnh càng ngày một tăng cao. Những động vật nhỏ cũng chui rút đi, âm thanh ròn rợn sau gáy làm Nguyệt Hàm lạnh cả sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

-Max. !Anh ổn chứ _Đột nhiên Max ngất hẳn đi, thân thể sụp lơ buông lỏng. Khiến cho vai Nguyệt Hàm ngày càng nặng hơn.

Không nghĩ nhiều nữa, cô phải kiểm soát một cái hang để trú. Đành phải cõng Max trên lưng. Một thân thể gấp đôi cô được cô vác trên lưng. Lúc này cô mới biết sức mạnh của mình đã đến đỉnh điểm, có thể đã vượt qua khỏi thể xác nhỏ nhắn này.

Sương thì lạnh mà mồ hôi trên trán Nguyệt Hàm không ngừng tuông, đôi chân lạng lạng chạng chạng đứng không vững, cổ lè đi, giống như 1 con kiến đang vác đá trên lưng.

-Max anh...hự...cổ lên, anh...nhất định... phải cố lên. Không thể dừng...g ở đây được... Chẳng phải anh...muốn tôi ở bên cạnh anh sao. Anh không tỉnh lại...thì tôi sẽ bỏ mặc anh, anh đừng ngủ...đừng ngủ..._Bước đi nặng nhọc, hơi thở cũng cố nén đi miệng không ngừng lầm bầm.

Dù tìm được lá thuốc cầm được máu, giữ cho vết thương không bị loét, nhưng đạn 1 ngày không lấy ra thì tính mạng đang trôi đi từng khắc.

Tiếng hú vang dội trong đêm tối, tiếng côn trùng không ngừng hò hét. Sương đêm ngày càng dày đặc, làn khói mờ mờ ảo ảo khiến người ta phải rung mình nổi da gà.

-Nguyệt...hàm..bỏ..tôi...xuống đi..._Cái đầu đang lắc lư áp sát vào bên đầu cô, hắn thều thào nói, nhưng từng câu đều bị đứt quãng.

Hắn dù đau đớn đến tê liệt thần kinh, nhưng vẫn ý thức được cơ thể nhỏ bé ấy đang run rẩy. Hắn không cho phép bản thân trở thành gánh nặng của Cô. Hắn nhìn thấy gương mặt lo lắng, ánh mắt yếu thương luôn nóng rang kia thôi, cũng đủ làm tim hắn vừa hạnh phúc vừa đau nhói.

Hạnh phúc vì cô dù có kiệt sức cũng không bỏ mặc hắn, lo lắng, chăm sóc hắn. Nhưng đau khi phải nhìn người con gái hắn muốn bảo vệ giờ đây phải vì hắn đau khổ, không thể giữ nổi mạng, cảm giác bất lực không đủ sức che chở cô còn đau đớn hơn là nỗi đau xác thịt.

-ANH IM ĐI, _Cô quát.:-ANH ĐẾN KHI NÀO MỚI DẸP CÁI KIÊU NGAO RẼ TIỀN ĐÓ VẬY, GIỜ LÀ LÚC NÀO HẢ. ANH LÀ ĐỒ CHẾT TIỆT, TÊN KHÓI KHIẾP. NẾU CHÚNG TA RA KHỎI ĐÂY TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ VẮN GIÒ LÊN CỔ CHẠY KHỎI ANH CÀNG XA CÀNG TỐT. ANH CHẴNG CÓ GÌ TỐT LÀNH CẢ. CHƯA TRẢ ĐƯỢC THÙ ĐÃ BỊ ANH LÀM MẤT NỮA CÁI MẠNG RỒI.

Nguyệt Hàm quát rất lớn, đến nỗi tiếng cô có thể vang vọng lại, khi con người ta cần 1 sức lực lớn mạnh nào đó cũng là lúc sự tức giận trong con người bộc phát, cô cần sức mạnh chỉ có tiếng hét, tiếng gầm dữ dội mới khiến cô dồn 1 lực lớn lên người. Bằng cách cô chửi mắng hắn, có lẽ như thế sẽ khiến cô đỡ lo sợ hơn.

-Nước...c...ư...nước..._Max phát ra tiếng rất nhỏ, mắt nhắm nghiền như đang nói mơ.

Nguyệt Hàm dừng chân lại. Cô đẩy cơ thể Max lên để không tuột xuống.

-Nước ở đâu bây giờ? _Cô đảo mắt nhìn xung quanh. Tìm thấy 1 cái hang nhỏ, nhỏ đến mức chỉ nhét vừa nửa thân người Max.

Đành để hắn ở đó, cô lấy quả lê lúc sáng hái vẫn đeo trong túi. Nhưng bằng cách nào để cho hắn ăn đỡ khát. Nghĩ nhanh cô cắn lấy phần thịt nhai sau đó dùng miệng truyền qua miệng Max. Cảm nhận được đôi môi mỏng trắng bệch kia lạnh con.

Hắn cảm nhận được vị ngọt, liền nuốt vào bụng không ngừng.

Nguyệt Hàm đột nhiên sức nhớ lại cảnh này. Giống như đã từng. Lúc cô bị thương trong rừng khi bị bọn người quái vật tấn công, hắn cũng dùng cách này

giúp cô.Đột nhiên mặt cô đỏ ửng

Người hấn run rẩy,thân thể đã lạnh bây giờ càng lạnh hơn.Nguyệt Hàm dùng thân nhiệt mình truyền qua cho hấn,cô ôm hấn trong lòng.

--Xào xạc---

Âm thanh như xé gió,1 sự chuyển động nhanh đến mức chỉ thoáng qua trong tích tắc.

Bóng dáng đen thoát ẩn thoát hiện trong làn sương mờ,đang hướng tia bí hiểm vào cái hang nhỏ chứa 2 con người đang quấn lấy nhau.

Nguyệt Hàm vốn rất tinh,nghe được tiếng động khác thường ánh mắt chiếu ra tia cảnh giác.tay gơ ra con dao nhỏ phòng thủ.Trái tim nhỏ bắt đầu đập loạn.Tay còn lại ôm chặt Max.

--Phạch—Phạch---

--Tiếng đi trong gió----

Nguyệt Hàm do lo lắng cho Max,tinh thần cũng không tập trung nên không chú ý có 1 ánh nhìn luôn theo dõi bọn họ.

Dù gì nơi đây cũng là rừng thiên nước độc,làm gì cô cũng cẩn trọng.Nguyệt Hàm mím chặt môi.Đứng lên che chắn thân thể Max lại.Mắt chiếu ra ánh nhìn sắc bén đầy cảnh giác.

--Phụt----

Mùi giảo như xé gió lao thẳng đến hướng Nguyệt Hàm.Nhanh nhẹn cô có thể nghe được hướng di chuyển âm thanh,đây cũng là sở trường của cô.Tránh được Mùi dao đầu tiên.Tùy vậy,lần này liên tiếp 2 mũi giảo lao vọt tới.

Nguyệt Hàm nâng người lên,lấy đà đập vào thân cây cuộn tròn tránh 1 lúc 2 mũi giảo.Dù đang mất sức,nhưng võ cũng không khiến cô suy yếu.

Gương mặt Nguyệt Hàm ngày càng lạnh dần,cô đang tập trung lắng nghe sự di chuyển trong bóng tối.Địch trong tối khó mà đoán biết.

Cảm giác nguy hiểm nồng nặc.Ám khí lần này khiến Nguyệt Hàm giật mình.Nghiến răng nghiến lợi,cô suy đoán chắc chắn đây không phải là thú hoang,là con người mới có thể dùng giảo làm vũ khí.

-Mau ra đây,ngon thì ra đấu với bà đây._Nguyệt Hàm cao giọng.

---Phụt—hự...

Một lần khí bất ngờ từ phía sau lưng,khi Nguyệt Hàm quay lại đã bị đánh thuốc ngất đi.

Đột nhiên trong những bụi cây,những ánh mắt sáng rực trong đêm tối như được thức tỉnh,đồng loạt mở ra nhiều cặp mắt đáng sợ.

Tay chân nhúc nhích ra rồi,thân thể căng cứng.Mắt Nguyệt Hàm dần dần mở ra.Cô nheo mắt mờ mờ trông thấy cái bóng lớn đen trên túp lều lá.

Giật mình!

Nguyệt Hàm bật dậy.Nhưng không thể nhúc nhích,như thứ gì đó đang siết chặt cô.

Cái bóng lớn dần hiện ra,ra là 1 người con gái nước da ngăm,tóc buông dài,ánh mắt tinh ranh sắc bén.

-Cô tỉnh rồi!_Cô gái bước đến gần.

-Max đâu..Max...anh ta đâu?_Nguyệt Hàm dè chừng khi cô gái đến gần,phản xạ mà tránh.đột nhiên sực nhớ ra,cô nhanh chóng hoảng sợ gấp gáp nói.Mắt cô trừng trừng nhìn cô gái xa lạ,lòng không khỏi hoang mang muốn chạy đi tìm bóng dáng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Max.—Nguyệt Hàm nóng giận,muốn bật dậy nhưng cả người đều bị cột chặt trên giường---Các người đưa anh ta đi đâu rồi?

Cô gái thân hình nhỏ nhắn đôi mắt sáng tinh ranh khẽ cười

-Người đàn ông đó bị thương rất nặng ,lúc đem về anh ta...

Thấy vẻ ngập ngừng,Nguyệt Hàm lo ngại hồi thúc:-Anh ta thế nào,mau nói đi chứ.

-... Vẫn chưa tỉnh lại,nếu qua hôm nay anh ta không tỉnh có thể..sẽ không thể tỉnh dậy nữa.

Đầu Nguyệt Hàm tê buốt,như có ngàn mũi kim liên tục đâm vào người cô.cô trừng trừng nhìn cô gái lạ:--Các người là ai?.Mau đưa tôi đến chỗ người đàn ông đã đi cùng tôi...Tại sao lại trói người thế này_Nguyệt Hàm vùng vẫy,nhưng muốn thoát khỏi chạy đến xem Max thế nào.

Cô gái vội bước tới trấn an sự kích động của Nguyệt Hàm-Cô yên tâm đi,chúng tôi không có ý định hại người.Sau khi tộc trưởng cho phép tôi sẽ thả cô ra.Tạm thời cô chịu yên ở đây tôi sẽ chăm sóc người đàn ông đó đến khi tỉnh lại và thông báo cho cô.

Ngờ vực nhìn quan sát cô gái lạ.Nguyệt Hàm lúc này mới bình tĩnh chú ý,cô ta không mang mùi vị nguy hiểm,đặt biệt rất cá tính và hoang dại của người rừng.Thế nào thì cũng phải cảnh giác,có thể bắt cô và sống ở nơi rừng rậm thế này cũng chưa biết bọn người có giống như Lũ quái vật ở Đảo không tên lần trước không.

-Không.bây giờ tôi muốn đến chỗ Max,cô mau thả tôi ra đi._Nguyệt Hàm kiên quyết,nếu không nhìn thấy Max con sống cô làm sao yên tâm ở yên được.

-Xin lỗi nhưng..._Cô gái cố về áp ứng

-Cô đừng mong gặp người đàn ông đó._Một giọng nói vang lên phía ngoài.Nghe trẻ con và tinh quái.

Một cô gái thân hình nhỏ nhắn đáng yêu,đôi mắt to tròn tinh quái.Gương mặt hiện lên sự nghịch ngợm ương bướng của 1 cô nhóc mới lớn.Sống trong rừng nên da vẻ không trắng mịn như Nguyệt Hàm mà ngăm ngăm thấy được sự mạnh mẽ.Nhìn kĩ hơn đó là 1 cô nhóc đáng yêu.

Nguyệt Hàm nhìn kĩ,khẽ chau mày.-Ý cô là gì?Tại sao không thể gặp?

Môi mòng ranh mãnh khẽ nhếch,hai tay chấp ra sau bước tới:-Bối vì...hắn ta chết rồi.

-Nói láo,các người giấu Max ở đâu.Đừng để tôi thoát được,nếu không các người không yên với tôi đâu._Nguyệt như có 1 ngọn lửa vừa bị châm ngòi bốc cháy tới tận đỉnh đầu.Cô không tin con nhóc ranh này.Mạng của tên Vương Đế đó thì dễ gì nhỏ mà chết.

Thấy ánh mắt tóe ra lửa của Nguyệt Hàm cô nhóc ranh càng thích thú cười vang.

-Bối Bối em nói gì thế,người đàn ông kia..._Cô gái lạ lúc đầu nay giờ dừng im nghe thấy hơi bất ngờ,vội kéo tay cô nhóc lại.

-Chị Na,em nói thật mà.Hắn ta vừa mới tắt thở.Trưởng làng đem xác hắn vác đi rồi._Cao giọng có phần tinh quái.Cô nhóc cười tươi vô tư nói lớn.

-VÔ LÝ,CÁC CÔ NÓI LÁO.MAU THẢ TÔI RA ĐƯA TÔI ĐẾN CHỖ MAX._Nguyệt Hàm tìm nhói đến thở mạnh,lòng ngực không ngừng kêu gào,cô vùng mạnh khỏi sợi dây.

-Cô còn la hét thì tôi sẽ cắt cổ cô đấy_Bối bối trợn mắt ra vẻ ham dọa.

-CẮT SHIT! THẢ TAO RA TRƯỚC KHI TAO CÒN TỰ TẾ NÓI CHUYỆN._Nguyệt Hàm điên người,gân cổ cũng nổi rõ,mặt tức đến đỏ ngầu.Nguyệt Hàm là người ương bướng tính cách gan lì,ngoài trừ Max mới khiến cô dễ yếu dạ.còn bất kì ai ham dọa hay bắt nạt cô cũng đừng hòng.Điều quan trọng bây giờ cô chỉ muốn ra khỏi đây tìm Max,dù có chết cũng phải thấy được xác hắn.

-Tên đàn ông đó là gì của cô,cô quan tâm đến vậy sao.Tính mạng cũng không cần à!_Bối Bối khoát trá cười,giống như 1 kiểu chọc tức muốn làm Nguyệt Hàm trào máu.Bối Bối cũng không thấy e sợ sự giận dữ của Nguyệt Hàm.

-CON NHÀI RANH KHÔNG THẢ BÀ RA THÌ BÀ SẼ GIẾT HẾT CHÚNG BÂY,ĐỪNG ĐỂ BÀ ĐIÊN LÊN ĐÂY THÌ KHÓ SỐNG_Nguyệt Hàm lấy mạnh người,đến nổi sợi dây trói chịu lực mạnh mà nói lòng ra 1 chút.

Cô gái có cái tên Na tuy nhìn lạnh lợi,nhưng mang phần điềm tĩnh hơn,cô bước tới trấn an Nguyệt Hàm:-cô bình tĩnh đi,chúng tôi không hại người,nếu người đó không làm hại chúng tôi.Người ở đây là những người di cư,sống thành 1 bộ tộc nhỏ trong rừng đã gần mấy chục năm.Điều lành tính cả. Trước khi điều tra kĩ cô là ai chúng tôi mới xem xét thả cô ra được.Chỉ là muốn giữ sự an toàn cho người trong bộ lạc này thôi.

-Chị Na,nói nhiều với bà chằn này làm gì.Thế nào thì Trưởng Làng cũng xử cô ta thôi.Nơi đây là cấm địa không cho người lạ xâm phạm,vào đây rồi thì đừng mơ ra khỏi._Bối Bối hất mặt,vênh giọng.

Nguyệt Hàm trừng mắt,cô nghiêng rằng :-LŨ NGƯỜI RỪNG CÁC NGƯỜI ĐÚNG LÀ THÔI THA.ĐI LẠC VÀO ĐÂY BỘ TỘC TÔI KHAOÍ LÂM À.CÓ GIẾT THÌ GIẾT ĐI.NHƯNG TRƯỚC HẾT PHẢI ĐỂ TÔI THẤY ĐƯỢC MAX.

-Muốn gặp thì để tôi cho cô đi gặp_Bối Bối nhanh tay thừa lúc Nguyệt Hàm đang mở miệng thét ,nhanh tay bỏ thuốc vào mồm Nguyệt Hàm.

-Bội Bội,em cho cô ta uống gì thế?._Na nắm vai ngạc nhiên hỏi.

-Độc rần,em vừa mới chế tạo.Xem như có vật thử nghiệm rồi._Mắt tinh xảo,cười ranh ma.Bội bội kéo vai Na ra khỏi túp lều.:-----Giờ thì mặc kệ bà chán đó đi.

Nguyệt Hàm bất ngờ bị đứt thuốc,không kịp ối ra.Cô bắt đầu thấy hoảng sợ,không biết thứ mình uống là gì,tiếp tục gào thét:--CON RANH KIA QUAY LẠI,CHO TÔI CÁI GÌ THỂ HẢ.CHẾT TIỆT!

-Tôi đến tìm Nguyệt Hàm,các người mau cho tôi gặp cô ấy đi_Vĩnh nóng ruột,mắt nhìn Phúc hoàng.

-Cậu Tổng nếu là công việc chúng tôi sẽ thay mặc Dương tổng tiếp đãi,con việc riêng tư thì xin đi cho._Phúc Hoàng lịch sự nói,tay dứt vào túi quần mạnh sự nghiêm nghị.

Mặt Vĩnh lạnh tanh,dù sắc mặt có phần tều tụy đi nhiều nhưng vẫn tỏ ra rất phong độ.

-Tôi biết các người không phải là những người tầm thường.Nguyệt Hàm cũng bị các người lôi kéo để trả thù cha tôi đúng không.Đừng tưởng tôi không biết.Hôm nay tôi đến đây để đòi lại cô ấy.

-Nếu Cậu Tổng đã nói vậy thì xin đi cho,tôi không giải quyết được chuyện riêng tư.Với lại,Nguyệt hàm cũng không còn ở đây.Cô ấy đi về Mỹ cùng với Dương Tổng rồi.

-Cái gì?Cô ấy đi cùng hắn ta về Mỹ.Không được nói tôi biết nơi ở Mỹ nhất định tôi phải gặp cô ấy_Vĩnh bóp chặt tay thành nắm đấm,anh ghen tức người đàn ông đã cướp đi người anh yêu,con gái cô ấy đi.Anh không cho phép điều đó,vốn dĩ Nguyệt Hàm là của anh.

-Tôi không biết.Xin anh về đi._Phúc Hoàng đánh mặt,quay đi,khi đi qua bọn cận vệ anh liếc chủ ý ra lệnh đuổi vĩnh đi.

Bọn người cận vệ bận áo đen đeo kính hiểu lệnh,cúi đầu bước tới Vĩnh.

-Chúng ta không thể giấu mãi chuyện này được_Lạc tư từ đằng sau nói tới.Về mặt đây mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Phúc Hoàng thờ hắc ra,nắm chặt môi vẫn lạnh nhạt.:-Nếu để lộ,chắc hẳn con rắc rối hơn.Bọn Maséc và những người trong Hắc đạo sẽ làm loạn nếu biết tin Max mất tích.Con trong Bạch Đạo số người làm ăn kinh doanh và cổ đông của CEO sẽ gây sức ép,1 lúc 2 bên dồn ép,chúng ta sẽ gánh không nổi hiểm họa này đâu.Địa vị Max rất lớn không phải dễ dàng giải quyết.Tốt nhất là chặn các nguồn tin xấu về Max và Nguyệt Hàm.

-Nhưng thằng nhóc Tổng AVĩnh sớm muộn cũng điều tra ra được.Lúc đó, tên đó sẽ gây phiền hơn nữa,nếu như không gặp được Trịnh Nguyệt Hàm_Lạc Tư sần sùi,tay xoa tán dựa vào tường.

-Giấu tôi đâu hay tôi đó,trước mắt phải tìm cho ra hai người họ.

-Anh tin họ vẫn còn sống sao?

Đôi mắt Phúc Hoàng ánh ra tia sắc lẹm,chính anh cũng đang hị vọng trực giác của anh là đúng.

-Lạc thần,anh đi đâu rồi?

Lạc tư lắc đầu,có chút thờ ơ-Không biết,3 ngày nay không thấy anh ta ,không biết biến đi đâu nữa.

Gương Mặt Phúc hoàng tối sầm,ẩn hiện sự huyền bí khó thấy.

-Lạc Thần,phải nói anh rất bản lĩnh có thể khiến thằng nhóc đó biến mất.Giỏi..giỏi lắm..khà khà.._Tổng Hào miệng cười đến mang tai,mắt híp lại,như một con cáo già.

-Ngài quá khen rồi,chẳng tốn bao nhiêu công sức đâu.Dù sao mạng của Dương Vĩ cũng đến lúc tận rồi._đôi mắt xảo độc,tay bùng ly rượu vang lắc tư điệu nghệ.

Lão Tổng Hào ngồ nhip nhip những ngón tay xuống thanh tay ghế gỗ.Về hoang độc như 1 loài cáo độc ác.:-Để xem lần này bọn người trong Hắc Bạch sẽ ra sao nếu biết tin Dương Vĩ chết đây.Hắn sẽ rất vui..kha..kha...

-Chúng ta cứ chờ xem kịch vui.Khi Bọn người Phúc Hoàng không kịp trở tay,tôi sẽ phải đến giúp họ một tay rồi.

-Lần này anh vất vả rồi.Không uống công Chủ nhân đào tạo anh.Anh còn tàn nhẫn hơn cả Max ra tay rất dứt khoát.

-Nói đi cũng phải nói lại,nếu không có tôi thì tên Max làm sao còn mạng mà sống đến bây giờ,nếu như tôi không mang hắn về có lẽ Chủ Nhân đã không giữ mạng hắn lại.Cuối cùng Chủ nhân cũng loại bỏ hắn rồi,thứ nên thuộc về tôi cũng phải trở về thôi..ha..ha._Lạc Thần ra về ung dung đắc ý.Không ngừng vui mừng khi diệt được cái gai trong mắt mình.Đôi mắt thâm hiểm đang sợ.

Tổng Hào nhìn ra được con người trước mắt mình cũng nguy hiểm tàn nhẫn không thua mình,cũng là người đầy mưu mô và tham vọng.Một bàn cờ không thể có 2 vua,điều cùng 1 loại người,tốt nhất không nên gây chuyện.

-Lạc Thần cậu nói đúng thứ nên thuộc về cậu rồi cũng sẽ là của cậu thôi,có phải không..kha..kha._Tổng Hào cười ám muội nâng ly lên như sự chúc mừng

Hai con người thâm hiểm ngoài mặt đang cùng phe,nhưng ai biết trong lòng đang bày mưu tính kế gì.

---Choeng---

--Cạn..chúc mừng cho chúng ta nào..khà..khà..

Cụn ly nhau,ánh mắt ai cũng mang sự thâm chừng,dò xét qua lại.Đầy ám muội.

Trong làn sương mờ,làn khói trắng bay như những đám bông gòn di chuyển trong màn đen.Tiếng kêu của côn trùng nhộn nhịp như đang mở hội.

Dưới ánh lửa bập bùng làm sáng rực cả khu rừng.Một túp lều dựng bằng lá dừa gần bên khe suối nhỏ, được dựng phía sau xa xa những túp lều khác được xếp sát nhau thành vòng tròn lớn.

Trong túp lều nhỏ.thân thể to lớn chiếm phần lớn diện tích căn lều đang nằm bất động.

Cảm giác cổ họng khô khan,cơ thể nặng nhọc cứ nửa tỉnh nửa mơ.Gương mặt nhợt nhạt vẫn rõ nét điển trai nam tính.Mày rậm nhú chặt,đôi mắt sâu dưới hàng mi dài khẽ lay động.

Trên người được băng bó rất kĩ lưỡng,cơ bụng săn chắc vẫn lộ rõ.Người có cơ thể dẻo dai như hắn chỉ cần ngủ vài ngày là có thể nhanh chóng phục hồi tốt.

Hắn nhìn xung quanh,nhấc chân lên đi ra ngoài,trên thân chỉ khoác cái áo,bước đi vẫn còn lạng chạng vì cơ thể đã nằm lâu không hoạt động.

Ra tới con suối,hoi lạnh làm người hắn khó chịu.Nghe tiếng động nước chảy,hắn nhảy bén nhìn thấy 1 đóm trắng ẩn hiện.

Con suối nhỏ đang có một thân thể nhỏ nhắn thả mình dưới dòng suối.Cứ vô tư không để ý có người đang nhìn mình.Lạc sau,nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần,trực giác liếc mắt lên.

Cả thân thể trần truồng không mảnh vải nhát cao ra khỏi mặt nước.

Giật Minh!

-Á..

Cô gái ngồi thụp xuống.

Hắn nhìn lướt qua,hoi thở lạnh lẽo phả ra hơi khói.Một chút cảm xúc trên gương mặt cũng không có,phản ứng khi thấy thân thể một cô gái đang tắm tiên thể này cũng không làm hắn ngỡ ngàng.Thân thể phụ nữ trước nay đâu phải hắn chưa từng thấy.

Lạnh lùng hắn quay lưng bước đi vài bước.

-Đứng lại!_Giọng nữ phía sau vọng tới.

Hắn vừa định nghiêng đầu lại.

-Đứng yên, không được quay lại._ Giọng cao vút nói tới, ra lệnh.

Cô gái này hẳn chưa biết gì về hắn. Hắn là ai mà có thể ra lệnh hết lần này tới lần khác. Con người coi trời bằng vung ấy càng căm hận càng ngang ngược làm Chân dài quay lại. Ánh mắt lạnh băng như tàn băng trôi ở bắc cực.

--ĐÚNG YÊN ĐÓ..TA BẢO NGƯỜI ĐÚNG ĐÓ._ cô gái hoảng sợ tột độ, mặt tái mét, vội vội vàng vàng chỉ mới mặc được cái quần vào.

Hắn bỏ ngoài tai lời nói kia, xem chẳng có chút trọng lượng, càng đến gần cô gái hơn. Đến khi hơi thở hắn phủ lên cả người cô gái khiến cô cảm nhận được hơi thở man rợn nhưng đầy nguy hiểm.

Hắn là người đầu đội trời chân đạp đất, khí thế cao ngất. Nhưng không có nghĩa hắn là một nam nhân chính trực thật thà. Đàn bà với hắn không để trong mắt.

Thân thể run rẩy, sương lạnh nhưng cơ thể cô gái toát đầy mồ hôi hòa lẫn với nước chưa lau khô.

-KHỐN... KHL..ẾP..! ANH MUỐN GÌ HẢ?_ Âm thanh vừa sợ vừa tức, pha sự tinh ranh của một cô gái nhỏ.

Nước da trong đêm tối ẩn hiện trong rất hấp dẫn. Nhưng hắn lại không chút động tâm. Chân cứ lùi lại phía sau.

---Ồ..._Tới mép suối trượt chân cô gái ngã ra sau. Tường đầu là nằm dài xuống nước. Không ngờ hắn phản ứng nhanh bắt lấy tay cô gái kéo về trước.

Tay hắn chạm vào da cô. Khuôn mặt cô áp vào cơ thể hắn. Sự mạnh mẽ và rắn chắc, cả hơi thở nam tính khiến người cô gái bất chợt nóng rang, mặt ửng đỏ. Tim đập không ngừng. Một sự kích thích cảm giác kì lạ, cô gái ngẩn mặt lên. Bất gặp đôi mắt lạnh sâu hút giống như mắt của con chim ưng vừa cuốn hút lại huyền bí.

Chưa bao giờ cô gái được gần gũi với 1 người đàn ông như thế, cũng chưa bao giờ nhìn thấy 1 người có thể đẹp như 1 bức tượng Hi Lạp được chạm khắc tinh xảo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Thấy cô gái nhìn hắn chăm chú, không muốn diễn tiếp cảnh ám muội này, hắn đẩy người cô gái qua một bên.

-Này, anh bị cảm hay sao, này giờ không nói được một tiếng_ Bị phủ qua 1 bên, lại cảm thấy hắn lạnh tanh không chút cảm xúc. cô gái thấy bất mãn, quên đi sự sợ hãi hay bị hắn nhìn đến nhục thể.

Thấy hắn vẫn không muốn nói chuyện, cô gái không tin là hắn câm. Càng nhìn hắn cô càng bị gương mặt hắn mê hoặc, mặt cứ nóng rang.

-Anh Chịu trách nhiệm đi. anh đã ...nhìn...thấy...thấy...cả rồi. Tôi là con gái đẻ một người đàn ông lạ nhìn như thế thật xấu hổ.

Nếu là người khác làm thế với cô dĩ nhiên là sẽ bắt hắn đứng lại xong đánh cho sống dở chết dở, nhưng người đàn ông đặt biệt này thì ngại ngại. Cô gái có cảm giác muốn có được hắn.

Âm thanh như hòa vào gió lạnh sương đêm, hắn quỵ dị trầm trầm cất tiếng.:-Nhóc con, cai sữa đi rồi hãy đòi làm con gái.

--Bụp---Rắc rắc---Não bộ như bị câu nói búa tạ đánh trúng. Xương cốt như bị rã vụn. Cô gái đơ khoảng vài giây

Cô gái tức điên máu. Hất cao giọng:-ANH NÓI GÌ HẢ.?AI LÀ NHÓC CON...TÔI ĐÃ 19TUỔI RỒI ĐẤY.VẬY Ý ANH LÀ MUỐN CHỐI BỎ TRÁCH NHIỆM CHỨ GÌ?.

Thái độ lạnh nhạt, hắn buồn miệng nói giọng uể oải.:-Sao tôi phải có trách nhiệm với loại thiếu nhi. Cô không phải khẩu vị của tôi đâu.

Nói xong hắn thờ ơ nhìn xung quanh, muốn khảo sát xem đây là đâu. Còn nữa, trong lòng hắn đang như lửa đốt muốn tìm Nguyệt Hàm đang ở đâu.

--Anh..anh...chết tiệt, tôi có gì không hợp, ở bộ lạc này biết bao nhiêu đàn ông muốn có tôi con không được, anh dựa vào đâu mà chê hả._ Cô gái mắt lớn trừng trừng, nhỏ tới lớn cô luôn được chiều chuộng nâng niu chưa bao giờ bị nhục mặt và xem thường thế nào, con trai trong bộ tộc điều buông lời nạt hót khen thưởng cô. Cô không nhịn nổi cục tức này. Đặt biệt là bị người đàn ông cô vừa rung động hạ nhục.

Hắn không thêm để tâm tới sự giận dữ của cô gái. Thân thể vừa mới hồi phục ở sương đêm qua lâu nên có cảm giác đuối dần. Dù thân thể thần thánh như

hắn không dễ chết đi nữa cũng phải tịnh dưỡng.Hắn bỏ mặc cô gái kia đang tức giận.

-Ngày mai cô đưa tôi đến chỗ bạn đã đi cùng tôi.Nhóc biết người đó chứ.? _Giọng nhàn nhạt,hắn không hề liếc nhìn sang cô gái vừa quay đi vừa nói.

Hắn luôn bình tĩnh và lãnh đạm như thế,roi vào những nói hoang dã thế này tốt nhất không kích động bọn người này cứu hắn tức có nghĩa không có ý định hại người.Hắn tạm thời để yên cho đến khi gặp được Nguyệt Hàm rồi tìm được ra khỏi rừng.Hắn dùng lí trí để suy đoán mọi việc cận kề.Trúc giác cho hắn biết Nguyệt Hàm vẫn ở quanh đây trong bộ tộc này.

-Cô gái đã đi cùng anh ư...ho_ Bội Bội nghe đến đây liền to mắt sáng,môi nhếch lên.--Cô ta không có ở bộ tộc.

Chân đang bước thì dừng hẳn lại,hơi khí tỏa ra càng lạnh.Mặt hắn đanh lại.-Tại sao cô biết người đi cùng tôi là 1 cô gái.Tôi chưa nói cô đó là 1 cô gái.Đừng giả vờ nữa,cô biết rõ cô gái đó ở đâu.

Sững sốt.!

Bội bội bị đánh tâm lí.Hắn ta quả là kẻ không tầm thường,không thể trêu đùa.Cô cắn răng nghiêng lợi.Đột nhiên mắt lờn linh ranh ma hiện lên/

-Được thôi,ngày mai tôi sẽ đưa anh đến gặp cô gái đó.Nhưng trước hết anh phải nói tôi biết cô ta là gì của anh.

-Con nhóc như cô không cần biết._Hắn bỏ đi không quay lưng lại,giọng nói vẫn lạnh lùng,trầm trầm vang trong không gian:---Tốt nhất là cô đừng giờ trò.

Hắn nhìn qua là biết được con nhóc này rất ma mãnh,dù gì cũng là những người sống trong rừng,sự tinh khôn ma quái phải có.Mới sinh tồn lâu như thế nơi rừng thiên nước độc này.

Bội bội mím môi,mắt sắc bén:"Bà chằn kia có là gì của anh tôi cũng mặc kệ,anh phải thuộc về Bội bội này"

Mọi người trong bộ tộc có khoảng trên dưới 100 người.Sống quay quần với nhau.Già có trẻ có,nam nhân hay nữ nhi cũng có.Nhưng đa phần nơi đây người già nhiều hơn.Nữ chiếm nhiều hơn nam

Họ sinh sống dựa vào bản năng,sang vào rừng bắt thú,nhưng họ không bắt những con thú quý hiếm,mà ngược lại đang bảo vệ thú hiếm.Sinh hoạt kiểu người rừng nhưng không tới mức như thời vượn cổ.

Tộc trưởng là người già nhất nơi đây,hàm hiểu nhiều.Tìm tòi nhiều loại thuốc trong rừng.

-Bội bội,cháu làm gì mà sáng sớm đã chạy đến đây náo loạn rồi _Tộc Trưởng thân hình gầy gò,da nhăn nheo thô ráp.Nhưng con mắt vẫn sáng tinh tường.Miệng cười tươi nhìn cô cháu gái.Nói bằng giọng khều khào.

-Ông ơi,ông phải làm chủ cho cháu.Cháu bị ức hiếp... _Mặt mèo nheo,ra vẻ đang yêu như con mèo nhỏ.Tay lay lay người ông

Mặt Tộc Trưởng đanh lại,nếp nhăn đã nhăn lại càng dày hơn:-ai..ai dám ức hiếp cháu yêu của ông hả?.Mau nói ông biết..?

-Là..tên đàn ông mấy hôm trước được bọn CaNát đem về,ông đã trị thương cho hắn đó.Hôm qua hắn ức hiếp cháu.

-Ồ...người đàn ông đó tỉnh rồi sao? _Mặt Tộc Trưởng vẻ cân thẳng,ông không cười nữa và có phần lo ngại.

-Vâng,tôi hôm qua ạ!

-Mau kêu người đưa hắn tới đây._Tộc Trưởng đanh mặt,Ông có vẻ 9dnag ngấm nghĩ điều gì đó.

Sau khi hắn được dẫn tới.

Tộc Trưởng nhìn kĩ thần thái hắn,ông bắt đầu lo lắng hơn.Người đàn ông trước mặt mang cho người ta cảm giác của 1 vị thần quyền lực,khí chất cao lớn,không chút tầm thường.Ánh mắt sát bén quý dị.Thân hình cường tráng khó có người được như thế.Ông bất ngờ là khi vết thương nặng như thế ước tính của ông nếu là người bình thường chịu đựng đạn ghim trong người mấy ngày như thế đã chết lâu rồi,con người đàn ông này có thể giữ được mạng và hội phục nhanh đến mức không thể.Giờ đây tuy mặt hắn vẫn nhợt nhạt nhưng bảy phần sức lực đã hồi sinh.Tộc Trưởng quan ngại nếu giữ người này ở lâu sẽ rất nguy hiểm

-Cậu có thể cho tôi biết cậu là ai,đến từ đâu không? _Đôi mắt tinh híp lại do xét.

Hắn dù ngạo mạn,nhưng không có nghĩ hắn không biết điều,nếu là cứu hắn tức nhiên hắn sẽ đối xử phải phép,và đền ơn-Cám ơn Tộc Trưởng đã cứu tôi,nhất định có cơ hội tôi sẽ trở lại đền ơn người.Tôi tên Dương Vĩ chỉ là 1 người bình thường làm kinh doanh nhỏ,có xích mích với bọn xã hội đen nên chúng đã hãm hại tôi không ngờ lạc vào rừng.

-À..ra là thế.Cậu cứ yên tâm ở đây tĩnh dưỡng đến khi hồi phục _Tộc Trưởng ra vẻ cảm thông,sau đó lảng sang chuyện khác,nhìn cô cháu gái:---Không biết đã xảy ra chuyện gì tồi qua,nghe cháu gái yêu quý của tôi bảo là bị cậu ấn hiếp.Cháu con nhỏ nếu có thất lễ xin cậu bỏ qua cho.

Bội bội phụ mặt:-Ông à,không phải cháu là hán ta...

Hán liếc ngang qua Bội Bội,khẽ nhếch mép:-Cháu gái Tộc Trưởng đúng là rất nghịch ngợm.Nhưng tôi cũng không làm gì cô nhóc.Ông yên tâm đi.Việc tôi muốn nhờ cho hỏi Tộc Trưởng cô gái đi cùng tôi bây giờ ở đâu.Ông có thể nói tôi biết được không.

Bội Bội thấy bức mình'Không để tâm đến mình,bà chần đó có gì quan tâm'

-Cô ta không có ở đây,anh không cần tìm._Bội Bội hất mặt cao giọng nói.

-Bội Bội,không được thất lễ,cháu mau dẫn câu Dương đến gặp bạn đi.Đừng làm loạn nữa.

-Ông oi..nhưng mà..cháu...

-Bội bội..._Tộc Trưởng đánh mặt,lườm cháu.Tuy là cháu yêu nhưng trước mặt người ngoài ông cũng phải giữ uy quyền của mình.

Bội Bội đi cùng hán đến chỗ Nguyệt Hàm.Hán giống như 1 tảng đá lạnh,cả nói chuyện hay chú ý tới Bội bội cũng không buồn đến.Bội bội thấy khó chịu vì bị làm lơ,mặt nhăn nhó.

-Anh và bà chần đó là quan hệ gì?

Bội Bội lén nhìn gương mặt nam nữ đầy sức hút kia,ra giọng ra hỏi như mình là vợ hán.

-Anh không trả lời thì tôi sẽ không đưa anh đến gặp bà chần đó đâu._Trở nên trẻ con giận dỗi,Bội Bội dừng bước không đi tiếp.

Mi mắt hán khẽ động,đôi môi mỏng dần trở nên hồng hào,đôi mắt bén ra tia sáng,âm thanh không mẫn cũng không nhạt:-Nếu cô không phải cháu gái Tộc Trưởng,tôi đã bóp chết cô rồi.Không phải ai cũng có tính nhẫn nại với cô.

-Anh..._Bội bội giật mình,người đàn ông nay quá đáng sợ,nhưng cô lại chưa bao giờ gặp được một người phong độ nam tính như thế trong bộ tộc.Hán đúng là mẫu người mà cô thích.----Anh hăm dọa tôi sao,vậy thì có ngon bóp chết tôi đi,xem ai dẫn anh đến chỗ cô gái kia.Lúc đó Chưa tìm được cô gái đó anh đã bị ông tôi xử rồi.

Bội Bội cứng miệng,cô không tin hán ta dám làm gì cô.Một cô gái trời không sợ đất không sợ,đàn ông trong tộc ai cũng sợ cô cả độn vào người cô còn không dám.Bởi vì cô rất xinh đàn ông ai cũng mê một cô.Cô không tin tên này dám.

Khuôn mặt tối sầm,hán hiện lên sự ma mị.Tay lớn bấu vào cổ Bội bội,siết mạnh.

--O..hơ...a..nh...đám..._Bội bội hoảng hốt,mặt xanh méc.Tay nhỏ không ngừng đánh vào tay hán muốn thoát ra.

-Tốt nhất đừng thách thức tôi._Giọng nói như mũi băng nhọn có thể đâm chết người.Hơi khí phả ra mạnh mẽ.Hán không thích ai thách thức hán.Đặc biệt thách thức tính nhẫn nại của hán.

--uôn..ra..ôi...ra..a..h...ấp...ô..a..(Buông ta tôi đưa anh đi gặp cô ta)_Bị bóp đến không thể được,cảm giác như sự sống còn tích tắc.Bội Bội cố nói.Tay chân mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Nguyệt Hàm khát nước,chỉ muốn được uống nước,nắm vật ra bỏ trên đất.

Mờ mờ thấy từng giọt từng giọt đang chảy trên khe đá.Gượng người lên cố đưa miệng lên uống.

Lóang Tháo nghe âm thanh rất rõ ràng.

-Nghe nói có 1 con nhò bị bắt về.Chị Na nói Bội Bội giấu nó ở đây.

-Hê hê..mày chắc không đó..Tao muốn thử xem có khác gái ở tộc không.

-Mày yên tâm đi,nghe nói Bội bội chuốc độc nó rồi,mất sức phản kháng.Thả hồ cho chúng ta xử lí.

-kakakaka..nhanh vào đi...đội gì nữa.

-nó kia..xem bộ nó bị độc thật rồi.

-Nhanh lên cạy đồ nó ra xem.

-Đúng là có khác..hê hê.. da trắng mịn thật...

Trong đôi mắt Nguyệt Hàm lơ mơ,cả hơi sức để mở miệng cũng không nổi.Nhưng vẫn biết được mấy người này muốn làm hại cô.Tâm trí chỉ có thể chửi chứ không phát ra được.

“Max..anh đang ở đâu thế.Nếu anh có ở đây thì tôi sẽ đánh chết anh.Anh bỏ tôi thế này mà được sao.Max anh mau xuất hiện đi...Max ah”

Đầu Nguyệt Hàm hiện lên hình ảnh của Max. Trong lòng không ngừng gọi Max.

--Da mịn da tui này...

--Chu choa...cồi hết ra đi.

--khắc...khắc.....khắc...

Tiếng cười vang cả hang động.

Nguyệt Hàm bắt lực nằm 1 chỗ,cảm giác có nhiều bàn tay sờ vào người mình.Cô khó chịu lấy tay phui ra,nhưng sức yếu không thể kéo bọn chúng khỏi người mình.Cơ thể thì cứ lúc lạnh lúc nóng.

Một tên trong đám nham nhở,vạch quần ra,ưỡng ra kêu to hãnh diện của quý.Cậu nhỏ phát cò chào đón.

-Xem tao này..kha..kha...To lớn hơn bọn bây nhiều.

Bọn chúng kéo người Nguyệt Hàm ra.Miệng không ngừng cười vang dội cả hang động.

-U..b..ò..a.._Nguyệt Hàm cố dùng sức đẩy chúng ra nhưng càng bị sức mạnh đè xuống.

Lột hết phần trên ngực cô.Mắt chúng sáng như những con sói thấy mồi.

---Xoẹt---

-Phụt---

Bóp-----Bóp---Bóp—

-AAAAAAAAAAAAA Một tên bị 1 mũi kim loại xẹt nhanh như chớp trúng ngay cậu nhóc phát cò đứt rút xuống đất.Tên đó đau đớn gào thét nằm vật xuống,nấu không ngừng tuôn.

Tên đó bị Max dùng con dao 2 lưỡi phóng tới,đứt ngang của quý.Một cách đứt khoát và tàn nhẫn.Max vừa chạy vào đã tức giận đến giết người.

-CaNát!_Bội Bội hoảng hốt chạy tới.

Max tuy bị thương nhưng vẫn dùng sức đánh lại bọn người rừng nam nham nhở.Chỉ là lực đánh không mạnh như trước.

--Dừng lại..mau dừng lại đi.Dừng đánh nữa.._Thấy cả đám cùng đáng Max,nhưng Max vẫn không yếu thế.Bội bội lo lắng bảo dừng tay.

Nguyệt Hàm như có 1 làn sương mỏng ở mắt,giọt nước mắt khẽ lăn xuống má.Cô có cảm giác rất quen thuộc,người đàn ông kia tuy không rõ mặt nhưng rất quen thuộc.,giọng rất nhỏ cô thều thào nói:--Max..Max..là..anh..phải không..

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

bắt ép.

Xoàng-----xoàng

Rầm---rầm

-NÓI! CÓ CHO NGUYỆT HÀM UỐNG GÌ HÀ? _Max giận run, đập bẻ hết lọ thuốc, lập đổ những miếng gỗ được xếp thành bàn. Mắt hấn hấn ra tia lửa đỏ, nghiêng răng bấu chặt người Bội Bội.

Khi Max Ôm người Nguyệt Hàm trở về, cảm giác cơ thể lúc lạnh run khi thì nóng như lửa, mồ hôi không ngừng tuôn. Max biết ngay cô bị trúng độc.

-Tôi...tôi...không biết!

Bội Bội tránh đi ánh mắt kinh sợ Max, cô mím chặt môi, thấy con người lúc nào cũng lạnh như tàn băng, cứ ngỡ dù trời có sập xuống cũng không kinh động được hấn. Vậy mà giờ đây cô gái kia làm hấn như con quỷ hiện hình. Càng làm Bội bội thêm phần ganh ghét.

Max kéo tay Bội Bội vật ra đất.

Thân hình to lớn như muốn nuốt chửng Bội Bội. Một tay nắm đầm thẳng xuống mặt.

-Dừng tay _Giọng nói khàn đặc của một ông lão. Mang sự uy nghiêm.

Tộc Trưởng bước vào với vẻ mặt lạnh lùng. Nhìn đứa cháu gái bị ức hiếp mà đau lòng. Lập tức bèn ra tia giận dữ.

Max bị ngăn cản hành động mà càng phần nộ hơn, đối mắt với tộc Trưởng không chút khiêm nhượng.

-Ông ơi!...híc _Bội Bội thấy ông mình như gặp được cứu tinh. Chạy đến nhònh nheo ra về tội nghiệp.

-Uổng công ta cứu người, không ngờ người lấy oán báo ân.

Tộc Trưởng vỗ về đứa cháu gái, như muốn đòi sự công bằng cho cháu mình. Giọng lớn tiếng lờm Max

Mặt hấn vẫn còn rất giận dữ, mắt quỷ dị nhìn bọn người rừng.

Hấn gầm lớn, tay chỉ về hướng Nguyệt Hàm đang nằm bất động rồi chuyển ngón tay về phía bọn người rừng đối diện.

-Nếu cô gái kia có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ lấy máu từng người.

Bội Bội và tất cả những người đàn bà đứng sau lưng tộc Trưởng nhìn thấy đều run lấy bầy, chưa bao giờ họ nhìn thấy một sự phần nộ đáng sợ như vậy, điều họ sợ hãi là ánh mắt chết chóc.

Một tên trong tộc, bụng to da đen đỏ, lớn tiếng bước ra:

-Tộc Trưởng, tên điên này đã hãm hại Canát, khiến CaNát còn nằm một chỗ trị thương. Giờ hấn còn đe dọa bộ lạc. Chúng ta nên diệt trừ hấn đi.

-Phải diệt trừ hấn đi. _Cả đám như kích động đồng thanh hô lớn.

Tộc Trưởng với những nếp nhăn càng dính chặt.

-Người còn mạnh miệng, người đang bị thương nghĩ sẽ giết được ai. Ta biết người không phải người tầm thường hấn là có 1 thể lực rất mạnh ở bên ngoài. Khí chất rất lớn, nhưng một khi đã rơi vào khu rừng này thì dù có cao minh cũng không thể tự mình rời đi được. Tốt nhất người nên biết thân không đối đầu với bọn ta thì hơn.

-Trước nay, tôi luôn giữ quy tắc, có ân báo ân, có oán báo oán. Nếu đã giúp đỡ tôi thì tôi sẽ nhớ ơn, nhưng các người đã phạm một sai lầm, đụng vào người con gái của tôi. Thì đành lấy ân báo oán. _Tiếng nói vang lên như lời phán quyết của thần thánh, hấn nghiêng răng nói, sự lạnh khốc ngày 1 lớn.

_Người... _Tộc trưởng trừng mắt, hơi tức giận. Ông biết con người này rất ngạo mạn, mang đầy sự bí hiểm. Lúc đầu ông không muốn để bọn người này ở lâu, trị lành vết thương sẽ đuổi đi, nhưng bây giờ bản chất Max càng bộc lộ rõ hơn. Ông lại có ý định muốn để nam nhân như thế trong tộc, cũng như duy trì nòi giống sau này cho tộc, thừa hưởng được khí chất như thế sẽ giúp rất nhiều cho tộc.

-Ta thành thật không có ý muốn hại người, việc cô gái kia ta cũng vô ý không biết cháu gái ta đã hạ độc. Ta nhất định sẽ cứu cô gái kia, nhưng phải có điều kiện. _Tộc Trưởng nheo mắt, sự suy tính trong bộ não già hoạt động, ông dịu giọng xuống.

Đôi mắt sắc mũi sát khí, như nhìn thấu ý đồ của tộc Trưởng, hấn giới nhất là có thể nhìn thấu tâm can của người khác qua đôi mắt. Mũi đánh 1 đường công mà mị.

-Muốn giữ tôi ở đây!

Tộc Trưởng có phần giật mình, các cơ liên co rút. Quả là người không tầm thường có thể nhìn thấy được suy nghĩ người khác. Đúng là quá lợi hại. Ông có

chút khiếp sợ,giữ một người như Max ở Tộc giống như là việc thử thuốc,một là thất bại hai là thành công.Người bí hiểm chưa rõ thân thể giữ ở lại cũng là mối nguy hại.Còn nếu như hắn có thể giúp có tộc phát triển và mang nòi giống của tộc trở nên hơn người không lâu bộ tộc sẽ rất hùng mạnh.Ông bắt đầu lại suy tính.

-Người quyết định cứu cô gái đó thì đồng nghĩa phải ở tộc này cả đời.Ta sẽ đưa cô gái đó trở về nơi của cô ta. _Tộc Trưởng nhìn qua đã biết Cô gái kia đối với Max chiếm vị trí rất quan trọng,hắn có thể bỏ tính mạng ra để đổi lấy,Đàn ông xưa nay dù có bản lĩnh cũng phải chịu thua đàn bà.

--đau quá...đau..ư.._Nguyệt Hàm bất chợt rên đau,mồ hôi càng tuôn ra,mặt trắng không miếng máu.

Max hoảng hốt chạy đến đỡ Nguyệt Hàm lên.:Nguyệt Hàm,em sao rồi.!

--Ư..phụt... _Như có ngàn mũi dao đâm vào lòng ngực cô,đau đớn đến thần kinh không hoạt động nổi để nghe tiếng của Mac gọi.Máu phun ra đỏ cả tay Max.

-Nguyệt Hàm.. Max gọi lớn,hắn cảm giác như ai đó đang bóp nát lòng ngực mình.Cảm giác mãnh liệt này trước nay chưa từng có.:...—Tôi đã nói em không thể quyết định mạng sống của mình rồi,em nghe rõ chưa,tôi không cho phép,TRỊNH NGUYỆT HÀM mau tỉnh lại đi.

--Anh đừng lấy cô ta nữa,tiếp tục độc sẽ tấn công vào lục phủ ngũ tạng lúc đó thuốc tiên cũng không cứu được. _Bội bội lúc này xông ra,kéo tay Max ngăn lại.

Max chưa khi nào mất đi li trí ngoại trừ việc liên quan đến Nguyệt Hàm.Lúc này bảo hắn bình tĩnh chẳng khác nào bỏ củi vào đồng lửa.

Max bóp chặt tay Bội Bội, khiến Bội bội mặt nhăn mày nhíu.

:-Vậy cô mau đưa thuốc giải đi.

-Không có,tôi... không có thuốc giải,thuốc là do ông tôi điều chế

-Cậu quyết định đi.Từ giờ đến sáng nếu không quyết định cô sẽ thấm độc vào máu lúc đó tôi cũng hết cách. _Tộc Trưởng bước tới,bắt mạch rồi mờ mi mắt xem xét người Nguyệt Hàm.

-Chẳng phải cô ta rất quan trọng sao.Nếu anh lấy tôi sẽ bảo ông đưa thuốc giải.Sau đó sẽ đưa cô ta ra khỏi đây an toàn _Bội Bội ranh ma,ánh mắt lóe lên tia sắc lẹm.Miệng cong cong cười.

Bội Bội muốn được như Nguyệt Hàm,được sự lo lắng của người đàn ông này,cô thấy ganh tỵ,nhưng nhất định phải có được người trước trái tim người cũng có thể thay đổi sau.

Max đưa ánh nhìn kinh thường,cất giọng băng lãnh như một lời khẳng định tuyệt đối-Trịnh Nguyệt Hàm nhất định không được rời tôi nửa bước.

-Ý anh là từ chối lấy tôi. _Bội Bội cắn môi tức tối.

-Bội Bội em nói gì thế,sao đòi lấy tên điên đó,chúng ta con không rõ hắn là ai. _Một người đàn ông trong bộ tộc cất tiếng ngăn cản.

-Một là cậu lấy cháu gái tôi và ở đây,còn không thì cô gái kia phải chết. _Tộc trưởng ám muội nói.Tay vuốt râu dài bạc trắng.

Roi vào thế bí,liệu hắn sẽ làm gì?. Cứu Nguyệt Hàm lấy Bội Bội hay là cả 2 cùng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Sự cố

Sau Khi được cho uống thuốc người Nguyệt Hàm ngủ một ngày một đêm đã dần có chút khôi sắc,nhưng độc vẫn chưa được tống ra ngoài hoàn toàn.

Max lau mồ hôi trên trán Nguyệt Hàm,tay vuốt ve đôi má gầy trắng bệch.Gương mặt tuần lẳng đánh chết.

-Anh yêu cô gái đó! _bội bội ánh mắt ganh tỵ nhìn Nguyệt Hàm,gọng chưa chưa nói.

Max vẫn lạnh băng,ánh nhìn cũng không buồn cho Bội Bội,mà chỉ tập trung hút nước vào miệng Nguyệt Hàm.

Bội Bội thấy khó chịu vô cùng-Sao không trả lời,anh đã quyết định lấy tôi rồi.Thì phải làm tròn trách nhiệm,cô ta có là gì của anh thì tôi cũng mặc.Cả đời nay anh cũng phải bên cạnh tôi.

Chẳng đoái hoài gì tới Bội Bội,Max vẫn ân cần nhìn Nguyệt Hàm.

-Xõang—

Bội bội nóng giận,quên đi nỗi sợ hãi người đàn ông không thể chọc giận.Một tay giựt lấy chén nước đập bẻ.

Tiếng vỡ làm Bội bội hoảng loạn,cô giật mình nhớ ra và thấy sợ,miệng lắp bắp:--tôi...tôi...

Ánh mắt hằn ra tia máu ngược lên nhìn Bội Bội.Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Bội Bội,hắn chỉ lập tức chuyển sắc mặt trở nên nham nhở.Bước lại gần Bội bội kẻ sát vào tai Bội Bội ám muội

-Biết sợ...thì đừng chọc giận tôi.Tôi không dám chắc sẽ nương tay với vợ sắp cưới đâu.._Nói xong miệng hắn nhếch lên một bên.

Thì thảo lời nói hắn làm Bội bội giựt bắn người.Tuy nghe hắn nói” Vợ sắp cưới” có phần hắn đã công nhận,nhưng sự thật Bội Bội vẫn cảm thấy rất đáng sợ.

--Ôc..ặc..ặc.._Đột nhiên gương mặt Nguyệt Hàm trở nên tím tái,trong trạng thái mê mang ,ho ra máu.

-Nguyệt Hàm!_Hắn chạy đến lau máu trên người Nguyệt Hàm.Nhìn thấy dòng máu đen đậm,hắn càng điên tiết.

Nhanh như chớp,hắn bóp cổ Bội bội đẩy vào cột đứng.Nghiến răng nghiến lợi-Tại sao cô ấy lại trở nên như thế,cuối cùng các người đã cho uống thuốc gì hả?.

Lại bị hắn thô bạo,Bội bội khó thở,nước mắt liên chảy ra.Nhìn hắn ra trông đôi mắt long lanh vô tội:-...t..ôi..h..ô..g...ế..t? (tôi không biết)

-Mau kêu ông cô đến đây!_Giọng lạnh khốc.Hắn hét Bội Bội ra,khiến cô ngã nhào xuống đất.

Sau khi Tộc Trưởng đến.Ông khám xong lại có vẻ trầm ngâm.Ông cầm bàn tay Nguyệt

-Độc đã đi vào các cơ quan ,không lâu nữa nó sẽ thâm vào máu. Thuốc giải cũng không còn tác dụng nữa._Giọng nói trầm ngâm,mang chút lo ngại.Tộc Trưởng vuốt vuốt râu dài.

-Còn cách nào khác!_Hắn trầm giọng lạnh như hàn băng ở bắc cực.

-Bội Bội,ngay ngày mai con dẫn Max và cô gái đó lên núi đi,chi có thể ngấm vào nước thiêng.

-Ông không được,nói nước thiêng là mạch máu của Tộc,nếu ngấm vào đó,nước thiêng sẽ vấy bẩn.Tộc ta phải làm sao?_Bội bội nhú mày.

-Giờ không còn cách nào khác.Con chuẩn bị đi.Ta còn chưa trừng phạt con ,cả gan hạ độc người khác,lỗi này khi về ta sẽ xử sau.Không cãi nữa mau làm ngay cho ta._Tộc Trưởng nghiêm giọng lớn tiếng.

Ông._Bội Bội phụng phịu,âm ức.Cô thấy khó chịu dậm chân bỏ đi ra.

-Cậu cũng nên giữ đúng lời hứa _âm trầm không mặn cũng không nhạt,lời nói Tộc Trưởng như 1 lời nhắc nhở hắn.Sau đó ông quay lưng bước đi.

Max hít lấy 1 hơi đầy sát khí,sự thâm trầm trong đôi mắt sâu ánh lên như ma thần.Max lại gần Nguyệt Hàm,lập tức sắc mặt dịu hẳn,tay vuốt ve mái tóc cô.-Tính mạng của em là do anh quyết định,em nhất định không được tự tiện sử dụng.Phải đợi anh!

Sáng hôm sau Bội Bội đưa Max và Nguyệt Hàm lên núi tới chỗ nước thiêng.

Max Cống theo Nguyệt Hàm trên lưng,mặc kệ vết thương vẫn còn chưa hoàn toàn lành lặn ở vai.

-Gần chiều rồi,hay nghỉ ngơi một chút ăn gì đi.Sáng giờ đi được một khoảng xa rồi đấy._Bội Bội dừng bước chân.Quay lại nhìn Max nói.

Max sức thì vẫn đủ khả năng đi tiếp,chi sợ Nguyệt Hàm,nên không nói tiếng nào bẻ lại gốc cây đại thụ lớn.Sắc mặt Nguyệt Hàm ngày càng xanh xao,trong gầy đi rất nhiều chỉ sau 1 tuần.

Bội bội khó chịu hắt mặt đi không muốn nhìn.Đột nhiên cô trông thấy thứ gì mặt sáng ngời.Hấp tấp chạy đi.

-Max,anh xem này là Hoa Độc.Haha,cuối cùng tôi cũng tìm thấy nó _Bội Bội hái nhanh ba chân 4 cẳng chạy tới khoe với Max,nụ cười xinh toe toét cười.

Tiết thấy Max lại chẳng quan tâm đến,chỉ phớt lờ liếc qua cây hoa trên tay Bội Bội,buồn chán đáp:-Đó là thứ gì?

-Là hoa Độc,loài hoa Độc nhất ở khu rừng này,ai ăn phải chúng tức khắc sẽ bị tắt nghẽn mạch máu.Cơ tim không co bóp được mà chết.Nhìn xem hoa

rất đẹp phải không. Mỗi cánh hoa đều có 1 màu khác nhau, chúng tôi chỉ biết gọi tạm nó là Hoa độc chứ chưa có tên. Hồi nhỏ tôi từng theo ông lên núi vô tình ông hái được và kể tôi nghe. Mới đầu tôi xém chút đã ăn nó vì loài hoa này rất đẹp và đáng yêu. _Bội bội mắt sáng ngời, miệng không ngừng nói nói cười cười. Cô cũng thấy thích vì hắn đã trả lời mình, bằng giọng không đáng sợ. Như tiếp thêm phần vui vẻ cho Bội Bội nhanh chóng quên đi sự ganh tỵ.

-Độc thể còn hái theo làm gì? _Hắn nheo mắt, có cái nhìn cảnh giác và tò mò.

-Hoa này rất hiếm thấy, nếu thấy nó tất nhiên đem về nghiên cứu rồi. Ông tôi là bác thầy về chế thuốc. Những thứ cây hiếm thể này không dễ bỏ qua được... Anh đừng lo tôi sẽ làm hại anh và cô gái kia. Hiện giờ thì tôi sẽ giúp cô ta tỉnh lại, nhưng sau này thì tôi không hứa. _Nhìn ánh mắt hắn nó thấy bực bội, ánh nhìn hắn với Bội Bội sao không thể đầy thiện cảm yêu thương như nhìn Nguyệt Hàm. Lúc nào cũng lạnh băng và đáng sợ. Bội Bội vênh mặt nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Hắn không muốn chấp nhận lời nói trẻ con, vẫn giữ thái độ lạnh nhạt. Thật ra không phải hắn cố tình lạnh lùng, mà do bản chất hắn vốn rất lười nói nhiều.

Trong khi đi tiếp cả quang đường, Bội bội không ngừng loa loa cái miệng, thì hắn chỉ như người câm vừa đi vừa nghe nhỏ yên thuyên, hết cây này đến đá kia.

Bắt chợt hắn lên tiếng- Cô sinh ra đã sống ở đây?

Bội Bội tí mắt cười, lòng vui mừng nghĩ hắn bắt đầu chú tới mình:- Phải, tôi đã sinh ra tại khu rừng này. Ông tôi nói thế. Ông tôi là người đã tạo lập nên bộ lạc này. Những người ở đây nghe nói được ông tôi dẫn đến đây sinh sống, vì chuyện gì, tại sao cách ly thế giới bên ngoài thì tôi không biết, tôi hỏi thì không ai trả lời.

-Cha mẹ cô đâu. _Max nhặt giọng, vừa đi vừa cống Nguyệt Hàm vừa nói.

Mặt Bội Bội xịu xuống- Không biết, tôi chưa từng gặp họ. Ông tôi chỉ nói khi đến đây cha tôi bị rắn độc cắn chết, lúc đó chưa có thuốc để chữa trị. Mẹ tôi đang mang thai sinh khó mà chết.

-Vậy sao?. Cô có từng ra khỏi khu rừng này chưa. _Thật ra hắn không phải quan tâm đến Bội Bội, mà đang điều tra về nơi này. Nếu hỏi ngay nơi đây như thế nào, hắn sẽ bị nghi ngờ, Biết Bội bội tính trẻ con hay nói. Hồi vòng vo để đánh lạc hướng.

-Không, chưa ai biết cách ra khỏi đây ngoại trừ ông tôi. Anh biết Ông tôi bao nhiêu tuổi chưa. đã 100 tuổi rồi. Đáng nể là ông vẫn còn minh mẫn và khỏe mạnh. Muốn ra khỏi đây chỉ có mình ông tôi biết lối ra. Khu rừng này tôi có thể nắm trong lòng bàn tay, có một điều lúc tôi 14 tuổi rất nghịch ngợm muốn đi khám phá, cũng từng 1 mình chạy lên khu rừng thiên này tìm cách ra bên ngoài chơi. Không may bị ông bắt còn xử tội rất nặng, đến giờ tôi vẫn không dám nghĩ tới sẽ chạy ra ngoài chơi. _Bội Bội tay bức lá cây, vừa nói vừa biểu cảm lúc thì hí hửng, thu vị, lúc thì buồn bực ảm ức.

Max nhìn Bội Bội cũng có chút tức cười. Mặc dù thế, nhưng trong đầu Max đang hoạt động rất cao, theo trí thông minh của Max, Tộc Trưởng này rất kì lạ. Có gì đó không bình thường, linh cảm khi đối diện với 1 lão già 100 tuổi khiến anh phải dè chừng rất nhiều.

-Ông cô rất thích chế tạo thuốc sao?

-Ừm, ông rất thích tìm kiếm các loại thuốc, nhất là độc dược, nhưng mỗi loại độc ông tạo ra, đều có riêng loại thuốc giải. Nhưng theo tôi biết khi lên vào nơi cất thuốc, lọ thuốc giải lúc nào cũng chỉ duy nhất 1 viên thuốc giải.

-Cô không thắc mắc tại sao. Ông cô là ai?. Tại sao lại phải đến 1 nơi rừng độc này để sinh sống à.

-Thắc mắc gì chứ, Ông tôi là ai không quan trọng, ông yêu thương tôi được rồi. Nơi này cũng rất tốt mà. Ông từng nói thế giới bên ngoài rất đáng sợ, đầy rẫy cạm bẫy, nơi đó còn ghê rợn và tàn độc hơn cả khu rừng độc này. Nếu vậy ở đây không phải an toàn hơn sao.?

Max nghe xong không nói nữa, tâm trí hắn đang nghĩ điều gì cũng không đoán ra, lại tiếp tục im lặng.

Cho đến khi trời tối hẳn. Màn sương lạnh bắt đầu phủ kín những hàng cây, tiếng ru hú vang vọng giống như loài vật quanh đây đang cảnh báo không được đến gần chúng.

Bước đi của 2 con người. Vẫn tiến tới.

Max dừng lại. Bội bội cũng theo đó là ngừng hẳn, cả 2 bắt đầu có chút cảnh giác, yên lặng nghe ngóng.

Bội Bội liếc qua Max, thấy được sự suy đoán của cả 2 đều giống mình. Có người ở phía trước. Bội bội khom xuống đưa cây lửa gần dưới gốc cây, thấy có điểm kì lạ.

Max nhú mày. Mặt đành lại.

-Nơi đây ngoai trừ Tộc trưởng tôi và chị Na không ai có thể biết lối đến đây. Không lẽ chị Na.. _Bội bội nói ra suy nghĩ.

Thấy phía trước có ánh sáng loe loe, không giống con đốt, mà giống ánh đèn bìn rọi.

Max nhanh tay đổ nước vào cây đốt của Bội Bội để dập tắt. Bội Bội nhướng mắt nhìn Max, vài giây sau lập tức hiểu tại sao Max làm thế.

Không biết rõ đối phương là ai, nhưng cẩn thận vẫn hơn, dập tắt lửa để chúng không phát hiện ra. Nếu là địch trong tình trạng này thì rất nguy hiểm. Max rất nhanh nhay, công Nguyệt Hàm đang bất động lại kéo Bội Bội vào trong hang nhỏ để núp, giờ không có đuốt không thể đi tiếp được.

Ánh trăng hôm nay không khuyết, những đám mây tản ra để ánh trăng tròn lộ diện. Trăng đủ sáng để rọi xuống cả khu rừng tối.

Trong lò mờ, tiếng động vật kêu, âm thanh ru hú ghê rợn.

Bội Bội dĩ nhiên không sợ. Max ôm Nguyệt Hàm vào lòng rất chặt, cơ thể Nguyệt Hàm không chút hơi ấm, thấy người con gái này trở nên yếu ớt Max mặt càng đành chặt.

Sau nửa giờ, tiếng bước chân đã xa dần. Max và Bội Bội cũng phần nào yên tâm. Nghe thấy tiếng bước chân có vẻ là 1 nhóm người khoảng 9 10 người.

Bội Bội khó chịu, mặt đậm ra suy nghĩ nãy giờ, rồi cất nhỏ tiếng:-Ai lại có thể tự tiện vào khu rừng này, lại giữa đêm khuya. Không lẽ cũng giống 2 người bị lạc vào đây sao?

Trong màn tối lò mờ ánh trăng sáng, gương mặt điển trai hút hồn càng đành lạnh, hơi thở ngày 1 quý đi. Max cất tiếng như 1 làn sương mờ vừa lướt qua rất nhỏ.:-Bọn chúng không phải lạc, mà là tự đến.

Bội Bội ngậy người ngạc nhiên, lòng chút bất an, nếu thế khu rừng này đang gặp rắc rối.

-Sao anh biết chắc, vậy bây giờ tính thế nào.?

Max lắng đi câu hỏi, hẳn không muốn liên quan, không muốn nhúng tay vào chuyện ở đây, trầm giọng nhạt:-Nguyệt Hàm còn chịu đựng được bao lâu nữa. Còn cách chỗ nước thiêng bao xa.

Điều quan trọng là cứu được Nguyệt Hàm trước khi nguy hiểm đang trình rập khu rừng này. Trực giác của 1 lão đại đứng đầu hắc bạch cho biết thế nào nên và không nên xen vào, lợi ích trước mắt vẫn tốt hơn.

-Sáng mai đi khoảng 2 tiếng là tới nơi rồi, không còn xa đâu. Nhưng..anh phải cho tôi biết bọn chúng như thế nào?, sao anh tin chắc bọn chúng tự mò đến đây. _Bội Bội ra vẻ thắc mắc, bước sát lại gần Max .

Bắt gặp ánh mắt sáng tinh ranh của bội Bội. Max quay đi.:-Tôi không biết.

Bội Bội phịu mặt, thất vọng vì câu trả lời, im lặng nhìn thân ảnh Max đang đầu lưng chăm sóc Nguyệt Hàm.

Bội Bội nhỏ giọng, có chút nhàn nhạt:-Cô ấy quan trọng với anh lắm phải không? Nhưng không công nhận anh yêu cô ấy.

-Không liên quan cô! _Max lau mồ hôi trên trán Nguyệt Hàm, sương lạnh lại ở trong hang đá mà người Nguyệt Hàm lại đổ nhiều mồ hôi. Nhưng ngón tay và đôi môi đã tím ngắt, giống như mấy nụ phù thủy trong phim hoạt hình, nhưng có điều Nguyệt hàm nhìn rất yếu.

-Liên quan, vì tôi thích anh _Nói xong, Bội Bội chồm tới ôm sau lưng Max siết chặt vào bụng hẳn, giống như muốn hòa vào cơ thể to lớn cường rang này thành 1, sợ vuốt tay sẽ biến mất.

Đôi mắt sâu lạnh lẽo hơn cả hang động không đáy, hẳn gỡ tay Bội Bội ra:-Nhóc con, đừng làm ồn, để Nguyệt Hàm ngủ.

Bội Bội bật dậy, cô đậm cân, bước ra ngoài hang động ngồi. Nước mắt không biết đã tuôn từ bao giờ. tay nắm cỏ bức đến nát vụn.

Rít—rít—

Tiếng chim báo sáng, như chiếc đồng hồ thiên nhiên, Bội bội hé mắt mở ánh snag chói khiến cô lấy tay che mắt lại. Cử động thấy trên người có chiếc áo somi lớn đã vài phần rách tuom và sạm. Nhận ra Max đã đắp lên người cô từ hôm khuya, khi cô khóc mệt ở ngoài hang rồi ngủ thiếp đi.

Hít lấy 1 hơi trên áo somi hẳn, cảm nhận sự vui vẻ, cô hót hải chạy vào hang. Đột nhiên sựng lại.

Hai cơ thể đang ôm chặt như 1 sợi dây vô hình nào đã trói họ lại không tách rời. Môi đang hé nụ cười tươi như ánh nắng sáng chột nhanh vụt tắt.

Hắn nhường chiếc áo duy nhất cho cô, nhưng hắn dùng cơ thể hắn sưởi ấm cho Nguyệt Hàm. Tại sao? Nếu Bội bội cô quen biết hắn trước nhất định thân xác và trái tim hắn cũng sẽ thuộc về Bội bội chứ không phải Nguyệt Hàm.

Thật ra Max không ngủ suốt đêm, hắn phải quan sát xung quanh có động tĩnh gì, chăm sóc Nguyệt Hàm. Lúc sáng chỉ mới chợp mắt khoảng 1 tiếng. Sau đó tỉnh lại tiếp tục bế theo Nguyệt Hàm cùng Bội bội.

Đến nơi nước Thiêng, có điều Max thấy khác hôm qua. Bội Bội suốt buổi sáng đều không nói tiếng nào hay mua hát treo cây này cây kia nào nhiệt. Mà cứ đi thẳng về phía trước cũng không quay lại.

Nhưng cũng vì thế mà thời gian đi cũng được rút lại hơn 1 giờ rưỡi.

--âm--âm--

Tối thác lớn. Như ngàn con thú dữ trắng xóa đồng loạt chạy ào xuống.

Nơi đây trong lành, không u ám, cây cối đều mát rượi như trong 1 thảnh cảnh tiên bồng nào.

-Minh phải vào trong thác đó_ Bội Bội chỉ tay qua thác nước lớn.

Max nhú mào, mặt tối sầm- Có cách khác không?

Trên lưng mang theo Nguyệt Hàm, lực nước lớn như thế làm sao Nguyệt Hàm chịu đựng được. Một mình hắn có khả năng nhưng đeo theo 1 người nữa không may bị té xuống suối xoay nước mạnh không bị va vào đá cũng mất sức hay uống nước mà chết.

Bội Bội nín thở. Nơi đây là Thác Thiêng. Chính tôi cũng chưa từng vào trong, nhưng ông tôi đi đã dặn phải vào được bên trong. Ngâm mình trong đó 3 canh giờ, mới có thể tổng độc ra.

Đang lưỡng lự, suy nghĩ cách để vào trong. Đột nhiên 1 tiếng động lớn vang lên, chim chót bay loạn.

---Đùng—Đùng---

“Tiếng súng”

Max trừng mắt lớn. Kéo tay Bội Bội cạy ra phía sau.

--Đùn—đùn—

-Là bọn người tối qua phải không?_ Bội Bội vừa chạy vừa lớn tiếng nói.

-Im lặng đi_ Max gắng giọng cảnh cáo, lớn tiếng nói bọn chúng sẽ biết mà lần tới.

-BẮT BỌN CHÚNG._ ---ĐÙN—Tiếng hét lớn của 1 gã đàn ông, cùng tiếng súng lớn chi thị.

-Không được rồi. Phải qua được bên thác đó, bọn chúng mới không thể làm gì mình._ Bội Bội run giọng, nhìn Max.

Thực mạng chạy, Max to lớn có thể không thấm mệt, nhưng vết thương vốn chưa lành, cõng theo Nguyệt Hàm, chạy qua những cành cây khô vỡ tung sứt vào da thịt trúng miệng vết thương âm ỉ máu.

Bội Bội thoáng thấy hoảng hốt- Không được, anh chảy máu rồi.

Max không để tâm, máu này thì nhầm nhò gì hắn được, ánh mắt bén như dao nhìn lại đám người đang đuổi theo. Không rõ lý do tại sao bị chúng đuổi bắt bất ngờ.

Chạy đến vựa thác, là đoạn đường cùng. Bội Bội hoảng loạn, tìm đập không ngừng.

-Tại bây chạy nữa đi. kaka_ Một tên râu dày rậm, mắt hí đáng sợ lớn giọng hét.

Trong cách ăn mặt như bọn Lâm tặc. Trên tay ai cũng ó súng.

-Đại ca, diệt trừ chúng để tránh hậu quả.

-Lão già Tộc Trưởng mà biết chúng ta giết cháu gái lão, sẽ rắc rối lắm.

-Chúng ta hẹn qua trăng tròn, nhưng bây giờ xuất hiện, để lão ta biết hắn sẽ phiền hức.

Chương 81

-Không giết được,nhưng chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi.đại ca tính sao?

-Tụi bây im hết đi._Lớn tiếng quát._Mất như con cộp muốn nuốt mồi.Tên to xác râu rậm bước gần hơn.

Max và Bội bội có ý lùi,nhưng phía sau là vực thác.

-Ông cô nhất định sẽ không tha cho bọn ta nếu giết cô.Nhưng tên kia và người sau lưng hẳn nhất định phải biến mất.Cô ngoan ngoan qua đây,ta không hại cô _Dịu giọng hẳn ra vẻ ôn nhu.

-Không,muốn chết thì chết chung.Ông ta và các người có quen biết gì?

-Hà..hà..đều này cô không cần biết nhiều,biết quá nhiều sẽ hại thân.Ngoan qua đây nào.

Súng hướng về phía 3 người.Max vốn im lặng,chỉ quan sát.Liếc mắt qua bội Bội.

-Cô qua đó đi,bọn chúng không đụng vào cô được đâu?

-Sao anh biết chắc,tôi đâu biết chúng là ai.

-Nói thì nghe đi.Qua đó..!_Max nghiêm giọng quát,mặt lãnh khốc.Hắn rất tinh mắt và suy đoán rất nhạy.Max biết rõ bọn chúng hẳn người của Tộc Trưởng,nguyên nhân tại sao thì chưa rõ,nhưng theo đối thoại của chúng hẳn không hại Bội bội.

-Còn anh thì sao,tôi không đi!_Bội Bội vốn ngang bướng,con nhóc tinh ma như cô không dễ bị dọa nạt.cũng không thể để người cô thích mặt sống chết để mình an toàn được.

Max tối sầm mặt,đôi mắt đen sâu hẳn ra tia ma mị.Một tay nắm lưng áo Bội Bội lên,quăng về trước.

-NÈ ANH LÀM GÌ...BUÔNG XUỐNG!bội thét ầm lên,vùng vẫy.

-Giờ thì muốn tự mình chết hay để bọn tao ra tay_Nhưống mắt tà ác nhìn về phía mắt,thấy được sự băng lãnh khí chất của Max,tên đầu đàn có phần hơi sợ.

Đẩy được Bội bội ra khỏi vực thác.Max ôm Nguyệt Hàm nhảy xuống thác nước mạnh.

--KHÔNGGGG.....MAX...!_BỘI bội QUAY LẠI THÉT LỚN HƠN.

Chương 82

Hành trình.

-Lũ chó chết,thả ra!_Bội bội la hét,khi bị bỏ vào cái bao lớn được bọn chúng khiêng đi.

-Con ranh,không chịu im lặng thì đừng trách_Một gã trong đám tóc dài thắt bím,trùng mắt răng đe chỉ tay về Bội Bội.

--Á..Á_

Bội Bội hé đầu ra khỏi bao,lập tức cạo chảy máu ngón tay gã ta,khiến gã đau đớn kêu lớn.

---Bốp---

Tên đầu đàn nóng nảy,quất mạnh vào đầu Bội Bội,khiến cô như ngất xỉu

-Ranh con,ngoan ngoan không được gây rắc rối,đợi đến khi bọn tao làm xong,sẽ mang mỳ trả về ông mỳ.Liệu hồn đấy!

-Đại ca,sao chúng ta phải sợ lão Tộc trưởng đó chứ,dựa vào chúng ta cũng đủ sang bằng cả khu rừng này rồi!

-Đồ ngu_Bốp---Tên đầu đàn ghiến răng đập vào đầu tên đàn em

-Nếu không có lão ta,chúng ta hàòn toàn không thể đủ khả năng che mắt bọn CIA.Lượng hàng lần này khá lớn,chết tiệt! mũi chó bọn CIA rất thính đã đánh hơi được,bất đắc dĩ mới chạy đến đây sớm hơn kì hạn với lão Tộc Trưởng.Đề Lão biết chúng ta làm trái quy tắc,lão trở mặt tôn thất chỉ có chúng ta chịu thiệt.

-Sợ gì!.Cháu gái lão đang nằm trong tay chúng ta mà!

-Bốp---

-Á..sao đại ca cứ đánh em mãi thế. !Đầu em có phải làm làm bằng sắt đâu chứ!

-Tụi bây im hết đi. ! Làm ăn phải tính đường lâu dài.Số tiền mà mười năm qua chúng ta kiếm được nhờ vào Lão Tộc Trưởng.Gây chuyện với lão ta xem như tự mình lật đổ chén cơm

-Woa..đại ca thật anh minh nha!_Mấy người đàn em gật gù lóe mắt hâm mộ.

Bội Bội nửa tỉnh nửa mơ,loáng thoáng nghe gần như hết những gì bọn chúng nói.

Ầm--Ầm--

Thác nước lớn vẫn ào ạt đua nhau nhảy xuống.Nước trắng xóa thô bạo đánh mạnh vào những hòn đá.

Giữa ngang lưng núi đá,hai thân hình nhỏ bé đang lơ lửng từng giây từng phút đòi sự sống tới cùng.

Max nhảy xuống vực thác,nhưng may mắn Max ôm Nguyệt Hàm thật chặt và rơi vào bụi cây leo mọc giữa thân núi đá.

Cũng đã 1 giờ trôi qua,Max cố cựa quậy.Một tay ôm chặt Nguyệt Hàm.Khôn khéo dùng dây leo cột người Nguyệt Hàm vào cơ thể hần để tránh cả hai rời ra.Cơ thể to lớn với cân nặng cả hai vốn không thể trụ được lâu trên thân cây nhỏ.

--Rắc---rắc...

Thân cây gần như sắp bẻ cong.Max một tay bám vào những dây leo dài mọc sang sát nhau.Thác nước đối diện thì cứ gào thét Ầm Ầm--Cứ như thách thức tính mạng cả hai.

Trên vai vết thương chịu một lực lớn,nên miệng vết thương ngày càng hở,máu trên lưng Max chảy ra thấm nửa vai áo.

Gương mặt như chạm khắc cũng bị nhánh cây làm rầy xước.Trong khi hần cô gắng không để thân thể bất động của Nguyệt Hàm bị một vết thương nào.Mê man Nguyệt Hàm như nửa tỉnh nửa mơ.Miệng thì thảo thật nhỏ.

--Max..Max. ..._Mắt Nguyệt Hàm vẫn nhắm nghiền,vẫn cảm nhận được mùi tanh nồng sặc vào mũi.Đó là mùi máu trên vai Max đang chảy.

Max mặc kệ máu chảy hay đau đớn trên vết thương.Cột Nguyệt Hàm vào người,cố với lấy sợi dây leo để leo qua.

--Hự..---Hần mím môi,mặt nhăn chặt,các cơ đều căng cứng,sức mạnh của hần quả thật không thể tưởng tượng.Có thể vác Nguyệt Hàm mà leo lên từng chút.Bám víu sợi dây thì nổi,nhưng sợi dây leo thì không đủ sức chịu.

---Phụt---

Dây leo đứt ra.

Hai cơ thể lần này hoàn toàn rơi tự do.Đập mạnh xuống dòng nước phía dưới.

Đầu Max choáng váng,nhưng vẫn đủ thức tỉnh,dùng hơi thở cạn kiệt ôm Nguyệt Hàm tiếp tục bơi.

Sức người có lớn cỡ nào nhiều lúc cũng phải bắt lực trước sức mạnh của thiên nhiên.Xoáy nước quá mạnh,Max cũng đã dùng hết sức để bơi nhưng vẫn đuối hơi mà ngất đi,nhưng tay Max vẫn không hề buông khỏi thân thể mềm nhũn của Nguyệt Hàm.

--Đội anh—Đội anh đừng đi đâu cả----

Âm thanh đó cứ vang mãi vang mãi, không biết là hiện lên trong giấc mơ của Max hay Nguyệt Hàm.

-Xem ra gần đây anh rất thân thiết với cha tôi. _A Vinh nghiêm mặt nhìn Lạc Thần vừa bước ra từ chỗ Tổng Hào.

Nụ cười gian tà liếc qua Vinh. Lạc Thần giả giọng:-Cậu Tổng, chúng ta đều là người làm ăn, thân thiết cũng là tạo mối quan hệ cùng có lợi thôi.

Vinh liếc nhìn người con gái đi cùng Lạc Thần. Ánh mắt sắc xảo, Thiệu Mi mỉm cười chào thông lệ:-Chào cậu Tổng.

Lạc Thần cười-Đây là thư kí của tôi. Cô Thiệu Mi _Nói xong Lạc Thần tiến gần ghé tai như nói nhỏ với A Vinh:-.....Cậu Tổng thấy có hứng thú với Thư kí của tôi không. Tôi có thể..

-Không cần! _Vinh nhú mày rồi giãn ra, nhanh cất lời ám muội của Lạc Thần:-Sau đó thẳng lưng, chính giọng lớn:-.....Từ khi nào thư kí riêng của Dương Chủ tịch lại thành thư kí của Lạc giám ngài vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Vừa dứt câu, Lạc Thần liền đánh mặt, câu nói A Vinh đầy ám chỉ, nhưng Lạc Thần vẫn giấu:-Tạm thời Dương Tổng đã chuyển quyền điều hành CeO cho tôi rồi. Điều này không có gì phải khó hiểu đâu cậu Tổng à!

-Thôi không còn thời gian nữa, lần sau hẹn sẽ có dịp gặp mặt. !_Lạc Thần muốn rời đi.

A Vinh tối mặt, toa ra khí lạnh. Cất giọng trầm trầm-Dương Vi và Nguyệt Hàm đã cùng nhau biến mất.

Đang định cất bước đi, Lạc Thần liền sựng lại:-Cậu Tổng nghe ai đồn xàm bậy thế.

-Chẳng phải Lạc Giám anh biết rõ hơn ai sao? _A Vinh liếc nhìn qua sự co giãn nét mặt của Lạc Thần lập tức đánh giá. A Vinh không phải chỉ là 1 cậu ấm ăn no rảnh rỗi, ban lĩnh nắm bắt mọi chuyện không phải kém cỏi.

Lạc Thần đánh mặt tối sầm, ánh mắt quẩn lên tia kì bí. Như câu nói động vào tâm can, có tật thì giựt mình. Nhưng Lạc Thần không phải mới ra đời, đối phó với những loại người cũng học không ít từ Max, vẫn bình tĩnh nở nụ cười đối đáp:----Cậu Tổng nói vậy có ý tứ gì?. Quả thật không biết cậu nghe từ ai, nhưng tốt nhất đừng xem đó là thật. Dương Tổng và Nguyệt Hàm vẫn đang ở Mi...và...còn rất hạnh phúc..hà..hà..

Lạc Thần hiểu rõ tâm ý của A Vinh, liền đánh vào tâm lí của A Vinh trước tức anh, coi như dạy dỗ cậu nhóc không đáng để hấn vào tầm mắt. Còn dám giả giọng ám chỉ hấn.

Cô Thiệu Mi vẫn im lặng bước đi cùng Lạc Thần, để lại sự kiềm nén giận dữ của A Vinh đằng sau.

-Cô Thiệu Mi, cô cũng muốn biết Dương Tổng đang ở đâu? Quên cái tên Dương Tổng đi mà hãy bắt đầu nhớ Lạc Tổng CEO này..hàhà.. _Liếc nhìn qua Thiệu Mi. Lạc Thần đánh 1 đường cong tà tà.

Thiệu Mi im lặng, như cố tình che đi gì đó, nâng cặp kính lên, nhạt giọng- Chẳng phải đã chết rồi sao?

Lạc Thần liền đánh mặt.

Thiệu Mi như nửa cười-Chủ Nhân rất ghét kẻ tự cao, Max là điển hình, tốt nhất Lạc Thần anh cũng không nên tự mình đăng kí vào cuốn sổ từ của Chủ nhân.

Lúc này các cơ mặt của Lạc Thần không ngừng co giãn, bị Thiệu Mi nói xong đầy lời mờ ám rồi bỏ lại đằng sau, trong lòng Lạc Thần chôn không ít cục tức. Lạc Thần trầm giọng, găng từng tiếng, nhìn bóng lưng Thiệu Mi đã bước đi trước, ánh mắt bén như dao nhọn:----Cô Thiệu Mi, con điểm như cô cũng thích ra vẻ.

----LôpppCộp----

Tiếng gót giày vang lên ngày một nhanh.

-Dương Lão gia! _Giọng 1 người phụ nữ hắt cao,mang phần tức giận.

Âm trầm giọng như 1 lão thần dưới âm tri:- Từ khi nào cô không biết phép tắc..

Gương mặt xinh đẹp vẫn sắc xảo như 6 năm về trước.Nhã Nhu tuy lòng đầy khó chịu nhưng vẫn run rẩy khi đối diện với người trước mặt.

Ngũ quan Lão Dương gia tuy qua tuổi trung đã 60,mà vẫn không mất đi sự khí chất uy nghiêm mang đầy quyền lực.Những nét nhăn vẫn không giấu được thời niên thiếu là 1 người đàn ông điển trai anh tú.

Ánh mắt già vẫn ánh lên tia sáng ngời tinh khôn.

Quả thật người cùng họ Dương đều có chung 1 tính cách và khí chất như nhau,điều khiến kẻ khác phải rụt đầu chối mắt che đi ánh quang quyền uy lẫm liệt.

-Lão gia,tại sao?.Đó cũng là con cháu nhà họ dương,hà tất phải. . .

-Im đi,đàn bà thì nhiều chuyện.Cô ngày càng không biết bản phận.Cô chỉ có nhiệm vụ chu toàn cho con trai ta.Đừng mơ tưởng đến thằng nhóc Dương Vĩ của cô nữa._Giọng rất thấp nhịp đều đều,không nhanh hay cao,khàn đặc như rất oai.

Nghe lén cuộc nói chuyện của Dương lão gia.Nhã nhu hết sức tức giận,lại đau lòng khi biết Dương vĩ bị người sát hại.Đau đến khóc ầm ức mà liều mạng đến đây,tuy lần nào cũng sợ hãi khi đối diện với lão chồng này.

-Dương Vĩ dù không phải là con trai ruột,nhưng máu trong người Dương Vĩ đang chảy là dòng máu họ Dương.Sao Lão gia có thể cho người đi hại người nhà._Không dám cao giọng chỉ nhẹ giọng để tránh Lão gia tức giận.Giọng vẫn mang sự run sợ,tay Nhã Nhu không những bấu víu vào đùi,mặt vẫn không dám ngẩng lên nhìn Dương gia.

---Bốp---

Lập tức bán tay gián mạnh vào mặt Nhã Nhu bật máu.Nhưng 1 lời kêu la Nhã Nhu cũng không dám cất.

-Cô yêu thằng nhóc đó thì từ đầu đừng mang lòng tham.Muốn làm người nhà họ Dương phải biết đánh đổi.Ruột thịt máu mủ là thứ gì,chỉ có quyền lực tiền tài mới là thứ đáng giá.Người đàn bà tham quyền lực danh vọng như cô cũng có tư cách nói tình cảm với ta._Giọng cao nhưng không mang phần hun bạo,nóng nảy,thể hiện sự giận dữ cũng rất lạnh lùng.

-Lão gia,tôi không dám. . ._Nhã Nhu ôm miệng máu,run lấy bầy,quỳ xuống cúi mặt xuống đất.-Nhã nhu biết tội.Nhã Nhu không mang lòng khác với Dương Vĩ.

Dương gia tay nâng cằm Nhã Nhu lên,ánh mắt sắc bén nheo nheo.:---Những thứ cản đường ta,hẳn phải được quét dọn,cô cũng không nên làm vật cản..Nếu không. . .

--Không. . .tôi một lòng với Lão gia,sẽ chăm sóc hết lòng cho con trai.Tiểu Đồn sẽ trở thành đũa con người mong đợi._Sợ hãi,Nhã nhu nói nhanh quên hết đi sự ầm ức lúc đầu đến đây.

--Tốt— mau về phòng đi. . .

--Tỉnh rồi sao? _Giọng đàn ông,nghe như bị ngọng cất vang bên tai Max.

Cảm nhận được hơi lạnh từ xung quang,Max nheo nheo cặp mắt.Bật dậy đầu quay khắp nơi tìm bóng dáng nhỏ bé.

-Đây là đâu,Nguyệt Hàm?

-Cậu tỉnh rồi nên nằm nghỉ,đây là bên trong thác đá.Cậu bị trôi vào bên trong giếng hồ.Hang đá này có cả ngàn gỗ và nhiều hồ suối nhỏ.May mà bơi đúng hướng trôi vào được đây nếu không rơi ra ngoài thác đẩy ra biển thì làm mỗi cho cả rồi_Người đàn ông lạ cất giọng ngong ngong ôn nhu nói.

Max hơi giựt mình.Trông mới nhìn người đàn ông này như quái vật.Tay chân nổi nhiều mụn u như mưng mủ,giống thân cây khô già đen xỉ.Gương mặt biến dạng không hình thù.

-Đừng hoảng,tôi biết mình rất kinh dị,nhưng không hại cậu.? _Thấy vẻ mặt của Max,người đàn ông lạ giọng trầm trầm hơi ưu sầu nói.

-Nguyệt Hàm! _Max nhú mày,lo lắng.

-Cô gái đó bị trúng độc phải không? Cô gái đó bên vách tường đá kê bên đây,đang ngủ.Tạm thời không sau đâu?

---Max chạy vội qua, thấy nét mặt có phần khôi sắc hơn. Thật kì lạ ngón tay đã bớt màu đen tím.

-Cô ấy cần phải được giải độc!_Max đánh mặt, lo lắng thân thể ngày 1 yếu đi sợ Nguyệt Hàm sẽ không chịu được nữa.

--Sắc... ặc... ặc..._Nguyệt Hàm 2 lại ho khan.

--Max hoảng hốt!

--Tránh sang 1 bên_Người đàn ông chạy lại vội bảo Max tránh, định chạm vào nguyệt Hàm nhưng bị Max đẩy ra.

Max không biết người đàn ông này là ai nên ánh nhìn luôn cảnh giác, đôi mắt đen ngầu sắc bén nhìn người đàn ông lạ, hẩn như con thú dữ nhe nanh bảo vệ cho Nguyệt Hàm khỏi nguy hiểm.

-Làm gì?

--Tôi chỉ muốn cứu cô ấy..._Hương cặp mặt hiền hòa, giọng ngọt ngào trông khó khạo. Người đàn ông nhìn Max cả người run run.

Max vẫn còn nghi ngờ, mắt vẫn lờ mờ... .

---Đa...u...đa...u...u...c... ặc... ặc..._Nguyệt Hàm lại kêu rên, như có ngàn con trùng chấy khắp người cô đau đớn.

Không đợi Max ngăn cản, người đàn ông lạ lập tức đến bên cạnh Nguyệt Hàm. Cơ thể người đàn ông nhìn rất ghê rợn, toàn là mực nước lớn, biến dạng chân tay vì sưng mủ.

Người đàn ông lạ đưa tay đầy mọc sung như bong bóng sắp bể cắn mạnh, một dòng nước đỏ chảy ra, người đàn ông lạ rút vào miệng Nguyệt Hàm từng giọt từng giọt.

Máu của người đàn ông trên người Nguyệt Hàm lập tức thấm nhanh vào da.

Max lần này không thể không ngạc nhiên, điều kì lạ là sau khi Nguyệt Hàm nhận máu của người đàn ông này lập tức hơi thở đều, gương mặt khôi sắc, đôi môi tím đen cũng nhạt màu hơn rõ rệt.

Max càng nhìn người đàn ông lạ càng thấy có điều gì đó rất đặc biệt.

Người đàn ông lạ trên tay máu cũng ngừng chảy, bọc nước trên tay bị rách lờ ra thấy cả lớp thịt đỏ.

-Ên nhâm...nh...ô...ấy không sao đâu..._Ra về trấn an nhìn Max.

Max lạnh lùng:-Anh biết cô ấy trúng độc gì phải không, bên trong đây nước thiêng nằm ở đâu.?

Người đàn ông lập tức kinh ngạc, sụp mắt xuống:-Tại sao anh không hỏi tôi là ai, tại sao ở đây, và sao lại cứu hai người.

Mặt hẩn vẫn lạnh băng, những thứ đều không cần thiết nhất định hẩn không muốn biết, con người hẩn rất sợ phiền phức, biết quá nhiều chỉ chuốt rắc rối cho bản thân. Hẩn cũng không phải tính tò mò thối nát những điều kì lạ. Linh cảm cho Max biết người đàn ông này có liên quan đến lão Tộc Trưởng, cả dòng máu có thể giải được độc của Nguyệt Hàm.

-Biết những việc đó sẽ có ích gì với tôi?

Người đàn ông lạ lại kinh ngạc, chẳng ai từng gặp qua một kẻ kinh tởm như vậy mà không tò mò, muốn tìm hiểu, người đàn ông lạ tự hỏi nếu là ông thì ông cũng sẽ muốn biết nguyên nhân. Người đàn ông lạ đánh giá người trước mặt ông rất ngạo mạn và lãnh khốc.

-Cậu sợ tôi sao. Cậu vẫn không biết tôi như nào?

Max giọng lãnh đạm, không mẫn không nhạt, hướng tia nhìn lo lắng về Nguyệt Hàm đang nằm bất động trên tảng đá lớn.

-Tôi không có nhiều thời gian. Ông biết cách cứu cô gái đó đúng không.?

Người đàn ông gật đầu:-Tôi có thể cứu cô gái kia, nhưng có điều kiện.

Max liền chau chặt đôi chân mày. Liếc nhìn người đàn ông lạ, hẩn cũng không thấy ngạc nhiên chỉ là chờ nghe điều kiện là gì. Bởi hẩn vốn biết rõ không ai làm không cho ai thứ gì, tất cả đều có giá cả. Ngay cả hẩn người làm ăn đều dùng lợi ích để mặc cả.

-Anh phải đưa tôi rời khỏi đây. Tôi... đã ở đây 18 năm rồi...Khu rừng này cũng chỉ có một người biết lối ra..._Người đàn ông trầm ngâm.

-Tộc Trưởng!

-Anh gặp ông ấy rồi sao?

-Ừ,ông ta bảo tôi đến đây, ngâm nước giếng thiêng trong thác mới có thể cứu cô gái kia.

Gương mặt người đàn ông tối sầm,nét ôn nhu trong đôi mắt liền biến mất,trông mắt hằn ra tia đỏ ngầu,bước đi ông ta loạn chạng như người say.Đột nhiên lại ôm đầu gào thét—À.AAAA..hức...hức..hức..

Hắn có phần sững sốt,không hiểu chuyện gì.

-LÃO GIÀ ĐỘC ÁC.Ở ĐÂY KHÔNG CÓ THỨ GỌI LÀ NƯỚC THIÊNG.LỌI NƯỚC MÀ ÔNG TA NÓI LÀ THỨ NƯỚC ĐÃ KHIẾN TÔI TRỞ THÀNH 1 CON QUÁI VẬT,NGƯỜI KHÔNG RA NGƯỜI.HỨX..CUỘC SỐNG 18 NĂM Ở ĐÂY LÀ DO LÃO GIÀ ĐÓ BAN CHO.LÃO RĂN ĐỘC.RA KHỎI ĐÂY NHẤT ĐỊNH TÔI SẼ GIẾT CHẾT..._Sự căm thù vút cao,tiếng nói ngóng nhưng đầy đay ghiến pha chút đáng chất.

Max tối sầm mặt,bắn ra tia lửa giận.Hắn nghiêng r8ang ghiến lợi "Lão Tộc Trưởng"nước thiêng mà lão nói là muốn hủy hoại Nguyệt Hàm và giam giữ hắn ở lại khu rừng này.Vốn dĩ lão không có ý định đưa 2 người rời khỏi khu rừng này.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

-Máu trên người người có thể cứu được Nguyệt Hàm.Vậy thì mau cho cô ấy uống máu người đi_Max có phần sốt sắn,hắn phải nhanh chóng thoát khỏi đây,ra được ngoài tên Tộc Trưởng già đó nhất định hắn phải lột da lão.

-Nhìn dấu hiệu,có thể đây không phải do lão ta bào chế ra,độc tính không phải mạnh.May là loại độc này không tác dụng nhanh.Độc này hẳn là do người mới biết sử dụng độc bào chế.Tình trạng cho thấy kéo dài được 10 ngày mà vẫn không chết,chỉ cần uống máu của tôi trong 10 ngày nữa sẽ hồi phục.

-Thuốc này là do con nha đầu cháu lão Tộc Trưởng hạ độc._Max nghiêng r8ang,biết thế hắn đã giết chết cho ta.Nghĩ đến đâu hắn lại nhớ ra Bội Bội rơi vào tay bọn kia không biết ra sao.Nhưng hắn lại chẳng muốn quan tâm,mặc kệ sống hay chết,hai ông cháu kia đám lửa hắn thì đừng hòng hắn để yên.

-Cháu..cháu gái..._Người đàn ông lạ trầm ngâm.Ánh mắt khác thường.

Max liền nhìn qua đã biết có quẩn khúc.

--Cháu gái lão đã 19 tuổi?_Người đàn ông lạ ánh mắt dao động,ngước nhìn Max như chờ đợi điều gì.

-Mấy thằng khốn,mang ta đi đâu hả._Bội Bội bị trói tay chân khiêng đi.

Suốt mấy ngày qua đi theo bọn nay Bội Bội lúc nào cũng gây náo động.Lúc thì thả rắn hù dọa,ngỡ đủ trò quấy phá bọn chúng.

Bội Bội sau nhiều ngày mới biết,bọn này là dân buôn lậu ma túy quốc tế.Số hàng chúng mang đến đây để giao dịch.Lối đi trong rừng cũng rất thành thực,nhưng chỉ trong phạm vi nhất định.Ngoài ra chúng không dám đi sâu vào rừng.

Có hại hay không Bội Bội không cần biết,điều Bội Bội căm hận là chúng đã khiến Max không biết bây giờ sống hay đã chết.Nhất định cô sẽ trả thù.

Lựa lúc chúng đang ăn.Bội bội ranh ma dùng loài hoa Độc lúc đi cùng Max đã hái được,sơ hờ bỏ vào trong thức ăn chúng.

---Nhát..mày làm sao vậy.?

Thấy người anh em đang ăn,đột nhiên lẩn ra mặt tím tái rồi tắt thở.

Đột nhiên cả đám 5 tên lẩn ra tắt thở.Anh nhìn kinh ngạc,điều Bội Bội không ngờ là tên đầu đàn quá khôn khéo.Hắn ta không bao giờ ăn trước,thường để cho bọn đàn em ăn rồi mới ăn.

-Chó chết—RANH CON MÀY LÀM ĐÚNG KHÔNG ?_Tên râu dài bậm rợn trừng mắt hung hổ nắm lấy cổ tay Bội Bội siết mạnh.

-KHÔNG CÓ..tôi không biết.

-Ông mày là người chế tạo độc,mày cũng thể không biết sử dụng.Ngoan cố được,tao sẽ sử luôn cả mày.

-Buông ra...buông ra...khô...ng...Ặc ặc...ặc...._Bội Bội bị tên lớn xác đó bóp họng,đổ bột trắng vào họng.Mắt Bội bội trợn trắng,miệng đầy bột rồi từ từ ngất lịm.

-Đại ca sau có thể dễ như vậy,con nha đầu khiến chúng ta mất đi anh em.Chúng ta chỉ còn 5 người.Phải làm sao đây.

-Giết thì không thể,hành hạ nó sống đỡ chết đỡ.Để xem thứ mà ông nó bào chế ra nó sử dụng tốt thể nào.Khắc..khắc..

Mỗi ngày cứ tỉnh dậy,người Bội Bội như lơ lửng,cứ thấy rét run.Bọn chúng liên tục cho bội bội thứ bột khiến cô như thêm thườg.

20 ngày sau

-Nguyệt Hàm.Nguyệt Hàm_Max đành mặt gọi tên cô.

Nụ cười tươi như bông hoa hướng dương.Mắt long lanh sáng ngời như búp bê sinh động.

-Em có thôi chạy lung tung không.Hang động này rất nguy hiểm_Max nghiêm mặt,mái tóc trước trán phủ xuống trong hấn cực nam tính,thân lớn nắm chặt Nguyệt Hàm

-Ở một chỗ chán gần chết.Lại thấy đói bụng,ngày nào ông Lanát cũng cho ăn cá nướng sắp biến thành cá rồi_Nguyệt Hàm mặt xụ,phản nản.

-Mới bình phục,chưa khỏi hấn nản ngồi yên nghĩ ngợi,chạy nhảy lung tung,khi nào em mới biết nghe lời_Max có phần quan t6am,nhưng mặt vẫn tỏ ra lơ lơ không chú tâm đến biểu cảm của Nguyệt Hàm

-Nguyệt Hàm bắt cá không?_La Nat hô lớn,phía sau động có 1 cái hồ nước lớn nối nhau thành những khe nước chảy khắp hang ra ngoài,nên cả từ ngoài cũng bơi vào.

-Được chứ_Nguyệt Hàm hăm hở,mặc kệ Max đang nghiêm mặt lạnh.

Max đơ mặt bó tay:-Không biết .Ai mới bảo ngăn ăn cá.

Nguyệt Hàm bay xuống suối trong veo,không thèm để ý Max nói móc,thấy cá liền dùng cây đâm liên tục:-Chết tiệt sao không bắt được!

-Cô làm nó chạy mất hết rồi kìa!_LaNat cười lắc đầu.

LaNat chính là người đàn ông biến dạng.Khi Nguyệt Hàm có vẻ nhanh chóng hồi phục một cách kinh ngạc.Cả La Nat cũng thấy bất ngờ,sinh lực Nguyệt Hàm rất mạnh.

Thời gian quen biết ngắn,nhưng LaNat nhận ra Nguyệt Hàm là cô gái mạnh mẽ,thú vị,tinh nghịch và đặc biệt rất ngốc nghếch.Trái với Max ít nói,Nguyệt Hàm lại cái gì lạ cũng hỏi cũng muốn biết rõ ràng mới thôi.Lại hiểu kì thích khám phá.

--Á.._Nguyệt Hàm đâm lung tung xuống nước văng tung tóe,chẳng may đâm vào ngón chân:-Ôi me oi...chết chết rồi..!

Max hoảng hốt.Chạy lại bế cô lên.

-Đầu làm bằng cây sao,không phân biệt được chân và cá à!_Max nói đều,mặt mang ý vừa giận vừa hài.

Nhìn chân Nguyệt Hàm chảy rướm máu.Max chau mày.

-Lão đại à,anh có giỏi thì xuống mà bắt tôi xem.Chẳng phải anh cũng tào nò chờ LaNat dâng cá tới họng chỉ mỗi việc ăn thôi sao?_Nguyệt Hàm chu môi cong cong trên tức,không biết từ khi nào cô sợ Max nữa.Cảm giác lúc này giống như lần đầu tiên biết hấn cái tên Dương Tổng ngạo mạn hống hách.

Max bị đụn chạm vào tính tự tôn,hướng mắt giận nhìn Nguyệt Hàm đang vênh mặt trên tức:-Tôi mà bắt được thì cũng không cho em ăn.

-Này này,dàn ông mà tính kĩ.Ngày trước anh bị trúng đạn ai đi hái trái cây cho anh ăn hả.?

-Vậy em bị trúng độc ai cứu em!

-Hai người ngày nào cũng đấu khẩu không mệt hả,chưa sức bắt cá đi._LaNat cười thú vị,muốn ngừng chiến.Từ khi Nguyệt Hàm tỉnh dậy câu đầu tiên LaNat không quên được là được đó là chọc tức Max:"Đồ khốn,sao anh không chết luôn đi,đến trễ một chút là bị người khác ăn tươi mất rồi!"

Lúc đó mặt của Max đen xì như kéo bão,làm LaNat cũng hoảng hồn run rẩy toát mồ hôi.Nếu Nguyệt Hàm mà 2không phải đang bị bệnh thì không biết Max sẽ xử lí thái độ của cô thế nào nữa.

Bình Tĩnh mới biết thì ra lúc Nguyệt Hàm bị trúng độc ở 1 hang động nào đó gặp phải người trong tộc muốn hãm hiếp.Trong kí ức Nguyệt Hàm chỉ nhớ mỗi khi đó.May mà Max đến kịp,thế mà vẫn bị Nguyệt Hàm rửa sổng chết.

Max nhìn Nguyệt Hàm ánh mắt rất ấm áp, nhưng biểu cảm thì không có, luôn mang gương mặt lạnh băng, nghiêm giọng ra lệnh:- Ngồi yên đó, nhích nhích thì biết tay tôi.

Nguyệt Hàm cắn môi, hùng hực ầm ừc:- Thế muỗi cắn không được nhích nhích à!

Max đánh mặt, liếc một cái khiến Nguyệt Hàm quay đi sò sọ, cười giả lã, xua xua tay:- Đùa thôi mà..hang đá làm gì có muỗi nhỉ.?Anh không nên căng thế..hihi

Ở 1 nơi không biết sống nay chết mai mà hần vẫn có thể giữ cái kiêu kiêu ngạo uy quyền ra làm oai cơ chứ. Bản chất sinh hần ra thật độc địa mà.

Max bước xuống dùng cây bắt cá. Trong hần lúc này rất bình dị, không giống một tên ma đầu, đáng sợ sát khí.

Nguyệt Hàm ngấm nhìn hần cô khẽ mỉm cười, cô không biết tương lai cả hai sẽ ra sao. Quá khứ có thể che lấp được không? Bởi những tổn thương của quá khứ quá nhiều, hần sâu trong tim, dù bây giờ có thoát khỏi đây. Vào một thời điểm cũng phải đối diện.

Max vẫn sẽ là 1 lão đại, Dương Vĩ cái tên trong giới kinh doanh vẫn không biến mất. Cũng vẫn là người có 2 thân phận.

Cô cũng sẽ trở về vị trí thuộc về cô, bên cạnh người đàn ông này. Chỉ là 1 hình bóng núp sau lưng cũng đủ. Cô nhận ra người duy nhất trên cuộc đời này để cô tiếp tục sống chỉ có hần.

-Hang động này đi đâu nhỉ? _Nguyệt Hàm lần mò theo lối đi của khe suối chảy theo từng mạch.

Cô tin mạch nước chảy tức nguồn nước bên ngoài chảy vào chính là lối thoát.

Đi nhiều ngõ, càng đi càng tối.

Vừa định chạm vào miếng đá bị ghim ở 2 bên khe.

--Nguyệt Hàm dừng đụn lung tung! _Max la lớn, nãy giờ chạy đi tìm cô, vừa trong thấy cô liền sợ nguy hiểm.

--Àmm--âm--

Cô không kịp giựt tay lại, nghe tiếng Max liền hốt háng ngã lưng vào phiến đá.

--Cẩn Thận! _Max phóng nhanh kéo Nguyệt Hàm vào Ngườì. Dùng thân thể che chở cho cô không để đá rơi trúng.

Những viên đá rơi xuống, cát bụi sụp xuống mịt mù. Một cửa lớn được mở ra. Trong tối đen.

Max và Nguyệt Hàm đỡ nhau bật dậy.

LaNát cũng vừa kịp đến.

-Trong đó rất nguy hiểm, rơi xuống sẽ biến dạng!

Vừa dứt câu Nguyệt Hàm hoảng hốt bước hụt 1 chân.

--Á----

--Nguyệt Hàm--Max vội với tới. Nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Hiểm nguy

--Á—Á

-Nguyệt Hàm giữ chặt tay anh! _Max hét lớn, tâm trí hần có phần hoảng.

Nguyệt Hàm treo mình lơ lửng trên Hồ nước.

Tiếng ồn ục sôi bọt phía dưới Hồ khiến tim Nguyệt Hàm đập không ngừng. Cô không dám nhìn xuống phía dưới, nhưng cô cảm nhận được nước ở dưới rất sâu, nó đang sôi sục như chờ cô rơi vào mồm.

LaNat nhanh chân tới cùng Max lôi Nguyệt Hàm lên. Mồ hôi cả 3 tuôn như tắm.

--Hự---

Kéo lên được, Nguyệt Hàm thở mạnh như vừa thoát khỏi miệng thủy quái.

Max tức giận, gương mặt đánh lại tạo thành quảng đen trùng trùng nhìn Nguyệt Hàm---THẬT KHÔNG BIẾT NGHE LỜI!

Nguyệt chưa kịp lấy tinh thần lại đã bị hấn hù dọa chết khiếp, cổ họng nuốt nước bọt mà thấy đau rát, bật lời ra nổi:- Xxx..i..n..loổ..iii

--Eem! _Max quát tay giờ cao như định đánh cô cho 1 trận. Thế mà nhìn ánh mắt trong veo mím nhỏ mím chặt co rúm như mèo nhỏ đang thương lại hạ khí mà bỏ tay xuống buông ta.

Cô tùm tùm cười vì biết Max đã tha mạng, quay quắt không để ý Max liền nhìn xuống hồ nước lớn. Cô ngạc nhiên không khỏi.

-Nước màu đỏ sao? _Mắt lớn há miệng hỏi LaNat.

-Là nham thạch?? _Max cũng thấy lạ, buột miệng hỏi.

LaNat lắc đầu---Không phải! Đó là nơi tôi bị rơi xuống.---Giọng nói có phần cay đắng, ánh mắt phản phát lửa hận.

-Nơi đây từng là Hồ nước trong tinh khiết, không lẫn một chút tạp chất nào...

-Thế sao giờ nó thành như thế này.! _Nguyệt Hàm tò mò nhanh miệng hỏi.

-Em không im lặng được sao? _Max nhú mày.

-Nghe tôi nói hết đã, Cách đây mấy chục năm khu rừng nay là nơi rất trong lành, hoàn toàn không có bất cứ loài độc hại nào. Những động vật sinh sống rất ổn định, thực vật cũng không bị nhuộm màu đen tím như bây giờ...

-Ông không vào đề tài chính đi, lan man cây cỏ làm gì.? _Nguyệt Hàm lại nhanh miệng ngắt lời.

-Nguyệt Hàm! _Max lại nhắc nhở, nhưng âm thanh cao hơn trước. Làm cô im bật cuối đầu xuống như trẻ con bị rầy la.

--Lanat chỉ mỉm cười nhìn đôi trai trẻ, rồi trầm tư kể tiếp.---Thật ra kẻ phải kể từ khi chúng tôi đến khu rừng này. Tôi cùng Lão Tộc Trưởng dẫn phái đoàn đến tham quan, nhưng không ngờ... bị kẹt trong khu rừng này vì thành linh bị những con vật ở đây tấn công nên chạy loạn. Lão Tộc Trưởng rất khôn ngoan, nhiều tham vọng, ông ta là một trong những nhà nghiên cứu tài ba của Trung quốc. Vì suốt khoảng nửa đời chỉ biết bào chế thuốc và hóa chất độc cho chính Phủ, đây là đôi nghiên cứu ngầm của chính phủ không được công bố ra bên ngoài. Lão Tộc Trưởng không muốn làm tay sai cho chính phủ, tham vọng ông ta muốn độc chế thuốc của mình và khống chế con người. Một người tài thì không thích bị nhốt vào lồng, thừa lúc phái đoàn Trung quốc có chuyến tham quan khu rừng để thí nghiệm sinh vật học, nhưng tới ngày được lệnh quay về, lão ta vì mục đích riêng mà biến mọi thứ thay đổi hoàn toàn kế hoạch.

-Ông ta đã làm gì mọi người?

-Ông ta đã dùng thuốc ảm ông ta lên lúc khi ở khu nghiên cứu tạo ra, Thứ thuốc có thể thay đổi màu da, thay đổi bản chất và tẩy não con người.

-Khinh khủng vậy sao, làm gì có thuốc quái dị như thế chứ.! _Nguyệt Hàm kinh ngạc, càng lúc càng muốn biết nhiều chuyện.

-Chính tôi cũng không ngờ, tất cả những người đi theo điều bị ông ta hạ thuốc. May mà tôi phát hiện kịp đã ngăn cản nhưng bị ông ta hại, và tôi đã trở thành vật thử thuốc của ông ta trong suốt 10 năm. Nên máu trong người tôi có tác dụng thế nào tôi biết rõ.

-Hèn gì máu ông có thể giải được độc tố của tộc trưởng. Vậy ông ta đã biến da ông thành thế này sao.? _Nguyệt Hàm nhìn LaNat ánh lên vẻ cảm thông, chút gì đó chút xót.

LaNat nhận ra ánh nhìn Nguyệt Hàm cười chua:-Đừng nhìn tôi như thế.! _Có lẽ ông ghét cảm giác thương hại, nhất người anh đã cứu mạng.

-Khi thuốc lão ta bị phản tác dụng, người thì bị biến đổi ngôn ngữ, người bị thiếu năng, có người phải đột tử vì cơ thể bị phản thuốc. Cả thú vật nơi đây cũng điều bị thuốc độc mà chết dần, chỉ còn lại số sinh vật nhỏ, nên ông ta nghĩ ra cách nhân giống người.

-Nhân giống người, có nghĩa cho giao phối tạo ra thêm số lượng người để ông ta tiếp tục thử nghiệm. _Nguyệt Hàm nhanh miệng nói tiếp lời.

-Đúng. Những đứa trẻ sinh ra trong số người bị ông ta chi phối điều thành con chuột bạch để thử thuốc. Khoảng 10 năm thuốc có tác dụng, ông ta có thể

điều khiển mọi người và tự ông ta tạo ra 1 bộ tộc của riêng mình.Nghe theo lệnh ông ta.

Ánh mắt thâm sâu của Max ánh lên suy nghĩ,nhặt lạnh toát”Thì ra ông ta muốn mình ở lại đây để tạo ra gen mới“

-Tôi không bị tẩy não,đến lúc tôi muốn trốn thoát khỏi đây vì để cứu đứa con gái vừa ra đời nhưng đã bị bắt giữ.Lão ta bỏ tôi xuống hồ và đổ 1 thứ hóa chất đỏ khiến cho cơ thể tôi bị quỷ hoại,sau đó đưa tôi lên nhốt vào đây.Đã 19 năm rồi._ Giọt nước mắt đau tận tâm can Lanát sục sùi giọng trầm uất nói

-Lão già đó là ai nhất định tôi phải được diện kiến mới ra khỏi đây được.Nhất định sẽ đánh đánh và đánh lão thành con heo đầu bự._ Nguyệt Hàm khiến răng keng két,thề với lòng .

--Phụt..hihi..Em đừng chọc cười người ta nữa.Đầu heo là em đó.!_Max bật cười ra tiếng khi nhìn mặt Nguyệt hàm như con ngốc bầy đặt ghét người rất tức cười.

LaNat cũng thấy lời cô nói hài hước mà cười theo phá vỡ bầu không khí trầm tư lúc đầu.

Nguyệt Hàm tối mặt đột nhiên bị chọc quê,hất cao giọng đe dọa:-Cười gì chứ,cười nữa thì cả 2 cũng sẽ thành heo trước.

Cả hai lại bật cười lớn hơn,chỉ biết lắc đầu nhìn mà không nhin nổi:--hahahaha...hahahahaha

Nguyệt hàm tự nhiên khựng lại:--Hơ ..Max...!

Max đột nhiên nghe Nguyệt Hàm gọi tên,vừa cười vừa ngước lên nhìn Nguyệt Hàm mà vẫn cười vỡ bụng:--giì..haha..há?

-Anh biết cười khi nào thế?_ Câu hỏi ngu ngơ của Nguyệt Hàm khiến LaNat cũng im bật đánh một dấu chấm hỏi nhìn Max.

Có nhớ không lầm là lần đầu khi Max cười sán khoái thế này là lúc hắn dưới cái tên Dương Tổng bắt về sau đó thành osin nhà hắn.Đúng là rất lâu không còn được nhìn hắn như thế nữa.

Max ít khi cười dù là cười mỉm cũng không dễ thấy,nếu có cười cũng là cười khoe,và đều giả.Nụ cười ngây ngô và thật sự thế này phải nói không có.

Max cũng tự nhiên bị nói mà sượng lại,đang hả hê liền khéo miệng lại.Nhìn cả hai ánh mắt ngơ ngáo của Nguyệt Hàm và LaNat như rất lạ lùng.Max tăng hăng lấy lại phong độ quay đi thấy gương.

Nguyệt hàm lại hành động không có hướng bước tới vỗ hai tay vào má Max xoay lại đối diện với mình.Miệng cô chu chũa trêu ghẹo:--Ôi con cái nhà ai mà cười xinh thế này nhĩ.---Lại ngang nhiên bẹo má Max như nựng con nít—Ôi Ôi..xem này..ngương nữa này...háhá..thú vị quá đi//

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

--Rắc—Rắc—

Cơ thể Max đông cứng như khớp xương vừa bị rã.Max căng mắt ra mặt lúc đầu con ngu ngơ bị Nguyệt Hàm hành động vô điều kiện nên phản xạ chậm.Vài giây sau,ánh mắt đen dần,Mày rậm châu lại như lưỡi đao bén.

LaNat thấy không ổn,lo lắng cho an nguy Nguyệt Hàm liền toát mồ hôi ra hiệu Nguyệt Hàm dừng hành động điên rồ lại.—Suyt..suyt...này...

Thế mà con ngốc Nguyệt Hàm ấy lại vô tư như ai nhập.Giờ giọng trêu trè:-Ôi,,xem này..cười đẹp thế thì phải cười chứ___ Cô lấy hai ngón tay trỏ đặt lên hai bên khoe miệng Max kéo ra tạo thành đường cong--Cô nào có uống miếng rượu mà thành người say,vô tư vô hại thế này với Boss Dương a!

LaNat lạnh người sao tình hình ra thế này rồi,ông ôm trán chóng mặt,tay chỉ chỉ Nguyệt Hàm”Đừng đừng dừng lại đi mà..nhỏ ngốc này.!

Mặt điển trai không chút khuyết điểm liền sụp mi xuống mặt lạnh toát,nào giờ chưa ai dám đồ giỡn trên mặt hắn như nhào cục đất như thế mà con heo ngốc này cả gan.Giọng trầm thấp,như kềm nén:--[Nguyệt Hàm..em còn không chịu dừng,

Cô hả hê cười toe toét,cười đến híp mắt_--Ôi cha..giận rồi này..này còn cười quê chị nữa đấy..giận rồi sao...cười xem..cười cái nào..nhanh nào !_Tay cô không ngừng nhào nặng gương mặt Max.

LaNat híp mắt”Ôi không xong rồi đầu heo.!

Max giựt tay Nguyệt Hàm ra khỏi Mặt mình.Nguyệt bỗng kinh người đơ mặt,mắt mở to hoảng hồn.

----Chụt...._Một nụ hôn trời giáng xuống thật mạnh bạo.Khiến môi Nguyệt Hàm như muốn đập nát.

Max ban hôn mà như vừa ban thiên lôi đánh trúng đầu cô.

Nhanh như tia chớp,cô không kịp hoảng hồn.

Cả người đứng đơ ra.

LaNat hú hồn tò mò lại dùng tay quơ quơ trước mặt Nguyệt Hàm mà cô chẳng phản ứng.Vài giây sau,liền phát ra âm thanh--Úc...úc..

Mặt đờ ra như mặt hồn cứ liên tục nức cục.

Max khi buông cô ra đã nhanh quay đi.Trên gương mặt không ai thấy là nụ cười vui vẻ mang sự quyến rũ.

-Cậu đi đâu đọi với nào!

LaNat thấy Max đi trước ra khỏi động liền chạy theo,còn phải lúi con Đầu đất đang liên tục --Úc..Úc--

Bội Bội--Tộc Trưởng thấy lâu như thế mà vẫn không có tin tức của bội bội và Max sợ an nguy của bội bội.Liên lên núi đi tìm

Đi khoảng 1 ngày mấy cuối cùng cũng thấy dấu hiệu.Tộc Trưởng đã phát hiện được dấu chân.

-Các người ra đây,đừng núp nữa!

Tiếng xào xạc phía sau liền rõ ràng hơn.Thình lình bọn buôn lậu xuất hiện.

Lão Trưởng Tộc mặt trở nên hắc ám

--Hừ...bọn người đã trái lời hứa.!

Tên cầm đầu đều cọt,cười hắc hắc:-Thì sao,trước hết tôi nên cho ông xem điều này.

Lão Tộc Trưởng nhú mày trắng.Tên cầm Đầu liếc mắt ra lệnh cho thuộc hạ.

--Ừ..um—Bội Bội bị lôi đi khó chịu kêu nhỏ.Mặt cô tiêu tụy đi rất nhiều.Thần sắc không tinh táo,đầu tóc rối bù.

Lão Tộc Trưởng đậm gáy tức giận,chỉ mũi gậy về hướng bọn buôn lậu,gầm lớn:-BỌn Bậy đã làm gì cháu gái Tao.

Tên cầm đầu được nước bước thêm vài bước,tỏ ra ngạo nghễ:-Thật ra không lỗi của tôi gây ra trước,là do cô cháu gái yêu của ông hạ độc giết an hem chúng tôi,nếu không cô ta đã an toàn về bên ông rồi.

-Các người muốn phản!_Lão tộc trưởng gầm lên.

--Không—Không..Chỉ là giao dịch với ngài một chút.Chúng tôi vì bất ngờ bị truy kích nên đành đến đây trước ngày hẹn.Chỉ là muốn xin giúp đỡ..

--Truy kích!_Tộc Trưởng gắng giọng lập lại,mặt đậm chiêu_-----Các người điên sao.ĐÃ BỊ TRUY ĐUỔI CON DÁM ĐẾN ĐÂY,MUỐN CHẾT CẢ LŨ SAO.

Tên cầm đầu nhăn mặt,hừ lạnh.-Hừm..Đừng quên ông chính là người tìm đến chúng tôi,hai bên đều có lợi cùng hưởng,đến khi gặp họa ông muốn phủ bỏ sao.Nên nhớ.. Đến đây tên cầm đầu kẻ sát vào tai Lão Tộc Trưởng nhỏ giọng ma giáo:-.....nhớ người sản xuất số lượng heroin và công thức cũng là ông đưa chúng tôi.Buôn bán cũng là thông qua ông.Anh em tôi có chuyện thì ông cũng có chuyện và..Lão Đại cũng không tha cho Bộ Tộc quyền của ông đâu..ha.ha

Lão Tộc Trưởng mặt nhăn lại ,tay run run,ánh mắt đáng sợ nhìn bọn chúng :----Thả cháu gái tao ra.Mọi chuyện sẽ theo ý bọn người..

--Hahahaha...--cả bọn bắt đầu cười lớn há hê,vì nghĩ đã thu phục được lão già kia. —Được được...như vậy thì tốt rồi.Chúng ta vẫn như cũ đôi bên có lợi.khàkhà...Mau đưa chúng tôi đến chỗ cất hàng,tạm thời lần đi sau đó tình hình bên kia yên ắng sẽ quay lại lấy hàng.

Max nắm chặt tay Nguyệt Hàm lần mò vào hang tối.Càng đi sâu càng thấy lạnh buốt.Cả người Nguyệt Hàm cứ thấy ớn lạnh.LaNát cầm đuốt đi trước.

Cảm nhận tay Nguyệt Hàm rất lạnh.Hắn kéo Nguyệt Hàm vào người vừa sưởi ấm bằng cơ thể vừa bảo đảm an toàn cho cô chặt hơn.

Hơi ẩm của hân làm cho bớt đi phần lạnh. Tâm trí bị hơi thở nóng của hân bao phủ, tim cô ít nhiều cũng loạn xạ.

Cô thấy đi rất lâu nhưng mai không tìm ra lối, nhỏ giọng hỏi LaNat:- Lanat ông đi đúng không đây, sao mãi vẫn không thấy lối thế.!

-Tôi..cũng không chắc,tôi chưa từng dám rời khỏi đây.

-Chán ông quá,đưa đuốt đây_Nguyệt Hàm nóng lòng bức dọc rời khỏi người Max,bước tới cầm lấy đuốt.

-Nguyệt Hàm,em biết đường đi sao,phía trước nếu có nguy hiểm thì sao,trở lại đây.!--Max lạnh giọng,hân đang lo cho an nguy của cô.

-Nguy Hiểm nào em chưa gặp chứ! Em nhất định tìm ra lối._Nguyệt Hàm bướng bỉnh vẫn tiếp tục giờ đuốt mò đường.

Bỗng cô khựng lại.

Max và Lanát nhui mảy cùng đồng thanh:-Sao thế!

-Chúng ta đang đi lại chỗ cũ.

Max và LaNat nhìn nhau hiểu ý,xoay đi tra kĩ,quang sát Nguyệt Hàm rất tỉn.

LaNat thấy hơi hoảng-Vậy phải làm sao đây.!

Max bước tới gõ vào vách đá.

-Đá chứ phải gỗ đâu mà gõ chứ_LaNat khó hiểu nói.

Hân không quan tâm lời LaNat,rút ra con dao nhỏ sáng loáng rạch hai đường chéo.

Sau đó quay lưng lại cũng làm y như thế vào vách bên kia.

LaNat nhui mảy nghiêng đầu không hiểu Max làm gì.

-Nguyệt Hàm e đi thử 6 bước về trước.

Nguyệt Hàm hiểu ý gật đầu.Khi bước đúng 6 bước.Một bên vách đá liền chuyển động.

Nguyệt hàm Quay lại 6 bước vách đá kế tiếp cũng dịch chuyển.

LaNat liền hiểu ra:-Thì ra nãy giờ chúng ta chỉ đang đi một chỗ ư,tại sao vẫn cảm thấy đang đi sâu và không khí càng lạnh.

-Đó là do áp suất,hàng đá nơi có nhiều huyền bí từ xưa đến nay,nó là thiên nhiên tạo hóa thành một hệ thống.Nhưng chỗ nào dù có là mật đạo cũng sẽ có một lối thoát ra.

Nguyệt Hàm nóng giận,đạp mạnh vào chân mặt đá.:-Khốn khiếp thật!

---Ầm ầm-

-Cẩn Thận_Max kéo Nguyệt Hàm ra.Khí thấy tiếng động vang lên.

Cánh cửa mở ra/

Cả 3 nhìn nhau.Cùng bước vào trong cẩn thận.

LaNat vừa bước tới bước 6 lập tức hốt hoảng.

---Bùm---Rầm---Rầm

Max mặt lạnh băng phong nhanh kéo LaNat và Nguyệt Hàm chạy ra.

Tiếng nổ vang lớn,đá rơi ầm ầm,cát bụi mịt mù.

-Đau quá!_LaNat rên rỉ.LaNat bị đá rơi trúng chân.

-Ông không sao chứ._Nguyệt Hàm vội đỡ LaNat lên.

Max đến gần những chiếc gương bị đá đè, hân kéo ra, dù hòn đá đập mạnh vào ổ khóa.

---Rầm...rầm---Két---

Nguyệt Hàm đỡ LaNat tới gần.Max tròn mắt nhìn.Ánh mắt ngày càng lạnh lẽo.

Nguyệt Hàm cũng nhận ra trong đó chứa những gì.Liên kinh ngạc.

-Thuốc phiện!_Nguyệt Hàm bật thốt.

-Sao cô biết đó là thuốc phiện._Lanat nhủ mảy mòi.

Sao cô có thể nói cô và Max là người trong ngành này cơ chứ.Nhìn những gói hàng trắng đó cũng đủ đánh hơi được loại hàng gì.-Trực giác thôi.

Nguyệt Hàm cầm lên xé ra,dùng ngón tay nếm thử.Xoay qua ngẩng mặt nhìn Max.

-Toàn là thuốc phiện nguyên chất.

Max liếc sang những thùng hàng khác,cũng đoán biết được tất cả điều là cùng loại.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

-Ai có thể cất giấu số lượng lớn thuốc phiện nguyên chất này ở đây chứ._Nguyệt Hàm suy tư,mặt rất căng thẳng.

Không thể nào là ông LaNat, nếu là ông thì đã không cố ý dẫn bọn họ đến đây để phát hiện ra.Xem về như ông ta cũng vừa mới biết ra thôi.

Max không nói,chỉ hành động, gương mặt sắc bén đẩy sát khí,dáng cao ngạo bước đi xung quang,như biết rõ điều gì.

Nguyệt Hàm thì biết Max muốn tìm gì còn LaNat chỉ ngăn mặt khó hiểu hành động của Max.

Mất sáng tinh quái,hắn dùng lửa hơ lên tường đá.Vài giây sau chỗ dính thuốc phiện trên đá liền đổi màu.Đó chính là cánh cửa ra.

Đơn giản để suy luận cách nghĩ của Max,nơi đây là nơi cất giấu cũng bọn buôn lậu thuốc phiện,tất nhiên tay sẽ dính hàng,cửa ra chính là nơi in lại dấu tay.

-Làm sao để mở ra._Nguyệt Hàm vuốt mũi suy nghĩ.

LaNat nhìn Max nghi ngờ:-Cô ta có được không đó.

Max chỉ im mặt ánh mắt tin tưởng vào cô.Nguyệt Hàm tùy là trùm về việc mở cửa phá tường,nhưng đây là hang đá mật đạo.Không phải muốn đập là đập,phá là phá.

Cửa đá nếu có người đến tức có chỗ mở ra,cũng giống như những cánh cửa công nghệ kỹ thuật cao biết được mấu chốt thì bao nhiêu cánh cô cũng mở ra được.

Gõ vào tườn đá vài cái.Dùng con dao nhỏ rà khe hở.

-Cô không mở được thì đừng hoa hòe._LaNat nói như không tin cô nhóc suốt ngày ỉn ỏi làm được việc.

Nguyệt Hàm nheo mắt,liếc ngang LaNat ngụ ý'còn không im miệng thì con dao này khiến ông đổ máu'

LaNat nhận ra ánh mắt liên ngơ mặt đi chỗ khác giả vờ như chưa nói gì.

Lây hoay một hồi Nguyệt Hàm tìm được điểm chốt thì ra trong những chiếc thùng hàng có một chiếc là ổ khóa,dịch chuyển được tức mở được cửa.

Nguyệt Hàm huyết mũi tự cao hất mặt nhìn LaNat.

-Cô giỏi rồi,vậy mà cũng biết được._LaNat liền hoan hô,ra vẻ kính phúc sát đất.

Nguyệt Hàm chớp chớp mắt nhìn Max như đợi được tuyên dương'Thấy em giỏi không hả?'

Thế mà khúc gỗ đó chỉ biết nhìn Nguyệt Hàm gật đầu coi như là khen qua lệ.

Max nhát giọng:-đi thôi.

LaNat nhìn Nguyệt Hàm phụng phịu,giọng trêu:-Aha,muốn được khen thưởng ai ngờ bị bỏ xỏ,tốn công rồi.

Lập tức quăng tia dao bén bằng mắt cho LANat:-Còn nói,ông cứ ở đây luôn đi,hừ,

Đi nhiều bậc thanh,cảm giác như ngày càng đi lên,khoảng 15 phút bước hết bậc thang trong hang,hướng gió càng mạnh thổi vào.

-Max,anh nghe được mùi hương từ hướng gió chứ!_Nguyệt Hàm nghiêm mặt.

Max mặt lạnh gât đầu:-ừm

-Là mùi cây anh túc._LaNat thốt lên.

Max và Nguyệt Hàm đồng loạt quay lại nhìn.LaNat cũng nhận biết được.

-Ngày càng nồng,hắn phía trước chính lá cánh đồng trồng cây anh túc._LaNat nói tiếp.

Nguyệt Hàm gật đầu,cười hi hi :-Không cần ông nói,chúng tôi cũng đoán biết được,

Bị Nguyệt Hàm trả đũa,liền cứng họng,nghe rã răng,đúng là Nguyệt Hàm là chuyên gia gây ức chế người khác,không câu nào không chọc tức người ta :-cô..!

Đôi chân dài phía trước đi thật nhanh,cả 3 điều khựng người.đang đứng trên hang núi cao nhìn xuống dưới.

Một cánh đồng hoa Anh túc rộng lớn.Gió thổi ù ù vào 3 người khiến Nguyệt Hàm và LaNat thấy ón lạnh.

-Thế nào,leo xuống sao?_LaNat nhìn Max rồi xuống dưới.

-LaNat ông ngốc sao?,còn một con đường khác.đây không phải lối ra duy nhất.Nghĩ xem bọn buôn lâu mang những thùng thuốc phiện bằng cách nào,chả lẽ leo lên rồi leo xuống àh_Nguyệt hàm đánh LaNat một cái,rồi suy luận giải thích.

LaNat liền hiểu ra gật gù:-Thế quay lại tìm đường khác àh!

--bốp--

-Sao cô hỗn thế đánh ân nhân mình haôi thế mà coi được!_LaNat hằm hằm

-Ai bảo ông chỉ có cái não để chung lam gi?..Nhìn xem kia._Nguyệt Hàm chỉ hướng tay lên tảng đá thô.

Không đợi Nguyệt Hàm chỉ rõ,Max đã nhanh chân bước tới.xoay chuyển hòn đá.Noi họ đứng bắt đầu rung rung.

-gi..gi thế,động đất à!_LaNat hoảng sợ nghiêng ngã bám vào Nguyệt Hàm sợ hãi.

Nguyệt Hàm cười khoái chí,nhìn LaNat trong tức cười chết được.:-sợ hả,động đất thì không nhưng đá lở thì có.háhá.

-Này cô đùa vui quá nhì.Chạy vào trong nhanh đi_LaNat la hét,tay chân run run kéo Nguyệt Hàm.Không ngờ mình đang bị trêu.

-Nhát gan mà cũng đòi đi trả thù nữa,LaNat gan gà.!_Nguyệt Hàm cười trêu.

Tự động noi đứng liền hạ dần xuống thấp.

-Ôi rừng hoang mà cũng có người biết xây ra những loại núi đá như kiểu thang máy thế này lão đại nhì._Hí háoi vừa bước xuống đất vừa cười.

Đột nhiên thấy Max khựng lại không đi tiếp.

Nguyệt Hàm ngẩn mặt nhìn về trước.:-Gi thế,người quen àh

Nếu có giải cô gái tinh nhất năm thì Nguyệt Hàm có thể giết được trọn giải này.Ai đời kẻ địch lại hỏi câu vô tư thế.

-Tộc Trưởng_âm thanh trầm trầm vang lên như tiếng gôi của Diêm đế,Max nhìn Bọn người buôn lâu đi cùng Tộc Trưởng mặt càng nhiều sát khí.

-Ngươi chưa chết_Tên cầm đầu râu rậm găng giọng tàn ác.

Luôn khí lạnh từ Max càng dày đặt,grong mặt sắc lạnh khiến họ không rét àm run.

Tộc trưởng im lặng chăm chú nhìn.Phải nói càng nhìn ngũ quan Max ông ta càng thấy có phần ngờng mộ,một người như thế này luôn có khả năng đàn

áp người khác bằng sát khí tỏa ra trên người.

Khí chất này chỉ có bẩm sinh trời phú mới có thể có được.

-Cô gái kia, _Tộc Trưởng tránh đi ánh mắt của Max đầy sắc bén nhìn qua Nguyệt Hàm, nhú mày trắng.

-Tộc Trưởng đây sao, hân hạnh quá gặp được ông trước khi ra khỏi đây rồi! _Nguyệt Hàm lạnh miệng cười nói.

Tộc Trưởng liền đành mặt. "Cô ta chưa chết"

-Tôi chưa chết được, ông không vui thì cũng không nên bày ra bộ mặt đó đâu. hê hê _Như đọc được câu nói trong đầu tộc Trưởng, Nguyệt Hàm gian xảo cười kinh nói âm mưu.

Tộc Trưởng khoe mắt liền co giật, lại đánh giá Nguyệt Hàm "Cô à cũng không phải người đơn giản."

-Lâu rồi không gặp, Mã Chánh! _Giọng nói ngọt ngào của LaNat phát ra có phần đáng sợ khác hơn bình thường.

Giật mình. Tộc Trưởng ngẩn mặt nhìn nơi phát ra âm thanh.

Mắt già híp liền tròn to kinh ngạc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Điều bất ngờ lại đến cùng lúc.

-Quên tôi rồi sao, cha già kính yêu! _LaNat cay độc thốt ra như xé tâm can. Ông nhấn giọng mắt trừng trừng nhìn nét mặt Tộc Trưởng.

Bị gọi tên mình, ánh mắt ông khác hẳn khi nhìn thấy LANat. Ông thụt lùi vài bước có phần hơi choáng váng.

-Không phải lúc nhận mặt bà con ở đây, _Tên cầm đầu hậm hực, tay giờ súng lên.—Chúng bây biết quá nhiều rồi đấy, xuống dưới thì tốt hơn.

-Khốn kiếp, chưa gì muốn chào sân rồi sao? _Nguyệt Hàm bước ra, vành mặt không chút sợ hãi.

-Ông, đừng hại Max. Bội Bội chao đảo bước ra trước, do tinh thần không tỉnh táo cơ thể yếu ớt mặt xanh xao. Nhưng phần nào cũng hiểu trước phía trước đang xảy ra chuyện gì.

-Thằng nhóc đó hại cháu ra nông nổi này còn bênh hân! _Tộc Trưởng hàng giọng chỉ trích.

Bội Bội nhìn thấy Max vẫn bình an, lại phong độ hơn có điều âm nhận được sát khí nồng nặc từ Max, cô bước chao đảo tới gần.

Tộc Trưởng lo lắng: -Cháu làm gì, mau quay lại đây!

-Max..Max..anh chưa chết, anh vẫn còn sống sao. Anh không sao..hi..em không sợ phải không. Bội Bội môi trắng bệch mắt thâm đen nhưng vẫn gượng cười vui cô vui khi biết Max bằng da bằng thịt đang ở trước mặt mình chứ không xuất hiện trong ảo ảnh cô hay thấy nữa.

Max cầm lấy cánh tay nhỏ yếu ớt khi gần chạm vào mặt hân. Ánh mắt hân lạnh lẽo nhìn đôi mắt kia vẫn trong veo nhưng không còn tinh ranh lạnh lợi như trước nữa mà phủ một làn sương mờ mờ mịt mịt. Hân hiểu ra Bội Bội bị làm sao.

Bội Bội hệt hân vì bị Max cầm tay khiến cô không sờ vào gương mặt tuấn tú sắc lạnh kia.

-Bọn chúng cho cô sử dụng bao lâu, _Max lạnh giọng.

Bội Bội lắc đầu: -Không nhớ nữa- Cô lại cười: --anh đang quan tâm em.

Nguyệt Hàm hơi khó chịu, vì trước mắt tình cảm quá đà, nhưng lòng thì không thấy ghen tuông, chỉ là thấy quá sến, miệng nói vài câu: -Thôi ngừng phim hàn quốc sến súa được rồi đấy. Nhóc con, bị nghiện rồi phải không, ác lai ác báo đấy.!

Bội Bội nghiêng răng, quay qua nhìn Nguyệt Hàm, sắc mặt hồng hào, lạnh lợi hơn trước, :-Cô không sao rồi à. cô ghen sao, Max nói cô ta biết anh là gì của

em

Max trầm mặt,hắn không ngờ lúc đi giao Bội Bội cho bọn người kia nghĩ rằng không làm hại cô nhưng nào biết sẽ thành tể này,lỗi cũng do hắn,cô nhóc lạnh lợi ngày xưa cũng không còn.-Nhóc quay về đi.

-Bội Bội,con mau quay lại đây mau lên._Tộc Trưởng chau mày găng lớn.

-Không!,con muốn đi theo Max!_Bội Bội lắc đầu lia lịa,nước mắt liền chảy,cô lớn tiếng--Đừng đuổi em,được không,em nhớ anh mà

-Bắn đi_Tên cầm đầu không còn kiên nhẫn chờ cảnh phim tình cảm lãng mạn diễn xong.

Thấy 2 tên thuộc hạ không động tĩnh.quay ra sau.

--Giấy-

2 tên ôm nhau sục sùi nãy giờ.—Híc..híc tội nghiệp quá.Họ yêu nhau thế kia mà.

Tên tóc dài mếu mặt:-Đại..ca người yêu nhau mà sao nỡ giết cơ chứ.Đại ca ác thật đấy.

--hixixix-----

Tên cầm đầu xanh mặt xấu hổ,vì 2 tên thuộc hạ như hề.Làm ia cũng hả hê.

--Bốp--bốp—

-Hai thằng điên,tụi bây im đi không._Tên cầm đầu quạt lớn đánh vào đầu 2 tên thuộc hạ.

--hức..đại ca sao đánh em,thấy người ta yêu nhau thế thì tha cho người ta đi..híc..

---Bốp—Không tỉnh ra thì tao giết 2 tụi bây trước.

Nguyệt Hàm bật cười ha hả:--trời ơi,ngươi tìm đâu ra tên thuộc hạ đáng yêu thế này nhi.

Bị nói móc,tên cầm đầu nóng giận.Giờ cao súng.

--Nha đầu im miệng---Đùn—

Bội bội,Max,La nat và tộc trưởng và 2 tên thuộc hạ đều ngờ vì tên cầm đầu ra tay dứt khoát và quá nhanh.

Cái không ngờ là Nguyệt Hàm còn nhanh hơn,tên cầm đầu vừa mới nhắm bắn lập tức bị mũi dao Nguyệt Hàm phóng tới trước,súng vừa bắn ra liền rơi xuống đất chĩa lên trời.

Thủ Pháp như tia chớp,làm người thì hú hồn,người á khẩu.

-Đại ca,không ấy mình về đi...em sợ._Tên thuộc hạ nhìn ngón tay trở bị cắt đứt của tên cầm đầu,liền rùng mình.

--U..k...hồ..n khiế.p_Tên cầm đầu căm tức,hắn ta tia má,ngón tay bị lia,khiến hắn cũng xanh cả mặt.

-Tội muốn giết ta 2 lần,như vậy còn nhẹ cho ngươi quá._Nguyệt Hàm bước tới,mặt tchâm biếm,cười nửa miệng gian xảo.

Tên cầm đầu trừng mắt nhìn,có phần hơi run:--cô muốn sao.

-Chơi chút trò vui,thế nào,dám không._Nguyệt Hàm lạnh lùng bước đến cầm khẩu súng lên.

Max nhát giọng nhắc nhở-Nguyệt Hàm,đừng gây chuyện nữa.!

-Nhưng hôm nay rất buồn tay.!--Nguyệt Hàm mặt lạnh nhưng đầy độc địa.

Lạnh lùng giờ súng—Đùn—đùn.

Hai cánh tay tên cầm đầu phún ra máu.

Tộc Trưởng giật mình,bước tới ngăn cản-Không được,cô không nên độn đến hắn.

-Tên chó đó gì mà không được độn,ngoại trừ lão đại thì có là diêm đế tôi cũng không ngăn._Vừa ngưng giọng,mặt sắc bén.---Đùn—đùn—

--AAAAAAAAAAAAAAAA---Tên cầm đầu gào thét.Chưa kịp đứng lên chạy,đạp khụy xuống,máu hai bên đầu gối phún ra.Làm hai tên thuộc hạ bỏ chạy thục mạng.

-Không thể để hai tên kia thoát _Tộc Trưởng lo sợ,hoàng hốt.Giờ cây gậy lên nhấn nút,mũi kim liền liên tục bắn ra,2 tên kia nằm lăn ra đất.sùi bọt mép co giật mà chết.

-Cô Cậu có biết đạ gây lớn chuyện rồi không! _Tộc trưởng găng giọng nóng nảy,ông nghiêng r8ang nhìn Max và Nguyệt Hàm.

Mặc kệ sự tức giận như điên lên của lão.Nguyệt Ham 2mắt snag rờ bước tới.—Chu choa,cây gậy này lợi hại nha,có thể cho tôi không đây.! _Nguyệt Hàm xoa xoa tay vào nhau như thèm thường muốn hàng này.

Tộc Trưởng đơ mặt,cô gái này bề ngoài vô ưu vô lo,lại xinh đẹp đáng yêu không ngờ ra tay lại vô cùng lạnh lùng và dứt khoát.Không nên xme thường bọn người này tý nào.

-Cô gái này thật biết đùa.!

-Nguyệt Hàm nhoe răng cười:-Không đùa nha.

Mắt to to mở ra như muốn chứng minh mình đang thật tình.

-Sao chịu không,bán tôi cách thức chế tạo đi cũng được,_Máu ghiền vũ khí lên tới não quên cả tình hình hiện tại.

Max nhăn mặt,người yêu đang bị cô gái khắc ôm cứng thế này khônglo,lại cứ gây chuyện rắc rối,không thêm điểm xia đến hần.

Hần bị bội Bội ôm đến muốn kéo ra cũng không được.Nhưng không tềh đẩy ra bi cơ thể BộiBội khá yếu chỉ có thể dựa vào hần đứng.

-Nguyệt Hàm,cô đúng thật là làm mất mặt mà,e hèm nhìn xem bảo tố tới kia kia _Lanat lúc đầu con kinh ngạc nể phục sự ra tay dứt khoát và nhanh nhẹn rất giỏi,ai ngờ vài giây sau liền bị mất hình tượng.Nhắc nhớ gương mặt cô nhìn sắc mặt của Max đã chuyển biến thế nào.

-LaNat,người sao có thể... _Tộc Trưởng giờ mới khựng người không chú ý Nguyệt Hma 2nữa mà nhìn LaNat.

LaNat cũng quay đi trong ánh mắt hoảng loạn của Tộc Trưởng,hần cười cay cúot:-Sao có thể còn sống được à,tôi không này nào không muốn sống để quay lại tìm ông.Ông không có tìm tên máu lạnh.

-Hìn thù người thế này con muốn sống để trả thù à,có thế sao? _Tộc Trưởng như thấy tức cười,châm biếm híp mắt nhìn Lanat.

-Quay lại để trả thù và để đòi lại đứa con gái của tôi.

-haha,người thế này thì muốn làm cái gì được.

-Trước hết,BộiBội cô nhóc kia có phải là con gái ta,nói đi! _LaNat trừng mắt nhìn Tộc Trưởng tay chỉ vào BộiBội.

-Ô..ng ta nói gì thế hả ông! _bội Bội Như chóang,nhìn hình dáng LaNat cô còn háong sợ hơn.

-Ta là cha của con.!LaNat phản anò khẳng định đều đó.

-Không phải,không .._BộiBội hoảng sợ tránh né cánh tay nổi mực nước của LaNat,như cô nhìn thấy thứ gì rất kinh tởm và dơ bẩn.

--Bội bội—Max và Tộc Trưởng la lên khi BộiBội ngất xỉu.

-Này,Max anh mau đưa cô ấy về thôi _Nguyệt Ham 2nhanh bước tới nhắc nhở.

Max liếc mắt nhìn Nguyệt Hàm.

-Sao anh còn đứng đó,ở đây ai con khả năng bế cô ta chứ,đừng sai em làm đấy nhé. _Nguyệt Hàm tỉnh đến lúc không biết hàm ý Max vì không vui khi thấy cô vô tư như thế.cô còn bểu môi đùn đẩy trách nhiệm cho Max.

Max tự nhiên tách nghi ngờ,không biết tình cảm Nguyệt Hàm là cái gì hay không dành cho hần,chưa thấy cô ghen với bất kì cô gái nào xung quanh hần trước nay.

--Cái gì,Max chồng sắp cưới cô á _Nguyệt Hàm tròn tròn mắt,la lớn.

Gương mặt điển trai cười gian xảo”Để xem lần này em có biết ghen không.Trịnh Nguyệt Hàm đáng chết”

Chương 89

-Nha đầu ngọc Nguyệt Hàm đúng là không hiểu tâm ý cậu..hàizz__LaNat từ đằng sau đi tới vỗ vai Max,thở dài lắc đầu.

Tầm lưng rộng vững chắc vẫn không chút động tĩnh.Hầm im lặng lúc lâu,ánh mắt như nhìn xa xăm.

Đứng cạnh con suối trong veo chảy siết, LaNat không biết hần là đang ngắm nhìn thiên nhiên hay đang suy tư điều gì.Ông lại tiếp tục lên tiếng---Max,cậu sẽ lấy Bội Bội thật chứ.

LaNat biết rõ tình cảm của Max và Nguyệt Hàm sâu đậm thế nào,chi là do cả hai không chịu nhìn nhận và lẩn tránh không thể hiện ra. Ông lo cô gái nhỏ Bội Bội của ông sẽ chịu tổn thương khi phải lòng Max.

Bao nhiêu năm qua ông cũng đã chuẩn bị tâm lí khi chờ một ngày gặp được con gái,thế nhưng tâm trạng người cha vẫn đau như cắt khi nhìn ánh mắt con gái nhìn mình thật kinh tởm.

Max nhớ lại cảnh lúc sáng.

Bội Bội sắc mặt yếu ớt,cô đã trở thành một con nghiện.Người ôm chặt Max,nhìn Nguyệt Hàm nhỏ giọng cô ý muốn chọc tức:-cô có phiền ra ngoài để vợ chồng tôi được riêng tư không?

Nguyệt Hàm đang đứng xem tình hình Bội Bội thế nào,ai ngờ bị tặc 1 gáo nước sôi,mắt trợn ngược há mồm to:-Cái gì,Max là chồng sắp cưới cô á!

Tay Nguyệt Hàm chỉ chỉ và Max như khó tin. Vốn nghĩ Max rất ghét bị trối buột,giờ lại ngángh chức vị làm chồng hần hần sẽ rất tức giận mà phản bác.Nào ngờ hần chỉ im lặng nhìn Nguyệt Hàm như khẳng định lời Bội Bội không sai.

Bội Bội tưởng đâu sẽ đánh đuổi và chọc tức được Nguyệt Hàm cho hã con ghen tỵ. Mọi nhạ cười khòe hài lòng.

Mà thế nào thái độ phản ứng tiếp của Nguyệt Hàm làm người bị sốc là Max.

Nguyệt Hàm xua xua tay,hả hòng cười lớn:--Ôi trời..hahahaha..chuyện này tức cười chết đi được. Đúng là mắc cười quá mà háháhá... Lão Đại..Lão Đại là chồng nhóc ư..háhá...nói ra như nghe chuyện hài thế này.

Max và Bội Bội lập tức bị giọng cười Nguyệt Hàm chọc tức,tưởng đâu Nguyệt Hàm sẽ lên con ghen tác dụng chọc ỏ kiến bị phản tác dụng cuối cùng hai người kia con bị tức điên hơn.

-Em còn cười được._Max lên tiếng lạnh băng,như hóa băng hòa một không nhận rõ đang tức giận hay đang lạnh lùng, có điều rất đáng sợ.

Nguyệt Hàm lập tức ngừng ôm bụng cười,mắt chớp chớp:-Thế Lão đại anh lấy vợ thật hả.?

-Cô không tin sao,Max đã nhận lời kết hôn với tôi._Bội Bội cố ý dựa hần vào người Max, Cô cảm nhận hương vị đàn ông này thật mê luyến,như không muốn rời, mới đầu con sợ Max sẽ phản ứng mà bỏ mặc cô khi muốn chọc tức Nguyệt Hàm,nhưng thấy thái độ im lặng cô phần nào cảm thấy vui,nghĩ hần hần đã chịu chấp nhận cô.

Max muốn đứng lên,nhưng trong sắc mặt Bội bội nhợt nhạt lại mềm nhũn,điều làm hần kiên trì chịu cho bội Bội tự tung tự tác là muốn xem Nguyệt Hàm ghen.

Không phải hần muốn biết con gái ghen thế nào,bao năm qua không ít phụ nữ bên cạnh hần muốn giành giật hần mà nổi đủ con ghen tuông phiền toái,những cô gái không biết an phận hay hờn ghen hần điều bỏ mặc.Nào ngờ giờ hần lại muốn phụ nữ ngọc trước mặt hần giận dữ vì hần thế mà thật khó.

Nguyệt Hàm chỉ gật gù,gióng như tỏ vè đã rõ:---Lão đại,anh đúng là tới tuổi lấy vợ rồi, bao năm qua phụ nữ theo anh không ít giờ đột ngột muốn có vợ trẻ.

“Con nha đầu này thái độ vậy là có ý tứ gì”Max mím môi,anh mắt như muốn xé gương mặt ngây ngô của Nguyệt Hàm ra.

Bội Bội cũng ngẩn người,nhìn Nguyệt Hàm mà chau mày,cô suy nghĩ“Chả lẽ mình đoán sai,chi có Max là đang dành tình cảm đơn phương cho cô ta ư,thái độ cô ta như thế thật đáng ghét”

-Thôi không phiền hai người,tôi ra ngoài đây_Noi xong Nguyệt Hàm vội quay đi khỏi.Một câu cũng không chờ nghe Max nói.

Max tâm trạng bây giờ lúc nóng lúc lạnh.” Nguyệt hàm cô nếu không thích hẳn tại sao lại mạo hiểm cùng hẳn. Tại sao lời yêu thương hẳn cô cũng không nói. Cô chấp nhận đề hẳn cho người khác sao.”

LaNat im lặng đứng chờ Max trả lời nhưng vẫn không hồi đáp, ông lại kiên trì nói- Max cậu nghe tôi nói không. Bội bội là con gái ruột của tôi, tôi biết nó không nhận người cha này, nhưng tôi thì rất sợ nó bị tổn thương. Nó vì cậu mà chịu đủ cách để cai nghiện, có vẻ nó rất thích cậu. Nếu cậu không muốn cưới nó thì đừng nên đùa giỡn với nó.

Hơi thở mạnh. Tấm lưng lớn từ từ xoay lại, một đôi mắt sâu đen lấy mạng thần sắc của 1 tên diêm để sắc lạnh. Khiến LaNat vừa nhìn vào đã run nhẹ người, ông liền lãnh tránh không nhìn vào cặp mắt của hẳn nữa.

Max nghiêm giọng lạnh- Chuyện đó bây giờ không phải vấn đề, mau chóng tìm cách rời khỏi đây. Trước khi đồng bọn của tên buôn lậu tới đây. Số hàng vẫn còn ở đây thì sẽ còn thu hút nhiều kẻ tìm đến.

- Cậu nói đúng, Max! _ Một giọng nói từ phía vọng tới, tiếng bước chân càng gần.

LaNat và Max hướng tia nhìn ra nơi phát ra âm thanh. LaNat cau mày.

- Lão già ông đến đây làm gì, chưa đề tôi đến tìm ông đã muốn nạp mạng _ LaNat gắng giọng, biểu cảm hiện từ liền biến đổi thành căm ghét.

Tộc Trưởng cười khào- Cậu làm gì được tôi, con trai của ta.

Max khẽ động mi, hẳn từ đầu đã nhận ra quần khúc và mối quan hệ của họ, nhưng chưa tính là chắn chắn, bây giờ thì có thể khẳng định được.

- Khôn kiếp, ông còn dám mở miệng gọi con trai. Tôi không vì Bội Bội đã giết chết ông _ LaNat tức giận xông tới gần, nắm lấy cổ áo tộc Trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Max bước tới ra hiệu cho LaNat đừng kích động. Max nhìn LaNat lắc đầu ý buông tộc Trưởng ra. Max luôn khiến cho người khác lập tức nghe lệnh như có ma lực.

Tộc Trưởng mắt nheo nheo môi cong cong nhếch, vết nhăn lại hiện ra rõ rệt hơn. - Ta đến đây không phải nhận cha con, ta cũng không muốn có một đứa con trai vô dụng như người. Hừ--Gương mặt danh chặt xoay qua Max nói tiếp:--- Cậu là người thông minh. Hẳn sẽ nghĩ ra cách chống lại bọn người sẽ đến đây.

LaNat càng nóng giận vì bị nói thế- Lão già ông sẽ phải trả giá với những gì mình làm.

- LaNat được rồi! _ Max lại ra hiệu cho LaNat im lặng đứng sang một bên. Thần thái hẳn khiến LaNat tuy nóng giận nhưng cũng im lặng mà nhìn sang bên.

- Dựa vào đâu ông cho rằng tôi giúp ông bảo vệ tộc của ông _ Max đan tay chấp ra phía sau, lời lẽ ma mị, liếc mắt qua gương tộc Trưởng dò xét.

- Dựa vào cháu gái tôi, và chúng tôi đã cứu cậu. Đến lúc cần có 1 sự đến ơn thỏa đáng đúng chứ _ tộc Trưởng cơ mặt giãn ra, cười quý dị.

Max cười khoe- Dựa vào cháu gái ông, cô ta chưa đáng giá để tôi phải liều mạng giúp ông, ông biết rõ bọn người buôn lậu có thể lực đến đâu.

Tộc Trưởng mắt co giựt, cơ mặt nhăn lại- Ý cậu là không đồng ý, vậy cũng chưa chắc cậu sống ra khỏi đây.

Gương mặt sắc lạnh, giọng ám muội--- Tôi vẫn chưa nói xong, tôi không phải là người có ơn không trả. Có điều, ông đã lấy mất cơ hội để tôi trả nợ. Ông muốn ép tôi ở đây mà muốn dụ tôi đưa Trịnh Nguyệt Hàm vào con đường chết, đừng nói tôi ông không biết trên núi không có nước thiêng mà có nước độc.

Lộ ra khuôn mặt con rắn độc, đôi mắt già thâm sâu ngoan độc nhìn Max- Nhưng ngươi là người gián tiếp hại cháu gái ta thành ra như bây giờ, phần trách nhiệm chã lẽ người phụ nhận.

Max lúc này im lặng, âm thanh trong bầu không khí đầy căng thẳng này dường như chỉ nghe được tiếng suối chảy và tiếng lá xào xạc.

- Ngươi đồng ý cưới Bội Bội, một người đàn ông kiêu ngạo như người hẳn phải để lời hứa lên làm đầu. _ tộc Trưởng tìm ra nhược điểm của hẳn là lời hứa, một con người khí chất phong thái uy quyền đều trọng nhất là lời hứa. Một câu đã nói chắc như đinh đóng cột.

-Lão gái ông thật gian xảo,ép Max lấy Bội Bội chỉ để có lợi cho ông,còn hạnh phúc Bội Bội thì sao,nó sẽ hạnh phúc khi lấy người không yêu nó._LaNat lớn giọng trách mắng,hắn là ông không thể nghe tiếp những lời lẽ vô lí của tộc Trưởng

-Nhất định tôi sẽ hạnh phúc._Bội Bội từ đâu lớn tiếng khẳng định.Gương mặt đã trở nên hồng hào hơn.

-Bội Bội _LaNat giựt mình gọi tên con gái.Nhưng rồi LaNat lại bước lùi cuối mặt xuống không dám nhìn Bội bội,là vì sợ cô gái mình thấy sẽ kinh sợ,hay ông sợ nhìn thấy đôi mắt chán ghét con gái mình dành cho.

-Max,anh đồng ý kết hôn với em đúng không.Anh sẽ ở lại bên cạnh em._Bội bội vẻ mặt đáng thương,ánh mắt đầy hi vọng nhìn Max.

Cô nghĩ bản thân có thể giữ Max ở bên cạnh mình,cô cố tỏ ra tội nghiệp để lấy động lòng hắn.

-Tôi đồng ý với điều kiện các người cứu Nguyệt Hàm,nhưng cuối cùng lại đẩy vào chỗ chết,không may mắn gặp LaNat cô ấy và tôi đã mất mạng.Các người còn muốn tôi chịu trách nhiệm_âm thanh không mặn cũng không nhạt.Mang sự hắc ám âm trầm rợn người.

Bội bội giật mình!

Nếu lấy cánh tay hắn.

-Cô gái anh thích rõ ràng là không có tâm ý.Anh còn cố bảo vệ làm gì.

Max quát:-Im ngay!

Điều Bội Bội không khôn khéo là chọc vào điều hắn thấy khó chịu lại bị phản phui trắng,bởi hắn cũng không kiểm soát được tâm tính khi nhắc đến Nguyệt Hàm.

Bội Bội dù bị một phen giựt mình nữa,nhưng cô vốn ngang bướng không dễ thua thiệt,cô không muốn phải thua Nguyệt Hàm.Cô cho rằng xin đẹp cô không thua kém,lạnh lợi và khả năng ứng biến so ra chưa chắc cô và Nguyệt Hàm ai hơn ai.

-Em thì thua gì cô ta,em không xinh đẹp bằng sao.Em trẻ hơn lại thông minh hơn bà gốc đó.Cả tâm tình anh cũng không nhận ra.

-Chuyện tôi đến lượt cô xen vào._Max cao giọng rống đe,không nên gây hấn với hắn,hắn đã nhìn như thế là quá đủ.

Nhìn gương mặt điển trai,hàng lông mày rậm chau lại,đôi mắt đen sâu hút đôi long mi dày sụp xuống lạnh lẽo.Bội Bội thấy nhói lòng Cô thật mê luyến người đàn ông này.

Chưa kịp để ai lên tiếng,bầu không khí lại bị pha 1 vờ khi nghe thấy tiếng thét.

--Nguy rồi, nguy rồi bọn người lạ đến giết những người trong tộc ta rồi.Tộc Trưởng! _Tiếng gọi thất thanh từ xa,một tên đàn ông da đen môi dày hớt háy chạy tới mặt đầy hoảng sợ.

Cả đám liền nhìn nhau.Lập tức trở về.

Nguyệt Hàm mặt nghiêm lạnh,xông lên đánh bọn người kia.Những tên kia điều có súng.Nguyệt Hàm chỉ tay không.

Cô giờ cao chân đánh vào tay cầm súng của 1 tên rơi xuống ,cô nhảy tới chụp lấy khẩu súng.Lạnh lùng dứt khoát bắn vào ngực từng người,nhanh như chớp hạ được 5 người.

Cùng một lúc ac 3bọn xông lên.Cô lấy đà phóng lên đập vào thân cây giờ chân dài đá vào đầu 1 tên.Tránh đạn phải dùng rất nhiều kĩ thuật,cơ thể cô vốn rất dẻo,cộng nghe âm thanh rất nhanh nhạy.Không mất mấy giây,bắn dứt điểm từng người không để lệch viên đạn nào.

Max vừa tới nhanh chóng vào cuộc.

Thủ pháp còn mau hơn cả Nguyệt Hàm,làm ca 3bọn kia không thấy đường phản ứng mà tránh,chỉ vừa giờ súng đã bị bẻ cổ tay sung vừa bóp cò trúng ngược vào ngực,hạ một lúc 3 tên không mất nhiều sức lực.

Bọn họ thấy không ổn liền ý rút chạy.Vừa kịp tên cầm đầu bọn đó xuất hiện.

--bóppbóp—Tiếng vỗ tay.

-Hay lắm,đến tận đây cũng có thể gặp được Max có duyên thật đấy_Giọng nam nhân nghe thần thái không thua Max là bao.

Max nheo mắt:-Thiên Thất!

Nguyệt Hàm cũng ngạc nhiên vô cùng,nam nhân trước mặt quá rất quen thuộc,cái tên cũng rất quen nhưng lại không rõ gặp ở đâu.Đúng là bà cô đang trí,đơn giản là những gì cô không quan tâm thì cô tổng nó ra khỏi bộ nhớ.

-Người đẹp,cô cũng ở đây!_Nụ cười như thiên thần lung linh dưới ánh nắng làm Thiên Thất đẹp đến mê hoặc.

-Tôi quen anh à!_Nguyệt Hàm ngây ngô hỏi.

Về mặt của Nguyệt Hàm làm Thiên Thất vô cùng sốc.:-Sao cô cứ quên tôi là ai thế,não cô chỉ bằng con ca 1 vàng thôi sao?

-Người..ngươi_Nguyệt Hàm tức giận,đỏ mặt bước tới định đánh Thiên Thất một trận.

Max kéo tay cô lại.Bàn tay lạnh nắm lấy đôi tay nhỏ,vừa vô tình nắm lấy lại muốn siết chặt vào mà giữ trọn.:-Nguyệt Hàm em yên lặng đi!

-Thiên Thất,ra số hàng khủng này là của MaSet các ngươi à!_Max nói giọng rất bình ổn.:-Dù sao hàng không phải của Sát Bang,bọn MaSet các ngươi không cần phải đi đòi,bọn ra không muốn kìm chuyện vào.

-Đừng nói thế chứ,cậu chủ nhỏ.Không nên phân biệt Maset hay Sát Bang.Ông chủ cũng sớm muộn giao Maset cho người quản thôi mà._Giọng đầy châm biếm,nái tóc vàng óng bay rối trong gió làm hắn trở nên ma mị ẩn hiện vẻ đẹp của ác quỷ có gương mặt thiên thần.

-Nếu muốn giao cho ta hẳn đã không đưa ta đến tận đây.Ngươi đừng thách thức lòng nhẫn nhịn của ta.Thiên Thất Âm thanh chậm rãi trầm trầm nghe như tiếng nói của Dã Vương khi gọi tên Thiên Thất.

-Đầu suốt mấy năm qua,Max ngươi rõ không thể thắng nổi Ông chủ,sao còn ngoan cố đối đầu làm gì chứ!_Thiên Thất cười khoe,giọng chút chế giễu.

-Ta chưa chết chưa thể gọi là thua._Max giữ khuôn mặt vẫn như cũ,lời nói Thiên Thất không thể khiến hắn chuyển biến thần sắc.:----Ngươi không mau đem số hàng lần này đi,để bọn hình cảnh quốc tế đánh hơi được,trở về chuẩn bị nộp đầu cho Dương gia đi.

-Không thể mang đi dễ như vậy,giết đi cánh tay phải đắc lực của ta phải xử lý rõ ràng chứ_Thiên Thất nhếch môi.:-Giao người ra tay bắn chết Thất Phù (Tên râu rậm cầm đầu buôn lậu đã chết) ra đây đây.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

-Sao,anh trai kiểm tôi sao?_Nguyệt Hàm kiêu căng hất mặt lên tiếng.

Về mặt ngang nhiên không sợ của Nguyệt Hàm Thiên thất thấy bật cười.:-Ra là cô,vậy phải mang cô theo rồi.

--Không được,thử độn tới cô ta xem_Max giọng lạnh lẽo,phù đầy sát khí.

-Max anh nên biết tình trạng hiện giờ của anh,gióng như rắn mất đầu.Không làm gì được tôi đâu.

-Phải thử xem ta sẽ làm gì được ngươi không?_Max thông thái ngao nghể,đáng đứng sừng sững vẻ mặt tự tin.Khí chất làm Thiếu Thất đa phần phải nể mà e dè.

-Chắc..Chắc Đầu nhau thế này giành một cô gái không phải phong cách của Max chút nào_Thiếu Thất ra vẻ chau mày,gãi gãi cảm như tò mò nhưng thật ra đang châm biếm

-Nếu tôi theo anh thì sẽ trở về nhà được chứ_Nguyệt Hàm lên tiếng cắt ngang,lời nói khiến ai cũng giật mình to mắt.

-Nguyệt Hàm,em lại nghĩ ra trò gì nữa hả?_Max lớn giọng.Hắn không ngờ cô lại nói như thế,nhưng hắn cho rằng cô đang đùa hay nghĩ ra thứ gì mà không ai đoán nổi.

-Trò gì chứ,lão đại anh cũng ở đây lấy vợ rồi,chi bằng tôi đi trước_Giọng Nguyệt Hàm tuy hơi ngờ nghệch tương như cô ngốc đang nói chuyện,nhưng thật ra có phần trêu chọc.

-Em.!!_Max nổi cả gân tay,sát khí liền nổi lên,mặt tối sầm,bóp lấy tay Nguyệt Hàm siết mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Thiếu Thất cười tươi, bước đến gần Nguyệt Hàm. Tay chạm nhẹ vào lọn tóc cô, trong mờ ám---Tôi còn sợ cô sẽ không đồng ý, thế này thì tốt rồi. Tôi luôn thích những cô gái thông minh và biết thức thời như cô.

Max càng tối sầm mặt, lòng tức giận không phải chỉ vì Thiếu Thất hành động mờ ám với cô, mà do chính cô cũng không phản ứng lại, chỉ đứng im đó còn mặc cho Thiếu Thất đụn chạm.

Thiếu Thất vừa muốn sờ vào đôi má hồng mịn màng của Nguyệt Hàm thì đã bị ngăn lại đột ngột. Bàn tay Max nắm chặt như muốn bẻ từng khớp xương của Thiếu Thất ra lập tức.

Cái khiến mọi người khó thở nhất là trong tình hình này cả gương mặt nổi giận của Max của không có mà thay vào sự lạnh băng như dây hàn băng ở Bắc cực có thêm bão tuyết.

Một âm thanh rất thấp nhưng đủ mạnh mẽ và uy lực cắt thật nhẹ, cộng thêm đôi mắt hấn hấn ra tia máu mang 1 luồng sát khí:- Thiếu Thất, đủ rồi!

Thiếu Thất dù cũng rất kiêu ngạo và hiếu chiến, nhưng trước thái độ của Max hấn như bản năng mà rút tay về. Có thể Thiếu Thất hấn nể hoặc hay đang sợ khí chất của Max.

--Phạch—Phạch—Phạch---

Tiếng máy bay đang ngày càng rõ.

Âm thanh lớn vọng phía trên khiến mọi người chú ý ngước lên.

Max nhíu mày:- Không chỉ có bọn người nhanh mà ta nghĩ bọn chó săn cũng không thua kém.

Thì ra là tiếng máy bay của cảnh sát quốc tế, họ đã tìm ra được nơi đây.

Tất cả đều nhìn nhau lo sợ.

Có điều lạ là Tộc Trưởng lúc này đã nhanh chóng biến mất.

Nguyệt Hàm nhanh mắt thốt lên:- Lão Tộc Trưởng trốn rồi.

Thiếu Thất và mọi người bắt đầu hoảng và nhanh chân tìm đường thoát.

Ai cũng chạy đi. Thế mà tình cảnh này lại giờ khóc dở cười với Nguyệt Hàm. Thiếu Thất cả Max đều cầm tay Nguyệt Hàm kéo đi cùng lúc.

-Shit! hai người đừng kéo nữa tay tôi sẽ đứt ra thật đấy! _ Mặt cô méo đến không biết xử lý ra sau, bị hai tên đàn ông kéo theo hai hướng. cô như sợi dây thừng để cho hai tên nam nhân chơi trò kéo co vậy.

Bội Bội thấy thế liền nắm tay Max:- Đây không phải lúc để anh giành giật đâu. Mau theo em.

Thấy gương mặt tuấn tú đang chặt không một ý định muốn buông, Thiếu Thất mới đầu đã nhất quyết muốn giành nhưng nghĩ tình hình này căng thẳng vừa định buông tay Nguyệt Hàm ra. Lập tức bất ngờ vì Nguyệt Hàm đã nắm lại, và giằng tay Max ra.

Ánh mắt cô nhìn Max khiến Max như có gì đó hụt hẫng và thất vọng vô cùng.

Nguyệt Hàm quay đi chạy cùng Thiếu Thất. Trong khi Max vẫn còn để bàn tay mình giữ không trung, hơi ấm Nguyệt Hàm vẫn còn trong lòng bàn tay hấn, sao tim hấn lại thấy đầy hụt hẫng thế này.

Thấy tình hình bọn người cảnh sát quốc tế đã đáp xuống, Bội Bội cùng LaNat kéo Max chạy đi.

Thiếu Thất và Nguyệt Hàm chạy hướng đông còn đám người Max đi hướng tây.

Nguyệt Hàm thấy thiếu thất rõ ràng không rành đường rừng, chạy lòng vòng mãi. Cô nóng giận kéo Thiếu Thất lại.

-Tên kia, không biết đường thì đi đứng lại đi còn lấy sức.

-Vậy cô biết đường đến chỗ cất số hàng đó sao._Thiếu Thất tò mò hỏi,có phần thờ mạnh vì mệt.

-Người điên sao,đến chỗ cất số hàng làm chi._Nguyệt Hàm quát :-----Muốn bị tóm cả lũ à.

Thiếu Thất liền hiểu ý cô,nếu đến tìm số hàng chẳng may bọn cảnh sát bắt được,lúc đó có chạy tội cũng khó.

--Đứng im—

Từ phía sau hai người bị một người chỉ súng vào.

Ánh mắt cả hai căng thẳng liếc nhìn nhau.Nguyệt Hàm dùng mắt ra hiệu với Thiếu Thất,chờ tên cảnh sát kia bước tới gần.

--Rắc---Bốp---Hự

Tay cầm súng của tên cảnh sát vừa tới gần , Nguyệt Hàm quay nhanh nắm tay tước cảnh sát vật xuống đất.Súng rơi ra đất,cô lập tức dùng chân đá lên rồi chụp lắt cây súng chắc trong tay.Mặt l5anh ánh mắt không một chút long lanh ngậy ngó nữa mà giống như một tên sát thủ máu lạnh.

--Cạch—cạch—

Mạnh tay lên đạn---Đùng—

Thủ pháp chưa đầy 1 phút đã khiến tên cảnh sát không kịp trở mình liền bị 1 phát đạn vào giữa trán.

-Giỏi lắm,không mất 2 phút đã xử lí gọn!-Thiếu Thất có phần ngạc nhiên,lòng hăm mộ thủ pháp và cách ra tay máu lạnh của Nguyệt Hàm,hắn biết rằng cô không phải người dễ đối phó rồi.

--Xoạt—Phụt---

Vừa dứt câu đột ngột Nguyệt Hàm dùng đôi mắt sắc bén lướt qua gương mặt Thiếu Thất,con dao chưa kịp nhìn rõ đã phóng tới.Làm Thiếu thất cũng một phen hoảng vía.Nào ngờ quay lại tên cảnh sát phía sau đang bắn tia bị Nguyệt Hàm phát hiện rút con dao trên đùi phóng vào trán tên cảnh sát nằm vật ra đất.

Thiếu thất cứ tưởng đầu mình mất mạng rồi,con dao vừa xoạt ngang qua tai ,may mà chỉ rơi xuống vài cọng tóc.:-Này,khi nào cô ra tay phải ra dấu chứ,thế này thì tôi không sống nổi đâu!

-Thôi lải nhải đi,tiếng súng lúc này đã kinh động bọn họ rồi.Tìm chỗ trú đi,ngày mai hẳn tính chỗ gần nhất đến máy bay của anh đâu._Nguyệt Hàm trở nên mặt lạnh,đôi mắt không chút biểu cảm,cầm khẩu súng bỏ vào người phòng thủ rồi quay lưng đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Max lúc này nghe được tiếng súng nổ,đáo được Nguyệt Hàm và Thiêu thất đã va chạm với bọn cảnh sát.Hắn nhanh chóng cùng La nát và Bội Bội đi con đường lên núi.

Bội Bội rất lanh lợi,dùng con đường tắt đi rút ngắn thời gian lên núi,đánh lừa bọn cảnh sát.

Đột ngột giữa đường bị tấn công.Bị bao vây vòng tròn.Max Bội Bội và LaNat đứng sát vào nhau mỗi người một hướng.Ai cũng có năng lực riêng của mình.

Max thì có thể nhanh chóng hạ được nhiều tên nhưng để bảo vệ 2 người kia không thể cứ đánh mãi,mà phải bỏ chạy.

Max ra dấu kêu LaNat kéo Bội Bội ra chạy trước,để mình đối phó bọn kia.

-Ông làm gì vậy,buông ra,Max còn ở đó tại sao lại lòi tôi đi chứ_Bội Bội quát lớn lòng nóng giận vô cùng,giằng tay khỏi LaNat.

-Con đừng lo,Max có thể ứng biến được,cậu ta không dễ xảy ra chuyện đâu_Lanat không để tâm sự giận giữ của Bội Bội còn cố trấn an cô.

-Im đi,tôi phải quay lại đó

LaNat thấy bội bội định chạy đi liền hét cách đánh ngất cô đi.

Sau chập tối gặp nhau đến được hang động.

LaNat chạy đến chỗ cất hàng.Mau chóng đổ số dầu lửa và gồm nhặt những bó rom cả những thứ có thể đốt cháy

-Chúng ta phải tiêu hủy số thuốc phiện này,nếu không hậu quả khó lường_Ông vừa làm vừa nói rất nhanh tay

Max lập tức ngăn lại.

-Cậu sao thế,chẳng lẽ cậu muốn có nó sao._LaNat cho rằng Max cũng là người buôn bán trong xã hội đen,số hàng lớn thế này Max muốn ôm trọn hay sao.

Khuôn mặt điển trai ẩn hiện sau ngọn đuốt lập lòe lại mang nét lạnh lùng ngang tàng.Hắn khiến người ta cảm tưởng đến một tên ma vương nhưng lại vẫn quyết rũ.

Giọng lạnh nhạt cắt:- Không thể đốt,số lượng thế này nếu đốt sẽ làm chú ý bọn chó săn.

LaNat liền giục mình hiểu ra,dù có suy tính thế nào cũng không bằng Max nghĩ,LNat mím môi lo lắng--VẬY..VẬY phải làm sao.?

-Số hàng này gần bên hồ nước độc kia đúng không?

Nghe Max hỏi LaNat liền hiểu ra dụng ý của Max.

-Tộc Trưởng,ra đây là nơi nghiên cứu thuốc của ngài sao..haha..xem ra người rất coi trọng các bảo bối này rồi._Thiếu Thất cười khẩy,tiện tay sờ vào lọ thuốc để trên khay.

-Không được đụng vào.!

Đây là tầng ngầm cất giữ và bảo chế thuốc của Tộc Trưởng,cả đời chỉ biết coi thuốc là tính mạng,lúc gặp nguy hiểm liền đến để bảo vệ chúng như tính mạng.

-Sao hai người biết được đây!

-Vô tình lượm được bí kíp rồi._Thiếu Thất vuốt vuốt cằm như thích thú.

--Cạch—Cạch—

Nguyệt Hàm không chút biểu cảm nào súng liền kéo lên đạn.

-Không nói nhiều,mau dẫn chúng tôi đến lối thoát.▽_Đôi mắt cô lạnh lùng đến đáng sợ.

Tên Tộc Trưởng quả là rừng càng già thì càng cay.Muru mô xảo huyết, lão giả vờ dẫn cả hai ra lối thoát nhưng lại đẩy vào cái hố đã giăng sào.

Bên phía Max.

Hắn sau khi giải quyết xong những số hàng thuốc phiện trong gương.

-Các người ở đây đi, tình hình bên ngoài tôi sẽ quay lại_Nhìn LaNat và Bội Bội Max lạnh nhạt nói.Đôi chân cũng lập tức làm theo quay bước đi.

Bội Bội vội vàng nắm lấy tay Max, trên gương mặt là sự lo lắng, cả sự hụt hẫng. Max muốn quay lại tìm Nguyệt Hàm, tâm tư hẳn rõ ràng như thế làm sao không nhận ra, dù giữ chân hắn ở lại nhưng lòng hắn luôn đặt nơi Nguyệt Hàm. Bội Bội im lặng nhìn Max trong đôi mắt chứa đựng sự bi thương và cả hi vọng Max sẽ đổi ý.

Khả năng độc thấu suy nghĩ người khác của Max cũng thấy được trong đôi mắt thống khổ kia long lanh ngấn nước muốn níu kéo hắn. Hắn đối với cô gái nào cũng bằng thái độ vô tình và dứt khoát. Lúc trước là vì hắn không tin vào thứ gọi là tình cảm phạm tục chỉ là người lợi dụng nó để thỏa mãn tâm tính, còn bây giờ hắn lại vì một cô gái phá bỏ suy nghĩ khô cứng kia mà từ chối những người đàn bà khác.Nên hắn càng thêm vô cảm và lạnh lùng hơn.

Giật khỏi bàn tay nhỏ bầu chặt của Bội Bội. Một câu hắn cũng không nói chỉ quay mặt bước đi ra khỏi hang thật nhanh.

Không rõ từ lúc nào đôi mắt ấy đã đắm lệ tuôn trào.Lòng Bội bội như bị xé nát.LaNat liền đau lòng thay con gái nhưng chẳng nói được lời nào mà tới đỡ lấy con mình an ủi.

-Tránh ra đi,không cần ông thương hại_Bội bội như đem oán hận mà trút lên người LANat, cô đẩy LaNat ngã cuống đất.

Trong ánh mắt Ông chứa đầy sự bất lực,lòng ông còn đau đớn hơn cả con gái mình.

-Đừng chạm vào người tôi.Tên dị nhân, đừng tỏ ra như an ủi, mau đưa Max về đây với tôi còn tốt hơn.

--Bội Bội À!.._LaNat Luồm cồm bò dậy,gọng nặng nhọc nhưng đầy sự lo lắng và yêu thương khi gọi tên con.

Hắn điên cuồng chạy đi tìm Nguyệt Hàm, lòng vừa khó chịu vừa thấy lo lắng. Hắn chưa bao giờ yên tâm để Nguyệt Hàm rời khỏi tầm mắt của hắn.

Tại sao cô lại mạo hiểm tính mạng để lên máy bay cứu hắn, tại sao lại cứu hắn khi cô luôn nói ghét hắn cay đắng vì hại đời cô.Hắn tự cao cho rằng đó là vì cô yêu thích hắn. Nhưng giờ khắc này cô chọn lựa đi theo tên đàn ông khác, chưa khi nào lòng hắn thấy nhói đau như giờ,ngay cả khi hắn đối mặt với cái chết cũng không sợ hãi thế sao giờ hắn lại sợ hãi khi người con gái kia không còn trong tầm mắt hắn, hắn không thể bảo vệ,cô không bên cạnh hắn.Tâm tư hắn đảo lộn cả lên.

Không đúng lúc bọn người đặc công đột ngột bao vây hắn.Gương mặt đầy sát khí, đôi mắt sụp xuống.Như tia chớp tốc độ ảo ảnh của hắn khiến một tên lập tức đang đứng chuẩn bị tư thế bắn lại ngã ùng ra đất.Tất cả hoảng loạn nhìn đồng đội liền hành động xông tới.Max cướp được súng.

--Cạch—Cạch—

Súng đạn bay không có mất, còn người bắn thì liên tục ngã xuống. Hắn chưa để bọn họ động thủ, tốc độ di chuyển khiến chúng hoa mắt không thể nhắm bắn được liền nã súng loạn xạ, bắn trúng cả đồng đội mình.

--đùn—đùn...đùn...

Không mất quá lâu hắn giải quyết xong bọn người kia.

--Nguyệt Hàm!

-Khôn kiếp,tên Lão gia chó chết đó dám nhốt mình ở đây!_Nguyệt Hàm bị nhốt dưới cái giết sâu cùng Thiếu Thất.Cô nóng ruột đi tới đi lui.

Thiếu thất ngồi một bên,về mặt trái lại với Nguyệt Hàm rất điềm nhiên.: Cô yên lặng giữ sức đi.

Nguyệt Hàm lườm Thiếu Thất.Tên đó nói cũng có lí cô do dự một lúc rồi ngồi xuống

-Giờ làm cách gì leo lên_Nguyệt Hàm nhăn mặt.

Trên môi hắn nở cười nửa không,lời nói có ẩn ý-Sẽ có người đến đây thôi!

-Ý người là ai.Nơi này thì ai biết mà tới!_Nguyệt Hàm nheo mắt.

Thiếu Thất về mặt đều giả,nhìn Nguyệt Hàm khoảng vài giây rồi gờ gọng sờ khanh.:-Chi bằng trước lúc tên đó tới, tôi nên niếm chút mùi vị!_Thiếu Thất ám muội từ từ lại gần sát mặt Nguyệt Hàm

Đôi môi Thiếu Thất vừa chạm nhẹ vào gáy.Liên cảm nhận được vật lạnh trên thái dương.Nụ cười đều giả vẫn giữ trên môi nhưng đầu bắt đầu di chuyển ra xa.

--Cạch---Cạch—Lên đạn

Họng súng Nguyệt Hàm chỉ thẳng vào thái dương Thiếu Thất, gương mặt cô lạnh toát như cây súng kia.

-Anh nên yên phận thì hơn.

Thiếu Thất bật cười,gờ hai tay lên như đầu hàng.:-Ok!_Thân hình hắn trở về vị trí cũ mà yên phận.

Thiếu Thất nheo mắt nhìn Nguyệt Hàm- Cô xinh đẹp sắc xảo như vậy nhưng lại hay giả vờ ngu ngốc,cả hắn cũng không nhận ra...khà khà..Max ơi là Max!_Thiếu Thất cười quẩy lắc đầu,hắn buồn cười cho Max.

Đôi mắt sắc bén liếc qua Thiếu Thất,âm giọng lạnh lùng:-Không phải chuyện người quan tâm!

-Hắn yêu cô!_Thiếu Thất nheo mắt dè hoặc như một lời khẳng định.

Nguyệt Hàm lạnh mặt,hai hàm răng cắn chặt,rõ ràng tâm tư cô cũng không phận định,cô đang tránh né điều Thiếu Thất phôi bày.

Thiếu Thất quan sát gương mặt Nguyệt Hàm, tiếp tục cất giọng thật nhẹ:- Cô... động lòng rồi!

--Chát--

Dứt câu Nguyệt Hàm thẳng tay giáng cho Thiếu Thất bạt tay. Cú tát khá mạnh khiến cho mặt Thiếu Thất lệch sang một bên.

Thiếu Thất cảm giác da mặt nóng rang, sờ tay lên mặt xoa xoa, cảm đưa qua đưa lại.

Nguyệt Hàm giọng trầm thấp lạnh băng:- Tốt nhất anh nên cầm mồm, còn nói linh tinh thì súng không có mắt đâu.

Thiếu Thất cười đều 1 tiếng:- Hur.. Nếu cô gia nhập holywood hẳn sẽ tranh rất nhiều giải diễn viên xuất sắc. Trịnh Nguyệt Hàm cô đúng rất tài giỏi có thể làm Lão đại khát máu trong giới hắc đạo ai cũng kính sợ phải động tâm.

--Chậc...chậc...nếu hẳn biết cô phản bội hẳn thì thế nào nhì.haha.

Thiếu Thất nhớ lại lần gặp đầu tiên hẳn gặp cô là ở Hàm chứa, một cô gái xinh đẹp lại có ánh mắt rất lạnh lùng và tàn nhẫn. Lần thứ hai hẳn tò mò tiềm kiếm cô mà xâm nhập và địa bàn của Sát Bang lúc cô đang nằm trên giường, khi đó gương mặt cô rất mong manh và dịu dàng giống đang từ trong mộng bước ra, chẳng may bị Max phát hiện phải tránh đi. Chưa bao giờ hẳn quên 1 cô gái có hai bộ mặt Thiên Thần và Ác quỷ rõ ràng như vậy. Đến lần thứ 3, là chính cô tìm hẳn. Hẳn đã rất kinh ngạc khi bộ mặt Ác quỷ tàn nhẫn kia xuất hiện.

-Cô đến đây.. tìm tôi sau!_ Thiếu Thất đắc ý nhìn Nguyệt Hàm bước tới gần hít nhẹ mùi hương trên người cô.

Ánh mắt lạnh như tiền:- Dương lão gia, mau đưa tôi đi gặp ông ta.

Thiếu Thất đang hưởng thụ mùi hương ngọt ngào liền mở to mắt giật mình. Không khỏi nghĩ mình nghe lầm.

-Tại sao cô muốn... gặp lão gia.

-Tôi cần báo cáo cho anh biết sao!_ Đôi mắt vô cảm liếc qua nhìn Thiếu Thất lạnh giọng.

-Vậy thì dựa vào đâu tôi đưa cô đến gặp Dương Lão gia!_ Thiếu Thất khoe môi cong lên thành một đường rất đẹp.

-Dựa vào tôi sẽ giúp Ông ta đạt mục đích._ Lời cô nói rõ ràng, không ấp úng lại rất tự tin. Cô hoàn toàn khác với gương mặt xinh xắn đáng yêu như búp bê giữ trong nhà kính mà người ta nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Thiếu Thất nhớ lại lúc đó, tới giờ hẳn cũng không thể hiểu tâm tư người đàn bà này.

-Rõ ràng cô bất chấp nguy hiểm cứu Max, nếu lúc đó cô không leo lên máy bay mạo hiểm thì tôi đã không khẳng định cô yêu hẳn. Tại sao hôm đó cô lại đến gặp Dương lão gia, cô thảo thuận điều gì với lão gia. Tôi thật rất muốn biết_ Thiếu Thất sờ sờ cằm, mắt hiếp lại quang sát cô.

Nguyệt Hàm bóp chặt tay thành nắm đấm, cô nhắm nghiền mắt. Tự bản thân cô cũng đang hỏi, Tại sao cô lại đại dốt như vậy, nếu cô biết trước cha cô hại chết Mẹ hẳn thì cô đã không oán hận hẳn hại cô. Cô từng thề với lòng sau khi trả thù cho cha giết Tống Hào, người cô muốn tận tay giết chính là Max Lão Đại của sát bang. Cô nhớ cái hôm đầu tiên cùng hẳn, nhìn đôi cánh đen trên lưng hẳn và chiếc lông vũ trên người cô. Hẳn đã nói cô mãi mãi thuộc về hẳn, cô không cho phép câu nói ấy xảy ra, cô muốn rời khỏi hẳn, cô đã hứa như vậy và chịu đựng con người độc tài đó. Cuối cùng cô đã sai, cô đi sai đường rồi. Nếu như Phúc hoàng nói cô biết sớm hơn, biết hẳn hành động tàn nhẫn với cô như vậy trong 5 năm qua là vì trả thù cho mẹ hẳn.

Cô căm ghét cái dòng tròn thù hận, ân ân oán oán. Người giết ta thì đòi sau ta trả. Cô cười cay đắng, lòng cô đầy tan nát. Thì ra hẳn đã bao lần dung tha cho cô, cứu mạng cô, cô lại cho hẳn đang hủy hoại cuộc đời cô, cô đã làm hỏng mọi thứ. Cô nghĩ cái hôm trước khi vụ việc cướp hàng trên máy bay xảy ra, cô đứng trước đầu xe hẳn, cô tự nguyện chết dưới tay hẳn. Khi cô gặp chuyện, trong hoang mang trí nhớ cô điều nghĩ đến hẳn, mong chờ hẳn đến cứu cô.

Lòng cô tan nát đến lạnh giá. Giọt nước mắt trong bóng tối từ từ lăn xuống, Thiếu Thất không nhìn ra giọt nước ấy. Chỉ cảm nhận gương xinh đẹp đang chịu đựng giằng xé, ẩn hiện sự tan vỡ trong lòng cô

Thiếu Thất thờ nhẹ, than dài một tiếng rồi ngã người ra.--- Hoiiiiii Đúng là đàn bà thật rắc rối. Max mà biết cô đồng lõa lập ra âm mưu cướp vũ khí trên máy bay lần này, đẩy hẳn rơi vào nguy hiểm, thật không biết tên ngạo mạn đó sẽ thế nào nhỉ. _Thiếu Thất nói tới đây nụ cười nửa miệng xoay qua nhìn thái độ Nguyệt Hàm, nói tiếp câu cuối:-Hắn sẽ là rất thú vị.

-Ta không giống người, đừng mang ta và bọn người các người chung một thể. _ Cô găng lên tiếng, Ánh mắt hun dừ.

Thiếu Thất chỉ bật cười:- Cô đừng nói với tôi tên Lạc Thần và cô không có liên quan.

-Không, chính ta cũng không biết hẳn ta là nội gián trong Sát Bang. _Cô khẳng định chắc nịch, thêm phần day ghỉn:--- Nếu quay về được ta nhất định để tên khốn đó chết đau đớn nhất.Khiến bọn ta rơi vào tình thế này thật không thể tha thứ được.

Nguyệt Hàm tức giận, nghiêng răng nghiến lại, không phải do tên Lạc Thần hãm hại họ phải rơi xuống máy bay, khiến cô xém chút bị bọn người rừng cường hạo, lại bị trúng độc khổ sở, chịu đựng nhiều như vậy hận ngay bây giờ không thể bắn nát sọ tên khốn Lạc Thần.

-Xem ra cô không biết việc Lạc Thần là người của Dương lão gia. _Thiếu Thất nhìn thấy lửa hận Nguyệt Hàm ngùn ngụt như thế cũng tin chắc cô không qua mặt hẳn nói dối làm gì.Thiếu Thất gãi cằm-Nhưng ta chắc chắn một điều, Dương Vĩ hẳn biết.

Nguyệt Hàm ngạc nhiên, căng mắt xoay qua nhìn :-Người nói Max biết!

Về mặt ám muội khó đoán của Thiếu Thất Làm Nguyệt Hàm có chút ngờ vực.

Thiếu Thất nheo nheo mắt:- Cho cô biết trên đời này không phải chỉ có Dương Vĩ hẳn là tài giỏi, quản được hết mọi chuyện. Cao tay hơn hẳn là Dương lão gia biết cách xử môi.

-Ý người là, Max biết rõ Lạc Thần là người của Dương lão gia, và ông ta cũng biết rằng Max không phải kẻ mù không đoán ra, nhưng vẫn để Lạc Thần bên cạnh chờ thời cơ. Tại sao chứ? _Càng nói Nguyệt Hàm càng thấy lẫn lộn rắc rối.

Thiếu Thất thờ dài chán ngắt, ngã đầu ra sau đáng ung dung như không lo nghĩ chuyện mình đang ở trong tình cảnh nào:-Hãy...cô gái thật ra cô ngốc thật hay giả đây.Có lúc cô rất thông minh và khôn ngoan, sao giờ lại ngêch ra như thế chứ.!. Vì hai cha con họ muốn đầu trí kẻ nào cũng hiểu thắng ngạo mạn. Dĩ nhiên Dương Vĩ muốn dùng chiêu gây ông đập lưng ông. Để Lạc Thần ở lại vừa theo dõi vừa tìm thông tin về phía Dương lão gia, giăng ra 1 cái bẫy khác để Lạc Thần hẳn ngơ ngác vẫn cho là mình rất thông minh gạt được Lão đại mà lơ là, đáng lý ra trận này Dương Vĩ đã thắng Dương lão gia rồi...Chắc Chắc..

Thiếu Thất miệng cười điệu, nói tới câu cuối lại luyến tiếc chặc lưỡi.

Nguyệt Hàm nheo mắt:- Người nói đáng lý lần này Max đã thắng, xàm bảy thắng thì đã không bị rơi vào tình cảnh này.

--Nguyệt Hàm ơi là Nguyệt Hàm. .haha.. cô quên rằng cô cũng nhúng tay vào vụ này sao. Vụ chuyển hàng lần này, ngoài cô , Dương Vĩ và tên ngoại quốc Lowrand biết thì còn ai biết chuyển giao dịch vũ khí trên không này chứ.

-Phập—Tim Nguyệt Hàm như bị đâm xuyên qua, vương đôi mắt tuyệt vọng , cô như nhận ra chuyện mình làm dường như quên bèn đi mất, có lẽ do gần đây quá gần gũi Max quá thân mật cùng hẳn mà quên đi mục đích ban đầu của mình, tìm cô hẳn đã lạc đường mất rồi.

Cô nhớ ra.

-Cộp—Cộp---

Tiếng gót giày vang lên ngày càng rõ.

Hướng đến chiếc ghế lớn bằng da bò bóng loáng sang trọng.

Giọng nói lạnh nhạt cất lên rất nhẹ:-Dương lão gia.

Giương mắt lãnh đạm có nét tựa hồ quen thuộc , tóc đã thành muối tiêu.Có điều cặp mắt già vẫn rất sống động, ngạo nghễ.:-Cô là ...người đàn bà của tên tiểu tử đó?

Âm thanh nghe trầm luân uy nghi, nhưng cách nói lại mang phần châm biếm xem thường.

Nguyệt Hàm cười nhạt, có chút trả đũa treu chọc -Tôi đến không phải ra mắt con cháu đâu. ... ---Bỏ ngoài tai câu nói kinh thường, vẫn vào vấn đề chính là hơn phải lòng vòng miệng lưỡi với lão: Tôi có thể giúp ông triệt tiêu thứ ma Zông thấy chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95

Dương Lão gia mắt khẽ giựt, một chút hài lòng với thái độ lạnh lùng và thẳng thắn của Nguyệt Hàm, ông cười khoé lộ ra vết chân chim ở đuôi mắt.:-Cá tính lắm, nhưng nên suy nghĩ kĩ trước khi nói chuyện với người lớn tuổi, không phép tắc.

-Bỏ qua đi, với ông thì quan trọng việc lễ phép à. Chẳng phải ông luôn đặc lợi ích lên làm đầu sao.Bây giờ có việc lợi muốn bàn ông nhận không._ Mang khẩu khí cao rất tự tin, không một chút sợ hãi mà nhìn thẳng Dương Lão gia.

Dương Lão gia 7 phần thích thú 3 phần kinh ngạc với tính cách của Nguyệt Hàm,có lẽ đây là cô gái rất ấn tượng mà ông biết, dám nhìn thẳng vào mắt ông mà không rụt rè sợ hãi.Ông tự ngầm :” Khẩu vị của tên Nhóc Dương Vĩ đúng là không tệ, có được bông hồng lại ...đáng tiếc là hoa hồng lại có gai”

-Cô dựa vào đầu để tôi chấp nhận tini một con nhóc ranh như cô đây._ Ông cười như cố ý làm khó dễ.

-Dựa vào tôi sẽ giúp ông giết chết Dương Vĩ, khiến ông không còn vật cản đường.

-hahaha.. ta mà cần đến con nhóc như cô giúp sức sao.?

Nguyệt Hàm mạnh miệng:-Việc này ngoài tôi ra, ông nghĩ còn ai có khả năng hơn sao. Dương lão gia có bản lĩnh thế nào thì cũng chưa chắc hạ được Max, chỉ có người thân cận bên hần mới dễ dàng xử lí tốt thôi.

Giọng đều đều bình ồng, mắt già sáng tinh anh nhiếp lại:-Được, Vậy để xem bản lĩnh cô tới đâu,có thể khiến tên nhóc sắc đá đó tin tưởng

Dương lão gia biết rõ tâm tính Dương Vĩ hơn ai hết,nếu không phải người phụ nữ đặc biệt quan trọng Dương Vĩ sẽ không giữ bên cạnh lâu đến như vậy,lại vô số lần bảo vệ, tuy bề ngoài lạnh lùng gổ đá. Max là kẻ không biết bộc lộ cảm xúc không để ai nhìn ra được,có điều lần này thái độ Max rõ ràng như vậy cả Lạc Thần còn nhận ra, vậy mà cô gái này lại mang lòng oán hận.Đúng là ông được dịp xem màn kịch vui, lẽ nào uống phí bỏ qua, chỉ bằng bỏ công ngồi xem.

-Cô thử nói điều kiện đi._Nhìn Nguyệt Hàm ông đa phần biết rõ Nguyệt Hàm muốn trao đổi lợi ích.

-Để chính tay tôi giết chết Tống Hào._Âm vực nghe qua rất nhẹ, nhưng khi nói ra khiến người ta ớn lạnh mà rét.

-Tôi biết rõ, người đứng sau Tống Hào là Dương lão gia. Nếu không trao đổi với ông khó lòng mà ra tay thuận lợi.

Dương Lão gia gật gù, cô gái này tính toán khôn lanh.Giết gà cũng phải nhìn mặt chủ.

-Cô có biết, nó cũng mang họ Dương, sao cô cho rằng ta sẽ giết nó._Nhoe mắt già, Dương Lão gia muốn dò hỏi thâm ý của Nguyệt Hàm.

Nguyệt Hàm ưcời nhạt, nói giọng bình ồng:- Tôi còn biết, Max không phải con ruột của ông.Tuy cả hai đều có dòng máu họ Dương.

Đuôi mắt khẽ giựt, cơ mặt co lại Dương lão gia tỏ ra khó chịu-Xem ra cô biết khá nhiều, những người biết được quan hệ ta với nó không mấy ai, hẳn cô rất quan trọng nó mới nói với cô.

Nguyệt Hàm nhàn nhạt đáp:- Lần này ông đoán sai rồi, Tôi chẳng là gì của hần ta, nên đầu nhất thiết hần phải nói ra, ở trong sát bang bao lâu muốn biết một việc không phải khó với tôi.

Ngón tay nhip nhip lên bàn , Dương lão gia cười như khn ngồi:- Coi như cô cũng có bản lĩnh.

-Được, ta chờ tin tốt của cô._ Rừng càng già thì càng cay, nheo mắt quý dị, Dương lão gia trầm ổn gã người ra, quay ghé lại, để lại một câu xem như đồng ý giao dịch có lợi ngại.

Có một điều Dương Lão gia không hề có ý muốn giết chết Dương Vĩ sớm, nếu Dương Vĩ chết thật còn ai có khả năng quyết thắng thua với lão, vậy chẳng phải rất nhàm chán sau. Thật ra, lão muốn xem Nguyệt Hàm và vị trí của cô ta trong lòng Max đến đâu, để coi con bài này hần sẽ là chủ chốt.

Chính Nguyệt Hàm không ngờ, vì bị Max kích động nhiều lần, oán hận lại tăng cô càng quyết tâm thoát khỏi, giống như con chim bị nhốt vào lồng còn bị ảm ức mà cắn chủ sở lồng.

Ý nghĩ mạnh mẽ, Max để cô biết được thông tin, khiến cô đem thông tin này cho Dương lão gia, điều cô đau đớn nhất chính là ngày cô biết Max tại sao lại đối xử với cô như vậy vì trả thù cho mẹ, hồi hận cũng không kịp khiến Lạc Thần thuận lợi gỡ trở.Tất cả cũng do cô nếu không Max đã không bị Lạc Thần hành động không kịp trở tay

Ngồi thờ người ra, Thiếu Thất kêu mấy lần cô cũng không nhúc nhích.Liền đánh vào người cô thật mạnh.

-Nguyệt Hàm, không cần phải mất hồn đến vậy chứ.!

Nguyệt Hàm vừa giật mình nhìn Thiếu Thất gương mặt nữa trong ánh sáng nữa chìm vào bóng tối, cô thở ra ngừng suy nghĩ lan man. Đến lúc thông suốt thật không biết cách nào đối diện.

Max như oán tính bước đi vào lối đen dưới lòng đất. Đáng người vì khá cao lớn nên đi theo lối hẹp không thuận lợi phải rút mình ép sát mới vào bên trong.

Là Max nhảy bèn nhìn thấy những bụi cỏ bị dẫm nát, in nhọt những dấu chân to nhỏ, nhỏ hẳn đoán rằng có thể của Nguyệt Hàm, lớn là do Thiếu thất để lại. Lăn theo hướng đi của Thiếu Thất và Nguyệt Hàm dẫn đến đây hẳn tin chắc họ đã vào đây.

Cuối cùng đi cả ngày trời, đường thì nhỏ hẹp, hơi đất nồng nặc lại càng tối. Hẳn cho rằng người đào ra được nơi ẩn dưới lòng đất này kháong mất rất nhiều năm và công sức, đây cũng có thể là nơi ẩn náu của tội phạm.

Đến được nơi, gương mặt hẳn đánh chặt, nhìn thấy những đồ dùng nghiên cứu dưới lòng đất, hẳn đoán được người làm ra nơi đây là ai. "Lão tộc trưởng này điều chế ma túy ở đây" Max sờ vào dụng cụ, sợ quá đã biết dùng để chế biến ma túy.

Từ phía sau lưng tỏa khí lạnh, đôi mắt sâu sắc bèn vừa chớp qua đã nhìn thấy một ánh sáng lóe lên phản chiếu qua lọ thủy tinh đặt trên kệ. Phản xạ nhanh Max nghiêng người.

--Xoẹt--Xoẹt--

Lão Tộc Trưởng chưa kịp đặt dao vào cổ Max uy hiếp, đã bị nắm lấy cổ tay nhanh đến mức không thấy được sự di chuyển đã nằm gọn trong tay Max. Con dao bị Max bẻ tay mà rơi xuống ----Keng---

Đau đớn, xương cốt vốn không còn cứng cáp, chịu được sức mạnh cường tráng của Max---Rắc Rắc---AA...r..

Mặt nhăn rên rĩ. Lão bị Max đè lưng xuống siết tay ra phía sau lưng. :-Khốn k..hiê..p! uống công ta cứu người, nào ngờ giờ lại lấy ân báo oán.

Về mặt như tàn đá, không chút dư vị, nhạt giọng:- Vốn dĩ ta sẽ trả, nhưng xem như hành động lúc này ta trả lại một mạng, người như ông giúp người cũng có mục đích, hà tất gì ta phải tôn trọng.

-Người.. quên đã hại cháu gái ta ư. Ta còn chưa hỏi tội người. _Lão Tộc Trưởng nhăn đau đớn gằn ra tiếng.

Max bá đạo nói:- Ta không thích nhiều lời. Ông làm cháu nhận. Thứ ma túy cô ta sử dụng chẳng lẽ không phải do ông làm ra sao.

Lão Tộc Trưởng thở hồng hộc, lão đúng là không thể phủ nhận việc này

-Mau dẫn ta đến chỗ Nguyệt Hàm _Lời nói không cao cũng không nhanh, nhưng phát ra rất âm u sát khí.

-Không biết! _Lão gằng lớn

--Á...r..A--Rắc--- _Max lập tức bẻ gãy 1 cánh tay lão.

Đau đớn khóc mắt trào nước, Lão nghiêng răng.

-Hình như là tiếng bước chân! _Nguyệt Hàm nằm xuống đất, áp sát tai dưới mặt nền đất.

Thiếu Thất bật cười--Đây là dưới lòng đất cô hoang tưởng hay sao mà nghe tiếng bước chân ở phía dưới vậy.

-Nhưng... rõ ràng ta nghe được tiếng động. _Tai Nguyệt Hàm rất thính, chỉ cần khu vực yên lặng âm thanh nhỏ đến mức không dễ nghe được tai cô vẫn có thể nhận được.

Thiếu Thất xoa xoa hai ngón tay lại, tư thế ung dung :- Đúng là nghe được tiếng động, nhưng không phải phía dưới đâu. _Thiếu Thất giơ ngón tay lên không trung chỉ về 1 hướng.

Nguyệt Hàm khó hiểu chau mày. Nhìn theo hướng tay của Thiếu Thất mới đầu chỉ thấy một màn đen còn nghi hắt khua môi múa mép. Thật đoán không ra, cái màn đen dần lấp lóe tia sáng như ngọt đuốt.

Một hình bóng lớn tiến càng gần. Nguyệt Hàm liếc cảnh giác giọng cao sừng lên.

---Cạch--Đùn---

...Xoạt....

Thiếu Thất một phen giật mình. Chưa kịp cân lại.

---Max...!—Nguyệt Hàm trừng mắt ngạc nhiên.Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc hốt hoảng bật ra tiếng

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

Đôi mắt sâu to sáng ửng hiện sau ánh lửa.Gương mặt tuần lẳng sắc lạnh hiện càng rõ ràng.

Mac bước chậm tới, còn kéo theo lao Tộc Trưởng trong sự chế ngự của hắn.

Có điều phát súng lúc này của Nguyệt Hàm đã trúng phải vai phải của Lão.

Lão nằm nguy xuống đất.

Max nhìn qua Thiếu Thất, tỏa ra luồng sát khí âm u đáng sợ.

Không nói không rằng, nắm tay Nguyệt Hàm kéo vào lòng như chứng tỏ sự sở hữu.

Mặt hắn không chút biểu cảm mà cất lên lạnh băng, pha chút ghen tức:- Ai cho phép em tự ý rời khỏi tôi. Đây là lần cuối tôi nhắc nhở, ngoan ngoãn mà không nên tái phạm

Siết chặt cánh tay Nguyệt Hàm như một sự trút giận kìm chế từ lâu.

Nguyệt Hàm tái mặt vì con đau.Thật không ngờ, Thiếu Thất thấy vậy liền ra tay nắm lấy tay Nguyệt Hàm muốn kéo ra:- Cô đau như vậy cũng không chịu la một tiếng thật cứng đầu--- Nhìn qua Max vẫn thấy Max không hề có ý buông, Thiếu Thất thở nhẹ:- Đúng là tên độc tài, anh như thể hèn gì cô ta oán hận anh đến mức

Lập tức Thiếu Thất bị Nguyệt Hàm trừng mắt lớn, mồ hôi tay cô không ngừng tuôn.Thiếu Thất liền im bật, nhận thấy nếu không rõ ràng tên Ma vương này sẽ không dễ yên, chùng chừ một lúc, Thiếu Thất nhạt giọng:-.....Nếu anh không thay đổi cách cư xử sắc đá của mình, mãi mãi anh cũng sẽ không có được điều anh muốn.Max anh biết tại sao cô ta lại thà đi cùng toi chứ không muốn theo anh không?

Thiếu Thất bước lại gần Max hơn, nhưng có phần chùn bước vì ánh mắt của Max quá sắc bén, khí phách và sự băng lãnh của hắn quá áp đảo người đối diện:....-Vì cô ta rất hận anh, hận anh đến tận xương tủy.

Câu nói như một viên đạn ghim vào ngực Max. Tuy nó không ảnh hưởng đến lí trí hắn phần nào cũng khiến tim hắn nhói. Hắn nhìn xuống gương mặt nhỏ đang méo mó vì đau, hắn nhẹ nhàng buông ra:-...Hận hay không tôi không quan tâm, chỉ cần một ngày cô ta là vật sở hữu của tôi thì không ai có quyền mang đi.

Thiếu Thất cười nhạt, giọng ám muội:-Cho dù là thú nuôi không biết trân trọng cũng sẽ có lúc phản chủ. Huống hồ.. là một con người biết suy nghĩ.

Tại sao? Hiện Giờ lòng Nguyệt Hàm lại đau đến thế, đau đến giọt nước mắt cứ nuốt vào trong.Hắn vẫn coi cô là một thứ đồ vật vô giá trị sao, hắn vẫn muốn chơi đùa cô sao?.Ngày đi o hắn ôm cô không cho cô chết, giờ khác đi o cô đã quên mất mọi thứ. Cô đã có từng giây phút hạnh phúc biết bao. Sao bây giờ hắn lại tàn nhẫn ném cô xuống địa ngục lần nữa.

Dù cô đã có ý định rời khỏi hắn, mặc kệ hắn và Bối bối là quan hệ gì, cô cũng nuốt đắng xem như không có gì, điều đó con chưa đau đón bằng câu nói này. “chỉ cần một ngày cô ta là vật sở hữu của tôi thì không ai có quyền mang đi.”

Nguyệt Hàm giằng mạnh tay ra khỏi hắn.Sự phản kháng lần khiến Max tối sầm mặt, cứ như con tức giận sắp bùng nổ.

-Chuyện tôi và người của tôi liên quan đến cậu sau Thiếu Thất.Từ lúc nào tên như cậu lại bao đồng như thế.

-Mau ra khỏi đây đi. Đừng tranh cãi nữa_Nguyệt Hàm nén giọng nói, cô không ngăn cản hắn sẽ có đổ máu ở đây cũng nên.

Cả hai im lặng, coi như hòa khí.Max khụy 1 gối xuống tóm cổ áo Lão Tộc Trưởng:-Mau dẫn bọn ta rời khỏi đây

Lão Tộc Trưởng tuy không uất phục nhưng gương mặt xanh đến cắt không còn hột máu, lão không phải run rẩy vì sợ sự uy hiếp cái chết cân kè, mà lại vì thần thái của Max khiến lão thấy lạnh run.

Max kéo giựt cổ áo lão lên đẩy đưa qua Thiếu Thất. Thiếu Thất cũng khá ngạc nhiên nhưng vài giây sau lại nhếch môi, nghĩ thầm

“Lão Đại Sát Bang, cũng có lúc khi ghen tuông ngốc nhếch, hắc hắc..”

Max liền kéo Nguyệt Hàm tới gần, nắm chặt tay đi. Ra là hấn có, để Thiếu Thất canh chừng Lão Tộc Trưởng đi phía trước, tên đó sẽ bận rộn mà không phiên tới Nguyệt Hàm, còn mình thì có thể an tâm giữ cô bên cạnh bảo vệ.

Nguyệt Hàm tâm trạng rất hỗn loạn, đầu óc cô cứ rối như tơ vò, không biết có nên đẩy hấn ra hay mặc kệ cho Max tự ý.

“Hấn thế này là đang bảo vệ mình, hay muốn chừng tởm thứ đồ thuộc về hấn đây” Cô thoáng nghĩ, lại ngược lên nhìn xương quai xanh của hấn trông rất quyến rũ, nét đàn ông mạnh mẽ khiến cô gái như cô cũng loạn mất 1 nhịp, vô tình bắt gặp được ánh mắt hấn nhìn xuống cô. Cô liền vội vàng cup đầu xuống quay đi.

Vừa đi vừa chòang tay lên vai cô ghì vào lòng. Hấn nói thật nhỏ vừa đủ cô nghe thấy:- Tôi cho phép em nhìn tôi như thế. Không sao tôi cũng không ngại.

Dứt câu nụ cười khoe môi đẩy một đường cong ẩn hiện trong ánh sáng lửa, khiến cô đỏ mặt. “Tên bá đạo, đúng là quá bá đạo”

-Lão Đại, anh chẳng những cao ngạo còn tự mãn. _Nguyệt Hàm xỏ xiên, chán ghét tên đầu đá này tự mình tự cao

Cô quay mặt đi chỗ khác không thèm ngó tới.

Đang đi bỗng hấn dừng lại, khiến Nguyệt Hàm cũng dừng theo. Cô ngạc nhiên to mắt không hiểu hấn định làm gì.

Max đặt tay nâng cằm Nguyệt Hàm lên, ngắm ngía khuôn mặt cô, đôi mắt to chớp chớp khiến hấn muốn tan chảy, Nguyệt Hàm nghĩ hấn định hôn cô lại ngượng ngùng khi bị hấn bắt quả tang nhìn lên lúc này mặt vẫn chín đỏ, cổ họng cô khô khan nuốt nước bọt liên tục. Nhưng khổ nỗi Max ca vẫn giữ bản tính bá đạo:- Tôi bảo em nhìn thì không được rời mắt, nghe rõ không, thái độ lúc này khiến tôi không thích.

--Rầm--Đầu Nguyệt Hàm như bị đá dè.

Cô ngẩn mặt, tròng mắt, thật cứng miệng không còn từ gì để tả biểu cảm của cô bây giờ. Nguyệt Hàm không ngờ lão đại đầu đá lại tự cao, tự mãn, tự tôn, tự tin, tự... tự... đến như vậy. Cô tức nghẹn cổ, chu mỏ cãi:

-Này, quá đáng rồi đây, anh quảng cả đôi mắt tôi luôn à, Lão Đại anh quá bá đạo mà. Chẳng lẽ anh thích thì tôi phải làm theo sao.

Nguyệt Hàm chẳng những vậy còn sắp bùng nổ, cô thật không biết đối phó Lão Đại đầu đá này thế nào, mặt hấn cứ trơ trơ mà đáp:-Đúng thế, em có ý kiến sao.

-Phải ý kiến, không lẽ anh bảo tôi hôn anh thì tôi phải luôn hôn anh à. Thật ngớ ngẩn mà.!

Điều tai hại là sau câu nói vô ý thức đó lại khiến cô gặp nguy. Rơi vào lưới giăng của hấn lúc nào.

Hấn mặt dày nói ngay không chờ đợi- Cũng đúng. Vậy tôi sẽ bảo em hôn tôi. Không sao tôi cũng chẳng ngại nếu em thích đâu.

Hấn cười giảo hoạt, ngón cái đặt lên môi nhỏ của cô, khiến cô run run, tim đập loạn. Biết mình đã hồ đồ rơi vào ý đồ hấn.

Thiếu Thất và Lão Tộc Trưởng đi phía trước như là người vô hình giữa bọn họ. Mặc dù nghe loáng thoáng cũng nghĩ ra được nội dung. Thiếu Thất chỉ biết lắc đầu cười “ Con nha đầu ngốc bị rơi bẫy tên xảo huyệt thâm đang rồi”

Còn Lão Tộc Trưởng chỉ lắc đầu, chặc lưỡi “ Đúng là tuổi trẻ”

-Nguyệt Hàm! _Giọng ám muội, kêu gọi:...Mau hôn đi, tôi cho phép em.!

Hấn ánh mắt trên ngườ, như con cáo tinh quỷ huyệt chờ đợi.

Nguyệt Hàm căng cứng người, không sao thoát ra được, bị hấn nắm chặt như vậy, lại bị dụ dỗ trên chộc, thật tức chết đi/

Thiếu Thất không quay lại, nhưng cười cười nhìn hai cái bóng đen lớn dính vào nhau hiện trên vách đá, giẫy cọt:-Này, hai người làm gì làm nhanh, còn phải ra khỏi đây.

Nguyệt Hàm tròn mắt, quát:- Thiếu Thất, người im miệng.

Max cười mỉm, giống như hấn đang thỏa mãn vì trên chộc cô rất thành công.

Cô thì ngẩn người nhìn hấn, nụ cười này thật đẹp, gương mặt lạnh biết cười quả là thứ đắt giá cô thấy được. Nếu hằng ngày hấn đều mỉm cười thì lòng cô chắc sẽ thấy hạnh phúc, vì khi hấn cười tự nhiên như vậy trông rất hiền giống như hoàng tử chứ không phải một tên Diêm Đế đáng sợ. Tâm tình cô sẽ xoa dịu đi căng thẳng hơn.

-Em không hôn...tôi đành trước vậy! _Nhếch môi, vẻ mặt sắc cạnh có chút chọc ghẹo.Dứt câu, Max khom mặt cúi xuống, nghiêng đầu đánh dấu vào môi cô 1 nụ hôn thoáng nhẹ như gió.

Hắn lại giờ trò hôn cô.Trước mặt kẻ khác.

Thiếu Thất khá bất ngờ, vì trước nay được biết rằng qua các người phụ nữ từng bên cạnh Max, chưa một ai Max hôn họ. Đó coi như là một quy định giành cho những phụ nữ muốn ở gần Max. Cứ nghĩ Max hẳn sợ hôn phụ nữ mà chỉ thích làm chuyện phóng túng trên giường.Nào ngờ nay Max chủ động hôn Nguyệt Hàm, Thiếu Thất chắc chắn Nguyệt Hàm phải rất đặc biệt với Max.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

-Sao..sao anh làm thế! Anh thật...chết tiệt! _Bị người ta nhìn thấy hắn hôn cô ngoại trừ Lanat ra đã khiến cô xấu hổ lắm rồi, giờ lại thêm 2 kẻ đối nghịch kia, thật mất mặt.

-Em không thích? _Max mặt tỉnh bơ hỏi, lại không hề tâm ý cô, hẳn cho rằng trước nay phụ nữ nào cũng muốn được hôn, nhưng cô cứ luôn tỏ ra chán ghét.Khiến hắn khó chịu.

-Không thích...Lão đại, anh đừng tự tung tự tác làm gì anh thích có được không.Tôi không rảnh để làm vai nhân tình của anh.Nếu như thế, thì gặp Bội Bội mà hôn, dù sao cũng vợ sắp cưới! _Nghe một chút nóng giận lại pha tý phèn chua.

-Em.! _Bị cô chọc tức, cô không hiểu hắn, thật khiến hắn phiền lòng.Bàn tay to lớn thô cứng đặt lên đầu cô như vỗ trẻ, hắn cố dịu giọng xuống:...-Em đang khó chịu cái gì.

Thiếu Thất biết Max đã khác trước mấy phần.Đây cũng không phải phong cách Max, hẳn là lúc này Thiếu Thất nói mấy câu hắn đã thấm mà áp dụng lấy nhu chế cương.

-Hai người thôi đi ra gần tới nơi rồi.Tình hình gì rồi, còn đóng phim hàn quốc ở đây chứ.Mau nghĩ cách lấy hàng rồi khỏi khu rừng đi.

-Bọn người đó không lấy được hàng sẽ đi thôi._Nguyệt Hàm ngai cảm

-Bọn chúng đến để bắt chúng ta.Không chỉ là tìm hàng! _Max nhặt giọng.

Thiếu Thất ngật đầu-Max nói đúng, dù có thấy được hàng hay không, đám chó săn đó cũng nhất định bắt chúng ta về.Trước hết tìm được số hàng trước bọn chúng không sẽ nguy to.

-Các người thả ta ra sẽ dẫn các người đến nơi cất số hàng.Tộc Trưởng gắng giọng, liếc mắt nhìn trong khi tay bị trói chặt, dao kề cổ.

-Không cần,..bọn ta...._Nguyệt Hàm nhanh miệng định lên tiếng.

Lập tức bị Max chặn miệng:--Được, xem ông thành thật hay không đã.Nếu không ông và những gì ông làm ra từ trước đến nay sẽ trở về con số 0.

Nguyệt Hàm không hiểu Max nghĩ gì lại ngăn cản cô.rõ ràng đã tìm ra được số hàng sao lại tiếp tục để tên tộc Trưởng dắt mũi bàn điều kiện

Lão Khốn đó mưu kế nhưng lại không qua được mắt của Max.Muốn dẫn đến con nước độc nơi có nhiều cấm bậy. Không ngờ đến nơi gặp được Bội Bội và LaNát.Tất cả số hàng đều biến mất. Những cái bẫy của lão đặt sẵn đều được LaNát phá hủy trước.

Tất cả đều ở một chỗ.Không hay đám người bên địch đã bao vây cả hang động.

Từ bên ngoài phát qua loa vọng vào hang nghe thật rõ:-Tất cả đã bị bao vây, mau ra ngoài đầu hàng, nếu không sẽ cho phát nổ.

Thiếu Thất, Nguyệt Hàm, LaNát, Bội Bội, Lão tộc Trưởng có phần hoảng loạn.Không hẹn mà cả 5 cùng nhìn cùng lúc vào kẻ cao lớn mang đầy thần khí kia, như giao phó trách nhiệm, cùng đồng loạt đồng thanh:- Phải làm thế nào!

Họ tin chắc con người kia có thể giải quyết được mọi chuyện.

Thế những đáp lại họ là 1 câu hờ hững, nhặt nhèo, hẳn nhẹ nhàng cất bước đi ra:-Còn làm gì, đi ra thôi.

-Này, anh không phải muốn chết đó chứ! _Bội bội chạy tới nắm lấy cánh tay Max, vẻ mặt lo lắng.

Nguyệt Hàm nhiều năm như vậy theo anh, tuy không hiểu anh nghĩ gì, nhưng cách thức anh hành động việc gì đều có chủ tính, anh không làm gì khiến bản thân không có lợi, hay có tổn hại. Tên đàn ông này rất khôn ngoan.

Nguyệt Hàm bước đi theo Max. Như tin tưởng Max sẽ không dẫn mình vào đường cùng. Cô hô to với mọi người:-Ra cũng chết, không ra cũng chết. Thà ra ngoài còn có hi vọng hơn ở trong đây chờ chết.

Mọi người nhìn nhau gật đầu hiểu ra, vội nhanh đi ra cùng Max.

Bước ra khẳng khái, hần duỗi chân ngẩng cao đầu đi không chút sợ hãi. Max là ai một kẻ không sợ trời không sợ đất, thần khí hần luôn cao ngất ngưỡng như thế.

Giữa mấy chục tên bao vây, chia hòng súng vào giữa mục đích. Khi thấy Max và mọi người bước ra. Người cầm chiếc loa hô hoán liền buông xuống.

-Mau giờ tay lên đầu hàng, bỏ tất cả vũ khí xuống._Ra lệnh, Tên chỉ huy mặt lạnh hất mặt ra hiệu cho những tên lính vào trong hàng lục soát.

Max vẫn tư thế đó, vẫn hơi thở nặng nề mang sát thương. Nhặt miệng cười:- Thật có bản lĩnh.

Tên chỉ huy giỏi lắm chỉ cùng tuổi Max hay nhỏ hơn. Nhưng ánh mắt rất lạnh lùng. Rõ ràng tên đó như không nhận ra Max. Chỉ là nằm trông đợi điều ra chóng mà tụy quốc tế. Đơn giản ít người nhìn thấy được Lão Đại Sát Bang, và lại Sát Bang có quy tắc kể từ khi Max tên làm lão đại tuyệt đối không đụng đến chất cấm. Người ta nói trong Hắc đạo nếu nói đến Ma sát là Trùm Ma tụy thì Sát Bang chính là vua của vũ khí. Chỉ chế tạo và buôn bán vũ khí dứt khoát từ trên xuống dưới không ai được dính đến ma tụy. Đó là điều tối kỵ của Max. Có lẽ nó cũng có nguyên nhân. . .

Làm soa những tên chuyên điều tra về ma tụy biết được thủ lĩnh Sát Bang hình dáng ra thế nào.

Tên chỉ huy cho rằng Max chính là người MaSéc Thủ Lĩnh trong vụ mua bán Ma tụy lần này mà họ điều tra. Nhưng tên chỉ huy lại thấy nghi ngờ vì gương mặt trong hình và bên ngoài không giống. Người đứng trước mặt tên hần bởi vì mang thần thái của một tên cầm đầu, ánh mắt và gương mặt lãnh khốc, sát khí đằng đằng mang cho người ta cảm giác phải e dè.

Có điều tên chỉ huy đang nghĩ, tên phía sau (Thiệu Thất) nhìn giống trông bức hình có điều thần thái thua tên kia một bậc:- Trong hai người ai là thủ lĩnh MaSéc.

Nghen xong câu nói kia. Thiệu Thất và Nguyệt hàm bật cười ha hả, như vừa mới nghe câu chuyện cười.

Nguyệt Hàm vỗ tay vào vai Thiệu Thất mấy cái:- Xem đi, anh thế nào lại để tên đầu tàu hủ kia không nhận ra kẻ hần muốn bắt thế.

Thiệu Thất nhủ mày làm vẻ mặt như không cam lòng:-Có chết hay không, Max anh lấy hết khí thế rồi, hỏi tôi phải làm sao đây.

Bội Bội lại không hiểu chuyện, xông lên:- Tên kia không nhìn ra được ai mới là Thủ Lĩnh sao. Max anh ta là thủ lĩnh MaSéc.

Nguyệt Hàm nghĩ trông đầu, chắc lưỡi liền lắc đầu”con nhỏ óc heo này, tài lanh tài khôn thật.”

Tên chỉ huy nghĩ thật, nhủ mày hần ra lệnh -Bắt trói bọn họ lại.

Max lạnh giọng:-Lục soát đi, nếu ở đây có thứ các người muốn bắt giữ thì cứ tự nhiên.

Sau đó những người phái vào trong hàng kiểm soát chạy ra.

Một tên đứng nghiêm chỉnh giờ tay lên bao cáo:-Báo cáo sếp, tất cả đều không có gì ngoài những chiếc gương rỗng.Còn những phía sau hàng rừng thuốc phiện không biết đã bị thiêu hủy hết.

Tên chỉ huy nhủ mày không tin:-Chẳng lẽ các người dám bỏ số tiền lớn như vậy tiêu hủy hết sao.

Lão Tộc Trưởng, Thiệu Thất giật mình:-Cái gì? Tất cả tiêu hủy sao.

Lần này số hàng lớn của bọn họ không ngờ bị Max đi trước một bước. Mất số hàng tổn thất của MaSéc không ít. Khó mà ăn nói với Lão Đại. Còn Lão Tộc Trưởng bao nhiêu tâm quyết trồng cây thuốc phiện và đặc chế loại ma tụy tinh chất độc nhất điều bị hủy hết.

Max không ngại hòng súng mà ngang nhiên bước tới, tâm tình rất thoải mái:-Xem nào, đội chống ma tụy quốc tế các người không có chứng cứ thì không thể bắt giữ người được.Lần này xem như các người đi uống công rồi.

Tên chỉ huy cảnh giác khi Max bước tới, súng giờ cao, mở khóa an toàn, lại thêm bị Max công kích, đã 5 năm điều tra về vụ buôn bán ma tụy số lượng lớn bọn họ tổn không biết bao nhiêu công sức, bây giờ lại thành tờ giấy trắng. Không kiếm được sự nóng này.

Tên chỉ huy liền mang bóp cò.

-Dừng—

Đạn thật là nhanh nhưng trước khi đạn bắn ra, dao trong tay Max thủ sẵn còn nhanh hơn. Max cố tình làm tên kia kích động mà tiến tới.

Dao xẹt qua tay hắn kiến súng rơi xuống mà bắn loạn.

-Tránh ra Bội Bội! _La Nát thấy viên đạn bay về hướng bội Bội đang đứng.

-LaNát..! Ông chạy tới đẩy bội Bội ra, ngực liền trúng phát đạn đó.

-Ông..Ông làm gì thế! _ Về mặt kinh hồn, bội bội thốt không nên lời, miệng lắp bắp, mắt cô đảo điên, cô nắm LaNát đã ngã xuống.

LaNát người đầy má, rất muốn sờ vào mặt đứa con gái yêu thương, nhưng đến giữa không trung không lại ngần ngại, ông sợ, sợ bàn tay ghê gớm của mình làm đứa gái nhỏ bé hoảng sợ. Sợ con gái không muốn mình độn vào nó bởi những bọc nước kinh tởm.

Khi ông chần chừ, Bội Bội liền nắm lấy tay Ông đặt lên gương mình:-Ông điên rồi, sao ông làm thế chứ..huhur.. _Bội Bội thấy đau lòng, cô không ghét cha mình, chỉ là cô phủ nhận mình có một người cha, cô chưa từng nghĩ mình sẽ có người cha không giống như những gì lúc nhỏ cô tưởng tượng, chính vì vậy mà cô tránh né, cô không muốn nhìn thấy ông.

-Con gái, có thể..ọc..có thể gọi cha lần cuối cùng không! _LaNát đau đớn máu trong miệng trào ra.Ông khao khát tiếng gọi đó đến chừng nào.

Trong khi đó o hân cảnh bắt đầu hỗn loạn. Súng đạn nổ vang trời. Không biết từ đâu, những người dân trong rừng lại mang vẻ mặt như quỷ không ý thức, ồ ạt đi tới.

Nguyệt hàm Max và thiếu Thất điều kinh người. Bọn người sinh sống trong rừng có triệu chứng rất kì lạ. ai cũng dữ tợn, ánh mắt khát máu đi tới.

Thân người đầy máu, miệng và những móng vuốt điều toàn là máu đỏ. Đàn ông, đàn bà trong rừng điều như vậy. Thấy người cản người.

Bọn chúng cắn những tên lính. Tạo nên mọi chiến trường máu tanh hỗn tạp. Tất cả điều mù mịt âm u.

Lão Tộc Trưởng bỏ chạy, không ngờ bị một người trong làng bắt trúng vào người, lão già sức yếu bỏ mạng chạy liền bị tên đàn ông khát máu cắn nát.

Lão không ngờ thứ thuốc mình chế tạo đã lấy nhiệm vụ như vậy, khiến bọn người này bị mất nhân tính trở thành con quỷ khát máu. Nhưng rõ ràng ông không để lộ thuốc đó ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

--Á...hur....AAAAA_Lão kêu gào đau đớn, bị vết cào móng vuốt máu chảy ra liền biến thành màu đen. Run sợ bỏ lếch đi. Nhưng càng phản kháng liền bị 4 5 người tấn công điên cuồng xé nát da thịt Lão.

Nguyệt Hàm vội vàng kéo Bội bội lên.

Bội Bội ôm LANat trong người khóc rất thảm, mắt cô lem luot đến không thấy được gương mặt cah mình rõ ràng:--cha..cha..huhu.. con xin lỗi... cha đừng..đừng chết..!

LaNát nở nụ cười mãn nguyện, thật mãn nguyện.Có thể là cả cuộc đời ông giây phút này ông lại thấy hạnh phúc nhất, ông có lấy hơi cuối:-Con rất giống..giống.. mẹ.. rất xinh đẹp...là cha có lỗi.. khiến mẹ con.. chết khi sinh con ra ở đây.. nếu không phải tin lời người cha độc ác của mình..đã không biến bản thân như vậy...con phải sống tốt...nghe con gọi ta..đủ..đủ.._ LaNát ọc máu ra miệng, cuối cùng bàn tay rời khỏi gương mặt Bội Bội buông lỏng.

Nguyệt Hàm cùng Max và thiếu Thất đánh trả những người lính và những kẻ bị biến chất. Họ cắn như một con quỷ ăn thịt người.

Bọn Linh hoảng loạn chạy.Tiếng súng vang vọng cả khu rừng không ngưng. Tên Chỉ huy vì bị cánh tay chảy máu, càng thu hút bọn người kia tới ăn thịt.

Xem ra lần này đi khó mà trở về.

Max bắn vào giữa trán những kẻ lần tới tấn công.Tránh né những đòn cào do móng vuốt nhọn. Max và Nguyệt Hàm cùng thiếu Thất rất cẩn thận.Bọn người vị cào trúng điều biến thành nhưng con quỷ ăn thịt. Ánh mắt vô hồn, gương mặt trắng xám tay chân bước đi như một con robot.

Mau tươi trong miệng không ngừng chảy ra rất trùng rợn. Đáng lí là chiến đấu với những kẻ cầm súng, được huấn luyện tinh nhuệ. Nào ngờ lại biến thành

những cái xác chết ăn thịt người như hổ đói cứ vồ lấy con người.

Âm thanh hầm ừ..ồn lạnh gai ốc.

Một đám nhao tới Bội Bội đang ngồi thờ người ra.Nhanh tay Nguyệt Hàm bay tới đá vào đầu cái xác chết ma kia văng ra.

Một chân đập mạnh xuống. Máu liền tuôn ra như vòi

--Gùrr...---

Nguyệt Hàm cầm lấy khẩu súng dài dưới đất:--đùn—đùn—đùn---

Hành động dứt khoát, nhắm bắn vào đầu từng tên muốn nhào tới liền ngã ra đất.

Nguyệt Hàm kéo Bội bội lên.:Mau đi thôi!

Thiếu Thất nhảy bén lúc Nguyệt Hàm kéo Bội bội lên vì luyến tiếc ôm lấy LaNát không rời, Khiến một tên phía sau lưng Nguyệt Hàm đi tới—Gùrr...
Gùrr----

Trên tay Thiếu Thất vì bắn liên tục hết đạn. Bất quá, dùng lực ném phan cây súng thật mạnh vào đầu khiến xác quỷ ngã xuống

---phụt---Hự----

(Xác quỷ: những người bị biến chất biến thành người chết ăn thịt người)

-Khốn khiếp! Còn không mau chạy đi_Thiếu Thất vừa đối phó, vừa hét lớn.

Lôi mãi Bội bội không đi cứ ngồi bất động một chỗ, nhưng quan tâm điều gì xảy ra xung quanh, nhìn người ông bị tan xác thành mảnh vụn. Nguyệt Hàm hết cách. Liền đánh ngất Bội Bội. Cảm giác 3 4 tên xác quỷ phía sau. Mắt nhọn sắc bén xẹt qua.Không cần nhìn ra sau. Bể Bội Bội lên thấy qua Max đang đứng không ngừng đánh chết những xác quỷ.

--Đùn—Đùn—

Tay bắn liên tục, cũng không thèm nhìn qua, bọn chúng điều trúng đạn mà ngã ra.

Mất lạnh, hẳn ra tia máu.

---Gùrr...Gùrr----Đạn trong súng hết.Nghiến răng Nguyệt Hàm cầm cây súng -----Phụt--- Mũi nhọn cây súng Aka liền đâm thẳng vào đầu cái xác quỷ muốn tá công.

Nguyệt Hàm là thân con gái. Nếu chuyện này xảy ra vào năm trước cô đã sợ ngất xỉu. Nhưng tình hình hiện tại. Người không chết thì ta chết, định luật sống còn ở xã hội hắc đạo rất hiển nhiên. Huống chi những cái xác này vô ý thức. Mau tanh cô mấy năm qua chẳng lẽ chưa từng thấy, thủ pháp được hẳn ta huấn luyện cô chẳng nào kẻ máu lạnh. Cô có học nhưng toán tính cô không tới mức tàn không như Max hẳn, bất kể ai chướng mắt không có lợi điều đem mạng sống mấy mươi năm của họ ra là kết thúc. Chẳng chút giá trị gì.

Phải! cô chỉ yếu đuối trước mặt hẳn.

Max ôm Bội Bội chạy ra khỏi khu rừng. Nguyệt Hàm và Thiếu Thất cũng nhanh chân phóng theo

Khu rừng rộng lớn người thì không nhiều. tốt nhất những kẻ này không nên xuất hiện ở thành phố nếu không sẽ hủy diệt cả nhân loại.

Khi Bội Bội tỉnh lại. đã ở một nơi rất an toàn.

Lửa nhen nhóm phập phồng giữa ven biển. đã thoát khỏi khu rừng ra ven bờ biển, chỉ chờ mong bọn chúng không chạy ra đây. Bởi vì bọn người đó sợ nước.

-Nếu Không phải Max đoán được bọn chúng sợ nước thì nơi này cũng bị bọn chúng truy ra._Nguyệt Hàm thở dài, cảm tưởng lại những con người ăn thịt sống miệng đầy máu tanh, cả người đã nổi cả gai ốc. Thật khiến người ta ám ảnh,

Thiếu Thất mệt mỏi thở ra:-Không ngờ lần này tới đây mạo hiểm.Cứ nghĩ tới đây diệt hết bọn người ở đây lấy hàng về cho Dương lão gia. Thế này thì nguy rồi, hàng mất về cũng không được.

Nguyệt Hàm chau mày, chân duỗi thẳng:- Than thở sao, thù lĩnh MaSéc gặp chút chuyện đã thở than như vậy. Thật mất mặt.

-Tôi không như anh ta, tài giỏi như vậy. Có thể bình ổn như bây giờ thật nể phục _Thiếu Thất liếc nhìn về mặt lạnh toát, thần khí tôn quý. Gương mặt không cách nào khiến người ta nhận ra được tâm tình.

-Bội Bội, tỉnh rồi thì nói chuyện đi, im lặng như thế thật không biết phải làm sao?_Nguyệt Hàm nhìn thiếu Thất lắc đầu, không muốn buồn chuyện nữa,

liền quay sang bới Bội phát hiện cô đã tỉnh rồi. Lòng cô có chút chua xót. Người Thân của cô bé chỉ sau một đêm đã không còn nữa, cô cảm nhận được nỗi đau thương mất người thân đó thể lượng thế nào.

Max vẫn đêm tình bén lửa để sưởi ấm. Đóng lửa hừng hực sáng. Gió ngoài biển thổi vào vẫn khiến người ta thấy lạnh buốt.

Nguyệt Hàm nhìn Bội bới mãi không lên tiếng, vẫn nằm im bất động, đôi mắt to tròn mở to phảng phất sự đau buồn vô hạn. Nguyệt Hàm vỗ nhẹ vào vai Bội Bội như 1 sự an ủi mà cô có thể làm ngay lúc này.

Rút một cái cảm giác được cổ khí lạnh, cô bước tới gần đóng lửa nơi Thiếu Thất đang ngồi. Hai bàn tay hơi hơi tợn đóng lửa cao, cả người co rút, thân thể con gái đúng là có thể nào cũng yếu ớt hơn đàn ông, cô lại rất sợ lạnh. Mỗi lần vào mùa lạnh, chân cô điều đau nhức âm ỉ. Khiến cô thật không chịu được. Gặp mấy ngày nay sức khỏe cứ liên tục bị thương tổn, trúng độc lần trước cũng chưa lấy lại được tinh thần. Dù đóng lửa sáng vẫn không khiến cô bớt lạnh đi.

Thiếu Thất xoay qua, nhìn thấy Nguyệt Hàm lại co ro rút người cứ nhích sát lại gần anh:-Này cô làm gì thế.?

-Ừ..lạnh ..lạ..nh! _Miệng run bần bật, nói cũng nổi.

Xa một chút đối diện cách đóng lửa, Max ngồi rất bình thản. một chút sắc thái cũng có. Có điều, ánh mắt vương giả mang phần âm u, sát khí.

Âm thanh cô động giữa không gian, lạnh lạnh cất lên :- Qua đây.

Câu nói không quá to cũng đủ khiến người đối diện kia nghe rõ ràng. Thế mà Nguyệt Hàm này lại ngốc nghếch không muốn hiểu câu ra lệnh kia. Lấy khủy tay chọc Thiếu Thất :- Lão Đại kêu anh đấy.!

Thiếu Thất ngăn người, tự nhiên lại bị làm kẻ chính giữa đỡ bìa. Một người thì ngốc nghếch một người thì như hàn băng còn độc tài. Rõ ràng Max bảo cô ta, hay chẳng con nhỏ này lại giả vờ vịt không hiểu. Ngổ nhỡ lại chọc giận tên độc tài ấy thì nguy hiểm.

-É..nào phải..anh ta bảo cô đấy!

-Anh ta không kêu tôi, kêu anh đấy, rõ ràng anh ta nhìn anh mà _Không biết cô đang lúc thích đùa, mặt cứ nghĩ cả hai đang đối diện Max, hần nhìn như thế là nhìn ai mà ra lệnh. Bởi vì Nguyệt Hàm và Thiếu Thất đang ngồi sát rịch, chỉ thiếu ngồi chồng lên nhau thôi.

Hần thờ ra khí lạnh, hơi hám mang sát khí nồng nặc.

Thiếu Thất sượng mặt, nhìn về mặt Max hần đang không vừa lòng, còn cô tình thế này hần thế nào cũng chết trước khi rời khỏi đây. Không biết được con ngốc này giờ gì, lại cô tình không nghe hiểu.

Giọng trầm thấp, nghe khan đặc, gương mặt hần càng tối mịt. Không khí đã lạnh Max lại càng áp đảo cả khí lạnh bằng sự hơi khí sương mù trên người tỏa ra. Nói nhấn mạnh lần nữa.

-Em..qua đây!

Nguyệt Hàm vì hơi bất đắc dĩ, lại ngoan cố cô ghét lúc nào cũng phải nghe theo lệnh của hần.Dù trước nay chưa từng làm trái lời. Cô nheo mắt, không hiểu tâm tư người đàn ông này. Rõ rất lạnh nhạt vô tình. Đôi lúc lại quan tâm nhu tình. Giống như ở trong hang lúc cô trúng độc. Lan man suy nghĩ, cô lại ngấm nhìn hần mà không hay biết.

Gương mặt ẩn hiện dưới ánh lửa pháp phòng, từng đường nét, oai phong mệnh mẽ, lại quyết rũ nam tính. Hần khiến cô lạc vào trong đôi mắt sâu hút kia lúc nào không hay.

-Bụp—

Thiếu Thất quơ quơ tay trên mặt Nguyệt Hàm, vẫn thấy cô ngăn người đầu mắt với Max. Liền đẩy đầu Nguyệt Hàm.

-Cô ngăn người như thế làm gì, chải nước miếng rồi đấy, bên cạnh cô cũng có mỹ nam.!

Nguyệt Hàm giật mình, vội đứng lên, rồi liếc mắt dẫm một cái chân Thiếu thất:- Mỹ nam cái đầu anh, chết đi.!

-Áy..da _Mặt tuấn mĩ của Thiếu Thất vì vị dẫm lên là đau đến méo mó.

Nguyệt Hàm bước qua chỗ Max, ngồi xuống bên cạnh.

Hần lại cường thế kéo Nguyệt Hàm vào người, ôm trọn cả cô trong lòng ngực. Giống như đang sưởi ấm cho con mèo nhỏ.

Nguyệt Hàm bắt ngờ, kinh động một chút, nhưng rồi cũng thuận thế nằm gọn trong lòng Max, có thể do lòng ngực này đã quá quen thuộc mỗi đêm hần điều ôm cô ngủ như vậy. Hơi thở nam tính quyến luyến thể này cô vốn đã lệ thuộc từ lúc nào.

Phía trên giọng nhàn nhạt nói nhỏ, trot vào tai cô:-Đã ấm chưa.

Sao hán lúc nào cũng nói ngắn gọn, lại cộc lốc như thế chứ. Thế nhưng, câu nói này lại khiến cô thấy thật ấm lòng, cô định sẽ phản ứng không muốn tỏ ra thân mật như thế trước mặt người khác, nào ngờ cô lại bị lệ thuộc vào vòng tay to lớn này lúc nào.

-Bội Bội, có lẽ cần hơn_Nguyệt Hàm biết hán đang muốn giữ ấm cho cô. Nhưng nhìn Bội Bội nằm đối diện, cô quạnh, đáng thương. Cô nghĩ người có thể cần hơi ấm nhất bây giờ mới là Bội Bội, và Max có thể làm điều đó tốt nhất.

Nào ngờ, câu nói vô ý muốn làm hán tức giận, Max siết mạnh Nguyệt Hàm hơn.Khiến cô đau mà nhăn mặt. cô đã nói điều không nên nói ngay lúc này.

Max biết kiềm chế mọi thứ, ngay cả tình cảm. Nhìn Nguyệt Hàm lạnh, hán đã thấy xót mà muốn lại sưởi ấm cho cô, thế mà, cô ta lại đeo sát vào Thiệu Thất, làm hán thật khó chịu mà sầm mặt. Hán có thể kiềm chế cảm xúc giỏi như thế nào ngờ cô lại cố tình chọc thêm. Cô chẳng lẽ không quan tâm đến hán sẽ ôm, sẽ quan tâm người con gái khác sao.

Hán không cần để tâm người khác thế nào, quan trọng là cô thế nào.Max gắng giọng :-Ngoan ngoan, ngủ đi. Đừng nhiều chuyện nữa!

Thiệu Thất chỉ thờ hác ra, không biết cặp đôi này đến khi nào mới ôn hòa. Biết tình hình mà ra chỗ khác nghỉ ngơi. Lấy củi nhỏ làm đống lửa khác tự làm ấm người, biết điều mà tránh chỗ.

Tiện thể Thiệu Thất bế Bội Bội ra chỗ khác, khuất bóng hai người kia, để họ tự nhiên.

-Cô nằm đây đi. Lửa sẽ làm cô đỡ lạnh._ Buồn miệng nói mấy câu, nhưng Thiệu Thất vẫn không nhìn qua Bội Bội. Dù gì cô gái này cũng không quan hệ gì với anh. Chỉ coi như chung hòm cảnh có thể xem như quen biết vài ba câu.

Giọng nhỏ, bất chợt cất lên, rất nhẹ, mang đầy sự thống khổ, day dứt.:-Là tôi hại mọi người, là tôi._ Nước mắt trên đuôi mắt chực trào lăn dài xuống má.

Thiệu Thất nheo mắt, lúc này mới chú ý đến Bội Bội. im lặng chờ cô nói.

Nước mắt Bội bội bắt đầu chảy nhiều hơn, mắt tràn ngập nước--...Tôi đã hại cha mình, hại người ông nuôi tôi khôn lớn...hại mọi người rơi vào nguy hiểm như bây giờ...hức..hức! _Càng nói cô càng kích động.

Thiệu Thất khó hiểu- cô đã làm gì, tất cả điều là ngoài ý muốn, không nên tự trách mình.

Bội Bội nhắm cụp mi mắt, mặt đã đầm đìa lệ. đau đến lòng quặn thắt:-Không... Vì cứu tôi mà cha chết, tôi còn ghét ông đến vậy. Một chút báo đền cũng chưa kịp. Những người trong làng bị như thế đều tại tôi mà ra..hư..hức..

-Cô nói sao, bọn họ thành ra những cái thây ma ăn thịt người là do cô à!_Thiệu Thất, đỡ Bội bội ngồi lên. Thắc mắc càng muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Ôm Nguyệt Hàm như thế, cứ như bất động một lời cũng không nói.

-Lão đại, anh không thể cứ im lặng như vậy, thật khiến người ta bức bối._ Nằm trong lòng Max cứ thấy người phía trên như một tảng đá, ngủ cũng thấy khó chịu chết được.

-Thế em muốn tôi hát cho em ngủ sao!_Giọng như đùa, lại phát ra từ cổ miệng của gã đàn ông gỗ đá này thật khiến người ta khó nghe cũng khó tin.

Nguyệt Hàm kinh người.Mở càng to to ngược lên nhìn gương mặt lúc này để xác định. Hán lúc thật không quen, lúc nào hán lại có thể ôn nhu đùa những kiểu thế này chứ. Cô nghĩ chắc mình đang ngủ mà nằm mơ đây thôi.

-Lão Đại, có phải anh bị mấy xác quỷ đó cắn trúng không?_Cô dò xét nhìn nhìn cơ thể người hán. Chỗ nào cũng cường tráng, cơ bắp điều chắc cứng.Không khiếm ra chỗ bị thương. Thế hán ta quái lạ như vậy là nguyên do đâu.

Max nhú mày, hiểu ngay cái ý nghĩ của cô gái nhỏ này nghĩ gì-Chẳng lẽ tôi không thể nói như vậy sao. Còn hỏi lung tung tôi sẽ xử lý em

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Nguyệt Hàm bật cười, nụ cười rất tự nhiên. Khiến Max thấy tâm tình thật thư thái, vì cô cười rất đẹp, phải hán thích cô cười. :- Lão đại, anh nói chuyện

như vậy thật lạ. Nhưng anh cứ như thế này thật tốt.

Đúng, nếu hấn như thế cô đã không hận mà bước sai. Nghĩ tới lòng cô thấy nổi lên sự lo lắng ưu phiền tột cùng.

Hấn lại trở lại vẻ lạnh đạm. Rút lại sự nhu tình:-Sao khi trở về, tôi sẽ để em lựa chọn. Tôi sẽ không mang oán thù trút lên người em nữa.

Bằng giọng lạnh lẽo, nghe qua như đang tâm tình. Nguyệt Hàm ngạc nhiên, muốn bật ngồi dậy. Nhưng bị hấn siết lại, không muốn rời khỏi.

-Yên đi, đừng nhúc nhích._Hấn ôm thân thể cô, thật khiến cho lòng hấn dâng lên hồi kích thích, thân hình mềm mại, nhỏ nhắn khiến hấn lâu như vậy chưa được thỏa mãn. Sợ ngộ ngầy lại chọc phải lửa nóng của hấn ở thân dưới.

Cô liền nằm yên, không dám động dậy nữa, trầm mặt:-Hôm đó, anh không giết tôi. Chẳng phải trước nay anh điều ghét tôi sao. Hay do anh là hành hạ chưa đủ.

Hấn không trả lời nhưng lại hỏi ngược lại cô:-Còn hôm đó, em chẳng phải rất hận tôi sao, còn leo lên máy bay không sợ chết cứu tôi.

Cô im lặng vài giây, cả cô còn không rõ, cô lấy gan to ở đâu ra liều mạng như vậy. Tại sao có lúc cô nghĩ cô và hấn như rất gần, trái tim cô và hấn lúc trên máy bay là cùng một nhịp đập, cùng một lòng dạ. Nhưng có lúc hấn lại rất xa rất xa.. xa đến mức cô không cách nào tiến tới gần hấn được.

Giống như hôm cô nghe Bội Bội nói hấn sẽ lấy Bội Bội, hấn lại không phủ định nó, khiến lòng cô dâng lên sự khó chịu vô cùng. Nhưng tính cách mạnh mẽ được hấn huấn luyện nhiều năm, tâm tư không để người ta thấy được. Cô giả vờ như chẳng để ý, còn cố tình cổ vũ chúc mừng.

Thật ra khi quay lưng đi khỏi, đầu cô như tê buốt, choáng váng như không muốn chấp nhận. Hồi cảm giác đau nhói cứ âm ỉ chỗ ngực trái không dứt.

Lại cảm thấy bản thân không thể xứng đáng bên cạnh hấn. Hấn và cô ân oán không phải nói giải là giải được. Cô phản bội hấn liệu hấn còn chấp nhận không.

Thà để cô chịu sự tàn nhẫn trước nay của hấn, hơn là bây giờ hấn ôn nhu, dịu dàng với cô, hấn cô sẽ chịu không nổi mà xao động khó dứt.

Hấn thấy cô im lặng thật lâu cũng không ra lời. Liền kéo tay nó xoa xoa:-Lạnh sao?

Hấn vốn không hiểu tâm ý con gái. Đặc biệt người tính cách như cô. Hấn trước nay không quan tâm phụ nữ nghĩ gì, chỉ cần người phụ nữ đó có lợi có thể khiến hấn thỏa mãn. Chiều lòng hay chăm sóc như một người phụ nữ vốn không nằm trong từ điển của Max.

Hoang lạc nhiều như vậy, lại không biết ngọt ngào với người hấn yêu. Thật chỉ có chơi đùa, nghèo nguyệt là giới.

Hấn để tay cô vào trong áo hấn. Cảm nhận được sự ấm long trong cơ thể hấn, từ lúc nào mặt cô lại sượng đỏ. Đầu phần đầu chạm vào người hấn, như trong tình thế bây giờ thái độ ân cần lại cộc lốc trông đáng yêu thật chưa có qua.

Hấn chỉ biết chiếm đoạt cô bằng tự bạo tàn, bản lĩnh lên giường của đàn ông. Hấn làm cô khó chịu thật:-Anh còn nhớ ngày sinh nhật tôi, chúng ta đã giao nhau một trò chơi không?

Nhìn gương mặt anh tuần nhìn cô như hiểu rõ, cô liền nói tiếu:..---Trò chơi đó vẫn có giá trị chứ.?. Nếu thế trong trò đánh cuộc này tôi đã là người thua.

Mắt hấn khẽ giựt. Trên đôi môi mỏng chẻ đầy sức hút lộ nên ý cười.

-Em đang tỏ tình sao?

Nghe xong câu nói có phần trêu chọc, lại phảng phất sự vui vẻ. Nguyệt Hàm liền sững người. Vừa định mở miệng nói...Đã bị hấn chiếm đoạt cái miệng nhỏ, không cho cơ hội phản bác.

Cứ mút lại vị ngọt trong miệng. Hấn tham luyến hôn đến môi đo sừng đỏ. Hơi Thở mạnh mẽ của hấn áp đảo cô đến lạc lối. cô như đi vào mê cung không lối ra.

Hấn không ngừng chiếm lấy từng chút cơ thể cô. Buông nhẹ nhìn cô:-Nói anh nghe, em là của ai.

Tên bá đạo này, cả lúc này vẫn muốn sự chiếm hữu cao nhất. Hấn nói cho cô lựa chọn, nhưng lại bá đạo rằng đe.

-Em thuộc về..Đương Vĩ anh_Ánh mắt phong tình khiến không cất lìa, lâu lắm rồi cô không gọi hấn bằng cái tên này. Làm cô nhớ lần đầu cô gặp hấn. sự lịch lãm, cao ngạo lại lạnh lùng khiến cô khó quên được một Dương vĩ như thế.

Nghe thế, hấn càng hưng phấn, cắn vào cổ cô, hít thở càng dồn dập. Đột nhiên cô lại muốn đẩy hấn ra. :- Không, đây sẽ để người khác thấy mất. Xin anh đừng.

Ánh mắt như cầu khẩn hấn đừng dờ chừng ở tại một nơi thế này.

Hấn tham lam như vậy, lại lưu luyến thân thể mềm mại cô. Lòng tham con người là vô đáy, huống hồ hấn là con người có bản tính chiếm hữu mạnh mẽ.

Mặt lạnh nhạt, đôi mắt phượng không chút doạ động. Ôm cô đi vào phía trong những tán lá lớn. Phía dưới là những thảm cỏ xanh. Không gian không âm u, mà lại mang hương sắc trong treo của sương, những tán lá giống như tấm màn chắn.

Hắn ôn nhu nhìn cô. Chưa khi nào hắn dùng đôi mắt nhu tình dịu dàng này nhìn cô, cô nghĩ mình đang hoa mắt. Không có tư vị của lạnh lẽo, âm trầm hay sắc bén. Cô bất chợt vô thức đưa tay lên sờ vào gương mặt đàn ông tuấn tú kia.

Cô giật tay lại “Mình đang làm gì vậy” Cô tự hỏi bản thân, có phải đã tự tiện quá không. Cô rút tay lại. Hắn liền nắm lấy tay cô lại.

-Nơi này được chưa?

Hắn âm trầm hỏi. Cô lạ có chút kinh ngạc. Nếu là Max hắn sẽ không chiều ý cô khi bản năng hắn phát dục hóa. Nếu là người trước hắn sẽ mặc kệ cô có xin thế nào. Bây giờ hắn có thể nhịn mà chiều cô. Coi như giữ chút thể diện cho cô.

Hắn thấy cô im lặng, lại nhẹ nhàng cất tiếng:-Trò chơi đó vốn dĩ không có hiệu lực. Vì khi bắt đầu tôi đã thua em Nguyệt Hàm.

Thì ra cảm giác yêu là như vậy. Hắn đang dần niếm từng chút từng chút mùi vị của nó. Hắn mới hiểu được cảm giác mẹ mình tại sao lại yêu đến điên dại như vậy.

Hắn đã coi thường thứ tình cảm nam nữ vô vị nhạt nhẽo ấy khi chứng kiến mẹ mình ngày nào cũng khóc đến quần quai, hắn từng nói sẽ không như mẹ mình, phạm phải sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Trở trâu, cuối cùng hắn lại yêu phải đứa con của kẻ hại chết mẹ mình.

-Max, cho tôi biết, anh...xem tôi là gì?_Cô nhàn nhạt cất tiếng nhỏ, âm thanh như mạng sự thống khổ, lại bi quan.

Cô dù biết hắn không đặt cô ở vị trí ở ngực trái, hắn vẫn coi cô là trò tiêu khiển hay vật để trả thù, cô vẫn muốn nghe, cô như đang cố chấp khưá nát trái tim mình. Tại sao những lúc hắn ôn nhu thế này cô lại thấy sợ, sợ lại chìm đắm, sợ dao động, sợ... quá yêu hắn. Thà hắn cứ như trước hành hạ cô. Còn giờ đưa cô lên chín tầng mây, rồi thẳng thừng đạp cô xuống tận đáy địa ngục. Thật cô có tỏ ra mạnh mẽ thế nào cũng chịu không nổi.

-Điều đó quan trọng sau_Môi tạo 1 đường cong tuyệt mỹ. Hắn nheo mắt nhìn cô. Hơi thở mạnh mẽ sục vào mũi cô. Khiến mặt cô đỏ ửng.

Cô mím môi, lồng ngực cứ phập phồng lên xuống. Quả thật cô đang căng thẳng.

Nhìn cô agi nhỏ dưới thân, Về mặt nữa cười nữa không mỉa hoặc. Hắn cúi người xuống. Thân hình cười trắng lộ ra ngoài. Cười nhạt hắn thổi vào tai cô:-Được, bây giờ tôi sẽ cho em biết!

Nói xong hắn vùi đầu vào lồng ngực cô hôn lấy. Hắn không thô bạo lại nhẹ nhàng chiếm lấy từng tất thịt trên nười cô mê luyến.

Hắn lại nhớ tới cảm giác bàn tay nhỏ này tự ý buông hắn ra mà chạy theo người khác. Lòng hắn lúc đó có một cổ vị đắng chát khó tả.

--Á—Nguyệt Hàm một phen giật mình. Sự nhẹ nhàng động viên chuyển thành mạnh bạo. Hắn cắn cô thật đau.

Hắn nghị tới cảm giác lúc sớm lại tức giận phạt cô.Gọng nghiêm túc lại chua chua:-Còn tự ý đi theo người đàn ông khác, thì không đơn giản như vậy.

-Không, không dám!

Quần quit nhau đến long trời lở đất, hắn cũng không nhả cô ra.

--Chạy mau...!_Thiếu Thất hét lớn

--Đùn—đùn—

Bị một đám thú vật trong rừng tấn công. Mà tất cả những con vật do điều biến thành con vật cắn người. Từ những con chuột nhỏ, thỏ đến cáo và những con khác điều bị biến thành thành con vật ăn thịt người. Con anò cũng bay tới tấn công 4 người họ.

Nhưng Vừa tới Max đã bắn cho chúng văng ra, chết đầy ra đất.

-Bội Bội...cô đi cùng Thiếu Thất trước ra máy bay đi!_Nguyệt Hàm kéo Bội Bội đi.

Một con sóc từ đâu phóng tới. Trong lúc kéo Bội Bội đi. Nguyệt Hàm phân tâm đề bị gai đâm trúng.

-Dùn dùn---

Máu trên da đang chảy lập tức biến thành màu đen. Mặt Nguyệt Hàm tái xanh. Nhưng con tay còn lại cô cố gắng bắn những con sóc tấn công tới. Nào ngờ con có thêm những cái xác quỷ tới. Max vội bế Nguyệt Hàm lên. Vừa chạy vừa bắn những xác quỷ tấn công.

Hắn rat ay nhanh nhẹn, nhưng chúng càng ngày càng đông. Cứ giết thế này không phải cách. Bỗng Nguyệt Hàm chạy đi.

-Thả em ra đi, anh sẽ có chuyện!_Cô lo lắng, lắc lắc đầu kháng cự.

-Có chết cũng phải chung một chỗ. Tôi không tha em dễ vậy đâu!_Hắn lạnh giọng, Mắt sắc bén, xẹt ra tia lửa, gương mặt không chút biểu cảm.

Không ngừng chạy đi. Tay không bắn được những tránh én lại rất nhanh. Hắn bị đuổi tới khe vực. Nếu phóng qua được thì sống, không thì thịt nát xương tan.

Hắn mặt sát khí, nhìn ra sau bị bọn xác quỷ đuổi tới---gừr----

Nguyệt Hàm tay bầu chặt vào áo anh, ánh mắt mở to nhìn gương mặt anh tuấn không chút chuyển sắc kia. Cô đang sợ, sợ sẽ vì mình mà liên lụy hắn:-Max đừng, bỏ em xuống đi. Anh thả em xuống có thể bay qua đó o dễ dàng, không nên gánh thêm em.

-Em sợ chết không tin tưởng tôi.

Không muốn nghe cô lời nhai, hắn một chút biểu cảm cũng không có. Nhìn ra sau đã hén đường. Mặt Lạnh toát ôm chặt cô hơn. Thân thể to lớn phóng xuống.

Nguyệt Hàm kinh người mở bừng mắt. giọng run run:--Max...không, dừng lại...!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Như một vị thần. Trong mắt Nguyệt Hàm Max như có thêm đôi cánh đen. Gương mặt như chạm khắc lại vô cùng sắc đá. Mang thêm sức mạnh không chút dao động. Hắn ôm Nguyệt Hàm phóng qua bên vách núi. Thoát chết như gang tăt.

Luồng khí mạnh của hắn khiến cô một lòng tin tưởng và an tâm, cảm giác sợ hãi cũng biến mất.

Trong lòng hắn Nguyệt Hàm có thể cảm nhận được nhịp thở nóng như lửa của Max. Để lại bọn xác quỷ lần lượt té xuống vách núi.

Bội Bội ngo ngác đứng chết trân một chỗ nếu. Thiếu Thất mặt nóng bừng bừng hét lớn muốn cô tỉnh lại.-Còn đứng đó, chạy mau.

Cặp mắt buông lơi, trần trần nhìn hai thân ảnh phía trước một cách co. Tấm lưng vững chắc kia cả quay lại cũng không hề luyến tiếc. Bội bội thấy lạnh...con lạnh từ trái tim dần đóng băng. Cô chẳng còn quan tâm điều gì nữa, nếu những cái thay ma có thể biến cô thanh như chúng, không nhận thức, không tình cảm, không còn linh hồn nữa, chẳng phải khiến cô tốt hơn bây giờ sao.

Thiếu Thất giựt mạnh tay bội bội nhưng bị cô giữ lại. Xém tí bị đám thay ma cào trúng. Miệng bọn chúng đầy máu, con thêm khát khiến chúng điên dại mà liên tục vỗ lấy Thiếu Thất và bội bội. Thủ Pháp anh nhanh nhẹn nhưng nếu cứ giữ co nắn lại, súng hết đạn cũng không cách nào sống sót khỏi lũ quỷ khát máu này.

-Tôi sẽ ở đây không đi. Anh chạy đi.

---Gừrrr---

-Chết tiệt, mọi thứ là do cô gây ra, chỉ còn có cô mới cứu được Nguyệt Hàm. Muốn chết cũng phải trả hết hậu quả của mình đi.

Thiếu Thất nóng giận lớn giọng quát. Dùng sức mạnh kéo Bội bội.

Một tay giữa Bội Bội, tay cầm súng điều luyện giết cò súng--Đùn---Đầu thay ma bắn ra máu đen ,ngả ngửa ra đất.

Thiếu Thất miệng chữi rửa lao theo:-Này! Bỏ đi thế sao. Max anh trọng sắc quá đáng rồi.

Cũng như Max, Thiếu Thất ôm Bội Bội vào người, bay qua bên bờ vực bên kia.

Cùng nhau lao theo, chỉ biết chạy toi nơi an toàn không có bọn thay ma, không có tiếng gầm gừ rợn gáy óc

May không bằng hên, Max chạy tới chỗ chiếc trực thăng quân sự của bọn người cảnh sát quốc tế để lại. Max phóng như tên lửa. Thành thực lên máy bay khởi động.

Thiếu Thất đuổi kịp. vịn cửa máy trực thăng thờ đóc:---Hộc..này, còn tôi nữa đừng bỏ vậy chứ!

Max liếc nhìn qua. Không nói tiếng nào ôm Nguyệt Hàm ra phía ghế sau.

Hiểu ý. Thiếu Thất đẩy Bội Bội lên. Phóng yên vị vào buồng lái.

Trông lúc đang khởi động, một đám thay ma ào tới. Đập cửa!--Rầm—Rầm

Thiếu Thất bực bội vì máy không khởi động được.Buông miệng chữi mắng:--Shit! Con mẹ nó lại không được.

Tay liên tục điều chỉnh những cái nút.—Àm Âm...---

Tiếng động cơ phát ra, cánh quạt cũng bắt đầu chuyển động quay.

Lòng thiếu Thất không khỏi mừng rỡ. Bội Bội lúc này liếc nhìn ra cửa kín. Ánh mắt cô phụt tạt. Nhận ra thay ma bên ngoài là Má Nương, thằng Nhong, dừng lại mắt cô co giật. “Chị Na!”

Tất cả đều là những người cùng sống chung với cô từ nhỏ, cùng có lớn lên, nuôi dạy cô. Thế nào, giờ đã trở thành những kẻ khát máu, như vật vô tri mà muốn ăn thịt cô. Họ nhìn cô không có âu yếm, không có thương yêu, mà vô hồn, không chút tình cảm, chỉ có sự thèm khát, điên dại. Bội Bội gào khóc nhìn họ qua lớp kính. Những con người đó giờ biến thành như thế đều tại cô. Cô bóp chặt lồng ngực. Cổ họng ứ nghẹn--Hức..hức..hức...hư...AAAAAAA”

Cô ôm đầu mình như bản loạn.

Thiếu Thất và Max giật mình nhìn Bội Bội.

-Này, cô không sao chứ!_Thiếu thất có chút quan tâm, vừa kéo cần lái, vừa liếc mắt sang.

Thiếu thất cho trực thăng dần lên cao. Lúc máy bay chạy lấy đà bay lên cao. Khiến những xác quỷ phía dưới bị cán nát qua. Giống như cỏ dại bị giẫm đạp. Những cái xác quỷ bắn ra máu tươi làm ướt thân máy bay. Vặn lên cửa kín.Bội Bội nhìn xuống thấy Chị Na, Má Nương, Thằng Nhong và mọi người ngay lập tức trước mắt mình đầu lia, thân nát máu xịt ra. Tim cô run lên bần bần.

Max ôm Nguyệt Hàm nằm trong người, nơi bị gai nhím đâm lúc nãy đã đông tay thành máu đen. Người Nguyệt Hàm lạnh dần, mặt trắng bệch đi. Mồ hôi tuôn như tắm

-Em thấy thế nào rồi!_Max bây giờ đã thấy lo sợ. Trước nay đứng trước sinh tử hần còn không chút lo nghĩ. Bây giờ tính mạng người con gái trước mặt lại thấy lo sợ.

--U’._Kêu lên 1 tiếng, nơi vết thương nóng ran. Cô cảm giác trong người đang biến đổi.

Thiếu Thất dù đang lái cũng chú ý:-Nguyệt Hàm, cô sẽ biến thành giống bọn chúng. Max anh mau nghĩ cách đi.

Gương mặt tuấn tú, cao ngạo đã biến mất. dù hần có giỏi giang, không sợ trời không sợ đất, kiên cường đến mức nào thì giờ cũng không có đủ khả năng để nhìn người con gái này biến thành 1 cái thay ma không có tình cảm tính người. Bây giờ hần thấy sợ. Tim hần rối loạn ôm chặt Nguyệt Hàm như muốn hòa lẫn vào cơ thể mình.

-Tôi..Tôi có thể thử!_Bội bội run giọng ngập ngừng. Đôi mắt yếu ớt nhìn Nguyệt Hàm nhưng lại không dám đối diện với Max.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Bội Bội chỉ biết, cô không nên gây thêm lỗi lầm nữa, hại chết biết bao nhiêu người là cô, giờ đây có thể cứu được Nguyệt Hàm hay không cô cũng hi vọng giải bớt tội lỗi.

Thiếu Thất nhìn Bội Bội. Làm anh nhớ lại đêm qua. Bội Bội kể cho mình nghe. Nguyên nhân khiến mọi người biến thành cái xác quỷ.

Vì bản thân ích kỷ, đố kỵ với Nguyệt Hàm. Cô muốn chiếm đoạt Max. biết được trong hầm bí mật của Ông mình có loại gọi là dược tình. Nhỏ máu mình vào thuốc cho người mình muốn uống sẽ lập tức một lòng yêu thương. Đêm hôm đó, lên vào trong lại vô tình thấy được thứ thuốc được đặc trong tủ kính được đóng băng đá. Loại thuốc có màu Vàng kim rất đẹp. Hiếu Kì trộm lấy. Không ngờ thứ thuốc đó là loại thuốc do ông mình bào chế ra khiến biến đổi con người thành những con quái vật.

Hôm đó để chị Na nhìn thấy trong túi, lúc Bội Bội tắm dưới hồ.

-Bội Bội đây là thứ gì?_Na Na cầm ống thủy tinh màu vàng lên hỏi vọng xuống.

Đang say sưa suy nghĩ tới sẽ khiến cho Max yêu mình.Cô vui vẻ bân quơ nói-Là thuốc dược tình. Có thể khiến người không yêu chị uống vào sẽ mê muội yêu đến chết luôn.

-Em nói vậy, là em trộm của ông phải không.? Em muốn cho người đàn ông kia uống sao.?

-Hey, chị là mụm về xem, không thể nói là trộm!_Vừa tắm cô hí hửng nói:--Max nhất định sẽ một lòng với em. Chỉ cần em nhỏ giọt máu vào thuốc cho anh ta uống

-Em đó, nếu để ông biết thế nào cũng sẽ bị phạt. Chị sẽ đem trả lại giúp em._Nói rồi NaNa đứng dậy, lấy đi.

-Nè,chị Na đợi đã, sao chị có thể lấy đi như vậy, em còn chưa sử dụng mà..hey..chị..chị.._Bội bội giật mình vì hành động rất nhanh của NaNa. Lại không thể không mặc gì mà đuổi theo.

Ai ngờ vì sự không hiểu biết của Bội bội, khiến cho NANA tin thật. thoáng ý NaNa muốn cho người con trai cô thầm yêu mến trong tộc yêu mình, mà đã để cho anh ta uống thứ thuốc đó. Không lâu sau mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Thiếu Thất chỉ biết thở dài. “Đàn bà thật sự rất nguy hiểm”, anh thầm nghĩ rồi lắc đầu.

Bội Bội tới gần nhìn hai ngón tay bắt mạch. Max không biết có nên tin hay không, vì giờ người biết y thuật chỉ có Bội Bội.

--U' hừ....á.AAAAAA..ư _Nguyệt Hàm gào lên, cánh tay đột nhiên nổi gân lên như rễ cây đen bám vào da thịt cô. Chạy dọc cơ thể gân nổi cộm như muốn tách da thịt Nguyệt Hàm ra. Như có hàng ngàn nhánh rễ mọc trên người. Cơ thể tím ngắt, một luồng khí nóng áp đảo Nguyệt Hàm không ngừng gào thét---AAAA...AAAAAAAAAAA---

Tay Nguyệt Hàm nắm chặt Max. Đôi mắt hấn đỏ ngầu nhìn về mặt Nguyệt Hàm dần biến đổi. Da thịt khô ráp như sắp nứt ra.

Nguyệt Hàm sợ bản thân sẽ mất đi ý thức, liền cố gắng giọng nói-Max, ...em đau quá.! Không được rồi.

Tay hấn cũng lạnh dần theo thân nhiệt của cô. Max giọng nói khàn khàn, lại đầy đau lòng-Không sao, em không sao, nhiều lần Diêm vương ông ta đòi em, nhưng em vẫn có thể trở về được, Nguyệt Hàm em lần này vẫn có thể, tính mạng em do anh quyết. Không được nói không được!

Ôm cô tay to lớn mạnh mẽ không người xoa cơ thể lạnh lẽo của Nguyệt Hàm, hấn cảm nhận rõ ràng, lần này Nguyệt Hàm sẽ xa hấn. Hấn sợ cảm giác này. Lòng hấn rối loạn. Gương mặt lạnh lùng hoàn hảo trở nên hoảng loạn. Lần này hấn thật sự mất bình tĩnh.

-Không được...ư, em muốn nghe anh nói, ..coi như lần cuối em có thể còn ý thức mà vui vẻ một chút, nói đi...hức...anh đã từng thích em hay không?

Cơ thể cô run lên, gương mặt biến thành màu đen tím, mắt cũng lim dim yếu ớt.Da mặt nổi đầy chi gân đen gần như nứt ra, biến dạng.

-IM MIỆNG, chết hay không do em quyết định sao. Với tôi không có thích hay không, chỉ có ích hay vô dụng._Hấn nóng giận, mang phần nộ khí,con người hấn vốn như vậy, lúc thế này bắt hấn nói ngọt ngào, dịu dàng thật sự khó, hấn chỉ có bá đạo:--Biết em vô dụng như vậy, đã không sử dụng tới em

-Này, Max anh tàn nhẫn thật, lúc thế này còn nói năng độc địa vậy, người ta chắc không chết vì bệnh cũng tức mà chết_Thiếu Thất chịu không nổi, nộ khí lớn như vậy đối với một người bệnh thật quá đáng mà.

Miệng cứng, nhưng lòng thì đau đến tâm can vỡ vụn. Mắt hấn đỏ ngầu, Chưa bao giờ hoang mang, chưa bao giờ con người thần thánh như hấn lại thấy yếu ớt vô dụng như vậy, hấn tưởng chừng như đã rơi nước mắt, như cố giữ lại nơi khóe mắt không cho phép tuôn.

Nguyệt Hàm cắn môi chịu đựng cố nói tiếp, lòng ngực phập phồng lên xuống:----U'..Anh đừng hận em, có thể đem oan hận...bỏ xuống được không. Cũng đừng hận ba em nữa...AAAA!

Hít lấy một hơi nặng nhọc, tay hấn run run ghì chặt cô nhỏ bé trong lòng hấn:-Hấn..tôi sẽ hận nếu em không thể tiếp tục trả nợ. Em luôn ngoan cố không

nghe lời, lần nào cũng xem thường tính mạng mình. Làm sao tôi tha thứ đây.

Cô biết Max chỉ cứng miệng, lòng cô muốn nghe nhưng hẳn là khó, cơ thể đau đến bật ra tiếng. :-Sau khi biến thành thay ma, giết em! Xin anh.

Cô còn ý thức, cô sợ khi mình không còn ý thức con người nữa, sẽ cắn Max, cô sợ hẳn không đành ra tay, cô chỉ cầu xin hẳn.

Bội bội loạn chạng mờ lục túi vải mình. Nước mắt không ngừng tuôn. Cô như nhớ ra điều gì. Lấy chiếc hộp vuông ra. Một cây ống tiêm lớn ống bằng thủy tinh. Bên trong có một con vật rất kì lạ. Con vật tựa như bạch tuột nhưng lại không phải bạch tuột, lại trong suốt lượn lờ trong dung dịch màu đỏ.

Bội Bội Tay run run cầm lên.

Max nhú mày, ánh mắt sắc bén như dao găm, ngăn tay Bội bội lại:-Cô định làm gì?

Mồ hôi cô tuôn ướt đầm. Miệng run run, lại bối rối:-Tôi muốn cứu cô ấy, đây có thể là thuốc biến đổi chất độc trong người Nguyệt Hàm. Thứ thuốc này là do ông tôi chế tạo. Ông tôi luôn chế tạo độc, nhưng thường đều cùng tạo ra 1 loại giải.

Ánh mắt chùng chừ, hẳn im lặng không lâu, lúc này là lúc hẳn cần có sự quyết đoán chính xác. Giờ chỉ còn một cách duy nhất trông vào Bội Bội. Hẳn không thể đứng nhìn người con gái quan trọng với hẳn biến thành thay ma được.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Buông tay Bội Bội ra. Hẳn nhìn bội Bội bằng ánh mắt phứt tạp. Buông câu lạnh lẽo, đầy sát khí:-Cô ấy có chuyện gì, cô cũng không được yên.

Tìm Bội Bội chấn động, mặt cô cúi gằm, cô sao vẫn thấy đau lòng quá thế. Nhưng trước mắt vẫn liêu một lần, dù gì mạng sống cô cũng không cần thiết nữa, quan trọng nếu có thể đổi lại cho Nguyệt Hàm cô cũng chấp nhận.

Tay có chút run, lại không thể cầm lấy ống tiêm được. sợ vì tay run bần bật thế này mà lệch.

Vương ánh nhìn lạnh lùng, biết Nguyệt Hàm không thể đợi nữa. Max nhanh tay giựt lấy ống tiêm trên tay Bội Bội. Không chùng chừ, tiêm nhanh vào cổ Nguyệt Hàm.

Nguyệt hàm lại gằm một tiếng chịu đau, căng người ra cứng ngắt:--U’—

Nhìn con sinh vật kia nổi lên sau lớp da khi đưa vào trong cổ Nguyệt Hàm đã bắt đầu chui vào trong tiến lên não rồi biến mất.

Lần này tiếng thét kinh hãi hơn, Khiến Thiếu Thất khó tập trung lái:---AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....Gừ ừ ừ.....

Thở mạnh người co giật, lồng ngực liên tục lên xuống, rít lấy 1 tiếng. Cảm giác con sinh vật như dần dần đi vòng quanh đầu, đau đớn muốn vỡ từng mạch máu não. Không kìm được con đau thốn liên ngắt đi.

Max hoảng hốt, ôm mặt Nguyệt Hàm lay lay:----Nguyệt Hàm.Nguyệt Hàm..

-Cô ấy ngắt thôi! _Bội Bội để tay lên mũi Nguyệt Hàm thấy còn hơi thở.

-Cô biết thuốc này là gì? Tại sao Trịnh Nguyệt Hàm lại đau đớn như vậy? _Max nhú mày nhìn Bội Bội.

Bội Bội gục mặt lắc đầu.

Hẳn nổi lên 1 hồi con nóng.:-Không biết, còn khẳng định cứu được.

-Bội Bội thu người sợ sệt, giọng yếu nhỏ:- Lúc..lúc đó nguy cấp, nhìn.. anh đau khổ như vậy...tôi..tôi đành liều...

---Cô--- _Max sắc mặt tối đen, như muốn giết người, bóp tay Bội Bội

Bội bội sợ hãi, mặt co lại vì đau, liền nhìn thấy cơ thể Nguyệt Hàm có phần chuyển biến, da thịt rạn nứt nhanh chóng phục hồi biến mất đi. Màu tím cũng bay nhạt dần.-Cô ..Cô ấy

Lúc này trên máy bay, ba người đã trở nên thư giãn hơn. Max vui mừng nên không truy cứu Bội Bội. Thiếu Thất hài lòng nghĩ “Lúc này cứu cô ta cùng coi như có ích”

Thiếu Thất tập trung này giờ liền hít lấy 1 hơi nói:-Max!, lúc này tôi cần phải nói với anh. Trực thăng có vấn đề, chính vì tình hình lúc này căng thẳng nên tôi cảm cự tới đâu hay tới đó không nói thêm để mọi người phân tâm. Nhưng hệ thống rada, bị hư không thể cho chúng ta biết được ở vị trí nào. Nếu cứ bay thế này, sẽ tiêu hao hết lượng xăng. Cũng không biết phải đáp xuống chỗ nào an toàn.

Max hít lấy cổ khí lạnh, lấy lại sự bình ổn, hần không thể đổi vị trí buồng lái lúc này.

-Bay xuống đi, không xác định được hướng gió, kinh độ, vĩ độ, nếu gặp phải mây mù, không phải chỉ có một hệ thống rada bị hư.

-Bay thấp nếu phía dưới dụn phải dãy núi cao phải làm sao. Chúng ta không xác định được đang ở đâu. Chẳng khác gì thăng mù đi đường.

Max lạnh giọng nhìn xuống dưới:- xuống thêm 200m

Hần biết lấy may bay không phải dựa vào trực giác. Còn rất nhiều yếu tố.

-Này, phía dưới là sa mạc._Thiếu Thất suy đoán.

-Đáp đi, năng lượng không còn nhiều_Max ra lệnh. Nhìn qua Nguyệt Hàm đang dần tui ra, nằm im trong lòng hần. Lòng hần nhu nhẹ đi phần nào.

----Phạch---phạch

---Ầm ầm-----Đáp xuống an toàn, cũng vừa tiêu kiệt hết năng lượng.

Thiếu Thất vừa bước xuống tức giận, đá mạnh vào thân trực thăng chửi rủa.—Mẹ kiếp chúng mày! Nhà nước bọn bây ăn bao nhiêu mà đem đóng sắc vụn này về.

Max trầm mặt không quan tâm tiếng nóng giận của Thiếu Thất, chiếu ánh nhìn bao quát xung quanh. Bể Nguyệt Hàm trong người, hơi thở ngày càng nóng dần. Hần vẫn không yên tâm, cần tìm một nơi an toàn cho cô tỉnh dưỡng. Nhìn cô yếu ớt mềm nhũn trên tay hần, một nỗi dấy dứt khó chịu.

-Đây..đây là đâu?_Bội Bội ngây ngô hỏi, từ nhỏ đã sống trong rừng. Nơi chẳng có cây chẳng có cỏ, chỉ toàn là dải đất vàng rực tới tận chân trời. Ngẩng đầu lên cao, khiến cô đau cả mắt, vì ánh nắng mặt trời nóng bức.

Thiếu Thất nhủ mảy.—Không phải chứ, chẳng lẽ tới Ai Cập sao?

Bội Bội to mắt hỏi--Ai Cập là gì?

Thiếu Thất nhìn xuống về mặt ngày thơ có phần đáng yêu nên muốn trêu ghẹo :-Ai Cập...là nơi cô không có nước uống, không có thức ăn, không có người.hề..hi

Bội Bội đánh mặt, lo lắng, há họng lớn:-Thế chẳng phải sẽ chết chắc sao?

Thiếu Thất gật gù:-Xem ra..chúng ta phải chết chắc rồi.

Liếc qua về bằng hoàng lại khờ khạo của Bội Bội, Thiếu Thất liền bật cười lớn:---Phụt...hahaha..hahaha

Bội Bội liền chau mày, mắt tóe lửa:---Anh gạt tôi à. Sờ khanh.._Vừa nói cô vừa ngất néo Thiếu Thất đau điển mặt méo mó.—ahahha....thôi nào...úi

Max bước đi trên mảnh đất vàng đỏ, bước đi nào để lại dấu chân lớn của hần. Phía xa trên ngọn đồi cát nhấp nhô bóng dáng của đàn lạc đà như một bức tranh thiên nhiên hoang mạc kì vĩ. Tận mắt nhìn thấy mới tin từng đàn lạc đà nối nhau đi phía trên lưng những cái bóng đen chính là con người.

Cuối cùng 4 người cứ đi mãi trên mảnh đất cát vàng mịn này thừa thốt người. Nóng bức, lại không có nước, Gương mặt cũng nhăn nhúm, khó coi

-Bội Bội, cô đi mau, ngồi đó biết bao giờ mới đến đây!_Thiếu Thất hối thúc quay ra phía sau.

Bội Bội ngồi thờ ra, mặt héo mòn đăm mệt:-Tôi khát, mệt lắm không đi nữa.

Max đứng lại, giọng nhàn nhạt:- Cô mau đi, còn tìm chỗ nghỉ cho Nguyệt Hàm. Đến giờ cô ấy chưa tỉnh lại. Cô còn chùng chừ, Chúng tôi sẽ bỏ cô lại.

Bội Bội ním môi, từ này tới giờ hần chẳng ngó ngang nói gì với cô, bây giờ mở miệng ra là quan tâm Nguyệt Hàm, bản thân cũng là con gái, lại chẳng ai quan tâm. Bội bội xụ mặt có chút buồn bực đứng lên.

Bất chợt Thiếu chắn trước mặt đầu lưng lại, hơi khụy người xuống:-Cô lên đi, tôi cõng.

Bội Bội hơi giật mình, giọng ngừng:-Được không, vậy tôi không khách khí

Được một chàng trai mới quen biết cõng trên lưng, Bội bội không quen nhưng cũng thấy cảm động.

Từ xa có đám người nhỏ bé dần dần tới gần. Khi đến càng gần mới nhận ra bọn họ không hề nhỏ chút nào. Thân hình vạm vỡ, nước da ngăm đen rúc rúc. Cách ăn mặc trong lạ mắt. Đó là cách nhìn của Bội Bội.

Đám người đó có 3 nam 2 nữ. Về mặt cảnh giác nhìn bọn người Max.

Họ bận những tấm vải kín mít. Cả khuôn mặt cũng che kín ngoài đôi mắt sâu lại sắc xảo là đôi phụ. nữ. Còn đàn ông họ mặt chiếc quần rộng dài đến chân. Đa phần là màu trắng. Trên đầu quần khăn kín.

Cách chào hỏi cũng gập người thất lịch thiệp. Nhìn Max rất bình tĩnh cùng họ giao tiếp. 3 nam 2 nữ những người họ cũng mang nét ngạc nhiên khi Max lưu loát nói tiếng Ả rập, sống như hán từng sống ở rất lâu vậy. Trong khi Bội bội hoàn toàn không hiểu được tiếng nói của họ.

-Max... đang nói tiếng gì với họ vậy?

-Theo như tôi biết là tiếng của người Ả rập. Các nhóm dân tộc thiểu số ở Ai Cập gồm một lượng nhỏ bộ tộc Ả rập Bedouin sống ở phía đông và phía tây sa mạc và Bán đảo Sinai, người Siwis ở Ốc đảo Siwa nói ngôn ngữ Berber và các cộng đồng Nubian cổ tụ tập dọc theo sông Nile vùng cực nam Ai Cập. Tôi nghe nói một cộng đồng Do Thái từng rất mạnh mẽ đã hoàn toàn biến mất, hiện chỉ còn một số lượng nhỏ ở lại Ai Cập và những người chỉ tới đó vào các dịp lễ hội tôn giáo. Họ hầu như đã rời khỏi Ai Cập di chuyển đến Isreal sinh sống và thành lập nên nhà nước của riêng họ.

Bội bội ngăn mặt ra, đầu óc trống rỗng, chẳng hiểu được gì lời Thiếu Thất:-Anh nói nhiều như vậy, tôi lại không biết anh nói cái gì?

Thiếu Thất mới sực nhớ, cô gái này chỉ sống trong rừng nói nhiều với cô ta khác nào nước đổ lá môn. Thiếu Thất lắc đầu cười:-Nghe được rồi, không cần hiểu.

Max nói được tiếng của họ, sao khi giao tiếp bọn họ liền gạt đầu mời về nơi bọn họ sống.

Max nhìn Thiếu Thất:-Bọn họ chỉ là người dân nhỏ sinh sống ở gần đây ngoài khu vực trung tâm thành phố Ai Cập. Tìm chỗ nghỉ ngơi rồi tính tiếp.

Thiếu thất cũng không lạ gì, Max quyết định rồi cũng không phản bác được, dù gì cũng tìm một nơi nghỉ ngơi.

Đến một ốc đảo nhỏ nằm trên vùng khô hanh, nóng cháy. Khi những người dân dẫn bọn người Max về thôn, cả đám người trong thôn nhỏ, liền chú ý đảo mắt ra nhìn. Ánh mắt họ như rất kì lạ.

Đám trẻ nhỏ chen chúc ào ra. Nhìn bọn trẻ con nhét nhách, có phần bụi bẩn. Ngơ ngẩn nhìn những kẻ lạ mặt đến.

Thiếu thất buột miệng nói:-Tại sao đất nước Ai Cập đã phát triển không kém cạnh gì các nước trên Châu âu, lại còn những người sống nghèo nàn lạc hậu như thế này.

Vốn là đất nước hiếu khách, bọn họ mời Max và mọi người vào trong. Ánh mắt dò xét có, thân thiện có, cánh giắc có. Kính ngạc và lạ lẫm cũng có. Max quan sát những căn nhà dựng bằng đất cát vàng rất chông chênh, cũ nát. Bên ngoài có giếng nước được bao bọc rất kĩ. Max cẩn thận bế Nguyệt Hàm nằm lên một chiếc giường. Nói là chiếc giường nhưng thật ra được làm bằng đất đắp thành một khối hình chữ nhật thô cứng nằm chính giữa nhà.

Người phụ nữ đứng tuổi, có lẽ là mẹ của 3 đứa con trai và 2 người con gái.

Bà cũng như họ, ăn mặc từ đầu đến chân đều phủ kín.

Ai Cập cũng có những người theo đạo Thiên chúa giáo, nhưng đại bộ phận

người Ai Cập đều theo đạo Hồi giáo cũng giống như các nước thuộc giới Ả-rập khác.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Chính vì theo đạo Hồi giáo nên việc ăn mặc của người Ai Cập rất khắt khe, đặc biệt là với phụ nữ, mặc dù ngày nay các quy định với phụ nữ đã thông thoáng và cởi mở hơn.

Bởi vậy, khi giao dịch với các đối tác Ai Cập bạn phải nhớ ăn mặc sao cho thật kín đáo, giản dị.

Cả nam giới và nữ giới đều phải thận trọng trong ăn mặc nhưng phù hợp hơn cả vẫn là bộ comple hay những bộ quần áo giao dịch lịch thiệp như áo sơ mi hay bộ vét nhẹ nhàng, cũng cần hết sức hạn chế mặc áo cộc tay. Phụ nữ cần mặc những trang phục hết sức kín đáo và đơn giản, không được mặc váy ngắn.

Bà nói tiếng của đất nước họ:-Mấy vị đi đường xa, nơi đây hơi tồi tàn, mong mấy vị thông cảm. Tạm thời hãy nghỉ ở đây. Chúng tôi sẽ chuẩn bị thức ăn.

_Bà mỉm cười hiền, nói rồi xoay đi liền nói với hai cô con gái chuẩn bị đồ ăn và nước.

-Không sao. Có nước uống, nằm nghỉ là quý rồi, cảm ơn người đã giúp đỡ!_Thiếu Thất khách khí, cười tươi đa phần kính trọng.

Người Ai Cập có thói quen gặp gỡ trực tiếp, giáp mặt và đứng/ngồi gần nhau để trao đổi, nói chuyện. Khi chào hỏi, cần hết sức lưu ý trong việc gọi tên của người Ai Cập. Tên người Ai Cập được viết bằng tiếng A-rập, không sử dụng hệ chữ latin như tiếng Anh nên thường khó nhớ một cách đầy đủ và chính xác. Những người ở đây lại có vẻ không được học nhiều nên đa phần không nói được tiếng anh mà dùng ngôn ngữ riêng của họ. Cũng có khi cách phát âm cũng làm hiểu sai ý nghĩa về tên của họ. Vì vậy, nên chắc chắn về tên riêng của người Ai Cập khi gọi tên họ. Phụ nữ và nam giới không bao giờ bắt tay.

Cô con gái đầu có vẻ đẹp sắc xảo trưởng thành, rất lễ phép, lại tử tế, mang nét e thẹn nhìn Max:- Các vị xem ra từ nơi khác đến, có chăng là khách du lịch đi lạc đường. Các vị có dự tính thế nào để trở về? Cần giúp đỡ gì chúng tôi sẽ hết lòng.

Max im lặng không nói gì, Thiếu Thất liền lên tiếng thay:- Cảm ơn quý cô, chúng tôi đúng là khách du lịch đến Ai cập tham quan, nào ngờ đi quá xa nên lạc hướng. Xem ra phải nhờ một đêm ở đây, mai sẽ đi. Không làm phiền hà đến mọi người trong ốc đảo lâu.

Bội bội liền ngạc nhiên, hỏi nhỏ:-anh cũng biết nói tiếng họ sao. Xem ra anh cũng không kém Max.

Thiếu thất liền quệt mũi, tự tin:-Dĩ nhiên rồi, Tôi là thủ lĩnh Masec chẳng lẽ vô tích sự sao.

Bội Bội nhìn thấy họ bùng những ly nước trắng lên liền hí hửng chạy vội lại, ực một cái. Khiến bọn họ nhăn mặt không hài lòng.

Max nhỏ giọng nói, dù gì cũng nơi đất khách, hẳn ta không quá khí thế, lại nhẫn nhịn giảm tính nóng cuồng. Hẳn ra về nhắc nhở:- Đất Sa Mạc là nơi nước được coi là thiêng liêng nhất, cô uống như vậy sẽ khiến họ có cái nhìn không tốt về cô. Ý tứ một chút.

Bội Bội ngượng mặt, gạt nhẹ đầu xem như hiểu ý, bước đến bên cạnh giường Nguyệt Hàm. Định đưa nước cho Nguyệt Hàm uống.

Vừa để cốc nước vào miệng. Bất chợt thân thể Nguyệt Hàm căng cứng.Mắt đang nhắm yên tĩnh lại chau chặt, dường cô đang mơ giấc mơ rất dữ dội. Tay bắt giấc giết chặt, vẻ như rất đau đớn.

--Gur..Gur...HỦ..._Trong cơn mê, cô gầm lên một tiếng. Liền mở mắt ra.

Trong ánh mắt mơ hồ,lòng ngực phập phồng thờ mạnh. Như một lớp sương mờ ảo ảo. Gương mặt người đàn ông quen thuộc, thần thái vẫn lãnh đạm điển trai nhưng ánh mắt chứa một sự lo lắng.

---Max..._Mỗi lần có gặp chuyện khi tỉnh lại, người cô nhìn thấy là Max, cái tên khắc cốt ghi tâm. Khiến lòng cô bất bối rồi, cơ thể vẫn chưa phản nào hồi phục. Lại lần nữa từ cửa điện ngục bước ra. Lần này xuống gặp Diêm Vương lại giựt mình vì người ngồi trên cao có gương mặt quen đến khó tin, vẫn thần khí mạnh mẽ, đôi mắt sâu sắc bén ung dung mà cao ngạo. Phải nói chưa nghĩ được lại có Diêm vương đẹp trai đến như vậy, giọng trầm luân vọng tới “Tình mạng cô do tôi quyết định. Chưa trả hết nợ trần thì chưa cho chết”. Cô lúc đó chỉ há hốc mồm “Ngẫu khí hoàn toàn chẳng khác gì tên bá đạo trên kia. Max anh trên trần loạn thế chưa đủ, xuống đây lại làm Diêm vương phán quyết sinh tử người ta. Tôi xúi quẩy thế nào lại mắc nợ anh kiếp kiếp thế này”. Chưa kịp phản xạ cơn tỉnh mộng đã mở mắt thấy hân.

Max nheo mắt:-Tỉnh rồi thì lên tiếng, sợ mình chưa chết hay sao còn trân trân nhìn tôi.

Cơ thể như chẳng chút sức lực, lại làm biếng quan tâm câu nói đáng ghét của hân.

Thiếu Thất hí hửng cười rộ:--Ô..Ô nàng tỉnh rồi. Làm người ta lo lắng quá.!

Vừa dứt câu nhận được ánh mắt không hài lòng của ai kia. Liền đánh hướng khác, thấy thức ăn được dọn lên vội lại phụ cô em. Ánh mắt co chút đưa tình, khiến cô em người Ai cập đỏ mặt:-Để tôi phụ giúp cô một tay.

Thiếu Thất biết không ít về phong tục tập quán ở từng nước. Nên khi giao tiếp, khi ăn uống điều rất lễ nghi, khiến họ hài lòng. Ngược lại, Bội Bội quen thói sống trong rừng, tùy tiện thoải mái ăn nhanh nuốt trọn. Vừa nhìn thức ăn toàn là rau và trứng, có chút chê bai.

Người hồi giáo rất quan trọng việc ăn uống. Do hầu hết khu vực MENA theo đạo Hồi, tín đồ Hồi giáo không ăn thịt heo, uống rượu. Khi dùng hay mang theo những thức này phải tránh không để họ trông thấy vì có thể bị kết tội là không tôn trọng đạo Hồi. Trong bữa ăn, người A-rập sử dụng dao, thìa, đĩa và thức ăn được đặt trên đĩa, một số nơi vẫn có sử dụng tay phải để ăn vì tay trái được cho là “không sạch sẽ” và không thích hợp.

-Cô không biết thì đừng phô trương nữa, không thể yên lặng ăn sao. Mọi người nhìn cô xem kia. Còn không ý tứ thì nhìn đố!_Thiếu Thất nói nhỏ nhắn mặt nhắc nhở Bội Bội.

Bội Bội xụ mặt, lí nhí nói: Tôi...không biết mà. Ăn uống nói chuyện cùng phải như anh vậy thì thật khó chịu.

Nói xong, Thiếu Thất mặt lạnh trừng mắt cho cô cái nhìn hăm dọa. Bội bội liền nín luôn, rụt rè lạng thin ăn hết phần ăn.

Max mang cơm đến cho Nguyệt Hàm. Hân tỏ ra ân cần dịu dàng. Đút cô ăn.

Nguyệt Hàm nhú mày. Mặt còn nhột nhột miệng lấp bắp nói:-Lão đại..anh không cần đâu...tôi tự mình ăn.

Lập tức cô nhận được ánh mắt đe dọa. Muồng cũng đã dâng đến miệng còn từ chối. Ánh mắt sắc bén kia như muốn nói “Còn từ chối thì sẽ ăn thịt cô”

Nguyệt Hàm đành để mặt hần, dù sao cũng không quen. Mặt có chút ngượng đỏ. Trong vẻ lạnh tanh như cái cục đá, lại nhẹ nhàng tư tấn dứt cô. Thật sự không khác gì đang dọa người. Cô cảm thấy bụng đói kêu gào nhưng thức ăn vào miệng lại nuốt không trôi. Chỉ mong sao chén cơm mau hết đi. Nếu không tinh thần lại bị hần ta hù chết.

-Sao vậy, khó nuốt à?_Max nhạ giọng thấy thái độ cô kì hoặc. Miệng cứ ngón ghiến ăn. Đến nổi hai bên má phồng ra như con ếch.

-Tôi..ah..không khỏe._Miệng đang ăn lấp bắp nói.

Bất chợt một câu nói khiến cô muốn phun trào ra hết thức ăn. Hần cất giọng tự nhiên:-Nếu không khỏe, vậy để tôi mớm em ăn sẽ nhanh hơn.

--Phụt.... Cô nghĩ sao cái vẻ đẹp trai đó lại đoán hậu nói ra như vậy được

--Sặc..ặc..ặc_ Cô như muốn nhả ra hết thức ăn trong miệng. Vồ ngực thật mạnh.

Cô vô tư xua xua tay, cười hi hi--Thôi đi, tôi cũng chưa súc miệng mấy ngày nay.

--Ê--Ăch—Nói xong Nguyệt Hàm liền đờ lưỡi, “Khốn khiếp, sao mình có thể nói ra lời mất vệ sinh như vậy chứ. Anh ta không để ý chứ..”

Sắc thái có chút thay đổi, khóe mắt mang ý cười. Lại nói giọng trêu đùa:-Tôi cũng không có vệ sinh, vậy cũng có thể trao đổi một chút cho nhau.

Hần đưa mặt ám muội lại gần. Cô liền căng mắt. --Hự---Vô lại. Tôi muốn nghỉ ngơi. Anh mà lại gần thì tôi liều mạng với anh.

Cô nóng giận đỏ cả mặt. Túc giận nằm xuống quay mặt đi. Tên đó mở miệng ra chỉ chọc ngạo ta nói điên. “Từ khi nào lão đại ca có thể nói chuyện vô lại như vậy. Hần là bị tên Thiếu Thất đó đầu độc. Vô liên sĩ như tên đó. Tên bá đạo này phải cho cách li với Thiếu Thất, không sẽ hại chết tinh thần người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Max được cô chị gái người Ai cập xinh đẹp có phần đề ý. Suốt buổi chiều cứ tới lui hỏi thăm Nguyệt Hàm, Xem như ân cần, ánh mắt thì cứ đảo qua khuôn mặt lạnh lùng của Max. Khí phách, và thái độ lạnh lùng lại bất cần khiến người khác điều ẩn tượng.

Nhìn ngoài trời đã tối. Xung quanh các nhà điều đóng cửa sớm Thương this a mặc ban ngày là rất nóng. Nhưng về đêm lại lạnh giá.

-Ngài, có cần nghỉ ngơi không, ngồi đây đã lâu như vậy, cô gái cũng đã ngủ rồi._Tauret (Chị cả) ân cần lại hỏi Max. Đang ngồi trầm ngâm một chỗ trông Nguyệt Hàm.

Bởi vì, hần không an tâm, cơ thể Nguyệt Hàm khi tiềm thức đó vào không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, tuy tỉnh lại vẫn bình thường nhưng cũng chưa chắc sẽ thấy được nhanh dấu hiệu bất lợi. Hần vốn rất đa nghi và lường trước mọi việc.

Thái độ tuy mang phần tôn trọng nhưng vẫn lạnh nhạt:-Cám ơn, tôi không cần đâu.

Có một chút thất vọng. Tauret buồn bã nhìn xuống gương mặt vô cảm kia lại ân cần nhìn cô gái nhỏ ngủ say trên giường Tauret có chút ngượng mệ lại ghen tỵ quay đi.

Không những chỉ có ánh mắt của Tauret là ghen tỵ. Mà con 1 Bội Bội đau lòng nhìn từ góc khuất. Mặt cô long lanh ngấn nước. Tâm trạng cô phứt tạp khó tả. Lại nhìn Max một chút cũng không rời khỏi nguyệt Hàm. Thở dài cô luyến tiếc quay mặt đi ra ngoài.Ngồi một góc.

Buồn tay mà nghịch cát. Cô sống trong rừng cây cối hoa cỏ, chim chóc thú rừng vô kể. Ở đây lại hoang vu, trơ trọi. Toàn là đất cát vàng. Khiến cô cảm giác bản thân càng cô quạnh. Nhìn lên bầu trời phủ kín lớp áo đen, cả sao cũng không thấy. Cô bất chợt rơi nước mắt. Cô nhớ mọi người “Ông nội, Má Nương, Chị Na, ... và cả người cha chưa từng nuôi cô lớn. Nhưng ông lại khiến cô hối hận mà bật khóc ra tiếng. Cô sẽ đi về đâu đây, cả Max cùng không cần cô. Nếu cô một lần được Max quan tâm như với Nguyệt Hàm cô sẽ không còn thấy chết mà hối tiếc, cô nghĩ cô yêu người đàn ông đó là thật. Nhưng Nguyệt Hàm đã vì mình mà bị thương, mình mắc nợ cô ta”

Từ phía sau một giọng nói nam trầm:-Cô đúng là con nít, lớn chừng này con khóc nhè à.!

Bội Bội không quay mặt lại, vội vàng quẹt nước mắt:-Anh thi biết gì chứ, anh biết được cảm giác cô đơn lẻ loi không người thân sao.

Thiếu Thất cười ngồi xuống bên cạnh Bội Bội. Nhìn lên cao nói với giọng nửa đùa nửa thật:-Lúc tôi bị ba mẹ bỏ cũng đâu có khóc như cô chứ.!

Bội Bội ngẩng mặt:-Anh cũng, không có người thân bên cạnh a!

Thiếu Thất cười, nụ cười nếu không nhìn kĩ thì sẽ không nhận ra có một sự đau thương phảng phất. Bội Bội ngạc nhiên. Gương mặt túm tú có nét như con gái lại khiến cô hơi choáng. Tuy không mạnh sự dũng mãnh và lạnh lùng như Max, Thiếu Thất lại mang lên sự quyết rũ của loài cáo, nét tinh anh lại khôn khéo, đa phần nét mặt tây lai như con gái.

-Họ mất sao.? Tôi cứ nghĩ chỉ mình tôi cô độc nhất ở đây.

Thiếu Thất trầm giọng, không nói về mình lại nói về người khác:- Không chỉ có cô là không còn người thân. Mà cả Trịnh Nguyệt Hàm, cô ta còn đáng thương hơn cô nhiều. Sự cô đơn của cô bây giờ chẳng bằng chỉ ít những gì Trịnh Nguyệt Hàm trải qua.

-Trịnh Nguyệt Hàm cô ấy---Bội Bội hơi giựt mình, trông cô ta mạnh mẽ lại thông minh, không có chút gì là bi quan hay thống khổ. Còn được Max yêu thương nghĩ rằng cô ấy được sống rất tốt, cảm thấy đồng cảm, tuy vậy cô vẫn ghen tỵ mà run giọng:-Có điều đôi lại cô ấy có Max.

Thiếu Thất neoh mắt tà mị:-Cô biết con người đó ra sao thì hẳn sẽ không ghen tỵ Nguyệt Hàm đâu. Gặp được người như Max Nguyệt Hàm không biết nói là phúc hay họa.

Bội Bội gật gù:-Tôi biết mà.! Max rất nguy hiểm.

Bội Bội cảm giác được, Max không như những người đàn ông bình thường trong tộc cô biết. Sút chút nữa thì đã bị Max lấy mạng. Anh ta thật rất cường bạo. -Nhưng Max yêu Nguyệt Hàm sẽ không làm tổn hại cô ấy.

Thiếu Thất chống cằm-Cũng có thể, nhưng cô không cần phải ghen tỵ gì ở Nguyệt Hàm. Cô ta không phải người để cô so sánh hơn thua.

Bội Bội tự nhiên có cái nhìn khác về thiếu Thất hơn, anh ta thì ra đang an ủi cô không nên buồn phiền. Bội Bội cười hiền:-Cảm ơn anh.!

-Không cần, tôi chỉ nói cô biết vài điều thôi.

-Có điều.. tại sao anh lại nói Nguyệt Hàm không phải người tôi nên so sánh.

Thiếu Thất nhìn Bội Bội lúc, nhớ lại về mặt Nguyệt Hàm khi nhìn anh lần đầu tiên, sự mạnh mẽ, người con gái này không biết là thiên thần hay ác quỷ. Cô ta có thể vừa yêu vừa hận. Muốn đẩy Max vào chỗ chết lại còn đi liều thân đi cứu, tình cảm bọn họ đầy phức tạp. Bội Bội làm sao so sánh được.

Chưa kịp đáp lời, một luồng sát khí từ xa khiến Thiếu Thất đánh mặt cảnh giác.

Thấy luồng gió thổi mạnh. Bội Bội khó hiểu:-Chuyện gì vậy..?

Bên trong, khi Nguyệt Hàm ngủ được 1 giờ đồng hồ. Không hiểu sao cứ cảm giác có luồng điện rất lớn chạy qua người. Con ó lạnh làm cô co giật.

Max nhìn thấy Nguyệt Hàm có dấu hiệu bất thường liền lay cô:-Nguyệt Hàm có phải thấy khó chịu hay không?

Bàn tay cô mở rộng cứng ngắt. Mặt vẫn nhắm nhưng người co giật. Cô nói không rõ ràng:--Con...gi đó..chạy..chạy..đau..á..đau quá....hừ..!_Nguyệt hàm thét lên.

Gân cổ cô nổi rõ lên thành cục. Một vòng xoáy tròn như ẩn hiện trên cổ cô mở ra một lỗ đen từ từ lớn dần, mà lại không thấy máu chảy ra.

Cô vô thức giơ tay lên bịt cổ. Max giựt lấy tay cô ghì chặt:-Không được.!

---ư.....hự.....aaaaaaa...đ...a...au_Cô gắng ra tiếng người đồ rần, cơ thể căng cứng.

Max tin ý, biết Nguyệt Hàm sẽ cắn lưỡi. Mãi liền mở miệng cô ra. Đẻ tay cho cô cắn mà chịu đau.

Hàm răng Nguyệt Hàm nhuộm máu của Max không ngừng chảy ra.Những người trong nhà ai cũng hoảng sợ. Nhìn thấy thế, ba người đàn ông cũng nhanh đến giữa cô lại. Không phải một mình Max không giữ cô được, mà là vì hắn đã để cho cô cắn một tay mình, mà trong người cô như có một lực vô cùng lớn áp đảo khiến bọn họ phải dùng hết sức mạnh mới có thể kìm cô không vậy giữa.

Miệng cô há to gào thét. Nhưng sau đó lại bất tỉnh, giống như lần cô tiêm loại thuốc đó vào người. Chịu không được mà ngất đi. Ánh mắt của Mã phụt tạt, hơi thở u ám lan tỏa.

---Rầm---

Một đám người chỉ nhìn được đôi mắt sắc lạnh lung đầy sát khí xông vào. Thiếu Thất và Bội Bội khi nhìn thấy bọn người quái dị đã đánh nhau ở bên ngoài với họ, nhưng nào ngờ thủ phạm của 4 tên này khiến Thiếu Thất không kịp phản ứng đã bị đánh ngã nhào khiến cánh cửa sập xuống.

Đôi mắt sắc lẹm mang thêm sự u ám liếc qua bọn người quái dị. Tất cả đều bận tông màu đen, che kín mặt.

Người đàn ông Ai Cập là cha trong gia đình, mặt đầy sợ hãi, quỳ rạp xuống đất, người vợ và 4 đứa con cũng lập tức quỳ xuống theo.

Ông Madu bò lạy sát đất giờ hai cánh tay lên như bái lạy sát đất, giọng run run:- Thưa ngài, Bennu

Sau đó cả nhà họ đều làm theo. Bộ họ vẫn giữ hơi lạnh lẽo, pha chút chết chóc giống như các thần chết. Không để ý cả nhà họ lại nhìn về phía Max và Nguyệt Hàm đang nằm bất động. Cát tiếng đáng sợ:- Bọn người đó là ai?

4 người như chung 1 cơ thể âm thanh phát ra đều đồng loạt.

Ông Madu vẫn áp mặt xuống nền đất không dám nhìn lên:- Thưa ngài, là khách du lịch lạc đường, xin các ngài yên tâm ngày mai họ sẽ rời khỏi đây.

Thiếu Thất nhủ mảy, sắc mặt biến đổi khác lạ, đôi mắt thăm dò. “Thời nay, vẫn còn những kẻ kì bí có thần lực mạnh như thế này ở Ai Cập sao?”

Mã một tiếng cũng không nói, lấy chân đạp lên người Nguyệt Hàm. Như chẳng để tâm đến bọn người kì dị này ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Một câu nói 4 người lại đồng thanh:- RuBi cần tới các người.

Rubi: Công chúa.

Ông Madu và vợ run rẩy, giọng như thống khổ:- Thưa ngài, điều này...

- Không nhiều lời, mau đưa 1 nam 1 nữ con của các người ra đi, 4 người lại như một cùng một lời.

Cả nhà họ ôm nhau khóc về sợ hãi:- Xin ngài, xin Rubi.. con chúng tôi vẫn còn nhỏ.

Tauret rơi nước mắt đau đớn:- Con sẽ đi, thưa cha mẹ, hãy để em gái EBonee phụng dưỡng cha mẹ.

Bội Bội ngây mặt, dù không hiểu tiếng họ, nhưng nhìn cảnh vẫn đoán được chuyện không lành, đẩy tay Thiếu Thất:- Bọn họ nói gì, mau dịch tôi biết.

Thiếu Thất mặt lại sa sầm đáng sợ, vừa nhìn Bội Bội thấy toát mồ hôi lạnh, liền không tò mò nữa. Nhìn qua Max lại còn khos chịu hơn “Tình hình thế này mặt anh ta không chút quan tâm nào sao. Lo lắng cho Nguyệt Hàm cũng không cần bắt cần thiết không màng.”

Max cứ chỉ ám muội, không có vẻ gì chú ý đến 4 con người quái dị kia. Cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Mensah (Người con trai thứ ba) vẻ mặt tôn kính. Giọng có phần u uất nhưng kiên quyết:- Tôi sẽ hi sinh vì RuBi.

Ông Madu bắt lực lắc đầu, đành im lặng. Con người vợ lại vô cùng thương tâm.

-Max, anh xem bọn họ đang xảy ra cái gì, chúng ta có thể đứng yên thế này sao? _Bội Bội mím môi, hít lấy một hơi khí can đảm nói với Max.

Thiếu Thất nhặt goiing:- Cô đừng nhiều chuyện, bọn họ bắt người xong thì đi thôi, Max anh ta không can đâu.

Thiếu Thất nghĩ Max sẽ không bao giờ ôm chuyện không liên quan vào người, con người máu lạnh đó hẳn sẽ không giúp đỡ ai, trừ khi có ích cho mình thôi. Không những Max mà cả Thiếu Thất anh cũng chẳng muốn độn đến, địa bàn không phải của mình, nhìn sự thần bí và sức mạnh không nắm rõ tốt nhất an phận.

-Sao thế chứ, bọn họ xem ra đang bị ép buộc, anh có thể nói ra thần nhiên như tên độc ác. _Bội Bội ghiến răng nói.

Thiếu Thất không quan tâm:- Cô không nghe sao Người không vì mình trời tru đất diệt.

-Anh..Anh... _Bội Bội tức hộc gạch cứng miệng chỉ tay vào mặt Thiếu Thất.

Bốn tên kia đồng thanh giọng như quỷ gọi hồn. Cùng liếc qua Max rồi nhìn cơ thể Nguyệt Hàm lần nữa:- Đem luôn cả bọn họ đi.

MaDu và gia đình hoảng hốt, xua tay van xin:- Xin ngài, họ không phải người ở đây, hãy tha cho họ.

“Bọn người này thích kiếm chuyện quá thể, Max hẳn ta đã không để tâm rồi sao cứ thích độn đến cơ chứ...hầy..” Thiếu Thất cau mày rậm, liếc qua thái độ xem xét Max thể nào.

Max lúc này dần xoay mặt qua, gương mặt hắn toát ra thần khí bất phàm, lạnh đến rùn mình, không chút biểu cảm, âm thanh trầm thấp u ám: Không ai phải đi.

4 tên hơi khí tối dần- Trước Benu người dám thất lễ, xem ra người không muốn giữ mạng.

---Phù..Phù....Xoạt....---

Đột nhiên một cơn gió lớn ào ào thổi lớn. Cát bụi bay thành cơn xoáy mạnh.

Ông madu mặt cắt không còn hột máu mà van nài hoảng loạn: xin ngài Benu đừng giận...xin ngài Benu thứ tội.

Bội Bội một phen hú vía mà núp sau lưng thiếu Thất: -Max và họ nói gì, sao lại nổi gió đáng sợ như vậy?.

Thiếu Thất kinh người, ngạc nhiên về câu nói của Max, Hắn ra có ý muốn xen vào chuyện. Nghĩa Max muốn giúp cả nhà bọn họ.

-Trò hù dọa con nít. Đừng nên đem ra để khiến thiên hạ chê cười. _Nụ cười quỷ dị, câu nói giễu cợt, Hắn ngao nghể bước lại gần.

4 tên kia không những đồng thanh, hành động cùng y hệt một lúc giờ tay cao chỉ về hướng của Max: -Hôm nay nhất định phải đem tên kẻ bắt kính này về gặp Rubi.

Lập tức giống như ảo ảnh họ lướt qua nhau, chuyển động thành hình vuông mỗi người đứng 1 góc bao vây Max.

Thiếu Thất giờ tay lên, nhảy bèn ra về kính trọng: -Thưa ngài Benu, có gì từ từ nói. Chúng tôi theo về là được.

Cả nhà họ như quỳ lạy không thôi. :-Xin ngài Benu người giận, vị ấy không biết lễ nghi...xin ngài...

Tauret vốn có chút cảm mến Max liền vội đến van nài: -Tôi sẽ theo các ngài về, đừng liên lụy người vô tội.

4 người không để tâm, chỉ có sự nóng giận. Người ai cập rất quan trọng sự tôn kính và giao tiếp, Max thể này chẳng khác đang chọc ố kiến. :-Xất láo, bọn ta có bỏ qua, Rubi cùng không tha thứ được kẻ bắt kính như người.

Thiếu Thất nhanh miệng, muốn làm dịu chút tình hình:---Không phải chứ, RuBi người ta không ở đây sao biết có bỏ qua hay không, các ngài không nói bọn tôi không nói sao Rubi biết chứ, tôi nói có phải không hìhì..

-Im miệng, Thần thánh không cho phép sự dối trá.

Thiếu thất liền giật mình, quên mất Người Ai cập đạo hồi giáo lại coi việc nói dối là tội lớn.

Cả 4 cùng xông lên. Giờ cánh tay định bắt lấy Max .Giữa 4 người thủ pháp thoát ần thoát hiện, ---Phù...Xoạt---

4 cánh tay định bắt lấy, nào ngờ họ giật mình kinh ngạc, mệnh danh là bộ tứ thần bí có khả năng nhanh như gió, không ai có thể nhìn thấy được thuật di chuyển của họ, hôm nay lại một phen kinh ngạc, còn có kẻ thoát được trận địa và nhìn thấy sự chuyển động của họ.

Max lách qua những khe hở của họ nhẹ nhàng. Đôi mắt ánh lên phản âm u, tịch mịch. Nghiêng đầu qua. Nhìn thần thái khiến họ có phần e dè, loại người nói ít nhưng hành động nguy hiểm gấp bội hơn kẻ nói nhiều làm ít. Max là thuộc dạng nguy hiểm nhất.

--Xoạt....---Ngón tay như có ma lực. Gần như chạm vào con mắt của Max, cơ thể nhảy bèn phản ứng nghiêng nhẹ qua tránh đi.Không những tránh còn dùng tay nắm lấy cánh tay hai người kia một lượt, xoay ngược rồi giật mạnh, như một tia chớp, không để ai có thể nhìn ra Max vừa làm gì, Khi người ta hoảng hồn mới kinh ngạc nhìn cánh tay của họ đã bị hủy.

Hai người còn lại càng sục sôi tức giận.Lượn vòng trên không trung. Xoay như con lốc đâm thẳng xuống đỉnh đầu của Max.

Bội Bội hoảng sợ qua mức liền chạy ra. Thiếu Thất kịp kéo lại:-Muốn chết quá hả?

-Tôi cứu Max.

-Anh ta cần đến cô cứu sao. Đừng làm trò hề nữa đứng yên đi.

Không kịp vùng khỏi tay thiếu Thất, Âm thanh đau đớn liên la lên 1 tiếng.---Hự---Phụt--- Quay qua đã thấy họ rơi xuống đất. Khăn mặt đầm ướt máu.

Max chẳng dùng nhiều công phu, chỉ nhích gót chân qua, con dao lóet lên 1 ánh sáng liên biến mất—Xoẹt—Cổ họ đã bị rạch 1 đường thật sâu. Con mắt vẫn trợn ngược không nhắm lại mà mở ra như bàn hoàng không cam.

Trong bóng tối chen vài thứ ánh sáng từ bên ngoài. Con ón lạnh khiến mọi người phát run, không ai quên được cảnh tượng này. Con người kia hiện lên

như một vị bạo chúa khát máu, tàn độc, đó là những gì họ thấy trong giây phút này.

Cả nhà họ kinh sợ. Ông Madu như cầu nguyện, giọng yếu ớt:-Sao ngài lại giết họ, sao ngài lại mạo phạm đến thần thánh.

Thiếu Thất liền lắc đầu. Thở dài, nhìn những người mê muội kia. :-Họ không phải thần. Các vị nên tỉnh táo lại, Max đã cứu các người nếu không đã bị bắt đi rồi.

-Rubi sẽ mang các người đi. Sẽ không tha thứ cho những người xúc phạm Rubi. Rubi có quyền lấy đi sinh mạng của ai dám chống đối người. Cả nhà chúng tôi lần này khó thoát rồi. Nếu chỉ lấy 1 đưa nam và nữ thì chúng tôi vẫn có thể sống. Rubi cần chúng tôi đó là lệnh.

Cuối cùng Thiết Thất hiểu ra, tại sao những ngôi nhà gần đây lại tối sớm mà đóng kín cửa thế này, họ đoán trước được chuyện này xảy ra nên chẳng ai quan tâm đến dù hàng xóm kề bên có bất kì tiếng động nào cũng không ra ngoài. Đó là vì họ tin Công chúa (RUBI) như một vị thần thánh, có quyền mạng bất kì ai đi. Như một sự dĩ nhiên.

Max lại không hề bận tâm, sát khí giảm đi phần nào, chậm chạp đi đến bên giường Nguyệt Hàm, ngồi ngao ngễ như một vị vua quyền lực, :-Em còn không tỉnh, máu anh bị em hút hết rồi.

Nguyệt Hàm đã tỉnh lúc nào, Max vẫn có thể nhìn ra. Hắn giơ tay mình ra đầy máu.

-Lão đại, anh lại giết người_Nguyệt Hàm lấy lại tinh thần, cô vốn chỉ ngất đi vì cơ thể chịu một sức mạnh lớn không điều khiển được. Giật mình dậy vì tiếng khóc và mùi máu tanh cứ sọc vào mũi cô rất khó chịu.

-Bội Bội, mau qua xem, thứ thuốc đó có tác dụng phụ. Lúc này Nguyệt Hàm đã lên cơn đau dữ dội rồi_Lúc này hắn mới để ý đến Bội Bội. lại nói giọng đáng sợ-Không tìm ra được nguyên nhân chữa trị, cô cũng đừng sống nữa

Bội Bội biết Max thật không tầm thường, nhưng sao cứ hễ không còn việc gì chỉ biết tới Nguyệt Hàm, trong mắt của hắn thì ra không phải cứu người nhà này, mà là vị 4 tên quái dị lúc này muốn độn đến Nguyệt Hàm.

Bội Bội lại không hiểu tiếng Ả Rập không thể nói chuyện được với họ, Cô thì ghét về bá đạo vô cảm trong mắt chỉ có Nguyệt Hàm lòng vô cùng bức bối muốn lờ đi.-Thuốc là do anh tiêm, tôi thật không có cách. Nhìn xem bọn họ đang sợ hãi quá kia, anh lại không quan tâm chút gì.

Thiếu Thất hiện ý cười “Con nhỏ này coi bộ đang ghen .hà.Phụ nữ mà ghen thì có chết cũng không biết sợ.”

Nguyệt Hàm chống người dậy nhìn qua những người kia còn ngồi dưới ôm nhau.-Lão đại, anh xem bọn họ giúp mình, bây giờ vì anh giết người tại nhà họ, hoảng sợ như vậy nên có chút hỏi xem. Tôi thì khỏe rồi không còn thấy đau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

-Lo cho mình đi, đừng như Cô ta bao đồng nữa. Có lo cũng lo không hết được._Max nhạt miệng.

-Tôi thật bây giờ thấy thật khỏe. Có điều cảm giác như có sức mạnh trong cơ thể vậy. Bây giờ giết trâu còn được. _Nguyệt Hàm vỗ ngực đứng dậy đi về phía Ông Madu và gia đình ông.

-Xem ra liên lụy gia đình rồi. Thật có lỗi.

Tauret nhìn lên ánh mắt sang long lanh lại mang phần kiên cường,đã biết cô gái này rất đặc biệt, hèn gì người đàn ông bất phàm ấy luôn quan tâm. Tauret lắc đầu:-Các vị đi đi, một nơi ngoài Thành Phố Cairo thế này có người bị giết không ai tìm đến som thế đâu.

Madu, và hai người con trai có phần khó chịu-Không, họ đã giết người của Rubi, phải lãnh hậu quả.

-Anh ta đã giúp chúng ta_Tauret tỉnh táo nói.

Chiếc đèn xe sang chói đèn từ bên ngoài soi vào, tiếng động cơ xe hơi nghe rõ to. Khác với cách xuất hiện của 4 tên kia thần bí.

-Nhanh như vậy đã đến rồi sau. Ai nói nơi này không được ai quan tâm đâu_Max ngồi ngất ngưỡng thả lỏng người, hơi thở lạnh tanh khi thể vương giả. Cách nói mờ ám

Tất cả nhiều mày nghi hoặc ngược ra cửa.

Một cô gái từ trên xe có người nâng xuống cung kính, trang phục người ai cập rất đẹp, hoa văn tinh xảo. Dôi mắt phượng khê cong, mặt sâu to đen vô

cùng sắc xảo. Cuốn hút quyền rũ, xinh đẹp không khác nữ thần. Mang lên nét lạnh lùng quyền quý. Tôn lên cho người ta thấy chaóng ngộp, không dám ngăm nhìn qua lâu.

Bước đi nhẹ nhàng, Cô ta có thể nói là một tuyệt sắc giai nhân. Thiếu Thất cũng phải kinh người.

Ai cũng ngạc nhiên run rẩy, cúi gập đầu.

Duy chỉ có hân vẫn ung dung chiếm chế như vậy. khiến mỹ nhân không vui liền cau mày phượng-Lâu không gặp, ngài vẫn phong độ và cao ngạo như xưa. Dương Vĩ!

-Ra là KeKet...! _Cơ thể to lớn, không còn sự lạnh khốt lúc này, hân đường như lấy lại khí thế của mình.

KeKet:Nữ Thần của bóng tối.

Nguyệt Hàm thờ hắc ra:-Này, Lão đại, cuối cùng anh có bao nhiêu mỹ nhân đây.

-Rất nhiều, chỉ trừ em ra thì không phải Mỹ nhân _Giọng giễu cợt, khoé môi cong cong.

Nguyệt Hàm liền ghiến răng, cô sức nhớ. Điều bộ này không khác gì tên Dương Tổng dám dăng cô biết cách đây 5 năm.

Thiếu Thất neho mắt cười:-Thưa Rubi, à không Nữ Thần KeKet.!

KeBet dung nhả, trên người tỏa ra một ánh sáng chói mắt:-Không cần phải quá như thế. Ngài Thiếu. Xem ra bốn thú cưng của ta các dọn dẹp rồi.

-Chuyện này, có phần hiểu lầm. . .

Thiếu Thất vừa định nói liền bị KeKet nói ngay, giọng đánh bém:-Không trách được chúng không may gặp nhầm người như Cậu Dương nhỏ.

Câu nói hàm ý. Cả Nguyệt Hàm cũng hiểu được, Trước nay chưa ai dám dùng giọng điệu cách gọi này với Max. Hân chán sống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Sức mạnh lạ khiến hân hoảng sợ.

Trên đất nước Ai cập nhiều bí ẩn, những thánh vật thiêng liêng, khiến cho người ta có cảm giác vừa tò mò vừa sợ hãi. Dù hiện nay Ai Cập đã khác thời cổ đại ngày xưa rất nhiều.

Nhưng có những điều thần bí chưa ai lí giải được về vùng đất với những cái xác ướp này.

Trong bóng đêm, làn gió mạnh thổi rào rạc cuốn theo những hạt cát lấp lánh vàng chuyển động trong không khí mờ mịch.

Ở trong một Ốc đảo nhỏ thừa người. Có một căn nhà mục nát mang đầy sự âm u, tịch mịch. Trong khi những căn nhà bên cạnh đều im phẳng phất không tiếng động, thì căn nhà kia lại đèn sáng khác thường không khí cổ quái, khiến mọi người mang hơi thở nóng hổi, hổi hớp.

Kẻ rụt rè, tôn kính. . .Kẻ ngây ngô tò mò, kẻ giáo hoạt xem thường, còn hân thì âm khí đáng sợ. Tâm trạng mỗi người mỗi khác lại cùng chung một chỗ.

Kebet trên người kiêu sa lấp lánh ánh sáng vàng đỏ. Bộ quần áo hoa văn lạ mắt là đặc trưng của những hoàng gia Ai Cập.

Max nhú mày. Vẫn thái độ điềm nhiên:-KeBet người đừng khiến tôi phải nặng tay. Cần thận lời nói một chút.

Max tuy không tỏ ra giận dữ trên khuôn mặt, nhưng sự không hài lòng qua câu nói đều rõ ràng. Hân ta vốn ghét nhất ai gọi là Cậu Dương. Cô nữ nhân trước mặt lại ngang nhiên gọi “Cậu Dương nhỏ”. Hân thật đã khiếm chế rất tốt.

Mắt hiện ý cười. Gương mặt quyền rũ lại mang phần tà mị sắc xảo:-Xem ra ngài nên xem lại ngài đang ở trong tình thế nào chứ..Max! Hù Dọa như thế rất có hại đấy.

Chiếu ánh nhìn sát khí. Gương mặt tối sầm. Hân ta lập tức đứng dậy. ---Phụt---Thoát một cái đã như gió mạnh di chuyển, liền đứng phía sau KeBet .

Hai người theo hầu KeBet còn chưa kịp thời ngăn cản. Đã bị Max đánh vào gáy mà ngực xuống. Hành động và lời nói dường như chỉ diễn ra trong vài giây. Không ai nhìn rõ Hấn ta đã chuyển động thế nào.

Hơi thở nóng hổi tỏa ra sự sát thương, làm KeBet có chút hoảng. Sau đó lại có chút day nghiêng nhìn xuống hai tên thuộc hạ đã lăn ra đất: - Nuôi hai tên này thật vô dụng.

- Đúng là mùi vị không phải nữ nhân Ai Cập lại tanh như thế! _ Hít lấy một hơi ẩm muối trên người KeBet, nụ cười ẩn hiện giễu cợt của Max khiến Thiếu Thất và mọi người đều đứng hình theo dõi.

KeBet trừng mắt lớn. Cặp mắt to tròn đen lấy hiện lên sự hun hấn. Người run run vì giận. _ Cảm miệng, thật vô lễ. Max người không biết bản thân người đang ở hoàn cảnh gì sao. Không hạ mình xin ta giúp đỡ còn ngạo mạn xem ta không ra gì. Coi bộ người không muốn quay trở về rồi.

KeBet vừa định xoay người giơ tay lên, Max liền nắm giữt mạnh. - Không phải cầu cạnh, mà nhất định cô phải đưa ta trở về.

Lời nói bá đạo, mang sự âm khí lạnh lẽo, ai nghe cũng rét run. Chỉ Duy nhất Nguyệt Hàm vs Bội Bội không hiểu họ đang nói gì, nhưng tình hình lại cho họ khẳng định chuyện không lành.

KeBet nhếch miệng- Dựa vào đâu. Người quá ngông cuồng Max à!

- Dựa vào tôi có khả năng mang cô ra khỏi vị trí hiện tại. Nếu không quay lại cô nghĩ lão già kia sẽ giúp cô sao. _ Suy tính, quý dị khiến Max như nắm được cục diện, hấn khôn ngoan nói mờ ám. Giương mắt tuần lãm lại khiến người ta mê muội.

Nguyệt Hàm nhìn đáng vẻ họ mờ ám, lại không hiểu được tiếng Ả Rập. Có chút khó chịu- Lão đại, nói chuyện có cần phải ôm nhau như vậy không.

- Ấy.. cô xen vào làm gì?. Bệnh gì ngồi yên đi, bon chen với người ta ghen tuông à! _ Thiết Thất giễu cợt, mặt ra vẻ trách móc.

-- Bóp— Bệnh nhưng vẫn có thể đánh chết anh, mau nói xem họ đnag nói cái gì?

Thiếu Thất bị đánh một cái liên xụ mặt, mĩa mai cô:- Đấy.. đấy còn nói không ghen a. Muốn biết thì đi học tiếng Ả Cập đi.

Nguyệt Hàm tức giận hít một hơi thật sâu điều hoà tâm khí. —Chết đi— Bóp Bóp--.

Thiếu Thất bị đánh liên tục vào đầu, liền chạy qua Bội Bội đứng phía sau. Xem vẻ như bị ăn hiếp.

Nguyệt Hàm nhìn qua Max không thèm để tâm lời cô. Liền thấy không vui. :- Chết tiệt. Max.. lão đại... chưa gì anh đã thả dê nữa à.

Max lại cố tình không để ý đến, nhưng lại bị KeBet phát hiện, cô cười ám chỉ- Ra là người phụ nữ này khiến người như Max bất cần lại bận tâm mà hạ thủ giết hết bốn tên thủ cứng của ta à.!

Max lại không muốn Nguyệt Hàm trở thành con nuôi. Khiến bản thân bị nắm điểm yếu. Liền phủ nhận nói- Thú nuôi cũng có thể đáng để bận tâm à.

KeBet hơi cười. Ẩn hiện điều gì đó khi nhìn Nguyệt Hàm rất thú vị. :- Tôi cũng không quan tâm thú nuôi anh. Anh theo tôi tới thánh điện, sẽ sắp xếp anh và họ về nước. Còn những người kia xem như tôi bỏ qua. _ KEBet nói đến câu cuối liền nhìn qua gia đình kia.

- Cha... đẹp quá, đây là gì? Kia..kia là thứ gì đẹp quá! _ Bội Bội hoa mắt, riu riu hỏi Thiết Thất những thứ sáng chói trưng bày trong tòa nhà.

Nguyệt Hàm thì lại không quan tâm. Bước đi hơi loạn chạng, cô lại thấy bắt đầu chóng mặt. Cứ đi theo sau Max và KeBet.

Đưa đến tòa nhà lớn cho họ nghỉ ngơi. KeBet rời đi cho người tới phục vụ họ như khách quý.

Lúc này Nguyệt Hàm lại không muốn nói chuyện gì. Nhưng lại nghe phải nghe cuộc nói chuyện của Thiếu Thất và Max.

- KeBet là con gái trong bóng tối của Tổng Thống Ai cập. Mẹ cô ta là người Anh quốc, KeBet vốn không được lộ diện chính thức ra ngoài. Ngày xưa thời Ai cập cổ đại có cách nhìn xấu về người Anh, và họ không muốn cho người Anh lấy người Ai Cập của mình, nên dù đứa con sinh ra cũng không được công nhận. KeBet bởi chỉ là đứa con riêng nên bất công về quyền lợi hơn những anh chị em khác. Nên cô ta khi lớn lên vì không cam lòng mà tự tạo cho mình quyền lực trong bóng tối. _ Thiếu Thất nói

- Max... anh đồng ý giúp nữ thần KeBet sao?. Cô ta là một người đàn bà đầy tham vọng và độc ác. Kết giao với cô ta khác nào đùa với lửa.

Max điềm nhiên uống một miếng trà, đáng vẻ ung dung. Nhạt giọng nói- Cậu không muốn rời khỏi đây nhưng ta thì muốn.

- Chắc gì, cô ta sẽ đưa mình rời khỏi.

Hấn nheo mắt, có chút toan tính, ực lấy hớp trà:- Chỉ cần cô ta không nhận ra điểm yếu.

Nghe Max ám chỉ, Thiếu Thất nhìn qua Nguyệt Hàm. — Là cô ấy.

Thiếu Thất biết một người quyền lực lại là một ông trùm hắc đạo. Thương trường hay chiến trường. Muốn thắng điều phải làm chủ cục diện, tuyệt đối không để địch biết điểm yếu của ta. Quan trọng với Max hiện tại thứ làm hấn ta phải bận tâm là phụ nữ.

Max lạnh lùng nhìn Thiếu Thất, ra dáng vẻ bề trên căn dặn:- Cậu phải luôn trông chừng hai người phụ nữ.

Thiếu Thất cũng là một lão đại của Masec, bây giờ lại phải bị khí chất của Max trở thành thuộc hạ từ lúc nào.

Thiếu Thất dúi tay ra như tập thể dục, kéo hơi dài ngao ngán:-Coi như đang rảnh rồi vậy.

Nguyệt Hàm sau khi được mời cơm, liền chạy theo Max:-Lão Đại, nói chuyện được chứ.

Max quay lưng nhìn nheo mắt.

-Tôi muốn học tiếng Ả Rập.

Max hơi đứng hình. Khó hiểu hỏi:-Đề làm gì? Sắp trở về rồi, đừng có kiếm thêm chuyện nữa. Ngoan ngoan ở yên một chỗ đi.

-Anh và họ nói gì, tôi thật muốn biết.

Thật ra Nguyệt Hàm vốn dĩ muốn hỏi “Anh và cô gái tên KeBet kia là quan hệ gì?” lại không mở miệng hỏi được. Lại không muốn bị Thiếu Thất nói ghen tuông.

Max lạnh lùng không quan tâm, nói vọng lại rồi bỏ đi.-Sức khỏe chưa hồi phục, nghỉ ngơi đi. Sinh nhiều chuyện làm gì.

-Không...tôi muốn học mà...A..chết tiệt lại bỏ đi._Nguyệt Hàm hần học.

Từ phía sau lại vọng ra tiếng:-Cô là Nguyệt Hàm!

Nghe thấy tiếng lạ, cô liền quay ra sau,liền kinh ngạc:-Cô biết tiếng nước tôi sao?

-Không cần ngạc nhiên. Còn những thứ đáng ngạc nhiên hơn cô gái à!_Nụ cười gian tà xuất hiện. Quơ tay một cái khiến Nguyệt Hàm liền ngất đi. Đơn giản vì sức khỏe cô chưa khôi phục, khả năng cảnh giác trở nên kém.

-Bội Bội và Nguyệt Hàm biến mất rồi!_Thiếu Thất lo lắng liến kinh hô.

Max mặt tối sầm.Đúng là không ngoài dự tính, ra tay nhanh như vậy. Bọn họ quá sơ suất.

Một nữ hầu bước tới khăn kín mặt tỏ thái độ cung kính, ánh mắt lại có chút ngưng ngưng, e thẹn:-Công chúa KeBet cho mời hai ngài đến gặp ạ.!

Max và Thiếu Thất đi theo lối dẫn. Đến nơi bước chân cả hai có phần chùn bước, biết rõ người phụ nữ kia đang bày trò, vẫn phải để cho cô ta dắt mũi một lần. Có điều trò chơi cô ta bày ra quả là không xem thường được.

-----Ô...O...xi xào...---

Sau một đường hầm tối thật dài, bước ra lại choáng váng với ánh sáng chói lọi của trăm ngàn bóng đèn rực sáng. Cả những trăm người ồn ào náo nhiệt hò hét phấn khích khiến nơi đây càng nóng hơn.

-Max..đây gần giống như đấu trường thời cổ đại trong lịch sử được xây lại. Bây giờ vẫn còn kiến trúc lớn thế này dưới lòng đất sao?_Thiếu Thất kinh ngạc không khỏi căng mắt ra quang sát.

Kiến trúc xây dựng nguy nga, hàng ghế khán giả được tạo thành vòng xoắn ốc. Khiến cho lòng đất tạo một lỗ rỗng lớn và phần trên không bị sụp phải được tính toán rất tỉ mỉ, quả là những nước khác phải khâm phục bởi người Ai Cập do tư duy sáng tạo khoa học.Những hang mộ của các vị vua Ai Cập đều được cất dưới lòng đất thế này

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Nhận ra vị ra vị khách của mình đã tới, KeBet miệng cười duyên rữ, dáng đi yếu điệu, chào hỏi lễ nghi.

Max mặt lạnh toát, đáng vẻ vẫn ngông ngạo. Đáng người cao nổi bật phong độ, nhìn thẳng KeBet cất tiếng âm trầm-Cô lại muốn giờ trò gì?

KeBet cười giao hoạt:-Ngài nghĩ xem ta sẽ bày trò gì.

Âm thanh lạnh lùng, hấn mang một chút răng đe:-Cô nên biết tình hình hiện nay ở đất nước Ai Cập. Bên ngoài phải đối mặt với đám khủng bố, kể từ khi cha cô lật đổ Tổng thống Hô Igiad Adly Mosra, tình hình kinh tế và xã hội trở nên vô cùng tồi tệ. Các đảng phái liên minh lại với nhau không đồng tình việc cha cô lên làm Tổng Thống chính thức. Cô nghĩ xem ai có khả năng giúp cha cô đây, cô muốn có quyền lực và để ông ta xem trọng cô ai có thể giúp cô trước tình hình hiện nay.

Như đánh trúng vào tâm ý của KeBet. Nghe Max ám muội nói khiến mặt đang tươi cười lại trở nên tối đen khó coi. Cô đứng im lặng vì bị hấn bất thóp, cô hiểu rõ chỉ có Max mới đủ quyền lực và khả năng cung cấp vũ khí cho cha cô đứng vững trước đám đảng phái hoi giáo, đám khủng bố vì ủng hộ ông Adly Mosra liên tục gây loạn, tiếp tục thế này cô cũng không thể thực hiện mục đích của mình.

Đôi mắt sâu máu lạnh, chậm chạp bước lại, quý dị tiến gần áp mặt với KeBet-Nhưng hôm nay cô đã làm một việc rất ngu ngốc... tôi cảm thấy không được vui rồi đây..Kebet.!

Hoi chào đảo, cơ thể mãnh mãnh như cổ trụ vững trước người đàn ông ma quỷ này. Hấn cho KeBet cảm giác rợn người kinh sợ tột cùng. Tim cô không ngừng đập mạnh.

Vốn bản tính cứng cỏi, kêu ngạo. Không muốn phải thể hiện sự yếu đuối trước người khác. Kebet hít sâu rồi giả vờ cười tươi, nghiêng đầu chỉ dăm liếc qua bờ vai rắn rỏi mạnh mẽ của Max mà đã cảm thấy rét run.

Môi bầu chặt thốt ra lời-Để xem ngài còn kiêu ngạo như bây giờ không. Nhìn xuống khán đài đi.

-Âm...Âm...

Con vật to lớn được thả ra trong một cái lồng. Con bò cạp khủng lồ.

Thiếu Thất ngạc nhiên bước tới vài bước xem:-Không tin được, con quái vật kia...

Thiếu Thất nhìn qua phía bên trong là hồ kín lớn, phía dưới chính là bảy rần hồ mang độc nhất Ai Cập đang vương cao đầu muốn vồ lên thưởng thức miếng thịt ngon ở trên, cô gái nhỏ la hét âm ỉ kia được treo trên sợi dây giữa hồ vô cùng hoảng sợ.Thiếu Thất liên kinh hô, nhìn qua Max:--Xem kia, đó là Bội Bội...

Max nhìn qua KeBet điềm nhiên nói-Đây là trò cô nói sao? Có vẻ làm tôi không hứng thú rồi.

KeBet nhếch môi-Chưa đâu, nhìn kĩ đi...xem có đủ khiến ngài hứng thú không.

Max im lặng nhìn thật kĩ, khẽ động mi khi nhìn thấy người con gái được đẩy ra giữa trung tâm đấu trường đối diện với con vật khủng lồ nguy hiểm kia chính là Trịnh Nguyệt Hàm.

Hoi thở toà ra khí nóng, Anh amst ddaady sát khí như muốn lấy mạng ngay người phụ nữ trước mặt.

KeBet cảm nhận được sự phản nộ của hấn, liền lấp bắp nói-Đây là thuộc địa của tôi..anh đừng bậy. Nếu cô ta thắng được con bò cạp khủng lồ tôi bảo đảm mọi người sẽ trở về an toàn.

Thiếu Thất liền nóng gặt mặt bình tĩnh:-Thế chẳng khác nào bảo chúng tôi bỏ mạng ở đây à. Một cô gái nhỏ như vậy đấu với con vật nguy hiểm lại lớn gấp mười lần Nguyệt Hàm. Cơ hội thắng là không có. KeBet cô xinh đẹp như vậy lại quá độc ác.

KeBet gắng ra nụ cười chế nhạo lời Thiếu Thất:--ha ha..Tất nhiên là còn cơ hội khác. Các ngài làm khán giả. Yên lặng xem hết trận chiến người và quái vật. Cô ta thắng thì tôi thả, nếu thua cô gái nhỏ kia sẽ làm mồi cho rắn hổ mang.

Nguyệt Hàm ở phía dưới nhìn lên tất cả mọi người đều hô hào cổ vũ. Không phải họ muốn xem trận đấu quyết liệt, mà dường như họ muốn xem con quái vật 8 chân và có 6 cái đốt đuôi đang ngoe quẫy cong đuôi lên như chờ sẵn sàng cuộc chiến. Hai cái càng lớn như hai càng cua chuyển động dường như muốn kẹp lấy cơ thể nhỏ bé của Nguyệt Hàm ra làm đôi.

Con bò cạp khủng lồ không ngần ngại dùng càng muốn kẹp lấy cô. Nguyệt Hàm chưa kịp phản ứng chỉ biết chạy núp dưới những cái chân của nó. Nó càng di chuyển như lùn quét để tìm được cô. Khi lại gần hơn. Cô mới phát hiện đây chỉ là con bò cạp bằng sắt được điều khiển.

Thực chất hiện nay, làm gì có loại bò cạp khủng lồ như thế. Có điều cái đuôi bò cạp có độc là thật. Nọc độc nó tiết ra khi chít vào cơ thể người có thể giết chết người.

--Guwrfimr--Âm--Âm--

--RÂm--

Cái đuôi lớn quất vào người cô khi bị cái chân của nó đập lên.

--Chết tiệt—Cái quái gì thế này--- _Nguyệt Hàm chửi mắng một tiếng, bị thương chưa khỏi hẳn giờ phải chơi trò mèo bắt chuột với đồng sắt này.

Phản xạ tốt cô lẩn ra tránh được cái đôi của nó. Liền nghe thấy tiếng của Bội Bội thét lên. Cả hội trường tiếng gào thét phía trên khiến Nguyệt Hàm thấy đầu choáng váng.

-Bội Bội...Đừng có thét lên nữa, giữ hơi sức đi_ Nguyệt Hàm nhìn Bội Bội lại muốn quyết tâm liều mạng. Cô phải cứu Bội Bội.

Bội Bội gào khóc:-Chị à, em không phải sợ chết, mà em sợ chị bị con vật đó đâm chết thôi.

-Nó gọi mình là chị à. Nghe vui tai đấy_Nguyệt Hàm hô hào một tiếng, giơ ngón tay lên kích lệ Bội Bội. Chân thì không ngừng chạy khỏi cái đuôi lớn có mũi nhọn liên tục ngoe quẫy.

--Hãy—Nguyệt Hàm bay lên ôm lấy thân đuôi nó. Liền bị nó đánh văng ra.

---Rầm---Kít---Hự

Con bò Cạp khủng lồ đột nhiên cong đuôi lên mũi kim liền chĩa vào người Nguyệt Hàm. Cô nằm dưới đất dùng tay kiểm lại, sức nhỏ bé còn đâu không lại Max huống hồ con vật sắc mấy trăm kg.

Thiếu Thất lúc này không ngồi yên được, liền bật dậy:-Max, không thể để Nguyệt Hàm chiến đấu tiếp đã 15 phút rồi, cô ta con trụ được quả là quá giỏi rồi.

KeBet nhìn lướt qua vẻ mặt của Max. Không tin là người đàn ông này lại vô tình máu lạnh trước người phụ nữ của mình. Liền nói kích-Con vật này tuy được chế tạo. Những các đặt tính của nó điều không khác loại bọ cạp giết người nhiều nhất là Androctonus australis. Nọc độc của nó có thể làm người bị chích phải tử vong ngay lập tức. Chính vì được điều khiển nên không giết được đối phương sẽ không thể ngừng được. Trừ khi hạ được nó.

Cái đuôi nhọn uốn cong lên chĩa vào tròng mắt Nguyệt Hàm như cách không còn 10cm nữa. Mồ Hôi trên người cô tuôn ra. Gương mặt đỏ ao vì hết sức.

Nguyệt Hàm như cảm nhận luồng sức mạnh đang chảy trong cơ thể. Lòng ngực thở mạnh.

--Chết tiệt—YAAAAAAAAAAAAA—Nguyệt Hàm gào lên một tiếng đẩy mũi nhọn ra. Không hiểu sao đầu cô đau điên muốn nổ tung.

---Bùm---Ầm.Ầm.....rào..

Tiếng nổ liên tục phát lớn. Cả một vùng trời mờ mịt cát bụi bay. Khiến đôi mắt Nguyệt Hàm bị phủ đầy cát, chỉ nghe được tiếng thét của con vật khủng lồ---Rít---Kétttt---Gừ.....-----

Cảm thấy cơ thể như được thả lỏng. Đôi mắt dần mờ ra. Cảm giác nhịp tim không ngừng đập. Bất gặp được ánh mắt lạnh lùng, thân ảnh to lớn như một người hùng thời cổ đại sừng sững mà dung mãnh.

Mã không biết xuất hiện dưới sân đấu từ lúc nào. Hắn có thể hai tay cầm cây cột bằng đá nặng 100tấn nhấc lên đập mạnh vào vị trí đầu con bọ cạp. Khiến nó bất ngờ lùi về sau bất động.

Lúc này, cả hội trường im lặng đến hồi hộp. Vẫn có người phản kích mà gào thét, khi Max xuất hiện qua dũng mãnh.

KeBet cười hài lòng, đôi mắt thú vị không rời khỏi thân ảnh của Mã phía dưới.

-Xem ra, ván bài này đi không sai nước.ha..ha

Thiếu Thất vẫn còn giật mình trước hành động chớp nhoáng của Max. Lại trở về trạng thái tức giận bước tới KeBet:-Người phụ nữ như cô quả là rất nguy hiểm.Đúng là rất độc ác.

KetBet xoay qua, ánh mắt giảo hoạt, lại nói cách châm biếm:-Thế loại đàn ông như ngài thì gọi là gì, tàn nhẫn, xấu xa, máu lạnh.hay là ác ma.

Thiếu Thất trừng mắt quát:-KeBet cô nói quá đáng rồi.

-Thiếu Thất, ngài nghĩ bản thân mình trong sạch ngay thẳng sao. Kẻ có thể đứng lên vị trí thủ lĩnh Sát Bang khiến cho Dương lão gia tin tưởng như vậy, thủ đoạn ra tay tàn nhẫn trước những vật cản đường không hề ít. Bây giờ, lại mở miệng nói một người phụ nữ độc ác. Ngài lấy tư cách gì đây._Lời lẽ ám muội, mặt dần đưa kẻ sát bên tai Thiếu Thất.

Thiếu Thất không thể phản ứng được gì. Vì cô ta đã chỉ đứng tim đen anh. Anh lại vô tình quên mất bản thân mình lại không khác cô ta. Còn có thể tàn nhẫn gấp mấy lần. Không trách được đó là quy luật sống còn trong thế giới đen.

---Max...sao bây giờ mới tới chứ. Lão đại anh cứ đợi lúc sắp bị mất cái mạng nhỏ này anh mới xuất hiện, muốn dọa chết người ta sao? ---Nguyệt Hàm kinh ngạc nhìn Max. Cảm giác an tâm không hiểu tại sao, lại thấy âm áp vô cùng. Hắn lại đến bảo vệ cô.

-Còn lâu nhãi, mau đứng lên không muốn thi ở đây đi._Hắn nhặt giọng, âm thanh trầm trầm trầm. Về mặt lại có chút buồn bực, hờ hợt.

-Một muốn đứt hơi còn sức đâu mà đi chứ.---Nguyệt Hàm lâu bầu. Có điều cô đang cảm động muốn chết---Mà..nguy hiểm thế này, sao anh còn dám xuất hiện.

Hắn kéo tay cô vừa lúi đi vừa nói.:-Chính vì nơi đây nguy hiểm, lại còn có con nhỏ đầu to như cô nên phải xuất hiện để bảo vệ.

Nguyệt Hàm nhìn tấm lưng lớn, mái tóc hắn bay trong gió rồi tung cái mũi cao kiêu ngạo hướng về trước lại khiến hắn mang sức hút vô cùng quyết rũ, miệng cô nhếch lên bất mãn:-Một câu dụ dỗ khó nói lắm sao.

Nhưng rồi lại mỉm cười vui vẻ, “là anh ta nói muốn bảo vệ”. Tim chưa hết hoảng sợ giờ lại nhảy thọt thọt lên.

---Àm...Kết---

Bất thành linh, con vật kia lại nhúc nhích. Nó kêu lên tiếng.Khiến cả hội trường trở mất.

Tiếng đi Âm Âm khiến mặt đất run run.

Hai chiếc càn lớn như sắp bắt lấy cơ thể Max.

Max nhanh người trở mình lúi tay Nguyệt Hàm chạy ra.

Như sự giận dữ, con bọ cạp khổng lồ càng quét mọi nơi. Thân hình không còn muốn chịu giới hạn trong phạm vi sân đấu. Nó nhào lên phản ghế khán giả.

--Rầm—Rầm—Ào...

-AAAA

--CHAY ĐI...

-Mau lên, nó điên rồi.

----AAAAA----

Tất cả gào thét, khiến mọi thứ hỗn loạn.

--Rầm—

Max bế Nguyệt Hàm chạy trong mưa cát và những đồ vật ngã đổ.

Nguyệt Hàm lại thấy bắt đầu đau đầu, cơ thể run lên liên tục. Ôm Max chắc cứng.:-Không xong rồi, tôi không ổn.

Con vật dùng đôi càn lớn đập đổ mọi thứ để tìm ra Max và Nguyệt Hàm. Nó vô tình cào đứt sợi dây treo Bội Bội.

--AAAAA....KHÔNG ĐƯỢC LẠI GẦN---Bội Bội hoảng sợ khi thấy nó quơ túi bụi, xem chút đánh vào người Bội Bội.

--Phật---

Sợi dây bị đứt.

Rơi xuống phía dưới không bị rắn độc cắn chết cũng bị va chạm mạnh mà chết.

--KeBet kinh người, không lường trước được. Max đánh vào đầu con bọ cạp khiến bộ phận điều khiển bị lỗi.

Thiếu Thất vừa nhìn thấy Bội Bội tấn công. Nhanh chân chạy cầm lấy cây sà lang dài, không còn nghĩ ngợi nhiều, lấy đà chống cây phóng bay lên. Quan trọng và nhắm trúng người Bội Bội để bắt lấy.

Thiếu Thất không phải kẻ chỉ có tiếng không miếng. ----Phụt---Hự...

Bội Bội thấy cơ thể đang rơi xuống liền bị một sức mạnh nắm vòng ngực, như được bay lên. ---Phịch----

Mở mắt ra, gương mặt xinh trai của Thiếu Thất lại căng cứng. Nhìn xuống thấy bàn tay kia đang ôm trọn vòng ngực mình, Thiếu Thất liền cười ranh ma:-Đôi lúc cũng có sơ xuất, không phải tôi cô ý chụp lệch đâu.hì.hì.

--Bóp—

Bội Bội mỉm cười đá vào hạ bộ của Thiếu Thất, đứng dậy nhìn về mặt đau đớn của Thiếu Thất cao giọng:-Vây cú này để cho anh nhớ kĩ lần sau phải cho chuẩn hơn.há

Thiếu Thất xám mặt ôm cậu quý tử. Túm đuôi lại nhẩn nhó:-Trời ơi...là thật mà, tôi không c...ố ý..tôi đã cứu cô đấy..sao có thể..đối..xử với..tôi như vậy chứ..hix..

---Rào---Đùng---

-Con vật này điên rồi. Chạy nhanh đi._Nghe thấy tiếng hét lớn.

Những con người vừa con sông chạy thụt mạng liền bị con vật đánh trúng, không thị cũng bị cột đá đè máu phun, mất đầu, không còn toàn thay.

---MAX À...COI CHỪNG PHÍA SAU.----_Nguyệt Hàm nhìn thấy tang đá đổ xuống phía sau Max.

May mắn Hấn lách qua được. Nhưng xui xê bị cái đuôi quất mạnh.-----hự--phựt---đùn...sầm.

Khiến cơ thể Nguyệt Hàm văng ra... đùn...sầm.

---Á---

-Mau nắm lấy tay anh---Max giờ tay ra, muốn kéo Nguyệt Hàm lại, nhưng cú va chạm qua mạnh khiến hấn bị thương không đứng lên nổi. Chỉ chồm người tới.

Bàn tay hai người như gần chạm vào nhau. Không ngờ con vật khủng lồ kẹp lấy cơ thể Nguyệt Hàm lên.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Max nghiêng răng, cố đẩy vật đè lên người ra. Chạy theo, dù trên người bụi bẩn và máu đã hòa lẫn. Hấn không còn cảm giác đau, chỉ biết cô hết sức chạy về phía Nguyệt Hàm.

---MAX..MAX...DỪNG CHẠY THEO...---Nguyệt Hàm lại lo lắng dù con người kia có sức mạnh thế nào, cũng chỉ là bằng xương bằng thịt, sao có thể chịu nổi va chạm liên tục trên gạch đá.

Cái đuôi nó lại uốn cong lên. Khi thấy mạnh Nguyệt Hàm vào tường đất, liền văng ra bay xuống đất.

KeBet cũng bị làm hỗn loạn, người chết nhiều vô cùng, Chân lại không thể chạy vì bị đá đè trúng.

Cái đuôi sắp đánh vào Nguyệt Hàm lần nữa, bất chợt ánh mắt cô mở to. Tròng máy ảnh hiện thay đổi sắc màu liên tục--U'...AAAAAAAAA---

Luôn sức mạnh dường như muốn tung ra. Gân trên nguwofi nổi cộm trong ki dị. Nguyệt Hàm cảm thấy cơ thể nhẹ nhành vô cùng.

Nắm lấy cái chân nó, ---RÉT---đập thùng khiến mắng sắt bị thùng đen.

Liền phóng lên đầu con bọ cạp. ----Xoẹt---

--Nguyệt Hàm, cô ta đang làm cái gì thế _Thiếu thất và mọi người đứng hình, miệng há to, không biết Nguyệt Hàm có thể làm được điều như vậy.

Bội Bội lăm bắmm-Chẳng lẽ huyết thanh có tác dụng rồi.

Ánh mắt vô cảm, không chút cảm xúc, gương mặt đanh chặt. Nguyệt Hàm như có luồng sức mạnh khiến cơ thể cô có thể làm những việc hơn người. Cô bay di chuyển nhẹ nhàng trên đỉnh đầu con bọ cạp. Khiến cái đuôi nó vô tình tự chích mình. Cô nhanh nhay tranh khỏi. Không còn cảm giác mệt như lúc đầu. -----RẮC---Rét---

Phựt--- Mũi kim bất ngờ đâm xuyên qua cơ thể Nguyệt Hàm.

Max hoảng loạn, không tin vào mắt mình điên cuồng phóng lao tới. bỏ mặt vết thương dưới chân, trèo lên chân bọ cạp. Không ngờ hấn lại kinh hãi hơn là Nguyệt Hàm bị đâm thủng qua cơ thể nhưng lại không chút gì biến sắc. Ngược lại, tay cô bấu vào đuôi nó. ----YAAA----. Cô gầm lên tiếng lớn. Bẻ gãy phần đốt đuôi thứ 8 của bọ cạp khủng lồ.

---Ồ---

Những người trên khán đài đang bỏ chạy kinh hãi ồ lên, không tin vào điều kì quái mình thấy. Một cô gái nhỏ bé, có thể có năng lực bẻ gãy bột phận

đuôi làm bằng sắt như thế. Có thể bị đâm xuyên qua vẫn sống được.

Sauk hi gong mình bẻ cong đốt đuôi của nó ra khỏi. Liền bị rơi xuống---Phịch—Rầm...

Cô rơi xuống thì lập tức con bọ cạp cũng không hoạt động nữa.

Cô lấy tay chùi lấy máu tươi rướm trên miệng, Nghiêng rang, cặp mắt đỏ ngầu---Phụt—Hự..

--Có thể dùng tay rút mũi nhọn của đuôi trong bụng ra, không chút cảm giác đau đớn. Gương mặt cô hoàn toàn khác, sắc bén vô hồn. Trên bụng lỗ hồng chảy máu liền dần hồi phục lại.

Thiếu Thất ngớ người, đứng rung mình không thốt được lời nào.

Max hoàn tỉnh lại, bước tới gần Nguyệt Hàm.

-Đừng lại gần cô ấy, cô ta rất nguy hiểm_Bội Bội chạy tới cản Max chạm vào Nguyệt Hàm.

Max nheo mắt, mặt lạnh lùng.-Cô biết tại sao Nguyệt Hàm biến thành thế này đúng không?

Bội Bội mím môi.-Quyển sách ông tôi để lại, hôm qua tôi đã vô tình xem được.

Bội Bội chìa ra cuốn sách cũ nát màu vàng ngà.

Max và Thiếu Thất mở ra dò xem.

-Ông cô lấy cấp Huyết Thanh của viện nghiên cứu của Mỹ. Suốt mấy chục năm qua đây chính là vũ khí bí mật để biến con người trở thành công cụ giết người với năng lực gấp 10 lần người bình thường. Mang Nguyệt Hàm về ngay._Max cầm cuốn sổ cũ nát, tay bất chợt ghi chặt, ánh mắt lo lắng không yên.

Nguyệt Hàm vẫn đứng bất động, con mắt màu đỏ máu liền biến mất trả lại màu đen vốn có. Luồng sức mạnh cũng ngừng lại, sau đó cô ngất xỉu ngã ra đất.

KeBet, tôi cho cô một cơ hội cuối, đưa chúng tôi trở về. Còn không, hậu quả thế nào cô đừng trách tôi nhân tâm._Max tức giận giọng run run, tay bóp lấy cổ KeBet nhắc lên.

-Max đừng kích động!_Thiếu Thất tới gần, biết rõ không thể can thiệp được sự tức giận của con người này, nhưng nếu quá tay KeBet có chuyện tính mạng bọn họ trong tình cảnh này cũng không giữa nổi.

Bội Bội sợ run người, không dám nhìn Max, lần đầu tiên Thiếu Thất và Bội Bội nhìn thấy sự kích động mạnh mẽ của Max. Chưa bao giờ hắn ta thiếu bình tĩnh. Cho thấy sự việc này rất nghiêm trọng.

Vì cô gái tên Nguyệt Hàm rất quan trọng, còn hơn cả tính mạng hắn.

KeBet thở gấp, run rẩy đến tê liệt cả người, giọng lắp bắp cố nói---Max..xx..th.à tôi...r..a, tôi..sẽ..hạ..đưa...c..ác..người..trở...về...!

Máy bay vừa xuống. Max ôm Nguyệt Hàm trong lòng bước xuống. Thiếu Thất và Bội Bội bước theo.

Gương mặt uy nghiêm lạnh lẽo, phảng phất mùi sát khí. Max ung dung đi không quan tâm tới điều gì ngoài thân thể trong lòng mình.

Thiếu Thất vừa nhận được tin liền trừng mắt lớn, nhìn đám phía trước bóng lưng sừng sững lạnh lùng vẫn bình tĩnh đi. Bất chợt sống lưng có chút rung rợn.

Bội Bội thấy Thiếu Thất đứng ngây ra, vẻ mặt mất hồn, liền lay anh:- Này, ánh sau thế, sao đứng chết trân vậy?_Rồi nhìn theo hướng Thiếu Thất dẫn nhìn, :-Anh nhìn Max cái gì lạ sao?

Thiếu Thất nhặt giọng, trầm trầm-KeBet chết rồi.

Bội Bội ngạc nhiên:- Tại sao?. Hôm qua vẫn còn tiễn chúng ta lên máy bay mà.

-Con người kia thật nguy hiểm.

-Anh nói gì, Max sao?. Không thể nào, Max đã tha mạng cho cô ta, và chính mắt chúng ta nhìn thấy cô ta đưa chúng ta rời khỏi, lúc đó Max cũng lên trước mà.

- Cô không để ý cổ cô ta có vết xước sao?

-Thì sao, vết xước đó là do Max đã bóp cổ cô ta mới để lại, vết xước nhẹ không làm cô ta chết được_ Bội Bội suy đoán, rồi giật mình, nhìn hướng đi của Max:---Vết thương đó có độc.

-Max trước giờ, chưa từng bỏ qua ai, đó là hậu quả cô ta làm trái ý và gây nguy hiểm cho Nguyệt Hàm.

Bội Bội bất chợt bịt miệng mình, cảm giác lạnh sống lưng nổi lên liên tục.

--Lộp---Cộp----

Tiếng gót giày trong đêm tối vang lên đều đều.

--Hắn ta đã trở về. Thừa chủ nhân_ Giọng nữ lạnh lùng cất lên.

Hơi hám âm u, nụ cười tàn độc cất lên:-Giỏi lắm, vậy mà vẫn chưa chết, quả không làm ta thất vọng.Khà..khà..

1 Tháng sau.

Hôm nay có cuộc phỏng vấn tuyển nhân viên phòng dân sự, các người không mau chuẩn bị đi_ Giọng nói hô van uy quyền ra lệnh

-Tiểu Mai cô mau đem báo cáo danh sách những người đến đây phỏng vấn cho tôi, 30phút không thấy thì cô không cần làm nữa_ Cô Thiệu Mỹ, giọng cao có, mặt lạnh lùng nhắc cập kỉnh liếc qua Tiểu Mai.

Tiểu Mai căng thẳng gật đầu lia lịa, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Ai cũng thấy tội cho Tiểu Mai, nhưng chẳng ai giúp được.

Tiểu Mai người đầy mồ hôi. Thở dốc chạy mấy tầng lầu, khiến mặt cô tái nhợt. Thang máy điều chắc cứng cô đành leo thang bộ. chỉ có 30phút, phải thu thập hết thông tin tất cả 249 người phỏng vấn xin việc vào công ty CEO.

-Xin lỗi, xin lỗi..tôi gần xong rồi. _Nghe tiếng quạt trong điện thoại, Tiểu Mai hoảng sợ vừa ôm chồng giấy vừa nghe điện thoại

--Sầm—Á

Giấy trắng bay tứ tung, Tiểu Mai lơ va phải một người.

Cô gái đối diện với nụ cười trang nhã khom xuống đỡ Tiểu Mai lên:-Xin lỗi, cô không sao chứ.!

--À.không sao, xin ... _Tiểu Mai ngược mặt lên nhìn cô gái đối diện, thoáng ngây người.

Vẫn nụ cười trên môi, cô gái nhanh tay nhặt lại số giấy tờ trên tay.

-Ngu..yệt...Hàm... _Tiểu Mai lắp bắp nói, liền ôm lấy cô.

Cô gái đối diện, rụt người lại, ngay ra nhìn Tiểu Mai:-Nguyệt Hàm là ai?

-Không phải chứ, rõ ràng khuôn mặt này rất giống chi khác ngoại hình trưởng thành một chút.Nguyệt Hàm là cô mà.

-Xin lỗi, có lẽ cô nhầm ai rồi, tôi tên Cẩm Tú.

-Sao?

Cho cô gái tiếp theo vào._ Cô Thiệu Mỹ nghiêm mặt gọi-Dương Cẩm Tú.

Đôi chân uyển chuyển bước đi, cách cửa dần mở ra. Trên môi cô gái hiện nụ cười thật tươi.

-Xin chào mọi người tôi tên là Dương Cẩm Tú.

Cô Thiệu Mỹ đang cuối đầu ghi chép ngẩng đầu lên. Ánh mắt kinh ngạc ném về phía Dương Cẩm Tú. “Trịnh Nguyệt Hàm.”

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111

Trang phục trang nhã, Cẩm Tú đeo cặp kính mà đen dày cộm che đi cặp mắt to long lanh. Mấy tóc ngắn ôm sát cổ lộ ra chiếc cổ trắng gầy. Trong cô giống một cô gái ham học lại cù lẫm, nhưng nụ cười lại tươi tắn đáng yêu.

Sau khi kết thúc buổi phỏng vấn, Cẩm Tú vẫn ngồi tới khi mọi người phỏng vấn trong phòng bước ra.

Cổ Thiệu Mi bước ra nhìn thấy Dương Cẩm tú vẫn im lặng ngồi đó, bất cập được ánh mắt liền cười.

-Tại sao, cô vẫn chưa về?

-Tôi...chờ cô.

-Có vấn đề gì sao?

Cẩm Tú về ngập ngừng:-Có..phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu?

Kính ngạc!

Cổ Thiệu Mi giả lã cười, sau đó ánh nhìn quỷ dị khó hiểu, Thiệu Mi tháo cặp kính của mình ra, liếc qua gương mặt rụt rè của Cẩm Tú:-Cô đang muốn bày trò gì đây, Trịnh Nguyệt Hàm.

Cẩm Tú ngẩn người ra, lập lại cái tên—Trịnh Nguyệt Hàm.

-Hôm nay cũng có người gọi tôi như thế. Thật kì lạ, tôi giống cô gái đó lắm sao.?

Thiệu Mi cao giọng hơn:-Đừng giả vờ nữa, cô nghĩ có thể qua được mắt tôi sao.

Giọng nói lớn lại cay cú khiến Cẩm Tú hoảng sợ giật mình:-Sao cô lại như vậy.

Thấy vẻ mặt ngờ nghệch Cẩm Tú, Thiệu Mi tức giận hơn:-Được, nếu cô tiếp tục đóng kịch...tôi sẽ để xem màn kịch của cô tới khi nào.

Bước tới ngang qua Cẩm Tú, Thiệu Mi liếc qua Cẩm tú ám muội:-Hẹn gặp lại.

Khi tiếng gót giày vang lên ngày càng xa dần. Thân dáng đứng đó bắt đầu di chuyển. Xoay về sau, nhìn bóng dáng Thiệu Mi bước vào thang máy. Ắn sau cặp mắt kính dày cộm tạo thành một đường cong híp lại. Hoàn toàn không thể nhìn ra.

2tuần sau---Phòng Trưởng phòng CEO- Cổ Thiệu Mi

-Lạc Thần, anh đừng kiêu căng như vậy, không lâu nữa những thứ bây giờ anh có sẽ không còn trong tay anh nữa đâu._ Thiệu Mi nằm dưới thân Lạc Thần. Giọng điệu kinh bỉ.

Lạc Thần nghiêng răng, quần mất đáng sợ:-Chuyện đó sẽ không xảy ra, Max hẳn ta chết rồi, sẽ không ai có đủ khả năng hạ gục được Lạc Thần này.

Thần hình cô bị Lạc Thần đè lên dưới salong. Hắn gần như phát điên muốn xé nát cơ thể Thiệu Mi ra.

Dù bây giờ CEO là do anh nắm giữ, nhưng không có nghĩ anh có thể nắm giữ Sát Bang.thống trị Hắc đạo. Bởi vì...chưa ai phục anh._ Thiệu Mi nhếch môi cười, mắt đầy xem thường.

---Xoẹt---Tiếng vải bị xé

Lạc Thần xé rách phần ngực chiếc áo sơ mi. Tay còn lại kéo tuột chiếc váy ôm sát hông.

Thiệu Mi vương đôi mắt lạnh lùng, đăm đăm nhìn Lạc Thần, cánh tay ngắn hẳn di chuyển.

--Phật—Hắn cố tình giật đứt dây áo ngực Thiệu Mi, lộ phần ngực căng tròn trắng nõn, hẳn liền cầu lấy không thương tiếc. Dường như hắn đang rất nóng giận.

-Cho cô biết, dù bây giờ Max có sống lại cũng chưa chắc có thể đấu lại tôi. Không bao giờ ta cho phép điều đó xảy ra, tất cả mọi thứ của hắn điều

thuộc về ta...hừ.

Thiếu Mi để mặc hân diện tiết hành hung cô. Không kháng cự nữa. Giọng điệu bình ổn nsoi, mang chút ma mị:-Có biết, cách đây 2 tháng KeBet con gái riêng của Tổng Thống Ai Cập chết vì sao không...?

Lúc này Lạc Thần lại không quan tâm lời Thiệu Mi nói, sự kích thích, tức giận khiến hân diện cuồng cắn vào da thịt mềm mại trắng muốt không ngừng. Làm Thiệu Mi chán nản. -Đúng là một con lợn ham ăn.

Lạc Thần hôn lấy phần dưới liên tục cắn nuốt, Thiệu Mi không chịu được liền kêu lên một tiếng. Tay đẩy đầu Lạc Thần ra.:-Nghe này, Cô ta chết...bởi vì M..

--Đinh---

Cánh cửa tự động mở ra.

Khiến Thiệu Mi và Lạc Thần giật mình nhìn ra.

-Ồ...tôi...tôi...không..._Cầm Tú hoảng loạn, lắp bắp nói. Rụt cổ lại.

Lạc Thần có phần không vui, nhắc người ra khỏi Thiệu mi. Chỉnh lại quần áo.

Phòng khá rộng nên Lạc Thần lúc đầu khi nhìn ra cửa chỉ thấy thân hình cô gái bé nhỏ cúi mặt, khi bước lại gần hơn. Cầm Tú liền gắp mặt lên:- Tôi nộp báo cáo, không biết cửa không khóa. Xin..lỗi.

Lạc Thần ngậy người nheo mắt:-Trịnh Nguyệt Hàm.

Cầm Tú xua tay:-Không phải ạ, tôi tên Dương Cầm Tú, là nhân viên mới vào làm phòng dân sự.

Lạc Thần tiến lại sát hơn:-Thật..không phải.?

Lạc Thần vốn dĩ đã quen biết Nguyệt Hàm gần 6 năm, không lẽ không thể nhận ra, nhưng ánh mắt của chỉ, va phong cách có phần khác. Trịnh Nguyệt Hàm không biết rụt re, nhút nhát, không cận thị, không trang nhã uyển chuyển, giọng nói lại mạnh mẽ, không ủy mị. Chỉ là khuôn mặt Cầm tú nếu tháo cặp kính dày ra sẽ rất giống Nguyệt Hàm

Thiệu Mi đi thay một chiếc áo sơ mi khác có sẵn phòng làm việc, bước ra rất bình tĩnh, nhạt giọng, khoanh tay lại:-Cô vào đây có vấn đề gì,?

Cầm tú bị Lạc Thần đâm nhìn có phần căng thẳng, lại chưa hết hoảng sợ:-A...báo..báo..cáo!_Cầm tú cúi đầu chậm chạp chìa bản giấy tờ trên tay.

Thiệu Mi giật lấy rồi hất mặt ra:-Xong rồi thì đi đi.

Cầm tú được lệnh ra, liền vui mừng thoát nạn cúi người chạy ra.

Thấy tám lưng nhỏ bé bước đi. Lạc Thần nghi hoặc quay qua nhìn Thiệu Mi:-Cô ta..

-...Giống Nguyệt Hàm đúng không?_Khóe môi cong lên, Thiệu mi ung dung ngồi vào ghế.

Lạc Thần nheo mắt như muốn nghe tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

-Đó là lí do..tôi cho cô ra vào đây làm

-Cô ta có phải là Trịnh...

Thiệu Mi nói ngay:--Không phải, cô ta không giống.

-Dựa vào đâu cô tin cô ta phải Trịnh nguyệt Hàm

-Tôi đã thử...Cô ta rất khờ khạo, lại nhút nhát, cử chỉ và thói quen đều không giống. Con người ta có giả dạng cũng sẽ lộ sơ hở, vì bản tính và thói quen sẽ luôn là điểm yếu để lộ thân phận. Nhưng cô ta thì không. Một chút cũng trái ngược với Trịnh Nguyệt Hàm. Trên lòng bàn tay Nguyệt Hàm vì luyện bắn súng mà có vết chai sạn. Nhưng cô gái kia lại có lòng bàn tay rất mềm. Không có dấu vết là người biết bắn súng. Người Nguyệt Hàm có vết sẹo bên lưng trái. Tôi đã cố tình đổ nước để cô ta thay quần áo, hoàn toàn không nhìn thấy vết sẹo đó.

Lạc Thần nhếch môi cười:-Xem như tin lời cô nói, nhưng cô dường như biết rất rõ về Trịnh Nguyệt Hàm, còn hơn cả người sống gần cô ta 6 năm như tôi nhỉ.

Thiếu Mi bắt cười:-Nếu cô ta không phải là phụ nữ của người đàn ông đó(Max) có lẽ tôi chẳng quan tâm đến.

Lạc Thần giễu cợt, tiến sát lại gần tay bóp lấy cằm Thiếu Mi:-Tốt nhất cô nên quên hẳn ta đi, kẻo thất bại vốn không xứng với một cô gái thông minh bản lĩnh lại rất tàn nhẫn đâu.

Lạc Thần nói rồi định quay đi thì sực nhớ:- À..Lúc này cô nói KeBet chết vì sao?

Thiếu Mi quý dị cười:-Không có gì đặc biệt, chỉ nghe nói cô ta tự tử vì trầm cảm do bị người cha ghê lạnh thôi. Cô ta là khách hàng quan trọng của Dương lão gia xem ra lần này mất một mối làm ăn lâu dài.

Lạc Thần hít lấy một hơi, bỏ tay vào túi quần, không quan tâm:-Vậy sao?

Thần nhiên bước ra khỏi phòng, sau khi ra cửa chỉ nói vọng lại:-Hôm nay thật mất hứng để lần sao tiếp tục vậy.

Thiếu Mi nheo mắt, nụ cười kinh bi hiện lên:-Tên lộn ngu xuẩn!

Tiểu Mai mang ly cà phê vừa mới pha đem đến bàn Cẩm Tú, thấy cô ừ rú liền hỏi:-Cậu không sao chứ..Nguyê..À không..Cẩm Tú.

Cẩm Tú lắc đầu, mình vừa mới đến phòng Trưởng Phòng Cổ nộp báo cáo, nào ngờ gặp được Chủ tịch Lạc.

-Thế nào, bị mắng á.

-Không...chỉ là..có những thứ không nên nhìn thấy.! Haizz_ Cẩm Tú khom mặt buồn rầu.

Tiểu Mai thấy đồng cảm, bản thân cũng không may mắn còn tệ hơn cả Cẩm Tú, lúc nào cũng bị Trưởng phòng bắt nạt, vào đây gần 2 năm cũng chỉ là một nhân viên quen.

Gặp được Cẩm Tú vì quá Giống Nguyệt Hàm khuôn mặt nên cô lại rất muốn kết thân với Cẩm Tú, luôn giúp đỡ Cẩm Tú. Dù vậy khi Cẩm Tú đến, Trưởng phòng Cổ cũng không còn bắt nạt cô nữa mà chuyển sang Cẩm Tú, tuy có phần tốt hơn nhưng dù sao cũng thấy đáng thương người đồng nghiệp chung cảnh ngộ.

-Đừng buồn, nơi đây là vậy đó, cứ nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì liền phải đem nó bỏ vào thùng rác hết đừng để tâm đến. Rồi sẽ quen thôi. Nếu như Là Nguyệt Hàm chắc chắn sẽ gây loạn nơi này mất. Cũng may là cậu chỉ giống khuôn mặt thôi, chứ giống tính tình thì rắc rối nhiều rồi.

-Sao..cô gái Nguyệt Hàm đó lại giống mình thế sao? Gần đây ai nhìn mình cũng gọi mình là Trịnh Nguyệt Hàm.

-Tất nhiên, mình đây là bạn hồi cấp 3 của Nguyệt Hàm con nhìn lầm bạn đấy.

-Thế sao, Chủ tịch và Trưởng Phòng Cổ lại biết Trịnh Nguyệt Hàm chẳng lẽ cô ấy cũng từng làm ở đây sao?

Tiểu Mai kinh ngạc, phản ứng ngay:-Không thể nào...Trịnh Nguyệt Hàm sao có thể biết được Trưởng Phòng Cổ chứ, Chủ Tịch Lạc càng không thể họ điều là những người không phải ai cũng quen biết được dễ dàng, địa vị họ cao như vậy người bình thường như Nguyệt Hàm làm sao quen được. Cô ấy chưa từng làm ở đây. Tôi đã không gặp Nguyệt Hàm 6 năm rồi.

-Vậy sao. Cô không gặp cô bạn của mình lâu như vậy sao biết được Nguyệt Hàm bây giờ ra sao. Lỡ đâu cô ta thay đổi thì sao.

-Không rõ nữa, lúc năm 11 cô ấy nghỉ học, và đột nhiên biến mất hoàn toàn, không ai liên lạc được, cả bạn trai Nguyệt Hàm cũng không cách nào biết cô ấy ở đâu.

-Xem ra cô rất thân với cô bạn tên Nguyệt Hàm, chắc hai người rất khăng khít với nhau, nhìn cô buồn khi bạn biến mất như vậy mà._Cẩm Tú mỉm cười thật tươi về ngưỡng mộ.

Tiểu Mai tự nhiên thấy buồn về mặt hơi tiếc:-Không..không như cô nghĩ đâu. Nguyệt Hàm chắc rất giận tôi, chắc là cô ấy không còn nhớ người bạn bạc bẽo này.

-Sao cô biết cô ấy không nhớ đến cô chứ. Hẳn là cô ấy vẫn rất quý trọng cô, vì cô là một người hiền lành lại rất quan tâm người khác thế mà.

Nụ cười ngượng ngùng, hơi hổ thẹn Tiểu Mai quay mặt đi.

-Này, hai cô giờ này là giờ làm việc có thể ngồi tán dóc như vậy sao, co tin tôi nói lại với Trưởng phòng Cổ không, xem hai người ăn nói thế nào. -A..xin

lỗi.

Tiểu Mai mím môi-Cô chỉ là một trợ lý nhỏ lại cứ ra vẻ mình là Trưởng phòng không bằng. Xem ra cô đã nhắm tới cái ghế Trưởng phòng lâu rồi nhỉ.

-Nói gì, đừng ăn nói linh tinh. Minh Thư về cau có, sấn tới:-Con nhỏ vô dụng như cô cũng dám lớn tiếng à, nhìn hai cô xem, người cù lần quê mùa, làm việc vụng về, đứng chơi với nhau rất hợp. Bảo sao Trưởng Phòng lại ghét hai cô như vậy.

--Cô ai quê mùa cù lần hả, con chảnh chệe.._TiểuMai tức giận quát lên, Bị Cẩm Tú kéo lại.

--Tiểu Mai, đừng mà bình tĩnh đi.

-Sao, tôi nói không đúng à, quê mùa xấu xí, lại vô dụng. Đàn ông ở đây có ai thèm ngó đến hai người. Một con thì bốn mắt..một con thì như bà thím. Haha_Minh Thư hất mặt, giọng kinh miệt chế nhạo, lắc hông quay đi.

Này..đứng lại đó...con tám chắn. Cô nghĩ mình đẹp lắm sao. Mặt đánh phấn dày như tẩm bê tông, bạn quần áo thì khoe da khoe thịt thì gọi là thời trang à. Chỉ biết đi ông ẹo hám trai._Tiểu Mai nhìn Minh Thư đi khuất vẫn đứng chừi rủa.

Cẩm Tú thở dài--Thôi cô ấy đi rồi, còn chửi cái gì

-Minh không chịu được mà, cô ta luôn bắt nạt mình, lúc nào cũng châm chọc. làm khó làm dễ cứ như cô ta là Trưởng phòng ấy. Trường Công Ty này ai không biết cô ta muốn đá Trưởng Phòng Cổ ra khỏi cái ghế đó lâu nay. Đàn ông ở đây ai không sử dụng qua cô ta rồi chứ. Vì một chút lợi ích có thể cho bộ đàn ông ăn một cái thử hôm sau cái gì cũng có. Lần này là nhắm vào Chủ Tịch Lạc. Nếu là Dương Tổng thử xem cô ta dám xàm bậy không.

-Dương Tổng?_Cẩm Tú tò mò hỏi--Là ai vậy.

-Là Chủ Tịch trước của CEO. Anh ta là người mà mình nghĩ chỉ có trong truyền thuyết thôi. Biết bao nhiêu cô gái muốn được Dương Tổng để mắt một lần. Đáng tiếc thật..

-Tiếc gì? Anh ta sao lại không làm chủ tịch nữa.?

-Không biết. Cách đây 6 tháng nghe nói Dương Tổng vì cô bạn gái của mình mà từ bỏ hết mọi sự nghiệp. Dường lại chức Chủ Tịch cho Chủ Tịch Lạc. Nghe đâu Chủ Tịch Lạc là anh em chí cốt của Dương Tổng nên rất tin tưởng. Quả thật, cô bạn gái kia rất lợi hại, khiến một người lạnh lùng lại đẹp trai, còn tài giỏi có thể từ ỏ mọi thứ, bản lĩnh của Dương Tổng không thể nói hết được. Dương Tổng còn được giới Kinh Doanh gọi là Huyền Thoại. Trẻ tuổi lại thành công khiến người ta nể phục. ,những người đã gặp được ai cũng ngưỡng mộ không tiết lời khen sự đẹp trai và phong độ của anh ta.

-Thế nghe cậu nói nghĩ là cậu chưa gặp Dương Tổng sao?

-Có thể nói là đã từng, hồi học cấp ba, Dương Tổng và Nguyệt Hàm dường như có quen biết, khi mình đụn phải chiếc xe của anh ta..và sự việc đó rất kinh khủng, tốt nhất là cậu đừng hỏi mình về việc này nữa._Tiểu Mai nghĩ lại...vẫn thấy vẻ mặt đó khiến cô run mình. Đẹp trai đến mức làm cô cháng váng,nhưng lại lạnh lùng và vô tình đến đáng sợ. Tiểu Mai bất giác sờ vào mặt mình, cái tát đó vẫn làm cô ám ảnh.

-À.._Cẩm Tú găt đầu, không hỏi vấn đề này, nhưng lại muốn biết vấn đề khác:-Vậy Mai câu có biết bạn gái Dương Tổng không.

-Không, mọi người kể rằng hẳn cô ta rất xinh đẹp, phải là người đẹp như hoa hậu quốc tế mới khiến Dương Tổng bị mê muội như vậy, cô ta chắc là một người thông minh là tăn nhẫn. Giống như mụ phù thủy . Mới có thể sai khiến một người lạnh lùng máu lạnh được. Thật ra, Dương Tổng không biết nương tay với phụ nữ đâu.

-Xem ra anh ta lại thú vị vậy à. Còn Chủ Tịch Lạc?

-Nghe này, những chuyện nghe được cứ xem như không biết. Chủ tịch Lạc khác Dương Tổng, tuy điềm đạm lại không mang sự đáng sợ, nhưng mình cứ cảm thấy anh ta rất nguy hiểm.

-Anh ta nguy hiểm thế nào.._Cẩm tú càng ngày càng thắc mắc.

--Hum.Hum—Tiếng tăng hần vang lên.

-A..xin chào Trưởng Phòng Cổ._Cả hai đồng thanh.

-Trong công ty đang lý không nên có những kẻ nhiều chuyện. Xem ra hai cô không muốn làm ở đây nữa.

Tiểu Mai giựt mình.-xin lỗi..sẽ không lần sau.

Thiếu Mi ám muội bước lại gần Cẩm Tú quan sát khuôn mặt cô:-Dương Cẩm Tú, nếu nhiều chuyện có biết sẽ lãnh hậu quả gì không.

Cẩm Tú háong sợ, rụt đầu, hiểu rằng cô ta đang ám chỉ việc lúc nãy ở phòng mà mình nhìn thấy. Lấp Bấp nói:-Vâng, tôi biết ạ.

-Tốt lắm mau đi làm việc đi, coi như tôi bỏ qua lần này._Sau khi hai người kia sợ mà biến mất. Thiếu Mi đứng ở lại, đôi mắt u ám mang sự tính toán.

2 Tháng sau.

---Rằm---

-Các người làm ăn thế nào để dữ liệu mật cho công ty Rose có được. Giải thích đi ai đã làm lộ_Lạc Thần giận dữ, trước nay vẫn bình tĩnh suy xét mọi chuyện.

Gần đây vì chịu áp lực từ bên phía hắc đạo, lại liên tục bị Phúc Hoàng và LowRand tìm cách lật đổ. Mâu thuẫn hai bên khiến Lạc Thần trở nên thiếu bình tĩnh hơn trước. Giờ vụ này lại rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

-Bình tĩnh đi. Hệ thống mạng CEO đang tìm ra thủ phạm xâm nhập, chắc chắn là do người trong công ty làm. Nếu anh nóng giận như vậy cũng không thể giải quyết được gì_Thiếu Mi nhạt giọng nhắc nhở.

Đám cổ đông lại ri rào.

-Im hết cho tôi.

Một ông trong đám cổ đông nói-Do anh không có năng lực, nếu là Dương Tổng đã không để mọi chuyện lộn xộn thế này.

Một bà tóc xoăn người tây lên tiếng--Những mối làm ăn lớn đã không còn tin tưởng vào cách làm việc của chúng ta nữa. Họ đề nghị hủy hợp đồng đơn phương. Đa số điều là do Tổng thị cướp mất.

Cổ Phiếu đang tuột trầm trọng thừa Chủ tịch. Bên ngoài đang có tin tức Ngài làm việc cho thế giới ngầm. Hội Đồng chính trị đang triệu tập ngài đến để tra hỏi._ Một thư ký bước vào vẻ mặt nghiêm trọng.

--Rằm---

--Lộp---Cộp---

Thiếu Mi bước vội đuổi theo Lạc Thần kéo lại.

--Lạc thần nghe này, bây giờ anh phải tránh mặt. Có người đã chụp được ảnh anh buôn bán giao dịch vũ khí trái phép. Nếu lộ diện bây giờ rất bất lợi.

Lạc Thần ánh mắt dữ tợn nghiêng răng-Khốn khiếp, bị gài bẫy rồi. Hôm đó tôi bị dụ đến, Tổng Hào lão già chết tiệt, giăng một cái bẫy hoàn hảo. Nhất định là lão ta. Cho người lấy tư liệu mật, khiến giả cổ phiếu rớt liên tục. Bây giờ tôi đến gặp lão ta.

--Khoan đã..._Lạc Thần_Thiếu Mi muốn kéo ngăn lại như bị đẩy ra. Cứ đứng nhìn Lạc Thần giận dữ bỏ đi xa. Cô vẫn đứng đó nở nụ cười tàn độc.

Từ phía sau đi lên. Đôi chân thon uyển chuyển ---Lộp cộp...

Thiếu Mi không quay lại chỉ liếc ra sau, có thể biết là ai--Là cô làm đúng không?

Phía sau vẫn im lặng.

Thiếu Mi như không chờ được quay về sau đối diện, lạnh giọng--Có thể phá mặt mã ,xâm nhập hack các máy vi tính ngừng hoạt động, còn không để lại chút dấu vết. Còn ai có thể khác ngoài cô.

Trên môi đánh một đường cong hoàn hảo.-Cô đánh giá cao tôi vậy sao?.

-Trịnh Nguyệt Hàm, tất cả điều là kế hoạch của cô. Xem ra cô không phải tầm thường có thể để tôi không nghi ngờ được cô.

-Sai rồi,là cô không tầm thường mới đúng. Cố ý để mặt mã ,đem chứng từ cho tôi nhìn thấy.

-Cô biết_Thiếu Mi chút ngạc nhiên.

-Mọi thứ...._Trịnh Nguyệt Hàm nhặt giọng:...cô làm tôi điều biết.

Thiếu Mĩ Giật mình.

Đúng là quả quýt dày có móng tay nhọn._Thiếu Mĩ bật cười.

-Không, là núi cao còn có núi cao hơn._Trịnh Nguyệt Hàm ánh mắt lạnh lùng, nhếch môi.

-Còn hán ta, bây giờ hán ta đang ở đâu._Thiếu Mĩ nheo mắt dò hỏi.

-Hình như, cô rất quan tâm đến Dương Vĩ.

Thiếu Mĩ vẫn không thay đổi sắc mặt:-Phải, càng quan tâm đến hán tôi lại phải càng quan tâm đến cô hơn.

Nguyệt Hàm bước tới gần. Nói nhỏ vào tai Thiệu Mĩ, giọng ám muội:-Tôi thì khuyên, đừng quan tâm đến Max nếu không tôi sẽ chăm sóc cô kĩ hơn đây._Nói xong, tay Nguyệt Hàm chỉnh lại vạt áo của Thiệu mĩ rất cẩn thận.

Thiếu Mĩ nghiêng răng, trừng mắt nhìn:-Max không thuộc về cô đâu Trịnh Nguyệt Hàm, cô và Max vốn dĩ không thể..Bởi vì..kẻ hủy hoại gia đình cô không chỉ có duy nhất Tổng Hào.

Nguyệt Hàm thờ mạnh, tức giận:-Cô nói gì, cô đã biết cái gì.

--haha.._Thiệu Mĩ bật cười chế nhạo.

---Lốp cóc..

--Hey, Cẩm Tú à. Có chuyện lớn rồi...Ừa...Trưởng Phòng Cổ xin chào _Tiểu Mai hốt hầy chạy, không ngờ thấy được Thiệu Mĩ Liền cúi người chào hỏi.

Nguyệt Hàm liếc nhìn Thiệu Mĩ, cắn chắc răng, nổi sát khí:-Tốt nhất đừng chọc giận tôi..tôi không có tính kiên nhẫn lâu đâu

--Cô.._Thiệu mĩ kinh người, mở to mắt. Không phải kinh ngạc vì lời nsoiur, mà dường như cô vừa nhìn thấy cặp mắt màu đỏ hiện lên trông rất ma quái của Nguyệt Hàm

Nguyệt Hàm liền đeo kính vào, xoay người mỉm cười nhìn Tiểu Mai:-Có chuyện gì thế Mai. Sao hoảng sợ thế.

Mai nói nhỏ vào tai Cẩm Tú:-Nguy rồi, nghe nói Công ty có gián điệp.

Cẩm Tú giả vờ kinh ngạc,-:Có chuyện đó sao.

Tiểu Mai nhìn thấy Thiệu Mĩ vẫn còn đứng đó không nhúc nhích, liền hoảng sợ kéo Cẩm Tú đi.

Thiệu Mĩ lúc này mới hoàn hồn, có chút run run:-Trịnh Nguyệt Hàm thật ra cô là loại ma quỷ nào chứ?

Tiểu Mai, cậu nghĩ ai sẽ là gián điệp?_Cẩm tú cười cười.

Tiểu Mai gãi cằm:-Chắc chắn là con Phan Minh Thư chảnh chọe đó rồi. Lúc nào cũng tự lợi. Cô ta luôn khả nghi lắm, Chủ tịch Lạc lần này rắc rối rồi Thì ra người trong xã hội đen. Ghê thật.

-Tiểu Mai, cậu có sợ những người trong thế giới đen không?

-Tất nhiên là sợ, bọn họ là người xấu, toàn làm chuyện bất lương, giết người hại người, làm những chuyện tán tận lương tâm. Mình không những sợ mà còn ghét _Tiểu Mai khẳng định lại ngây ngô nói thẳng thắn.

Cẩm Tú mỉm cười nhẹ, vỗ vai Tiểu Mai:-Thôi không cần phản ứng mạnh vậy, tới lúc gặp họ thử xem bạn có dám mạnh miệng vậy không.

--Dĩ nhiên..là không dám rồi, mình không muốn tiếp xúc với họ chút nào. Tốt nhất là không nên gặp.

Tiểu Mai ôm lấy tay Cẩm Tú:-Nếu sau nay gặp họ, cậu phải chạy xa 100m biết không, cậu nhút nhát lại hiền lành dễ bị ăn hiếp.

-Um...mình biết rồi_Cẩm Tú cười ngượng. Giọng hơi thoáng buồn.

-À..Cẩm Tú, cậu chưa coa bạn trai hả, vậy mình giới thiệu một người cho cậu nhé, bảo đảm không tệ_Tiểu Mai hứ hững mặt tươi rói kéo kéo Cẩm Tú.

-Không cần đâu mà, mình chưa cần có.

-Thời nào còn mắc cỡ.

-Tống Hào! _Lạc Thần đánh mặt tôi sầm, xông vào ---Rầm---

-Chủ tịch Lạc, sau lại nóng giận như vậy, có gì từ từ nói chuyện

-Hôm đó, là do ông dẫn tôi đến phải không, giữa chừng lại bị người khác biết, giao dịch thất bại, bây giờ cả nước đều biết chuyện. Tôi có gì thì ông cũng không yên. _Lạc Thần nắm lấy cổ áo Tống Hào.

-Hiểu lầm rồi, không phải tôi. Bây giờ cổ phiếu CEO rớt như vậy, cậu không lo đi giải quyết đến đây nổi giận, có ích gì chứ.

-Ông còn giả vờ, im đi. Đợi tôi giải quyết xong sẽ tính sổ với ông.

-Có một người có thể giúp được cậu. Chính là Dương Lão gia.

Phúc Hoàng bước vào, nhìn đồ đạc điều bị đập vỡ. Anh ung dung ngồi xuống nhìn Lạc Thần nửa mê nửa tỉnh:-Lạc Thần, người tính không bằng trời tính. Có phải Dương lão gia không chịu giúp đúng không

Lạc Thần liếc mắt. Ly rượu trên tay đập xuống đất---Xoang---

-Mẹ kiếp, cầm mồm, muốn tôi đây chế nhạo sao.

-Cái gì của mình thì thuộc về mình, không phải của mình có giành giật cũng không được, bây giờ chỉ là trả về đúng vị trí thôi, Max msoir là người có khả năng khôi phục lại tất cả. Lạc thần nếu không phải nể tình làm việc chung 10 mấy năm qua. Thì tôi sẽ đâm vỡ mặt cậu.

Phúc Hoàng nắm lấy cổ áo Lạc Thần:-Nói đi, cậu đã hãm hại Max và Nguyệt Hàm đúng không.

Lạc Thần bật cười:-Chính là họ không thọ, không thể trách tôi, tôi cũng đã cố gắng rồi.

--Bốp---

-Khốn khiếp, tên phản chủ, không bằng một con chó, chuyện như vậy cũng có thể làm ra, Max đã đối xử tốt với mày như anh em, mày lại giết anh em mình.

Bị đánh vào mặt. Lạc Thần hơi choáng, đứng không vững, hấn thét lên:-PHẢI, tao làm thì sao, tao đã đẩy Max xuống máy bay, haha...chết rồi thì tốt..haha..

Phúc Hoàng nóng giận, ôm lấy đánh mạnh vào mặt Lạc Thần liên tục:-Thằng chó, mày không có tính người.

---Phịch---Lạc Thần hất mạnh Phúc Hoàng ra,

-Max chết rồi, hấn ta phải đáng như vậy, nếu nói về tính người, hấn ta mới không có. Người sắp chết hấn cũng làm cho phải chết.

-Nhưng Max luôn không tệ bạc với anh em

-Hấn xem ai là anh em---Giọng Lạc Thần càng ma mị, có phần không bình tĩnh, quát lớn:...Max chưa từng xem ai là anh em, hấn coi tôi, cả anh chỉ là con chó làm việc cho hấn thôi. Hấn chưa từng tin ai ngoài bản thân mình.

Lạc Thần nắm lấy cổ Phúc Hoàng bóp chặt, ghì vào tường:-Phúc Hoàng, mày nghĩ hấn coi trọng mày sao, haha...

-Lạc Thần, cậu hiểu sai về Max rồi! _Phúc Hoàng lạnh giọng, nhưng không muốn phản kháng/

-Nếu mày cứ muốn bênh vực hấn như vậy, để tao tiễn mày đi cùng hấn _Lạc Thần ghì răng, ánh mắt bén ra tia lửa căm ghét.Chĩa mũi súng vào thái dương của Phúc Hoàng

---Cạch-----

Thân hình cao lớn, vạm vỡ, trong đầy khí chất và quyền lực, sự kiêu ngạo ung dung bước vào. Khuôn mặt tuấn lãng lạnh lẽo mang hơi khí tối tăm.

Lạc Thần kinh ngạc nhìn ra, liên hoảng hốt 9 phần. Miệng run không tin vào mắt mình:-Max. người chưa chết.

Môi quyến rũ mỏng nhẹ khẽ nhúc:-Phải, xem ra làm người thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ma Thần Ẩn Hiện Trong Bóng Tối.

Lạc Thần như sắp ngục xuống. Tay chân run run không vững cuối cùng tựa vào thành ghế. Thịt mắt hiện lên màu đỏ máu rõ rệt, cho thấy hắn rất hoảng sợ.

-Không...không thể nào. Rõ ràng trên cao như thế. Không cách nào.. không thể sống được.._Hắn liên tục lắc đầu, giọng run đút khoảng.

LowRand cười lớn:-Haha, xem kia con chuột nhắt vẫn là con chuột nhắt. Không có chút sức mạnh nào. Lần này để xem tên phản bội như ngươi chết thế nào. Ngươi không biết sao...Max chính là bắt diệt.hahaha...

Max không chút tư vị gì, chỉ ung dung ngồi lên chiếc salong lông thú lớn, nơi hắn vẫn thường ngồi ra uy quyền lực, mọi thứ vẫn như cũ, không có gì thay đổi. Sắc thái lạnh băng, thân ảnh uy lực bề thế. Khiến người ta e sợ.

Trái hoàn toàn với sắc mặt run sợ của Lạc Thần. Max bình ổn, thả người vang rộng chiếc ghế lớn như một vị vua, môi liền cất nhẹ trầm trầm:- Không nên có vẻ mặt này, ngươi làm ta thất vọng đấy, đã muốn lên vị trí này đừng làm ta thất vọng như vậy. Lạc Thần.!

Gọi đến tên, âm giọng nghe ám muội, ghê rợn, hắn liếc qua Lạc Thần, khiến Lạc Thần bất giác mất đi hết hoàn toàn năng lực, đúng như LowRand chế giễu biến thành con chuột nhắt.

-Tại sao, tại sao ngươi không chết, tại sao...tất cả mọi thứ đều được ngươi giăng bày sẵn...Từ lúc nào..TỪ LÚC NÀO.._Lạc Thần nhận ra liền cảm hận nói.Không cam lòng

Max không đáp lời, cũng như xem thường sự căm giận của Lạc Thần. Nhưng thay vào đó một người xuất hiện đáp trả thay Max.

Đôi chân thon dài linh động bước đi. Tiếng manh mẽ lại có phần tức giận:- Tên khốn ngươi, bình thường già vờ lãnh đạm, không quan tâm thế sự, lại là con chó phản bội. Không tình không nghĩa. Lạc Thần!. Ta cho ngươi biết bà đây tức nhiên không chết được, bà quyết về đây xề thịt ngươi cho chó ăn.

Lạc Thần nhìn thấy Nguyệt Hàm xuất hiện, giọng cao thanh thót, khiến tai hắn ù ù.-Trinh Nguyệt Hàm cô cũng chưa chết._Vừa nói xong Lạc Thần như ngộ ra, liền cao giọng lớn:-Cô chính là Dương Cẩm tú, hai người là một. Không thể, đã rõ ràng xác nhận...

Nguyệt Hàm nhanh nói dứt lời Lạc Thần:-...Dĩ nhiên ta đã già, phải khiến ngươi có đi xét nghiệm cũng chứ chắc nhận ra.

Lạc Thần khó tin. Thì ngay lập tức chớp mắt một cái---Xoẹt Xoẹt---Nguyệt Hàm đã xuất hiện phía sau Lạc Thần. Khiến hắn lạnh sống lưng, không ngờ thấy được điều kì quái như vậy.

--Nặng lực...này...cô....

Đôi mắt Nguyệt Hàm biến thành màu xanh lá kì dị. :-Ta có thể biến dạng cơ thể, những điều này coi như ngươi gián tiếp ban cho. Thử hỏi không biết nên cảm ơn ngươi hay không._Nói rồi cô cố tình đi từ phía sau lưng Lạc Thần biến thành một cơ thể lỏng có thể đi xuyên qua Lạc Thần đứng trước mặt hắn. Hắn trừng mắt kinh ngạc. Không thể tin vào mắt mình nữa mà hồn bay phách lạc.

-Nguyệt Hàm, đủ rồi đừng nghịch nữa_Max im lặng lại không muốn

Lạc tự hất giọng-Đúng đó, Khi Đột cô người có mà hù dọa người ta, tôi đây con sợ chết khiếp.

Vừa dứt câu đã thấy Nguyệt Hàm xuất thân đứng trước mặt. Làm Lạc Tự giật mình ngã ra sau.:-Hơ..

-Đồ nhát gan, vậy mà cũng làm xã hội đen à!

-Này...cô như quý vậy, lộ lộ cái mặt chà bá vào mặt tôi như vậy anh hùng cũng bị cô làm tè ra quần. Lượn ra chỗ khác đi. Không chơi với yêu tinh_Lạc Tự chau mày xua tay.

--Ngươi...ngươi..._Nguyệt Hàm soi máu. Muốn cắn nát đầu Lạc Tự. Liền nhảy lên đầu nắm tóc anh._Miệng thúì...bức cho ngươi hết tóc. Trọc đầu rồi xem ngươi còn nói ta yêu tinh không.

-Ê, giờ này đang trong tình huống gì mà hai người có thể vô tư như hai đứa thiếu năng thế hả._LowRand chịu không được tiếng ồn liền cầu nhàu.

Lạc Thần càng nhìn càng không tin. Gào lớn, hấn như muốn điên lên:- CÁC NGƯỜI ..CÁC NGƯỜI MUỐN GÌ. TA NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐỂ THUA. KHÔNG ĐỂ RỒI VÀO TAY CÁC NGƯỜI.

Nói xong. Hấn bấm nút phá tấm kính cửa.

---Xoang---Âm---

Mọi người vừa kịp phản ứng thì cũng chậm hơn Mã. Không biết hấn từ lúc vào đã nắm lấy cổ Lạc Thần. Ngăn hấn nhảy ra ngoài tẩu thoát. Đây là kính đạn bắn không bẻ, tất cả không làm chúng vỡ chỉ có nút tự phá mới khiến nó tự nổ tung, vì đây chính là nơi Max tạo ra, theo Max lâu đến vậy việc này đương nhiên hấn cũng biết.

--Hự...---

Đôi tay Max bóp chặt, nhưng không nhấc lên, vì cơ thể Lạc Thần chỉ thua Mã một chút, chỉ là không đủ sức mạnh bằng Max. Mã khiến hấn hoàn toàn mất khả năng phản kháng. —Bốp—phụt

Chỉ một tay quét mạnh vào mặt hấn khiến hấn phun máu. Hấn bị Max quăng xuống đất, nằm ngúc không còn chút sức. Cho thấy sức mạnh của Max tung ra khá mạnh.

Phúc Hoàng nóng giận:-Lạc Thần, ngươi còn muốn chạy.

-Max, chúng ta nên xử lý hấn luôn đi _LowRand cao giọng.

--Không._ Âm thanh không mặn không nhạt, âm trầm vang lên rất khiên định.

Khiến mọi người phản ứng mạnh.

-Tại sao, hấn đã không còn lương tâm rồi. Đến chết cũng không hối cải _Lạc Tư tuy không muốn người an hem mình đồng cam cộng khổ lại bị giết chết, nhưng rõ ràng Lạc thần không biết hối lỗi, còn muốn hãm hại mọi người lần nữa, xem ra tình nghĩa cũng không còn đáng xem trọng.

Nguyệt Hàm không bằng lòng:- Tại sao chứ, hấn ta hại chúng ta như vậy giết hấn nhiều lần cũng không đủ căm hận.

Max trầm mặt tỏ vẻ không vui, nhạt giọng:-Từ khi nào, việc của tôi các người lại thích quản như vậy.

Nghe xong ai cũng im phất, mọi người đều vì qua nóng giận mà quên đi việc này, những việc Max làm điều có chủ ý. Không thể ngăn cản hay phản đối.

-Lạc Thần cũng khó hiểu, nhưng một hồi sao tại cảm thấy đáng sợ hơn. Hấn biết cách thức làm việc của Mac như thế nào. Việc Max làm có thể không nắm rõ, nhưng nhất định hậu quả độn phải Max chưa thấy có tốt đẹp, hay có chết cũng không dễ toàn thay.

Thân ảnh ung dung ngồi xuống, ẩn sau đôi mắt sâu đầy sát khí nhìn xuống Lạc Thần nằm dưới sàn. Cát tiếng ám muội:- Ngươi, còn chưa chết được. Việc ngươi làm phải tự mình dọn dẹp.

-Ý..người..

-Ý..ta, chính là cho ngươi cơ hội. Làm vị trí mà ngươi muốn. Tất cả..._Miệng khẽ nhấp nháy, lộ ra đường cong như cười như không.

Đột nhiên cả bọn 4 người đồng thanh:-CÁI GÌ?

Vừa định phản bác, đã bị ánh mắt của Max liếc nhìn qua. Tỏ rõ ngụ ý khiến họ cảm nhin. Mà rục cở xuống hết.

-Thật ra, ngươi chỉ muốn ta làm con bù nhìn cho ngươi sai khiến, có lợi ích gì chứ._Theo lâu như vậy, ý hấn Lạc Thần chẳng lẽ không rõ. Dù nằm ngục vẫn chưa đủ sức ngồi lên nhưng giọng nói vẫn rất mạnh.

Max tà mị chống tay lên trán, nheo mắt. Đôi chân mày thanh tú nhướng lên. Miệng nhếch trong rất đều giả, chậm chậm nói:-Dĩ nhiên...là ngươi có lợi. Sống thêm ít lâu chẳng phải đã là lợi.

-Cuối cùng vẫn phải làm con chó bị dắt mũi, có sống cũng chẳng hay ho gì. Chỉ bằng chết._Lạc Thần ngược mặt lên giọng khảng khái.

Bao năm qua hấn đã cảm thấy quá đủ. Thua tất nhiên miệng nói không phục, nhưng hoàn toàn tâm rõ ràng đã biết người đàn ông kia sức mạnh đáng sợ thế nào không thể không phục. Chỉ là đã tâm lớn, lòng tham và đồ kị con người không tài nào không chế mà khẩu bất phục, coi như một sự kiêu ngạo đàn ông.

Max đứng lên, rồi từ tốn khụy một gối xuống tay phải đặt lên đùi làm trụ gối. Âm thanh quý dị:-Không chết..Ngươi chưa được phép thì không chết.

-Ngươi dựa vào đâu._Lạc Thần trợn mắt lên, miệng còn đầy máu.

-Em gái ngươi, hấn là người chưa quên nó. Bây giờ không phải ngươi tồn tại vì ngươi...

Lạc Thần cảm thấy hơi khí lan tỏa gần đến mức ghệt thở, giọng hắn nói chuyện không nhanh, không cao, trầm thấp lại chậm chậm từ tốn, mang khí lạnh âm muội. Không cách nào khổng chế sự sợ hãi bản thân khi gần hắn.

-Người nói...Hoa Hoa chưa chết sao, không thể nào 8 năm trước nó đã chết, căn bệnh đó vốn dĩ không thể, rõ ràng ta chính mắt ta đưa tiễn nó đi. Người đừng hòng lừa ta...haha _Lạc Thần một mực không tin.

-Vậy sao? _Max tỏ ra tò mò, mở chiếc laptop cảm ứng. Mở một đoạn video.

Trong video, một cô gái với chiếc đầm trắng tinh khôi có gương mặt thánh thiện, đôi mắt thuần khiết, không cách nào làm người ta chán ghét. Trong cô độ 18 ở tuổi mới lớn nhưng nét mặt lại buồn bã, môi trắng bệch, không sắc thái sinh động.

Trong như cô đang cất tiếng nói với một người nào đó. Giọng cô khá êm dịu:-Khi nào anh hai mới trở về, chú có thể nói con biết không.

-..... _Giọng người đàn ông bị chỉnh sửa không nghe được.

-Chú có thể nhắn con chờ anh ấy ở đây không, thật lâu, anh ấy vẫn không đến đón.

Lạc Thần mắt đau thương, tay sờ vào gương hình gương mặt kia đang tỏ ra buồn bã, làm hắn cũng xót tận tâm can.

Tôi đây Lalop liền đóng lại.

- Hoa..Hoa... _hur..hur _Lạc Thần như muốn bắt khóc, giống như tâm trạng hôm hôm mộ đóng lại, không còn nhìn thấy cô em gái bé bỏng mình yêu thương.

Căn bệnh máu trắng vốn dĩ là không cách nào, trước nay hắn luôn giữ vẻ trầm tư là vì em gái vẫn khiến hắn không quên được. Bước vào thế giới này, biết bao nguy hiểm, hắn yêu thương Hoa Hoa, cất giữ cô bé thật kĩ. Cả Max hắn không để lộ.

-Rõ ràng ngày đó...

-Người không cần thắc mắc nữa. Chuyện giải thích không phải việc ta thích làm. Chỉ cần...người biết rõ bây giờ người nên làm gì.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Không ai dám tin được cô bé kia là em gái Lạc Thần.

-Người, người muốn ta làm gì? Chỉ cần để em gái ta sống yên như thế, ta có chết cũng được _Lạc thần như cầu xin, không con giả vờ lấy chút kiêu ngạo nữa. Rõ ràng đã trở nên phục tùng.

Max cười nhạt:- Cái chết nhanh không phải là cái chết tàn nhẫn nhất. Ta đã nói cho người cơ hội sống. Thì người vẫn phải sống.

Mọi người lúc này ai cũng nhìn nhau, điều thấy không yên. Nhìn Max trong lòng càng thấy đáng sợ hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Tổng Thi.

-Lạc Thần, xem ra ngài vẫn ổn như thế, cổ phiếu đã trở lại, xem ra 1 tháng mà ngài đã đưa tất cả vào quỹ đạo, tôi thật ngưỡng mộ tài năng của ngài.Nào chúc mừng cậu đã trở lại vị trí của mình, và cạm ly vì lần hợp tác đầu tư kinh doanh bất sản của chúng ta sẽ thành công.Khà..Khà ---Chers-- _Tổng Hào cười tay nâng ly mời Lạc Thần.

-Tôi cho ông biết một chuyện _Lạc Thần ra vẻ mờ ám. Mắt liếc qua liếc lại cẩn thận, nhỏ giọng:-... Max đã trở về.

Tổng Hào giật mình, kinh hoàng, có chút biến sắc:_Lạc Tổng, đây không phải là chuyện đùa chứ. Làm sao có thể...

Lạc Thần dựa người ra, ánh mắt thâm sâu:- Ngài nghĩ 1 tháng mọi thứ có thể trở lại bình thường như vậy, đây là việc ngoài khả năng của tôi. Max thật sự không chết.

--...hà hà, ngài đùa sao, nếu hắn trở về không thể nào ngài có thể ngồi đây bình ổn nói chuyện với tôi. Còn có thể dập tắt dư luận, đặc biệt đưa cổ phiếu tăng không ngừng, còn lên sàn giao dịch bất động sản. _Tổng Hào một mực cho rằng Lạc Thần đang hù dọa mình.

Lạc Thần cười nhạt:- Tất cả điều một tay Dương Vĩ sắp đặt. Hắn ta chính là để tôi ngồi đây bình ổn nói chuyện với ông, Tổng Hào!

Tổng Hào lại bắt đầu khăn trương, cơ mặt co đến hiện đầy nếp nhăn:-Lạc Thần, đừng hù dọa tôi, đừng xem thường lão già này, không phải hôm đó ngài đến gặp Dương lão gia sao. Ruột cuộc lại biến thành Dương Vĩ. Hắn còn để ngài yên bình ngồi đàm quyền với tôi. _Âm thanh có vẻ thiếu bình tĩnh hơi

thở Tổng Hào càng dồn dập, :- ...Cả đưa nguồn vốn của Tổng Thị vào CEO cũng do hấn sắp xếp sao.

Lạc Thần nheo mắt.

Hắn tự hồ nhớ lại cảnh hôm đó. Về mặt u tối của Max, vừa lãnh đạm lại ma mị, khiến người ta không cách nào thoát ra khỏi mê cung mà Max tạo ra, giống dư Diêm Đế có thể dễ dàng bóp chết mọi thứ nằm trong tay hắn. Con người này dù có ở gần 20 năm cũng không thể nhận ra điểm yếu, sự rung chuyển nội tâm là vô lực không cách nào đâm thủng.

Lạc Thần nghiêm giọng- Cho ông biết, nếu muốn đấu với Max hoàn toàn là không có khả năng.

Tổng Hào tròn mắt. Max và cả tên Lạc Thần điều nhìn ra dã tâm và âm mưu của Lão cũng không lạ, nhưng lão biết đây không phải chỉ là hù dọa, mà chính là sự nguy hiểm sắp cận kề, lão nhoe mắt dò hỏi- Vậy...cả điều ngài nói cho ta biết cũng là Max nằm trong sắp đặt. Có ích gì với việc hấn muốn ta biết chuyện này. Là nhắc nhở...hay cảnh cáo.

Lạc Thần uyển chuyển lắc ly rượu vang đỏ 1996, uống một ngụm, lại bắt đầu mờ ám- Không, từ 30 phút trước ông ký vào bản hợp đồng giao dịch giữa CEO và Tổng thị...thì đã kết thúc rồi.

--Rầm--

Lão tức giận đứng lên đập bàn, điên tiết.-CÁC NGƯỜI..LỪA TA...

Lạc Thần cũng thuận tiện đứng lên theo, tay bỏ vào túi-Tất cả, điều do Max sắp đặt, người bị lừa thảm hại không chỉ có ông, tôi cũng chỉ là một con cò tử của Max thôi, hấn nắm trong tay sinh mạng của chúng ta.

--Ý người...

-Chúng ta...chung một thuyền...

-Vậy mà ngài còn có thể bình tĩnh ở đây được sao. Tôi không thể đánh cuộc cả sinh mạng và công ty Tổng Thị.

-Chẳng ai muốn đem sinh mạng của mình cho người khác nắm giữ, tôi chỉ là bị ép buộc phải đưa ông vào. Em gái tôi bị hấn giam giữ, tôi chỉ có thể làm theo ý hấn để giữ được mạng em gái, không biết được sao khi chúng ta bước ra cánh cửa này chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Đôi mắt cả hai hướng ra cửa, dường như ta lúc này họ biết rõ chung một chí tuyến, một kẻ đối đầu, cả chung một sự sợ hãi.

-Max quả là đáng sợ, nhưng hấn cho cậu cơ hội, lần này cậu phản bội hấn lần nữa, nếu như...

-Vốn dĩ hấn chưa từng cho ta cơ hội, đây chính là con đường chết, cơ hội chỉ có thể do ta tự tìm lấy, một mình ta có thể không đủ khả năng, nhưng bây giờ tôi và ông không phải là đi cùng đường sao, để tôi cứu được Hoa Hoa ra, sẽ chính tay mình lật ngược lại tình thế. Max ...! Để tôi xem anh lợi hại thế nào.

---RÈ..Rè...---

Trên giường điện thoại rung liên tục.

Bóng người đứng hướng ra cửa kính vẫn bất động mặc kệ thứ âm thanh gay gắt nào.

Gương mặt hiện lên sự tĩnh lặng u buồn.

Phía sau lại không biết đến tư flúc nào, không thể chịu được tiếng ồn của điện thoại, liền đi tới nhấc lên.

Nguyệt Hàm giật mình liền kiễ động ngăn cản:-Đừng nghe.!

Max mặt lạnh lẽo liếc cô một cái, liền trượt vào màn hình.

-ALô...ruột cuộc em chịu nghe máy rồi sau. Có phải em không, em vẫn ở trên thế gian này đúng không, Nguyệt Hàm. Mỗi ngày anh điều gọi cho em, gọi em trong vô vọng, cuối cùng cũng nghe tiếng đồ chuông, nhưng sao bây giờ em mới bắt máy chứ.

Max cố tình mở loa ngoài cho Nguyệt Hàm nghe.

Phía bên kia là giọng nói của A Vĩnh, nghe rất chậm rất đau. :-Nguyệt Hàm à, thật là rất lâu...rất lâu em biết không..anh chưa được nghe giọng nói của em. Anh nhớ em...

Giọng A Vĩnh ghen lại, càng lúc càng nhỏ, dường như anh đang cố đè nén lại nỗi đau và nỗi nhớ cô lại, nó như muốn làm anh phát điên.

-Nguyệt Hàm...e...m đang bên ai..sao cũng được..chỉ cần e không đau khổ, chỉ cần anh nghe được giọng nói của em...em lên tiếng đi...hi..anh tham lam

thật...anh con đang nghĩ muốn nhìn thấy em nữa...anh thật rất mệt. Tìm kiếm em anh thật sự đã mệt lắm rồi.

A Vĩnh bên kia như tiêu tụy đi hẳn, sắc mặt nhợt nhạt anh như mất đi cả sự sống, không ngờ một người đàn ông như nah lại vì một cô gái đã bỏ rơi anh mà thảm bại như vậy.

Nguyệt Hàm không chịu được. Liền muốn cất tiếng. Thì Max lập tức tắt đi.

Lòng cô bối rối vô cùng, tay cô nắm chặt. Mi mắt sụp xuống không cách nào ngẩng đầu, dường như đôi mắt cô cay cay.

Max vẫn thái độ lãnh đạm, đôi mắt sâu hơi nhíu lại. Tâm tư của cô gái trước mặt khiến hắn cảm thấy khó chịu. “Là em đang đau lòng sao?”

-Trịnh Nguyệt Hàm luôn nhe nanh múa vuốt, không sợ trời không sợ đất lại bày bộ mặt yếu đuối này trước mặt anh. Có biết em đang làm điều sai lầm rồi không._ Max đánh mặt. Giọng trầm lạnh.

-Lão Đại.em...-Trịnh Nguyệt Hàm từ khi trở về điều được Max sắp đặt hết mọi việc, kiểm tra cơ thể, thí nghiệm thuốc, cô giống như biến thành một con chuột bạch, hay một sinh thể lạ vậy. Cả ăn, ngủ, ở đâu, phải làm điều được Max quyết định. \

-Thân ảnh lớn, tỏa hơi u ám, tiến lại gần cô- Bây giờ không phải là lúc em suy nghĩ những việc này, mau cắt hết những cảm xúc thừa thãi đi. Mau chống không chế con vật trong não em. Em nên biết cơ thể em không còn được như người bình thường nữa.

Nguyệt Hàm cảm nhận được mùi thơm nhẹ dịu từ cơ thể Max, lại thấy dễ chịu đi, cô thể mạnh, cố nén mọi thứ lại- Được, em biết rồi Lão Đại, thật ra em chỉ cảm giác không đành lòng để A Vĩnh chịu dày vò như vậy. Lão Đại anh có thể hứa với em sau khi chữa được thứ sức mạnh trong cơ thể em, anh có thể để em đi giải quyết chuyện riêng tư của mình không.

Max trầm mặt giây lát, gương mặt tuấn tú dưới ánh nắng chiều ẩn hiện tôn lên những đường nét xuất chúng mạnh mẽ, lạnh lùng nam tính. Nhưng đôi mắt đầy phũ phàng. Max nhẹ nhàng giơ tay lên vuốt tóc cô. Âm thanh nhàn nhạt :- Chỉ cần em không tự ý rời khỏi anh, thì tất cả yêu cầu của em anh sẽ cho phép.

Nguyệt Hàm tâm tĩnh liền như mặt hồ nước bị dao động, hắn lại ôn nhu kì lạ, cô ngước mặt lên- Max, cảm ơn anh.

Lập tức ánh mắt của Max lại chuyển động, môi đỏ mọng khẽ mím lại “Cảm ơn, em cũng biết 2 chữ này với anh”

Trước nay giữ hai người ít khi có tâm tình yên lặng, không khí ôn nhu thế này hiếm khi xảy ra, chỉ toàn là sự bá đạo, độc tài, lạnh lùng, giông tố, cũng chưa có nói chuyện nhượng bộ đối phương. Dù bây giờ đôi khi Max đột nhiên lại dịu dàng kì lạ, nhưng mấy năm qua thái độ khác thường này cũng làm cô không thấy thích hợp được.

Không khí có thể cũng làm Max kì lạ, liền đổi sang gương mặt lạnh nhạt, hắn bỏ tay vào túi quần không muốn dùng không khí này nói chuyện nữa mà quay mặt đi.-Được rồi, nghỉ ngơi đi,mai con phải lại phòng thí nghiệm kiểm tra.

Nguyệt Hàm mỉm cười “Có thể Max đã thay đổi”

Bóng lưng hắn khuất sau vách tường, Môi mọng khẽ cười, dường như là lắm bả mị gị đó “Đây là cảm giác hạnh phúc mà người ta nói sao”

-Bội Bội, cô đã nghiên cứu được gì trong sách mà ông cô để lại._Tiến sĩ Mauter nâng cặp kính lên.

-Cháu, không thể hiểu hết quyển sách này nói gì.

-Đây là virus T do năm xưa đội thí nghiệm khép kín của chính phủ chế tạo, vốn dĩ chưa hoàn tất thì bị ông cô lấy cắp. Nó chính là chưa hoàn thiện, khiến con người ta biến đổi gen, có được sức mạnh không thuộc về con người. Chính vì Lúc đầu Nguyệt Hàm nhiễm phải vi khuẩn Sart, nó là một loại chất độc cực mạnh, chỉ cần bị nhiễm sẽ biến thành những cái sống, may là đã hủy nó, ông cô tạo ra thứ này quả là quá nguy hiểm.

- Virus T tiêm vào Nguyệt Hàm đã ức chế sự lây nhiễm các tế bào. Hai thứ này, có thể nói đang ăn nhau trong cơ thể cô ấy. Haiz. ...

-Ý ông là gì?_Max nheo mắt

-Người ta nói lấy độc trị độc chính là như vậy sao _ Lạc Tư trầm mặt lên tiếng

-Không, đây không phải độc trị độc, mà nó đang liên kết lại sản sinh ra những khả năng đặc tính của nó. Cơ thể Nguyệt Hàm vì là nữ nên không đủ mạnh để khống chế nó. Chúng tôi đã kiểm tra cơ thể cô ấy. _Tiến Sĩ Rose bấm vào màn hình phản chiếu trên không trung, những dữ liệu liên tục cập nhật, cơ thể Nguyệt Hàm hiện trên màn hình chiếu, được phân tích từng bộ phận, cả tế bào nhỏ nhất.

-Mọi người nhìn lên màn hình. ---Tít—Tít—Tít--- Hàng số chạy dày trên màn hình được phân tích

-Các tế bào máu của Nguyệt Hàm xem kia _ Lạc Tư căng thẳng.

-Phải, chúng nó tách li nhau bám vào các thành tế bào máu để phát triển, sống như kí sinh vậy._ Tiến sĩ Mauter nghiêm mặt.

-Ảnh hưởng thế nào?_Max im lặng theo dõi, lạnh lùng cất tiếng.

-Cô ấy, có thể biến thành con quái vật, có sức mạnh khủng khiếp. Phải đưa ấy qua Mỹ, cực thí nghiệm ở đó có thể giúp được.

Bội Bội sợ hãi nhìn qua nơi Nguyệt Hàm đang nằm bất động. Những sợi dây đang quấn lấy cơ thể cô, ánh đèn light sáng rực rọi vào gương mặt cô đang nhắm mắt thật yên tĩnh.

-Không được, nơi đó sẽ mở xẻ cô ấy ra để làm vật thí nghiệm cho bọn mất_ Phúc Hoàng kích động phản đối.

Max nhìn qua Nguyệt Hàm đang nằm trong ống kiểm tra. Tâm tư không thể hiện, đôi mắt thì phứt tạt.

-Max, anh quyết định đi._Mọi người như hi vọng vào câu nói của Max, ai cũng nhìn hân mong đợi.

Max im lặng lúc lâu, nhìn vào vẻ mặt ngủ say của Nguyệt Hàm.

-Không đi đâu cả, mau chóng tìm ra cách để cố ấy về bình thường, đưa bọn tiến sĩ giỏi nhất của các nước về đây, bằng mọi cách. Nếu không trị được cũng không cần sống nữa. _Hắn lạnh băng cất bước nhanh đi, ném lại sự hủ thác.

Max ngồi thật lâu nhìn ngắm vẻ mặt Nguyệt Hàm nằm ngủ trên giường. Trong bóng tối gương mặt Max ẩn hiện từng đường nét hoàn hảo, chiếc mũi cao vắn kiêu ngạo, xương quai xanh vắn quyến rũ, chỉ đôi mắt hai mí thật sâu đen lấy lại mang nét thống khổ khó tả, Đôi mi khẽ lay động, đôi môi chẻ mỏng đỏ mím lại khẽ nhúc:- Tôi nhất định không buông tay, cũng không để em đi đâu cả, chỉ cần em ở trong tầm mắt tôi, mọi thứ...sẽ ổn thôi. Trịnh Nguyệt Hàm.

Max nhẹ nhàng chuyển động cơ thể thấp xuống, hôn lấy đôi môi nhỏ đang ngủ say. Tựa hồ như một cơn gió nhẹ mát dịu thoáng qua.

Lát sau Max đi ra.

-Giao toàn bộ cho cậu ta đi_Max lạnh giọng ra lệnh.Nhìn sắp tài liệu trên tay Phúc Hoàng.

Phúc Hoàng gật đầu, muốn đi như lại do dự có chuyện nói. Mà biết Phúc Hoàng muốn nói gì liền nói tiếp:-Có phải muốn biết tại sao phải giao cho thằng nhóc đó.

-Xin lỗi, đáng lí xưa nay việc anh làm chúng tôi không phải hỏi đến nhưng...liên quan Nguyệt Hàm..

-Chính vì liên quan Nguyệt Hàm, phải đưa cho Tống A Vinh. Có những chuyện biết qua nhiều không tốt, nhưng cũng có ngoại lệ.

Sau khi Phúc Hoàng đi, Ánh mắt Max thâm sâu tà mị hiện lên, âm khí lan tỏa lạnh lẽo.

-Tống Thị sau 3 ngày chỉ còn lại cái vỏ trống, bao nhiêu tiền đồ ra không nhưng không lấy lại được, mà còn mất công vô ích_.Lạc Thần chẳng phải chúng ta đã đi nước cờ khác sau.

Tống Hào tóc bạc đi nhiều, như sắp phát hỏa.

-Lạc Thần, cậu nói không phải Dương lão gia sẽ giúp chúng ta sao_Cầm điện thoại tay lão run run.

Miệng co giật, ánh mắt thâm ác hiện tia lửa đỏ.

-Cậu mau đến gặp tôi đi.

----Rầm----

-Đây là gì?

Tống A Vinh tức giận xông vào.

-Ông Tống, xin lỗi chúng tôi đã nói với Cậu Tống ông đang bận nhưng mà...

Tống Hào nghiêm mặt, cho lui thư kí lui ra.

-ĐÂY LÀ NHỮNG GÌ CHA LÀM SAU, THẬT RA CÒN BAO NHIÊU CHUYỆN XẤU XA CHA LÀM CHƯA HẾT ĐÂY.

Tống hào bình tĩnh mở sắp tài liệu ra, chứng cứ những việc ông làm điều đầy đủ, rửa tiền, buôn lậu hàng cấm, giết người, còn có cả hình chụp 14 năm về trước ông sai người giết gia đình Trịnh Nguyệt Hàm,...

Tay run run, gân máu nổi đỏ lên.

-LÀN NÀY CHA NGHĨ CÓ THỂ THOÁT ĐƯỢC SAU.

-Ai đưa con những thứ này. _ Ông nén giọng nói.

-Giờ điều này quan trọng sau _A Vĩnh cười lạnh.

Tổng Hào lại cố đề nén, găng ra tiếng:-Còn ai biết về những thứ này, ngoài con ra. Đây chỉ là bản sau, mau nói ta biết, người đưa là ai.

-BIẾT RỒI THÌ SAU, BIẾT RỒI LÀM GÌ, GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU À, VẬY.._A Vĩnh cười khinh:---....VẬY CON SẼ LÀ NGƯỜI ĐƯỢC ƯU TIÊN TRƯỚC PHẢI KHÔNG

---RẦM---

Tất cả đồ trên bàn đều bị gạt đổ.

-ĐỦ RỒI, IM NGAY, MÀY MUỐN CÁ CÔNG TY NÀY LỘAN LÊN SAO. Mau nói ta biết ai đưa những thứ này_ Tổng Hào nghiêng răng.

A Vĩnh tuyệt vọng, vô thức lắc đầu:--Dừng lại đi, đừng sai phạm nữa.

-Không thể, đến nước này không có con đường lui nữa.

-Là một người họ Lạc đã gửi đến. Hình như để tên là Lạc Thần._A Vĩnh một môi thấp giọng nói:- Đầu thú đi, không bao lâu nữa người ta sẽ đem mọi chuyện ra ánh sáng, cha..

-Họ Lạc..._Tổng Hào tối sầm mặt, tay bóp lấy thành ghế run run, nghiêng răng :--Lạc Thần, mày giỏi lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

-CÁI GÌ, TỔNG HÀO BỎ TRỐN. _Nguyệt Hàm tức giận bật dậy.

-Bình tĩnh đi, Nguyệt Hàm, trước tình hình công ty đang bên bờ vực phá sản. Việc ông ta bỏ trốn là điều đương nhiên thôi. _Phúc Hoàng kéo cô lại

-Có lực tung cả thế giới này cũng phải tìm ra lão khốn đó. _Cô kích động giựt tay Phúc Hoàng ra.

-Lạc Tư , mau tìm Max. Không biết tại sau Max đi đâu mà không liên lạc được.

Trịnh Nguyệt Hàm dùng năng lực của mình chạy đi như tốc độ. Ánh mắt lạnh lùng quét khắp mọi nơi

Nửa ngày chạy khắp nơi không tìm ra, cuối cùng cô dùng năng lực ẩn người vào căn phòng của Tổng Hào. Tránh để người khác phát hiện.

-CÔ..CÔ—Tổng hào kinh hoàng, đang ngồi bật dậy như muốn hét lớn, nhưng lại cứng miệng ú ớ không ra lời.

--Cọc...cọc..cọc...

Đôi chân uyển chuyển chậm chạp bước tới, Ánh mắt lạnh lẽo, như muốn nuốt lão vào bụng.

-Cô sao..có thể vào được. KHÔNG..dừng lại _ Tổng Hào hệt chân lùi ra sau độn phải cạnh tủ.

Giọng chán ghét lại ám muội, Nguyệt Hàm miệng cười kinh miệt:- Tìm ông cả ngày, thì ra là trốn ở đây. Người ta nói ông bỏ trốn thì ra chỉ là muốn đánh lừa thiên hạ. Lão già ông nghĩ nơi nguy hiểm nhất là an toàn nhất à. Haha..

-Cô muốn làm gì, tôi sẽ gọi người. _Giọng run run, bởi vì nét mặt của Nguyệt Hàm lúc này khiến lão vô cùng sợ hãi, giống như một con chó con thất thế.

-Gọi ai...tôi cũng muốn thử xem ông gọi ai tới đây. Không chừng mấy phút sau ông đã nằm trong tù rồi.

-Con oách con, biết trước người cản trở như vậy đáng lý năm đó ta đã chôn người với cha mẹ người.

-Rất tiết làm ông phải hối hận rồi, tôi không dễ dàng chết như vậy đâu. Lão khốn, tại sao ông có thể ung dung như vậy được khi giết chết biết bao nhiêu mạng người, hủy hoại gia đình tôi. Khiến tuổi thơ tôi phải cam chịu nhiều đau đớn như vậy. Hôm nay nhất định đòi ông trả gấp 10 lần._ Nguyệt Hàm nóng giận gầm tiếng lớn.

-Haha..._Tống hào cố gắng ra tiếng cười chế nhạo.Vương mắt hoang độc.

-Ông cười cái gì?

-Haha..ta cười cô ngu xuẩn. Muốn trả thù sao. Giết ta thì coi như đơn giản, nhưng người đàn ông bên cạnh cô liệu cô có khả năng đòi mạng hắn không.

Nguyệt Hàm nheo mắt.:-Ý người là gì? Người muốn nói Max

-Xem ra..cô chưa biết gì. Người đàn ông bên cạnh cô đúng là không hề tầm thường , từ nhỏ đã lộ ra khí chất, ngay cả ta đây bao nhiêu năm lần lộn trái qua bao nhiêu phong ba, cũng phải e dè trước một thằng nhóc._Về mặt hồi tưởng, lão vẫn còn không thể quên năm đó.

“—Thằng nhóc, đây không phải để thằng nhóc hí mũi như người đến.

Về mặt bầu bình, lại lộ ra nét đẹp trai đáng yêu,

”

Đôi mắt lão Tống trở nên kì dị, liếc qua cái tử có nút đỏ. Không kịp suy nghĩ lão nhào tới bấm vào.

--Tít---

--Xi-----

Làn khói trắng sà từ trên xuống phủ mắt tầm nhìn của Nguyệt Hàm. Cánh cửa phía sau cũng từ động mở ra, ánh đèn led xanh đỏ mờ ảo.

-Còn muốn trốn---_Nguyệt Hàm nghiêng trắng. Đôi mắt hiện lên màu đỏ máu -----Bùm—xòeng---

Các bóng đèn theo lối đi bất chợt bị sự tức giận của Nguyệt hàm mà nổ tung liên tiếp.

Tống Hào vừa chạy vào tầng hầm vừa hoảng sợ chân run run nhìn về phía sao.

Biết chạy không phải cách, vừa kịp bị Nguyệt Hàm nắm tay.

-----Tít—Tít—Tít---

Cửa bang bằng kính liên tục chớp. Làm Nguyệt Hàm phân tâm chú ý, lão liền nắm cơ hội. chạy đến bộ phận máy do lão thiết kế.

Không ngờ căn hầm bí ẩn lại chứa nhiều thứ kĩ thuật hiện đại. Hầm không những rộng, còn nhiều ánh đèn sáng rọi, bước tới đầu đèn liền nháy sáng lên.

Nguyệt Hàm biết vào vào quyết lão rồi, có năng lực đi nữa cũng phải cẩn thận, dù gì bản thân cũng chưa có thể điều khiển toàn bộ được sức mạnh trong cơ thể.

-Con nhỏ chết tiết, vào được đây đừng mong ra khỏi_Lão cười gian ác. Bấm cần điều khiển chiếc máy khủng lộ, tất cả điều lắp kính chống đạn dày.

Nguyệt Hàm nhìn chiếc máy giống như chiếc xe tăng . Những cái lỗ lớn trên thân máy chắc chắn là nơi phát đạn. Cô nheo mắt di chuyển lùi ra xa, trên người liền bắt đầu biến đổi.

---ĐùNG---

----TÍT..TÍT..Ề.Ề

Kính ngạc!

Tất cả nơi cô đứng liền xuất hiện bộ lưới điện bao bọc xung quanh. Nhìn bằng mắt không thấy, nhưng khi đeo kính được thiết kế của Lạc Tư vào sẽ nhìn thấy lưới điện.

-Có giỏi thì ông ra đây đối diện đấu một trận, đừng như con rùa rút đầu, thật mất sĩ diện_Nguyệt Hàm cố ý nói kích, nhưng e rằng lão ta quá khôn ngoan.

-Khà..Kha...ta không dạy đột đem thân già này nạp mạng cho cô đâu. Thử xem con cưng của ta sẽ xử lý cô thế nào _Lão cười ta, tây bấm liên tục các nút vào màn hình.

----Bằng----Bằng----Bằng----

Đùn.Đùn..Đùn...

Đạn liên tục bắn ra nhưng rồi tan biến mất. Xuyên qua cơ thể Nguyệt Hàm chẳng để lại dấu vết gì.

-HỒ..KHÔNG THỂ THỂ ĐƯỢC..HÙM...CÔ...CÔ KHÔNG PHẢI NGƯỜI _ Lão Tổng hoảng hốt gầm lớn, lồng ngực thở mạnh.

Môi khẽ nhếch, ánh mắt mang ý kinh miệt:- Xem nào, bây giờ ông mới biết tôi không phải người sao.

Dứt câu Nguyệt Hàm không biết hiện đâu ra cây súng lớn. Dậm Chân phóng lên cao như con đại bàng. Một tay phá hủy rách cả lưới điện bị bao quanh.

-Đùn—

Lão Tổng ngăn Người cho tới khi nhìn thấy thân hình sừng sững của Nguyệt Hàm đứng trên đày chiếc máy đối diện với Lão chỉ cách một tấm kính.

---Nguyệt Hàm chìa mũi súng xuống. Đôi mắt lạnh toát, tay dứt khóa bóp cò.---Kết Thúc đi---

-Không dễ đâu, _Lão tổng nhanh tay bấm nút khác, khiến nắp sắt xe bắt chót bung ra, Làm Nguyệt Hàm không kịp ngò văng xuống, lấy đà cô cuốn người giữa không trung trụ một chân đáp xuống an toàn nếu không may đã bị đập đầu xuống đất.

Cơ thể Nguyệt hàm thật ra có thể xuyên qua, nhưng bộ não thì không, đó chính là điểm yếu do năng lực của loại viut chưa đồng bộ phát tán.

-Hơ—Hự--

Những mũi kiếng nhọn liên tiếp bay ra hướng về phía Nguyệt Hàm. Cô bay qua bay lại tránh chúng. Ngày càng nhiều sơ suất cô để nó xướt qua mặt,

--Chiếu—Chiếu--Chiếu---

Người không biết sập, ta bắt từ..her _Nguyệt Hàm thách thức, cười lạnh, ánh mắt tràn màu máu. Máu tóc cũng biến đổi thành tím. Đôi mắt đỏ nổi gân, chỉ là không xuất hiện nanh và máu miệng trên mặt nếu không sẽ giống những con zombie đột biến. Bàn tay nổi đầy gân đen chạy dọc rẽ nhánh khắp cơ thể.

Cô đánh một cái vào xe---Đùng—RẦm—

Đầu xe mồm thũng xuống.

-Cô, thật ra cô bị cái gì, thành ra đáng sợ như thế _Lão Tổng run rẩy, mắt kiểm soát, nhìn Nguyệt Hàm bắt đầu toán mò hôi lạnh, cánh tay không còn điều khiển nổi bảng điện điều khiển.

Nguyệt Hàm nghiêng răng phóng lên đập mạnh vào tấm kính dày liền nứt trắng ra.

Nguồn sức mạnh quá lớn đẩy liên tiếp, khiến cô không tiếp nhận lập tức, tay đột nhiên co giật không theo chủ ý---U'-----

Tổng Hào xanh mặt trắng bệch:-Đùng.. đừng giết tôi.

Nguyệt Hàm càng nghe giọng lão càng điên tiết, mắt kiểm soát, tay dậm mạnh, lần này tấm kính tung vỡ ra. Khiến mảnh vỡ ghim vào vai lão. Nhanh chân muốn tẩu thoát, lão ôm vai tưng cửa ra bỏ chạy.

--Hự..A---

Nhìn Nguyệt Hàm như đang mắt kiểm soát, tay co giật lự lúc Tổng Hào kéo thời gian chạy trốn

-Nếu cô tha cho tôi, tôi sẽ nói cô biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ cô. _NẾp nhấn chần chịch trên mátr lão hiện rõ, đau đón ôm vai thở mạnh nói.

Trịnh Nguyệt Hàm bắt đầu chú ý. _Dù người có nói...cũng chưa chắc ta tha mạng cho người.

-Hộc...cho..cô biết...ai mới chính là người sai khiến ta

Lão Tổng vừa định nói tiếp.

Bắt ngừng viên đạn nhọn từ đâu—Đùng--vèo--- Bay qua hướng Tổng Hào.

Nguyệt Hàm vừa mới phản xạ, chưa kịp cản.

--Phụt--

-CHA...HỰ ..PHỤT.._Tổng A Vinh kịp thời xuất hiện bay ra thật nhanh, cản trước mặt Tổng Hào.

A Vinh đỡ lấy phát đạn vô danh kia ghim xuyên qua lồng ngực. Máu phun ra, thấm qua người Tổng hào.

Lão Tổng hoảng loạn, mắt đau đớn khụy xuống, đỡ lấy con trai.

Nguyệt Hàm cũng kinh hoàng, cơ thể liền mất hết năng lực trở lại bình thường, chỉ cô đôi mắt vẫn rực đỏ chưa tan.

-Tổng A Vĩnh—Nguyệt Hàm chạy tới gọi lấy tên anh.

A Vĩnh co giật máu miệng rào ra.:-Cha, đừng...sai lầm nữa, cũng..đừng làm hại cô ấy.

-Thằng con ngốc nghếch này _Lúc này ông không còn chút tà ác nào, chỉ còn lại sự xót xa và sự yêu thương của 1 người cha. Nước mắt ông bắt chợt rơi xuống.

Nguyệt Hàm rơi lệ không ngừng nắm lấy tay A Vĩnh thật chắc:-Anh điên rồi, anh không được từ bỏ...hức.

A Vĩnh tay dính máu run run chậm chạp sờ lấy gương mặt cô gái anh yêu thương. Lau lấu nước mắt gương mặt cô.:-Đừng khóc, anh từng nói...học...em khóc rất xấu, nên đừng khóc...um.. anh thích em cười, em cười...rất...rất xinh

-Không, em không phải thiên thần, không như anh nghĩ, anh không được chết...hức..._Cô khóc căng lớn, sau anh lại như vậy, sau đến bây giờ tình cảm của anh vẫn khiến cô đau lòng đến vậy.

-6 năm...sáu năm chờ em, có thể bây giờ anh không chờ được rồi... Anh biết...em hận cha anh, bây giờ anh trả nợ giúp ông ấy, chỉ cần em đừng mang thù oán mà sống nữa...em phải thật hạnh phúc. Sống không phải để mang hận thù...sống để được hưởng hạnh phúc mới có ý nghĩa...Hứa với anh hem phải vui vẻ hạnh phúc...được không

--Hức...hức...em không muốn, chỉ cần anh không chết, em mới hạnh phúc.

Lúc này đám Lạc Tư, Phúc Hoàng và Bội Bội đã tìm ra và xuất hiện nhìn thấy cảnh này điều trầm mặt.

Bội Bội tỉnh ý nhìn lên. Bên trong bóng tối bị một phản ánh sáng che lấp, Bóng người cao lớn mà không ai hay biết. Cô nhận ran gay liền phản ứng quan sát về mặt hân đầy phứt tạp.

--A Vĩnh thở mạnh, giọng cười nói--Nói anh biết...em có yêu anh không?

Nguyệt Hàm trầm mặt, mím chặt môi ngập ngừng--em.em...

Phúc Hoàng chạy lại kéo Nguyệt Hàm-Anh đã kêu xe cấp cứu, dừng dài dòng nữa.

Thân ảnh đen sừng sững ẩn hiện trong bóng tối, lạnh lẽo đến rút xương. Âm khí dày đặc, mang một khí chất vương giả khác thường. Max lạnh lùng bước ra từ trong một căn phòng kín khác.

Ánh sáng cũng tự động sáng rọi lên chỗ đứng của hắn. Làm tắt cả giựt mình nhìn lên, phản ứng ngạc nhiên.

-Max, anh đến...từ lúc nào! _Lạc Tư buộc miệng kinh ngạc hỏi.

Gương mặt băng lãnh, không một chút cảm xúc, giống như những gì hắn thấy chắc có gì đáng bận tâm.

Nguyệt Hàm chau mày, suy đoán ra liền cất tiếng- Là anh làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Anh Chính Là Nỗi Đau Của Tôi.

Bệnh Viện XXXXX

Mùi thuốc sát trùng cứ sọc vào mũi cô. Nguyệt Hàm bất động đứng trước phòng hồi sức, nhìn qua tấm kính bên trong rất yên tĩnh và lạnh lẽo, dáng người A Vĩnh cô đơn như thế, nằm im trên chiếc giường trắng, xung quanh là các thiết bị hỗ trợ. Đôi mắt A Vĩnh mất lại rất yên bình, có lẽ anh đang ở một thế giới mộng mị nào đó của riêng trong giấc ngủ.

Tâm tư Nguyệt Hàm hỗn loạn, lại đau khổ. Có lẽ trước đó cô đã khóc rất nhiều khiến gương mặt cô lem lút cả những dòng nước chảy trên mặt cũng đã khô.

-Nguyệt Hàm về thôi, em đã đứng đây 4 tiếng rồi, có ở đây cũng không giúp gì được câu ta, em nghe bác sĩ nói rồi việc cậu ta có tỉnh lại hay cũng phải

do ý chí của ta thôi. _Phúc Hoàng không đành lòng, thở dài bước đến an ủi cô.

-Phải rồi, về thôi, Max đang đợi cô đó. _Lạc Tư cố tình nhắc nhở. Max đã ra lệnh anh đêm Nguyệt Hàm trở về trước 9 giờ bây giờ đã 9 giờ rồi, cô ấy không chịu về, tội này lại phải để anh gánh.

Nghe đến Max Nguyệt Hàm có chút phản ứng, có thể là kích động cô quay mặt qua hùng hự bước mạnh đẩy Lạc Tư sang một bên chạy đi.

-Này, cô đi đâu thế! _Lạc Tư gọi với tới.

Phúc Hoàng giờ tay cản lại-Đề cô ấy đi.

Biệt Thự Cool

Ánh trăng đêm chen lẫn với bóng tối soi rọi xuyên qua cửa kính lớn, dường như muốn được nhìn thấy gương mặt hoàn hảo kia trọn vẹn. Ẩn hiện dưới bóng tối và ánh sáng nét lạnh lùng gần như bị che lấp bởi sự ưu tư. Cũng có lúc con người đó lại mang nét mặt hiền muộn hiếm có. Thân hình cao lớn của Max lại cô độc đến đáng thương. Tay tùy tiện bỏ vào túi quần. Tay còn lại nâng ly rượu đỏ nhấp nhấp.

--Đinh---Cạch---Lọc cộc..lọc cộc...

Tiếng giày đi càng một lớn và nhanh.

Vừa nhìn thấy bóng dáng cô độc của Max, Nguyệt Hàm bất chợt chùn bước, nghĩ lúc đầu sẽ rất dữ dội, nhưng sao khi đối diện lại biến thành nhỏ bé và suy yếu thế này.

-Max, em biết anh không thích phải giải thích những việc anh làm, nhưng việc này em rất muốn nghe một câu ra lẽ.

Cô đứng xa Max không cách nào dám tiến lại gần, chỉ là hoir thở kia cũng khiến cô choáng ngợp.

Hắn ta không quay lại, Tầm lung rộng mạnh mẽ kia lại vô cùng lạnh lẽo. Hắn lắc nhẹ ly rượu chậm chạp nói, trầm thấp:-Em biết rõ anh sẽ không giải thích tại sao lại muốn hỏi.

-Em.

-Chẳng phải đây là kết quả em muốn sao? _Max không để Nguyệt Hàm ngập ngừng nói ngay.

-Không, Tống Hào chết là đáng nhưng Tống A Vĩnh.

“Nguyệt Hàm con nhớ lúc A Vĩnh ngắt đi, Tống Hào như điên lên, muốn nhào tới bắn Max. Nhưng chưa kịp giờ súng lên, phát đạn đã bị ghim thẳng vào thái dương. Max không một chút do dự thấy cây súng xuống đất. Rồi bỏ lại tất cả ngỡ ngàng.

Cô nhớ lão ta nhìn cô, ghê rợn nói:-Vì A Vĩnh yêu cô, tôi cho cô biết, sẽ có ngày cô phải hối hận. Max hắn ta mới chính là kẻ thù lớn nhất của cô...

Câu cuối cùng Tống Hào gào lên rất hun tợn:-NGƯỜI...NGƯỜI...TA GIẾT CHẾT NGƯỜI.

--Đùn--

Lão ngã ngửa xuống đất chết ngay lập tức”

-Tất cả, điều là kế hoạch của anh sao. Căn phòng bí mật của Tống Hào anh đã biết, nếu không sao anh có thể xuất hiện trong đó, từ nơi đó anh điều có thể theo dõi được Tống Hào, cả những vũ khí Lão Tống cất giấu. _Nguyệt Hàm sau khi biết rõ, đã nghi ngờ đến căn hầm bí mật của Tống Hào thì ra bên trong còn có một căn phòng khác nhưng có lẽ cả Tống Hào cũng không biết, nơi đó Max đã đặt tất cả các camera quan sát cả công ty Tống thị.

-Anh cái gì cũng biết rõ, nhưng cứ để lão ta nhòn nhơ suốt bao năm qua, anh có thể hủy diệt lão bất cứ lúc nào. Anh coi em như con ngọc, chạy đến bắt lão, tại sao lúc đó anh biết A Vĩnh đến lại không ngăn cản, tại sao lại bắn phát đạn đó. _Nguyệt Hàm trở nên rối loạn, ngày càng kích động, cô nheo mày:---Tại Sao A Vĩnh biết được, tại sao A Vĩnh lại chạy đến. Anh nói đi...không phải là trùng hợp đúng không.

Nguyệt Hàm không tưởng nổi bao nhiêu năm qua con người này có bao nhiêu âm mưu, sự tính toán, bí mật mà cô hoàn toàn không biết.

Max vốn dĩ là thâm sâu khó lường, nhưng càng ngày càng biết về con người này làm cô càng hoảng sợ. Hắn đáng sợ thế nào cô biết, nhưng không ngờ tất cả những gì diễn ra điều là kế hoạch của hắn.

-CÁI CHẾT CỦA A VĨNH CÓ PHẢI CŨNG NẪM TRONG DỰ ĐỊNH CỦA ANH KHÔNG. ANH THẬT SỰ QUÁ MÁU LẠNH.

Nguyệt Hàm giận dữ, mặt lại chuyển sang màu đỏ rực.

---bụp---xoàng---

Chiếc ly trên tay Max đột nhiên vỡ tung trong lòng bàn tay hắn.

Hắn là đang tức giận. gương mặt nhăn đến khó coi.

-TỪ ĐẦU ĐẾN CUỐI, EM ĐỀU NÓI TỔNG A VĨNH, EM ĐẾN ĐÂY CHỈ TRÍCH ANH VÌ THẮNG NHÓC ĐÓ. EM RÕ RÀNG CHƯA CẮT ĐÚT ĐƯỢC.

Nguyệt Hàm trong lòng giựt mình, có vẻ hoang mang, Max đang nổi giận, nhưng lại không phải kiểu trong nóng ngoài điềm tĩnh. Hắn đang lớn tiếng quát cô.

Max lúc này quay qua nhìn cô, nổi ra lửa giận. Khiến đôi mắt đỏ cô chuyển thành đen láy, cô lùi vài bước, Max tiến vài bước.

-Trình Nguyệt Hàm, em nổi giận vì Tổng A Vĩnh, em khóc vì Tổng A Vĩnh, em đau khổ vì Tổng A Vĩnh, em nhớ nhưng, quan tâm cũng là Tổng A Vĩnh. Sáu năm có cái gì không phải là vì Tổng A Vĩnh. _ Max tỏa ra hỏa khí hùng hực. Đôi mắt sâu ngày càng tối sẫm.

Nhìn thấy sự phẫn nộ của Max, Nguyệt hàm ngỡ ngàng hoảng hốt:-Em..Em..không phải ..thế.

Max nhanh chân đi tới nắm lấy cổ tay cô. Cả thân hình áp đảo lấy cô, hơi thở nóng hổi bao trùm lấy cơ thể cô như một sự đe dọa:-NÓI CHO EM BIẾT TRỊNH NGUYỆT HÀM, EM LÀ NGƯỜI CỦA TÔI, VĨNH VIỄN CŨNG ĐỪNG TỌ TƯƠNG SẼ THOÁT KHỎI TÔI. NẾU EM CÒN VÌ TỔNG A VĨNH MÀ KÍCH ĐỘNG VỚI TÔI THÌ XEM THẮNG NHÓC ĐÓ CÒN GIỮA MẠNG NÀM TRONG VIỆN ĐƯỢC NỮA KHÔNG.

--UM..UM---Dứt câu, Max vòng tay qua cổ cô giữ đầu cô không cử động, ám lên môi cô ngầu ngẩn, nụ hôn như một sự nổi giận của hắn trút vào cô. Cô có vậy giữa, lại nghĩ đến sự lực bản thân, ánh mắt biến đổi thành màu xanh lá.

---Xoàng---Xoàng---Những chiếc bình thủy tinh và của kính vỡ tung.

Đó là năng lực của cô trút ra muốn phản kháng, nhưng lại không đành lòng khiến Max bị thương, không hiểu tại sao bản thân lại không sử dụng sức mạnh của mình phản kháng, trước nay cô luôn muốn có sức mạnh để chống đối Max. Bây giờ cô lại không cách nào dùng được.

Max mặc kệ cô đang phản kháng khiến mọi thứ xung quanh phá vỡ. Vẫn điên cuồng ôm đầu cô thật chặt, miệng không ngừng cắn nuốt cánh môi nhỏ kia. Lòng ngực cô đập mạnh, cô hoàn toàn bị hắn làm điên đảo, thở cũng dồn dập.----um..um...umr...

Sau lúc lâu không biết trải qua bao nhiêu mùi vị, Max khéo mặt cô ra, thở mạnh nhìn cô:-TRỊNH NGUYỆT HÀM. Em vĩnh viễn cũng không đầu lại tôi. Dù em có siêu năng lực, cơ thể và trái tim cũng không chống đối tôi được.

Hắn dường như hiểu rõ cô. Hành động lúc này đã hoàn toàn cho thấy điều đó. Nhờ vậy cơn thịnh nộ của hắn dần tan đi, xem như thái độ cô khiến hắn hài lòng. Không cần cô nói chỉ cần cơ thể cô cho hắn biết. Cô chính là “thuộc về hắn”

-Không bao giờ, tôi không muốn, anh quá nguy hiểm tôi không muốn..._Nguyệt Hàm chối bỏ, đáng lý cô có cách nhìn khác về Max từ lần vào sinh ra từ khi lạc ở khu rừng độc, và lúc hắn bảo vệ cô trên đầu trường ở Ả rập.

Cô mím môi nhắm mắt nhớ lại những cảm giác khi ở cùng Max, được sự chở che và chăm sóc, lúc đó cô nghĩ đã yêu hắn, nhưng bây giờ cảm giác này cô lại cô tình muốn chối bỏ. Cô ở gần hắn 6 năm lòng dạ người đàn ông này như mò kim đáy bể.

Đôi mắt của Max hiện lên sự bi thương, nhưng Nguyệt Hàm lại không nhìn ra trong thoáng chốc đó. Cô lắc đầu lùi dần ra sau rồi bỏ chạy.

Bóng dáng cô độc lại rõ dần trong bóng tối. Tại sao bây giờ bản thân hắn lại thấy thống khổ, giống như tâm trạng bất lực của 16 năm về trước không cách nào để bên cạnh mẹ, người thân duy nhất của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Max đứng bất động thật lâu, như chìm đắm vào bóng tối chỉ len lỏi vài thứ ánh sáng từ ánh trăng cửa và bóng đèn nhỏ trong căn phòng. « Nếu tôi không ngừng làm tổn thương em, liệu trong lòng em đã bao giờ có tôi không. »

Người ta nói hắn không phải là con người bình thường là một Đại Thần, thâm sâu khó lường, không một ai nắm bắt được tâm tư, cũng chưa thấy biểu cảm khác ngoài bộ mặt lạnh lùng, sát khí u ám. Người nào tiếp xúc qua lại gọi hắn là mặt sắc, đã bao giờ thấy hắn cười, bối rối, hay mất bình tĩnh. Chỉ khi hắn cười nhếch môi lại biết sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

Có ai thấy được con người này có Đại Thần đến mấy cũng có lúc phải bắt lực trước phụ nữ.

-Lâu rồi không gặp, cô bé !_ Giọng nam trầm chộc, vang từ phía sau.

Bội Bội neho mắt xoay lại nhìn, thấy Thiếu Thất liền ngây người.

Chỉ là cô hơi choáng khi thấy Thiếu Thất trong bánh bao, điển trai dưới bộ quần áo lịch thiệp « Rất đàn ông nha »

Vô tình lái xe hóng týt gió, lại gặp được Bội Bội đang ngơ ngẩn nhìn thứ gì đó. Liền thú vị tấp xe vào, đến trên chộc một chút.

-Anh...tại sao lại ở đây

-Tôi mới hỏi cô sao lại đến đây, nơi đây là quán bar nổi tiếng nhất ở trung tâm thành phố. Cô bé cũng muốn ham vui sao, nơi đây không phù hợp với trẻ con đâu, về nhà đi.

Câu nói kinh thường khiến Bội Bội khó chịu hất mắu :-Nè, ai nói anh tôi ham vui. Tôi còn không biết cái nơi này là quán bar gì gì đó mà anh nói.

-Vậy nói thử xem cô, đứng ngơ ngác trước cửa quán bar làm gì ?_ Thiếu Thất miệng cười neho mắt như tò mò.

-Tôi..._Cô do dự ngập ngừng giây lát. Nếu bản thân nói lạc đường không biết hẳn ta sẽ cườithứ đầu hay không. :----.....Tôi, đứng là đến đây chơi_Cô hềch mũi tỏ vẻ hừnhg khôì.

Lúc cô đến đây, cái gì trước mắt cô cũng rất kì lạ, ánh đèn xe hơi, cả thức ăn, nơi ở, Nguyệt Hàm luôn chỉ dẫn cô rất nhiều thứ, nhưng vẫn chưa để cô bước ra ngoài. Không biết từ lúc nào cô lại thân thiết với Nguyệt Hàm, còn xem cô ấy như chị em. Lúc này vô tình thấy Nguyệt Hàm cãi và với Max rồi bỏ chạy đi, cô lo lắng lại quên mình là con mù đường. Cứ chạy theo như thế, đến đây lại mất dấu Nguyệt Hàm rồi còn chạy lung tung, týt nữa xém bị cái hộp di chuyển tông rồi (Trông mắt Bội Bội nhìn thấy chiếc xe hơi là chiếc hộp di chuyển). Sợ thì sợ, nhưng bản tính bướng bỉnh, lại không chịu thua cái gì. Đi lòng vòng thì bị cuốn hút bởi cái nhà đủ màu này.

Thiếu Thất nhúng vai, mắt gian tà :-Thế sao không vào đi, tôi chỉ sợ nhóc vào bị người ta đuổi ra vì chưa đủ tuổi. Cô có giấy chứng minh rồi à.

Bội Bội xụ mặt ngẩn ra :- Tại sao bị đuổi, tôi 18 rồi sắp đến 19 tuổi rồi đây sao cứ gọi là cô bé, nhóc con thế. Cái anh gọi lga giấy chứng minh là thứ gì.

Thiếu Thất bật cười :-Cô bé vẫn chưa có giấy chứng minh, lại còn đi lung tung. Được rồi nếu muốn vào để tôi dẫn cô vào.

-Không cần, tôi tự đến tự vào_Tính ương bướng, Bội Bội lại ghét cái mặt kinh thường của Thiếu Thất không muốn có liên quan gì tới, hất mặt quay đi.

Thiếu Thất không nói gì, chỉ bỏ tay vào túi quần miệng miêng cười khoái chí.

Tiếng nhạc ồn ào, cả tiếng người hò hét, chỉ toàn là màu sắc chớp loe. Khiến Bội Bội không chịu được mà nhức mắt bịch tai.

« Nơi quái quỷ gì mà kinh khủng thế này, chẳng lẽ lọt vào địa ngục như Ông kể sao »

--Áy—Bội Bội vì hoa mắt, bước chèn lán nên bị giẫm phải chân. Hoi người nòng nặc, mùi khói và nước hoa cứ sộc vào mũi, khiến cô không quen ạch xì liên tục.

-Con ranh, sao mất lịch sự thế_Giọng chua ngoa la lớn cổ gồng hơn tiếng nhạc. Cô gái với bộ ngực khủng đến mức khiến Bội Bội ngẹt thở, lại còn cao hơn cô cái đầu. Áo xẻ lưng lộ liễu, con chiếc váy đỏ ngắn đến lác lư một cái cũng lộ ra chiếc quần trong khiêu khích.

-A.xin lỗi_Bội Bội cúi người, ngại ngùng

-Xin lỗi sao, Bộ đồ này có biết bao nhiêu tiền không hả. Con nhỏ học sinh cấp 2 như mày thì còn lâu mới mua nổi. Đua đòi theo người ta đến đây làm gì._Liếc mắt, nhìn Bội Bội đay nghiến xem thương.

-Tiền là thứ gì ? Là bộ quần áo này sao ? Học sinh cấp hai là thế nào, tại sao tôi không thể mua..._Bội Bội nhăn mày, cô nói những thứ cô không hiểu. Chỉ biết chỉ vào bộ đồ Cô gái kia.

Cô gái từ nhỏ chỉ biết sống với thú rừng, cây lá. Những thứ hái được, bắt được điều không cần phải dùng thứ gọi là tiền để mua, cũng chưa ai từng kể cô nghe về một thế giới khác. Những người sống cùng cô điều là một nhà, ăn cùng nhau, mặc cùng nhau, làm gì cũng cùng nhau làm. Không có từ xa lạ hay ức hiếp.

-Con đàn này, mày muốn chộc điên tao à, mày xem tao là con khủng hay sao mà hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy hả_Cô gái tức giận vì cho rằng Bội Bội đang kinh thường mình, nên gờ tay ra xé chiếc áo sơ mi trắng của Bội Bội.-----Xoẹt—

---Hơ---

Bội Bội bắt ngờ theo phản xạ ôm lấy ngực. Chiếc áo bị xé ra một mảnh vai, nút áo vì vậy bung ra vài cúc trên ngực.

Những người xung quanh lại bắt đầu chú ý.

Ánh mắt Bội Bội trở nên hoảng sợ, nơi này thật đáng sợ. Cô đột ngột thấy bản thân quá yếu ớt, một chút phản kháng cũng không được, run rẩy rơi nước mắt.

Thấy Bội Bội khóc, cô gái càng tức giận :-Mày khóc cái gì, mày làm bản đồ tao, xé mày một cái áo đã làm ra đáng về tội nghiệp, miếng còn hôi sữa thì đừng bátur chúc người ta vào đây ăn chơi,

Nói rồi cô giơ tay lên muốn đánh Bội Bội.

Bội Bội giật mình rút người xuống.

----O---

Cánh tay trắng trẻo kia liền bị nắm lại. Cô gái liền vùng ra, nhưng bàn tay kia lại quá chất và mạnh. Cô gái nhìn lại người gây cản trở mình. Liền hết hồn.

Về mặt đẹp trai điều gì lại trở nên lạnh lẽo :-Cô có gan thì làm lại lần nữa.

-Thiếu Ca...._ Cô gái hoảng sợ đến xanh mặt, tay chân mềm nhũn ra. Miệng không nói ra lời.

Thiếu Thất nhìn xuống Bội Bội mắt ngấn nước nhìn mình hoảng sợ, lại trong động lòng. Khiến hắn ta lại càng tức giận, tay bóp chặt cô gái kia-----
-AAAAAAAAAAAAA---

Cô gái kia tay bị bóp mạnh, miệng không khỏi kêu lớn, lúc này mọi người lại đứng vây quanh thành một vòng tròn. Chẳng ai còn quan tâm việc vui bằng nhìn thấy Thiết Thất Lão đại Masec

-Em xin lỗi, không biết đây là phụ nữ của ngài....hức--_ Cô gái bật khóc như đáng thương ôm cánh tay đau đớn.

-Xem ra bộ đồ cô quý giá như vậy, để tôi xem...._Ánh mátur tà mị, miệng cười kinh miệt-----Xoẹt...Xoẹt-----

-----A-----

Cô gái lập tức bị Thiếu Thất xé hết đồ trên thân. Khiến thân hình nóng bỏng lộ ra dưới ánh đèn nhấp nháy. Mọi người được một phen tit mắt, nhưng chẳng ai dám nói một tiếng.

Bội Bội kinh hoàng mở trừng mắt nhìn Thiếu Thất. ---Anh làm gì thế---Bội Bội nắm cánh tay Thiếu Thất ngăn lại.

Thiếu Thất nheo mắt :-Là tôi đang giúp cô.

-Được rồi, tôi không chấp nhất đau, về thôi được không. _ Cô tuy không thích hành xử này của Thiếu Thất nhưng dù sao cũng là hắn đáng giúp cô, nên đành ngượng ngùng muốn kéo hắn ra khỏi đây, tránh ánh nhìn của mọi người, áo cô cũng đã lộ da thịt xấu hổ đến rung rung.

Thiếu Thất thờ dài, thật chẳng biết làm gì với cô nhóc này. Cởi chiếc áo khoác ngoài ra đắp lên cho cô che đi da thịt. Ôm Vai cô :-Vây thì đi thôi.

Để lại bao ánh mắt kinh ngạc, trong lòng điều nghĩ Thiếu Thất đang khẳng định người phụ nữ của mình. Còn cô gái kia chỉ biết xấu hổ bỏ chạy. Không phải bị thấy hết da thịt,

mà là bị sỉ nhục.

Cuối cùng, cả hai đến ngồi trên chiếc xích đu nơi công viên.

Trên tay Bội cảm ly sữa nóng, chậm chùng muốn nói gì đó.

Thiếu Thất đành phá bầu không khí tĩnh lặng này, thờ hắc ra một cái, miệng cười trên :-Sao đây, cô nhóc sợ à.

Bội Bội vừa nghe liền nhìn lên Thiếu Thất, tâm tình hơi bối rối.

-Cô bé, trên đời này nếu chỉ biết sợ hãi, yếu đuối trước kẻ khác thì chính là đang tự giết mình.

-Tôi..._ Bội Bội mím môi, giọng run nhỏ :-Tôi làm sao có thể không sợ. Anh có biết cuộc sống khổ sở thế nào khi người thân mình rời bỏ mình đến một nơi khác vĩnh viễn...cũng không trở về. Cảm giác....sống trên một nơi xa lạ, cái gì cũng không biết, những người ở nơi đây thật nhiều..thật nhiều, họ không cười, không thân thiện, thật sự rất đáng sợ.

Càng nói Bội Bội càng hoảng sợ co rút người, nước mắt ứa ra.

Thiếu Thất nhìn Bội Bội giống như con mèo nhỏ bị bỏ rơi, chỉ là đang cố nhe nanh múa vuốt nhưng thật ra rất sợ hãi. Tay Thiếu Thất vương lên ngăn ngừng muốn xoa đầu Bội Bội.

Nhưng rồi lại bỏ ý định xem Bội Bội là một con mèo nhỏ, không muốn cô cảm thấy đây là sự thương hại, với tính cô ngang bướng sẽ khó mà chấp nhận. Không khéo lại làm cô kích động hơn.

-Thôi nào, chẳng phải cô cũng có một người chịu ngồi nghe cô than vãn đây sao. Cô xem tôi cũng rất khổ sở, tự nghĩ rằng sao phải chịu đứng nhìn con gái trước mặt mình rơi lệ..Ây da...nhìn người ta đang nhìn kia, cô có biết họ đang nghĩ gì không.

Bội Bội hít mũi, lắc đầu ngây ngô.

-Họ đang nghĩ...Ya người đàn ông kề bên cô gái kia chắc chắn là đang ăn hiếp cô gái rồi. Đúng là đồ tồi mà. Sao có thể làm cô gái xinh đẹp như thế khóc chứ._Thiếu Thất khua môi múa mép, giả giọng to tiếng đóng kịch.

Bội Nội lúc đầu có chút hết hồn, sau lại bật cười :----Hi..hi---

Nhìn nước mắt vẫn còn đọng trên gương mặt Bội Bội. Thiếu Thất mỉm cười an ủi, tay lau đi nước mắt cô.

Bội Bội hơi bất ngờ rút đầu xuống, nhịp tim đập thật nhanh, « Bàn tay của anh ta thật ấm ». Rút rề ngược lên trông Thiếu Thất vẫn còn đang mỉm cười dịu dàng

-Nếu...như anh không hay trêu chọc tôi, cứ như thế này...rất giống như....

Thiếu Thất nhìn sự ngập ngừng của cô, lại tò mò nhướn mày nhìn vào ánh mắt cô :----Giống như thế nào... ?

-:.....Giống một người thân.

Bội Bội nín môi quay mặt đi. Cô hồi hận xem chút lại nghĩ mình đang trào cao, cho rằng Thiếu Thất và cô nảy sinh tình cảm nam nữ, cô vội gạt đi ý nghĩ cho là điên rồ ấy, làm sao người như anh ta có thể để ý đến cô, con bé mờ coi lưu lạc không chốn nương tựa này. Cô tự cười mình.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Thiếu Thất có vẻ hơi chờ đợi điều gì, nhưng rồi bị cô làm vụt tắt, anh cũng không muốn đi sâu vào vấn đề này. Liền đứng lên. Đưa tay ra về phía cô :- Về thôi, có thể Nguyệt Hàm đang cần cô.

Bội Bội hơi do dự lại nắm lấy tay Thiếu Thất đứng lên. Trong lòng cũng đang lo lắng Nguyệt Hàm thế nào, chân lại bước nhanh. Không để ý đến bàn tay đã nắm lấy tay Thiếu Thất thật lâu.

Phúc Hoàng đứng sau lưng Max lo lắng nói :-Max, sao anh không nói rõ với Nguyệt Hàm

Về mặt thoáng nét bất lực, lại đầy phứt tạp, tay tùy tiện bỏ vào túi quần, sừng sừng đứng bất động rất lâu, không trả lời Phúc Hoàng.

Phúc Hoàng lại nóng ruột nói tiếp :- Tai nạn của Tổng A Vĩnh chỉ là ngoài ý muốn, anh hết lần này lần khác bảo vệ cô ấy, nhất định khi biết cô ấy sẽ không hiểu lầm nữa.

Phúc Hoàng biết rõ, Max là đang bảo vệ Nguyệt Hàm. Hồ sơ Max muốn đưa cho A Vĩnh không chỉ là tội danh của Tổng Hào, mà cả thân thể của cô. Max trong tối A Vĩnh ngoài sáng, Max còn rất nhiều hạn chế khi xuất đầu lộ diện, chỉ là muốn A Vĩnh biết được điều tra ra sự thật tiện thể theo dõi bảo vệ cô. Tình trạng Nguyệt Hàm không những đang nguy hiểm về sức khỏe, không biết lại bộc phát sức mạnh quái quỷ đó ra lúc nào, Dương lão gia cũng đã hành động muốn làm hại Nguyệt Hàm để đe dọa Max.

Không ngờ A Vĩnh âm thầm theo dõi Nguyệt Hàm lại biết được mật đạo của cha mình.

Chỉ trách đến không đúng lúc.

-Không cần, cứ để mặc cô ta._Max lạnh lùng nói, tâm tư phứt tạp.

Phúc Hoàng thờ dãi, chẳng biết phải nói thế nào với tính cách Max. :-Tại sao rõ ràng quan tâm lại cố tình làm như không...Haizzz...Lúc này khi anh gọi theo sao cô ấy xem chừng, tôi đã kêu Lạc Tư đi theo, nói là cô ấy đến bệnh viện ngồi trước cửa phòng Tổng A Vĩnh rất lâu rồi cũng không động tĩnh.

Gương mặt lạnh chỉ gắt đầu xem như biết, rồi lảng sang chuyện khác :---Lạc Thần tên đó thế nào ?

-Tạm thời đã nhốt anh ta vào phòng khử trùng trước khi tiến hành thí nghiệm

-Ừm...bảo họ phải nhanh chóng tìm ra cách trước khi cơ thể Nguyệt Hàm bộc phát bệnh._Ấn hiện sau gương mặt tuấn tú lãnh khốc của Max là sự lo lắng.

--Chuyện này liệu có được không, Lạc Thần xem ra hẳn biết em gái hẳn đã chết thật rồi, đó chỉ cuốn video trước khi cô ta chết, hẳn sẽ không dễ dàng chịu để chúng ta thí nghiệm trên người hẳn.

Hơi thở lạnh tỏa ra. :-Phải làm tên đó cam tâm tình nguyện.

Phúc Hoàng do dự :-Mấy tên tiền sĩ đó nói, thí nghiệm phải được sự cam tâm tình nguyện thì cơ thể mới thích ứng với thuốc, nếu không chỉ phản ngược lại, không chừng còn mang thêm độc tính. Liệu chúng ta có nên tiếp tục việc làm nguy hiểm này không ?

Trong bóng tối sự ám muội thâm sâu trên khuôn mặt Max đầy khó tả, giọng lạnh băng :-Tìm người giỏi về phẫu thuật chỉnh sửa khuôn mặt về đây.

-Max...anh định làm gì, chẳng lẽ..._Phúc Hoàng ngậy người suy đoán.

- Sau khi Phúc Hoàng rời đi, căn phòng lớn trở nên lạnh lẽo im ắng hơn.

Trầm trầm âm thanh đáng sợ lại vang lên chậm rãi :-Ra đi, còn muốn trốn bao lâu.

Bất chợt một cái bóng đen từ tấm mành phát phơ sau cửa tủ gần cửa sổ hiện ra. Một thân hình mảnh mai, đôi môi khẽ mỉm cười quyến rũ. :-Đúng là không gì qua được con mắt của Max.

Max không quay lưng lại, nhưng dường như hẳn biết đó là ai, nhặt nhẻo nói :-Từ lúc nào nơi đây trở thành nơi muốn vào là vào được vậy. Cô không biết sợ là gì sao ?

Đôi chân uyển chuyển đi tới---Cọc..cọc---trên môi đỏ son vẫn giữ nguyên nụ cười. Đứng sát vào lưng Max, khiến cô có chút run rẩy, không rõ là vì khí chất quá lớn của Max làm áp đảo hay do tâm lý ao ước muốn ôm lấy bởi vai mạnh mẽ này khiến bản thân xúc động.

-Em đã nghĩ, sẽ không còn gặp lại anh được nữa, nhưng em từng ngày vẫn tin anh nhất định bình an trở về._Thiệu Mi muốn nắm lấy đôi vai lạnh lẽo cô độc ấy, nhưng cô lại chậm chùng.

Đột nhiên thân ảnh lớn củ động quay về phía cô. Gương mặt lạnh toát, từng đường nét trên khuôn mặt người đàn ông này luôn cuốn hút ánh nhìn cô, chỉ cần khi cô nhìn thấy hẳn từ xa cũng làm tim rung mạnh. Đôi mắt long lanh dao động ngắm nhìn hẳn đến ngay người, nhưng đôi mắt sâu lãnh đạm kia vẫn không chút cảm xúc.

-Cổ Thiệu Mi...

Hắn âm trầm gọi tên cô, không hiểu sao cô lại liên tục dao động, không khỏi run rẩy, hít thở không thông. Vẫn là cảm giác này 18 năm trước lần đầu tiên nhìn thấy hẳn.

« Có một cậu bé ánh mắt rất sang và to, nhưng lại mang vẻ mặt đáng sợ khó gần, ngồi một mình trong hoa viên Dương gia.

Có một cô bé nhỏ nhắn gầy ốm, bộ dạng rách rưới mặt lấm lem hột hấy bỏ chạy. Không may vấp té ngã xuống đất, vô cùng...vô cùng hoảng sợ, bị đám người phía sau đuổi tới, đôi chân đau đến không nhấc lên được, cô bé nghĩ rằng lần này mình không thoát được, bất ngờ, một bàn tay to hơn mình một chút, lại rất ấm. Tít tất cứu cô bé thoát khỏi bọn họ, Cậu bé khéo cô bé núp vào cái phòng kho cũ kĩ chỉ vài ánh sáng từ lỗ hổng bên ngoài chen rọi vào trong. Nhịp tim cô bé đập rất mạnh, đến mức cậu bé kia nghe thật rõ ràng :---Em sợ sao ?

Nghe được giọng nói cô bé kia ngẩn mặt lên, thóang ngây người. Ánh sáng kia tuy rọi chỉ nửa phần khuôn mặt cậu bé nhìn cũng nhìn rõ ràng rất đẹp, rất đẹp, có điều ánh mắt lại vô cùng đau buồn, cô bé không biết tại sao cứ phảng phất sự buồn bã như thế, đột nhiên lại khiến mình bật khóc. :----Híc...híc..hức....

Cậu bé liền bịt miệng cô bé ngay :-Không được khóc. Có gì phải sợ.

-Em...sợ...bị họ bắt được.

Cậu bé 12 tuổi cứ như một nam nhân trưởng thành, liền ôm chặt cô bé nhỏ nhắn vào lòng.

-Em tên gì ?

-Em tên..Cổ Thiệu Mi..._Cô bé vui đầu vào lòng ngực ấm áp ngượng ngùng nói.

Cậu bé về mặt lạnh lùng cất lại tên cô :-Cổ Thiệu Mi.

---Tên em nghe rất hay-----

Không hiểu sao, âm thanh này lại khiến cô không ngừng dao động, lòng ngực đập mạnh rối loạn, cô ao ước cơ thể này, thật ấm. Không biết cô ngủ từ bao lâu, có lẽ cô quá mệt, cho đến khi tỉnh lại, cô đã ở một nơi rất đẹp, không phải trong một nhà khó.

Nhưng... từ đó cô không thể có lại được hơi ấm đó nữa. Chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm cậu chủ mình hằng ngày trong âm thầm. Dù cậu ta chưa bao giờ để tâm đến sự xuất hiện của cô trong cũng một ngôi nhà »

Cổ Thiệu Mi tay run run bấu chặt lại. Max chưa bao giờ biết được cô gái nhỏ người xưa đã lớn, đã không còn yếu ớt nữa.

« Hắn không nhìn thấy quá trình cô lớn, nhưng cô lại từng ngày từng ngày theo dõi sự trưởng thành của hắn, càng nhìn cô càng thấy đau khổ, cô tự hỏi mỗi đêm khi thấy hắn người đầy máu trở về ‘ Sao còn người này có thể sống mạnh mẽ đến vậy’, nằm trên chiếc giường lạnh, không một ai chăm sóc, quan tâm, chỉ có cô âm thầm chăm sóc, khi hắn hôn mê, hắn muốn uống nước, cô vội vàng mang nước, hắn thấy lạnh, cô vội vàng dùng cơ thể nhỏ ôm hắn, hắn không biết, khi tỉnh dậy cô đã biến mất. »

Khi cô có thể đường hoàn đứng trước mặt hắn, Hân lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, sát khí. Cô giả vờ làm một thư kí đoan chính tiếp cận hắn, chỉ mong ánh nhìn hắn một lần hướng về cô. Nhưng nếu ngày nào còn Trịnh Nguyệt Hàm, vĩnh viễn ánh mắt yêu thương ẩn chứa kia không bao giờ dành cho cô, chỉ có Trịnh Nguyệt Hàm là không nhìn ra tâm ý của Max.

-Cô...về nói với lão già đó, nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ độn được người của tôi. _Mang đây sát khí, như một lời cảnh báo.

Hít lấy một hơi khí, cô nhất giọng ám muội nói :-Vừa gặp nhau anh lại nói như vậy, lần này chẳng phải em theo phe anh sao. Chỉ một cuộc điện thoại làm hồng giấc ngủ của em vẫn chưa tỉnh, lại còn giúp anh hết mình, không đền đáp lại còn đe dọa.

Vừa nói cô vừa dùng ngón tay vuốt lên ngực Max. Như một sự nhõng nhẽo.

Chưa di chuyển hết bộ ngực rắn chắc của hắn. Max đã nắm lấy tay cô lại.

-Được, cô muốn đền đáp cái gì ? _Max tà mị nói, giọng có phần giễu cợt.

Hơi thở mạnh mẽ của Max làm Thiệu Mi trở nên ngượng ngùng. Không ngờ Max lại thể hiện hành động như vậy, cô mỉm cười thích thú. Đầu tựa vào lòng ngực Max.

Cảm thụ cảm giác này, rất lâu cô ao ước.

-Chỉ cần là anh muốn, em có thể cho anh tất cả.

Môi mỏng khẽ cong lên, ánh nhìn cũng phớt tạt. Bàn tay lớn vuốt lấy lưng cô :-Chỉ cần, cô ngoan ngoãn nghe lời là được.

Cô vui đến phát ngất, hân ôn nhu như vậy, cô liền quên hết mọi thứ -Hurm...

Max thô bạo xé rách chiếc áo đen của Thiệu Mi ra :---XỆT---

Thiệu Mi cười tươi, ám chỉ :--Em muốn biết, em và cô ta ai giỏi hơn.

Max cười nhếch môi :-Vậy để thử mới biết được.

Hân nói xong lập tức đặt cô lên thành cửa sổ ngồi lên đó. Ngửi lấy mùi cơ thể cô. Hân không nhúng nhường kéo toạt chiếc quần Thiệu Mi ra.

Thiệu Mi cứ ngây ngất sờ soạn cắn nuốt trên da thịt rắn chắc bánh mật kia. Hít thở ngày càng dồn dập. Chỉ là khi cô muốn chạm tới môi hắn.

Max liền đẩy ra. Làm cô vô cùng thất vọng.

-Chẳng phải cô nói mình rất ngoan sao ?

Thiệu Mi im lặng mỉm môi, xem như không muốn làm mất hứng. Cứ thế tiếp tục quần nhau. Chỉ trừ đôi môi hắn không bao giờ chạm vào cô.

4 giờ sáng

Hân ngồi trên chiếc ghế dường như đang suy tư điều gì. Cơ thể Thiệu Mi vẫn chưa cử động nổi, liền lồm chồm bò dậy.

-Tình hình bên đó thế nào?

-Dương lão gia lần ngày đích thân đến Malaysia gặp một nhân vật lớn, chính là để hợp tác vận chuyển số lượng ma túy từ Đông Bắc qua, Còn nữa Dương lão gia muốn lôi kéo những người trước nay làm ăn với Sát Bang. Làm ăn ai không muốn có lợi ích, Masec cho họ nhiều lợi ích để gì họ không chạy theo, đơn giản trước nay Sát Bang không buôn bán ma túy. Còn Masec thì hoàn toàn có thể, thị trường rộng cho họ nhiều nguồn vốn như vậy không đua nhau chẳng phải thiệt thòi sao ?

-Kế hoạch tôi sẽ nói cô sau, mau rời đi _Max lạnh lùng đứng dậy. Không một chút tư vị gì quây đi. Cũng không do dự xem cô phản ứng.

Cổ Thiệu Mi ngây người chỉ nhìn cử động của Max không nói được lời nào.

Trước khi ra khỏi, còn quăng lại một câu ám muội :-Cổ Thiệu Mi, tốt nhất cô đừng ăn nói lung tung với Nguyệt Hàm nếu không.. những thứ cô muốn đừng mong có được.

Cổ Thiệu Mi hiểu phút chốc chỉ là ảo tưởng, xem như hấn đã không bắt đầu cô, cô phản bội Dương lão gia, người bồi dưỡng cô từ nhỏ đã là can đảm rồi, hấn chò cô thsur gọi là tuih nhân cũng được, cô toại nguyện chấp nhận, giọng cô khỏn khỏ cất lên :--Anh có biết..thứ em muốn chính là trái tim anh .

Sau khi bỏ đi. Cô ngồi ở băng ghế trước phòng A Vĩnh đã 4 tiếng, không ngủ không nói chuyện. Cứ như thế như đang dầy vò mình. Về mặt cô mang sự mệt mỏi khổ sở.

Trịnh Nguyệt Hàm chỉ dám nhìn A Vĩnh qua tấm kính nhỏ kia, chờ đợi, hối lỗi.

Lạc Tư theo cô mà cũng không dám lơ là, đứng đó trong chừng cô, không ít lần nhắc nhở nhưng cô vẫn một câu không nói, không nhúch nhích. Đáng sợ hơn là cô không khóc, cứ lạnh tanh như thế làm Lạc Tư vô cùng lo sợ.

-Nguyệt Hàm, cô cứ như vậy tôi biết ăn nói với Lão đại thế nào ? Cô làm tôi lo lắng đấy

Trái lại cô hoàn toàn không động tĩnh, dường như không nghe thấy như đang lạc vào thế giới chỉ có cô.

Đôi chân dài, âu phục đen bước đi rất vững chãi. Phong độ của Max vẫn giữ nguyên như thế bước đến gần.

Lạc Tư nhìn thấy liền khó xử ngập ngừng cất tiếng :---Lão..đại..cô á..y

Max lướt nhìn qua Nguyệt Hàm rồi bảo Lạc Tư đi ra.

Hấn chậm chậm đến gần cô, nhìn cô nhưng lại không thể chạm tới, sợ chạm vào cô sẽ thấy đau. Sợ cô sẽ tổn thương.

Hấn ngồi xuống kế bên cô. Mắt nhìn theo hướng cô đáng nhìn đó là noir A Vĩnh đang nằm.

Cô vẫn không lên tiếng, mặc kệ hấn im lặng bên cô bao lâu.

Đột nhiên hấn cất tiếng, giống như không phải hấn nữa :-Có phải em rất hận anh.

Gương mặt vô hồn kia lại chẳng đáp trả hấn. Không biết Nguyệt Hàm có phản ứng hay không. Hấn lại nói tiếp. :-Dù em căm ghét anh thế nào, chỉ cần...

Hấn hít lấy một hơi khí, chưa bao giờ hấn thấy bản lại khó khăn như bây giờ :....Chỉ cần, em đừng tự dày vò bản thân nữa.

Đôi mi Nguyệt Hàm khẽ run, có lẽ cô vẫn nghe thấy, môi cô nhấp nhay rất nhỏ :---Đừng nói những lời ghê tởm thế này. Tôi thật buồn nôn.

Phải, hấn cũng cảm giác bản thân không thích hợp để nói những câu này, đáng lý nếu khi trước, hấn sẽ hành động bắt ép cô. Dù trong lòng không khi nào không lo lắng cho cô. Bây giờ, hấn không đủ khả năng đó nữa, càng dùng biện pháp mạnh với cô, cô càng phản kháng mạnh hơn.

Hấn thống khổ chịu đựng sự cay ghét của cô, chỉ cần cô yên bình trong thế giới hấn, hấn không biết từ bao giờ hấn lại bắt đầu chấp nhận loại cảm xúc này. Dường như hấn đang lúng rất sâu không tài nào thoát ra được nữa.

-Tôi có thể cho phép em bây giờ nổi giận. Cũng đừng mang bản thân ra hành hạ mình nữa.

-IM ĐI

Cô quát lớn, nhưng cũng không buồn liếc hấn, chỉ mãi nhìn con người bên trong cánh cửa.

-Em đã suốt đêm không ngủ, không làm gì cả. Em có biết tình hình sức khỏe của bản thân đang nguy hiểm không.

--ANH IM ĐI CHO TÔI.TÔI KHÔNG MUỐN NGHE. _Nguyệt Hàm ôm đầu, co rút người lại, lẩm bầm :-Tại tôi nên A Vĩnh mới như thế. Tất cả là tại tôi, tại sao những người bên cạnh tôi đều ra đi, điều bị tôi làm hại.

Max nhìn cô bản loạn, ánh sợ, bây giờ anh đang hoảng sợ, cô sẽ xảy ra chuyện, cơ thể cô bây giờ chẳng nói trước được điều gì, nhất là tâm lý dễ đẩy nhanh ác tính trong cơ thể ra, hấn vội ôm lấy cơ thể cô. :-TRỊNH NGUYỆT HÀM, EM ĐỪNG TRÁCH MÌNH NỮA.

- BUÔNG RA, BUÔNG TÔI RA. .ÁC MA NHƯ ANH ĐỪNG ĐẾN GẦN TÔI. .THẬT KINH TỒM. _Cô vùng vẫy, đẩy Max ra. Tinh thần rối loạn, liên tục lắc nhẹ đầu không chấp nhận.

Max chỉ cô ghì chặt cô, lòng hấn dâng lên một hồi đau thương, hấn nhắm mắt lại hít lấy không khí, sự bất lực này hấn sợ khi Nguyệt Hàm biết được sự thật về cái chết của cha mẹ mình, còn dữ dội hơn nữa. Đột nhiên hấn lo sợ.

--TRÁNH RA...TRÁNH XA TÔI RA...TÔI CẢM GHÉT ANH...ANH BIẾT KHÔNG..ANH CHÍNH LÀ NỖI ĐAU CỦA TÔI..DUƠNG VĨ..HỨC---

Trịnh Nguyệt Hàm vùng ra bỏ chạy.

Max liền bắt dậy, ôm lấy cô từ phía sau, rất chặt nhưng lại sợ làm cô đau lại nói lỏng ra :-ĐỪNG..ĐỪNG NHƯ VẬY NỮA...TẤT CẢ LÀ DO ANH... CẬU TA SẼ TỈNH LẠI. CHỈ CẦN EM MUỐN GÌ ANH ĐIỀU SẼ THỰC HIỆN. VỀ VỚI ANH ĐI.

Người Nguyệt Hàm run run, mồ hôi toát ra, có lẽ do quá kích động, gân mấu màu đen như những nhánh rễ con mọc lan ra dưới lớp da của cô rất nhanh. Ánh mắt cô đỏ ngầu.

Max kinh người, đánh ngất cô rồi bế Nguyệt Hàm lên. Đôi mắt sói xa xăm hẳn đưa cô rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

-Cô ấy thế nào ?

-Tình hình nghiêm trọng hơn rồi. Phương Pháp lọc máu cũng không có tác dụng nữa_Ông tiến M nâng kính lên về suy tư bất lực.

-Máu Lạc Thần rất thích hợp, nhưng không phải để thay vào Nguyệt Hàm, mà để nuôi con vi khuẩn T-2 để chống lại vi khuẩn T của Nguyệt Hàm, trong sạch nghiên cứu để lại, đòi vi khuẩn T-2 có thể làm mất khả năng của vi khuẩn T, nuôi nó sống phải dựa vào máu người thích hợp. Còn phải là tình nguyện.

-Ra ngoài hết đi_Max lạnh lùng ra lệnh.

Ai cũng thở dài bước ra.

Max ngồi bên giường nhìn cô đang nhắm mắt ngủ rất say.

Hắn nắm lấy cánh tay nhỏ của cô. Một môi nói :-Nếu như em lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời anh thì tốt rồi.

Max hôn lên tay cô, lòng hắn đau thắt, giọng hơi rói :-Trịnh Nguyệt Hàm, em xem bây giờ lại trở nặng hơn rồi. Anh thật sự..thật sự...chưa bao giờ thấy sợ điều gì. Anh không sợ em hận anh suốt đời, chỉ cần em có thể suốt đời căm ghét anh để anh có thể trong thấy về mặt nỗi giận của em. Cũng đừng rời khỏi tầm mắt anh.

-Trịnh Nguyệt Hàm, lần đầu tiên anh cảm giác mình đang sợ, trừ mẹ anh ra, đây là lần thứ hai em khiến anh thấy bất lực, khổ sợ. Anh không muốn hành hạ em, năm tháng qua anh chỉ là đang yêu em theo cách của anh, có thể đã khiến..tổn thương. Sau lần này, em có thể tự do nếu em có thể vượt qua, anh sẽ để em trở về cuộc sống mà em muốn.

«--TRÁNH RA...TRÁNH XA TÔI RA...TÔI CẢM GHÉT ANH...ANH BIẾT KHÔNG..ANH CHÍNH LÀ NỖI ĐAU CỦA TÔI..DUƠNG VĨ..HỨC.. »

Hắn nhớ lại câu nói của cô lúc đó, hắn chỉ biết nhắm mắt thờ dài.Đôi mắt lạnh lẽo biến mất chỉ còn nét đau buồn đỏ ngầu . -Anh là nỗi đau của em, chính anh đã biến cuộc sống tốt đẹp của em trở thành những đau thương, anh sẽ trả lại cho em chỉ cần em sống vượt qua lần này.

Hắn chậm chậm hôn lên trán cô. Tay nâng nếu gò má cô dịu dàng. Sâu khi hắn rời khỏi từ trong giấc ngủ của cô nóiu khỏe mátu lại chảy lãn dày một giọt nước, có thể là cô nghe thấy tâm tư hắn, có thể giấc mơ cô gặp phải lại là ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

«--TRÁNH RA...TRÁNH XA TÔI RA...TÔI CẢM GHÉT ANH...ANH BIẾT KHÔNG..ANH CHÍNH LÀ NỖI ĐAU CỦA TÔI..DUƠNG VĨ..HỨC.. »

Hắn nhớ lại câu nói của cô lúc đó, hắn chỉ biết nhắm mắt thờ dài. Đôi mắt lạnh lẽo biến mất chỉ còn nét đau buồn đờ ngầu. –Anh là nỗi đau của em, chính anh đã biến cuộc sống tốt đẹp của em trở thành những đau thương, anh sẽ trả lại cho em chỉ cần em sống vượt qua lần này.

Hắn chậm chậm hôn lên trán cô. Tay nâng nếu gò má cô dịu dàng. Sâu khi hắn rời khỏi từ trong giấc ngủ của cô Nơi khóe mắt lại chảy lăn dày một giọt nước, có thể là cô nghe thấy tâm tư hắn, có thể giấc mơ cô gặp phải lại là ác mộng.

Không biết rằng hắn ngồi bên cạnh Nguyệt Hàm bao lâu, chỉ cần nhìn cô yên lặng trong tầm mắt hắn thế này thì lòng dạ hắn lại trở nên dễ chịu hơn.

Suốt khoảng thời gian cô yên tĩnh ngủ một giấc dài cũng là chừng ấy thời gian khiến hắn nhớ về một kỷ ức mà cô đã quên rồi, Gương mặt trầm tĩnh bất chợt nở nụ cười dịu dàng khiến ánh nắng bên ngoài cũng theo đó mà tỏ rạng theo từng đường nét anh tuấn của hắn làm mọi thứ cũng trở nên xinh đẹp lung linh vô cùng

Cô gái mỏng manh cũng cảm nhận được hơi thở ấm nóng và mùi hương bạc hà thân thuộc mà thức tỉnh.

Vừa thấy cô khẽ lay người, Max vội càng đứng lên.

Thân lớn vừa quay lưng đi. Bị một cánh tay nhỏ luồn cuồn nắm lại tay áo. Hắn nghiêng đầu qua nhìn xuống đôi tay kia đang níu hắn, cảm giác như một ngọn lửa chậm chạp đốt cháy từng phần trên cơ thể hắn..

Như chờ đợi cô muốn nói điều gì, Max im lặng nhìn sự bối rối của cô.

Cô đè nén sự nóng giận, không ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh như tảng đá kia. Cô hít lấy một hơi thở ra nặng nề:--Tôi...

-Nếu đã không nói được thì đừng nói. Giọng lạnh lẽo vang lên, dứt khoát không chờ sự ngập ngừng của cô, kéo tay cô ra có ý phải rời đi.

-ANH LUÔN MUỐN NẮM GIỮ TÔI Ở BÊN CẠNH ĐỂ RÀNG BỘC SỰ TỰ DO, CHẴNG LẼ LÀM VẬY ANH TỐT HƠN SAO. _ Thấy hắn nhanh chóng bỏ đi, cô gôm hết dũng khí nói lớn. Thân hình lớn kia cũng đột ngột dừng lại. Cô bước thêm vài bước lại gần tấm lưng lớn như bức tường vững chắc không bao giờ đổ ngã kia, cảm giác thấy rõ ràng tấm lưng kia thật cô độc. Nhưng bây giờ cô chẳng cần quan tâm đến hắn cô hay là độc gì nữa.

-Anh cố chấp nắm giữ tôi không buông, Vì cái gì?.

Hơi thở cô gấp gáp, tay bắt chặt. Lần này cô muốn nói rõ ràng với hắn.

Lần này hắn xoay cả thân lớn về phía cô, đối diện cùng cô. Max không để lộ biểu cảm của mình, chỉ là xương quai xanh hắn đang nghiêng lại. Không rõ tâm tư. Chỉ chờ cô tiếp tục nói.

-Tôi là Trịnh Nguyệt Hàm, một con người vốn bình thường như bao người khác. Nhưng có một người không giống như tôi anh ta ở thế giới khác hoàn toàn mà tôi đang sống. Một ngày, tôi vô tình bị anh ta mang đi vào thế giới của anh ta dù chưa từng được tôi cho phép, nơi đó không có bạn bè, không có tiếng cười, không có tiếng thầy giáo la hét khi ngủ gật trong giờ học, không có mỗi sáng thức dậy trẻ phải leo tường vào lớp, không có tiếng reng chuông giờ ra chơi, không có tiếng con bé gái nhà bên cạnh sang gọi chị ơi, không có sự giúp đỡ nhiệt tình, không có không khí trong trẻo của mùa xuân, không có sự trong đời được nghỉ hè, không có đêm trăng rằm đốt đèn cúng những đứa trẻ, không có...

-Em muốn nói gì? _Max bắt đầu không đủ kiên nhẫn, hắn cảm nhận từ câu chữ của cô quá nhiều mất mát. Giống như cô đang từng nhát, từng nhát rạch vào tim hắn một cách tàn nhẫn.

Cô cố hít sâu lấy thêm dũng khí, nói tiếp:-.....Tôi ở trong thế giới mà anh ta đã tạo ra, có mùi tanh nồng của máu người, có cả mùi thuốc súng, tiếng thét tiếng súng luôn âm ỉ mỗi ngày, có thù hận, có ganh đua, có chiến đấu, có hi sinh, có mệt mỏi, có ngục ngã, có sự giận dữ, có tàn khốc ác liệt, có vết thương xát thịt, chẳng biết đang là ngày hay đêm mặc sự huấn luyện không ngừng nghỉ, không cần có cảm xúc, chỉ có nghe lệnh và tuân thủ, sự sống và cái chết không một chút giá trị nào, nếu sống thì tiếp tục cho ngày mai, còn chết thì hết.

Max càng lúc sắc mặt thay đổi, từ bao giờ anh lại dễ dàng bị cô xoay chuyển tâm tình. Đôi mày rậm chau chặt, đôi mắt bén ra tia lửa, Max gắng lên tiếng:- Năm năm trước chính em đã lựa chọn còn có thể trách ai. Chẳng phải lòng thù hận của em đã biến em sống như thế sao.

-Dương Vi

Cô bắt chợt vương đôi mắt oán hận nhìn hắn u uất.----Là anh!

--Từ đầu là do tôi ngu dại tin anh, anh nói đúng là do lòng thù hận của tôi che mờ mắt, ngay cả kẻ thù lớn nhất ở trước mắt cũng không nhìn ra, để hắn ta hành hạ suốt 5 năm

Trịnh Nguyệt Hàm nhớ lại tối hôm qua sau khi bỏ chạy cãi nhau với Max, Cổ Thiệu Mi đến tìm cô.

-Cô đến tìm tôi có chuyện gì.

-Tất nhiên là có chuyện. Nụ cười khóe mang phần mờ ám, dưới ánh đèn đường len lỏi rọi xuống gương mặt tuyệt sắc của Cổ Thiệu Mi làm Nguyệt Hàm có chút gan tỵ. Liền tránh đi ánh nhìn sang hướng khác.

-Cổ Thiệu Mi, đáng lý người cần đến tìm trước phải là tôi mới đúng, tôi còn rất nhiều điều rất muốn nói rõ ràng với cô. Không ngờ cô cũng gấp như vậy._Nguyệt Hàm lơ đãng liếc qua sắc mặt Thiệu Mi.

Thư thái Thiệu Mi ung dung dựa vào cột đèn, đường công và đôi chân dài vô cùng quyến rũ tạo thành tư thế vô cùng đẹp. Tay thành thực rút bao thuốc ra lấy một điếu thuốc bật lửa rồi kẹp giữa ngón tay trỏ và ngón giữa hiền nhiên đưa lên đôi môi đỏ mọng, Hít lấy một hơi thuốc làm ấm cơ thể, liền bật cười, không rõ là biểu hiện gì.

-Cô có tin vào Định mệnh không ?

Thiệu Mi liếc nhìn qua Nguyệt Hàm đang nhíu mày khó hiểu, cô lại cười khóe rồi rút lấy hơi thuốc.

-Đây là câu mà cô vất vả chạy tới đây để hỏi tôi sao. Vậy ý cô muốn nói việc cô bước vào CEO làm trợ lý Dương Vĩ là định mệnh sao, hay lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở nhà chứa ở Hoa Linh và cô giả vờ bị bắt rồi giết người cũng đều là định mệnh à.

Giọng điệu Nguyệt Hàm mang phần mỉa mai, cô không tin là người phụ nữ xinh đẹp trong mềm yếu này không có ác niệm, về ngoài cô ta che đậy sự tao nhã quyến rũ nhưng không biết được mưu đồ có bao nhiêu tàn nhẫn, vẫn là nên thận trọng. Nếu không phải Lạc Tư giúp cô điều tra cây kim độc Cổ Thiệu Mi để lại ở hiện trường lần đó cô cũng không nghĩ, một Trợ lý tao nhã nguyên tắc ngày đêm gần Dương Vĩ là loại phụ nữ đủ tàn ác như thế.

Mặc kệ ánh mắt dò xét và phòng bị của Nguyệt Hàm, Thiệu Mi trầm tư chậm chậm vừa hút thuốc vừa nói--- 13 năm về trước. Cũng vào một đêm tối rất yên tĩnh, không có gió, không có mưa, giống như chẳng có dấu hiệu nào báo trước một việc lớn sẽ xảy ra. Có một người thanh niên tròn 17 tuổi, vô tình đẩy một nhà 3 người vào chỗ chết, một đứa bé gái may mắn sống sót, nhưng dường như cô ta quên mất phần kí ức quan trọng đó, Sau này cô ta cứ ngỡ tin người giết cha mẹ mình là 1 người khác.

Giọng nói rất êm tai nhưng khi phát ra lại lạnh thấu xương, một tý cảm xúc cũng không có, Cổ Thiệu Mi ngừng đầu hít lấy khói thuốc đang hòa vào không khí giống như muốn tìm thứ ấm áp nương tựa.

Nguyệt Hàm bóp chặt bàn tay không ngừng run, lòng cô dấy lên một cảm xúc vô cùng bất an. Lại nhìn cách cô ta hít lấy hơi thuốc quen thuộc mà cô không cách nào quên được « Loại thuốc mà Dương Vĩ hắt ta hay sử dụng. Bình Thường hắt ta không hay hút thuốc, đôi lần khi cô tỉnh dậy liền bị mùi vị này ghi nhớ, rất thơm mùi bạc hà thanh đạm không hôi nồng khác hẳn các loại thuốc ngoài thị trường, cô nghĩ sẽ chẳng ai hút loại thuốc đặc hiếm này ngoài hẳn. Bây giờ, khoan mùi đã nồng đậm hương vị quen thuộc nhưng người hút không phải Dương Vĩ mà là Cổ Thiệu Mi, khiến trong lòng cô mang một cảm giác khó chịu chẳng cách nào lý giải »

-Cô đang muốn nói gì ? Đừng ra vẻ mờ ám nữa.

Cổ Thiệu Mi khoanh tay để dưới ngực, tay cầm thuốc chống lên, lòng bàn tay đặt dưới cằm nhìn thẳng vào Nguyệt Hàm nheo mắt ý cười :- Cô đang lo lắng sao ?

Nguyệt Hàm hơi sững sờ, mặt căng cứng, giống như cô ta đang chờ đợi Nguyệt Hàm rơi vào trạng thái từ đầu vậy. Cô lấy lại vẻ bình tĩnh :-Cô đang kể tôi chuyện gì ? Bây giờ tôi không có hứng thú muốn nghe.

Giống như trời sinh Trịnh Nguyệt Hàm thuần khiết không biết cách giả vờ là thế nào, càng biểu hiện che giấu lại càng lộ ra tâm trạng của mình.

- Để tôi nói cho cô biết, Người Thanh niên mang trong mình lòng thù hận thấm đậm mùi máu tanh, hằng ngày điều lên từng bước kế hoạch của mình rất hoàn hảo. Mượn tay giết người phủ sạch tội chứng. Còn kẻ ngu xuẩn đứng ra thực hiện chính là Tống Hào một thương gia mang về chân chính, nhà bảo trợ trẻ em mồ côi, xưng danh đại gia từ thiện nhất trong giới thương gia vô số người cảm kích ca tụng.

-Tại sao gia đình đó phải chết, họ đã làm gì ? Tống Hào tại sao phải hãm hại họ, còn người thanh niên đó..._Nguyệt hàm giọng nói ngày càng sốt sắn, cô bắt đầu nhận ra lời Cổ Thiệu Mi đang muốn nói gì, cô lại cố ý hỏi.

--Tối hôm đó, gia đình họ bị một đám người mang đi, người thanh niên đó đứng ở ngoài rất lâu, chờ đợi từng bước kế hoạch thành công.

-Rất cuộc người thanh niên đó tại sao phải làm vậy, tại sao phải chọn ngày hôm đó.

Nguyệt Hàm như bị đốt cháy khắp cơ thể nóng bừng bước thêm vài bước tới gần Cổ Thiệu Mi, cô như đang bị lời Thiệu Mi dẫn dắt xóay sâu vào câu chuyện.

Cổ Thiệu Mi hút hết điếu thuốc cuối cùng trong bao, tiếu nuối thái xuống đất, đứng thẳng không dựa vào cột đèn nữa mà dùng chân giẫm lên tàn thuốc. Nụ cười lại ngày càng sâu. Sâu đó âm thanh phát ra lại cô cũng lạnh buốt :----Vì hôm đó là ngày sinh nhật 17 của cậu ta ...cũng là ngày 7 năm trước mẹ cậu ta mất.

Chân Nguyệt Hàm bắt đầu không tự chủ được nữa mềm nhũn ra. Cả người tê buốt theo từng câu nói của Cổ Thiệu Mi, cô liền đánh thức ý nghĩ của mình, lại càng không muốn tin vào những lời 1 phía không xác thực của Cổ Thiệu Mi. Vì cô biết người thanh niên mà cô ta nói đó là ai.

Cổ Thiệu Mi như nhìn ra sự hoài nghi của Nguyệt Hàm liền lấy ra xấp tài liệu.

-Cô không tin cũng được, về nhà mà từ từ tin cũng không sao._Thiệu Mi cười nhếch, giống như cô ta hoàn toàn tự tin lời mình nói.

Nhìn xuống đôi tay đang chia về mình cầm một túi màu vàng. Cô muốn đánh lừa các giác quan mình rằng không nên tin, cũng không nên xem.

Thấy sự do dự của Nguyệt Hàm hồi lâu, Thiệu Mi bật cười ra tiếng :- Cô sợ rồi sao. Không dám đối mặt với sự thật à. Để tôi kể rõ cô nghe trước, Cha cô là cảnh sát chìm, năm ông ta vừa ra trường cảnh sát được cử đi nằm vùng vào Công Ty Tổng Thị tiếp cận Tổng Hào tìm ra chứng cứ tội phạm buôn bán vũ khí trái phép và rửa tiền thông qua vô số lần từ thiện che mắt người khác. Trong hồ sơ ghi rõ cha cô từng tốt nghiệp trường cảnh sát, mật dù thông tin quan trọng đã được nội bộ cảnh sát hủy đi hết, và những năm cha cô ở bên cạnh Tổng Hào. Cô biết không người đàn ông đó chính tay đưa cha cô vào chỗ không có đường lui. Max chờ 7 năm cuối cùng để cho Tổng Hào biết thân phận cha cô và tài liệu chứng cứ của lão, nên lão đã đem gia đình cô uy hiếp cha cô giao chứng cứ tội phạm của mình ra. Ngày mà cha cô không về cũng chính là ngày ông ta chuẩn bị phục chức nhưng đáng tiếc.....chỉ còn 1 bước nữa thôi

Cổ Thiệu Mi chăm chú ngắm nhìn từng biểu hiện trên gương mặt của Nguyệt Hàm, cái ánh mắt đau đớn nổi đỏ gân máu của Nguyệt Hàm rõ rệt làm lòng dạ Cổ Thiệu Mi lại trở nên thỏa mãn đặc ý, cô ta vô cùng muốn Trịnh Nguyệt Hàm đau khổ phải tuyệt vọng với Max.

---Cô...cô...im đi._ Giọng Nguyệt Hàm run run. Đôi gót bước lùi nghiêng nghiêng như muốn ngã.

-Tại sao, Cha tôi tại sao giết mẹ của Max, ông ấy là cảnh sát không lý nào. Những lời cô nói thật vô lý. Trước 7 năm đó nếu cha tôi còn ở trường cảnh sát lý nào lại giết mẹ của Max.

-Trịnh Nguyệt Hàm cô nghĩ làm cảnh sát thì trong sạch lắm sao, có những việc chỉ người trong cuộc mới biết rõ, nếu cô muốn biết rõ thì tự mà đi tìm hiểu, nhưng lần đó cha cô đúng là đã độn chết mẹ của Max, và người xóa sạch bằng chứng của ông ta là kẻ mà cả tôi và cô hay cả Max cũng không thể ngờ được.

-Tôi sẽ không tin cô, Tổng Hào chết rồi, còn ai có thể đối chất lời cô nói. Những tờ giấy này thì nói lên được cái gì _Nguyệt Hàm lạnh lùng quay lưng lại với Cổ Thiệu Mi, có lẽ Nguyệt Hàm đang cố che giấu sự yếu đuối của bản thân, nhất là người phụ nữ này cô càng căm ghét sự yếu đuối của mình hơn.

Cổ Thiệu Mi lần nữa cố tình cầm dao ghim vào ngực Nguyệt Hàm thật đau, cô ta bước tới trước mắt đối diện với Nguyệt Hàm, cầm tập tài liệu nhét vào tay Nguyệt Hàm. Nói một câu cuối rồi quay bỏ đi :--Tôi hỏi cô lần nữa, bây giờ cô tin có định mệnh rồi chứ. Cô càng che giấu thì càng lộ rõ sự yếu mềm của bản thân, người như cô không đủ tư cách ở bên cạnh Max, cả hai người càng gần nhau sẽ càng làm bản thân bị thương, cô cũng nhìn thấy rồi Max làm việc không có tình cảm, Tổng A Vĩnh là một sự chứng minh cô cần nhìn rõ. Mau rời khỏi Max đi.

Sau khi Thiệu Mi đi khuất, chỉ còn lại màn đêm mù mịch lạnh lẽo, chỉ tồn đọng lại trong không khí nhàn nhạt mùi thuốc hương bạc hà chưa tan. Nguyệt Hàm ngồi khụy xuống nền đất, trên tay là sấp tài liệu vàng bị bóp nát một góc, lúc này một giọt nước mắt cũng chẳng rơi nổi. Trong đầu cô quay cuồng, từng mảnh từng mảnh kí ức chạy dài như một thước phim, cuối cùng cô đã hiểu tại sao trước lúc chết Tổng Hào lại nói với cô như vậy « Hắn ta mới là kẻ thù lớn nhất của cô ». Còn cả những ngày tháng lưu lạc ở cùng hần sinh tử giống như một giấc mộng chưa gì đã tỉnh.

QUAY LẠI HIỆN TẠI

Mọi thứ như ngừng lại ngay thời khắc này, căn phòng yên tĩnh tỏa ra không khí ngọt ngào đủ để nghe thấy hơi thở nặng nề, nhịp tim của cả hai đang đập loạn.

Lúc này Max hơi sững người. Nộ khí phát tỏa, Vẻ mặt điển trai không khuyết ngày càng tối sầm đáng sợ. Gương mặt băng tuyết cuối cùng cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Tôi vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy anh, kẻ không có nhân tính như anh đáng lý phải là người nằm trên giường kia chứ không phải Tổng A Vĩnh.

Giọng nói lạnh lẽo của cô đập mạnh vào lòng ngực Max. Đồng tử của Nguyệt Hàm lúc này chứa đựng đầy căm phẫn, oán hận, còn thu cả thân ảnh to lớn người đàn ông rõ rệt.

Cô không rơi nước mắt, cũng không còn chút cảm giác đau đớn nào hơn nữa. Cô chỉ chờ...chờ người đàn ông này biểu hiện ra cảm xúc gì. Thật sự cô muốn biết hắn sẽ như thế nào khi cô nói ra sự thật mà hắn che giấu bấy lâu nay. Là kích động, chột dạ, hay đau lòng.

Ngược lại, cái cô thấy là sự bình tĩnh đáng sợ, Gương mặt này có phải tận thế cũng không khiến hắn hoảng sợ hay không. Hắn lừa gạt cô 5 năm, hại cô 13 năm nhà tan cửa nát. Rốt cuộc kiếp trước cô làm gì có phải cô phong hỏa giết dòng họ hắn hay không.

Max bước tới kéo tay Nguyệt Hàm, lại không nói vào vấn đề mà Nguyệt Hàm cần biết :---Sức khỏe không tốt, đừng kích động.

Nguyệt Hàm lập tức giựt tay ra, giống như sợ hãi người đàn ông này chạm vào mình. Ánh mắt cô muốn vờ sự thống khổ :-Đủ rồi, bây giờ anh giả vờ quan tâm tôi làm gì, có ích sao, có thể trả cha mẹ tôi về được không, có làm tôi trở về 13 năm trước êm ấm hạnh phúc không, có khiến Tổng A Vĩnh tỉnh lại không, tại sao 13 năm trước anh không quan tâm đến tôi có tốt hay không. Lúc anh siết cổ tôi có để ý sức khỏe tôi tốt hay không, lúc anh đưa tôi vào

phòng lạnh cả ngày sắp chết cống sao không nghe bảo sức khỏe tôi không tốt, khi tôi phải liều mạng giết người để giữ mạng sống sao không thấy anh đến bảo tôi đừng kích động, khi bị anh bắt đi huấn luyện mạng cũng không giữ nổi thương tích đầy mình cũng chưa nghe hỏi tôi thế nào. Sao bây giờ tôi biết sự thật rồi. Anh lại nghĩ được cách gì sao, muốn quan tâm tôi giữ tôi ở lại mặc anh dày vò vui vẻ.....urm.ư

Cô càng nói càng hân giọng nói vô cùng mát kiêu hãnh, đôi mắt không rơi giọt lệ nào nhưng đã đỏ hoe lên hết cả. Nhìn cô như vậy cũng chưa kịp hết lời. Max kéo mạnh người cô ôm chặt trong lòng, liền bá đạo hôn xuống môi cô thật mạnh.

Max giữa chắc cơ thể vùng vẫy của cô trông lòng, giống như sợ không thể nhập cô làm một, hân tham luyện bờ môi nhỏ không ngừng cắn mút, hân sợ bờ môi mà hân yêu thích sẽ nói lời hân hân điên cuồng mút lấy. Nguyệt Hàm không ngừng đánh hân, thì hân liền trói tay cô ra sau lưng, bá đạo ngồng cuồng thế này chứng tỏ hân đang nổi giận, nhưng lần này cách hân nổi giận khác với mọi khi, giết cô thấy cô xuống lầu hay bắt trói cô vào phòng băng, lần này hân phát lửa giận như đốt cháy đôi môi từng chút một lan tỏa ra khắp cơ thể cô. Khi thấy cô không còn chống cự cơ thể cũng mềm nhũn, hân lại trơ nên dịu hơn, đôi bàn tay to lớn ấm nóng áp vào hai má cô ghì chặt không buông. Cứ như thế mật ngọt ăn đến nghiện. Đầu lưỡi tham dò tàn bạo từng nơi một, còn liên tục mút lấy không có điểm dừng.

Đầu mũi cao nhọn lạnh lạnh của hân chạm vào da cô có cảm giác vô cùng chân thật, đây không phải lần đầu môi chạm môi, nhưng lần này mùi vị đầy sự khao khát chế ngự đối phương hoàn toàn mãnh liệt, không có dục vọng, dường như cô đang cảm nhận được Max đang bế tắc, giống như một con đã thú rơi vào đường cùng chỉ có thể hun hân chiếm lĩnh còn cả sự lúng túng.

Cô lấy lại chút mình mẫn còn xót, âm ừ trong đôi môi của hân phát ra tiếng :---Thật phát tởm..

Bất chợt đôi mắt đang nhắm nghiền hưởng thụ sự độc chiếm chỉ thuộc về mình lại mở to thoáng chốc biến thành u ám, sa sầm, đôi môi mỏng run rẩy buông ra. Hơi thở cũng nặng nề khiến lồng ngực phập phồng lên xuống, chân mày kiếm rậm đen cũng chau chặt nhìn cô thật lâu. Trong đôi mắt sâu thẳm của hân in gọn bóng dáng đang hoảng loạn hít thở khó khăn của cô.

Thấy hân im lặng buông cô ra, lòng như được giải thoát, có điều khi nhìn thấy đôi mắt sâu hút mi dài khể run híp lại, mang một nỗi buồn phảng phất khiến người ta nhìn vào cũng đau lòng.

« Ánh mắt của hân là ý gì, có phải mình hoa mắt hay không » Cô nghĩ qua rồi mím môi gạt bỏ, cứng họng nhìn lên trên gương mặt điển trai không khuyết kia, cả cơ thể bước lùi lại đến mép cạnh giường.

-Anh đừng bao giờ chạm vào tôi, kẻ máu lạnh mất nhân tính như anh khiến tôi đến gần cũng phải nổi da gà mà kinh tởm. Anh độn bao nhiêu phụ nữ, tay dính bao nhiêu máu, làm ơn đừng chạm vào tôi, chẳng thà tôi chết.

Lời nói vừa nói ra, lòng có có phần quẫn đau, nhưng lời đã nói thì không rút lại được, trông thân hình to lớn dù trời có sập xuống hay sóng thần có tới cũng không cách nào lấy chuyện được hân dù là cái mau mảy.

Cô cứ nghĩ giờ khắc này có thể sẽ chết dưới tay hân, tay cô bóp chặt, phần kiên cường mạnh mẽ còn bao nhiêu đem ra dùng hết trước mặt hân.

Đôi môi mỏng chẻ của hân mím chặt, tâm trạng hỗn loạn này khó thể phân tích được, chỉ thấy đôi mi dài phủ xuống che khuất đôi mắt phứt tạt, tay bóp chặt nổi đầy gân xanh nhưng lại cố tình bỏ vào túi quần che giấu sự nóng giận. Hân lướt qua thân hình nhỏ, gần như cô đang cố lấy năng lực của bản thân để bảo vệ mình, ngón tay cô cũng dần hiện gân đen. Lập tức hân thờ ra một cách bất lực, giọng lạnh lẽo cứng ngắt :-----Tôi ra ngoài, tạm thời ở đây không được đi đâu. Nên nhớ, không được sử dụng năng lực.

Nguyệt Hàm ngây người, hân đang kìm nén cơn giận, cô chỉ là đang bị bức bách mà muốn dùng năng lực để tránh hân sẽ hại gì cô, không ngờ hân trái ngược không nổi giận còn nhìn cô.

Không đợi cô phản ứng thêm, hân sầm mặt nhanh chóng bước ra, cho đến khi cô nhận thức lời hân nói chính là bắt nhốt mình ở đây, liền nổi giận đập cửa :----Không, mau thả tôi ra, tôi phải gặp A Vinh, Có chết cũng không ở cùng chỗ với kẻ thù. Nói anh biết Dương Vĩ hay là Max gì thì tôi cũng sẽ giết chết anh trả thù cho cha mẹ, sẽ có ngày tận tay tôi giết anh, đồ khốn khiếp.

---RẦM----RẦM---

Tay cô càng đập mạnh dữ dội vào cánh cửa. Ở bên ngoài, người đàn ông không có nhân tính kia với vẻ mặt nuốt cả con người vào bụng tay nắm chặt khóa cửa như bẻ gãy, xương quai xanh hiện rõ đang siết chặt hàm, thật ra, ai mới là kẻ đáng thương nhất đây.

« Người phụ nữ kia thật không biết tốt xấu »

Thân ảnh vững chãi mạnh mẽ lặng lẽ bước đi xa.

Bên trong Nguyệt Hàm ngồi thụp xuống vì kiệt sức là hết giấy giữa, lại biết cơ thể bản thân cũng không đủ dùng năng lực mà càng quấy.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123

Tuần sau

Ánh sáng từ cửa sổ đang cố tình rọi gương mặt Nguyệt Hàm không ngờ lại khiến sự dịu dàng, thuần khiết của cô vô cùng sinh động. Đôi mắt nặng trĩu dần hé mở lại nheo đi vì ánh nắng chói chang. Cảm giác được sức lực cơ thể thật yếu ớt giống như cô đã ngủ hết nửa đời người không chừng. Cô khẽ rên nhỏ một tiếng để dùng sức ngồi dậy.

Vừa đúng lúc tiếng cửa vang lên là Cô người hầu đến chăm sóc cô vội thấy liền chạy nhanh lại đỡ Nguyệt Hàm.

Môi khô khan Nguyệt Hàm nhỏ giọng nhìn Cô người hầu.- Tôi muốn thay đồ ra ngoài mau chuẩn giúp tôi được không ?

- Tiểu thư à, không được đâu Ông chủ dặn trông chừng cô khi tỉnh lại phải báo lại ngay chớ khi Ông chủ đến. Hiện giờ tình trạng Tiểu thư không thể ra ngoài được đâu. _ Cô người hầu vội vàng từ chối, vẻ mặt lại lo sợ. Nghĩ đến việc trái lệnh Ông chủ khiến cô chủ xảy ra chuyện gì, không biết cô sống nửa đời con lại thế nào nữa.

Nguyệt Hàm cố sức đứng dậy. Mặt kệ sự phản đối của Cô người hầu. Cơ thể chậm chạp bước đi trông yếu ớt cứ như bước thêm bước nào sẽ ngã xuống mất.

Làm Cô người hầu kinh hãi. Đờ lấy :-Trịnh Tiểu Thư xin đừng làm khó tôi nữa. Cô ngồi yên đi tôi xuống mang đồ ăn lên rồi báo với Ông chủ xem có thể để cô đi không.

Nguyệt Hàm nhìn về mặt Cô ấy xem ra rất sợ Ông chủ mình. Cô lại thấy tức cười với ý nghĩ của mình ai mà sợ Max kia chứ. Huống hồ chỉ là cô hầu nhỏ. Xem ra không nên vì mình mà lại hại người ta. đành ngồi xuống gật đầu xem như đồng ý.

Cô hầu thở phào nhẹ nhõm. Vội cúi đầu rồi vội đi xuống.

Không lâu sau Cô hầu đem thức ăn và quần áo đến. Chỉ bảo chờ Ông chủ đến.

Nguyệt Hàm lại không muốn gặp mặt hắn ta. Cô không có tâm trạng để cùng đối diện hắn thêm giây nào. Cô ăn lấy sức tuy trong cơ thể đã gần như mềm nhũn ra hết vẫn cố sức chuẩn bị sẽ ra ngoài trước khi hắn đến.

Đã một tuần nay cô chỉ có ở yên một chỗ, thỉnh thoảng nghe tiếng bước chân chậm rãi ngoài cửa cô liền đoán hắn là Max, cứ như thế cô ra sức đập cửa, bên ngoài thì vô tình yên lặng mặc kệ cô la đến mệt rồi ngủ thiếp đi.

Lần này cô thật không chịu được nữa, cô có chết cũng phải rời khỏi đây.

Vừa vội bước ra cửa đã bị đám người chặn lại. Chắc là do Max cản dặn biết thế nào cô cũng vội đi trước.

Không còn sức để chống cự. Nguyệt Hàm đành tức giận không làm gì được.

-Các người đừng khiến tôi phải không khách khí.

Nghe thấy tiếng cô nổi giận, nhưng mấy phần giọng lại yếu đi không vang nổi. Có lẽ tiếng hét này kéo dài liên tục mấy ngày cũng đã khản đi

Max vừa lúc bước đến cửa nhìn thấy mọi người đang lộn xộn, hơi cau mày nhìn sang Nguyệt Hàm. - Em muốn đi đâu ?

Nguyệt Hàm không nhìn vào hắn. Lơ ánh mắt đi.

- Nơi nào không có Anh tôi sẽ đến.

Hắn cho người lui ra. Để lại hắn và cô đối diện nhau. Hắn nhìn cô dù cô quay mặt đi, trông cô xanh xao hắn đôi môi trách bệch. Cả đôi mắt khi giận dữ cũng đầy mệt mỏi. Đã một tuần qua, ngày nào cô cũng không yên lặng, không chịu ăn cứ gào thét ra ngoài, sự nhẫn nhịn của hắn cũng chỉ đến mức này thôi.

--Tốt, em cứ việc đi nhưng nhất định nơi đó tôi cũng có mặt _Hắn trầm giọng bá đạo, mặt sắt không tư vị khẳng định.

Nguyệt Hàm trừng mắt, rõ ràng hắn muốn làm cô phát điên, cô cho rằng về mặt cô nổi điên lên sẽ khiến hắn thỏa mãn, nên nhất định phải giữ lý trí sắc thép với loại đàn ông dễ tiện này.

Cô hừ lạnh, mắt liếc qua khung cửa sổ thế nào cũng không muốn thấy mặt hắn:--Không biết còn ai dễ tiện như anh.

Cũng chẳng thấy hắn nổi giận vì lời châm biếm của cô, mặt thì bày ra như tảng băng, miệng thì thản nhiên nói- Nhất định có, chỉ ngại không hơn tôi.

Ừc..tức đến nước miếng cũng phải hít mạnh xuống cho trôi, đầu óc bị người đàn ông này làm ông ông cả lên. Cô ngăn lần rửa bát đòi nhà hắn, tại sao có thể duy trì loại nồng nặc biến thái, ngạo mạn, vô nhân đạo như hắn. Cô bây giờ có thể mượn tượng ra được tổ tông nhà hắn có tính cách thế nào để có thể tạo ra con nồng nặc khốn khiếp này đến hại đời cô.

Cô nghiêng rặng, mắt từ cửa sổ quay qua mở to mắt tức đến mức phải dùng ánh mắt để thể hiện, nhìn hấn... nhìn hấn—giết chết hấn...giết chết hấn--- cô thò miên mình nhất định có khả năng dùng mắt giết được người.

-Em có thể nhìn tôi như vậy rất tốt, mỗi ngày tôi sẽ đến đây mặc cho e ngắm 5 phút, chắc là đủ thỏa mãn em hơn là cứ nhìn cánh cửa.

--Phùng—Phùng---

“Tôi muốn hóa thiêu anh, đồ khốn” —Cô nói cái gì, làm cái gì với hấn cũng là tự chuốt lấy nhục thân. Hấn chẳng làm gì cả, chỉ mở miệng với gương mặt tỉnh bơ như kiểu “Trái đất có quay, mặt trời có mọc, tôi có trắng, cháy nhà cướp của, chó đi ngang có làm bậy thì chẳng có liên quan gì tới tôi cả” cũng không chịu nghĩ bản thân vô cùng liên quan, thật là hết sức thách thức tinh thần con người khác.

Còn chưa kịp nghĩ ra câu từ nào đánh bẹp hấn, đã được hấn giành phần nói tiếp

-----Tất nhiên, tôi chỉ cho em thời gian 5 phút để thỏa nhãn thân thể tôi, phần còn lại tôi sẽ làm em thỏa mãn tinh thần lẫn cơ thể.

Cô như bị bom nổ tan xương nát thịt. Nghe xong câu này người bình thường chắc chắn sẽ bị hấn làm nhồi máu cơ tim mà chết, đảm bảo là tất cả phụ nữ khi nhìn thấy vẻ bề ngoài của hấn nói ra câu này sẽ hưng phấn chịu không được mà tắt thở. Còn cô bây giờ, ngoài nổi điên, căm phẫn, oán hận thì chẳng còn từ nào hình dung nổi, cô tưởng một trận câu chữ rửa hận không câu nệ hấn là lão đại cô hay là cái quái tha ma nào:----ĐỀ TIỀN, BIẾN THÁI, SỔ KHANH...CÁI GÌ ANH CŨNG KHÔNG THIẾU CHỈ CÓ THIẾT NHÂN TÍNH.

---BIẾN ĐI..._ Trước sự uất ức bản thân không chống lại nổi mấy câu nói, hơi tỏ phật phùng lên xuống, càng hít càng thiếu oxy, gương mặt trắng chuyển sang tái, sinh lực bản thân đã suy yếu bây giờ còn cố dùng ra để chống chế, chân không điều khiển mà loạn choảng bước hụt.

Trong cô như sắp điên hấn thở nhẹ, pha một chút bất lực. Thân hình to lớn rắn chắc bước đến ôm lấy cô.

Giọng anh cứng nhắc, ra lệnh:--- Việc em thích làm theo ý mình chính là hại em, nếu em ngoan ngoãn ở yên thì tôi đã không phải chọc tức em. Lên giường nằm nghỉ, tôi sẽ gọi bác sĩ đến.

Nguyệt Hàm vẫn một mực không cho Max đụn vào vô cùng phản kháng đẩy ra. Cô cố muốn cãi lời hấn cũng mặc kệ hấn sẽ làm cái gì cô.

Max nghiêng rặng hít thở mạnh. Găng ra tiếng-- Có phải tôi đã quá nuông chiều em, nên em thấy lời tôi không cần để vào tai hay không.

Trông khi hấn đang tức giận muốn cho cô cơ hội tự nghe lời, thì cô ngang bướng dùng sức mạnh còn lại của mình hao tổn thêm phần năng lượng trong cơ thể. Cô cũng tự biết được năng lực kì lạ này không còn tác dụng cố dùng sẽ nguy hiểm tính mạng lập tức.

Điều này làm anh càng không kiềm chế được, Max là kẻ luôn dùng uy quyền mà ra lệnh người khác và họ chỉ có quyền được tuân theo. Cô có phải là cố ý đang chọc tức hấn mới hả hê được hay không.

Thân người Max cao lớn chỉ cần giờ tay ra đã bế cô lên nhẹ hững. Có điều hấn không dùng lực mạnh, lại sợ sẽ làm cơ thể gầy yếu kia tổn thương.

- Trịnh Nguyệt Hàm là do em không biết nghe.

Hấn bế cô lên lưng, buông một lời sắc như dao, :-Em còn động đây, mặc kệ em muốn hay không sống hay chết tôi cũng ăn em ngay bây giờ, dù gì cũng được hưởng lần cuối.

Vừa nghe thấu câu này, giật mình đến quên vùng vẫy, người mềm ra như sợ dùng sức nữa sẽ khiến hấn được toại nguyện.

Đôi chân dài chỉ cần mấy bước đã đến đặt cô trên giường, chiếc mũi cao nhọn hướng xuống, đôi môi mỏng mím lại âm thanh đều đều không mặn không nhạt vang lên tai cô.

-Em yên lặng cũng được, nổi cáu cũng được. Không muốn nhìn tôi cũng được. Em chỉ cần giữ cơ thể đừng dùng năng lực, chờ đến khi tìm được cách chữa trị, em đừng rời khỏi đây, vì em đang trong tình trạng nguy hiểm.

Cô chẳng muốn nghe lời lời đàn ông phát ra, dù giọng nói đàn ông vô cùng mạnh mẽ trầm khàn nghe qua rất ảm áp chỉ là câu nào nói ra cũng không lạnh nhạt thì bá đạo, cử chỉ quan tâm xuất phát từ người nói ra cũng biến ánh sự ra lệnh ngang ngược.

Rõ ràng cô không cách nào giờ phút này nghe lọt tai nổi, không làm gì hấn được chỉ có cách tránh cái gì hay cái đó, cô kéo chăn phủ khắp người, cô nói ra rất rõ ràng chẳng phải tiết tháo giềng lạnh lẽo nhưng cô biến căn phòng này gần như sắp đóng băng---Anh có thể bắt nốt tôi, có thể ép buộc tôi, thậm chí có thể phá hủy cơ thể này, nhưng anh không bao giờ giam cầm được tư tưởng của tôi.

Cô bây giờ không cuối đầu, mà cố ngẩng đầu cao, nhìn vào mắt hấn, đó là sự khẳng định quyết liệt của cô. Cô từng đọc qua một câu rất sâu sắc vừa hay lại có thể áp dụng “Đừng bao giờ cúi đầu, mà hãy ngẩng cao đầu. Nhìn thẳng vào mắt thế giới – Khi cuộc đời đẩy ngã bạn, hãy cố hạ cánh bằng lưng. Bởi vì nếu bạn có thể nhìn lên, bạn có thể đứng dậy. Hãy để lý trí kéo bạn dậy”

Trong lúc hấn nghĩ cô sẽ không đáp trả, rồi quay bước định ra ngoài. Thì giọng nói đanh lạnh cất lên:-- Anh không biết sao? Sức mạnh không đến từ thể chất. Nó đến từ ý chí bất khuất.Bây giờ tôi không thể đi, nhưng sẽ có ngày tôi sẽ rời khỏi nơi này... Vĩnh viễn.

Câu cuối cô chậm chạp nói, cứ như nhất định để hắn nghe thật kĩ. Hắn đã nghe không những nghe rõ mà còn sẽ nhớ thật rõ câu nói này. Hắn trở nên im lặng. Ít ai hiểu im lặng là sự hùng biện cuối cùng của nỗi buồn. Có những ngôn từ còn tồi tệ hơn chữ rủa, nhưng có những ngôn từ đem lại sự tổn thương, cô lại vô cùng không hay biết đã làm từng làm 1 người tổn thương hơn cô gấp mấy lần.

-Được, vậy nếu muốn thoát khỏi tôi, cho tôi xem em có thể sống đến bao lâu.

Bóng lưng hắn quay đi, hình ảnh cô độc này vô tình rất tuyệt vọng, âm thanh hắn rất nhẹ, chỉ là mang một sự hỗn loạn Max bước thẳng ra ngoài. Cũng không ngoài đầu nhìn lại gương mặt cô lúc này. Không thể thấu rõ tâm tư hắn được.

Mọi thứ tốt đẹp đều phải kết thúc, nhưng những điều đen tối cứ tiếp tục mãi mãi

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124

Sau khi Max rời khỏi. Bội Bội liền lén lút bước vào phòng Nguyệt Hàm.

Trong cô thật lạnh lẽo, đơn độc trên chiếc giường lớn chỉ im lặng ngẩng mặt nhìn lên trần nhà. Bội Bội khẽ lại gần hơn.

- Nguyệt Hàm, chị vẫn ổn chứ! _ Bội Bội cuối xuống đặt tay lên vai Nguyệt Hàm để cô biết mình đang ở bên cạnh. Vẻ mặt như mất đi tất cả mà bản thân của Nguyệt Hàm khiến cô thấy lo sợ.

Vài giây sau Nguyệt Hàm vẫn không động tĩnh. Ánh mắt xa xăm vô định lại không hiểu cô nghĩ điều gì.

Bội Bội lại kiên nhẫn nói tiếp, cũng không chắc người kia có nghe hay không.

- Tôi không biết giữa Max và chị đã xảy ra chuyện gì. Tôi cảm nhận được là cả hai đang tự dày vò mình. Tối qua tôi đã vô tình nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Max, lúc đó tôi còn nghĩ mình sinh ảo giác, và tôi đã tin đó là thật khi nhìn xuống trên sàn đầy những tàn thuốc không biết anh ấy đã phải hành hạ phổi mình thế nào. Đôi mắt của Max lúc đó khiến tôi không quên được, đôi mắt đỏ ngầu đầy mệt mỏi. Chị nghĩ xem một người như Max sao có lúc trở thành như thế.

Bội Bội vừa nói vừa liếc nhìn sang Nguyệt hàm, dù cô vẫn không hề đáp trả.

-Ở nơi này, tôi chỉ có chị là bao bọc tôi thôi. Nguyệt Hàm một kẻ mồm còi không nơi nương tựa như tôi lại được cô nhiệt tình giúp đỡ. Chính vì thế mà tôi đã xem chị là người thân duy nhất trong cuộc đời còn lại của Bội Bội này. Chị tha thứ cho tôi những việc làm sai trái của tôi trong quá khứ. Vậy điều gì đã khiến tấm lòng của chị không thể tha thứ cho người đàn ông kia.

Bội Bội nín thở, lại trở nên căng thẳng, Nguyệt hàm như kẻ đã bị lấy mất linh hồn vậy không một chút lay động với những gì Bội Bội nói.

Cô liếc nhìn qua khay thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên vẹn đó. Rồi thờ dãi . -Nguyệt hàm, chị nghe tôi nói đi. Hành hạ bản thân thì ích gì, Max sẽ không để chị ra ngoài đâu. Tình trạng chị bây giờ nhìn cứ như không có gì xảy ra, nhưng nếu còn ngất xỉu lần nữa cũng là lúc chị khó mà tỉnh lại nữa. Chị bị nhiễm độc T không phải lúc năng lực chị xuất hiện để giúp chị mà nó đang dần bước thêm một bước rút ngắn sự sống của chị đó. Chị nên hiểu những gì mọi người lo lắng.

Bội Bội tự nhiên lại cảm nhận được thì ra lúc Max bước ra khỏi phòng dù gương mặt chẳng nóng chẳng lạnh nhưng lại vô cùng bất lực, nếu không tính ý sẽ không biết Max đã che giấu điều đó kĩ thế nào.

-Chị không ăn, không uống làm sao có sức ra khỏi đây chứ._ Bội bội chỉ còn cách này mới khiến Nguyệt Hàm chú ý.

Giống như kiểu nếu chị không ăn sao tôi có thể đưa chị ra khỏi đây

Đôi mi khẽ động từ từ nghiêng mặt qua nhìn lên Bội Bội. Khiến cho Bội Bội mừng vội. - Tôi chưa nghĩ còn có ai bướng bỉnh hơn tôi, không ngờ chị đáng cấp hơn tôi về sự cứng đầu nhỉ. Nói muốn trọ hàm mà đến khi nhắc đến ý muốn của chị liền phản ứng. Haizzzzz....

Cánh môi khô nứt lại. Nhấp máy nhỏ giọng. :- Tôi cần phải rời khỏi đây.

Bội Bội nhìn vẻ mặt của cô chỉ biết thở hắt ra bó tay. :-Nếu chị chịu ăn và nghỉ ngơi thêm 1 tuần tôi sẽ có cách đưa chị ra.

Nếu cứ để tình trạng dở sống dở chết của Nguyệt Hàm thế này chắc cô ta chết thật. Để chị ấy nghĩ dường có khởi sắc rồi nghĩ cách giúp chị ấy.

Nguyệt Hàm không trả lời nhưng lại ngầm đồng ý, ánh mắt Nguyệt Hàm nhìn Bội Bội là đầy tin tưởng khiến cho Bội Bội chịu áp lực nặng nề.

Đến chiều hôm đó.

Mọi sự vẫn diễn ra, Nguyệt Hàm đã nghĩ ra một kế hoạch bỏ trốn mà cô cho là chu toàn chính là leo từ tầng 3 xuống.

-Chị à! Không ổn đâu, sức khỏe chị yếu như vậy sợ không nắm nổi sợi dây thì... _Bội Bội nhăn mặt, lo lắng vô cùng nhìn Nguyệt Hàm đang thử dây.

Sợi dây này chẳng phải là dây thừng gì mà là những mảnh vải gấm rèm cửa bị xé ra nối lại. Tay Nguyệt Hàm cứ như đã từng cột hàng 100 cái thế này vô cùng thành thạo tính đo lường chiều dài và độ chắc chắn của vải.

-Em chắc chắn đã làm mấy tên gác cửa ở dưới đi rồi chứ.

-Tất nhiên, thuốc em điều chết ra ít nhất cũng mơ hết cả ngày chưa dậy._Bội Bội nhoe răng trắng muốt đắc ý cười khoe khoang.

Nguyệt Hàm xuống ta cột dây lại nhìn sang Bội Bội-Em đánh thuốc mê họ.

-Chị nghĩ những con rô bốt của Max nuôi dễ dãn bị em sai đi chỗ khác được sao, lúc e đi ngang qua họ cố tình đánh rơi bộ quần áo, để họ nhất lên lúc đó hít phải mê được em đã rắc lên thế là...xong thôi.

Chẳng muốn dòng do, Nguyệt Hàm nghĩ là làm, mở cửa kính, thả dây xuống.

--Ê..ê khoảng đã, chị định làm thật sao? _Bội bội lo ngại kéo tay Nguyệt Hàm vừa leo xuống.

-Nhiều lời, chị không có thời gian, cảm ơn em đã giúp chị, nếu có thể gấp lại chị sẽ đền đáp em._Đôi môi tái nhợt vẫn mang khuôn mặt kiên quyết, giọng nhanh gọn dứt khoát vừa nói vừa làm.

--Giằng co giữa sợi dây hơi mỏng manh, nhưng Nguyệt Hàm đã ước tính chắc chắn trọng lượng cơ thể cô có thể chịu được. Leo xuống thả người và dây giữa không trung, bàn tay trắng cũng đã dùng quá sức mà xứt đỏ.

Phía trên Bội Bội lòng ngực không ngừng rung, ánh mắt hoang mang nhìn Nguyệt Hàm. Nào ngờ ánh mắt vừa thấy mục tiêu bên dưới hoảng hốt thêm 5 phần mà hét:-CHỊ OI ,Ồ DƯỚI.

Nghe tiếng Bội Bội hét, đag tập trung đu xuống lâu đã bị giật mình, đầu bắt giắc quay xuống dưới nhìn.

Vì sức khoẻ cô trở nên yếu ớt hơn trước rất nhiều, cộng với việc mấy ngày không ăn vừa mới nghe Bội Bội ăn đầy bụng, da dầy một lúc không trao đổi kịp đã co thắt khiến người cô run rẩy. Đầu óc nhìn xuống phía dưới vẫn khá cao liền choáng váng quay cuồng.

Một giọng nam hoảng hốt vừa bước lại, ngẩng cao đầu vọng lên:-TRỊNH NGUYỆT HÀM, EM ĐIÊN RỒI SAO, KHÔNG CÒN MUỐN SỐNG NỮA HAY SAO.

Phúc Hoàng nhìn quanh, không thấy bóng dáng vệ sĩ đâu cả, liền hiểu ra mọi việc, gọi cú điện thoại ngay lập tức:-Lạc Tư qua khu nhà chính ngay, đem cả thang đến.

Không để bên kia hiểu rõ chuyện gì, liền thẳng thừng máy, ánh mắt tóe lửa, bước lại gần bờ tường.

-NGUYỆT HÀM, NĂM VỮNG TỪ TỪ LEO XUỐNG, MAU HÍT THỞ ĐỀU_Phúc Hoàng tuy không nhìn rõ mặt Nguyệt Hàm nhưng nhìn trạng thái thờ lững không ổn định của cô, liền biết cô đang mất thăng bằng, cũng cạn kiệt sức lực.

Bội Bội trên lầu kinh sợ, ba chân 4 cẳng chạy xuống lầu.

Nguyệt Hàm mất tối sầm cũng không nghe rõ Phúc Hoàng nói cái gì. Cơ thể nóng hổi, tay chân run run không đủ sức cầm sợi dây nữa. “ĐƯỢC, CHẾT THÌ CHẾT” Trong đầu tự nhủ tay dần buông lỏng.

Phúc Hoàng hoảng sợ xanh mặt, vừa thấy Lạc Tư mò hôi đầm đìa vác thang gấp chạy lại, chưa kịp rửa đã bị Phúc Hoàng giật lấy:--TÊN KIA, VỢ ĐÈ HAY SAO HẢCÓ CẦN....HỜ

Phúc Hoàng không vội nghĩ nhanh chân kéo thang leo lên thật nhanh.

-NGUYỆT HÀM NGHE ANH NÓI, ĐỪNG BUÔNG TAY...

Chỉ còn 1m nữa thôi Phúc Hoàng gần đến chỗ cô. Nhưng dường như Nguyệt Hàm đã không còn sức lực nữa cô giống như muốn dùng năng lực tự cứu mình, gân cánh tay chuyển sang đen rờn nhiều nhánh hiện dần.

Phúc Hoàng mở mắt to hét lớn:-NGUYỆT HÀM KHÔNG ĐƯỢC DỪNG NĂNG LỰC...TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC DỪNG, EM SẼ CHẾT ĐÓ...TRỊNH NGUYỆT HÀM TỈNH LẠI ĐI.

Không nói nhiều Phúc Hoàng leo nhanh như mèo. Sợi dây Nguyệt Hàm treo đung đưa qua lại giữ không trung, Cô nhìn thấy Phúc Hoàng chìa tay về mình bên phải rất gần cô. Chỉ một chút nữa thôi là có thể chạm lấy.Nhưng do sợi dây cứ đưa qua lại không đủ giữ thăng bằng, một tay vừa buông ra đã không đủ sức.

---AAAA-

-HỤ--

VỪA HAY PHÚC HOÀNG BAY TỐI ÔM CÔ LẠI LAO CÙNG XUỐNG.

----PHỊCH--

Cảm giác thả tự do rơi xuống vừa đáp xuống vô cùng mạnh. Dù được đệm đỡ cơ thể vẫn như một nát ra thành từng mảnh nhức nhối.

--NÀY KHÔNG SAO CHÚ, PHÚC HOÀNG TRẢ LỜI TÔI.

Nếu không nhờ Bội Bội lôi mấy tấm đệm sa lông trong nhà ra xếp thành một khoảng vuông rộng vừa chằng cả hai rơi xuống thì hẳn đã có si rô tàu hũ lẫn lộn rồi.

Lạc Tư đỡ Phúc Hoàng nằm dưới, Nguyệt Hàm liềm diềm mở mắt ra nhìn thấy Phúc Hoàng đag bị mình đè lên, thì ra lúc này Anh xoay người ôm cô để thân mình ở dưới khi rơi xuống.

-TÊN KHÔN, HẾT CHUYỆN CHƠI HAY SAO MÀ CHƠI LEO LÀU VẬY HẢ _Lạc Tư nóng nảy kéo Nguyệt Hàm, vỗ vỗ mặt Phúc Hoàng tỉnh.

-Chị ổn chứ, chị làm em sợ quá _Bội Bội đỡ Nguyệt Hàm, mắt đảo khắp người cô xem có bị gì không.

-Cậu không im lặng được hay sao mà cứ thích hét lên ầm ĩ thế hả _Phúc Hoàng bị Lạc Tư làm cho thức tỉnh, cau mày nhăn mặt khó chịu rồi từ từ ngồi dậy.

Cơ thể Nguyệt Hàm yếu ớt đứng không vững dựa cả thân người vào Bội Bội đang xiêu vẹo chống đỡ.

Phúc Hoàng vừa thấy Nguyệt Hàm, tuy cơ thể cũng chịu lực rơi khá mạnh, cơ da thịt như muốn nứt ra cũng không khỏi tức giận bước tới kéo Nguyệt Hàm.

--BÓP--

Nguyệt Hàm bị Phúc Hoàng tát một bạt tay đau đến tỉnh táo. Da trắng in hẳn 5 dấu tay, miếng thiếu điều rỉ máu. Dù thấy Phúc Hoàng không đủ kiềm chế cơn tức giận của mình.

Lạc Tư và Bội Bội cũng thất kinh hoảng vía giữ Phúc Hoàng lại.

Gần nổi trên trán Phúc Hoàng nghiêng nhìn Nguyệt Hàm rống giận:- TRINH NGUYỆT HÀM, EM KHÔNG BIẾT CƠ THỂ MÌNH THỂ NÀO À, NẾU MAX BIẾT VIỆC HÔM NAY XẢY RA NHƯ VẬY EM NGHĨ MAX SẼ THA CHO EM À. EM MUỐN TRỐN CHỨ GI...TỐT NHẤT TRỐN RA KHỎI THẾ GIỚI NÀY, CHO EM BIẾT CẢ THẾ GIỚI NÀY NGOẠI TỪ EM CHẾT ĐI MAX CŨNG TÌM ĐƯỢC EM..CÓ ĐIỀU MAX SẼ KHÔNG ĐỂ EM CHẾT.

Lòng ngực cả hai đều phập phồng, người thì do nóng giận, người thì hoảng loạn, mệt mỏi.

Nguyệt Hàm mang phần khiên định âm phát ra lại suy yếu- Em nhất định không để hấn không chế, 5 năm là quá đủ rồi.

Phúc Hoàng hít thật sâu, thwora thật nặng nề, giống như một sự kiềm nén không còn chút nào giữ nổi-5 NĂM QUA, EM CHO RẰNG NGƯỜI CHỊU SỰ HÀNH HẠ TỒN THƯƠNG LÀ EM À, SAI LẦM...!

Đôi mắt như muốn cắm dao vào lòng ngực đối phương, anh không một chút do dự, khẳng định lời mình:- EM BIẾT ĐƯỢC BAO NHIÊU , TẠI SAO MAX MUỐN HUẤN LUYỆN EM TRỞ THÀNH SÁT THỦ, VÌ MUỐN EM CÓ THỂ TỰ BẢO VỆ MÌNH. TẠI SAO KHI EM GẶP NGUY HIỂM TRỞ VỀ MAX LIỀN XỬ PHẠT EM, MAX MUỐN EM NHỚ RÕ KHÔNG ĐƯỢC PHẠM SAI LẦM LẦN NỮA MUỐN EM TỰ ĐẢM BẢO TÍNH MẠNG MÌNH. TỪ TRƯỚC ĐẾN NAY EM THI HÀNH BAO NHIÊU NHIỆM VỤ CỦA TỔ CHỨC MAX ĐỀU KHÔNG 1 LẦN VẮNG MẶT Ở SAU LƯNG EM THEO DÕI, EM THOÁT KHỎI VỤ NỔ BOM NGHĨ MÌNH THẬT TÀI SAO, EM NGHĨ LẦN NÀO XE MÔ TÔ CŨNG CÓ SẴN TRƯỚC MẶT EM SAO, EM NGHĨ LÃO GIÀ MUỐN HẠI EM KHI Ở NHÀ CHỨA GÁI LÀ TỰ NHIÊN CHẾT SAO, TẤT CẢ NHIỆM VỤ EM VƯỢT QUA NẾU MAX KHÔNG TỰ MÌNH MẠO HIỂM GIÚP EM THÌ EM SỐNG ĐƯỢC TỚI GIỜ SAO. MAX NÓI GIẬN VÌ BẢN TÍNH EM NGANG BUỒNG CẬU TA THÌ LẠI KHÔNG BIẾT CÁCH BIỂU ĐẠT CHỈ MUỐN EM NGHE LỜI. EM CÓ NHÌN THẤY ĐƯỢC BAO NHIÊU LẦN VẾT THƯƠNG HẤN TA TĂNG LÊN TRONG 5 NĂM QUA CHƯA.

Nguyệt Hàm không ngấm được miệng hở ra mắt to kinh hoàng. Trong đầu liên hiện ra những lần bản thân rơi vào nguy hiểm không lối thoát, có khi đột nhiên lại có ánh sáng mở đường thoát nạn cô cho mình quá may mắn, phúc lớn mạng lớn. Đôi lần, bị hại xém rơi xuống lầu, thỉnh thoảng Max mang về mặt lạnh lẽo giống như thần chết xuất hiện nhưng lại là đến kéo cô lên, vụ nổ bom xém chạy không thoát hấn cũng thỉnh thoảng bay ra cũng có xông ra, khi cô còn một khắc nữa đã bị kẻ thù đâm chế hấn ta cũng như quỷ xông vào như thần thánh liều mạng giết chết kẻ thù thay cô. Mặc dù, lần nào trở về hấn cũng nghĩ đủ cách phạt cô sống dở chết dở. Đêm đó bên tai cô cũng văng vẳng một giọng nói trầm ồ, đĩnh đạc, âm điệu luôn nghe rất cô độc “Đến bao giờ em mới biết nghe lời” cứ thế phát ra rồi biến mất.

-MAX là kẻ thù của gia đình em, anh nghĩ em có thể tin những gì hấn làm là vì em sao.

-EM...biết rồi!

Phúc Hoàng hơi kinh ngạc, dịu đi phần nóng giận.

-Anh cũng biết chuyện này...bao năm qua anh cũng không cho em biết_Nguyệt Hàm nhủ mày, suy đoán, kết luận liền khó chịu vì bị tất cả lừa gạt.

-Nguyệt Hàm không phải vậy, những chuyện năm đó có quá nhiều khúc mắc 1 lần cũng không kể rõ, sự thật chỉ người trong cuộc mới biết, em đừng nghe lời người ngoài nói xàm bậy.

Phúc Hoàng nắm hai vai Nguyệt Hàm lại, muốn giữ lòng tin cô. Liền bị cô dứt khoát đẩy ra, ánh mắt ngờ vực, cả Bội Bội cô cũng đẩy ra.

Lúc này Lạc Tư bước đến sau khi nghe rõ ràng câu chuyện:-Bình tĩnh đi, sức khỏe khi đột cô bây giờ chỉ bằng khi già thôi, kéo mạnh động thì không còn cơ hội bắt chỉ cho khi con cô đâu a!

---cốp---

-Anh khủng sao nói linh tinh gì, giờ còn mang hài hước ra chọc chết người à _Bội Bội nghiêng rặng đánh vào đầu Lạc Tư.

-Thế thì cô khuyên đi, tôi không có từ ngữ thích hợp hơn nữa.

Bội Bội trừng mắt ý “Bây giờ anh muốn gì”

Lạc Tư hậm hực:- Khi đột vừa mới đu dây, hay là về phòng nghỉ đi. Mọi chuyện để tính sau.

Bội Bội nín thở nhìn ngón cái đồng ý:-Nói vậy còn nghe được.

-Tôi muốn đến nhìn A Vĩnh_ Cô không còn cảm giác tin tưởng bất kì ai nữa, người cô cho rằng tốt với cô nhất là Phúc Hoàng giờ cũng lừa gạt cô, mọi thứ trên đời này muốn dồn ngã cô, cô bây giờ chỉ muốn đến bên cạnh A Vĩnh, một sự đảm bảo có thể khiến cô bình tĩnh bây giờ.

-Chị, bây giờ không được, Max đã dặn....

-Được rồi, thời gian này Max không ở đây, anh đưa em đến cùng Tổng A Vĩnh._Phúc Hoàng nhìn cô trong mắt có phần xót xa, không đành lòng dồn cô vào đường cùng, giống như lúc này cô kiên quyết bỏ trốn mạng cũng không cần, giờ ép cô chẳng khác nào bảo cô liều mạng lần nữa.

Nửa tháng trôi qua.

Max không có ở đây nhưng hẳn được thông báo cô đã chịu ăn uống bình thường cho rằng cô đã hiểu chuyện một chút.

-Max anh định đi thật à. _Phúc Hoàng hơi khó tin hỏi.

Max im lặng lúc lâu rồi nói.

- Lạc thần hết giá trị rồi, cũng không còn cách nào.

Nói xong, Max liền đặt vé máy bay sang HongKong đến gặp một người.

Lúc này, ở trong phòng lớn của Dương lão gia.

- Dương gia, Tôi thật không hiểu sao người lại bỏ ra nhiều công sức chỉ để lấy loại thuốc đó, lần này bên phía chuyên gia Mỹ đã rất nổi giận. Họ không lên tiếng nhưng hẳn họ đã biết người lấy cắp ở phòng nghiên cứu _Thiếu Thất chau mày dựa vào ghế nhìn gương mặt âm trầm đầy uy quyền lại không đoán được những điều kinh khủng gì trong đầu lão.

Nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt tuy đã nhiều nếp nhăn nhưng thần sắc vẫn không suy giảm. :- Sao họ lại nghĩ là ta mà không phải đứa con ngoan của ta chứ.

Thiếu thất thoáng bất ngờ, nhận ra được mưu kế của Dương lão gia.

-Nhưng cho dù ngài không giành lấy trước thì anh ta cũng ra tay thôi. Lúc đó truy cứu cũng là phần của anh ta. Ngài mất công như vậy để anh ta phải khôn khéo đến tìm ngài thôi sao.

Ánh mắt cười như không của Dương gia lại mang đầy hàm ý.

Bên ngoài lại vừa truyền đến báo.

-Thưa Dương gia, Cậu Dương đã đến.

Tên thông báo dứt lời, kẻ kể bên liền chau mày, hơi thờ ơ lạnh lẽo.

Sau đó chỉ nghe tiếng "Rắc Rắc" .

Cánh cửa kịp mở ra. Dương lão gia và Thiếu thất liền nhìn ra cửa chỉ thấy mỗi Dương Vĩ đứng đó mang đầy khí chất cao ngạo. Nhưng kẻ kẻ bên đã nằm im bất động trên sàn

Họ liền đoán ra tên này đã được Dương Vĩ bẻ cổ trong nháy mắt chỉ trong 2 giây cửa bật ra.

- Con trai, vừa đến đã có màn chào rất long trọng rồi. Xem ra ta phải thay tên bảo vệ mới rồi. _ Dương lão gia mang ý cười. Nét mặt vẫn chậm chậm nhìn Dương Vĩ âm thầm.

Hắn sải chân ung dung khẳng khái bước vào. Ánh mắt sắc bén nhìn Dương lão gia không chút nhún nhường. Vừa đi hắn vừa lấy trong túi áo trong cái khăn tay, liền lau tay sạch sẽ không muốn còn hơi hám dính bẩn nào của tên bảo vệ trên tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

Thiếu Thất vội cười chào hỏi :-Lâu rồi không gặp, Dương Tổng! Gọi Dương Tổng chắc không có vấn đề gì chứ.

Dương Vĩ ánh mắt lạnh lẽo không chút tư vị cũng không buồn liếc nhìn Thiếu thất.

Lúc này Dương lão gia lại cùng Dương Vĩ hai người như đang đấu một trận kiếm quyết liệt bằng ánh mắt.

Không khí trong phòng cũng vì vậy mà càng giảm. Dương gia đành là người lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí căng thẳng :- Gọi cậu một tiếng Cậu Dương có gì sai sao? Chẳng lẽ họ Dương khiến cậu chán ghét vậy à. Đừng quên dòng máu họ Dương trong người cậu. Dương Vĩ.

Ai lại không biết nhà họ Dương là một gia tộc nổi tiếng danh môn lâu đời. Đến nay gia tộc vẫn giữ vững phong độ trên thương trường và giới thượng lưu phải ngưỡng mộ. Trong mắt người khác được sinh ra gia tộc họ Dương chính là một may mắn trời ban, phải tu chín kiếp mới có thể làm con cháu họ Dương, mang danh tiếng họ Dương ai cũng phải nể mặt sợ chín phần, tiền tài hường hoai không hết. Nhà họ Dương không phải như những danh môn khác, con cái đầy đàn, con rơi hay con rớt gì có thể tùy tiện mang về. Gia tộc vốn dĩ chỉ quy định đẻ hai con, nếu không phải là trai thì con đầu nhất định phải phá bỏ.

Khí lạnh âm trầm tỏa ra, đôi mắt phứt tạp khó đoán, hắn dựa người ung dung ngồi xuống, khỏe môi lại ẩn hiện nụ cười tà mị :- Cũng chẳng có ai biết trên đời này có một Cậu Dương lớn thế này, cần gì phải tham một địa vị sáo rỗng.

Nghe Dương Vĩ nói xong, Dương lão gia bật cười giảo hoạt:- Xem ra cậu đang bất mãn với nhà họ Dương thì phải.

Vương mắt khiêu khích nhìn Dương vĩ chậm rãi nói từng chữ: Nên nhớ, không nhờ tôi cậu có thể mang họ Dương sao.

Dương Vĩ bắt đầu nhăm chán , hơi thờ vãn bình ổn, cũng chẳng vì mấy câu của Dương gia khiến hắn kích động:- Đến đây không phải để nhận thân phận với ông. Mau giao Huyết Thanh T-2 ra. Đừng để tôi nhiều lời.

Dùng giọng điệu bá đạo này để nói chuyện với Dương lão gia cũng chỉ có Dương Vĩ hắn, Thiếu Thất người thân cận với Dương gia mà còn phải kính cẩn cuối đầu, uống lười mới nói chuyện, nghe qua lời này Thiếu Thất liền nhìn qua sắc mặt Dương lão gia cũng thoáng khó xử, ở lâu nơi này cũng ghét thờ mà chết với hai người này thôi :-Dương lão gia, không có gì tôi ra ngoài trước.

Giương mặt cũng có chút hiện ra nếp nhăn, có lẽ ông đang nhìn nhin một cách hoàn hảo, vì người họ Dương giỏi nhất là dùng sắc mặt, việc che giấu tâm tình để nói chuyện với người khác,Dương gia cười hào sảng nhìn Dương vĩ:- Lâu rồi không gặp, một bữa cơm cũng chưa ngồi xuống dùng, lại vội vàng như vậy làm gì.

Nói rồi nhìn qua Thiếu Thất:- Không cần, ở lại dùng cơm đã, cậu cũng không phải người ngoài.

Thiếu Thất chẳng những không thấy vui mà còn thấy trong lòng nặng nề. Người ta thường nói, biết càng ít càng dễ sống. Lần này coi bộ anh khó sống nổi với hai người âm khí nặng như vậy. Nhiệt độ thì lạnh mà người thì đã toát mồ hôi.

Hắn không nóng lòng, cười nhạt tâm tư khó dò, gạt nhẹ đầu :-Được, cũng chẳng gấp.

Trước bàn ăn.

Đồ ăn lần lượt mang lên, cả ba đều giữ không khí im lặng, không ai nhìn ai chỉ tập trung ăn rất chăm chú, chậm rãi thưởng thức. Chỉ có Thiếu Thất là nuốt tòm hùm mà như nhai đất sét, tự thâm rủa “ Chết Tiệt, sao mình phải chịu đựng nổi hai con người này chứ, nuốt cũng không trôi. Có nên đứng lên

xin họ buông tha cho mình không đây.”

Dương gia ăn một ít rồi lau miệng từ tốn. Thông thái ung dung đặt tay lên bàn dựa người ra sau.

- Xem ra để cậu đến tìm tôi cũng cần phải tốn nhiều công sức đến vậy.

Tay vừa đưa miếng thịt bò KoBe của Nhật Bản đắt nhất thế giới. Dương Vĩ chậm rãi thưởng thức, không buồn nhìn lấy Dương gia, cũng chẳng phiên đáp lại.

Dương gia bị hấn hết lần này đến lần khác không đề vào mắt, cũng đã kiên nhẫn nhìn hấn. Nếu là người khác dù có quyền lực hay địa vị thế nào trên thế giới cũng phải cười nói giữ hòa khí. Trong con mắt của Dương lão gia, Dương Vĩ cũng chỉ là tên hoắc con 10 tuổi cứng đầu ngạo mạn. Bởi vì ông cho rằng tên nhóc này không thể lọt qua nổi tay ông, dù là lúc nhỏ hay bây giờ.

Ông chăm chú nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Dương vĩ, lại ẩn hiện nụ cười tà mị. “Chỉ là một tên nhóc có đáng gì phải chấp nhất, vẫn về mặt chống đối ngạo mạn ngày nào. Hừ.”

-Nếu đã tốn công sức như vậy, hấn phải có trao đổi_ Hấn buông đũa, mắt dần hướng lên nhìn Dương lão gia quý dị đầy tự tin. Hấn biết rõ bản tính lão già thâm hiểm này, làm việc gì cũng phải có mục đích lợi ích, ngay cả hấn cũng vậy, muốn có tất cả phải bắt chấp đánh đổi.

Dương lão gia bật cười, đôi câu chế giễu-Đúng là đàn bà luôn là điểm yếu của cậu. Lúc xưa, dù ta có bỏ chết đối cậu cũng chẳng một câu cầu xin, máu mủ tình thâm thì không bàn, vì cũng là mẹ cậu, thế nào bây giờ lại vì một à đàn bà vô giá trị không chút liên quan. . .

Vừa nói đến đây, Dương Lão gia giả vờ như nói sai, cố ý đã kích:---. không đúng.Chẳng phải là con gái của Trịnh Bằng hay sao. Thì ra, là liên với cậu đến mức không giết mà còn dục sức mà cứu cô ta.

- Từ khi nào ông lại thích dài dòng như vậy, có phải là triệu chứng người già hay không?_ Dương Vĩ nheo mắt cười cợt, lại chẳng chút tâm tình để lời Dương lão gia làm biến sắc. Dương lão gia dường như quên rằng con người ai cũng sẽ lớn và khi trưởng thành học cách nhẫn nhịn lại rất giỏi.

Dương Lão gia dần nhận ra, Dương Vĩ khác xưa không chỉ ngoại hình mà cả tâm tình cũng điều khiển rất tốt, không còn nóng nảy dùng ánh mắt căm thù muốn giết ông chết ngàn lần hà dạ.

-Dương Vĩ, cậu đang cầu xin ta đấy, nếu bây giờ cậu làm tâm tình ta không tốt, thì có quỷ xuống van ta cũng chưa chắc được.

Dương Vĩ ung dung dựa người ra sau. Thư thái tự tin kiêu ngạo. Lời nói lạnh như hàng băng lại làm người ta sững sờ

-Tôi đến để trao đổi.

Dương gia đánh mặt nhưng lại thư thả đáp:- Cậu lấy gì để trao đổi. Hay là giao toàn bộ Sát Bang cho ta định đoạt. Món hàng này rất có giá trị đấy.

- Chi e không như ông mong muốn. Nếu đã là tính mạng thì nên trao đổi bằng tính mạng.

- Ý cậu là gì. Muốn lấy mạng cậu đổi sau. (Lão Dương già cười giễu cợt) Một người đàn bà thôi mà phải trả giá như vậy à. Chẳng phải hai người có thâm thù huyết hải hay sao.

Dương gia cười giảo hoạt, mắt lộ ra sự thích thú.

Thiếu Thất nghe mà giựt mình vì Nguyệt Hàm hấn ta chẳng lẽ mạng cũng không cần.

-Nhưng cho cậu biết, có đem mạng cậu ra ta cũng không dễ dàng đổi, quan trọng là quyền hành con cháu người đứng đầu Sát Bang mới là giá trị, cậu chết rồi ta cũng chẳng làm gì được. Tuồng mạng cậu đáng giá thế sao, Dương Vĩ...haha

Dương Vĩ miệng cười ma mị, mắt thâm sau, tay linh hoạt mở máy tính đã chuẩn bị sẵn, hiện lên màn hình bên kia là hình ảnh khiến người ta hoảng sợ.

Hấn giọng điệu điềm nhiên, pha chút đùa giỡn:- Sao mạng này đáng giá không?

Dương gia lúc này liền biến sắc đột ngột, mày nhíu chặt, âm thanh cũng cao hơn bình thường :- Tiểu Doãn.!

Thiếu Thất cả kinh, im lặng lúc lâu liền lên tiếng:-Đưa bé vô tội, sao lại có thể lôi nó vào chuyện người lớn chứ. Anh như vậy quá tàn nhẫn rồi.

Nhìn đưa bé bên màn hình bên kia xanh xao mặt trắng bệch như đã bỏ đói mấy ngày, môi cũng khô nứt, ánh mắt mệt mỏi không mở nổi, từ đưa bé đáng yêu có đôi mắt to biết cười lại trở nên như thế, tay chân bị cột chặt.

Môi giật giật, lòng như lửa thiêu nhìn con trai duy nhất của mình tựa như gần chết, tức giận gầm lên:-Dương Vĩ, mày điên sao, nó là em trai mày, dù không phải cùng là ta sinh ra, nhưng nó cũng có cùng dòng máu với mày, nó yêu thích mày hơn cả cha nó vậy mà mày có thể vì một người đàn bà mà lợi dụng ra tay hành hạ nó.

Dương Vĩ bật cười kinh liệt, đôi mắt sâu ma mị như vừa mới nghe chuyện cười:-----...thật không ngờ Dương lão gia lại biết nói chuyện cười hay như vậy. Xem ra ông quên mất rồi. Sao mà ông có thể không nhớ nổi việc làm của mình được vậy. Anh em ruột còn có thể huống chi là anh em họ, chẳng

phải ông từng nói muốn đạt được mục đích cần phải đánh đổi dù là máu mủ huyết thống hay sao.

Hơi thở ngày càng nặng nề, không rõ trong lòng Dương Lão Gia kia nghĩ gì, cảm xúc biến đổi liên tục, chần động, chột dạ, rồi nhanh chóng trở lại sự bình ổn khó tả.

-Nếu ngươi đã nhắc ta nhớ, vậy thì ta sẽ cho ngươi rõ ràng. Ta đã không coi trọng huyết thống máu mủ và dĩ nhiên đứa trẻ trong tay ngươi cũng hẳn không có giá trị gì. Sống hay chết ta liệu có động tâm.

Cổ lẽ cái kiểu máu mủ tình thâm của hai kẻ này luôn không có điểm dừng, anh đánh đổ tôi thì tôi đánh trả chỉ để chờ xem ai gục trước, Dương lão gia vừa dứt câu, Max đã không tự chủ được vài giây mà nhúu mày, lát sau lại trầm tĩnh nhếch môi.

- Được, ý ông là không muốn trao đổi, xem ra không thể nói chuyện tiếp._ Cát tiếng lạnh nhạt có chút mờ ám. Tưởng rằng hẳn sẽ bỏ qua đứng dậy thử thách Dương lão gia xem ai cứng rắn hơn.

Không ngờ điều tiếp theo hẳn làm lại khiến Dương lão gia và Thiếu Thất trừng mắt kinh động.

Max nhanh tay cầm chiếc điều khiển ấn nút truyền âm trực tiếp nói chuyện với người bên kia màn hình. Giọng vô cùng lạnh lùng dứt khoát :- Ta muốn nhìn thấy máu của thằng bé.

Người bên kia dạ vâng rồi bước đến Tiểu Doãn đang bất tỉnh gập đầu xuống vì kiệt sức, con dao bén nhọn dài bằng bàn tay lóe chớp ánh sáng chói mắt. Tên áo đen một chút cảm xúc cũng không có chẳng lưu tình hay run tay, hành động lưu loát con dao ẩn sâu khứa qua chiếc cổ trắng nõn không chút tỳ vết giờ lại rỉ chảy tô màu đỏ bầm khiến người nhìn đập vào mắt sự đau lòng.

Ngay cả kẻ từng giết người như Thiếu Thất nhìn vào một đứa bé không có khả năng chống trả như vậy cũng có phần không đành lòng. Khi nhìn qua Max Thiếu Thất lại không thể không tức giận, gương mặt không chút dao động dù chút nhúu mày, hay ánh mắt phảng phất đau lòng. Hẳn thật sự không cảm xúc đến mức chỉ trầm ổn, hơi thở lạnh lẽo ra đều đều. Nhìn xem màn hình còn có vẻ chăm chú hiển nhiên.

Lúc này không thể diễn tả được rõ ràng sự tức giận hay kiềm chế nổi điên của Dương lão gia, ông ta cũng chỉ nhìn một cách thu hút, cũng chẳng mang chút động tĩnh nào. Mỗi một lúc sau thì mím chặt. Ánh mắt hip lại sắc bén, giọng đều đều bình tĩnh nhìn xuống đỉnh đầu Dương Vĩ đang ngồi yên trên ghế:--- Được xem như lần này ta bỏ qua, nhưng không có nghĩa ngươi dễ dàng đem thuốc đi. Vụ lần này ta đã lỗ vốn như vậy, tất nhiên ta không chỉ vì con trai ta mà cho ngươi ung dung bước ra. Trao đổi 2 mạng lấy 1 mạng.

Thiếu Thất vừa nghe xong liền nhìn chằm chằm vào Dương lão gia, Ông ta tính trước sẽ không bỏ qua bất kì lợi ích nào. Giang sơn hắc đạo quyền lực cả Sát Bang và Ma Séc, lấy mạng Dương Vĩ hẳn cũng không dao ra thuốc cứu Nguyệt Hàm. Tất cả đều đã nằm trong dự liệu cũng đã tính toán trước kẻ khôn ngoan như Dương Vĩ sẽ giở trò, nào ngờ mưu kế của Dương Vĩ ngoài sức tưởng tượng, hẳn Dương Lão gia chỉ đánh bỏ bớt một phần trong kế hoạch đó là Sát bang. Còn mạng sống của Dương Vĩ không thể không bỏ.

Sự trầm tĩnh, lạnh nhạt của Dương Vĩ không chút thay đổi, hẳn cũng chẳng kinh ngạc khi Dương Lão gia ra điều kiện. Đôi mắt sâu hút thăm trầm chớp nhẹ một cái giống như loài dã thú ngoan độc đang suy tính.

Thấy Dương Vĩ không lên tiếng đáp trả hẳn đang chờ Dương lão Gia nói tiếp. Trên khóe mắt lộ nhiều vết chân chim ngày càng dị thường u ám, miệng trầm kha cất đều- Ngươi có thể mang Huyết Thanh đi nhưng để xem có đủ sức bước ra khỏi nơi đây hay không thôi. Ta sẽ không để bất cứ tên thuộc hạ nào đụng đến ngươi cho tới lúc ra khỏi đây. Giới hạn cuối cùng của ta là đưa ngươi thuốc và sẽ dùng cơ hội khác nắm lấy quyền lực Sát Bang vào một ngày không xa, ta sẽ mang con trai ta về bình an. Lựa chọn là để ta bắn ngươi một phát đạn để bù đắp cho sự tổn thương trên người con trai ta khi quay về, Thế nào, có dám đổi?

Đúng là cả hai không ai nhường ai, dù có nhường cũng là nửa bước. Dương Vĩ bắt ép Dương lão gia giao Huyết Thanh ngay cả đứa em trai hẳn vốn công nhận này cũng đem ra cược, lòng dạ hai con người này thâm độc đúng không ai bằng, đối phương dù có mưu độc cũng phải nghĩ ra con đường không thắng cũng phải có cách trở tay. Dương lão gia cứng rắn cho Dương Vĩ biết có thể giới hạn của mình, nếu Dương Vĩ không đồng ý thì có giết chết con trai lão cũng chưa chắc lão để cho hẳn mạng thuốc đi. Mà thứ Dương Vĩ đang cần là Huyết Thanh con đường duy nhất cứu Nguyệt Hàm.

Thiếu thất quan sát gương mặt Dương Vĩ. “ Liệu hẳn có đổi không?”. Trông mãi về mặt biến động của hẳn, nào ngờ Dương Vĩ không nói không rằng đứng lên, đôi chân thon dài đang bất chéo trở về nhanh chóng quay lại đối diện Dương lão gia ở phía sau, Thân hình toát sự ngông cuồng khí chất áp đảo, nhưng nhường như lại không thể khiến Dương lão gia kinh hãi như kẻ khác, lão chỉ cảm giác khó chịu nhúu chặt mày.

Sau sự lãnh đạm, hẳn nói dứt khoát:- Được, tôi sẽ để thằng bé về an toàn.

Không nằm ngoài dự đoán của Dương lão gia, Dương Vĩ dám dùng mạng đánh cược cứu Trịnh Nguyệt Hàm. Chỉ có điều Dương lão gia vẫn có phần kinh động lại mang chút chế giễu- Dương Vĩ ơi Dương Vĩ! Ngươi đúng là bị đàn bà mê muội. Rồi người sẽ phải hối hận vì cô ta.

Chẳng thể hiện điều gì sau lời nói ám chỉ còn 1 phần khinh thường. Dương Vĩ trầm giọng nhàn nhạt lại mang sự khẳng định tuyệt đối còn cả ngạo mạn của hẳn:- Trong cuộc đời của Dương Vĩ ta không có điều gì làm mà phải hối hận.

Câu nói làm Thiếu Thất và Dương lão gia có phần ngấy người ra vài giây. Sự ngông cuồng này đúng là vượt mức cho phép. Dương lão gia có phần chán ghét nhìn về mặt này lại nhớ đến một người thân thuộc mà lão đã từng rất coi trọng. Có lẽ lần cuối cũng người đó cũng từng dùng ngạo khí này mà nói với lão.

Dương lão gia chiếu tia sắc bén tàn ác, sai người đưa một khẩu súng lục ra giao cho Thiếu Thất rồi ra lệnh:- Đây là lúc cậu cần thể hiện sự trung thành của

mình.

Thiếu Thất trầm mặt giấy lát, liếc nhìn qua vẻ mát rượi trông chờ của Dương lão gia rồi nhìn chằm vào khẩu súng, khẩu súng chẳng có gì xa lạ, chỉ là người chĩa mũi súng vào là kẻ Thiết Thất nghĩ cả đời cũng không muốn vay vào.

Bước tới gần Dương Vĩ, đôi tay cầm chắc khẩu súng, thoáng nét do dự, không phải nói Thiếu Thất sợ hấn hay khí chất hấn làm yếu thế mà là hiểu rõ con người này nếu hôm nay chĩa mũi súng vào tất có nghĩa sà vào rãnh rồi đường ranh giới sống chết, bao năm qua có va chạm đầu nhau giữ Ma Séc và Sát Bang cũng chưa từng dồn nhau vào con đường cũng ích nhất là giữ Thiếu Thất và Dương Vĩ hấn, phải nói kĩ hơn là Thiếu Thất hấn có tàn nhẫn máu lạnh cũng chưa từng đụng đến Dương Vĩ kẻ đã từng cũng vào sinh tử lúc còn ở trại huấn luyện, tài giỏi mưu trí có lẽ Thiếu Thất hấn còn thua một chút, nhưng bắn súng chưa biết ai ngang ai.

Ngày xưa lúc còn ở trại huấn luyện Thiếu Thất chưa ở hai đầu chí tuyến Sát bang và Ma Séc với hấn đã từng nhìn thấy tận mắt sự tàn nhẫn của Dương Vĩ với kẻ cùng đội chĩa mũi súng vào đầu mình. Còn nhỏ như vậy đã tàn ác máu lạnh, cậu bé mười mấy tuổi như Thiếu Thất cũng phải kinh hãi.

Một lần kiểm tra trong đội huấn luyện, là một trận quyết sinh tử, cậu bé 10 tuổi đứng trước võ đài bị một cậu bé khác cùng đội bị ép bắn súng nhưng tầm ngắm không phải một cái bia bằng sắt hay gỗ, mà là người có hơi thở bằng da bằng thịt, Dương Vĩ mắt không chút biến đổi, đôi mắt to lạnh lợi lại lạnh lẽo sắt bén. Ai cũng nín thở run rẩy nhìn lên, đứa bé kia lớn hơn Dương Vĩ 4 tuổi có vẻ cao lớn hơn. Vì đây là lần đầu bọn họ giết người, giết đối phương để sống, ai dám bắn trước thì toàn mạng, phải nói vô cùng máu lạnh. Thằng nhóc 14 tuổi tay run rẩy cầm cây súng, môi cũng mím lại trắng bệch mồ hôi tuôn sôi xả ướt cả người, đến nỗi dưới quần đã ướt một vũng nước khai. Tay đưa lên nhưng ngón chẳng nhúc. Người chỉ huy mặt lạnh như thép không chút tình người giờ còi dục ra lệnh bắt đầu.

Không ai nghĩ hai đứa trẻ có thể giết nhau, Dương Vĩ đứng im lặng mắt không đổi sắc ngược lại hoàn toàn với đứa bé kia. Ai cũng ngỡ người trong đó có Thiếu Thất khi nghe Dương Vĩ thốt lên câu nói rất bình ôn, mang sự cao ngạo hơn một đứa trẻ 10 tuổi.--Tôi đồng ý cho cậu bắn tôi.

Nhưng hai giây sau tất cả đã như ngừng lại chỉ còn khi tiếng còi vang lên cùng lúc với tiếng súng. Khuyết----Đùn—

Đôi tay dứt khoát mạnh mẽ giờ cao súng bắn thẳng vào trán để lại lỗ hòng đen hút máu ở giữa hai cặp chân mày, Thiếu Thất không quên được ánh mắt mở to kinh ngạc của tên nhóc 14 tuổi cao hơn Dương Vĩ sự kinh hãi bang hoàng, có lẽ không kịp phản ứng trước cái chết của mình. Không dừng lại ở viên đạn đó cũng không để kẻ bị bắn ngã xuống đất. Tên nhóc 14 tuổi vì lực bắn của viên đạn lại chao đảo lùi ra sau bởi tiếng súng tiếp theo còn vang lên dữ dội hơn. ---Đùn—Đùn—Đùn—Đùn—Đùn—Đùn---Đùn- Đùn—Đùn.

Dương Vĩ nà súng lên tiếp tên trán của tên nhóc 14 tuổi. Không nhầm là 9 viên cộng thêm viên đầu là 10. Máu bắn ra nhiều đến mức văng cả vào mặt Thiếu Thất và mọi người đứng phía dưới. Gầm--lần này đối phương ngã giang hai tay và chân ra như cây cột bị ngã thẳng xuống, bọt nhóc khác vì sợ mà khóc thét âm ỉ, đa số nhìn xuống quần ai cũng đã không nhìn sợ được mà ướt ra quần ngoài. Có đứa nhìn xuống thì thê mà ngất. Thiếu Thất chấn động đến nỗi không chớp mắt. Gương mặt Đùn—Đùn—Đùn—Đùn---Đùn- kia bị súng bắn nát máu ướt đầm, đáng sợ là trúng rất có mục tiêu hai con mắt thủng lỗ như khóc ra máu, hai lỗ mũi cũng chuẩn xác mà lũng tuôn máu, không biến bên trong miệng đã ăn 5 phát đạn hay không mà bị nát bầy bên trong lưỡi và cổ họng. Đã vậy, khi giết người xong một chút ấy này, hay run sợ trên đứa bé đã thú mạng về mặt đáng yêu bầu bình kia cũng chẳng buồn có, giống như một tên khát máu giết người rất nhiều lần không ngần ngại vậy, ai cũng không tin đó là 1 đứa trẻ 10 tuổi.

Vì đúng rất gần Dương Vĩ lúc đó, nên nghe được miệng Dương Vĩ lầm bầm rất nhỏ:--Xin lỗi, tôi cho phép để cậu bắn tôi nhưng sự yếu ớt của cậu làm tôi thật chán ghét.

Từ đó không còn ai dám lại gần hấn nữa, cũng chẳng ai đại đột cầm mũi súng bầy bạ chĩa vào hấn, tuy những đứa trẻ khác hay nghịch ngợm chĩa súng với nhau đùa giỡn thách thức, thì chẳng có ai hành động dã thú như Dương Vĩ hấn vậy.

Thiết Thất lúc đó đã từng thê, có chết cũng không cầm súng đứng trước mặt hấn, đó là kí ức ám ảnh khi tuổi mới lớn có thể cảm nhận được.

Thiếu Thất nhắm nghiền mắt nhớ lại từng chút ám ảnh của ngày xưa, dù bây giờ có Dương lão gia chống lưng đi nữa thoáng nhìn Dương Vĩ mặt lạnh thì cũng không thể sợ hãi, hay run rẩy.

Vừa mới thoáng trông đầu ý niệm dứt khoát cầm súng, lại bị kinh động, giật mạnh người khi nghe câu của Dương Vĩ cất lên, không thể rõ nó mang phẩm vị gì-Ta cho phép người bắn ta, Thiếu Thất!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126

Thiếu Thất một lần nguyện rửa chín đời tổ tông họ Dương, sau lại bức ép hấn lâm vào cục diện này chứ, thà giết chết hấn nhẹ nhàng đi cho phải hơn chơi trò ú tim hay không. Lăn lộn trên giang hồ chết chóc còn hơn đứng trước hai kẻ họ Dương này. Liền chiết thăm một tiếng “Khốn khiếp”

Đôi mắt lạnh lẽo thâm trầm lại không một chút đắn đo, sau khi nhìn thấy Thiếu Thất gạt cò, giây sau nhanh như chớp, Thiếu Thất chưa kịp phản ứng đã bị đôi tay kia giật mạnh lên trước, Dương Vĩ mượn tay Thiếu Thất đang cầm kéo vào ngực trái bóp cò --Đoàng—

Cơ thể vì chịu một lực gần như vậy xuyên qua người lực tâm bị hút ra sau vài bước rồi đứng vững sừng sững. Thiếu Thất ngó người kinh ngạc, cả Dương Lão gia mắt cũng co giật ,cơ thể bất động chờ đợi cũng tiếng lên.

Thiếu Thất cứng họng nhú mồm chặt:--Anh...!

Nhìn đầm đẫm về mặt Dương Vĩ thóang ngay người “ Có phải tên này vừa bị đạn xuyên qua hay không, mà quý, nhìn chẳng ra.”

Đứng là như người khác nhìn vào, Dáng vẻ cao sừng sững không chút gì vừa bị thương, chỉ có trên ngực đang tuôn máu là chứng minh điều đó. Mắt không đỏ, không đau đớn, không chau mày, không giống kẻ bị đạn bắn trúng, hần bình tĩnh trầm ổn đến đáng sợ.

Bên dưới tất cả đã bao vây tòa cao ốc hơn máy chục chiếc xe, đen cả khu đất, khiến mọi người hoảng sợ không ai dám liếc nhìn hay bén mảng tới, chỉ có đám cảnh vệ và cảnh sát tiến tới.

Phúc Hoàng vẫn đứng im, không nói chuyện, sắc lạnh ngồi trong xe chờ Dương Vĩ.

Phúc Hoàng nhớ tới tới hôm qua.

Max đã sai người đi điều tra biết được có cách cứu Nguyệt Hàm nhưng lại chậm một nước bị Dương lão gia mang đi trước. Biết chắc là âm mưu của lão, nhưng Max vẫn đưa ra chỉ thị không ai được theo, để Max một mình đi. Chạy gấp rút qua bên Hong Kong trên đường đi đều không hề chợp mắt

-Max, anh nên nghỉ ngơi, nếu không làm sau đủ tinh thần đối phó Lão Dương gia . _Phúc Hoàng nhìn về mặt trầm tĩnh, mang sự lạnh lùng khó đoán, luôn im lặng như chìm vào suy tư.

-Không cần.

Max đáp, tay nâng tách cà phê đắng lên miệng cử chỉ tao nhã bình tĩnh. Chỉ có cặp mắt kia là âm u mang chút ngấn ngợ. Có lẽ chỉ thóang qua nên Phúc Hoàng đoán thấy “ Có lẽ vì cô gái mang tên Trịnh Nguyệt Hàm chăng” nhưng suy nghĩ này lại vụt tắt lập tức. Vạn lần cũng không nên lúng sâu.

Phúc Hoàng không hiểu sao lại muốn trò chuyện:--Lão Dương gia lần này chắc chắn sẽ không đưa Huyết Thanh ra, dù anh có trao cả Sát Bang cho lão ấy, chúng ta điều biết lão ta thâm độc thế nào. Liệu lần này lão có nhượng bộ hay không.

Dương Vĩ thờ ra rất trầm ổn đều đều không pha chút lo lắng hay bất thường, chỉ nhắm nghiền mắt dựa ra sau ghế suy tư, những ngón tay thon dài to rõ từng đốt tay nhịp nhịp gõ lên thành tay ghế có phần nhảm chán đáp:-Nếu không đủ, thì lấy mạng đổi mạng. Cả Sát Bang và Nguyệt Hàm đều không mất.

Điều này liền làm Phúc hoàng có phản ngậy người ra, ý tứ trong câu nhiều nghĩa, là ý lấy mạng của Tiểu Đồn đang bị Max bắt giữ hay là..mạng của chính hắn để đổi.

Phúc Hoàng cho rằng Max sẽ không làm việc gây hại cho bản thân, vì Phúc Hoàng hiểu Max hơn ai hết, Max luôn yêu bản thân, vào sinh ra từ chỉ để cứu lấy tính mạng mình, không cấp bách cũng không để bản thân bị thương. Phúc Hoàng hiểu hần trân trọng bản thân mình là vì người đó đã ban cho hắn 1 sinh mạng mà hắn cần bảo vệ.

Nhưng anh lại quên mất rằng, Con người yêu bản thân như hắn đã bao lần liều chết bảo vệ Trịnh Nguyệt Hàm.

Nghĩa lại, Phúc Hoàng có phần sốt ruột.

Đã chấp tội, từ khi Max vào trong những người trong Sát bang kể cả anh cũng không dám rời nửa bước khỏi đây, vì an nguy của Max cũng chính là sinh mạng họ. Không có Max bọn họ sẽ chẳng khác gì những đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi. Sát Bang đã coi Max là một vị tái sinh họ.

Dù cảnh sát có đến cảnh cáo, hay muốn dẹp loạn thế nào. Những người trong sát bang cũng giữ im lặng, không गया chút động tĩnh vào. Cảnh sát Hong Kong luôn rất nghiêm minh, làm việc rất quy tắc, nhưng người Sát Bnag không giống bọn ma cô hay đâm thuê chém mướn của bang đảng Hong Kong, tóc tai nhuộm màu, hay quần áo tùy tiện xăm hổ xăm rồng đầy người. Mà thuộc hạ trên dưới luôn giữ thần thái chỉnh chu lạnh lẽo, Bộ đồ vét đen trắng thớm, cao ráo to lớn, đều được huấn luyện kỹ càng, luôn giữ sự trầm lặng chờ đợi mệnh lệnh. Khiến cho cảnh sát Hong Kong cũng không thể tùy tiện hành sự. Mà dè chừng cảnh giác.

-Bọn cảnh sát chưa đi, chẳng phải giao giấy chứng minh rồi xong sao, con bắt giải tán đám đông, bắt lên đồn là thế nào _ Lạc Tư chau mày bức bối, liếc qua đám cảnh sát máttr đậm chiều kia rồi quay snag Phúc Hoàng.

-Đây là Hong Kong, phải phải Việt Nam hay Mỹ. Dù có đang ở đâu, cảnh sát cũng sẽ hành sự như vậy. Tôi đã bảo cậu đừng kinh động đến người của Sát Bang làm bây giờ ghệt cả khu như vậy, cảnh sát không công tay là may rồi.

-Nói phét, Sát Bang mà dám công tay đem lên đồn thì bọn cảnh sát khó sống rồi. Tôi cũng không có làm gì, chỉ nói với LowRand việc này, ai ngờ cậu ta sai một đồng anh em đến. Anh xem người nhiều chuyện đầu phải tôi _ Lạc Tư bày ra bộ mặt vô tội nhúng vai.

Phúc Hoàng lắc đầu rồi muốn cảm rằm tiếp:- Bảo cậu ở Mỹ trong chừng Nguyệt Hàm, lại chạy đến đây, nếu cô ấy có chuyện gì Tôi giết cậu trước tiên. Max lần này có sức bảo vệ Nguyệt Hàm như vậy không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Thấy bộ dạng người anh em lúc thì như bà thím lải nhải nhắc nhở, lại bắt đầu chuyển sang mâu thuẫn trầm ngâm liền hắt giọng:-Anh cứ lải nhải thì như bà

thăm nội trợ, xem đi bây giờ bộ mặt như kiểu thiếu nữ đang dậy thì cái gì buồn vui lẫn lộn.

Phúc Hoàng xám mặt, định chửi-Tên đầu heo này...tôi...

Vừa định nói thì thấy ánh mắt sáng rực của Lạc Tư nhìn ở phía sau Phúc Hoàng. Anh liền quay lại.

Mọi Người cũng kịp phản ứng, như bay ra ngoài xe phóng tới.

Thân hình cao lớn dần hiện rõ, bước đi ung dung, kiêu ngạo, tất cả đều có phảng nhẹ nhõm.

Phúc Hoàng bước đến nhìn gương mặt sắc lạnh, thoáng nhìn thì không biết nhưng khi lại gần liền có phản khác lạ. Phúc Hoàng đành mặt nói:-Max, ổn chứ!

Nhìn kĩ mới thấy đôi môi mím chặt đã tái nhợt, chỉ là ngũ quan phần mang sự lãnh đạm trầm ổn.

Hắn cất giọng khan khan, mang theo chút kiềm chế:- Không gì, mau lên xe.

Dương Vĩ liếc qua đám cảnh sát ở phía xa đang quan sát, liền thu nhanh ánh nhìn rồi bước nhanh vào xe.

Vừa vào trong xe, Phúc Hoàng ngồi kế bên liền phát hiện ra máu đã uowts chảy ra từ cánh tay bị ống tay áo che giấu, có lẽ Dương Vĩ đã dùng áo khoác ngoài che lại phần vết thương nên nhìn không ra. Phúc Hoàng liền nhanh tay kéo khoác Dương Vĩ ra. Liền trừng mắt hoảng hốt, gọi lớn:-Max, anh điên sao, sao có thể..

Lạc Tư lái xe nhìn quay qua đã gạt bắn người, vô thức nhấn mạnh đạp ga tăng tốc.

Mặt Dương Vĩ bây giờ dần rõ ràng hơn, trắng tờ giấy, môi tím tái đi, mồ hôi nhanh chóng tuôn ra.

-Anh là người hay quái vật mà chịu đựng từ trên đó xuống đây vậy, còn ung dung đi ra như không có gì, nguy hiểm đến tính mạng sao không thông báo chúng tôi xong lên._Phúc Hoàng tức giận cao giọng, tay vẫn nhanh chóng kiểm tra vết thương.

Máu đỏ bầm lúc đầu còn tuôn ra ướt cả áo bây giờ lại đặc hơn. Dương Vĩ bấu đầu thở mạnh hơn, tay vô thức vì đau mà nắm chặt lồng ngực, chỉ là chẳng tỏ ra kiểu đau đớn mà rên la, về mặt góc cạnh tuần lãng cũng trở nên biến đổi nhanh chóng. Hai quai hàm nghiền chặt như chịu đựng không phát ra tiếng.

Tay cầm chiếc hộp giờ lên đưa Phúc Hoàng, giọng khan đặc nhưng vẫn có uy lực:-Khi về lập tức đưa cho bọn tiến sĩ kiểm tra thật già, nhanh chóng tiến hành cho Nguyệt Hàm, tuyệt đối phải chú ý đến sức khỏe cô ấy.

Phúc Hoàng sững sờ nhìn chiếc hộp dính bê bết máu của Dương vĩ từ trên tay, xem bộ dạng của Dương Vĩ rõ ràng sắp chết còn nghĩ đến Nguyệt Hàm, đây là điều ngoài sức tưởng tượng của anh.

Xem vết thương là ở tim, nhưng có thể chịu đựng đến bây giờ chẳng có con người bình thường nào làm được, Phúc Hoàng không kiềm chế mà mắng lớn:-Ruột cuộc anh có xem chúng tôi là anh em không, có xem Sát Bang ra gì không, cả tổ chức bảo vệ anh, anh lại không màng đến tính mạng giờ con lo cho phụ nữ. Tôi không bảo vệ phụ nữ cho anh, anh tự đi mà lo. Chết Tiệt.

Dương Vĩ nhắm nghiền mắt không đủ khả năng phản ứng sự nóng giận của Phúc Hoàng, thả lỏng người xuống niệm, trước khi nhắm mắt liền lẩm bẩm rất nhỏ:-Bảo vệ cô ấy, đó là mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tôi Cũng Sẽ Nhất Định Chạy Theo Em

Dù là chạy xuống địa ngục tôi cũng sẽ không buông em

Trên chiếc giường trắng, mùi thuốc sát khuẩn vẫn nồng đậm khiến Nguyệt Hàm khó chịu, đôi mắt cô dường như đã rất lâu không thể ngủ yên, cứ nửa đêm lại ngồi dậy chạy tới phòng đặt biệt nhìn Tống A Vinh lặng lẽ nằm yên ổn, khi thấy điện tâm đồ vẫn hoạt động lên xuống đều đặn cơ thể mới thả lỏng, yên tâm mà quay về phòng mình. Cô biết rõ bản thân mình chính là cô gái không ra gì, càng không đủ tư cách nhận tình cảm đẹp đẽ của Tống A Vinh. Một khoảng khắc nào đó cô nghĩ bản thân nếu không gặp được Dương Vĩ thì có phải bây giờ cô đang trong vòng tay ấm áp của Tống A Vinh hay không?

Ngày ngày trôi qua, tâm hồn cô dường như ngày mòn mỏi. Năm năm cô luôn cho rằng mình đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, chỉ là giờ khắc biết được sự thật về gia đình về kẻ thù thật sự mình tìm kiếm, cả hình ảnh Tống A Vinh thay cô đỡ đạn của cha mình. Cả đời cô còn cái gì có thể địa ngục hơn, còn gì cău huyết hơn nữa không.

Tối hôm nay là thứ 3 – Ngày 2 – 6 – 2015

-Đã bao nhiêu lâu rồi anh không tỉnh dậy, bác sĩ nói nếu lâu như vậy anh không tỉnh dậy, cơ hội của anh càng mong manh hơn. Tổng A Vĩnh, em không muốn mắc nợ ai, em nợ anh 1 mạng còn nợ cả tình cảm nhiều năm qua chưa trả được, anh dậy đi em muốn trả cho xong 1 lần với anh.

Cứ nhìn sự im lặng đó, đã làm có trở nên quen thuộc. Cô cứ nói anh vẫn cứ im lặng nhắm mắt.

Cô ngần ngại quay sang nhìn cuốn lịch đặt trong phòng. Đôi mi dài khẽ động. “Hôm nay là ngày sinh của hân”

Cô chợt nhớ một lần lên vào phòng riêng của hân, thật ra là tìm sắp tài liệu mà cô nhìn thấy hân bí mật giao cho Phúc Hoàng, nếu đã để cô nhìn thấy tức đang thách thức tính tò mò của cô. Không tìm được gì chỉ vô tình lúc thấy giấy chứng minh công nhân của hân, nhưng cô lại không biết có phải thật hay không vì kẻ luôn ẩn mình cẩn thận như vậy sao có thể chỉ có 1 chứng minh thật.

Chẳng may chuyện gì không nhớ, chỉ là nhớ ngày tháng năm sinh đó rõ ràng.

Đang thần thờ nghĩ, rồi lại thờ dài một hồi, trong tiếng thờ dài có đau lòng, thất vọng, tự thâm mắng rửa mình sao lại nghĩ để loại cận bã đó.

Lướt qua đôi tay gầy xương của mình mới nhận ra cơ thể mình đã dần suy yếu vô cùng. Giống như hôm nay, giúp y tá thay quần áo cho Tổng A Vĩnh thì cơ thể liền run rẩy không điều khiển được chẳng may còn làm đổ cả thao nước nóng phỏng chân, tuy không nặng nhưng cũng khiến tâm trạng cô rối loạn.

Cô giờ hai bàn tay yếu ớt lên, đôi mắt suy tư “Tại sao? Có phải không còn nhiều thời gian nữa không”

--Cạnh--

Trong khi hoang mang tự suy diễn, tiếng động nhỏ ở cánh cửa làm cô dứt ra khỏi sự miên man, giật mình quay hướng mắt sang.

-Em vẫn ở đây trông chừng cậu ta sao _Phúc Hoàng giọng điệu có chút khó chịu, anh khẽ cau mày, bước đến gần chỗ Nguyệt Hàm ngồi bên giường Tổng A Vĩnh.

Liếc qua người nằm bất động trên giường rồi nhìn sang gương mặt xanh xao của Nguyệt Hàm, tâm tình lại dịu xuống có phần dồn nén điều gì khó nói, anh nói tiếp điều không giống với ý nghĩ mình:--Em cứ như vậy, chỉ sợ khi cậu ta tỉnh lại, em cũng không còn mạng mà đoàn tụ.

Cô im lặng vài giây, môi bắt đầu khẽ run, đôi mắt sụp xuống chẳng thể nhìn thấy đáy. Giọng điệu nhàn nhạt không tự vị, lại mang ý dò hỏi-Hân bảo anh tới đưa em về à!

Phúc Hoàng chỉ nhìn thấy đôi vai gầy gò, xương cũng rõ rệt nhô lên, anh mím môi, tay bỏ vào túi quần. Dáng người cao cao đổ bóng trên bức tường di chuyển bước qua đầu giường bên kia đối diện cô.

Trong ánh đèn mờ của phòng bệnh, cảm giác Trịnh Nguyệt Hàm thật đáng thương, cô độc, sự héo mòn ngày càng tiêu tụy của cô khiến lòng anh mang một vị đắng chần trên cổ họng. Bất chợt lại nghĩ đến người anh em của mình cũng cô đơn, lạnh lẽo như Tổng A Vĩnh vật lộn với giờ khắc sinh tử chỉ là Tổng A Vĩnh may mắn hơn còn có người anh ta yêu thương bầu bạn hết lòng ở bên cạnh chăm sóc, nguyện vì anh ta mà suy tâm hao khí. Nghĩ lại thật sự là bị kịch. Anh thở ngày càng nặng nề.

-Đến lúc em phải quay về rồi!.

Cô bất chợt bật cười, nụ cười rõ sự chán ghét, đôi mắt tuy không còn long lanh như trước mà thay vào ngọn lửa oán hận:- Nói với hân, vĩnh viễn em cũng không muốn thấy mặt hân, có chết cũng không quay về.

-Em nhất định phải về, không phải mệnh lệnh của Max mà là sự yêu cầu của anh

Nguyệt Hàm bất ngờ nhướn mắt nhìn Phúc Hoàng, đôi mắt phượng kiên định, sự dứt khoát của anh làm ý chí Nguyệt Hàm thật lụi.

Cô lại bắt đầy ngây người, không phải Max sai phúc Hoàng đến, lâu như vậy hân chẳng lẽ không biết cô ở đây, loại thích độc bá như hân lại không thể không nắm rõ cô đang ở đâu? Làm gì?. Chẳng lẽ, hân lại bày ra mưu kế gì, để yên cho cô lại chẳng biết sau đó hại cô thâm hơn chẳng.

T/g “ Bị lừa gạt nhiều quá nên bà này cứ suy bụng ta ra bụng người, lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử không thôi... chỉ là... người kia mới thật sự là tiểu nhân thì phải. ^^)”

-Anh...có phải xảy ra chuyện gì?

Cô nhìn anh nghi ngờ, đảo mắt nhìn Phúc Hoàng như muốn biết anh có chuyện gì không.

-Không, nhưng anh yêu cầu em quay về ngay, vì sức khỏe của em, cũng là lần đầu tiên anh muốn ép buộc em.

Cô lại sững sờ giây lát, trông Phúc Hoàng rõ ràng như có chuyện, xưa nay anh chưa lạnh lùng yêu cầu cô phải làm gì, luôn nuông chiều theo ý cô:--Có phải sức khỏe của em...KHÔNG SAO...em biết mình thế nào, anh không cần lo lắng.

Cô nhìn ánh kiên quyết khẳng định muốn anh tin tưởng, cũng tự nghĩ Phúc Hoàng hiểu rõ tình hình cơ thể mình đã thay đổi.

-Em đã 23 tuổi rồi, Trịnh Nguyệt Hàm anh không muốn phải đỡ dành sự ngang bướng trẻ con của em mãi. Em hiểu chứ.

Càng lúc cô càng thấy lo lắng, hôm nay Phúc Hoàng đến vô cùng kì lạ, tính cách anh không như vậy, hay là anh vẫn giận vì lần trước cô bỏ trốn xem mắt mạng. Nguyệt Hàm cup mắt nhìn xuống gương mặt Tổng A Vinh tuần tú gầy xanh.

-Em không ngang bướng, nơi đó toàn những bí mật lừa dối, chẳng có gì để em đáng tin, ngay cả anh. Chỉ có ở đây người này mới khiến em an tâm, nếu có thật sự chết đi, em nguyện ở cùng người đàn ông này.

Phúc Hoàng tối sầm mắt, có lẽ vì lời nói của cô khiến ánh bức xúc, anh lại cố dồn nén tâm tư mình, nhớ lại câu cuối cùng khi Max dùng hơi thở ít ỏi sau khi nhắm mắt lại “Bảo vệ cô ấy, đó là mệnh lệnh”. Anh lại thăm rủa người anh em mình “Từ trước đến nay cậu là kẻ ngốc”.

Biết rõ Nguyệt Hàm thích mềm không thích cứng. Phúc Hoàng dịu giọng ôn tồn:-Em đừng cố chấp nữa, anh không hù dọa em, em đã muốn chết cùng Tổng A Vinh như vậy cũng không thể can, nhưng cậu ta vốn dĩ có cơ hội tỉnh lại, em đừng vì sự cố chấp của mình mà khiến Max nổi giận, em biết rõ nếu Max biết được em ở đây, chẳng may cơ hội sống lại của Tổng A Vinh cũng không có. Ngay cả anh cũng không khuyên được Max, em chỉ là đang lấy trúng chọi đá, nghe anh quay về đi, là anh muốn giúp em.

Nguyệt Hàm nghe Phúc Hoàng nói xong tinh thần lại có phần sáng suốt, cô biết lời Phúc Hoàng nói không sai, cô không thể vì sự ích kỉ của mình khiến Tổng A Vinh rơi vào nguy hiểm thêm nữa, anh ấy vẫn còn có cơ hội tỉnh dậy.

-Được rồi, bây giờ em theo anh về, nhưng anh phải hứa, cho người chăm sóc A Vinh thật tốt, mỗi ngày điều báo tình hình anh ấy với em, 1 tuần đưa em gặp anh ấy 1 lần.

Tâm tư Phúc Hoàng vô cùng phức tạp, anh im lặng chỉ gật đầu, cũng chẳng nói thêm lời nào nữa.

Sau khi Nguyệt Hàm lưu luyến rời đi, Phúc Hoàng đưa cô về biệt thự nghỉ ngơi, rồi lái xe đi.

--Tít—Tít—Tít—

Tiếng đo nhịp tim lại lần nữa vang lên đều đặn, chỉ là ở 1 căn phòng khác.

Trên giường bệnh căn phòng rộng lớn vốn dĩ không phải dành cho bệnh nhân bình thường có thể dùng. Chiếc giường cũng hiện đại, lại êm ái rất nhiều. Bởi vì kẻ nằm đó yên lặng lại kẻ không phải nhận vật tâm thường.

Cơ thể to lớn, cả dáng người khí chất bây giờ lại mất đi phần ngạo mạn. Rõ ràng chỉ có nét lạnh lùng với đôi chân mày rậm đen vẫn chân thật.

Đôi môi mỏng hay căng đỏ như con gái cả chiếc mũi cao ngạo ngễ bây giờ bớt đi sự sinh động.

Có một người nữa, đang im lặng mở máy tinh dầu mùi hoa nhài thanh đượm, khiến căng phòng bớt đi sự lạnh lẽo.

-Cậu thích nhất ngửi mùi nhài đúng không, thật không hiểu nổi kẻ khô khan như cậu trước nay không có chút khứu giác nào lại bắt đầu thích mùi hoa nhài này nhỉ. Nếu bác quản gia nhà cậu hôm qua không nhờ tôi đem thứ này cho cậu tôi cũng chẳng biết 5 năm qua cậu bị nghiện tới nào cũng phải ngửi mùi hương này mới ngủ được.

Phúc Hoàng nhìn thấy hơi khói trong máy xông phả ra, đúng là mùi hương làm con người ta thanh lọc hơn, nhẹ nhàng hơn, lúc này trong đầu anh hiện ra về mặt của của Nguyệt Hàm, cơ thể Nguyệt Hàm luôn tỏa ra mùi hương hoa nhài dịu nhẹ thể này, anh cũng bật cười nhận ra anh em mình đúng là kẻ có tâm lý bất thường. Nhìn người đàn ông bá đạo tàn khốc mọi khi lại lạnh lùng yên lặng trên chiếc giường trắng lớn này, khiến Phúc Hoàng không quen mắt. cũng rất lâu rồi chưa gặp lại hình ảnh nhìn Dương Vĩ lặng im nằm như thế, anh cứ tưởng sẽ không bao giờ thấy con người này phải đồ ngã từ nhiều năm trước rồi chứ.

-Cậu thể nào ngửi thấy mùi hương cậu thích có phải dễ chịu hơn rồi không, chỉ tiếc là mùi hương quen này cũng chưa đủ. Nếu cô ấy ở bên cạnh cậu lúc này chắc chắn về mặt cậu không khó chịu như vậy rồi. Đáng tiếc chỉ có người bạn này nhớ đến cậu.

-Tôi thật sự đã nổi giận, nếu cậu không kêu tôi phải chăm sóc cô ấy, nhất định tôi sẽ phát điên lên mắng cô ấy rồi nhốt vào đây chung với cậu. Cậu vì Nguyệt Hàm đã làm nhiều chuyện như vậy, ngay cả tôi cũng không biết. Thời gian cậu mất tích, vì muốn giúp cậu quản lý địa vị chờ cậu quay về tôi lại vô tình biết một số chuyện cậu làm.

-Tôi tìm thấy số băng gạt máu đã khô cách vài tháng, thuốc giảm đau cũng mấy lọ dùng hết, tôi biết từ sau khi cậu lên đứng đầu Sát Bang những việc động chân tay cậu đều không phải xử lí. Tại sao trong phòng lại có nhiều dụng cụ trị thương như vậy, cậu đừng nói đột nhiên có lòng tốt giúp con chó qua đường bị thương nhé. Tôi không tin kẻ máu lạnh như cậu thương động vật như vậy.

Vẫn là sự im lặng chán chường không trả lời Phúc Hoàng, anh ngược lại càng muốn nói hơn dù chẳng biết người kia có cần nghe hay không, Phúc Hoàng ngồi xuống bên cạnh, lại nhìn Max thật lâu.

--...À ,còn cả thuốc mỡ tan máu bầm, thuốc trị sẹo cậu đừng nói cậu quan tâm cơ thể mình đến như vậy, tôi lại càng không tin.

-Ban ngày cậu làm đại ma đầu, ban đêm lại đi làm thư sinh si tình. Thật sự ấu trĩ hết cỡ Dương Vĩ à! Nói xem cậu âm thầm như vậy còn đồ luôn tính

mạng, ngang nhiên bao nhiêu năm ra mặt đối đầu với Dương lão gia, cậu phá vỡ luôn kế hoạch suy tính 13 năm khó khăn của mình. Vì cái gì?

Phúc Hoàng thờ ơ ra, nhẹ lắc đầu-Trịnh Nguyệt Hàm không biết, càng không để tâm cậu làm được bao nhiêu thứ. Cậu không tỉnh lại thì nằm đây cho ai xem, cô ấy có thể vì người đàn ông khác nguyện chết cùng 1 nơi, ngày ngày ở bên cạnh Tống A Vĩnh chăm sóc. Còn cậu, xem đi ngày sinh cậu cũng không ai quan tâm, không chừng đến ngày giỗ cũng chỉ có tôi đến thăm.

Đôi mắt Phúc Hoàng ngày càng đỏ, giọng nói hơi khàn, lòng ngừng đập phồng phồng đè nén cảm xúc kích động.

Phúc Hoàng hiểu người lạnh lùng, ngạo mạn như Max xưa nay thấy phụ nữ vây quanh thì nhiều, chỉ một chút kinh nghiệm tình cảm cũng không có. Thỉnh thoảng ra ngoài giải quyết nhu cầu đàn ông, đàn ông với nhau Phúc Hoàng hiểu rõ loại đàn ông như Max có thể trạng thế nào, vậy mà có 1 thời gian hắn ta lại không 1 tin tức nào dính dáng đến phụ nữ, cũng là biết hắn tự kiểm chế bản thân mãnh liệt ra sao.

-Tôi thật không tin người luôn cuồng sự chiếm giữ như cậu lại để người phụ nữ của mình ở bên cạnh người khác. Cậu thật sự không tỉnh thì tôi sẽ không bảo vệ cô ấy.

Cũng mệt mỏi với sự tự nguyện của mình, Phúc Hoàng đứng lên, dự quay đi, nhưng chừng chừ trầm giọng- Tôi không bảo vệ được, chỉ có Max lão đại của Sát Bang mới đủ khả năng bảo vệ Trịnh Nguyệt Hàm. Ngồi dậy mà bảo vệ người cậu đi.

Im lặng 1 chút, bóng đen trải dài trên tường chuyển động mất dần, trước khi đóng cửa, Phúc Hoàng lại vội nói câu cuối:-HÔM NAY LÀ SINH NHẬT CẬU, NHƯNG TÔI SẼ KHÔNG CHÚC PHÁI ĐỂ DANH NĂM SAU NÓI VỚI CẬU THÌ HAY HƠN.

Chiều ngày hôm sau.

-Lại bắt tôi, đây là đâu, Max lại sai mấy anh đưa tôi đi đâu_ Tỉnh dậy đau đầu thét lên tuy căn phòng không một ai.

Cô biết bọn họ đang ở ngoài.

-Em đừng la lối nữa, đây là Hong Kong_ Phúc Hoàng bước vào, ngồi xuống ghế điềm nhiên ngăn mặt nhìn cô.

Nguyệt Hàm ngây người, miệng lắp bắp- Cái gì?, Hong Kong.

-Không được, A Vĩnh còn..

NGUYỆT HÀM_ Phúc Hoàng bất ngờ nạt lớn.

Khiến cô giựt mình im lặng, chăm chú nhìn anh, sự nóng giận trong đôi mắt anh lần đầu cô nhìn thấy dường như chẳng còn là Phúc Hoàng ấm áp dịu dàng với cô.

Cô bất giác gọi tên anh :-Phúc Hoàng, anh làm sao..

-Nếu tôi nói giữ Tống A Vĩnh và Max chết thì em sẽ quan tâm ai hơn hả?

Anh lấy lại giọng đều, bình thản nói, nhưng lại thấy câu hỏi vô cùng nặng nề.

Nguyệt Hàm nhắm mắt hít 1 hơi, cô lại phục hồi sự lãnh đạm- Rõ ràng khi anh hỏi, anh đã biết rõ câu trả lời của em.

Dứt câu cô và Phúc Hoàng nhìn nhau, cô chậm chậm nhìn lên ánh mắt của Phúc Hoàng, cô không rõ nó pha lẫn cảm xúc gì, chỉ biết anh không còn là Phúc Hoàng cô biết.

Phúc Hoàng im lặng thật lâu, giống như đã đi hết một vòng thời gian.

Trông con mắt cô kiên định, mạnh mẽ, lòng Phúc Hoàng chùn xuống, anh nhột nhạt phát ra chữ:-E vĩnh viễn chỉ biết Tống A Vĩnh.

Cô im lặng không phủ nhận, cuối mặt xuống cười nhạt không đáp lại Phúc Hoàng mà hỏi vấn đề khác:-Hắn có ở đây không?

Người cô hỏi dĩ nhiên là Dương Vĩ, cô cho rằng hắn ở đâu đây quan sát cô, giống như trước cô luôn trong tầm kiểm soát của hắn vậy.

Phúc Hoàng khẽ run người, anh không đáp câu cô, chỉ buồn bực nói gọn:-Thay đồ đi, sẽ ra ngoài.

Ngồi trên xe, không khí im lặng đến ngột thở, không ai nói với ai, Lạc Tư, Phúc Hoàng, còn có cả LowRand. Giống như ai cũng dìm về tâm tư. Cô bất giác buột miệng nói:-Bố ai chết sao mà mấy anh bày bộ mặt giống đưa tang vậy hả.

Tự nhiên cô cảm thấy sau câu nói đùa này lại vô cùng đáng sợ, giống như điều đó là sự thật vậy, không khí càng căng thẳng hơn. Cô lại hiện ra câu hỏi khác, “tại sao tên đó không xuất hiện?”

Cô lại muốn châm biếm một chút liền nói-Hắn ta đâu, không lẽ lại bày ra trò gì mới nữa à!

Trả lời cô là một sự im lặng.

Cô không ngưng lại mà tiếp tục như quan sát tỉ mỉ chiếc xe:---...hay hẳn ở đâu đó quan sát rồi bất thành linh xuất hiện, rồi đùn 1 cái game over.

Cô giờ tay nhô miệng cười kinh làm ra bộ dạng châm chọc.

-Đủ rồi, yên lặng đi Nguyệt Hàm_ Phúc Hoàng giọng không mặn cũng không nhạt cất lên đều đều.

Điều gì khiến họ bất thường đến như vậy. Cô chau mày muốn biết sự thật, nhưng chắc chắn sẽ chẳng ai mở miệng nói gì, cả Lạc Tư hay ba hoa cũng yên lặng lái xe không quan tâm đến cô.

Cô cũng không biết thì ra từ khi gặp bọn họ, dù tức giận, kinh miệt, chế giễu cô cũng đều hỏi họ “ Hẳn ta đang ở đâu” cô vô thức hỏi nhưng cũng chẳng ai giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

Tự nhiên trầm ngâm trên xe cho đến lúc họ dẫn cô vào phòng thí nghiệm.

Cả ba người đứng đó đưa cô vào, nhìn các thiết bị tiên tiến được chuyển từ Mỹ đến, căn phòng nghe sắc mùi sắt trùng quen thuộc, cảm giác lãnh lẽo khiến cô lạnh sống lưng.

Phúc Hoàng điềm đạm nói-Không sao, có bọn anh ở đây giúp em, họ nói nhanh thôi có thể giải phóng hết chất độc trong người em.

Cô bị ngược lên trên đầu rất nhiều sợ hãi, đến nỗi cô không đếm hết, ánh đèn vàng chói chiếu vào cơ thể cô. Cô đảo mắt nhìn quanh, không biết đã ngược nhìn bao nhiêu lần đám người đàn ông ở bên ngoài, cô đang tìm hân. Có lẽ là vậy.

Bất chợt một ý nghĩ thôi thúc cô muốn nói.

-Dương Vĩ, hẳn ra xảy ra chuyện gì phải không?

Câu nói của cô tuy chẳng có chút hiện ra cảm xúc gì, lại khiến cả 3 người chấn động cơ mặt căng cứng ra.

Họ chưa kịp nói hay khuyên nhủ cô yên tâm, thì cô đã nói trước làm họ.

Khóe môi cười nhạt, có chút bồn chột lại vô cùng sắc lạnh, nhất là ánh mắt cô nhìn cả ba người-Không sao, các anh không nói tôi cũng đoán ra. Cho dù, hẳn ta có chuyện gì thì cũng không làm khó được hẳn. Tôi chỉ mong- hẳn ta- thật- sự- chết- thật.

Từ chữ một phát ra như rít ở khe răng, âm vực khiến người nghe lạnh run, nghe qua vô cùng ai oán.

Victor Hugo từng nói một câu rất hay “Khi một người phụ nữ đang nói, hãy nghe điều nàng nói qua đôi mắt của nàng.” Có lẽ câu này khiến ba người đàn ông chết đứng một chỗ kia đang thực thi bằng cách chăm chú hút vào trong cặp mắt to tròn mang đầy sự cay nghiệt . Ánh mắt cô hiện lên một sự chán thực đến mức họ không thể chối bỏ câu nói phát ra đó là giả tạo.

Lạc Tư thờ ơ mạnh như một sự kiểm chế đến tột độ, nghiêng răng găm lên-Mẹ kiếp! Cô giỏi nhất là chọc điên người khác hay sao?

LowRand quan sát một cách bình tĩnh, cũng không nhận ra trên vẻ mặt tuấn mĩ ra cảm xúc gì, anh thâm trầm bước lại gần Nguyệt Hàm hơn, đột nhiên khụy một chân xuống tay vô thức đặt lên gối còn lại, néch môi ngược nhìn khuôn mặt động lòng người kia lại lạnh lẽo chua ngoa.

Nhìn ra ý cười khó nắm bắt của LowRand, Nguyệt Hàm nghi hoặc mang chút khó chịu hỏi-Anh cười cái gì?. Anh cũng cho là tôi rất tàn nhẫn à.

-Không_ Giọng nói nhẹ hẫng phát ra, đôi mắt sâu thâm thúy, ánh lên màu xanh ngọc bích như lại khiến khuôn mặt Nguyệt Hàm như sắp đốt cháy. Cô bị anh ta nhìn đến ngưng ngừng quay đi.

Bất chợt giọng nói kia vang lên bên tai cô rõ ràng, khiến cô bất giác run lên.

-Tôi muốn hỏi em: Tại sao em muốn trả thù! Vì mục đích nào mà em nhất quyết theo đuổi nó? Em nghĩ rằng em sẽ làm kẻ thù tổn thương sao? Tôi cho em biết nhé người phải chịu nỗi đau đớn nhất của sự trả thù chính là bản thân em. Đừng nói là em không nhận ra.

-Thưa ngài, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. _Một người đàn ông bận áo blouse trắng khoác bên ngoài bên trong là chiếc áo sơ mi xanh trong rất đậm. Hạ người hơi thấp giọng cung kính với LowRand.

Sự lạnh lẽo trong đôi mắt xanh của LowRand khiến tim cô nhức nhối khó chịu. Miệng cũng chẳng mở ra được lời nào.

-Được rồi, đưa cô ấy vào trong chuẩn bị đi._LowRand Gật đầu, nghiêng mặt ra lệnh.

-Khoan đã, các người muốn làm gì?

Lạc Tư trầm giọng:- Khi đột, chúng tôi đã tìm ra Huyết Thanh chống lại độc tố T trong người cô. Lần này, cô phải mạnh mẽ vượt qua.

Nguyệt Hàm cứng người, neho mắt khó hiểu:- Huyết Thanh chống lại độc tố T? Làm sao có thể tìm ra được, có phải Max...

-Không, em không cần biết nhiều, chỉ cần em tin tưởng chúng tôi đang giúp em-Phúc Hoàng nghiêm giọng:---Em mau chóng vào trong với họ đi.

Lập tức có hai người bận áo trắng đi tới nắm hai tay cô đi, nhưng cô lại kéo dừng lại:--Em muốn biết có bao nhiêu % cơ hội? Còn nữa, Max hẳn ta đã làm gì, nhất định Huyết Thanh có liên quan đến Max, đúng chứ?

LowRand thờ dãi:- 50/50 đây là cơ hội cuối cùng cho em.

LowRand vừa định nói cho cô biết điều gì thì bị Phúc Hoàng cản lại.

-Nếu em muốn nhìn thấy Tống A Vĩnh yên ổn và tìm ra sự thật năm đó về gia đình em thì em không nên do dự nữa_Phúc Hoàng nhìn cô đôi mắt rất chân thật, chỉ sợ cô sẽ không tin tưởng mình.

Có hít lấy 1 hơi thật mạnh, Phúc Hoàng nói đúng nếu cô buông tay an bài cho số phận liệu sự thật cái chết năm đó vĩnh viễn cũng không thể rõ ràng, cả sự trong sạch của cha cô chưa được sáng tỏ. Được, cô có can đảm chết, sao không có dũng khí đối mặt, chính cô cũng biết rõ cơ thể không còn nhiều thời gian nữa.

Ngước mắt lên trên chiếc lồng kính lớn xung quanh bao phủ thiết bị trợ tim, những máy quang sát chụp rất phần nhỏ nhất trong cơ thể người. Dây điện nhiều đến nhìn hoa cả mắt.

Cô cuối cùng cũng khuất phục mặc cho hai người kia dẫn cô đi.

-Tiến Sĩ Mault, nhanh chóng giúp cô ấy, nhất định phải thành công_Đôi mắt phượng lạnh lẽo, lời nói sắc bén Phúc Hoàng chắc nịch nhìn đội ngũ tiền sĩ danh tiếng giống như một sự đe dọa.

10 người nhanh chóng nghiêm túc bước vào công việc. Lộ Huyết Thanh được đem ra. Cả khu nghiên cứu lúc này trở nên nghẹt thở đầy căng thẳng.

Nguyệt Hàm được thay mảnh vải trắng chủ yếu che phần trên và phần sau lưng hoàn toàn không được mặc đồ lót trong. Họ đặt cô vào chiếc lồng kính trắng từ đây cô vẫn nhìn rõ ràng bên ngoài, xung quanh chiếc ống kính lớn được truyền các sợi dây ghim vào người cô. Khắp cơ thể Nguyệt Hàm cứ như bị một con bạch tuột lớn bao lấy.

Đôi mắt cô dần nhắm lại. Tiếng ---Tít—Tít vang lên rõ ràng không gian yên tĩnh vô cùng nhịp điệu.

Cơ thể cô được theo dõi qua chiếc máy tính được chụp và phân tích từng bộ phận.

Phúc Hoàng và mọi người bên dưới 1 giây cũng không rời mắt.

Sau khi Huyết Thanh chuẩn bị đưa vào ống truyền một việc bất ngờ đã xảy ra.

---Đùn—Xoảng---

Đột kích

Tiếng súng đồng thời vỡ cùng lúc với tiếng kính. Không biết từ bao giờ bọn người mặc áo đen bịch mặt xông vào bao vây.

Vì lo cho Nguyệt Hàm bọn người Phúc Hoàng lo là cảnh giác sẽ bị tấn công. Bây giờ có phần vô cũng bất ngờ.

-Phúc Hoàng gọi người tới, cậu lên đó đó bảo vệ bọn họ, Tôi và Lạc Tư ở đây ngăn cản._LowRand rút nhanh súng một cách tốc độ từ sau lưng giờ lên.

Không đợi Phúc Hoàng lên tiếng. LowRand lao ra bắn vào trán 1 tên áo đen tập kích.

--Đùn--Xoảng--

---Phịch—Phịch---

-Bọn họ càng ngày càng đông, làm sau đây không có Max ở đây_Lạc Tư tay không ngừng đâm đá, núp một bên chờ cơ hội bắn địch miệng lầm bầm nsoiw với LowRand phía sau lưng.

Tiếng súng rất lớn, nhưng Nguyệt Hàm bên trong lại không nghe được vì cách âm của cái ống làm bằng kính này rất hiện đại.

Một người 10 tiến sĩ bị 1 tên áo đen bắn khi vừa hoảng loạn đưa Huyết Thanh vào ống.

---Đùn---

--AA—Ông tiến sĩ bị bắn vào cách tay đang cầm ống tiêm bom Huyết Thanh cho Nguyệt Hàm được 1 phần liền đau đớn buông tay ra.

--Tít---Tít---

Tuy tình hình hỗn loạn, nhưng những người đang làm công việc kiểm tra máy móc thiết bị vẫn giữ tin thần rất cao, 1 chút cũng không phân tâm vì đây là tin thần trách nhiệm của họ.

Một người trong số đang ngồi tên màn hình kiểm tra cơ thể miễn dịch, trán đổ đầy mồ hôi, giọng cao gấp rúp nhìn vòng tròn giây đag quay lùi dần.:_Mau tiêm nhanh. Chỉ có 3 phút.

-Nhịp tim hiện dưới 50 giây/ phút.

-Sóng não Beta tần số 20Hz, Sóng não Theta có tần số 5 Hz, tần số hiện tại....

Các âm thanh kiểm tra điều đặn phát ra.

Tiếng súng vẫn liên tục ngày càng kịch liệt.

Phúc Hoàng chạy thực mạng còn vừa đánh bọn cản đường. Lòng không ngừng cầu mong Nguyệt Hàm sẽ không bị ảnh hưởng.

Ống kim tiêm Huyết Thanh rơi ra. Bọn Tiến sĩ vừa bị mất 1 một người, ai cũng điều không thể rời khỏi vị trí.

--Xoảng—Xoảng---

Càng không may hơn là 5 tên áo đen hun hấn cơ thể thì lực lưỡng xông từ bên trong cánh cửa của thang máy tự động, chúng đi từ sân thượng xuống. Chính xác hơn là bọn họ đổ trực thẳng ở sân thượng. Kế hoạch tấn công này hoàn toàn rất hoàn mỹ.

-Khốn kiếp, bọn người này dám xông vào nơi Sát Bang chắc chán sống rồi_Lạc Tư nổi nóng nã đạn liên tục vào mấy tên xông tới.

Đám người xông tới nắm cổ áo tên tiến sĩ gần nhất đo điện não đồ. Một phát bắn chết.

Một tên phóng tới định phá ống kính.

----Phụt

---Bóp

---Hự

Một bàn tay nhanh đến nhìn không rõ nắm lấy cánh tay tên áo đen bẻ ngược, tên đó kịp phản kích đá lùi thì người kia nhanh hơn chỉ vài động tác dứt khoát---Phụt---RẮC—Cổ tên áo đen đã bị bẻ nằm lẩn ra đất.

Phúc Hoàng vừa đứng lúc chạy tới đánh chết tên thứ 4 muốn tấn công. Anh liền không ngừng kinh ngạc, mắt mở lớn, người đứng sững sờ môi mấp máy:-
--Max, tại sao?

Người vừa kịp ngăn cản tên áo đen tấn công trụ kính chính là Max. Thân hình cao lớn, khí chất vẫn không hề suy giảm, đôi mắt như chim ưng khát máu mãnh liệt, như thể bóp nát kẻ nào đến gần ngay lập tức.

Hắn mặc chiếc áo khoác đen đến đầu gối, bên trong vẫn là chiếc áo bệnh nhân chưa kịp thay cho thấy hắn đã vội vã đến đây.

Vừa tỉnh lại, vì bên trong không 1 ai hẳn gương mặt chậm chậm cảm theo ống truyền đẩy ra cửa nào ngờ nghe được tên cận vệ nói chuyện điện thoại với Phúc Hoàng, nói phòng nghiên cứu Sát Bang xảy ra chuyện,hắn liền suy đoán ra lập tức liều mạng rút ống kim, mặc kệ vết thương trên ngực đến đây.

Max không phản ứng trước sự kinh ngạc của Phúc Hoàng, không bận tâm nhiều. Đôi mắt chuyển qua cơ thể đứng bất động bên trong của Nguyệt hàm

Không kịp để hắn lưu luyến ngắm nhìn một tiếng lớn làm hắn chú ý.

---HUYẾT THANH....BOM VÀO ĐI THỜI GIAN CHỈ CÒN 5 GIÂY._ Tiến sĩ Mault hét lớn, người nóng ran nhìn tên áo đen phía sau đang chạy tới.

Phúc Hoàng vừa kịp chặn lại tên đó thì đã không kịp. Đúng là tình huống máu chó nào cũng có thể xảy ra. Tên còn lại vừa thấy Max nhanh cảm lấy Huyết Thanh Bom vào đường ống dẫn đến cơ thể Nguyệt Hàm thì tên đó bắn tới nhưng ---Cách—Cách—đạn không còn.

Cơ thể Max cũng nóng như thiêu đốt Huyết Thanh vừa được tiêm vào, sao lưng biết rõ có đánh lên nhưng Max nhất quyết không buông ống tiêm cho tới cùng.

Bóp-----Hự----

--Phụt--

Màn hình máy tính vừa bị tên áo đen lực lưỡng nắm giựt lên đập mạnh vào lưng Max những mảnh kính vỡ tung ra, chịu một lực mạnh cả vết thương trên ngực chưa lành mà xuất huyết. Cho đến lúc, Huyết Thanh được truyền hết, Max quên cả những mảnh vỡ ghim trên lưng mà chỉ có sự an tâm, hài lòng nhìn ống được truyền đến Nguyệt Hàm.

Chính giờ khắc này, Trịnh Nguyệt Hàm bật mở mắt ra như 1 phản xạ có điều kiện, trước mắt cô là một gương mặt chưa nhìn kĩ đã bị một màn máu tươi bắn ướt mặt kính ngoài.

Trong đôi mắt cô lúc này ghi thật rõ ràng khuôn mặt mang vẻ đẹp tuyệt hảo nhất thế gian, tuy sắc thái trắng bệch miệng đầy máu nhưng không thể che giấu được ánh mắt đông đầy thứ cảm xúc yêu thương rất mãnh liệt, có mạnh mẽ, có kiên định, có mất mát, đau thương, còn cả sự yên tâm che chở. Cô tin rằng đôi mắt như ngọn lửa thiêu đốt cả thế giới này vĩnh viễn sẽ ám ảnh cô cho tới khi cô chết đi.

Trên ngực trái của Max lập tức bung chỉ mà ứa ra vết loang đỏ thẫm, hắn không cảm nhận được sự đau đớn chỉ hiện lên gương mặt quý dữ, đôi mắt sụp xuống tối sầm, tay lau qua vết máu trên miệng. Thân hình cứng rồi quay lại nhìn tên áo đen ngay người nhìn Max tay vẫn đang cầm màn hình bị vỡ.

Tay tên áo đen vừa ý thức nên làm gì tiếp theo, thì bị ánh mắt khát máu cơ thể đầy máu nhưng vẫn giữ thần thái bất diệt. Thân người cũng ớn lạnh không tiến lên nổi.

Max gầm lớn, nghiêng răng, tay đưa ra sau rút mảnh thủy tinh lớn găm vào vai trái ra. Một tay giữ lấy cái màn hình trên tay tên áo đen, tay còn lại cầm mảnh thủy tinh còn dính máu đâm mạnh mũi nhọn thủy tinh vào thái dương tên áo đen.---Phập---phụt-- Máu bắn tủa ra vào mặt Max, hơi thở lạnh lẽo, sự tàn khốc 1 chút cũng không giảm. Chưa dừng lại ở đó, đôi mắt trên áo đen trợn ngược vì bàng hoàng kinh hãi, đồ ngã, buông lỏng màn hình vỡ, tên đó ngã xuống thì Max lại kéo lên ---Phập—Phập---Phập---

Một nhát rồi thêm 1 nhát, mỗi một nhát đâm là mỗi lần độ sâu được ghim rất mạnh bạo. Máu không ngừng bắn ra ướt hết cả người tên áo đen cho đến khi đầu hắn nát thũng một bên không còn rõ khuôn mặt nữa.

Những người yên lặng chứng kiến dường như sợ đến ngất xỉu. Bọn tiến sĩ, sợ đến không thở nổi mùi máu tanh mà nằm lăn ra.

-Max, đủ rồi! Phúc Hoàng nhanh tay nắm lại ngăn cản sự điên cuồng của Max.

Phúc Hoàng đảo mắt qua, Trụ kính bị mở ra người bên trong cũng biến mất, hoảng hốt thét:--Đứng lại.

Tên áo đen duy nhất còn sống liều mạng tìm cơ hội lúc Max mất đi lí trí mở trụ kính ôm Nguyệt Hàm bỏ chạy.

Phúc Hoàng vừa phát hiện ra, Max đã quay người lại chạy đuổi theo. Phúc Hoàng cũng nhanh chóng chạy theo.

Tên áo đen trên cánh cò có xăm hình thù rất kì lạ, trong mơ màng Nguyệt Hàm nhìn thấy rất quen thuộc dường như đã gặp ở đâu rồi. (Quay lại Chap 39 Sự uy hiếp ngu xuẩn-Hình xăm Nguyệt Hàm từng chú ý)

Max mỗi ngày càng tái đi, dường như hắn không còn cảm nhận rõ cơ thể, chỉ biết phóng như bay theo. Hai cánh tay và lồng ngực không ngừng tuôn máu.

Phúc Hoàng dõi theo :-Max anh ở đây đi, cơ thể anh đang bị mất máu.

Mặc kệ lời nói của Phúc Hoàng Max như kẻ điên lao tới nắm lấy áo tên áo đen lại rạch mạnh—Xoẹt---Áo trên lưng bị xé ra một mảnh lộ hình xăm rõ ràng, Max và Phúc Hoàng cũng kịp nhận ra điều gì.

Max rút ra từng chữ , lòng trắng đỏ máu:- Dương - Đồng – Khắc (Dương lão gia)

Tên áo đen giật mình, sợ điên người, trên tay vẫn bế lấy Nguyệt Hàm lùi dần.

Max nhìn qua cánh tay vị bị tên áo đen lúc giựt mạnh kim trên người ra mà chảy máu. Tiếng thở mạnh như muốn ngộp chết đối phương. Max bước dần lại giống như con sói trình mồi.

-Ta cho người cơ hội buông người phụ nữ kia xuống, chết cũng dễ dàng hơn

Âm thanh quý dị phát ra như sự định đoạt:--Nếu cô ta bị thêm 1 vết xước nào, chắc chắn người sẽ chết khó coi hơn tên lúc này.

Tên áo đen dù được huấn luyện sự sắc thép không sợ chết, nhưng đối diện với một kẻ tàn độc khốc liệt như vậy, ý chí cũng bị chà nát. Trên tay run run nhớ lại cảnh tên đồng bọn lúc này bị hắn ta giết đến ám ảnh cả đời cũng chưa từng thấy kẻ giết người nào tàn bạo máu lạnh hơn hắn.

Dường như tên áo đen có ý định buông xuống.Đột ngột tiếng động có người tới phát ra, làm người ta mất cảnh giác.

--Max, cảnh sát gần tới._Lạc Tư hót hầy chạy tới thông báo.

Tên áo đen chụp lấy cơ hội, suy cho cùng sớm muộn cũng bị tên ma quỷ kia giết, nhiệm vụ bắt người phụ nữ của hắn về cho chủ nhân tuy không hoàn thành nhưng khiến hắn mất đi người phụ nữ của mình chẳng phải lời rồi sao.

--Phịch—hự---Rầm—Xoảng.

Tên áo đen nhanh chân vừa nghĩ xong chạy lại gần cửa kiếng quảng mạnh cơ thể Nguyệt Hàm xuống dưới.

Max vì đứng cách xa không kịp phản ứng sự đột ngột của tên áo đen mà bất ngờ, chạy nhanh tới muốn bắt lấy. Đôi tay bao nhiêu lần điều có thể cứu lấy cơ thể nhỏ bé của Nguyệt Hàm, nhưng lần này vì vết thương trên cơ thể tốc độ chạy và sức lực cạn kiệt đã không đủ nắm lấy cô. Đôi tay lớn quơ giữ không trung, về mặt kính hải cuối người xuống nhìn Nguyệt Hàm rơi xuống dưới.

-KHÔNGGGGGG_Max gào lớn, đôi mắt đỏ ngầu ứ đọng nước dường như sắp trào ra, hắn không tin vào mắt mình, môi run run nhìn cơ thể Nguyệt Hàm càng xa dần, đôi tay đầm máu vẫn chưa khô liền chống lên toan nhảy xuống.

Phúc Hoàng liền phóng tới nắm lấy cánh Max giữ lại. Cơ thể Max đã phần nửa lơ lửng không trung. Tên áo đen nhanh cơ hội muốn bỏ trốn. Bị Alic Tur nổi điên bắn nát sọ.

--Đùn--

---Max, mau đưa tay kia_Phúc Hoàng nghiêng răng dùng sức kéo cơ thể nặng hơn mình không ít lên.

Đến tận bây giờ Max cũng không đủ sức nữa, một kẻ vừa tỉnh lại phải chạy đến tận nơi đây chiến đấu bất chấp cơ thể, thần thánh như hắn chịu đựng lâu như vậy không biết còn ai đủ nghị lực này. Cả tâm lý bây giờ cũng trở nên hỗn loạn, tìm hắn đau đến ngừng thở, liền ngất đi.

Trong cơn mê, hắn bao lần nhìn thấy cơ thể người con gái kia xuất hiện rồi biến mất, có một điều hắn cảm nhận rất chân thật rằng hắn đã khóc. “Em từng bảo sẽ đi đến nơi không có tôi, em giỏi lắm, em dám rời đi như vậy, tôi cũng sẽ nhất định chạy theo em, dù là chạy xuống địa ngục tôi cũng sẽ không buông em. Trịnh Nguyệt Hàm nghe cho rõ đây, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không quên em, không ngừng tìm kiếm em, không ngừng hành hạ em”

3 năm sau

Bắt đầu từ sự kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Bắt Đầu Từ Kết Thúc - Hồi Sinh

----3 Năm 6 tháng Sau---

---RẦM RẦM----RẦM RẦM---

Tiếng đập cửa vang lên dữ dội, sau đó là tiếng con gái hét lớn.

---rầm rầm---TRỊNH NGUYỆT HÀM MAU MỞ CỬA, CÓ CHẾT CŨNG PHẢI LẾT RA ĐÂY NGAY----

---CẠCH---

-Chào..buổi sáng! Cô gái với bộ quần áo ngủ màu hồng hello kitty sắc sỡ, khuôn mặt ngái ngủ, mắt lơ đãng con mồi con nhắm đầu tóc rối tung như mụ điên nào đứng trước Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu hít một hơi thật mạnh ép khí giận sau 2 giây tất cả mọi thứ xung quanh liền muốn rung chuyển bởi tiếng gầm thét với âm vực nứt vách vỡ kính.:-TRỊNH NGUYỆT HÀM, LÀ MẤY GIỜ RỒI BIẾT KHÔNG, 1 GIỜ TRƯA RỒI...1 GIỜ TRƯA RỒI ĐÓ, NGƯỜI TA ĐÃ TAN HỌC VỀ ĂN CƠM TẮM RỬA,ĐỌNG ĐẸP TỚI CÁI BỒN CẦU CŨNG CHÀ SẠCH BÓNG RỒI. CẬU CÒN CHÀO BUỔI SÁNG Á!

Trịnh Nguyệt Hàm bị tiếng hét làm thủng cả màng nhĩ, cơ người nhắm mắt bịch hai tai lại. Dội tiếng hét kết thúc liền mở hí một con mắt xem chừng tình hình rồi mới dám buông tay thở ra, dùng giọng còn ngái ngủ, ngáp một cái-Bồn cầu nhà người ta có bóng hay không cậu cũng không cần nói tởn biết lớn như vậy chứ , còn nữa trong định luật thời gian của tớ khi nào thức dậy chính là buổi sáng, cậu sáng thế này đã đến nhà tớ phá cửa chửi con mắng cháu thật không có đạo đức mà.

Lại hít vào thở ra. Tiểu Nhu cố lấy lại bình tĩnh. Không thèm đợi Trịnh Nguyệt Hàm mời vào, liền hung hãn xông thẳng vào, ngồi phịch xuống salon.

--Ặc--Ặc--- Tiểu Nhu hít lấy một đống bụi do ngồi quá mạnh không để ý lớp bụi lâu ngày của salon tán loạn trong không khí.

Tay vừa phui phui bay bụi mặt nhăn nhúm:-CÁI GÌ ĐÂY, ĐÂY LÀ NHÀ Ở HAY NHÀ KHO HẢ ..ẶC..ẶC..TRỊNH NGUYỆT HÀM ĐÃ BAO LÂU CẬU KHÔNG LAU CHùi CÁI SALONG NÀY RỒI.

Đôi dép xanh đột chuối chói mắt lè lét đi tới chiếc giường mặt kệ tiếng gào thét của cô bạn. Trịnh Nguyệt Hàm lại ôm cái gối ngủ lăn ra nhắm mắt, miệng ậm ờ nói:--Không nhớ, chắc là lâu rồi.

Con nóng của Tiểu Nhu lại tăng lên vượt mức 50 độ C. tức không chịu được đập tay thật mạnh xuống bàn---ẶC---ẶC ẶC ẶC---HẮC XÌ

Tiểu Nhu bị một lớp bụi dày hơn bị lực đập khá mạnh cứ thế sọc thẳng vào mũi cô ho khan liên tục, chân mày cũng chau đến đụn nhau, lòng bàn tay vừa dờ lên đã bám đầy bụi đen thui. -KING- MÁU NÓNG TĂNG MẠNH TỚI THÊM 50 ĐỘ C--- vượt mức khỏi liền bốc lên đầu.

-TRỊNH NGUYỆT HÀM, CẬU..CẬU...TỈNH DẬY..NHANH LÊN..._Thở mạnh Tiểu Nhu xông tới kéo giò cô lôi xuống.

---Cốp---Á---

Đầu Trịnh Nguyệt Hàm bị va vào cạnh giường đau đến méo mặt. Ngồi bật dậy.

-Sáng sớm cậu điên cái gì thế, bộ tới tối qua trước khi ngủ không cầu nguyện cho cậu chết sớm hay sao mà hôm nay cậu tới ám tớ hả. _Trịnh nguyệt Hàm nhường như tỉnh táo hơn, nói giận hờn.

-Có, chính là tối qua cậu có lỗi với tớ.

-Lỗi phải gì?

-Cậu...cậu còn giả điên.

-Không biết, có gì nói trắng ra nhanh.

Nguyệt Hàm vừa nói vừa kéo tủ đồ ra--Ăm—Quần áo nhò nhét hết chỗ một lúc ào xuống. Cô hoảng hốt giơ tay ra đỡ, bị quần áo đè cô ôm người ngồi xuống.

--Hơ---

Tiểu Nhu lắc đầu chán chường, nhìn đống đồ như bãi rác kinh khủng. Chân bước đến chống nạnh nhìn xuống Trịnh Nguyệt Hàm---thật sự tớ đang nghi ngờ, tại sao một đứa con gái như cậu có thể xuống được trái đất này sống đến 26 năm.

Trịnh Nguyệt Hàm đầu tóc rũ rượi, bị dón trong đống quần áo thờ đốc, miệng lảm bảm:--Tớ cũng đang thắc mắc gia đình cậu làm sao có thể sống tiếp khi nuôi một đứa lớn hòng như cậu trong 26 năm a.---_Chưa đợi Tiểu Nhu gào lên mũi Trịnh Nguyệt Hàm nghe thấy mùi gì lại hít hít trong đống quần áo:-Mùi gì kinh thế nhỉ?

Tiểu Nhu tròn mắt lớn nhìn con bạn như bị thiếu năng, hai ngón tay chia ra bóc lên một chiếc quần chip vàng, mắt nhìn đến thất dây thần kinh thính giác:-CÁI THỨ MÙI NÀY KINH HƠN CẢ CÔNG.

--Hơ---Trịnh Nguyệt Hàm ngẩn ngơ ngược nhìn, liền bật cười giựt lại:---Thì ra là nó á, hình như 2 tháng trước tớ làm mất kiểm soát chẳng thấy, ra là bạn xông tiện tay quăng vào đây.

(--Rằm--) -.-□ Tiểu Nhu bị Trịnh Nguyệt Hàm làm đứng hình, 3 năm qua dù đã rất quen cái kiểu thiếu năng xoắn thần kinh của Trịnh Nguyệt Hàm như thật lần nào cũng bị sock đến nỗi cũng muốn những theo.

-Cậu mà cũng là con gái đúng là sự phi bán của giới tính nữ. Còn nếu làm con người thì cũng là sỉ nhục của nhân loại. Tớ cảm thấy có thể quen biết cậu đúng là thần kinh thật._Tiểu Nhu chặc lưỡi, môi nhếch lên.

Chẳng nổi giận dù bị Tiểu Nhu nói móc, tay chân nhanh nhẹn gom đống quần áo lộn xộn tiếp tục nhét lại vào tủ. Vừa đẩy vừa hi hục nói

---Đáng tiếc phái nữ đành phải chịu phi bán vì tớ thật sự là con gái chính hiệu...Cậu nói không đúng nha, nếu nhân loại không có tớ thì cũng bị cậu sỉ nhục về đạo đức, chẳng có loại bạn nào lại độc mồm thú miệng như cậu, cậu nên học lại 1001 cách làm người biết không hả? Mau lại đây giúp tớ đẩy chúng vào đi.

Vắt và đẩy đống quần áo vào. Cầm lấy bộ đồ chạy vào nhà vệ sinh. Tiểu nhu đành không thèm chấp nhất Trịnh Nguyệt Hàm, đành kiệp chỗ sạch nhất phòng trong ngôi nhà bẽ bộn, mạn nhện bụi bám thành lớp này vốn không phải con người sống được,nhìn tới lui chỉ còn chiếc giường của Trịnh Nguyệt Hàm, có lẽ đây là thứ được sử dụng nhiều nhất trong ngôi nhà nên khá sạch.

Tiểu Nhu thuận tiện kéo con sâu Trịnh Nguyệt Hàm hay ôm, miệng lại nói với người bạn bụi trong nhà tắm.

-Coi như tôi không chấp nhất cậu, Trịnh Nguyệt Hàm tối hôm qua cậu hứa với tớ sẽ hẹn giúp tôi thầy Henry, cậu nuốt lời làm cả đêm tớ phải ngồi ngoài công viên chờ cậu dẫn soái ca đến. Cậu thật sự quá đáng..Này...có nghe tớ nói không?

Bên trong ồn ồn vọng ra cùng tiếng nước chảy.

-Ai nói cậu tớ thất hứa, tớ có hẹn, nhưng người ta không nể mặt đi thì làm sao chứ?

Mặt hầm hức, giọng Tiểu Nhu cao cao:-Thế cậu không biết điện thoại tớ nói 1 tiếng à! Ờ..để tớ nói cho... Cậu lại quên mang điện thoại hay hết pin nữa đúng không.

--Cạch—

Người bên trong bước ra, hoàn toàn khác với bộ dạng lúc đầu, trong sạch sẽ chỉnh chu hơn. Trịnh Nguyệt Hàm chọn một chiếc áo thun in hình con gấu pun trẻ trung, cùng chiếc quần bò ôm sát chân thon gầy, tóc đen cột cao tinh nghịch cả cái mái ngố thừa đang thịnh hành của các bạn nữ hàn quốc. Trong cô như cô gái 18 tuổi nhí nhảnh hồn nhiên.

-Chính xác là điện thoại tớ hết pin, hôm qua tớ về muộn vì ghé thăm người chú bị mù.

Lúc này mới thấy, Tiểu Nhu hoàn toàn có bộ dáng khác với Trịnh Nguyệt Hàm, thân hình đầy đặn, da trắng nõn diện bộ đồ vừa nữ tính vừa gợi cảm, chiếc quần ngắn cùn và áo trắng trệ ngực mỏng, gương mặt trang điểm xinh đẹp.

Thấy Trịnh Nguyệt Hàm bước ra, mắt cô liền chớp chớp vài cái:- Ông chú, là cái ông tên Trịnh Trịnh...gì đó...à!

Trịnh Nguyệt Hàm thở hắt ra lườm Tiểu Nhu:--Này, tớ phải lặp lại bao nhiêu lần cậu mới nhớ được tên chú ấy hả. TRỊNH ĐĂNG... nhớ không là TRỊNH ĐĂNG...còn quên nữa thì đôi giày tớ không có mất đâu.

-Hày, thì Trịnh Đăng, cũng có phải tên cha tớ mà phải nhớ kĩ chứ, tớ nhớ mỗi cái họ vì giống cậu, đúng là trùng hợp nhỉ? _Tiểu Nhu chống cằm, chớp mắt nhìn Trịnh Nguyệt Hàm đang mang giày Bata.

-Chú Trịnh cũng đáng thương lắm, nghe thầy Henry bảo chú ấy bị tai nạn nên bị mù và thất lạc gia đình, được biết chú ấy có 1 đứa con gái trạc tuổi mình không rõ sống hay chết rồi. Dù sao chú ấy sống 1 mình rất bất tiện, nếu tớ biết chăm sóc cho người khác thế nào hẳn sẽ đưa chú ấy về sống cùng, tớ chỉ có thể mỗi tuần ghé mang chút thức ăn cho chú ấy.

Đầu gật gù, Tiểu Nhu vô cùng đồng ý bảo:- Đúng đấy, cậu mà sống cùng ông chú đó sớm muộn gì cũng hại người ta chết sớm. Bởi vì cái tính ờ dờ , ham ngủ, hậu đậu, làm biếng này mà thế giới mở cuộc thi chắc chắn 100/1000 cậu giựt hết giải nhất cho xem, tính ra cái gì cậu cũng cũng hơn người e ông ta phải đi chăm sóc cậu đến một tắt thở.

Chiếc giày-Vèo—

--Phụt---Chiếc giày bị Trịnh Nguyệt Hàm phóng tới như phi tiêu, ai ngờ Tiểu Nhu né kịp.

--Phù...xém chết _Tiểu Nhu vuốt ngực hết hồn.

Con mắt Trịnh Nguyệt Hàm đã tóe lửa:---Biến khỏi đây nếu không có máu đồ đầu rơi ngay bây giờ.

Tiểu Nhu căng mắt bật dậy phóng ra gần chỗ Trịnh Nguyệt Hàm.

--Thách cậu...Trịnh Nguyệt Hàm cho cậu biết, Hôm nay nếu không hẹn thầy Henry đi cùng tớ, từ ngày mai cậu cúp tiết tớ sẽ không điểm danh cho cậu, còn báo cáo lên thầy. hử

Rầm—Tiểu Nhu vừa thấy tay Nguyệt Hàm cầm lên chiếc giày nữa nhanh chân phóng ra cửa đóng sập lại tránh nạn.

--CON ĐÊ TIỆN...TRỌNG SẮC KHINH BẠN, CHẮC LÚC ĐẦU THAI LỖ GIÀNH CHỖ TRƯỚC CẬU MỚI OAN NGHIỆT GẶP ĐƯỢC CON BẠN KHÔNG CÓ ĐẠO NGHĨA.

Sau khi Trịnh Nguyệt Hàm bước xuống chung cư, mắt liền theo phản xạ mà liếc qua căn hộ đối diện, luôn luôn không mở bao giờ, nếu không bị mọi người trong chung cư này bàn tán có người ở hẳn cô cũng chẳng để ý. Nhưng hôm nay, đặc biệt mở chỉ là không thấy người bên trong.

Có hơi tò mò cô bước qua giá vào trong “ Bên trong thật có người sống sao”

---REN...REN.---Vừa định bước gần hơn thì chuông điện thoại reo lên.

-ALO, Em đây, à lúc sáng em bị đau bụng quá nên không đi học nổi. Thật mà... _Cô bỏ qua sự tò mò, bước qua bận bịu vắt óc suy nghĩ xem mình bị thế nào thì hay.

Sau khi tiếng cô bước đi xa, căn phòng tĩnh lặng nghe được tiếng bước chân rõ ràng rồi dừng lại ở cửa. —Cạch—Tiếng cửa 1 lúc lâu khi không còn thấy bóng cô ở hành lang mới đóng nhẹ lại.

Trường ĐẠI HỌC xxx

Khoa kinh tế.

-Em lại đây

Giọng nói khan khan nghiêm nghị. Trịnh Nguyệt Hàm ngập ngừng bước đến dè chừng:--Thưa..Thầy

-Lần thứ mấy em vắng tiết Toán cao cấp rồi.

-Henry...em không cố ý mà...em nói rồi chìa khóa...

Đang nói liền bị Henry trừng mắt, liền im không nói tiếp cuối mặt vì bị Henry quan sát:- Ngủ mới dậy nữa phải không?

---Không, em đã dậy hơn 1 tiếng 54 phút rồi không phải mới dậy đâu ạ_Mặt cô tỉnh bơ vô tư vô tội xua tay chối.

Cơ mặt Henry co lại, vừa muốn cười lại chẳng thể cười nổi, giả vờ khó khăn:- Nguy biện, em đã năm 3 rồi, còn năm cuối nữa là ra trường, tại sao các môn Toán cao cấp và Triết học em điều không 1 ngày lên lớp, có phải muốn ở đây thêm vài năm nữa.

-Cũng tốt mà, chẳng phải sẽ được gặp thầy hoài sao, 1 năm 365 ngày, ngày nào cũng được nghe thầy giáo huấn thế này còn hay hơn triết học ạ.

Cô cười tươi giờ ngón tay cái vờ xu nịnh.

-Vậy còn toán cao cấp, đây là môn khó qua nhất lần nào thi cũng phải thi mấy lần, em nghỉ tiền chính phủ nuôi bọn em chi để ăn no rồi ngủ sao. Học bổng năm nào cũng đòi giành mà chẳng thấy cố gắng.

Henry chấp tay ra phía sau, khuôn mặt điển trai vô cùng nghiêm túc không hề bị Nguyệt Hàm làm lung lay.

-Được rồi, lần sau em sẽ học đầy đủ, đừng có làm cái bộ dạng khó coi thế_Cô nhỏ tiếng nhìn xung quanh, sợ người ta nghe thấy giờ tay che bên miệng-

--Hôm qua em đi thăm chú Trịnh, lần sau em rủ anh nhé, chú bảo lâu rồi không gặp anh.

Răng dạy xong, làm mặt lạnh xong, đúng mức thầy giáo nghiêm khắc. Henry mỉm cười vừa định giờ tay vuốt tóc cô nhưng rồi lại thôi chỉ vỗ nhẹ lên vai:- Vào lớp đi, em trễ 2 tiếng 10 phút rồi. Tới anh đến nhà em nói chuyện sau.

Trên gương mặt bây giờ chỉ còn sự nuông chiều, Henry lướt qua Trịnh Nguyệt Hàm nói thầm.

Xung quanh trường chỉ còn thừa thớt vài người qua lại. Khi cô gật đầu đi thẳng, một lúc sau Henry dùng chân quay người lại nhìn bóng lưng cô ung dung đi vào lớp. Trên gương mặt người lai vô cùng sắc nét lại mang tia nhìn phớt nhạt, anh thì thầm trong đầu “Gần 4 năm rồi, Trịnh Nguyệt Hàm anh nên làm gì mới tốt”

-Nguyệt Hàm, tối nay..._Tiểu Nhu hí hục chạy theo cô đang dẫn xe đạp.

-Biết rồi, tối nay đến nhà tớ, tớ hẹn thầy giúp cậu._Nguyệt Hàm nói xong, liền leo lên xe chạy đi, tay giờ lên vẫy vẫy chào thân ái bạn hiền dù mặt không quay lại nhìn phía sau.

Trời sập tối, Nguyệt Hàm đạp xe về đến nhà đã 7 giờ. Đường về liền tấp vào quán tàu hủ ven đường, cái mùi tàu hủ nước đường thơm ngát ngây làm bụng cô sôi lên.

---Cô ơi, cho cháu 1 chén đi ạ_Nữ nụ cười tươi, tay cô giờ lên 1 ngón trỏ.

Hít lấy mùi tàu hủ phả ra khỏi nghi ngút, tay nhanh nhẹn mút ăn ngon lành.

-Cháu ở khu chung cư phía trước phải không?

-Vâng ạ.

-Cẩn thận con gái giờ này ra đường vắng, dạo này nghe nói chung cư có kẻ biến thái.

-Sao ạ, biến thái_Đang mút lấy mút để miệng hả ra, to mắt nhìn cô bán tàu hủ như khó tin.

-Ừ, người trong chung cư này ra đây ăn bảo nhau thế, bọn họ đang ăn tới sập tối lại lòi nhau về sợ gặp phải kẻ biến thái.

-Biến Thái thế nào à _Trịnh Nguyệt Hàm húp cạn chén nước đường, mắt tò mò thú vị hỏi.

-Nghe đâu, ăn cắp nội y phụ nữ, nhà nào có phụ nữ phơi quần áo cũng bị cắp mất, nghe nói tuần trước có 1 cô gái đi làm về khoảng 8 giờ gặp tên biến thái mặc áo khoác đen đội mũ đi theo, đến hẻm gần chung cư thì bị chụp thuốc mê, khi tỉnh dậy đã bị cạo sạch đầu.

-Vậy ghê thật, nên báo cảnh sát chứ.

-Báo thế nào, không thấy mặt, không chứng cứ, nói ra lại mất thanh danh, nghe kể cô ta hoảng sợ mà bỏ về quê sống rồi.

Đôi mắt to long lanh chớp chớp, mặt chẳng chút sợ còn suy nghĩ “Chuyện chung cư ghê gớm vậy sao mình không biết nhỉ, bà bán tàu hủ đầu đường còn biết thông tin mình dạo này cần bổ sung bằng tốc độ tên lửa mới bắt kịp thị trường được.”

Cô trả chén tính tiền rồi tạm biệt phóng chạy đi.—Lạch—cạch—

--Hử---Thế sự gì, gần tới nhà lại sứt dây xềnh, cung à có phải mây làm biến rồi không_cô dừng lại buông xe xuống, oán vài câu đành dẫn bộ.

Đường tối đèn cứ chớp tắt liên tục làm không gian trở nên đáng sợ. Thật ra thì nói cô không sợ thì không phải, chỉ là não Trịnh Nguyệt Hàm vốn chỉ chứa những thứ rất đơn giản, những chuyện kinh thiên động địa gì cũng bị não cô quét qua 1 lần rồi đi luôn. Nhưng gặp phải tình huống thân mình dẫn xe qua con hẻm đèn nhấp mờ ớn lạnh này, não tự nhiên hoạt động mạnh.

Đi gần tới ngõ, cảm giác ớn lạnh nổi rợn sống lưng, Nguyệt Hàm nhìn lên tường dường như cảm giác có ai theo sau, cái bóng lập lờ phía sau khiến tim cô nhảy với tốc độ Jumba cha cha. Bước chân cô đi ngày một nhanh hơn, sợ đến tay run run bỏ luôn chiếc xe đạp 60 năm kỉ niệm gần được nhà khảo cổ đem đi trưng bày mà chạy thụt mạng ---Rầm—Phịch—Phịch---

---Ăm—

Đụng vào cái gì rất chắc nhưng không đến máu đỏ, cô ngước lên:--Hơ—

-Em gái đi đâu vội vậy_Giọng nói chua chua, tên nam nhân trong kính miệng cười dè nhìn cô.

Cô trong ánh sáng chớp tắt mờ ám chỉ nhìn được có ba tên đàn ông, thân hình cao to, bận áo khoác không khóa đen hờ ngực.

Một tên có giọng dễ nghe hơn nhưng vẫn rất dè xòm- Mùi hương gì mà thơm vậy_Hắn ta tiến gần cô hít lấy mùi hương đúng như kẻ biến thái.

-Được rồi, lỡ gặp em thế này thì bọn anh không khách sáo_Tên có giọng chua như đàn bà đáng ghét, hắn cùng tên kia bước tới bắt lấy tay cô.

Cô vùng ra, sợ đến chân những ra, nói dốt:--Tô...i...tôi...bị...si...đạ

--Ực---

3 tên đứng hình vài giây, dù cô không thấy mặt nhưng vẫn cảm thấy bọn chúng đang xanh mặt vì bị cô làm điên hồn.

-Không phải chứ, hàng thú à.

Cô ra sức gạt được nhiều thì gạt lòng thầm nhủ “Mấy tên này chắc chắn bọn biến thái đang làm mưa làm gió khu chung cư này rồi, công nhận bà tàu hủ đoán như thần thánh, bảo gặp là gặp, có nên bữa nào lại hỏi bà xem môn triết học của mình khi nào mới đủ điểm qua môn không nhỉ”. □

-Sợ gì, tao có đem áo mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130

Đang suy tư lịch tình huống, một âm thanh tên thứ 3 này giờ không lên tiếng giờ phán 1 câu khiến cô hồn bay phách lạc.

Tiếng cười vô cấp của lũ biến thái này cô thật sự lần đầu được nghe, còn hay hơn trong phim chiếu. Tự nói bản thân “đúng là bộ phim đầy máu chó, xui xẻo nhất mình lại là vai chính cảnh máu chó đầm đìa”

Không đợi cô than thốt, cầu xin. Phía sau bị một tấm vải bịt miệng. Lúc này cô ý thức mà vũng vầy kịch liệt.

--urm.urm.cứ..u.urm...---

Tay cô quơ loạn xạ, bị 3 tên trói chặt lôi đi.

----RÀM---BÓP----

Trong lúc bị thuốc mê làm mơ màng, nhưng vẫn còn chút ý thức, đột nhiên thấy người được buông lỏng, cơ thể đang bị mất trụ muốn ngã nhào. Giây sau chỉ cảm nhận được thứ gì rất chắc chắn đỡ lấy sau đó cảm nhận được sức lạnh của tường đá.

Âm thanh vang lên như tiếng đánh nhau.

Có một người đàn ông, cô nhìn thấy 1 người nữa rất cao..rất lớn. .hắn ta mặc áo đen trùm mù, hắn không phải đồng bọn ba tên kia, vì bọn kia đang bị đánh.

Cuối cùng chỉ nghe tiếng thét tên giọng chua như đàn bà :--Chạy---

Trước khi cô ngất xỉu, cô thoáng gọi :--Henry..Henry....

Cuối cùng người đàn ông đó là ai cô cũng không rõ mặt.

-Em tỉnh rồi thì dậy rửa mặt đi._Henry đang bận rộn nấu thức ăn, liếc qua cô.

Trịnh Nguyệt Hàm ngơ ngẩn nhìn xung quanh, chân bước xuống giường đi qua đi lại xem quanh nhà.

-Em..làm sao...

-Thần kinh sao, em nhìn như mấy người thiếu năng vậy hả, nhà em sạch quá nhìn không ra phải không, tối qua anh không đến cũng không biết căn nhà này 1 tháng chưa được quét dọn cứ như 1 năm rồi không có người ở. Em sống cái kiểu gì thế anh chỉ mới không đến 1 tháng. _Bãi sản thức ăn sáng ra bàn, Henry cất chiếc tạp dề, liền đẩy Trịnh Nguyệt Hàm vào nhà vệ sinh.

-Mau rửa mặt đi, ngăn ra làm gì.

Cô bị đẩy đến cửa vệ sinh liền ý thức cản lại hỏi:-Hôm qua sao em về được đây thế, hôm qua có phải anh...

Henry hơi ngần người-Em nói gì thế,hôm qua anh đến đã thấy em ở cửa ngủ, anh biết ngay em lại quên chìa khóa mới ngồi ở đây ngủ, anh phải kiên em vào đây, em hết thuốc chữa rồi, anh không lại em định ngủ luôn ở cửa luôn à, khi nào thì em mới biết tự lo cho bản thân hả, 1 năm em phải thay 2 3 chục cái chìa khóa, không làm mất thì làm gãy không gãy thì bỏ quên trong nhà. Nào em làm bằng tàu hủ hả.

-Anh đến đây lúc mấy giờ?

-Hôm qua anh bận phải làm báo cáo hơi trễ thì đến đây lúc 9 giờ.

Trịnh Nguyệt Hàm ngậy người “Không phải Henry, ai đã cứu mình, ai đưa mình về tới cửa nhà. Chuyện cầu huyệt gì nữa vậy”

Cô ôm trán khó chịu. Henry liền lo lắng cầm tay cô. :-Em thế nào, không khỏe sao? Không ổn chỗ nào.?

Thấy Henry lo lắng như vậy cô không muốn nói ra hôm qua cô suýt bị làm hại. đành tỏ ra bình thường.

Ngồi trên bàn ăn, cũng lâu rồi không được ăn buổi sáng ngon thế này, Nguyệt Hàm ăn cũng như không có mùi vị, Henry chau mày nhìn cô ngậm miệng thần thờ mãi.

Đôi bàn tay lớn vuốt tóc cô, cô mới chợt nhận ra anh đang quan sát cô, cô ngước mắt lên tươi cười dịu dàng.

-Em thật sự có chuyện gì? _Giọng anh êm dịu, tỏ quan tâm.

Cô mím môi, cặp mắt cặm cụi ăn phần mình, lẩm bầm-Em không có gì đâu, anh đừng nghĩ nhiều.

-Nghĩ nhiều là em đó _Henry thờ dài. Anh dịu dàng cầm lấy chiếc khăn trắng trên bàn chồm người tới cẩn thận lau bên mép cô bị dính thức ăn thừa. Mặc sự dịu dàng của Henry dường dư có đã quen với cử chỉ của anh nên đưa mặt ra như đứa trẻ ngoan.

-Chúng ta là sống dựa vào nhau, nếu em có chuyện gì người đầu tiên nghĩ đến phải là anh có biết không, anh sẽ bảo vệ em.

Lòng cô nổi lên sự hối lỗi nặng nề, Henry lo lắng cho cô như vậy, cô thật không muốn làm anh bận tâm, cô biết nói ra chắc chắn anh sẽ bắt cô về sống chung, không thì lại nhất quyết dọn về đây, lúc đó bí mật thầy giáo và học sinh sống chung có phải cô không 1 ngày được yên không, Henry còn là thầy giáo được đồng đạo học sinh nữ phát cuồng.

-Thầy Henry à, quả thật là có chuyện, môn toán cao cấp của em lần này thật sự khó mà qua, em đang rất đau đầu, thầy bảo vệ cho em được không hả.

Cô mặt gian xảo cười, mặt tỏa sáng trông chờ.

--cóp---Úi--

Henry đánh mặt cầm cái muống gỗ lên trán cô, giọng nghiêm khắc:- Nằm mơ đi. Lần này không qua, anh sẽ mang em về dậy dỗ. Tối lúc đó tối nào cũng sẽ ngồi bắt em làm hết bài rồi mới được ngủ.

-Này, anh dạy quốc ngữ đó, anh biết gì về toán cao cấp.

-Anh là thiên tài, nếu không tại sao lại có nhiều Fan nữ trong trường được chứ, Thầy Henry không phải hư danh a _Henry đắc ý cười, vuốt cằm.

Nguyệt Hàm trề môi—Xi—Cô lắc đầu tiếp tục ăn, mặc cho kẻ kia tự ảo tưởng sức mạnh.

Khi giúp Henry dọn dẹp thức ăn thừa, cô ngồi thờ ra suy nghĩ, tiếng chuông cữu vang lên ỏi. Cô vội bước ra.

-Trịnh Nguyệt Hàm, cậu chết với tớ rồi, hôm qua tớ đến gọi cữu mãi cậu cũng không mở, có phải lừa gạt tớ vui lắm không _Tiểu Nhu mặt mày hậm hực xong thẳng vào.

--Ồ...Thầy Henry, thật khéo a! _Đột nhiên cơ mặt liền giãn ra, tay bầu véo vào nhau nở nụ cười tươi rói cuối chào

Henry liền mỉm cười tươi gật đầu :-Chào em, hai em lại cãi nhau à!

-Đâu có, hai em tình thương mến thương thế có gì mà cãi chứ. _Nụ cười soái cả hàm liền kéo Nguyệt Hàm choàng vai vỗ vỗ thân thiết.

Nguyệt Hàm ngáp dài, buồn chán không thèm để ý, tay ngái ngái hông đi đến giường:- Con nhỏ này là bạch cốt tinh đấy thầy đừng tin.

Tiểu Nhu dịu dàng ngồi xuống, 1 câu cũng chẳng mắng lại, nụ cười vẫn in nguyên.

Hai người nói vài câu sau đó Henry xin phép đi làm.

Trước khi đi dặn dò Nguyệt Hàm trưa mang thức ăn đem ra hâm lại dùng, còn dặn phải lên lớp đúng giờ. Chẳng thấy Nguyệt Hàm trả lời vì vui đầu vào ngủ, chỉ có Tiểu Nhu như đang gấn mô tưa đầu gật gật liên tục.

-Trịnh Nguyệt Hàm, cậu tốt số thế nên biết hưởng chứ, trai đẹp như vậy ở bên cạnh mà không chút gì lay động thế

-Thế lay động thì không chưa phần cậu. _Cô lẩn lẩn trên giuwonfg nhằm chán đáp. Tay bân quơ lơ lên cao.

-Hề, cũng đúng thế cậu cứ bơ anh ấy, người này đúng là mẫu người hoàn hảo mà phụ nữ tìm kiếm, đàn ông 30 là tuyệt nhất, học thức gia cảnh, việc làm, tính cách thân thiện, chu đáo, trẻ như vậy đã làm giáo sư, còn nữa quan trọng là nét đẹp con lai vô cùng quyến rũ, cậu xem có phải sinh ra là để phụ nữ chém giết lẫn nhau không.

-Ừm...thế cậu đi mà chém giết, không cần chưa phần tớ! _Cô xòe hai bàn tay ra, ngẩn ngơ nhìn--Tiểu Nhu, tại sao trên lòng bàn tay tớ có vết chai, có phải trước đây tớ làm gì mà mình quen mất thói quen này hay không?

Tiểu Nhu nhú mày chồm tới-chị hai à, cậu đã hỏi câu này suốt 3 năm rồi, nếu tớ biết đã trả lời sớm cho đỡ mệt rồi. Sau cậu cứ hỏi mãi 1 chuyện suốt 3 năm trời thế.

-Cha tớ hồi xưa cũng có vết chai thế này, vì ông ấy hay nắm tay tớ, tớ hay hỏi ông ấy tại sao vết chai lại dày như vậy, ông ấy bảo nó là 1 dấu ấn chứng minh sự đam mê của tuổi trẻ. Tớ không hiểu, chẳng lẽ cầm bút cũng bị chai tay hay sao.

Tiểu nhu chán chủ đề này liền gạt tay cô xuống. :-Được rồi, cứ cho cậu cầm bút đi, à quên mất, nói ậu nghe, lúc này tớ lên đây, gặp phải 1 người rất kì quái.

Cô nheo mắt:-Sao kì?

-Tớ vừa bước tới cửa thấy người đó vừa vào cửa, trong rất cao lớn nha, bận cả một bộ đen, mũ áo khoác trùm khuất mắt, vẻ bí ẩn lắm.

-Cậu nói người đối diện nhà tớ.

-Ồ

Cô xoa xoa cằm-Không lẽ là tên biến thái hỏi tớ.

-Cái gì biến thái! _Tiểu Nhu tròn mắt la lớn.

-Tớ nói cậu nghe, không được nói lại với Henry.

--HẢ...cậu..cậu.bị..bị _Tiểu Nhu nghe xong hoảng đến xanh mặt.

-Im lặng đi, tớ cũng chẳng có gì? _Cô thờ ra, sức nhớ chuyện gì hỏi :--Còn chuyện tớ nhờ cậu chép tài liệu môn toán cao cấp đâu, lần này không qua môn tớ sẽ bị Henry lôi đến nhà tra tấn a.

Tiểu Nhu cười tươi bỏ tay vào túi tìm--Nè nha, mình rất thông minh nha, lên vào phòng thầy chép lại, cậu đừng có nói tớ không tốt với cậu đấy.

--Hơ...đâu rồi...---

-Này,đùa à, không vui a.

Tiểu Nhu hoảng hồn chạy lút tung nhà.

-Chết rồi, cậu nhớ coi ở đâu hả.- Nguyệt Hàm thờ hòng học vì bò lăn lết kiếm khắp nhà

--A..không phải chứ hình như là bên đó_ Tiểu Nhu sức nhớ, tay chỉ chỉ ra cửa.

1 Tiếng sau.

---Cậu đừng có nắm cái quần tớ được không, sắp tuột rồi_Nguyệt Hàm đang leo qua ban công nhà đối diện.

-Tớ mới lăm rồi đó, vai muốn gãy rồi, có cái ban công mà leo mãi không được, tớ bảo cậu qua gõ cửa lại không chịu_Người bên dưới lầu bàu, tay nắm lấy chân giữ cho người bên trên.

-Không phải tại cậu hậu đậu, làm rớt còn đá lượn qua nhà người ta thì có cần khổ sở vậy không, căn nhà này tớ còn không chắc có người ở không gõ cửa cái gì, với lại nếu có người ở cũng là kẻ biến thái nguy hiểm.

-Thôi đi, cậu về tự mà đi nộp mạng cho henry đi, còn hơn nộp mạng cho tên biến thái.

-Qua rồi, im lặng đi._Cuối cùng cô cũng leo qua bờ tường cao 2m kia. Ngồi trên cao nhìn xuống nít thờ nhắm mắt liên tục.

-Cẩn thận a! Nếu có gì thì nhảy đại xuống lầu đi, dù gì cũng có thể giữ được trình tiết oanh liệt.

-Này có ai đi chui như cậu không hả, không nói chuyện sẽ tắt thở mà chết sao.

-1..2..3 nhảy” Vừa điểm trong đầu vừa nhắm mắt lại cô phóng xuống.

--Phup---

“Không đau, ấm ấm”

Cả người cô được một cơ thể lớn bao phủ. Cô mở nhanh mắt ra liền thét lên—Á---

Bên kia Tiểu Nhu hoảng hốt---Này, cậu gặp biến thái thiệt hả?---

Cô nhăn mặt, rút người như con ốc sên “Tình huống máu chó cứ liên tục xuất hiện trong đời mình vậy trời”

Cơ thể to lớn kia nhìn xuống cô, chẳng có phản ứng, chỉ nhìn cô rất lâu, nhìn đến người cô ớn lạnh, khó chịu mà phải ngẩng người lên. Gương mặt bị che khuất bởi chiếc nón đen không rõ ràng lập tức quay đi.

Cô ở phía sau rụt rè:---Anh này, tôi tôi..à...không có ý...à...chỉ là...à..thấy hoa...hoa nhà anh đẹp nên qua coi..hà..._Mặt ngu ngu ngu ngu già lơ chỉ đại qua bồn qua à không nên nói là cái bồn trồng hoa nhưng toàn là cây héo chết khô trụi lá.

Cơ thể kia không chút quan tâm liền di chuyển đi.

Tò mò nhìn vào, nhưng 1 bước cũng không dám di chuyển. Cô mím môi bấu chặt tay nhìn qua cái bồn hoa liền giựt bắn người che mắt xấu hổ “Tại sao anh ta không trồng hoa chứ hả, may là con Tiểu Nhu ở đây nhìn thấy bộ dạng mình”

Phút sau nghe tiếng người đó mở cửa. Cô liền nhìn ra thấy cửa ngoài mở. Nhưng đầu óc của Cô vốn dĩ chứa đầy tau hủ không hiểu ý người ta muốn tiễn khách. Liền yên lặng đứng mãi một chỗ.

‘Này 30 phút rồi, mình có nên đứng hay đi đây, anh ta mở cửa làm gì nhỉ, anh ta đi đâu mất rồi’

--Tít—tác—

Cứ đứng một chỗ lóng nga lóng ngóng, mặc cho chủ nhân đã bỏ đi đâu không biết. cô cứ như bị cô giáo bắt phạt ngoan ngoãn đứng mãi 1 chỗ.

Cho tới khi.

--TRỊNH NGUYỆT HÀM...ra đây_Tiểu Nhu ở ngoài cửa thét vào.

Cái mặt như ba bích thấy Tiểu Nhu đứng trước cửa đã mở sẵn mặt mày bặm rợn.

---Con điên lại đây---

Cô lú nhú chạy tót ra như sợ bị người ta bắt lại.

-Này, người ta mở cửa tiễn khách sao không ra đứng đó làm gì!

Cô lúc này mới sực tỉnh, há họng :-A..ra là mở cửa cho mình ra à. Sao tên đó không nói 1 tiếng chứ, làm mình đứng mỗi cả chân.

Tiểu Nhu ngo qua ngo lại căn nhà, nhìn Nguyệt Hàm tò mò:- Cái người mà tớ thấy cậu cũng gặp phải không, tên đó đâu, cậu lấy được USB chưa.

Nguyệt Hàm liếc qua lại căn nhà. Thật sự rất sạch sẽ, chỉ là căn nhà ngoài cái salong màu đen hơi cũ ra thì không có cái quái gì cả, phải nói ảm đạm tẻ nhạt vô cùng. Cô nhìn qua bên trái có 1 căn phòng bên trong chắc là phòng ngủ, lại xoay sang bên phải cái bếp ngoài cái tủ rỗng không thì chẳng có thứ gì dù là cái chén ăn cơm. “Đây này là nhà hoang sao, đáng sợ hơn nhà mình nữa”. Cô bỗng rùng mình nổi da gà:---Thôi về cậu ơi, ở đây thấy on ón thế nào á.!

-Còn USB thì sao, không tìm à,!

Lắc đầu lia lịa, cô nhanh chóng đẩy Tiểu Nhu ra ngoài:---Ra nhanh đi, người ở đây kì hoặc như vậy, không biết có phải thần kinh gì không ở lại thật đáng sợ a!

Sau khi nghe tiếng đóng cửa, căn nhà trở nên yên lặng lạnh lẽo, đôi bàn chân mang giày đen từ bên trong phòng từ từ bước ra. Đôi bàn tay lớn thon dài giờ lên rồi nắm lại sau đó đưa lên ngửi thật sâu, cứ như sợ mùi hương hoa nhài đọng lại giấy lát sẽ thoảng bay mất.

(T/g: Tên này nữa phần là có bệnh, hơi bị biến thái đó >.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

-Cho hỏi, chuyện gì ạ. Thím Thắm mọi người kéo lại đây làm gì vui vậy.

Thím Thắm nhăn nhó, bực dọc:- Cháu không hay biết gần đây có kẻ biến thái ở chung cư chúng ta sao.

-Biết ạ, thế liên quan đến người trong này sao?

Chưa để thím thắm nói, cô gái tóc xoăn mệnh danh công chúa chung cư YY, đầu còn dính ống cuốn trang phục đồ ngủ nói vào:- Nguyệt Hàm à, cô là con gái chưa gia đình nên cần người trong nhà này đó, chúng tôi ai bị hết rồi. Nói xem cả cái quần lót mới mua chưa kịp bận đem giặt cũng bị tên biến thái lấy mất.

Chị Đào trong độ 35 tuổi nhưng nhìn vẫn con rất trẻ trung, hậm hực nói:- Chắc chắn là hắn, tên biến thái này đúng là chuyện biến thái gì cũng làm được, có phải thiếu hơi phụ nữ hay không chứ, không những lấy đồ lót phụ nữ, còn xem trộm người ta tắm. Dù gì chị cũng chưa có chồng mà, có thể để đàn ông ngấm miễn phí chứ.

Bắt đầu biến thành cái chợ ai cũng đua nhau nói, giọng điệu tức giận, gần như cả phụ nữ trừ trẻ con ra thì ai cũng kéo lên đây ầm ĩ đập cửa

-Thế mấy cô, đi điều chắc người trong này à, có chứng cứ gì sao ạ! _Cô gãi cằm, suy đoán hỏi

-Trong cái chung cư này chỉ có căn nhà này là kì quái nhất còn gì, có người nhìn thấy tên biến thái trong đây đi qua đi lại khu phơi đồ chung cư, hắn ta trong bộ đồ đen kín mít không nói chuyện với ai, toàn làm những điều bí ẩn. Hôm sáng qua, chú Tân còn thấy được hắn thấp thòm lên lút cầm báo lóa thể của phụ nữ. Đặt biệt chưa bao giờ thấy hắn đi thang máy hắn là sợ camera thu hình nên chỉ toàn leo thang bộ, có lần thấy hắn đi theo Thím Lan lao công bí mật làm cái gì đó mờ ám, ngay cả thím lan 60 tuổi rồi mà hắn ta cũng không tha, thật bệnh hoạn mà. Hề còn nữa nha, chú Tân vừa nói tới qua chú còn thấy 1 người đàn ông áo đen đội mũ áo khoác trùm kín ôm 1 cô gái lên nhà rất lâu không thấy cô gái đó xuống, chắc chắn là hắn ta làm gì cô gái vô tội kia rồi. Lần này không thể để hắn ta lộng hành thế nữa.

Nguyệt Hàm càng nghe càng thấy rất hấp dẫn, cái đầu thần thám liền nảy ra ý định muốn làm Conan, ra về suy luận.

-Theo như mọi người nói thì hành vi của tên này đúng rất kì hoặc, làm gì cũng mờ ám không rõ ràng, lại thường không để lộ mặt, cũng không nói chuyện với ai. Kết luận ..._CỒ nheo mắt khẳng định làm mọi người cũng hỏi hợp ngóng tai theo:.....100% tên này có bệnh biến thái.!

--Xi----

Cả đám phui tay 1 cái, cứ tưởng cô nói cái gì ghê gớm. Lúc này, mấy ông chồng của mấy bà cũng lên theo, nhiệt liệt hưởng ứng.

Cô lúc mới thấy sức mạnh của đám đông là thế nào, cuối cùng chẳng ai thèm nói với cô nữa, xô đẩy 1 lát cô đã cho ra tuốt đằng sau.

--Rầm—Rầm---

-Tên biến thái, ông đây hôm nay sẽ dạy dỗ mày, dám xâm xỡ vợ tao à.

-Phải đó, mở cửa mau, không bọn ta xông vào.

-...

Tiếng đập cửa la hét dữ dội vô cùng náo nhiệt, nhưng bên trong kia vẫn yên tĩnh lạ thường.

Cô lại nghĩ “Đã lâu chung cư không nhộn nhịp thế này nhỉ, nếu bọn họ xông vào mà thấy cái nhà người đàn ông đó có sợ cong đích chạy không chứ, nghĩ tới không khí u ám lạnh lẽo cũng chẳng hứng thú muốn vào” đứng một bên chống cằm xem cuộc vui, lại nhớ đến bóng lưng cao lớn, bận nguyên bộ đồ đen như từ thần hành động lại khó hiểu bản thân cũng hồi hộp mà chờ đợi.

---Người đó có ra không nhỉ?

Bọn họ dường như muốn làm nứt cả cách cửa, nếu bên trong không mở cô nghĩ chắc họ đập nát luôn cái cửa ra vào của người ta.

--Cạch---

-868326482368#^\$^#%^#%#%^#

Tiếng ồn ào bỗng nhiên calm nín không 1 âm thanh nào, ai cũng sững sờ bất động ngây người.

Một thân hình vô cùng... vô cùng to cao đang nhìn xuống bọn người ở chung cư. Họ được dịp nhìn rõ ràng thân hình người đàn ông mà họ tưởng, đúng chuẩn dáng người mẫu mét 9. Chỉ là, bộ quần tòng đen đội mũ che nửa mặt, bí ẩn làm người khác tò mò không thôi.

Cô Công chúa chung cư, miệng há lớn ngược đầu lên buột miệng thốt:--Cao...thế!

Rõ ràng là con người nhưng cách họ nhìn giống như một Thần thánh to lớn đầy quyền năng. Lúc này còn âm ỉ đòi chém giết, giờ bị khí thế lạnh lẽo của người này cứng đờ ra hết.

-Cậu...là người sống ở nhà này phải không? _Đúng là rừng càng già càng cay chú bảo vệ đầu bạc thật dũng cảm, vẫn làm tròn trách nhiệm.

Chiếc mũ rộng che mất đi nửa khuôn mặt, vẫn trầm lặng không có ý định trả lời. Chú Tân lại nhấn nạt hỏi thêm lần nữa.

-Hắn ta bị điên hả, có phải không nghe được không _Chị Đào suy nghĩ nói.

-A thế thì viết ra cho hắn xem đi. _Nói xong mọi người cũng hưởng ứng nhau đi viết ra giấy.

Sau đó họ còn ầu ỉ hơn là chia ra trước mặt người đàn ông kì hoặc kia như thật, mẫu giấy ghi “Cậu sống ở nhà này đúng không?”

Người đàn ông im lặng nhìn xuống mẫu giấy, nhưng vẫn chẳng phản ứng, bực dọc, Cô Na vợ chú Đặng mạnh tay ghi luôn dòng chữ “Người là tên biến thái đúng không, chúng tôi đến đây muốn đuổi người không thì báo công an bắt người”

-Xem người chịu trả lời không? _Cô na giờ ra tờ giấy. Tên kia vẫn tiếp tục bất động, không thấy được chút biểu cảm bị che mắt. Nguyệt Hàm cứ chăm chú nhìn xem phản ứng của hắn thế nào.

Cô liền ngáp một cái nói:- Lỡ đâu anh ta bị câm luôn thì trả lời thế nào?

Vừa nói xong cả đám động bộ quay 30 độ nhìn cô, mắt họ tỏa sáng:--Đúng nhỉ, bị câm rồi sao trả lời chứ. Vậy phải làm sao?

Một chú không chịu nổi xông lên, nắm lấy áo người đàn ông:- Mày có bệnh hay không tao không cần biết, tên biến thái mau cút khỏi đây, trả lại sự bình yên cho chung cư.

Mọi người lại ào tới xô đẩy hưởng ứng.

--Ra khỏi đây.

-Báo công an bắt hắn đi.

-Mau cút khỏi đây

Do dân tình qua kích, một người vô ý cầm cả cái giá canh lên phan thẳng lên người đàn ông. Nhìn thấy hấn cứ đứng im như thể chịu trận, Nguyệt Hàm bỗng nổi lên lòng thương người, chen vào.

Đứng chắn trước người đàn ông bất động. Cô cười cười với mọi người :--MỌI NGƯỜI ƠI...MỌI NGƯỜI BÌNH TĨNH ĐÃ, CÓ GÌ TỪ TỪ NÓI, CHƯA RÕ RÀNG KHÔNG THỂ VÔ CỐ ĐÁNH NGƯỜI NHƯ THẾ, LỖ ĐƯA RA CẢNH SÁT LÚC ĐÓ LỖ ĐÁNH NGƯỜI LÀ CHÚNG TA CHỊU ĐÁY.

Nguyệt Hàm nói gì vậy, chứng cơ rõ ràng ai cũng thấy cả, đánh biến thái là trừ hại cho dân_Chị Đào hô lớn, tay cầm chai giơ cao.

-Không...chưa có...chứng cứ...ế...ế...khoan..._Chưa nói xong câu, bọn họ như mất trí lao vào, người nào cầm giá cầm thao cầm gậy, cầm chảo, cầm chai gì cứ bỏ tới, cô hoảng hồn giơ tay ra đỡ.

Tường lần này làm anh hùng lãnh đủ rồi, đột nhiên một bàn tay lớn choàng qua eo cô, mạnh mẽ nhấc cô lên đẩy ra phía sau. Cô hoảng hồn ngẩng người nhìn lên bóng lưng to rộng đàn ông."Gi thế, bảo vệ mình à". Chỉ chớp mắt là cô đã bị đẩy ra sau lưng tự nhiên đag xem náo nhiệt khi không ban vào biến thành tình huống đồng minh thật trớ trêu.

Cô được cho núp phía sau, đám người kia thì đánh tới người đàn ông này lại một mình chống đỡ, cô cảm giác bức tường này thật chắc chắn dù bây giờ có cả một 100 người tới hấn cũng sẽ đứng vững như lời trụ. Dù gì thấy hấn bị đánh mà không đánh trả hay giải thích tự nhiên cô có cảm giác xót xa vô cùng. Tay cô nắm lấy áo lưng hấn, nói vọng tới "Ồn chứ, mau cản họ lại đi, đừng đứng trơ ra chứ,muốn bị đánh chết sao?"

Phía trước vẫn im lặng, lớp áo của hấn cũng bị bọn nháo nát. Bất ngờ là có một cô muốn nhìn rõ mặt hấn nên liếc mình giơ tay muốn kéo mũ hấn ta. Tốc độ hấn còn nhanh gấp 10 lần chụp lấy tay bà cô kia. Làm bà cô sợ hãi thét âm lên "Tên biến thái, bỏ tay bà ra"

Miệng thì thét, tay còn lại cầm cái gạt tàn thuốc đập mạnh vào đầu hấn. --Bóp---Khó hiểu hơn là hấn lại không nắm tay kia lại, chỉ ngăn cản không cho gỡ mũ hấn xuống

Cô há miệng hơn, kinh ngạc:--Trời à!

Cô lần này không nghĩ nhiều nữa, dùng hết sức bản thân nắm kéo người hấn đẩy vào. Sau đó,lẹ tay đóng sập cửa lại --Àm---Cả người cô dựa vào cửa, mặt chò bên ngoài đập dữ dội.

Cô thờ lì hựt, nắm khóa cửa. Tâm trạng còn chưa ổn định, nhìn lên người đàn ông kia cô liền sợ hết hồn.

-Bị đập gần chết mà còn đứng đó, có phải thần kinh không, nếu anh không phải biến thái thì tâm thần._Cô một mồi bóp bóp cánh tay.

Bên ngoài vẫn còn tiếng la ó um sùm. Cô chỉ biết lắc đầu thờ dài "Thất không hiểu bọn họ nổi điên cái gì?" Nghi xông cô lại hả hợng, đứng bất động tại chỗ, rồi ngó nghiêng nhìn quanh. "Chết bà rồi, tự chui vào hang hùm"

Cô hít lấy một hơi bình tĩnh, ngăn lần chửi rửa mình ngu dần, tự nhiên làm người tốt vô lợi ích, còn đang lâm vào bất lợi.

Người đàn ông kia vẫn đứng im lặng, nhưng lại chăm chăm nhìn cô, hấn ta lại chiếu ánh nhìn nóng rực nhìn cô không sót 1 chi tiết.

--Này, nhìn..nhìn gì...tôi ra ngoài đây, anh tự lo liệu đi, tốt nhất dọn đi cho xong nếu không anh cũng không sống nổi với họ._Cô cảnh giác bước lùi định quay đi.

-Không được, mình ra thì cũng bị họ chém chết thôi_Cô vô đầu bức tóc, tình thế tiến thoái lưỡng nan là hoàn cảnh máu chó Nguyệt Hàm ghét nhất.

Chưa nghĩ ra bước kế tiếp, giựt mình thì đã bị một cánh tay kia nắm lôi đi.

Hấn đẩy cô vào phòng hấn. Cô chưa kịp la lên gào thét chạy thì cửa đóng lại—Cạch—

Rầm Rầm-Chết tiệt, sao anh nhốt tôi, mau thả tôi ra, anh lấy ân báo oán vô đạo đức, tên biến thái mở cửa._Cô liên tục đập cánh cửa, chửi rửa.

Nào ngờ chửi đã miệng theo phản xạ của người bị nhốt sẽ nắm khóa cửa giựt giựt, chỉ là trong phim cô coi thì họ làm việc này vô ích, còn cô thì nắm 1 cái đã bật cửa mở ra được. --Tên biến thái...mở..ơ

Hết hồn ló đầu ra "Trời, đâu có khóa cửa" Cô ngây ngô tự đóng cửa lại lần nữa, rồi lại mở cửa ló đầu ra, giống như muốn khẳng định chắc chắn là cửa đúng không khóa. □

-Thiệt tình, không khóa thì nói 1 tiếng chứ, có đầu lại đẩy vào kiểu như nhốt người ta vậy, làm la khan cả hợng._Cô hừ 1 tiếng, ngồi phụp xuống giường.

Bây giờ mới để ý, căn phòng màu trắng, bên trong cũng như bên ngoài, không có đồ dùng trang trí gì ngoài chiếc giường trắng tinh sạch sẽ và cái tủ quần áo, cứ như căn nhà chẳng bao giờ sống ở đây vậy. Theo như nhà tâm lý học chưa nổi như cô Hấn là người ưa sạch sẽ, lại tẻ nhạt đơn điệu, sống 1 mình, còn nữa, này giờ tiếp xúc cô chắc rằng hấn bị cầm còn điếc. La hét mà chẳng phản ứng, lại không nói chịu nói câu nào.

"À..ra hấn muốn mình ở đây tránh nạn, thôi thi đợi mọi người la mệ rồi mạnh ái nhà nấy ở thì mình chu ra vậy, đúng là chuyện xui là đảm bảo có phần mình".

Cô ngã người ra giường, chiếc giường trắng khá êm, còn êm hơn cả giường cô, cô vô tư không suy nghĩ đang ở nơi người lạ mà lần tới lần lui, hít hít lấy mùi bạc hà thơm mát trong căn phòng. Nhưng mà nguwir thêm chút còn có mùi hoa nhài thoang thoảng, dường như bị mùi bạc hà lấn áp nên không ngửi rõ.

Hội tụ đủ niềm ấm chắn êm, mùi hương dễ chịu dễ đưa người at chìm vào giấc ngủ. Nguyệt Hàm vô tư vô lo ngủ thẳng cẳng mà không sợ ai kia làm hại.

Tít—tắc---4 giờ sáng---

Vặn vẹo mắt lim dim bước xuống giường, cứ ngỡ căn phòng quen thuộc, nhắm mắt bước đi theo thói quen.

--Á---Ừ---

Vì lộn nhà nên cách bài trí dĩ nhiên khác, muốn đi vệ sinh lại rẽ nhầm vấp phải cái ghế salong. (Cũng may căn nhà chẳng có gì, không chắc té chết luôn).

Cô cúi cúi mò dậy, vớ ngay được được thân hình lớn đang nằm trên salong yên tĩnh nhắm mắt. Cô chồm người lên nhìn, mắt chớp chớp, dụi dụi mắt nhìn cho rõ. “Không phải nhà mình sao, tò mò quá, xem thử hần ta bộ dạng biến thái thế nào còn đi đồn”

Suy nghĩ táo bạo Nguyệt Hàm lén lút muốn giờ tay kéo cái mũ nón hần lên cao chút, từ phía dưới nhìn lên thấy được phần nào khuôn mặt hần.

Mắt mở to, tim đập thình thình, hồn bay phách lạc chính là tâm trạng Nguyệt Hàm lúc này.

Đường nét cạnh góc cạnh cho thấy người này vốn lạnh lùng là bản tính trời sinh, cảm nhận ưu tú chứng tỏ con người kiên định rõ ràng, đôi môi hơi mỏng chế cười hồng hồng quyến rũ, chiếc mũi thanh cao nhọn hoắc thể hiện người trí tuệ quyết đoán. Còn con mắt...con mắt không nhìn rõ, vì phần trên bị che bởi cái nón.

Tay nhỏ lén lút vừa giờ tới, liền giựt mình nảy mạnh người ra sau, dường như đôi mắt kia vừa mở ra, bàn tay đàn ông đã nắm lấy cổ tay cô ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132

Tay nhỏ lén lút vừa giờ tới, liền giựt mình nảy mạnh người ra sau, dường như đôi mắt kia vừa mở ra, bàn tay đàn ông đã nắm tay cổ tay cô ngăn cản.

--A...xin lỗi...-- cô lắp bắp :---Máu...trên mặt anh_Cô lại nhìn thấy bên má hần có vết máu dài thắm khô, liền dùng lí do biện hộ cho sự tò mò của mình

-Tôi muốn giúp anh xem vết thương thôi_Cô mím môi, giọng chắc nịch như muốn tạo lòng tin cho người đối diện, mắt cô nhìn quả huyết.

Người đàn ông yên lặng nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng buông tay cô ra. Hần bật dậy, kéo nón thấp xuống che giấu thật kĩ gương mặt mình.

Cô có chút hoảng sợ, nhưng lại chẳng biết phải làm gì vì hần luôn im lặng, chẳng để người khác có cơ hội tiếp chuyện. Nguyệt Hàm rụt rè đứng lên, nghĩ sẽ lại tốt bụng giúp hần kiểm băng thuốc gạc gì đó ở căn nhà trống trơ này. Nhìn tới nhìn lui cô cũng chẳng thấy được cái gì trong nhà này. Có chút mất kiên nhẫn.

-Nhà anh không có đồ dùng y tế gia đình sao? Nè, anh cứ như khúc gỗ thế thì tôi phải tự biên tự diễn mãi à.

Vẫn thấy hần ngồi bất động hay tay đan vào nhau đặt lên đùi. Cô thật sự nhịn không nổi khiếu tự nói tự biên đạo nữa. Giọng cau có.

-Anh bị cảm thật sao, nếu bị cảm thì ra dấu cũng được. chẳng phải người cảm có thuật ngữ nói chuyện bằng hình thể sao, tôi hiểu được nhiều thì hiểu, còn hơn anh cứ tro tro ra đó thật không thân thiện gì hết.

-Hay anh bị điếc luôn hả, Này...này..._Cô lại gần trước mắt hần, tay quơ qua quơ lại để hần chú ý rằng cô đang nói chuyện với hần.

Trông cô ngày càng gần hần, người đàn ông hơi thở ngày càng nóng ran, lồng ngực hần cũng phập phồng lên xuống mạnh hơn. Không để cô tự diễn nữa. Hần xua tay cô đi. Thân hình lớn sừng sững đứng lên, nhanh chân ra cửa.---Cạnh---

“Ý gì đây, đuổi mình á” Cô trố mắt nhìn hần lúc đầu khó hiểu, sau thì bức dọc nhìn người đàn ông mở sẵn cửa mời cô ra.

Bị làm tổn thương lòng tự tôn con gái, cô không chịu được lớn giọng:- Này, anh đối xử với người giúp đỡ anh thế hả, đồ bệnh hoạn như anh tôi cũng không thèm quan tâm, mong sao anh dọn đi sớm chút, nếu không chung cư này sẽ bị tên bệnh hoạn như anh phá hủy. hừ_Cô đùn đùn máu nóng bước ra.

Chưa kịp đợi cô quay lại rửa thêm---Rầm---Ho---cô hoảng hồn vì cánh cửa thẳng thừng đóng sập lại, một chút không do dự.

Đầu cô bốc khói, đá mạnh vào cửa:-ĐỒ BỆNH HOẠN, ĐẠO ĐỨC BỊ CHÓ GẬM, ĐÚNG LÀ TÔI THẦN KINH MỚI ĐI GIÚP ANH.

Chửi xong, hậm hực mở cửa nhà leo thang lên giường ngủ, một lòng không thèm để tâm hao phí hơi sức. Đúng là đầu óc cô rất dễ tự mã hóa, chỉ cần được ngủ thì mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng bận tâm

Ai đó đã không biết rằng, có một người đang tự hành hạ bản thân đến chảy máu.

Ngày tháng trôi qua cuộc sống đối với người đó dường như là 1 sự hình phạt, còn đáng sợ hơn cái chết.

Có ai biết khoảng cách dường như rất gần, thậm chí chỉ còn vài bước là đến đối diện nhau, vậy mà nó lại là 1 bức tường lửa ngăn cách một người chạm vào người kia dù chỉ là cái với tay.

Người nào đó, mang thân xác đã chết lặng lẽ sống từng ngày chậm rãi.

Cũng giống như năm đó. Trước lúc cái tên đó biến mất, đã trầm mặc nói với Phúc Hoàng một cách đầy tuyệt vọng. “Bi kịch của cuộc đời là những gì chết đi bên trong khi ta còn sống. Sự thiếu vắng người quan trọng nhất trong cuộc đời ta còn tệ hơn cái chết và hy vọng trong vô vọng còn khổ sở hơn tuyệt vọng. Nhưng ta sẽ chọn cách hy vọng trong vô vọng”

Cái tên đó đã lẳng lặng ra đi như vậy. Anh vẫn nhớ rõ câu cuối cùng con người đó rời đi. Bản thân cái tên ngạo mạn tàn nhẫn đó đang tự dày vò mình, hằn gằn như phát điên, khi tỉnh dậy trong cơn nguy kịch, thân thể hằn như có 1 nguồn năng lượng giúp hấn điên cuồng tìm kiếm 1 người con gái không ngừng nghĩ.

Mọi người khẳng định cô ta chết rồi, còn hằn lại tĩnh lặng thâm trầm mà nhất quyết cố chấp:- Không, nhất định cô ấy vẫn còn đâu đó trong thế giới này, bởi vì ta chưa cho phép cô ấy đi.

Lúc đó, họ bảo hấn thật sự điên rồi, hấn biến mình thành kẻ chẳng còn ai nhận ra nữa. Cho đến 2 năm sau đó, mọi người mới hiểu rằng tại sao hấn lại quả quyết như vậy, có thể nói cô trở lại nhưng cũng có thể nói cô ta đi rồi chỉ có thân xác trở về, chỉ có điều, từ dạo đó cái tên Max cũng biến mất khỏi thế gian, không phải hấn chết mà là vì hấn đang sống mà như đã chết.

-Phúc Hoàng, gần 4 năm rồi, từ ngày Max rời khỏi đây, anh cũng bị bào mòn theo, bây giờ anh nhìn anh ra cái dạng gì rồi_Lạc Tư nhấp nhấp Ly rượu, chậm rãi trêu chọc người ngồi trên chiếc bàn lớn chăm chú xem tài liệu.

Bộ râu đã dày hơn, trong đàn ông hơn, chỉ có đôi mắt ngày càng mang sự mệt mỏi.

-Max chết rồi, còn nhắc người đó làm gì?_Giọng mang sự không vừa ý, mắt Phúc Hoàng vẫn chăm chú nhìn vào tài liệu nghiên cứu súng mới trên màn hình.

Lạc Tư lại nhếch miệng cười. Đặt ly rượu xuống, chân bắt chéo lại trở về rồi đứng lên tay vào túi quần:-Trong lòng anh rõ ràng là không nói như vậy, nếu không tại sao tháng nào cũng cho người đưa thông tin của Max về. _Lạc Tư thờ dài bước đến gần:--Hôm qua tôi đến gặp Lạc Thần, hấn ta bây giờ nhìn chẳng ra người nữa. Năm đó, Max không lấy mạng Lạc Thần, thật sự bây giờ mới biết Max rất tàn nhẫn, cái chết rất đơn giản, chỉ có tiếp tục sống để chịu đựng sự dày vò của tội lỗi mới đáng sợ. Hiện tại Sát Bang vẫn dùng cơ thể Lạc Thần đem ra làm chuột bạch, cậu nói xem, đầu óc của Max có phải 10 phần điều chứa độc hay không.

-Cậu đến đây, luận thuyết về người đã chết thôi sao?

-Sao Anh cứ khẳng định Max chết trong khi. . .

-Im đi, trên thế giới hắc đạo không còn Max, trong bạch đạo Dương Vĩ càng không tồn tại.

Lạc Tư bức dọc với thái độ của Phúc Hoàng, lớn tiếng:-Được, anh bỏ mặc lão đại, nhưng tôi thì không, ngày nào lão đại vẫn còn tôi vẫn sẽ đưa Max trở về Sát Bang. 4 năm qua anh xem Sát Bang vẫn đứng một chỗ có thể nói điều bị các tập đoàn khác qua mặt, cả tập đoàn CEO cũng không còn được như ngày trước chiếm lĩnh thị trường trên toàn cầu.

---Rầm---

Phúc Hoàng nổi giận đập bàn đứng lên:--NEU CẬU CHO RẰNG TÔI KHÔNG ĐỦ NĂNG LỰC, ĐƯỢC VẬY CẬU CỨ LÊN ĐÂY THAY THẾ, CẬU NÓI HAY NHƯ VẬY THÌ ĐƯA MAX VỀ ĐÂY TÔI XEM, LÚC ĐÓ TÔI ĐEM MẠNG CHO CẬU LUÔN.

-Anh...!_Lạc Tư thờ mạnh, ghiến răng, đá mạnh vào chân bàn, nóng giận cổ kiềm chế bỏ ra ngoài

---Ầm---

Phúc Hoàng mệt mỏi xoa xoa thái dương, anh ngồi ngấn ra sau, âm thầm nói trong đầu “ Nếu cậu có ở đây, thì cậu sẽ xử lý thế nào hả, Max”

Mọi chuyện vẫn đều đặn diễn ra cho đến hôm thứ 4.

-Anh nghe nói gần đây chung cư em có tên biến thái, em nên cẩn thận cửa ra vào, tối về trước 7 giờ. _Henry nghiêm mặt nhìn Nguyệt Hàm cặm cụi xem sách.

Cô gật gù, không nhìn lên miệng nhai bánh khoai tây chiên xột xạc:-Em biết rồi!

-Gà đây anh hơi bận, nếu tối anh không đến làm thức ăn thì em phải tự biến mua thức ăn có dinh dưỡng một chút, bao tử em không ăn chua, cay được, mua ít thịt bò, tốt nhất bữa ăn phải có rau xanh. _Henry nhăn nải chăm chú nhìn cô dọn đồ. Tay đưa đến cho cô xấp tiền.

Nguyệt Hàm vẫn tiếp tục ăn và đọc sách, tay thì lặng lẽ cầm tiền bỏ vào túi, xem như việc này rất bình thường. Henry cảm thấy Nguyệt Hàm không chú ý, liền ngó lên bàn hai nhíp.

-Trình Nguyệt Hàm!

-Sao ạ!

-Em có thể lịch sự hơn không hả?

-Tại sao?

-Em không nhìn anh.

-Em đang bận.

----Xoạt---

-Ấy..em đang ăn mà _Bị giật bịch bánh trên tay, Nguyệt Hàm mới ngẩng đầu lên nhăn nhó.

-Mỹ nam ngồi cạnh em đấy, không bằng bịch bánh khoai tây chiên sao. _Henry bát bình cầm bịch khoai tây lắc lắc.

-Vâng, em không có mắt nhìn ra mỹ nam đâu ạ, trà đồ ăn lại cho em thì còn tình nghĩa nhé.

-Em..em. _Henry tức muốn ói máu tay chỉ chỉ vào cô, bắt lực thở ra. Trước nay người có thể đánh ngực anh chỉ có Nguyệt Hàm. Anh lại yêu chiều mà trả lại bịch bánh. :-Ngoài ăn ngủ chơi ra thì em còn biết để ý cái gì khác không hả?

Cô buông sách ra hướng mắt lên nhìn rất trung thực:-Có chứ!

Henry ra vẻ trông đợi.

Giơ bàn tay 5 ngón ra điểm:-Ừm..còn có xem phim, đọc truyện, ca hát..à...ùm.. còn ...còn gì nhi...ngủ..ngủ..ngủ và ngủ..

Trong đôi mắt xanh ả chưa buồn bã, anh thở hắt ra:-Được rồi, đầu óc em vốn được làm bằng tàu hủ mà, anh không trách em

Chau mày, miệng nhếch lên khó chịu:-Không đúng, em biết yêu.

Giật mình, Henry sốt sắn đáp nhanh:-Em..em đã ..yêu ai?

Cô cười hì, chỉ ngón tay ra, rồi xoay lạ đặt lên đầu mũi mình:- Bản thân, em còn biết yêu bản thân. Anh xem, vì quá yêu bản thân nên mới ăn ngủ tốt như thế còn gì.

Henry như bị đập xuống vực thẳm, đầu đầu vỗ trán:- Nếu anh còn nói nữa, chắc sẽ bị em làm học huyết mắt.

-Không nói anh nữa, em về đây _Cô nhìn đồng hồ, vội vàng trút hết bịch bánh lên miệng nhai ngón nghiền, tay còn dính dầu chiên đóng sách lại, còn hành động vô cùng tự nhiên dùng ngón tay nức sạch vị khoai tây còn sót sau đó hai tay chùi chùi lên quần. Trước khi chạy đi, cô mỉm cười vẫy tay:-À, cảm ơn anh về chiếc xe đạp nhé, bye anh nhé, người thân!

Một loạt hành động như vậy, Henry đã vô cùng quen thuộc, có lẽ nếu sót hơn nữa cũng chưa tới. Anh chỉ biết lắc đầu lăm bằm nhìn cô đi xa:-Nếu không gặp em 4 năm trước cũng không nghĩ nổi hai tính cách là cùng một người.

Anh lại nhứ mày “Cảm ơn về xe đạp? Em ấy đang nói cái gì?

Khó hiểu nghĩ không ra, Henry tay cầm điện thoại lên gọi cho ai đó:-Thưa đội trưởng. Tôi có việc sẽ nghỉ phép 1 tuần, thời gian này ngài không cần liên lạc tôi sẽ khóa máy!

Nói xong vấn đề trọng tâm, không dong dài anh nói như 1 sự thông báo không chờ người bên kia lên tiếng đã cúp máy. Tay tắt nguồn.

Đôi mắt lại xinh đẹp thâm thúy, anh yên lặng trầm tư cả nửa giờ rồi rời đi khỏi quán nước.

.....

-Chào bác, Bác Trịnh hôm nay lại mang chút thức ăn cho bác._Cô vui vẻ túi lớn túi nhỏ bước vào căn nhỏ nhỏ cũ nát, vật dụng đơn sơ.

Người đàn ông trung niên gầy yếu gương mặt phúc hậu, tay đang bận biếu khắc gì đó trên khúc gỗ. Mắt mở nhưng lại không nhìn thấy, nghe tiếng cô liền vui vẻ cười.

-Cháu đến lần nào cũng mang rất nhiều thức ăn, tui cũng không để vừa rồi._Bác Trịnh vừa nói tay vừa mò mẫm khắc lên khúc gỗ.

-Chính vì con đang lo lắng, tại sao con đem nhiều thức ăn thế mà lâu vậy bác còn chưa lên kí, con hạ quyết tâm làm bác đủ tạ rồi.

-Đứa trẻ này, xem ta là lợn cháu nuôi à.

--Áy, bác đang làm gì?

-Ta đang khắc đồ chơi, là con búp bê.

-Bác cũng hứng thú chơi búp bê gỗ à_Nguyệt Hàm gãi đầu chăm chú nhìn.

-Là con gái bác lúc nhỏ rất thích, ta nhớ nó lên muốn làm búp bê gỗ. _Giọng nói nghe rất hiền từ, còn pha lẫn sự bi thương mất mát.

-Bác Trịnh thật là người cha tốt, nếu cha cháu còn sống chắc sẽ thương cháu như thế. Mặc dù, cháu đã quên mất cha mẹ thế nào?_Cô buồn bã chống cằm thích thú nhìn con búp bê chưa thành hình.

-Cháu không nhớ mặt họ sao?

-Vâng, Henry bảo vì cha mẹ cháu mất sớm nên cháu không còn nhớ nổi khuôn mặt họ thế nào, chỉ có những kí ức rời rạc đôi lúc ẩn hiện thoáng qua.

-Cháu bị mất trí sao?

Cô vội vàng xua tay, dù người kia chẳng thấy được:-Không đâu, cháu nhớ rất rõ nhưng chỉ là kí ức cháu ở cô nhi viện năm 10 tuổi đến giờ thôi, có lẽ do họ mất sớm, nên cháu không còn nhiều ấn tượng nữa.

Bác Trịnh có chút đồng cảm, ông thương xót:-Vậy khi nào ta làm xong con búp bê gỗ sẽ đem tặng cháu, thế nào?

-Ồ...thế được sao ạ!

-Ừm, ta xem cháu như con gái mình vậy, nghe qua giọng nói ta biết cháu rất đơn thuần và có gương mặt sáng. Hẳn cũng xinh như con gái ta, sau này cứ gọi ta là cha nuôi.Cháu không chê nhận ông mù này chứ _Bác Trịnh lòng rạo rực niềm vui trông cô cố.

-Cám ơn bác ạ, cháu rất hân hạnh ạ!_Cô nói giọng phấn khích, chỉ còn thiếu nhảy lên hét.

Trò chuyện ăn cơm cùng Bác Trịnh xong Nguyệt Hàm cũng tạm biệt ra về.

Trên đường về.

----Bóp----Bóp

--Rầm----

Tiếng đánh nhau bên trong con hẻm gần khu chung cư, làm cô tò mò đến. Trợn mắt nhìn một đám người vây quanh thành vòng, lại không nhìn rõ nạn nhân. Vì bản tính nhiều chuyện nổi dậy cô vội đứng núp gần hơn bờ tường.

Lóng ngóng vài giây, nhìn xuống kẻ bị đánh toi bởi đang ngồi bất động, hai tay chống dưới đất mặc cho 5 tên đập không nhân từ.

Chiếc áo đen trùm mũ, không thể nhìn được khuôn mặt, nhưng Nguyệt Hàm lại hết sức nhận ra “Cái tên kì quái đó ư”

Cô nheo mắt bước gần hơn.

--Ai đó?_Một tên cảm giác được có người phía sau, trợn mắt quay lại. Những tên kia cũng ngừng vung tay vung chân.

Chân cô run run, muốn bỏ chạy cũng không nổi, miệng lắp bắp, tay chỉ ra phía sau:--Tôi...đi...ngang qua thôi.

Cô cười giả lả, xuề xòa:--Các anh cứ tiếp tục công việc, hê..hê..thôi phải đi rồi, không quấy rầy đâu.

Cô vội vàng quay người nhắm mắt nít thở bước đi.

--Đứng đó _Tên cao cao, đôi mắt có vết thẹo dài găm lên.

Cô giật bản tim, hết hồn bất động, quay dần người lại, bàn tay run lẩy bẩy. Mắt vô tình nhìn xuống, Tên đàn ông kì quái vẫn khuy 1 gối dưới nền đất, một tay chống lên gối còn lại, nhìn bộ dạng bị đánh của hắn chẳng giống kiểu thất thế, yếu ớt. “Đến giờ vẫn làm ra vẻ phong độ cho ai coi chứ, tốt nhất đừng liên lụy bà.”

Cô đẩy miệng hát về phía tên người đàn ông kia một cái khinh khinh.

5 tên giang hồ đi tới coi xét. Làm cô sợ xém ngất “Đừng lại gần đây chứ”. Chân muốn lùi cũng không nhấc nổi.

-Thương, là con nhỏ tối mấy hôm trước bọn em bắt được. _Giọng nói chua chua quen thuộc, Nguyệt Hàm ngăn người nhớ ra.

Nguyệt Hàm liền đoán ra là 3 tên biến thái hôm trước “Lại hoàn cảnh cầu huyết, 1 tuần gặp 2 lần trời đúng không thương mà.”

Điều khiến cô kinh ngạc hơn nhất chính là lần đầu tiên nghe được giọng nói vô cùng mạnh mẽ, vô cùng đàn ông và lạnh lẽo

-Để cô ta đi.

Mọi người liền chú ý sang kẻ vừa phát ra âm thanh trầm luân, có chút ót lạnh.

-Có phải mày bị đánh tới điên không,lại muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?_Tên lần trước có giọng nam cao cười khuấy kinh khi bước lại gần tên đàn ông kì quái- Dựa vào mày à!

-Lần này có anh Thương ở đây mày cho rằng vẫn có thể may mắn như tối đó à. Ba người bọn tao không phải đối thủ của mày, nhưng tao không tin 5 người không thể đánh chết mày _Tên giọng chua chua nhỏ nước bọt xuống nền đất, bày bộ mặt đáng ghét nghiêng răng, tên này cho rằng lúc này người đàn ông kì quái vì sợ nên để cho bọn chúng trả thù nên có phần đắc ý

Tên Thương có lẽ là đàn anh, thân hình cao to hơn bọn còn lại, trong gương mắt không đáng ghét, nhưng vết thẹo trên mắt khiến hắn trong kinh dị, đúng như bọn giang hồ thứ thiệt.

Cô sợ đến tim sắp nhảy ra ngoài, đầu óc ong ong cả lên “Làm ơn tên đàn ông quái đáng đó đó có thể cứu được mình”. Lòng cô thấp thỏm hy vọng, tên quái đáng đó giống như mấy bộ phim anh hùng cứu Mỹ nhân mà phát huy võ nghệ đánh chết mấy tên côn đồ.

Tên Thương nhủu mày, rồi âm hiểm nở nụ cười, bước tới nắm vai Nguyệt Hàm lôi tới:-Tạo thật sự vừa mắt cô ta, tao muốn niềm thử mày làm được gì tao sao.

Nguyệt Hàm nít thở, nhắm mắt lại đến chân mày cũng muốn dính chặt. “Làm ơn, làm gì đó cứu tôi đi”

Cảm nhận được hơi thở đàn ông phả ra, cô ớn lạnh, miệng hắn hạ chạm đến chiếc cổ của cô, bất giác một hồi rợn tóc gáy nổi lên.

Tên Thương đang đắc ý áp sát Nguyệt Hàm thường thức, vừa mới đặt đầu đến hóm cổ đã bị một bàn tay như sắc thép bóp chặt trên vai. Có phần kinh ngạc quay sang.

-Phụt---

Một lực mạnh đẩy tên Thương ra ngã nhào xuống đất, hán mắt mở lớn không chớp, sức mạnh này khiến tên Thương như từng khúc xương vai rã ra ---A..ư.---

--Anh Thương không sao chứ!_Đồng bọn chạy tới đỡ tên Thương.

Mặt mày đỏ méc tên thương găm lớn :--Giết chết nó!

Cả bọn lập tức gào lên xông tới.

Nguyệt Hàm vừa vui mừng, nghĩ không ngoài dự tính thật sự cảnh anh hùng đại chiến côn đồ sẽ có trận đánh vô cùng đẹp mắt. Nào ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133

Đúng là không ngoài dự tính thật. Cả cơ thể lớn khoảng 1 m9 đổ dồn về cô, hấn phủ lên cô cả cơ thể, là một sự bao bọc. ----Bóp---Bóp----Bóp---Bóp----

Tên quái đảng không tấn công lại, mà lấy lưng mình che chắn cô. Hấn liên tục bị mấy chục cú đá lên người.

Cô ngược lên hoảng hốt nhìn gương mặt che tối mất phân nửa, chỉ nhìn thấy chiếc cằm nhọn, đôi môi mím chặt một tiếng cũng không phát ra.

--Cốp---Bum---Cô kinh người tròn mắt nhìn phía sau hấn bị 1 tên điên cuồng cầm chiếc gậy sắc đập vào đầu, cả cơ thể hấn lay động vì lực đánh phía sau, cứ ngỡ lần này hấn ta sẽ ngã nhào vào người cô, không ngờ bàn tay hấn chỉ nắm chắc vai cô dồn cơ thể cô vào ngực hấn mà che chở ,tránh đá trúng làm cô bị thương.

Thân thể cô lúc này trở nên bất động, một nỗi đau nào đó tận sâu trong tiềm thức cứ như quen thuộc từng chút ẩn hiện . “Từng có một người như thế xuất hiện trong giấc mơ, từng có 1 cơ thể lo lớn liều mạng bảo vệ mình” Đầu cô xuất hiện những mảnh máu đỏ che khuất khuôn mặt người đàn ông trong mơ hồ. Lòng ngực Nguyệt Hàm nhói đau, nước mắt cô vô thức rơi ra 1 giọt lăn xuống má.

Hơi thở hấn vô cùng ấm áp, mùi bạc hà khiến cô bị chìm ngập, hấn vẫn như khúc gỗ vững chắc, liên tục bị bọn giang hồ tra tấn.

-Mày còn cứng đầu? Tên kia đánh đến mệt lử chân tay, nỗi điên khi cơ thể tên đàn ông kì quái trùm mũ đen vẫn trụ 1 chỗ. Cứ như đánh vào khúc gỗ không vào giò ngã. Tên Thương ghiến răng, mắt tóe lửa, rút trong để giầy con dao nhỏ.

Nguyệt Hàm cố đẩy mạnh tên đàn ông ra, cô muốn đẩy hấn khỏi con dao sáng bên kia đang lao tới, cô run rẩy gào. Đôi mắt cô đau đớn cầu xin:--Phía sau...tránh..ra đi...làm ơn đánh trả đi. Xin...anh...xin anh...

--xoạt--Xoay người, con dao bén vừa phát sáng, một hành động trong gang tấc, tốc độ như ma quỷ. Thân hình lớn lạnh lẽo đã nắm lấy cổ tay tên Thương, bẻ ngược, tất cả cử động chỉ diễn ra trong 2 giây, đến thở tên Thương cũng chưa kịp đã bị --Rắc—Xèng—

--AAAAA..ư---

Tên Thương một lần nữa hồn phách bán loạn, mặt đau đến trắng bệch ra, lòng ngực thờ phập phồng.

-Anh thương !

--Anh Thương, anh sao rồi !

--Anh Thương...

Nguyệt Hàm vội bưng tỉnh trong tiếng thét, cũng chưa kịp thấy thì tên kia đã nằm vật ra đất kêu rên.

Bước chân tên đàn ông kia ngày càng gần 5 tên kia, bọn họ cũng kinh ngạc chăm chú nhìn, vì không biết nên tiến lên hay không khi nhìn thấy hậu quả của Tên Thương. Hơi thở hấn lạnh buốt, trong hấn quý dị đáng sợ. Khom người xuống.

Tên Thương hoảng sợ vì khí chất bức người kia không giống như kẻ yếu dễ bị bắt nạt giống như lúc đầu bọn chúng tưởng. Cả bọn cũng không dám tin, tên đàn ông to lớn này đã bị đánh toi tã lúc này một chút sức cũng không giảm, cứ như lúc này chỉ gây ngứa co hấn.

--Anh Thương bọn em xong lên!

Nói xong 4 tên cũng cán răng xông lên tiếp.

----Phù---xoạt---Rắc---Bóp—

Tên giọng chanh chua như đàn bà tay chưa kịp gờ lên đánh, đã cảm nhận luồng gió lạnh xuyên qua, các khớp xương lưng đảm nhận một cơn đau điên mồ hôi nhanh tuông ra, lúc này mới biết xương sống lưng đã bị bẻ gãy, 1 giây sau bất tỉnh ra đất không rõ sống chết.

3 tên kia lòng ngực đập mạnh, mắt kinh hồn nhìn như quỷ ám. Ba chân bốn cẳng chạy thực mạng không dám quay lại nhìn.

Tên Thương vì đau đớn cũng nằm ra lăn ra.

Nguyệt Hàm chân chập chùng run run bước tới, hơi thở dồn dập vì kinh sợ:--Họ...chết...sao?

Bóng lưng lớn đang đối diện cô, tạo nên một cảm giác lạnh giá, khí chất bức người, giọng lãnh đạm vang lên thật khê:--Không chết, chỉ tàn phế.

Tay cô bịt miệng mình để không phát ra tiếng “Hấn ta như vậy sao lúc đầu lại không đánh trả, đáng...đáng sợ quá”.

-Anh...sao lúc đầu con để họ đánh_Cô lúc này còn sợ hơn cả khi bị tên Thương xâm hại cảm giác tên đàn ông này rất nguy hiểm.

Hấn im lặng thật sâu sau đó kéo tay lôi đi rồi khỏi hiện trường, tránh ở lâu thêm phiền phức. Cảm nhận được đôi tay cô lạnh run, hấn âm trầm lên tiếng:--Có 1 người không muốn thấy tôi giết người. Cũng không muốn bước vào thế giới có mùi máu tanh. Tôi không muốn người đó hoảng sợ lại bỏ trốn đi.

Đưa cô đến trước chung cư, hấn buông cánh tay cô ra.

-Anh đang nói đến người yêu của anh sao? Người yêu của anh ở đâu, cô ấy sẽ biết anh vì cô ấy mà thay đổi. _ Cô nghe qua, liền suy đoán được tên đàn ông trong kì quái bí ẩn này hấn trước kia cũng là tên giang hồ, nhưng vì người yêu mà từ bỏ việc giết chóc, ầu cũng là một người đàn ông si tình, có cá tính.

Cô đáp với hấn bằng 1 nụ cười, dù tim gan đang nhảy lộn xộn vì chưa hết sợ.

-Nếu cô ta thấy được, anh vì cô ta mà chịu bị đánh đến chảy máu, sẽ tha thứ cho quá khứ của anh thôi, thật ra nếu không vì muốn cứu tôi anh đã không đánh lại họ, không sao nếu cô gái đó biết mà hiểu lầm anh, cứ bảo đến gặp tôi, nhất định sẽ giải thích giùm anh. Tôi tên Trịnh Nguyệt Hàm rất cảm ơn anh đã cứu, lúc đầu nghĩ anh không biết nói chuyện, thì ra anh cũng nói được. Vậy Anh tên gì thế?

Nguyệt Hàm nở nụ cười tươi tắn, nụ cười của cô như muốn thiêu đốt đi lòng nguội của ai đó. Tên đàn ông im lặng ngắm nhìn thật kĩ, ngón tay lại bất chợt đặt lên cổ cô, nơi tên Thương đã từng chạm vào kia này.

Hấn không đáp lại cô, ngón tay ấm nóng cứ chà sát lên cổ cô muốn chùi đi cái gì. Cô nhắm mắt khó hiểu, người cũng bị co rút lại vì hành động kì quái nhưng nhìn vào thì mờ ám

--Này..anh làm sao thế.? _ Cô cố né người ra, cảm thấy cô nóng rang vì bị chà xát.

Cổ trắng ngần giờ đỏ ao lên. Hấn như không cách kiềm chế được, cứ như sợ chùi không ra dấu vết người đàn ông khác ở trên người cô. Cho đến khi xém kì ra hồm cô thì cô la lớn vì đau, hấn mới tỉnh táo ý thức buông tay xuống.

Hấn vội vàng muốn bỏ đi, sợ rằng sẽ không kiểm soát được việc làm tiếp theo, lạnh lùng nói cô:- Không cần biết, sau này cứ coi tôi chưa xuất hiện.

Hấn lấy trong túi quần ra cái USB đặt vào tay cô. Nhanh chóng quay bỏ đi.

Đến khi cô tỉnh ra, mới biết hấn đã biến mất rồi, ngạc nhiên nhìn cái USB lần trước mình bị mất ở nhà hấn ta trên tay, mang tâm trạng dãi thướt cảm xúc rối tung về phòng.

-Nói, tên đàn ông lúc này với cậu là quan hệ gì? _ Tiểu Nhu mắt dăm dăm nhìn Nguyệt Hàm, mặt trầm trọng như muốn tìm ra lời nói thật trong mắt Nguyệt Hàm.

-Không có, tên còn chưa biết, làm sao có quan hệ nào? Chỉ là đem trả USB cho tớ, mặc dù không hiểu sao hấn lại biết

-Chỉ trả USB thôi sao.Nói dối trời đánh dám thề không? Không biết tên mà dám nắm tay giữa thanh thiên bạch nhật, còn có cử chỉ mờ ám, xoa xoa cổ nhau á.

-Rồi rồi, để tớ kể cho cậu. đừng có sợ hết hồn.

Cô bắt đầuuyên thuyên kể từ đầu.

Mấy phút sau vẫn thấy Tiểu Nhu trầm ngâm.Rồi đập mạnh bàn lên tiếng-Theo cậu nói thì 3 tên hôm đó đúng là biến thái, còn người kia bị chung cư hiểu lầm vì trong bí ẩn Hề ..Ồ đâu ra 1 kẻ si sinh như thế, theo như cậu nói vừa có sắc vừa có võ đúng kiểu nam thần ngôn tình rồi, chỉ có điều hấn nghèo rớt mồng tơi cả cái vật dụng trong nhà cũng không mua nổi, chỉ thiếu một bước thôi, nhà hấn giàu thì bảo đảm tới cũng phải ngã ngục cho xem

-Thế cậu yêu đương bằng cái địa vị xã hội à _Đánh cho Tiểu Nhu 1 cái lườm. Cô chu môi kinh miệt cô bạn.

-Không phải, chỉ là hấn nghèo như vậy, phụ nữ ngã chồng không chỉ ngoài đẹp trai, mạnh mẽ giỏi võ, hay chung tình, mà cần có miếng cơm để nuôi sống gia đình chứ. Hấn lại trong kì hoặc bí ẩn, khả nghi như vậy, tốt nhất cậu nên tránh xa 1 chút biết không _Tiểu Nhu giọng oan oan nói rồi ra vẻ khuyên bảo Nguyệt Hàm.

-Người ta có người thương yêu rồi, cậu khi không lại nói đến ngã chồng gia đình cái gì, chẳng có ăn nhập _ Cô lắc đầu, lăn lên giường ngáp ngáp dài.

-Nếu muốn đến gặp Henry thì về đi, tớ buồn ngủ rồi, Henry bảo thời gian này rất bận không đến đây làm cơm. Cậu không cần qua ăn ké tớ cũng không biết nấu.

Nguyệt Hàm buồn chán vùi mặt vào gối.

-Nguyệt Hàm, cậu không nghe tớ sẽ hối hận, nhìn tên đó dù không phải biến thái cũng là kẻ bệnh thần kinh, không chừng bị chứng tâm thần phân liệt _Tiểu nhu cứ dai dẳng không chịu buông tha cho Nguyệt Hàm, kéo kéo gối cổ ra.

--Trời ơi, cậu muốn tớ làm sao, tên đó còn không muốn nhìn mặt tớ . Là tên đó bảo tớ xem như hấn chưa từng xuất hiện đấy chứ. Cậu yên tâm rồi à _ Cô bực dọc thở ra, lòng có chút ảm ức.

-Ê, cậu đang nổi nóng vì hấn không để ý tới cậu à! _ Tiểu Nhu nghi hoặc ngẩn mắt nhìn Nguyệt hàm---Có phải cậu bị trai đẹp mê hoặc không?

-Đồ điên! _ Cô nổi nóng, lườm Tiểu Nhu rồi dùng chân úp lên mặt.

-Trịnh Nguyệt Hàm, cậu đang phản ứng vì tớ nói đúng à, chẳng phải cậu từng nói trước nay chưa ai đẹp trai hơn Henry sau, cậu còn dám thề nếu có kẻ còn đẹp hơn Henry chắc chắn cậu sẽ lấy làm chồng ngay à!

Cô giật mình nhớ ra là mình đã từng thề như thế, sau đó ngẫm nghĩ “Quả thật, tên đó còn đẹp hoàn mỹ hơn cả Henry, góc cạnh đều toát lên khí chất bất phàm, ruột cuộc người đàn ông đó là ai, hẳn có bao nhiêu bí ẩn”

Cô từng chút nhớ lại cảnh buổi sáng hôm đó nhìn lên hắn, cô chỉ tiếc một điều chưa nhìn rõ đôi mắt hắn ngoài đôi lông mi dài và dày hơn con gái. Bất chợt gương mặt cô ửng hồng, lại thấy bức bối vì mình cứ nghĩ về tên đó, còn bị hắn làm ám ảnh, “Hắn thật ra chỉ vì người yêu của hắn nên mới cứu mình, nên mới không hại người, không vì cái gì khác, tỉnh táo lại Nguyệt Hàm à..”

--AAAAA---Cô lại bất ngờ thét lớn, bật dậy.

Tiểu Nhu giật mình _Trời ơi, điên rồi sao?

Nguyệt Hàm không chịu được không khí ngột ngạt cứ nghĩ linh tính, hậm hực chạy ra ngoài.

-Cậu đi đâu thế? _Tiểu nhu gấp ngáp nói với tới chạy theo.

---Rầm---Ra ngoài hóng gió, về thì tự khóa cửa!

Nguyệt Hàm đầu óc lộn xộn đi lẫn quần ra công viên. Cô gái 26 tuổi đáng lý đã trưởng thành có chồng sinh con, còn cô suốt ngày núp sau lưng Henry, bảo bọc chăm sóc giống như cô gái 16 tuổi. Đến ngay cả gã 1 người đàn ông khác cũng chưa từng. Tự nhiên lại có 1 tên hàng xóm cổ quái, lại xông ra che chắn cho cô, tất nhiên cảm xúc phải rối bời rồi, chỉ là cô không nhận ra trong lòng cô khuyết mất điều gì.

Buồn bức cô rút điện thoại ra, mở danh bạ lên chỉ có duy nhất hai số, con số đầu tiên “Ông già phiền phức” và số thứ hai là “Con bạn thân”. Cô cũng chẳng còn người quen nào để thêm số điện thoại mới.

“Ông già phiền phức”: Henry

“Con bạn thân”: Tiểu Nhu.

---Tút---Tút---

--Tại sao không liên lạc được, đến lúc cần lại không bắt máy, chết dẫm ở đâu không biết_ Cô căn môi, ấn mạnh phím kết thúc. Nhưng khuôn mặt lại hiện chút lo lắng vì người bên kia không thể liên lạc. :---Mình phải đến trường xem thử.

Đến sập tới, lê thân mệt mỏi về chung cư, đầu óc lơ lửng, mang tâm trạng bất an “Henry không đến trường, ở nhà cũng không, anh ở đâu vậy chứ, đừng bỏ mặc em chứ”

Đôi mắt đỏ ngầu, cô đứng trước cửa nhà, vừa lụi tìm chìa khóa cửa. “Chết tiệt, bỏ ở trong nhà rồi sao.” Vừa biết bản thân vì đi vội không mang chìa khóa theo, mọi lần điều như vậy Henry sẽ luôn có mặt sau đó giúp cô vào nhà, lần này Henry biến mất chẳng biết ở đâu mà gọi về. Chán nản cô ngồi thụp xuống, hai tay ôm gối.

Dường như rất lâu, cô đã ngồi đợi Henry sẽ đến mà mệt là ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ Nguyệt Hàm đã mơ một giấc mơ không biết có phải ác mộng không.

{ Cô thấy một bóng lưng người đàn ông đang ngồi đọc báo ở salon, rất trầm tư phong thái tao nhã, cô vội đến gần xem cho rõ mặt. ...chưa kịp thì

Cô bị lạc vào một khu vui chơi, rất đông người. Có nhiều tiếng cười phụ nữ đưa đẩy, có một căn phòng phía sau hồ bơi đông người qua lại, cô bị một người lạ mặt xô vào trong. Đầu tiên cô choáng váng, người đông cứng ngẩn ra nhìn một đám phụ nữ đang lả lướt nằm trên một người đàn ông, nửa cơ thể rần rần nước da bánh mật vô cùng quyến rũ đồ rất nhiều mồ hôi, tiếng cười lẳng lơ, tiếng thở mạnh, cùng tiếng rên rỉ, làm đầu óc cô quay quẩn, dạ dày nổi lên trận sự buồn nôn, bức bách cô bỏ chạy thật nhanh, cô cảm giác mình rất buồn không hiểu vì sao thì đã bị té xuống hồ bơi, nước tràn vào phổi cô, nhưng lại không làm cô thấy khó thở....

Sực tỉnh...Lần này lại biến thành một khu rừng, đáng sợ, cô cô độc bước đi, xung quanh trong vừa lạ vừa quen giống như đã từng đến đây, trong rừng sương mờ mịt lại xuất hiện một người đàn ông âm khí tỏa ra rất ma mị, người đàn ông đứng nghiêng người về phía cô, cái bóng đen lớn khiến cô nhìn không được chân dung người đàn ông...Cô lại bước đi tiếp muốn nói gì đó thì hắn ta đã biến mất

...Nhưng lại đưa cô đến cái hang động phía dưới có cái hồ nước cô lại đến xem, nào ngờ vừa nhìn xuống cô hoảng hốt giật mình một con thủy quái đỏ rực như máu sôi sục há miệng lớn lao lên, cũng chưa thể hoàn hồn, một lực lớn nắm lấy cô nhưng cô lại không cảm giác đau đớn, người này ôm cô ngã lăn ra nền đất.

Khi cô choàng mở mắt thì càng kinh ngạc hơn, cô đang ở trong một nơi toàn màu trắng sáng bóng, đèn rất nhiều rất nhiều, xoẹt một cái lướt qua bóng đen. Cô mở mắt cảm nhận được sự đau nhói ---Đôi mắt sâu hút như muốn nuốt cả cơ thể cô vào trong, đôi mắt không có chân đáy, cứ nghĩ nó đen lầy ngấn cách tới gần thì đôi đồng tử hiện rõ màu nâu trong suốt ánh lên màn sương phẳng phất sự mạnh liệt khao khát, lại có sự bi thương bất lực, còn cả sự long lanh như mặt hồ nước khiến người ta thấy sự yên tâm được bảo bọc.

Nguyệt Hàm không hiểu sau nước mắt cô lại rơi, cảm giác được cả người lạnh lẽo, cô sợ nhìn đôi mắt của người đàn ông này, người cô bắt giác run lên}

Trong cơn mê, cô không biết cơ thể đang bất động nằm trên nền gạch cũng run rẩy. Lát sau một sự ảm áp từ đâu tỏa ra khiến cô yên tâm cơ người rút vào hơi ảm đó như thêm thườn “Thật ảm, thật ảm”

Một thân hình lớn rắn chắc nhẹ nhàng đặt cô vào người, bao bọc cô, chỉ đơn giản muốn xoa dịu cơn ác mộng của cô.

Không biết bao nhiêu lần cơ mặt hằn co rồi giãn ra khi nghe liên tục tiếng nấc của cô gái trong giấc mơ. Không biết cô gái nhỏ đã mơ thấy điều gì nhưng hằn biết có lẽ đều là do hằn tạo ra.

Âm điệu trầm thấp giọng nhẹ nhàng như lướt qua trong không khí, bàn tay lớn ân cần vỗ nhịp nhịp lên đôi vai nhỏ gầy đang run rẩy:--Có phải cả trong giấc mơ tôi cũng day vò em khổ sở. Không đau, không làm em đau nữa, vĩnh viễn tôi chỉ yên lặng ở trong bóng tối nhìn em. . .nhìn em vui vẻ. . .nhìn em sống trong thế giới em từng khao khát.

Roi trong yên lặng lúc lâu, nhìn thấy cô gái nhỏ trong lòng đã không còn sợ hãi khóc nức , hằn lại vuốt ve gương mặt nhỏ ửng hồng từng chút tham luyến:- Chỉ cần em cả đời này không thuộc về ai . . .tôi sẽ không xuất hiện trong thế giới của em. Trịnh Nguyệt Hàm. Em làm được không?

-Chỉ cần em cả đời này không thuộc về ai . . .tôi sẽ không xuất hiện trong thế giới của em. Trịnh Nguyệt Hàm. Em làm được không?

-Chỉ cần em cả đời này không thuộc về ai . . .tôi sẽ không xuất hiện trong thế giới của em. Trịnh Nguyệt Hàm. Em làm được không?

-Chỉ cần em cả đời này không thuộc về ai . . .tôi sẽ không xuất hiện trong thế giới của em. Trịnh Nguyệt Hàm. Em làm được không?

Câu nói như 1 âm thanh có phép màu, như một câu hỏi cần một lời hứa cứ vang vọng trong đêm tối tịch mịch để lại chút cô đọng, lạnh lẽo nhưng mãnh liệt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Ầm Thầm

-Mọi người hiểu lầm rồi, hai người kia mới chính là tên biến thái quấy phá phụ nữ ở chung cư, không phải anh ta đâu, sếp à nên điều tra rõ ràng. Cô thờ hồng học vì phải chạy bộ với vận tốc 50km/h lao tới đây.

Vị cảnh sát nhíu mày:-Cô là gì của tên này, bạn gái hay vợ?

Cô hết hồn há họng:--A..không phải, hàng xóm thôi.

-Nguyệt Hàm, con còn bệnh tên bệnh hoạn này, con xem hằn nữa câu cũng không giải thích, con giúp hằn cái gì, rõ ràng ai cũng thấy hằn đánh người ta bị liệt._Thím Thẩm kéo Nguyệt Hàm lạ trách móc.

-Không phải, không phải mà, vì hai tên kia đánh người trước, vì cứu con nên anh ta mới bắt đầu đi phản kháng. Cô xua xua tay phản đối, kịch liệt giải thích, xoay qua giựt giựt tay áo người đàn ông đứng im như khúc gỗ, cánh tay thì bị còng sắt khóa chặt.

Cô rù rì, miệng không nhích phát ra tiếng khẽ:-Anh mau giải thích với họ đi chứ?

Người đàn ông vẫn bất động, không thấu nỗi tâm tư. Cô lại cho rằng vì hằn ta sợ quá mà nói không được nên liền cuống quýt giải thích tiếp, ánh mắt cầu xin người cảnh sát sự tin tưởng:- Thật đó, sếp ơi đừng bắt anh ta, anh ta đúng là có chút vấn đề về thần kinh, gặp người lạ sẽ sợ mà không nói chuyện được, sếp có hỏi thêm anh ta cũng sợ không dám trả lời. Có gì cứ hỏi tôi ạ. Hôm đó tôi chứng kiến sự việc đây.

--Rầm--

Anh cảnh sát bị cô làm tức giận, đập bàn:-Tôi là cảnh sát, biết phải làm việc thế nào, cô chỉ là hàng xóm không phải bị can nếu là nhân chứng sẽ được hỏi sau, chưa tới lượt cô, cô bảo tôi hỏi cô, có phải cô xem cảnh sát là đám trẻ con tùy tiện bảo sao hã.

-Không. . .ý tôi..là

-Im ngay, nếu không tôi bắt luôn cô về tội quấy rối người thi hành công vụ.

-Trời..có cần. . .

-Bảo cô im. . .còn mở miệng tôi lập tức tống cô vào nhà giam. _ Mất đồ đạc, anh cảnh sát giận sôi máu, lúc đầu vì bị người đàn ông trước mặt coi thường

hỏi gì cũng không nói, lại không để cảnh sát vào mắt đã rất tức tối rồi giờ con bị con bé này nghênh ngang làm loạn.

Con giận dữ bốc tới đầu, tay chỉ chỉ hăm dọa Nguyệt Hàm làm cô giật cả người mà rụt cổ. Đẳng khác lại không nhận ra, người đàn ông nào đó dùng ánh mắt dao găm bá khí yên lặng ghim lên người Anh cảnh sát, giống như một con sói đang săn mồi/

-Anh tên gì? mấy tuổi? nhà đâu? Đã xích mích thế nào với nạn nhân? Kể rõ quá trình xảy ra đánh người?

Sự yên tĩnh cứ lặng lẽ trôi, không những sắc mặt mọi căng cứng vì chờ tên đàn ông kia trả lời, mà ngay cả cô mặt cũng xanh mét, áp ớ thay hấn ta lên tiếng:-Ày da...sếp hỏi nhiều như vậy, sao mà nhớ hết trả lời chứ?

Anh cảnh sát giận run, đứng lên đập mạnh sấp ghi chép xuống bàn, ánh mắt tóe lửa:-Được, không muốn hợp tác đúng không, tôi giam anh 24 tiếng, xem anh có chịu nói hay không?

-Sếp ơi, đừng nóng từ từ đã_Cô tái mặt tới xuýt xoa, tay giả là bụng ỉa trà lên:-Uống chút trà bình tĩnh nha sếp.

Nguyệt Hàm cũng tự nghĩ, tại sao bản thân lại tự biến thành con phục dịch cảnh sát thế này, nếu không vì tên này giúp cô, cũng không muốn thấy người bị oan mà không cứu, giờ cô đâu có như con cún con xoắn đuôi nịnh bợ chứ.

Sáng sớm tỉnh dậy nằm ngoài cửa, chưa kịp vào nhà thay quần áo, đã thấy người ta bu đông nhà đối diện rồi lôi nhau lên Công An, vội vội vàng vàng theo tới tận đây, cuối cùng thì người bị bắt lại im re như khúc cây, nhân chứng thì biến thành chú chó trung thành với đảng.

-Cho anh một cơ hội, tôi hỏi lại lần nữa. Anh tên gì? _Nuốt xuống cục tức, anh cảnh sát hai tay chống lên bàn mắt đăm đăm nhìn người đàn ông, đầu đội mũ khoác đen, người ngã ra sau thư thái như chẳng phải chuyện bị bắt là đáng sợ gì.

Nguyệt hàm lấy hấn ta:-Nói tên anh đi, nếu mà anh sợ quá thì nói mình tôi nghe, sau đó tôi thuật lại. có được không?

Hành động cô áp sát vào tay hấn ta nói nhỏ, khiến người đàn ông có chút phản ứng, hấn ta nghiêng đầu qua cô, vừa khéo chạm gần má hít lấy mùi hương trên tóc cô. Ngay cả người ngoài nhìn vào cũng trở mắt nhìn nghi hoặc mờ ám. Mà ngay cả cô thì ngu si không biết, Càng dí sát tai mình vào mặt hấn ta:Nào nói đi, không cần sợ, tôi giúp anh!

Gương mặt được hén nửa phần lại hiện trên môi nụ cười nguy hiểm, hấn ta đưa đôi môi chề cong cong thả hơi thở vào tai cô, khiến cô nhột nhột, người bị hơi ấm nam tính lạ thường bắt giắc run người, không ngờ giọng hấn ta phát ra thật khê mà trầm vang có uy lực mê người:-Ngày cả khi em quên đi tôi, mùi hương này vẫn chứng tỏ em không bao giờ biến mất nhỉ?

Trịnh Nguyệt Hàm giật người, giọng lúng túng rút người về:-Cái...gi...anh nói...quái gì vậy?.Quên...quên...anh...khi nào?

Khuôn mặt khô ngô tuần tú liền được khoe khoan, hấn ta nở nụ cười bí hiểm, có phần tà mị. Mặt hấn ta ngược lên cao ngang bằng tầm nhìn Anh cảnh sát viên. Nhìn gương mặt người đàn ông đối diện nửa phần khí chất ngang tàn, nét lạnh lùng bao trùm cả ánh nhìn người khác, làm mất trái anh cảnh sát co giật liên tục.

-Trương Nam Hải! được tôi sẽ lưu ý tên anh.

Âm thanh cẩn thận vang lên, khiến cả phòng cảnh sát những người phụ nữ đoái mắt chăm chú nhìn. Hấn ta gọi thẳng thừng tên của anh cảnh sát, thẻ nhân viên bị hấn ta nhìn muốn xuyên thủng, giọng nói ngạo mạn này khiến anh cảnh sát viên dù có hơi hoang mang cũng gượng tím mặt. Chưa kịp phản pháo đùn đùn thì bị hấn ta làm sững sờ.

-Đội trưởng anh là ai, kêu ra đây tôi cần gặp!

--Hơ—Nguyệt Hàm liên tục bị tên này làm choáng váng đầu óc, mắt liếc hấn rồi sang anh cảnh sát, để chứng tỏ đoạn đối thoại này không phải do bà lao công nào bỏ lộn vào máy ghi âm.

Anh cảnh sát cho rằng tên này chắc là kẻ có địa vị cao trong xã hội, nên mới ngông cuồng như vậy, lẽ đâu là con ông cháu cha, anh mu muội hành sự vô lễ, có phả sự nghiệp ba đời cảnh sát sau này bị mất trắng vào tay mình không. Giọng nhẹ xuống, có chút dò hỏi-Anh quen biết Đội Trưởng tôi ư!

-Không!

Giọng điệu dứt khoát. Mọi người lại bị hấn ta làm kinh ngạc, vừa dứt câu đã có nhiều người thăm rùa “ Không quen biết còn ra về, tên này tự mãn hay thần kinh vậy”

-Không biết. Cứ gặp rồi quen sau!

-Ặc—Cả bọn vì câu nói của hấn ta mà rớt cằm há hốc miệng.

Cô nhanh chóng bắt thời thế, nhào tới anh cảnh sát:-À, sếp ơi, anh ta quả thật bị thần kinh, cho nên nhiều lúc nói chuyện không rõ ràng, nói ra cũng chẳng biết mình nói gì đâu, sếp ơi! _Cô vuốt vuốt ngực anh cảnh sát đang thở phào phòng như thiếu oxy. Cố gắng trấn an tinh thần anh cảnh sát viên.

Chẳng may hành động vô ý từ lòng tốt của cô bị ai đó thấu tóm vào mắt, đôi mắt chim ưng bén ra mùi sát khí, âm vực u ám, lạnh toát mùi chua.

-Em tránh ra, phụ nữ không nên tự tiện sờ đàn ông, em không có hay da mặt sao?

--Ồ...cô ghê tởm người ra, trố mắt nhìn xuống ta mình rồi ý thức lùi về, mặt hậm hực nghiêng răng tóe lửa nhìn hấn ta, nói bằng khẩu hình miệng nhưng không phát ra tiếng:--Tôi đang giúp anh đó, còn bảo tôi không có da mặt!

Anh cảnh sát hừ lạnh:-Không quen biết, vậy anh quen ai ở đây. Cảnh sát là nơi công chính liên minh, không dựa vào quan hệ, anh có là con của Đại tá, Đại úy gì thì có tội cũng xử theo luật.

-Được, vậy tôi cho anh ba ngày, tìm ra thân phận của tôi là gì, sau đó tôi có thể nghĩ đến việc trả lời khai của anh. _Người đàn ông gương mặt trầm tĩnh, lời nói phát ra như kiểu sếp trên ra lệnh thuộc hạ, không giấu giếm sự ngông cuồng kiêu ngạo.

--Rắc—Cảm của mọi người đã rớt tận rốn hết.

Ai cũng đứng hình á khẩu. Anh cảnh sát bị khí thế áp đảo của người đối diện âm ỉ oai phong, chẳng rõ nên tiếng hay lùi, vì người đối diện không phải những tên giang hồ bình thường không chịu hợp tác, ngang ngược lớn tiếng đòi đâm chém. Người này lãnh đạm, bí hiểm, có cảm giác như không cách nào phá bỏ được khí thế uy lực của hắn, giọng nói nghe qua trầm luân có lực, như quý ám có thể điều khiển người khác, làm sao giống được bọn heo gà tầm thường.

Vì bị cho vào cũi, trước bao nhiêu người cũng vì tự trọng mà ra vẻ:- Ắn nói ngông cuồng, cảnh sát là để anh có quyền muốn kêu sao kêu à, nếu anh cố tình không hợp tác theo luật tạm giam anh 48 tiếng.

Hoảng hốt sau câu nói của Anh cảnh sát. Nguyệt Hàm luồn cuốn:-Cái tên điên này, anh hết chuyện hay sao mà nói năng xàm ngôn vậy, nếu vì tự ái đàn ông mà hại thân thì ngu si không bằng. Anh tuân thủ họ đi nói tên anh thì có chết hay sao. Dù gì anh đánh người là có tội, đừng để tội chồng tội a.

Đối diện với sự sỗ xảo của Trịnh Nguyệt Hàm, ai đó chỉ trầm mặt cười thâm thúy:-Em đang lo lắng cho tôi vậy sao?

Ánh mắt cô đờ đẫn, bị câu nói thâm tình kêu trời không thấu:--Anh..anh...tôi vì không muốn anh bị oan.

Di Đào kéo cô lại:-Con và tên này có quan hệ gì, con là bạn gái tên này sao, sao lại đồng ý qua lại với kẻ bệnh hoạn chứ. Nha đầu ngốc.

Cuối cùng, cô đều im lặng, mặc kệ không thèm nói tiếng nào, nhìn tên thần kinh ngông cuồng đó bị đưa vào nhà tạm giam.

Chỉ là chưa tới 48 tiếng như đã định. Cũng không hiểu vì sao, Sáng hôm sau, hắn được một chiếc xe hơi BWM bóng loáng, đưa đến tầng chung cư.

Người đưa hắn về lại rất giàu có và sang trọng, nhìn qua là biết xài toàn đồ hiệu. Chỉ là khi đứng chung, khí chất bức người của tên bạn chiếc áo khoác đen khá cũ đơn giản đập nát đồ hiệu đắt tiền trên người đàn ông giàu có. Cô nào giờ cứ tưởng “Người đẹp vì lụa” có lẽ đúng nhưng nó không dành cho tên đàn ông kì quái kia chút nào.

Hắn ta vốn dĩ làm gì cũng đẹp và mang sự phi phàm không giống người dân thường trong chung cư, hay giống một kẻ bệnh tâm thần nào. Có cho hắn cời trần chắc cũng không làm mất đi đáng vẻ đạo mạo bất phàm mà còn thêm sự quyền rũ mạnh mẽ của đàn ông chẳng.

Suy tới lui, cô lại thấy mình sắp thành sắc nữ. Vội nghĩ đến đã trễ ba chân bốn cẳng bước ngang qua chiếc xe và hai người kia.

---Này!

Cô ngạc nhiên dừng lại, giọng này thanh thoát, không có uy lực như người đàn ông kia. Cô quay lại mới nhìn rõ ràng người đàn ông giàu có kia, 8 phần điển trai chỉ thua hấn ta thôi. Chân mày người đàn ông giàu có nheo lại chăm chú nhìn cô như muốn nghiền nát cô bằng con mắt phượng hạp dài.

Cô nhìn xung quanh xem có ai để đảm bảo chắc rằng mình không bị hớ, tay chỉ vài mình:-Anh gọi tôi sao?

-Ừ..cô đó!

-Có chuyện gì?

Miệng nói như mất đảo và tên khúc gỗ sừng sững, hấn vẫn vậy, dường như ngồi trong đó cả ngày cũng chẳng làm gương mặt hấn mệt mỏi đi.

-Cô..là người đứng ra làm nhân chứng cho Max._Tên kia ánh mắt ngờ vực hỏi.

-Tôi chỉ làm đúng trách nhiệm của công dân phải làm thôi.

-Vậy cảm ơn cô, cô có việc gì cứ nói tôi nhất định sẽ đền đáp. À..Xin chào..Tôi tên Lạc Tư_Người đàn ông nhận mình tên Lạc Tư chìa đôi tay dài ra về phía cô, lịch sự giới thiệu.

Cô rút rờ bắt tay anh ta, chỉ là khi chạm vào lòng bàn tay, cô có cảm giác anh ta đang run lòng bàn tay lạnh ngắt, không ấm như giọng nói của anh ta.

-Xin chào, Tôi tên Trịnh Nguyệt Hàm.Không cần đâu tôi cũng vì trách nhiệm thôi, vả lại, bạn anh cũng đã cứu tôi, xem như tôi trả ơn.

Khi vừa giới thiệu tên mình, cô liền thoáng nhận ra đôi mắt phương khê dao động, ẩn chứa điều gì rồi vụt mắt thay vào đôi mắt cười lịch thiệp.

-Buông ra được rồi!

Giọng nam trầm lạnh lùng ngắt ngang.

Nhìn sang người đàn ông đội mũ đen, cô mới nhận ra mình đã nắm tay bạn hán hơi lâu nên hán có phần không vừa lòng thì phải, vội buông ra cười giả lả

-À xin lỗi, tôi vô ý quá._Lạc Tư cười.

-Không có gì...tôi cũng...

-Đến giờ mà vẫn không bỏ được thói tự tiện chạm vào đàn ông không ý tứ. Bảo công thì leo lên, kêu ôm thì cho ôm, nắm tay thì nắm liền không buông, có phải em rất thích đụn chạm đàn ông hay không.

Tự nhiên bị một kiểu nói như ăn giấm chua bao trùm não bộ và tai nghe, cô bàng hoàng nhũn mày không hiểu mình làm cái gì mà bị nói đến biến thành sắc nữ như Phan Kim Liên vậy, lòng vô cùng bức bối.

-Này..này...anh đừng ý cứu tôi một lần thì có thể sẽ nhục người ta như vậy, có biết chữ quá đáng viết thế nào không?

Lạc Tư nín thở, xem ra cô gái này 4 năm sau lại còn gan góc, liều lĩnh hơn nhiều, không chịu nhìn đối phương mà biết điều nữa.

Bởi vì, cô vẫn không biết người kia là ai.

Lạc Tư thích ngắm nhìn cô gái nhỏ hốt hẩy chạy ở tận phía xa. Sau đó, một âm thanh lạnh buốt làm thu hồi ánh mắt lại.

-Nhìn đủ chưa?

-...

-Về sau không được đến đây, cũng không được làm phiền cô ấy.

-Tại sao?

Khi hỏi xong Lạc Tư bị hán ban cho cái lườm rợn gáy, Lạc Tư cũng sực ý thức được việc nào hoạt động thì không ngăn được miệng đúng là tai hại.

Lạc Tư nghiêm túc :- Trở về đi

-....

-Thế nào thì tôi cũng muốn anh quay lại, để tìm được anh đúng là thật khó khăn biết mấy. Anh em Sát Bang, còn cả Tập Đoàn CEO đang chờ anh về xử lí, anh có trách nhiệm với những người cùng anh vào sinh ra tử, họ vì anh chẳng lẽ anh lại mặc kệ.

Tay hán bỏ vào túi áo, trầm ngâm nhìn xuống rồi ngẩng lên từ từ lên tiếng:- Đến khi cậu đứng giữa sự sống và việc thiếu mất đi thứ quan trọng nhất, cậu sẽ nhận ra những thứ hư vinh đồ máu để đổi lấy điều là vô nghĩa.

Lạc Tư nặng nề thở mạnh, trong đôi mắt anh hiểu rõ người trước mặt anh khi đã quyết định việc gì dù chết cũng không thay đổi hay hối hận. Ngay cả khi câu nói này chính miệng từ một kẻ ngang tàn máu lạnh nói ra, Lạc Tư chắc chắn một điều anh không có cơ hội để đưa người này trở về nữa.

-Vậy kế hoạch suốt 17 năm qua đối với anh giờ chỉ là vô nghĩa. Anh em chúng tôi vì anh mà chiến đấu cũng là vô nghĩa sao? Dương Đồng Khắc đang ghềnh ngang tranh đấu vững quyền lực ở Đông Nam Á. Tất cả các Đảng Phái có tiếng tăm cũng ngã theo phe Masec. Sát Bang 4 năm qua dù vẫn còn địa vị lớn trong Hắc đạo, nhìn rõ ràng chỉ dừng lại ở các vụ làm ăn nhỏ, bọn trong giới Hắc Đạo có nể mặt mấy phần nhưng sau lưng cũng đã chẳng còn khuất phục Sát Bang như trước nữa. Anh có về mà nhìn Thấy Phúc Hoàng vì tập đoàn CEO mà ra cái dạng người gì. Anh em hỏi tôi anh có phải từ bỏ họ không? Chẳng lẽ tôi lại bảo họ Lão Đại vì phụ nữ mà anh em cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135

Dứt câu, cú đấm nhanh và mạnh đến mức làm Lạc Tư ngã nhào xuống đất hộc huyết.

Âm khí u ám, sát khí tỏa ra bao trùm cả bầu trời tối đen. Hán sừng sững nhìn xuống Lạc tư, giọng trầm luân đáng sợ:- Tôi không muốn nêu lí do tại sao tôi đánh cậu, những gì cậu nói tôi sẽ bỏ qua. Còn nữa, tôi nhắc lại nhất định không được làm phiền đến cuộc sống hiện tại của Trịnh Nguyệt Hàm. Nếu

không lúc đó tôi sẽ không yên cho cậu.

Hàn khí vẫn lạnh lẽo, hần hút khoát muốn rời đi. Gió lạnh bao trùm lấy người hần, từng câu nói của Lạc Tư khiến bước chân ung dung ngạo mạn của hần có phần nặng nề.

Lạc Tư chùi mép miệng dính máu, đứng dậy ôm bên má lòng kiên định nghĩ “Nhất định, tôi phải mang Max trở về, dù cho anh có đánh chết tôi”

-Ây, gần đến đợt thực tập cuối khóa rồi, cậu chọn được Công Ty nào xin thực tập chưa đấy?

-Rồi!

-Ế, là Công Ty nào xui xẻo được cậu để mất vậy trời.

Tặng ngay cái liếc xéo cho Tiểu Nhu, Nguyệt Hàm lại cuối mặt xuống hí hoáy viết.

-Cho cậu biết thì đừng hết hồn, chính là tập đoàn Thương Mại đa quốc gia CEO.

---Ặc---Phụt---

--Trời ơi, vắn hết nước ra giấy rồi._Nguyệt Hàm mắt nhăn nhó chùi chùi tờ giấy trên bàn.-Uồng nước có thể phun bậy bạ được hả, không khéo tởm may mớ cậu.

Tiểu Nhu mặt kinh ngạc, vuốt vuốt ngực, tay nhanh nhẹn đóng nắp chai nước lại. Mắt trở giọng thần thốt:-Này đừng đùa chứ, muốn vào đó xin thực tập, bệnh rồi hả. Có biết Tập đoàn CEO là nơi thế nào không mà đòi vào làm thực tập sinh.

Gật đầu tự tin:- Tất nhiên, chẳng những muốn vào làm thực tập, còn muốn xin việc ở đó sau khi ra trường.

-Vọng tưởng, nơi đó chẳng những người có tiền muốn vào làm mà còn phải có kinh nghiệm, cỡ cậu vào bán hàng cho chi nhánh chắc nghe còn được.

-Có sao, làm từ việc nhỏ đi lên, tở không ngại phần đầu.

-Nơi đó, ngoài những gia đình khá giả, có con cháu đại gia, nổi tiếng mới vào được làm không chừng lo lốt còn được trường phòng này nọ thôi. Cậu xem, tiền bạc, không có, địa vị, không có, kinh nghiệm làm việc, lại hoàn toàn không, chưa đến cửa bảo vệ nhìn cậu đã đá ra giữ xe rồi. Mà cỡ cậu có nói quen biết chủ tịch CEO thì người ta phi bán cho.

-Hừ, không thèm nghe cậu. Mà có cho tở quen biết chủ tịch CEO cũng không thèm, nghe đồn người này rất háo sắc, hễ gặp phụ nữ nào cũng sẽ xảy ra quan hệ mờ ám, số phụ nữ lên giường với anh ta chắc cũng gần bằng số tài khoản tiền anh ta có. Loại như vậy tránh xa cho an toàn.

-Xì, cậu nghĩ cậu có khả năng lọt vào mắt xanh của Đại Thần à, người ta có bao nhiêu tiền cậu biết được sao.

-Không biết, nhưng chắc là điểm không hết.

-Trịnh Nguyệt Hàm cậu tự mãn vừa thôi a, anh ta có lên giường với hoa hậu hay mỹ nhân cũng không tới lượt củi khô như cậu tránh xa. Cái người cậu cần tránh cho an toàn chính là tên đối diện nhà cậu.

-Lại nữa, cậu có thôi đi không.

-Được, không nói thì thôi, chỉ muốn cho cậu biết muốn tìm phải tìm một người như Chủ Tịch Dương của CEO người ta là cây vàng cây bạc, được để mặc tới thôi anh ta vùng tiền cũng dễ chết cậu.

-Nếu tiền dễ chết được tở thì cậu xúi tở kiếm hần ta làm gì.

Nhìn thấy Nguyệt Hàm đánh dấu tờ tuyển việc làm, Tiểu Nhu mới đề ý.

-Giờ đây, cậu định làm trò quái gì nữa.

---Tìm việc làm!

Giờ tờ giấy in màu sắc nét lên, cô gật đầu tự cười vui mừng hét:---A...có rồi công việc này phù hợp với ta.

-Ê..Ê lại chạy đi đâu vậy_Tiểu Nhu chưa kịp biết rõ đầu đuôi đích ngựa gì Nguyệt Hàm đã chạy mất dạng.

Đúng lúc có cuộc gọi tới:

-Mẹ, con đây!

-....

-Me, con chưa muốn lấy chồng, sao mẹ cứ tự ý quyết định.

-....

-Không, con có người vừa ý rồi, mẹ muốn xem thì tự mẹ xem mắt đi.

-.....

Cô vội vàng cúp máy, thở dài thường thượt.

Lê thân mệt mỏi về phòng, nào ngờ Trịnh Nguyệt Hàm nhìn thấy cả đám người ở chung cư kéo lên đứng trước cửa phòng đối diện phòng cô. Hai chân nhanh chóng liền có sức mà vội ào tới đám đông:---Mấy cô chú à, có việc gì từ từ nói, đứng đây làm loạn không nên a!

-Nguyệt Hàm, cháu nói gì thế, bọn ta đến đây để có ý xin lỗi cậu trai trong đây!

-Thím Hàn, thím bảo xin lỗi là thế nào ạ!

-Ày da, phía cảnh sát đã bắt được mấy tên biến thái rồi, thì ra cậu trai trẻ bên trong là bị oan, chúng tôi thấy có lỗi vì lần trước mắng oan người ta nên muốn đến đây bêu ít quả chuộc lỗi.

Mắt cô láo lia, lòng ngờ vực “Chuyện dễ dàng minh bạch vậy sao, chỉ trong một ngày hán ta có thể xử lý xong rồi, tên quái đản này đúng là rất khả nghi nha”

-Chủ Từ Liêm, mọi người đập cửa thế này, sẽ làm người ta sợ đó nghĩ là mọi người lại đến kiểm chuyện làm sao mà người ta dám mở cửa chứ, hay là để cháu giúp mọi người nói chuyện, quả cáp gì cứ giao cháu chuyển lại.

Suy đi tính lại bọn họ lại nhìn nhau, sau đó gật đầu giao thùng to túi nhỏ, cho Trịnh Nguyệt Hàm.

Cô chấp chừng đứng ở cửa, lòng tò mò có chút sốt sắn, nghĩ tới người bạn giàu có của tên hắc đảng trong này thì cái bản tính lăm chuyen của bản thân lại rồi dậy mãnh liệt.

-Cốc—Cốc—

-Họ đi rồi, TÔI LÀ Trịnh Nguyệt Hàm đây, anh có nhà phải không?

Yên lặng ngõ cửa mãi bên trong cũng không có động tĩnh, ý chí sôi sục xông nào mạnh mẽ trong đầu.---rầm rầm—

-NÀY, KHÔNG MỞ CỬA RA THÌ TÔI XÔNG VÀO Á NHA.

Cái não lộn của cô cho rằng có thể dùng thân hình nhỏ mà đập vào thì đúng là nói ra chọc cười người ta. Thở hi hục, tay vẫn bê quả cáp lùm xùm. Não nhanh chóng hoạt động, mặt tỉnh ranh đi về phòng.

10 phút sau.

Tiếng thở hi hục, tay chân bận rộn bám vùi trên tường, có ý định leo tường nhà người ta.

-Khốn khiếp...tên trời đánh nào lại xây cái tường cao thế không biết, làm bõn cô nương muốn tắt thở rồi _Hai chân cô đập đập cố nâng người lên, đôi tay cũng đổ lên vì phải dùng lực mạnh bám vào cái cây phía trên.

-Hự...Ya...ta..a khô..ng..tin..Hự...ta..một mình...Ya....leo ..không qua....

Đầu ló qua có thể nhìn thấy phía bên kia nha, chưa kịp há họng cười, đôi chân giờ ngang tư thế nằm sắp tuột qua liền bị khựng lại. Mắt chữ U mồm chữ O trăn trăn ngo xuống.

Gương mặt lạnh lẽo quét qua cơ thể Nguyệt Hàm, tay hán bân quơ đặt vào túi quần. Đôi mắt dài nheo mại khó coi gần như muốn nuốt cả Nguyệt Hàm vào bụng, hán yên lặng chờ cô cử động tiếp.

Trời đánh cô cũng không dám nhúc nhích thêm ly nữa, bị hán nhìn đến xuyên thủng bao tử. việc cử động làm gì tiếp cũng quên luôn, cơn gió vô tình nào cuốn qua làm sống lưng cô lạnh toát mồ hôi. Miệng liền theo phản xạ có điều kiện nhoe ra cười như đồ tâm thần.---Hi..hi..hi..hi..hi..

-Xin..chào...hẹn gặp lại nhé..._Theo thông tin nào bộ cho biết, cấp bách nhất là chui về, Trịnh Nguyệt Hàm bắt đầu cử động rút người về sau định lặn về nhà.

--Hơ.—Giật mình cô liền cảm nhận được luồng nóng hồi truyền mạnh ở gần mắt cá chân như muốn cháy da thịt, Đôi tay lớn kia đã giữ chân cô không cho cử động.

-Anh...buông ra đi...đi

Tường đầu hấn sẽ bẻ gãy chân cô, nào ngờ hấn lại ngoan ngoãn nghe lời cô thất ay ra khỏi chân cô. Thân hình cao lớn cao bằng bức tường tầm nhìn ngang của hấn có thể nhìn cô rõ ràng, giọng vô cùng trầm thấp.

-Em rất thích leo trèo nhà đàn ông lắm phải không?

“Quý tha mà lời tên hắc đảng này đi có được không, ý hấn là sao chứ” Cơ mặt cứng đờ, ba sọc đen vạch dài trên mặt, miệng ú ớ---Không mà do...anh..không..mở cửa...nên..nên...

Hấn không muốn tiếp chuyện nữa, cánh tay rắn chắc kia liền chia về hướng cô, ngụ ý bảo “Đưa tay đây tôi đỡ”

Trịnh Nguyệt Hàm đang trong tình trạng nằm nửa người trên thành tường, lại không dám nhảy xuống vì bị hấn dọa đến chân mềm nhũn ra rồi, theo phản xạ tay cô đưa ra không biết nên để hấn giúp hay không.

Hấn nhanh hơn năm giết lấy tay cô. Hai đôi tay lớn chỉ nhưong người chòm tới một chút đã giữ lấy tay và eo cô.

--Hự--

Cô được hấn bế xuống nhẹ nhàng trong nháy mắt, vừa hay đã ở trong sân nhà người ta. Đảo mắt nhìn lần nữa, mày chau lại nói- Thật tình căn nhà này có phải dành cho người ở không vậy, nhìn tới nhìn lui chẳng thấy giống có người sống gì cả.

Cùng lúc, hấn cũng lướt nhìn qua căn nhà mình, mọi thứ trống rỗng, trừ to mì ăn liền vừa khai ở tiệm thức ăn nhanh mang về đặt trên bàn. Hấn vẫn mặc chiếc áo đen chỉ là không còn khóa trùm mũi che đầu nữa.

Được dịp nhìn cận cảnh, cô vội chạy lên trên ngực nhìn hấn. Mắt cô chớp chớp, quả thật hấn cao quá đi cô chỉ đứng dưới vai hấn, người hấn to lớn nhưng không phải dạng cuộn cuộn cục to cục cơ bắp như lực sĩ. Khuôn mặt được phô bày trần trụi dưới ánh sáng vô cùng tinh xảo, sắc lạnh không làm giảm đi đường nét hoàn mỹ mà còn tăng lên sự cuốn hút đến ngột thở.

--A—Đôi mắt, cô chăm chú bị hấp hồn bởi đôi mắt, lần trước vì bị che mà chưa kịp phân tích, giờ tường tận thế này lại khiến tim cô có cảm giác khó thở, đau nhói, không giống kiểu sét đánh rung động. Cô hít mạnh, “mắt này tại sau lại chứa nhiều thứ cảm xúc làm mình khó chịu quá.”

Cô vội vàng xua đi, xem chút hấn đã nhốt cô vào tận sâu đáy mắt bạc ngàn kia rồi.

-Anh..sống bằng mì gói à!

Tránh đi ánh nhìn kia, cô chấp tay sau lưng đi tới bàn quan sát tô mì còn nghi ngút khói.

--Ây da, có bạn đại gia lắm tiền mà không biết tận hưởng cơ chứ, phí đời người_ Tự tiện ngồi xuống, hút hấn một cái chẻ bai.

Trông cô tự tiện ngã nghiêng trên ghế nhìn nghiêng ngắm tô mì như muốn nuốt luôn cả cái tô, hấn đi tới cầm lấy tô mì bỏ vào thùng rác.

--Ê..anh làm gì, sao lại bỏ chứ, có biết đối với sinh viên nghèo mì gói là bạn đồng hành rất quan trọng trong cuộc sống không hả? _Mặt mày nhăn nhó, tay nhanh hóng chộp lại, thờ phỉ ra vuốt ngực may mắn chụp kịp.

--Rột—Rột—

Cái bụng của Nguyệt Hàm đúng là rất biết chọn thời cơ, cả ngày mệt mỏi chưa ăn gì, lại phải dùng sức lực xông vào nhà người ta, da dầy muốn bị cào rách rồi.

Ngược đôi mắt long lanh xin ăn lên nhìn hấn, cô xoa bụng cười-Xem ra anh chưa động đũa, nếu muốn bỏ như vậy hay để xử lý cho, anh có bạn đại gia, tôi là sinh viên nghèo mì gói chính là tài sản quý giá đó.

Khóe mắt ai kia mang ý cười, hấn nhìn cô nhanh như chớp không chờ sự động ý miệng há tay dứt.

Không để cô thực hiện, hấn quơ tay ra giật lại tô mì.

-Này, khoan đã, mì..mì...tôi còn chưa nếm được mà _Cô nhăn mặt, vì gắng cô nên nước mì nóng vắn vào tay khiến bàn tay Nguyệt Hàm đỏ ửng. Dù vậy cô không quan tâm chỉ đau đón nhìn tô mì vụn vỡ yên vị trong sọt rác mất rồi.

-Không biết tự nấu ăn à!

Mắt tóe lửa, lườm hút khoanh tay trước ngực, giọng đánh cao:--KHÔNG BIẾT

Trịnh Nguyệt Hàm hậm hực lắm bầm--Đồ xấu xa, có tô mì cũng ích kỉ như vậy, có phải đàn ông không, ai hết lời giúp anh ở cục cảnh sát, xem chút còn bị mọi người chung cư đánh, thật không có nghĩa khí.

Trên vẻ mặt không có cảm xúc giờ lại mang sự thỉch thú, môi nhếch lên lúc nào không biết, giọng hấn vô lực không biết làm sao với cô gái ấu trĩ này:-Tôi

đã cho em cơ hội không đến gần tôi rồi là do em tự chuốc lấy, tôi không kêu em giúp tôi lần nào cả.

Cô hếch môi:--Ê... ý anh là tôi nhiều chuyện bám theo anh chắc, lòng tốt không được xem trọng, đúng là làm người tốt không dễ mà.

-Người tốt, tôi cho em làm rồi, em giờ mới nhận ra người tốt rất khó làm sao?

-Được được, không làm người tốt nữa, làm người tốt đúng là vô ích. Hừ_ Cô tuy mờ mịch không lời hấn ta, nhưng nào bộ lại tự hoạt động cho rằng hấn đang bảo cô làm chuyện.

Người nói một ý người nghe một ngã, lời hấn thì thâm ý lọt vào tai cô thì nhanh chóng mã hóa siêu sếp đơn giản.

Hấn đành lắc đầu không cách nào nói tiếp với não bộ của cô nữa. :-Nhà có dụng cụ nấu ăn không?

Lời vừa phát ra, Nguyệt Hàm sáng mắt gật đầu lia lịa.

Cuối cùng, một người đàn ông cao to nhìn trong cứng nhắc lại phải bận rộn xuống bếp xào xào nấu nấu.

Cô gái nhỏ tay chống cằm trông đợi, miệng không ngừng lải nhải phía sau.

-Anh biết nấu ăn, sau cái bếp anh chẳng có nổi cái bếp ga vậy hả?

-Xem nấu điều luyện vậy sao còn đi ăn mì gói hả?

-Anh ngoài có bạn đại gia, giỏi võ, biết nấu ăn thì còn cái gì đáng kinh ngạc hơn nữa không nhỉ, ruốt cuộc anh là người thế nào nhỉ? Phải rồi tên anh là gì vậy? Khó nghe đến nổi không nói được luôn sao?

-Thật ra đàn ông nấu ăn không phải tôi chưa thấy, Henry cũng là đàn ông biết nấu ăn do nhìn quen mắt rồi, bây giờ lại trông anh như khúc gỗ mà cũng biết xào nấu, đúng là có hơi khó nhìn.

Sắc mặt ai đó đanh :-Còn nói nhiều, tôi đốt luôn nhà cô!

Bị dọa tái mặt “Ai chứ tên này nói nhất định làm được” tây túm miệng mình ý thức ngăn lại. Mùi thơm làm cô sôi sục cả lên, miệng lại không cho nói giống như đang cố ý hành hạ tinh thần của cô vậy. Chỉ biết ngồi vò đầu bứt tai.

Do chỉ 2 cái trứng trong tủ lạnh hấn đành bắt nồi cháo trứng thơm bát ngát, mùi hành và tiêu làm át đi mùi tanh của trứng lại khiến người ta thấy vô cùng ấm bụng.

-Trời lạnh, ăn cháo nóng tốt cho dạ dày! _Hấn mút cô chén cháo trứng khói lan tỏa. Câu nói ý quan tâm khi phát âm lại lãnh đạm nhạt nhẽo.

Mùi người mà Nguyệt Hàm cứ liên tục hít như mũi cầu, khói ở đâu mũi đưa tới đó. Tay vội vã ôm lấy chén cháo húp.

-Không ngờ, mặt sắc cũng biết nấu ăn ngon như vậy, thơm và ngon quá đi.—Rọt—Tay luân chuyển lên xuống cho cháo vào miệng.

Hấn nhìn cô ăn cứ như dân tỵ nạn bị bỏ đói mấy ngày liền, cảm thấy buồn cười, động tác ăn lại chậm chạp tao nhã đưa vào miệng rất nhịp nhàng. Một hình ảnh quen thuộc cô gái háo ăn cách đây 7 năm bị hấn đem về bắt nạt, lúc đó cô gái nhỏ cùng ngây ngô như vậy, trong lòng không chút tạp niệm.

Đang suy tư nhìn gương mặt đáng yêu ẩn hiện đôi nét của 7 năm về trước, hấn liền bị cô hỏi làm sững lại.

-Có phải anh trước đây rất hay nấu cho bạn gái mình ăn hay không, quả thật đúng là đàn ông mẫu mực của gia đình nhà! _Miệng thì chu chu húp cháo, tay giờ ngón cái lên trước khen ngợi.

-Không, trước nay tôi chưa từng nấu cho ai

-.....

-Tôi không có bạn gái!

-...._ Nguyệt Hàm khựng lại, ngưng việc ăn cháo ngược lên chú ý nhìn hấn, vẻ mặt hấn rất nghiêm túc, ánh nhìn rất lạnh, lại luôn khiến người ta thu hút. Mặt vội dừng lại đôi môi mỏng không mang nụ cười. “Vậy người quan trọng kia là ai nhỉ, đàn ông hào nhã như vậy nói ra có quý mới tin là hấn không có bạn gái”

-Vậy cái người lần trước anh nói, không phải bạn gái thì là vợ ư! _Nheo mắt thâm dò hỏi.

Sắc mặt rất điềm tĩnh, hấn nhẹ lắc đầu, thư thái nói như một điều hiển nhiên:- Chưa từng hẹn hò, cũng không kết hôn. Chỉ là người phụ nữ thuộc về tôi.

--Ặc—Thế không phải nhân tình à! _Cô theo cảm tính mà nói, môi bặm lại suy nghĩ xem mình nói đúng không.

Hấn đáp lại là sự im lặng, đối diện cô ánh mắt hấn trở nên phứt tạp.

Tinh khí đã muốn biết thì phải biết nó, biết hết không cho cô ngừng lại ở sự im lặng, miệng nhanh nhẩu:- Thế anh hẳn đã rất yêu cô gái đó phải không?

“Nếu không yêu, sau lại sợ người ta trông thấy anh đánh người nhi, rõ ràng rất quan tâm cảm nghĩ của cô gái kia rồi” Bụng thầm nghĩ, mắt đảo tới đảo lui xem mình có đoán sai hay không. Người ta nói nếu muốn biết đối phương nói thật hay không cần thận nhìn vào mắt họ, đôi mắt là câu trả lời chính xác nhất, cô giờ lại cho rằng câu này chưa hẳn đúng, con người bí ẩn trước mặt có móc mắt ra soi kính hiển vi cũng không thể nhìn ra được a.

Hơi thở hẳn có phần mạnh và nóng hơn, một cảm xúc mát mát nào đó ẩn hiện trên gương mặt tuấn lãng. Hắn đứng bật dậy, mang chén dọn đi, để lại âm thanh lạnh nhạt.

- Nếu ngôn từ yêu dễ dàng diễn tả đầy đủ, cũng đã không phải đánh mất nhiều năm như vậy.

Môi hồng mím lại, tay chống cằm nhìn xuống cái chén và cái nồi đã bị ai kia mang đi mất, lại không rõ ràng hiểu ý tứ lời hắn, cô đành thờ dãi cho rằng con người kia hẳn bị thất tình nặng lắm mới thâm sâu như vậy được. Có lẽ cô thêm mấy câu cũng chẳng được gì. Trịnh Nguyệt Hàm lại bát tư đầu lơ đãng theo sau lưng hắn.

-Không hỏi khó anh, vậy có thể cho tôi biết tên hàng xóm được chứ, dù không thân thiết ít ra cũng nên có cái xưng hô.

Hắn liếc xuống nhìn khu nhà bếp lúc này mới để ý bữa bộn, gần như ít khi sử dụng qua cũng không lau dọn sạch sẽ, bụi và mạng tơ bám trên tủ. Hướng mắt xuống sàn lại đầy vờn nhện nhện, tó mìn nhện vớt rã lung tung. Sau đó quét ngang người cô lúc lâu mới lên tiếng đáp.

-Muốn gọi sao thì gọi.

-Không được, người ta hỏi hàng xóm tôi tên gì, tôi phải gọi đại tên anh à.

-Cứ bảo không rõ.

Chu mỏ lên cao cổ hăm dọa, tay cô chống nạnh:-Nếu anh mà không cho tôi biết, tôi lại leo tường nhà anh, mỗi sáng đến đập nát cửa nhà anh...tôi đến gõ thét trước phòng anh...còn nữa tôi

-Là chính em muốn xen vào đời sống của tôi đấy nhé. Sau này thì đừng có trách.

Cô ngáy người:-Nói vậy là sao?

Bàn tay lớn đặt xuống đầu cô xoa mạnh như vỗ trẻ:-Xem như em không có hàng xóm là được, sao cứ phải phiền toái.

Cô hất tay hắn ra, hành động này có chút thân thiết đáng mừng nhưng lại xem cô như trẻ con nên cô vô cùng không vừa mắt:-Rõ ràng anh ở sát vách, lại bảo anh không tồn tại, anh đang kêu người bình thường giả điên hả.

-Em vốn dĩ đã không bình thường.

Trịnh Nguyệt Hàm thở ra khói, nghiêng răng, chặn ngay cửa ra vào bếp như kiểu trấn lột, thân hình nhỏ nhắn ngấn lên kênh kiệu với hắn vô cùng hài hước:-Trừ phi anh dọn đi, không thì tôi ngày nào cũng ám anh, cho anh biết người không bình thường sẽ làm gì.

-Được, cứ việc tự nhiên làm gì thì làm, có điều tôi phải báo bảo vệ chung cư.

Vóc dáng cao hắn bao trùm lấy cô, một cái đẩy đầu đã khiến cô ngã người ra sau. Cô loạn chạng xém té, ai oán la:-Cho anh báo, tôi không tin không biết tên anh.

Miệng cô cười gian trá “Đâu có dễ bỏ qua một người biết nấu ăn lấp bụng cho mình được chứ”

Đôi chân dài bước qua đóng quần áo trên sàn, cái đèn ngủ và dây điện cũng quấn giẫm lung tung từ bên góc ngủ đến sôpha.

-Chưa từng thấy con gái nào như cô, căn nhà trống rỗng không có gì dọn còn hơn cái nhà đầy đủ mà như ổ chuột. Bởi đừng có nói là quen biết hàng xóm, mất mặt thật.

Giọng điệu mang phần châm chọc. Bước ra cửa nhưng trên môi hiện ý cười vui vẻ, có lẽ rất lâu rồi hôm nay là ngày hắn thấy hài lòng nhất.

-Cái gì...anh trêu chọc tôi. _Cô như bị dựng lông mao lên sừng sộ:- Đứng lại đó, chưa nói xong anh đi đâu hả. Có hàng xóm như anh mới mất mặt a..

--C.Ành--

Hắn vừa mở cửa bước ra, một luồng gió thổi qua. Khiến kẻ bên ngoài ngáy ngốc. Tiểu Nhu mắt trắng bạch sau đó chuyển sang ửng hồng. Mắt không chớp ngược cổ cao ngẩng đến quên thời gian.

--Đẹp..Đẹp...trai.

-Tiểu Nhu!

Nguyệt Hàm từ đằng xa sau lưng hần bước đến gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136

Không còn cách nào khi người kia không chịu cử động, hần đành né người qua để Tiểu Nhu vào, thấy cô gái đàn mắt ra thì Nguyệt Hàm vội lòi Tiểu Nhu vào. Mắt Tiểu Nhu một mực không buông thần người đàn ông kia ra.

Mặt ghi rõ hai chữ "Háo sắc"

Nguyệt Hàm quơ quơ tay :- Tiểu Nhu, cậu bị thiên lòi chụp hình rồi hả, đứng chết trân ra đó là sao?

--Bốp--

Nguyệt Hàm tang mạnh vào mặt cho Tiểu Nhu tỉnh táo. Khi thức tỉnh thì người kia đã đi mất.

-Trình Nguyệt Hàm, tớ bị thiên lòi đánh thật nha.! Hào soái ca đó nha, ngoài Henry ra thì còn có người khí chất bất phàm, ngũ quan tuấn tú hơn thế nữa._ Tay áp lên gương mặt nóng, miệng cười đến sái hàm

-Chẳng phải cậu kêu tớ nên xa lánh hần sao!

--Hơ..là..là tên 10 phần có bệnh ở đối diện sao._ Tiểu Nhu càng kinh ngạc hơn nữa, cảm muốn rớt xuống rốn.

-Nói! Tại sao hần ta ở nhà câu vào giờ này, khai mau cậu và hần ta ở mức độ nào_ Tiểu Nhu nghiêm mặt chỉ tay vào Nguyệt Hàm đe dọa.

-Hần giúp ta nấu thức ăn, chưa tới mức độ nào cả_ Nguyệt Hàm bị Tiểu Nhu dọa tái mặt, xua tay đi. Tiểu Nhu liền bám chặt không buông.

--Trời thần, đến tận nhà nấu thức ăn. Cậu nói coi tại sao số cậu toàn được trai đẹp nấu đồ ăn cho vậy, kiếp trước là lợn cái tu thành chính quả hay sao vậy.

-Xâm ngôn, nếu có làm lợn cũng là cậu con lợn háo sắc.

Mặt môi không muốn hơn thua, Tiểu Nhu nằm lăn ra giường của Nguyệt Hàm, giọng hạ thấp:-Hôm nay mẹ tớ điện thoại bảo tớ đi xem mắt, cậu nghĩ xem có phải nhà tớ cho rằng tớ sẽ không ai lấy nên mới gấp rút như vậy.

-Không cần nói cũng biết, 25 tuổi đầu còn không có lấy một người đàn ông kì lưng cho cậu, họ không gấp mới lạ

Nhìn lên trần nhà Nguyệt Hàm nhìn hai con thần lẫn lẫn nhau cô chăm chú nhìn miệng thì đáp trả lời Tiểu Nhu rất nhập tâm.

-Nói người khác thì nên xem lại mình, từ lúc vào đại học kinh tế tớ quen biết cậu lâu như vậy ngoài Henry ra cậu có ai để trao đổi bọt chắc.

Ngó nhìn thấy Nguyệt Hàm mặt ngẩn lên trần nhà, Tiểu Nhu cũng tò mò nhìn theo, giọng điệu cũng châm biếm không kém.

-Ê, cậu nói xem hai con thần lẫn có phải cũng đang trao đổi bọt không hả?

-Cốp--

Hếch môi Tiểu Nhu đánh vào đầu Nguyệt Hàm. Mặt tối sầm:-Có chú tâm một chút không hả, việc của mình đang rất nóng hổi đây, cậu muốn xem thần lẫn nó trao đổi bọt để làm gì hả.

Bị đánh úp mặt xuống, Trình Nguyệt Hàm lại ngẩn ngơ:-Đúng là tớ muốn biết trao đổi bọt có thú vị không nhỉ? Hai vợ chồng thần lẫn thú đó dám làm bậy ở nhà tớ, đúng là không xem tớ ra gì mà, cậu nghĩ coi chúng đang kinh thường chúng ta ít kinh nghiệm có phải không?

Nghe có vẻ hay Tiểu Nhu lại bị cuốn theo câu nói của Nguyệt Hàm, lại ngẩn ngơ nhìn hai vợ chồng nhà thần lẫn đang kiêu thương nhau lăm lăm cắn nhau đau mà bật cười, rõ tự nhiên sự tình ra giống như đùa đa nhân cách:-Trình Nguyệt Hàm, đừng có lằng xẹt nữa, mau nghĩ cách giúp tớ đi, tớ chưa muốn kết hôn, tớ vẫn chưa được Thầy Henry hẹn hò mà.

-Vậy thì kiếm đại một người dẫn ra mắt ba mẹ cậu xem, để họ không cần tự quyết định chọn chồng cho cậu.

-Hả? Bộ cậu tưởng kiếm chồng giống lựa cá lựa thịt à, ít ra phải nhìn xem mặt mũi thế nào, tính cách ra sao? Gia cảnh học thức phù hợp hay không.

Nhất là tình cảm có thể vừa gặp đã yêu._ Tiểu Nhu yên thuyên mỉm cười mơ mộng mặt vui đầu vào gối.

-Chỉ bảo cậu kiểm người giả, không bắt cậu đi tuyển chọn nam chính, cho ba mẹ cậu xem qua để họ không ép thúc cậu nữa.

Hí hửng, nhận ra sáng kiến của cô bạn quá tuyệt, tròn mắt hỏi:-Thế kiểm ai đây?

-Cái bạn họ Kiều ngồi sau lưng cậu có vẻ dễ ý cậu, hay anh Khoa của ngành Dược chẳng hạn, à còn cái cậu em trai khóa dưới hay đến làm quen chào hỏi cũng từ từ, đi mà khảo sát thử coi_Chán nhìn con thần lẩn, càng nhìn càng phát ghen ty, nghĩ là làm Nguyệt hàm tay quơ đại đôi dép dưới bàn, mắt híp lại.

--Vèo---Bốp---Rầm---

-AA...nào cậu bị những kiểm lâu quá phải không, định phá nhà sao?_ Tiểu Nhu giật mình hết hồn khi chỉ vừa mới nghe dứt câu của Nguyệt Hàm thì tiếng động dép bay lên cao mà ly tách trên bàn đổ hết.

Nguyệt Hàm thích thú, chạy tới nhìn hai con thần lẩn té xuống và vắn đu nhau, cô mắt lóe lên tà quái, cầm túi nilong, dùng tay bốp hai con thần lẩn bỏ vào, tay nhanh nhẹn chọi ra cửa sổ:Vèo--Vĩnh biệt!

---Chặc---Chặc---Trên đời này loại biến thái nào cũng có, chỉ có loại biến thái cả với động vật chính là cậu thật nguy hiểm, tui nó làm gì cậu mà đuổi cùng giết tận vợ chồng nhà người ta hả_Tiểu Nhu nhìn bàn tay Nguyệt Hàm vừa cầm thần lẩn sợ đến mất mặt nhăn nhúm né tránh.

-Nguyệt Hàm, cậu là thứ con gái gì thế, biến đi rửa tay ngay!

Thấy cô bạn sợ như vậy, mắt gian manh Nguyệt Hàm cố ý đưa hai bàn tay ra nhào tới. Vừa mới nghe tiếng hét của Tiểu Nhu Tiếng điên thoại vang lên.

--Alo!

-Anh đây.

-HENRY!Anh chết ở đâu mà tận bây giờ mới liên lạc,có phải bị gái dụ rồi không?

Bên kia nghe thấy tiếng cười, giọng vui vẻ,tránh trả lời tiếp câu hỏi của Nguyệt Hàm, anh chuyển sang chủ đề khiến cô không để tâm-Có phải em vừa làm mấy trò ấu trĩ gì rồi phải không?

Nghe thế Nguyệt Hàm ngờ vực nhìn xung quanh xem có camera bị quay lên hay không thì đã nghe bên kia nói tiếp:-Không cần nhìn nữa, anh không biến thái như em đâu. Không cần camera anh đoán ra giờ em đang buồn chán không gì làm.

-Quả thật, Henry anh bảo không quay lên em cũng không tin, anh là Vương Tiễn sao?

-Vậy chắc em là ngao thiên khuyến rồi! ha..ha

-Tầm bậy, thần kinh như anh mới là Ngao Thiên Khuyến. Không rảnh tám với anh em rất bận không buồn chán.

Giọng lại trở nên nghiêm túc:-Ba ngày nữa là tới định kì hẹn tái khám với bác sĩ Ngô rồi, lần này anh không đi cùng em, có biết tự đi đúng giờ hay không hả? Có cần đến lúc đó anh gọi nhắc nhở em.

-Tại sao anh không đi cùng em?

-Anh có việc

Cô im lặng, không biết nên hỏi rằng em có biết được không, nhưng cô chắc rằng Henry sẽ không nói.

-Anh có đề án mới phải đi công tác ở LonDon nữa tháng không tiện về._Tránh để Nguyệt hàm lo nghĩ, anh nói luôn.

Chưa kịp trả lời, Tiểu Nhu sốt sắn giựt lấy điện thoại Nguyệt Hàm-Thầy Henry, em Tiểu Nhu đây, em rất nhớ ...à nhớ com thầy nấu, thầy mà không về Nguyệt Hàm kím được người khác nấu thay rồi.

Giọng bên kia liền trở nên lạnh:-Người đó là ai?

-À..thì là cái anh hàng...

--Phụt---

Nguyệt Hàm vội giựt lại, lên tiếng:-Đừng nghe con nhỏ này nói bậy, làm gì có ai thay thế được đầu bếp gia đình của chúng ta chứ, Thầy Henry à chú ý sức khỏe không cần lo, em có thể tự chăm sóc được, hôm đó em sẽ đi cùng Tiểu Nhu tái khám, không nói nữa, em buồn ngủ rồi.Tạm biệt hẹn gặp lại.

--Tít---

Tặng cho Tiểu Nhu cái lưôm thâm thù đại hải. Cô cuối cùng ném cô bạn ra khỏi phòng cho yên tĩnh.

Cô xem chút đã quên mất mình có bệnh, lâu như vậy bệnh không tái phát hẳn là đã khỏi rồi, lần này đi tái khám cô hi vọng sẽ không khiến cho Henry phải lo lắng. Nằm ngửa ra giường, đôi mắt cô trở nên mông lung vô tận.

Cô chỉ biết 3 năm trước cô gặp tai nạn rơi từ núi xuống không chết, May mắn kí ức của cô không mất, đúng ra là những thứ cô nhớ đều là vui vẻ không có hình ảnh đau buồn nào trong suốt 26 năm qua, cô cho rằng mình thật may mắn, nhưng khi ghép chúng lại giống như một bức tranh bị thiếu đi vài chỗ, làm thế nào cũng không khớp, từ lúc Henry bảo năm đó cô đi leo núi với trường cuối cấp phổ thông, không may bị rơi xuống vực, bất tỉnh đến suốt 3 năm nên những năm tháng đó cô chẳng có gì để nhớ, chỉ biết cô đã bỏ lỡ chừng ấy năm đại học, đến 26 tuổi vẫn chưa tốt nghiệp và đi làm.

Khi tỉnh dậy, cô vẫn cho rằng mình vẫn là một học sinh cấp ba. Cô chỉ nhớ, ba mẹ cô mất sớm lại không rõ vì sao họ mất, người ta bảo vì cô lúc đó quá nhỏ nên không nhớ chỉ là do tai nạn xe và cô được đưa vào cô nhi viện, nhưng những hình ảnh bạn bè trong cô nhi viện lại không có, chỉ nhớ có một sợ rất thương cô nhưng rồi cô vì muốn đỡ gánh nặng khi 16 đã dọn ra ngoài thuê nhà trọ và làm chui vì không đủ tuổi. Rõ ràng đó nhưng không hẳn mơ hồ. Nghe qua thì thăng trầm nhưng nhớ lại đó chẳng phải điều gì làm cô buồn sâu sắc, cô vẫn thấy vui vẻ lạc quan.

Bây giờ có muốn tìm kiếm mạnh vụn cũng không được, bác sĩ bảo não bộ cô bị tổn thương rất nặng, máu bầm đè lên dây thần kinh nếu nó không tan mà ngày càng lan nguy cơ chết rất lớn. Lúc tỉnh dậy đầu cô hay đau đến vỡ mạnh lần nào cũng khóc ôm đầu đến ngất, gần đây đã 2 tháng rồi triệu chứng này cũng không xuất hiện. nhưng lần nào tái khám lòng cô cũng có chút sợ.

Sân trường đại học YY

-Có hàng chưa?_Giọng nam có vẻ cảnh giác, nghe qua rất khê.

Một người nữ tóc tai sành điệu chân nhúng nhúng theo nhịp, vẻ lơ đãng hơn:-Ồ đây không có ai, anh sợ gì chứ?

-Khê tiếng, sân trường giờ này biết đâu có người.

-Shit! Nghe này. Nơi đông người nhất chính là nơi cô mọc. Khi tiếng chuông báo hiệu cũng là lúc kết thúc

Nói một câu ám chỉ, người nghe mắt căng thẳng gật đầu.

-Ngày mai?

Người phụ nữ ranh ma mỉm cười nhưng không đáp. Cảm thấy mặt tên kia có phần hơi tái, liền cong khóe mắt trêu chọc:-Sợ tè ra quần rồi sau, yên tâm lần này nữa người có thể tự do.

Tên thanh niên mỉm môi thờ mạnh:--Nhưng...

--Xác---

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

-Ai đó?_Cả hai thoát tìm đảo mắt xung quanh sau bước tường rêu yên ắng.

Cả hai lại nhìn nhau ra ám hiệu,liếc mắt cảnh giác liền tách rời ra đi hai ngã.

Tiếng gió xào xạc trên những cành cây liễu rủ, không gian rơi vào sự yên lặng, cô đọng cả khu viên trường rộng lớn, phía sau vách tường rêu lại dần hiện ra bóng đen lớn dài.

--Ê---

-HAA...HÚ HỒN---Nguyệt Hàm bị Tiểu Nhu từ phía sau vỗ vai, làm cô hoảng hồn người giật mạnh.

-MUỐN HỦ CHẾT NGƯỜI À!

Tiểu Nhu híp mắt nghi ngờ:-Cậu làm chuyện mờ ám gì mà giật mình. Nói!

-Đồ điên! Tớ thì có cái gì mờ ám. Lúc này tớ thấy Ngô Húc với một cô gái trông ăn chơi đứng nói chuyện với nhau, trong họ kì quái lắm, giống như sợ

người ta biết ấy. Xém chút tớ bị tóm khi đang nghe lén rồi.

Mất chớp chớp về khó tin:- Nguyệt Hàm, cậu đang nói cái tên gốc Ngô Húc á. Tên gốc đó thì làm ra trò trống gì mà mờ ám.

Thở hắc ra, Nguyệt Hàm đảo mắt đi chạy ra phía cổng trường.-Không thèm nói cậu nữa, tớ có việc gấp đi trước..

Tiểu Nhu liện vội vàng gọi với chạy theo.

Bước chân cô nhanh chóng đuổi tên cái bóng vừa ngang qua cổng trường khiến cô chú ý lập tức muốn chạy theo.

Cứ đuổi một hồi cái bóng đen lớn kia lại biến mất giữ ngả tư, cô thở nhanh vì một dạo mắt kiếm tìm. Lại không ngờ mình đã chạy một khoảng xa đường về nhà.

Theo quán tính cô liền bấm bụng băng qua lộ đi thẳng vào con đường nhỏ xung quanh đều là quán ăn và cửa hàng tiện lợi.

-Tên đó biến đâu nhanh được chứ!

Hậm hực vì mất công chạy một khoảng xa như vậy, chân cũng mỏi mòn quên mất chiếc xe đạp còn ở trường. Nguyệt Hàm chống hông lê chân quay trở lại.

-Dương à! Chiều nay Bác Hàng xin nghỉ, cậu có thể thay ca được không? _ Phía xa một chiếc xe tải lớn nghe rõ ràng giọng nói đàn ông trung niên.

-Được.

Vẫn lê chân bước về ngang qua chiếc xe tải, dù có nghe giọng ai nói chuyện cô cũng không để ý cho đến một câu nói quen tai dù rất hiếm khi nghe được lại làm cô vô cùng ấn tượng, cô khựng bước dừng lại.

Thoáng nghĩ hoặc, mắt láo lia dòm qua lại xme sát định âm thanh gần gọn vừa lọt tai đó từ đâu ra."Không có"

Bên kia lại phát ra giọng đàn ông trung niên:-Dương cậu có thể nói chuyện nhiều hơn một chữ được chứ! Lúc nào cũng Ừ, Được, Không, cứ như khúc gỗ vậy.

Cô lại muốn lắng tai nghe cho kĩ bên kia trả lời, nào đáp lại cô giọng nói kia vẫn không cất, vậy mà người đàn ông trung niên cũng chờ không nổi mà thót lên chán nản.

-Xem cậu kia, chẳng lẽ ông già này không đáng mặt để cậu nói chuyện ư, ấy vậy mà tên tiểu tử như cậu lại được mấy cô nhân viên trong cửa hàng mê như chết, bây giờ giới trẻ phụ nữ chuộng kiểu vừa đẹp trai còn u ám, lạnh lùng hay sao nhỉ. Đồi bại ngày xưa tôi theo dõi bà nhà phải vất vả bao nhiêu, trồng cây si trước nhà, dầm mưa dãi nắng chờ người ấy đi học, viết thơ nói bao lời ngọt ngào cũng chưa thấy gì. Ê..giờ xem còn cậu. . .haiz.

Nguyệt Hàm vô tình nghe qua câu chuyện có chút buồn cười của ông chú, lại tò mò mà bước đến gần bên hông xe tải. Nghe rõ tiếng hàng hóa va chạm nhau đang di chuyển. Chỉ mới ló mặt vào xem liền giật mình núp vào.

Có vẻ hai người kia là nhân viên kiềng hàng hóa cho siêu thị. Mới vừa thấy bóng lưng rộng đang bê cái thùng lớn trên vai, cô ngạc nhiên tán thưởng “Người này khỏe quá”

Đi cái lưng kia đến gần hơn, cô mới kinh ngạc nhận ra khuôn mặt cực kì nam tính lại ẩn tượng

“Làm mình kiếm muốn chết ra là chạy tới đây làm nhân viên khuôn vác”

Thấy hần hai vai ngang nhiên vác hai thùng lớn cồng kềnh, bởi chiếc áo nhân viên ở cửa hàng rất gọn, tay áo ngắn khi dùng lực lộ rõ cơ bắp của hần cuộn cuộn không quá thô lại vô cùng quyến rũ. Đúng lúc khi hần bước vào bên trong kho để hàng một cô gái mặc áo nhân viên siêu thị mặt khá ái thẹn thùng mê đắm bước đến gần hần.

Đưa chiếc khăn trắng, mặt cuối gầm:-Anh vất vả rồi, lau mồ hôi đi.

Nhìn qua cứ như cô bạn gái nhỏ bé chăm sóc người yêu. Đàng ấy lại vô tình liếc qua một cái rồi quay trở ra kiềng hàng. Cả cái khăn cũng không đụn đến, cô gái mặt xấu hổ tay cầm khăn giữa không trung mà phụng phịu rút lại bỏ đi.

Hần ta lại chuyên tâm vác hết thùng này đến thùng khác mà một chút than vãn hay biến sắc cũng không có. Cứ như cái máy sắt siêng năng làm việc.

-Này, con gái người ta có ý cậu đừng có vô tình như vậy chứ.

Chú trung niên vừa phụ bê lên vừa liếc mắt nhìn hần.

Ông chú còn định nói gì thì nhìn vào trông lại thấy một cô gái khác tay bưng khay nước chờ sẵn bên trong.

Cô gái này nhìn mặn mà hơn, thân hình nổi trội hơn cô lúc nãy, khuôn mặt tô son thoa phấn khá đậm:-Dương ca, anh uống chút nước đi rồi làm tiếp, có được không.

Nguyệt Hàm dựa vào lưng xe chống cầm chắc nịch hán ta lại không thềm ngó tới mà đuổi đi cho xem, nào ngờ giây sau đã kinh ngạc rớt cảm.

Hắn nhìn qua khây nước ly nước mát rồi quơ tay tùy tiện uống cạn. Chưa dừng lại cô gái kia đặc ý đến gần hơn, ngực cũng nhô cao hơn:-Lát nữa, xong việc chờ em một lát, em có chuyện cần nói, được không Dương ca.

Ánh mắt cô gái tràn đầy hi vọng, cái váy ngắn cũng bị tay cô gái hời hợt mà vò một góc nhăn nhúm.

Yên lặng vài giây, hơi thở lạnh của hắn làm tim nhỏ kia như muốn nhảy ra. Lại không ngờ có thể tận tai âm thanh trầm thấp nam tính đến thế:--Uh, được.

Nguyệt Hàm muốn té ngửa, cô thậm chí mắng nhiếc “Đúng là giống đực điều như nhau, muốn lựa giống cái cũng phải coi bộ lông có đẹp lông lầy hay không. Bộ phận nào cũng to lớn bất mất mới đề vào mắt. Thứ đàn ông thú” Nghĩ lại cô gái non nớt lúc này bị hắn phủ như vậy thật tội nghiệp.

Xem cô gái nóng bỏng kia uống ngực vênh mông vui mừng như cho con được cho ăn mà chạy vào trong. Hắn là đi khoe khoang với mấy người nhân viên nữ khác.

Đứng một lát phát chán, cô cứ phải nhìn hết cô nhân viên này đến nhân viên khác một lát lại xuống nghĩa nhìn hắn rồi lại tìm tìm cười quay đi, không biết cửa tèm này làm việc thế nào chỉ biết háo sắc.

Ngáp một cái dài, đang hả hê lớn lại sững người nhìn lên, thì ra hơi thở mạnh mẽ đàn ông áp đảo từ lúc nào.

-Nhìn đủ chưa, còn chưa chịu về!

-Hơ.._Cô nín thở mấy giây, sượng sùng cười già già. “Tên này biết mìm xem trộm hán hồi nào vậy”

-Tôi không có xem trộm anh.

-Tôi đã nói cô xem trộm sao!

-“.....” _Tái mặt vì bị lùi đuôi.

-Muốn biết cái gì?

Thoảng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt hắn, lúc này hắn hoàn toàn không che giấu thứ gì, gương mặt sáng lạng, nước da mịn màu nâu cực nam tính, lại đôi môi chề đỏ ửng như con gái, chỉ là sắc lạnh trông đôi mắt khiến hắn trở nên khó gần. Hắn dùng chiếc mũi cao thẳng đó kênh kiệu nhìn cô ngơ vực.

-Biết cái gì đâu, tôi chỉ ghé ngang qua khi đi học về thôi.

Khi vừa nói ra, hắn lại dùng con mắt ngơ vực mạnh mẽ hơn như kiểu khẳng định sự nói dối bị bại lộ rồi còn ngoan cố“-Ừm, khi nào chung cư chuyển đến khu Bắc đây vậy.

Biết mình lại nói sai, tự mình vạch đuôi, tay vô thức sờ mũi, hít hít, vênh mặt chống chế:- Sao nào, luật pháp có cấm người không được đi theo sao?

Đôi mắt sâu vừa liếc qua cô khoe miệng lại nhếch lên ý cười.

-Dương, lại có con gái đến tận đây kiểm cậu à, cậu đúng là có phúc quá đi, lão già này ghen tỵ với cậu_Giọng ở phía sau chọt reo lên có phần trêu chọc.

Cùng lúc cả hai nhìn qua phía chú trung niên ánh mắt mập mờ mang theo ý cười kì quái, Nguyệt Hàm mới nhận ra cả hai đang đứng quá gần mang sự mờ ám dễ hiểu nhầm, cô liền xích người ra, nói vọng lại với chú trung niên, miệng cười tươi:-Chú à, cháu đây không có can hệ gì với người này đâu ạ, cháu đâu có phúc lớn vậy, to nhỏ đều không có nào dám nghĩ chú ạ.

Nghe qua giọng điệu có phần châm chọc hắn, ý cô nói mình không nóng bỏng xinh đẹp ngàn phần để được giống đàn ông như này cho vào mắt. Thế mà ý thì vậy, người nghe lại hiểu khác.

Ông chú lại hiểu là Nguyệt Hàm đang ghen tuông, toàn mùi giấm chua.

-Thanh niên mà cháu, đôi khi cũng bị ảnh hưởng môi trường ngoài, chủ yếu cần sự tin tưởng a. Nên giữ kĩ một chút.

--Ừ--Cô ngẩn ngơ, mặt nghếch ra khó hiểu, miệng lẩm bầm “Có cái gì sai sai ấy nhỉ?

Hắn thì im lặng ngắm nhìn cô, từng chi tiết một cũng đều nhìn thật kĩ. Chỉ cần có cơ hội đến gần cô hắn đều trân trọng mà ghi khắc từng biểu cảm của cô, trong lòng lại tự mà hoan hỉ.

-Dương ca_Giọng nữ đậm chút hờn dỗi gọi tới.

Trông qua lúc thay đồng phục nhân viên, cô gái này lại càng sắc xảo hơn, thân hình không bị bó cứng ngắt mà diện cho mình bộ đồ thoải mái, cái gì hở được cứ hở.

Cô gái kia liếc mắt qua cô, ánh mắt vô cùng không thiện ý, thăm mắt “Còn không chịu xéo đi?”

Thế là cô bị dồn vào vai tiểu tam, cản trở tình cảm người ta. Thấy hần không phản ứng gì mấy cô vội nảy ra ý nghĩ táo bạo.

Tay liền chụp lấy hần:- Tiểu Dương à, hẹn người ta đi ngắm sao tối nay đó nhớ không, bao giờ mới tan ca vậy?

Cái tình huống máu chó nào cũng có, dĩ nhiên cô lại cố tình tạt máu chó. Xem cái cô gái kia có còn dám liếc xéo cô không. Chỉ là miệng thì tự tin mà lòng thì sôi sục hi vọng không bị tên khúc gỗ này làm nhục mặt.

Ngó xuống đôi tay thon nhỏ nắm chặt cánh tay hần đun đưa làm nũng, mới đầu còn bất ngờ, trong lòng liền thích thú khốc mắt hiện ý hài lòng.

Cô gái nóng bỏng lại ưỡng ngực nhận nhó, mặt phụng phịu ra vẻ hờn dỗi muốn để hần thấy, rõ ràng là cô hẹn trước.

Tình hình cả chú Trung niên nhìn vào lại thấy vô cùng gây chán, thăm nghĩ “Đào hoa quá thật không tốt chút nào, xem ra cậu trai này khó yên rồi. chắc”

-Dương ca, lúc này anh đã đồng ý! _Cô gái nhỏ vì thấy hần không có hành động nào từ chỗ, liền cố ý nhắc nhở.

Hần nhìn qua Nguyệt Hàm đôi mắt cô to tròn long lanh như có sao lấp lánh, chỉ có điều nó thật ra đang trừng trừng đe dọa “Anh thử làm tôi mất sĩ diện, tôi hòa thiêu anh”

Cô càng như thế hần lại càng muốn chọc tức, hần lơ đãng gạt tay cô ra dùng ánh mắt trêu người “Tôi chinh em thì sao nào?”

- Bây giờ tôi tan ca, về nhà đi _Hần nói nhạt rồi quay đi thay đồng phục. Tuy nhiên ngang qua cô gái kia đang vui mừng có ý ôm hần thì hần né sang không liếc nhìn lấy.

Ý tứ hần làm cô hiểu hần không muốn hợp tác, cô lại biến thành nhân vật phản diện tức tối mà đá mạnh cái thùng giấy gần đó bỏ đi.

Cô gái kia hất mặt vui vẻ, lòng không ngừng đắc ý cười hạnh phúc. “Em gái còn chưa có khả năng thắng chị, về nhà đi học thêm 10 năm nữa hần giành với chị.”

Khi đi lại chửi 1000 lần tên trứng thối kia, 1 tỷ lần dùng tư tưởng giết chết hần máu me đầy mình.

Nguyệt Hàm bước đi tới xe kem gần chung cư ngồi bên chiếc ghế đá ven đường mà ăn, điên cuồng ăn tới tấp, giống như có thù với dòng họ kem, ăn hết cây này tới cây kia, ăn xong lại cầm cây que bẻ gãy, mặt hun ửng. Miệng không thôi rửa xa :- Tên trứng thối, tên đầu gỗ, ta ăn chết đầu thối người. ắc..ắc..

Chửi đến sặc kem, miệng dính kem tèm lem khiến người bán chau mày kì hoặc trông cô giống như bệnh hoạn.

Cô thì chả thèm để ý, kem lạnh đưa tới họng liền bị hóa trong miệng làm tan căn nút không sợ buốt miệng.

-Ăn kem rất có nghệ thuật, vậy mà lúc trước không cho em dùng thử qua xem có điều luyện như vậy không nhỉ? _Nụ cười hắc ám, vẻ tuấn mĩ bị ánh nhìn giễu cợt tô pha ánh điệu giả. Hần bước đến sau lưng cô ngồi xuống bên cạnh.

(Không biết cái thứ mà Dương Vĩ muốn cô thử qua là gì nhỉ..AA không nên đến tối qua Dương ca đừng đầu đọc người ta nha (-.-”)

Kinh ngạc, ngó người quay qua, xác định cái giống đàn ông này không phải chui ra từ dưới đất, cô nghiêng răng:-Anh còn trêu chọc tôi, anh nói hay nhỉ làm như tôi quen biết gì anh trước đây vậy, hừ một chút sĩ diện cũng không cho.

Nụ cười trên môi chợt tắt, có lẽ câu nói trước đây chưa từng quen khiến hần hơi khựng. Rất nhanh hần lấy lại thần sắc, người ngửa ra ghế, tay vang rộng bản quơ đặt phía trên thành sau lưng cô.

-Không phải rồi sao?

-Ai cần, cái tôi muốn xem là cô gái bị tôi hạ đo ván, anh không thấy cái mặt đắc ý của cô ta đáng ghét lắm ư. Bây giờ nói ra lại muốn cắn chết anh...hừ

-Tôi có từ chối ư?

-Chứ ý anh kêu tôi về là ý gì, muốn đuổi tôi đi để cùng trò chuyện với người đẹp á!

Hần chau mày, nghiêng mặt qua phía cô, giọng lạnh nhạt:-Chẳng phải em muốn ngắm sao, bây giờ có sao hả?

-Chứ ý anh nói gì? _Cô lại ngu ngơ không hiểu, gãi đầu bức tức. “Không lẽ mình hiểu sai ý hần”

-Đừng nói bảo tôi về, đòi anh tối ngắm sao nhé!

-Sao em hoạt động được rồi à?

-Hả? Trời _Cô choáng váng vỗ trán, âm thanh cao vút lên tông:-Anh giỡn hả, cũng tại anh ăn nói khó hiểu ngắn gọn, anh hành động phải tay ra bảo vệ hỏi xem không những tôi mà cô gái kia cũng nghĩ vậy mà, làm tôi mất mặt muốn chết. Tôi đã ăn hết 7 cây kem rồi bây giờ cổ họng rất luôn. Anh đền đi.

-Đèn cái gì?

-Mỗi ngày phải nấu cơm cho tôi.

-Vậy thì em lười quá rồi!

-Vậy thì một tháng thôi.

-Cổ họng em rất một tháng!

-Không...à..vậy một tuần.

-.....

-Ê, đi đâu vậy, anh có nghe không vậy hả? _ Cô thấy hấn cử động bật dậy đi, cô vội đuổi theo sau lưng hấn.--Chờ chút, anh đi đâu hả?

-Đi về nấu cơm.

-“...”

Nhìn bóng hai người một lớn một nhỏ chuyển động dưới nền đất, ánh đèn đường cũng đã bật sáng, rồi xuống hai thân ảnh đồng bộ làm người ta thấy sự gắn kết giữa người và khung cảnh chiều tà vô cùng hòa hợp.

Đến khoảng 10 giờ, lúc chiều được no nê căng bụng với thức ăn của vị hàng xóm bên cạnh, nên Nguyệt Hàm chỉ còn giây phút lẩn ra giường ngủ.

Không ngờ vừa chợp mắt, đã bị tiếng chuông cửa quấy phá.

--Đến lúc thực hiện cuộc hẹn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Rắc Rối

Cô nheo mắt ngược lên in dáng vẻ quen thuộc, thần thái lãnh đạm không giống kẻ phá hoại. Ngáp một cái lớn, cô nhura giọng.

-Phải rồi, hôm qua mơ còn dang dở, bây giờ tôi phải tiếp tục cuộc hẹn tối qua mới được a.

Nói rồi theo ý thức đóng cửa. Tay hấn nhanh chặn lại.

-Không phải hôm qua, mà lúc chiều. _Không nói nhiều hấn kéo tay cô lôi đi lên sân thượng chung cư,

-What? _Cô cau có, mắt bắt lực khi bị hấn đặt ngồi kế bên cái bục lớn dùng để ngồi ở sân thượng mà ngược cổ lên.

“Không ngờ tự mình tạt máu chó vô người, không nghĩ tên này xem cuộc hẹn là thật hành hạ mình ngồi đây, trời ơi lạnh mướt xương”

Bận áo ngủ trắng mỏng manh cô co rút người trong luồng gió khuya, còn ngẩn đầu xái cổ xem mấy cái chấm trắng li ti chẳng ra cái hình thù gì. Cũng không dám mắng chửi hấn, bản thân cũng sợ hấn sẽ nổi giận.

Lặng lẽ như vậy đến một chết, lạnh công người mà cái tên khúc gỗ nặt đá vẫn cứ trơ trơ không chút ga lăng khoác áo ấm cho cô, đàn ông như vậy mà cũng có người thích chắc mắt toàn mất heo hết.

Xoay qua, thấy ánh mắt cô buồn ngủ, lại day nghiêng dằm dằm nhìn cái áo khoác đen của hấn như muốn trấn lột. Tất nhiên, hấn không phải không rõ, cô chỉ kiếm chuyện nói, nhưng ai bảo cô muốn đem hấn ra làm cái bình phong, hấn không phải tùy tiện mà dặt mũi được, môi cười thích thú giễu cợt:-Lạnh sao?

Cô vui mừng khi hấn hiểu ra, đầu gật mạnh, mắt sáng rỡ. Nào ngờ, lập tức bị đập tắt sinh hận,

-Thế ráng ngồi tý nữa đi hết sao rồi xuống.

--Beng—Bị sốc muốn hộc huyết.

Mắt cô tóa lửa, con buồn ngủ cũng biến mất:-Có phải anh cố ý không, không nghĩ ra đàn ông khô cần như anh mấy cô gái kia thích cái gì, mắt họ bị đục thủy tinh thể rồi. Biết vậy chiều không nổi điên kiểm chuyện với cô ta.

Trong cơn lửa giận, cô bất ngờ bị hất giờ tay ôm cả người lúi vào trong áo, cả người hất bao phủ cô, chiếc áo khoác rộng đến mức ôm được cả hai. Hoàng hốt quá cô gãy ra. Không biết rằng sức mạnh hất khiến cô bị chiếm trọn cử động cũng không được.

Lồng ngực hất rộng lại vô cùng ấm, khiến người cô bị sượng mà run rẩy:--Cái gì vậy mau buông ra, anh lại giờ trò gì?

Bị hơi thở nam tính, mùi bạc hà nóng ấm phả xuống đầu và mặt, tim cô sợ đến sắp bay ra ngoài :-Lúc chiều thì tâm tình người đẹp, bây giờ thì cùng tôi mờ ám, anh là đồ sắc lang. Tôi thét lên bây giờ bỏ ra.

-Dám thét tôi sẽ hôn cô!

Am thanh trầm lại không biết là trêu chọc hay nghiêm túc, hất cứ lãnh đạm như vậy siết chặt cô.

Nguyệt Hàm mặt tái mét, co rụt cổ xuống, môi mím chặt” Tên này điên rồi, có phải như tiểu nữ nói bệnh hoạn hay tâm thần phân liệt không a”

-Anh..anh..sao lại xấu xa thế hả?

-Xấu thế nào?

-Bộ lúc chiều cùng người đẹp ba vòng của anh chưa đủ toại nguyện sao, bây giờ còn thiếu thốn._Trong lòng ai kia, cô từ lạnh bỗng chuyển qua nóng ran, thở hổn hển vì ghệt thở.

Phía trên im lặng, cả sát có chút u ám, thanh âm không mặn không nhạt cất:-Tôi chưa đến đến cô gái đó.

-Thế cô ta hẹn anh tan ca làm gì?

-Tôi nay đi xem phim. Cũng từ chối rồi.

Não lại căng thẳng hơn khi nghe hất nói ra rõ ràng lại nghiêm túc. Không biết nên hỏi tại sao hay không đành im re không rục rịch.

Thấy cô không quấy nữa, phía trên lại mỉm cười, nụ cười vui vẻ hiếm có, giọng cũng trở nên dịu hơn:- Em bảo phải cùng tôi ngắm sao, nên tôi từ chối rồi.

-Thế dịp khác tôi không hẹn anh thì anh sẽ hẹn cô ta u!_Không ngờ cô càng tò mò càng day, lại không nghĩ bản thân biến thành cô vợ nhỏ hay ghen tuông mà tùy hời.

Không chút suy nghĩ hất đáp:-Vậy tôi sẽ bảo em hẹn tôi.

-Năm mơ đi!_Cô có tý tý nào đó vừa lòng, lại huyết mặt kinh thường.

-Có phải đàn ông lại thích mấy cô gái chân dài diện nước quá tải không nhỉ?_Cô chu môi tò mò dò ý,

Đúng như suy nghĩ cô, hất trầm ngâm rồi dứt khoát:-Ừ.

-Thế ngực nhỏ, không xinh đẹp thì bị mấy người bỏ mặc_Có chút không cam, cô muốn lấy lại lòng tự tôn phụ nữ.

-Xem ra em rất thích tìm hiểu đàn ông, chỉ bằng tôi cho em tìm hiểu tôi.

Căn môi, bức rức chửi một tiếng:- Xấu xa, tôi quen thân anh chắc, anh mờ ám vậy có tìm cũng không tìm nổi. Cả cái tên còn chưa rõ.

-Dương Vĩ, hàng xóm sát vách em, làm nhân viên chuyển hàng. Đủ chưa.

Bàn tay hất ôm chặt cơ thể cô, từng giây từng phút hất đều sợ vụt mất hơi ấm này, 4 năm rồi giống như trải qua hàng thế kỷ, cảm giác địa ngục hất chưa từng sợ, cái chết cũng chẳng đề vào mắt, chỉ khi phải điên cuồng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong tuyệt vọng rồi yên lặng nơi bóng tối ngắm cô từ xa vui vẻ với người khác, trông nụ cười mà mãi mãi cô cũng chưa từng dành trọn vẹn cho hất. Trải qua bao nhiêu sóng gió, phiêu bạc cùng cô từng nơi, nhưng chẳng thể nhận ra phản tình cảm bị chôn chặt đến khi cô thật sự biến mất rồi thì nhận ra người phụ nữ này phải dùng cả tính mạng hất để bảo vệ, hất không cho phép ai cướp mất đi sự sống của cô, dù là cô đi nữa.

Hất nợ cô rất nhiều, nợ cả một gia đình, một phần 4 tuổi đời, nhưng nếu cho hất quay lại có lẽ hất vẫn không có cách nào khác hơn ngoài làm tổn thương cô. Nhưng vĩnh viễn cũng không cô biết hất luôn âm thầm làm gì cô.

Ngay cả bây giờ, hất phải giằng co liệu ở bên cạnh lại tham lam quấy rầy cô. Có phải cô sẽ lại nhớ ra rồi hận hất, hất chẳng thà cả đời cứ thế này yên lặng ngắm nhìn cô. Khi người ta bị mất đi thứ quý giá mới biết thế nào là đủ.

Trở về với không gian mờ ám tình cảm lẫn lộn lúc có lúc không.

Nguyệt Hàm bị hất dọa nẩy giờ, cứ ngỡ như vẫn còn nằm mộng, lời thốt ra cũng theo nhận thức:-Chưa đủ, còn cả tính cách, bạn bè, gia đình. Vẫn vẫn

và vẫn..

Đôi mắt đen thâm thúy ngược lên bầu trời đêm lấp lánh ánh sao. Nguyệt Hàm vẫn chờ đợi câu trả lời của hắn, nhưng dường như bên trên vẫn tĩnh lặng khiến cô bất giác chau mày nhẹ cử động thân như muốn vùng ra. Cũng không nghĩ hắn vẫn có phản xạ nhanh kéo cô lại chưa chịu buông, người cô run rẩy, lồng ngực bị sự cồng kềnh khó tả cứ đè nặng hơi thở.-Anh sao không trả lời, tôi nghĩ anh đã ngủ rồi chứ.

-Những gì em thấy chính là tôi, vẫn chưa đủ. Em đang sợ cái ?

Cảm nhận cô đang run rẩy, hắn cảm giác cô đang sợ.

-Thử gặp một người không quen biết thân thiết mấy, đột nhiên tới ôm không buông , hỏi có cô gái nào không chết khiếp được chứ!

Hắn cúi đầu xuống hóm hỉnh vai cọ sát lên tóc cô tham luyến, âm thanh phát ra từ cổ họng khan đặc thứ cảm xúc phức tạp:-Em luôn sợ tôi như vậy, dù là bất cứ thời điểm nào, dù ngay cả khi em kiên cường chống đối tôi em cũng đang sợ hãi.

Tìm cô như muốn ngừng đập, bởi giọng nói kia ảm áp lại mờ mịch khó tả, cô nghi ngờ hỏi:--Anh đang nói gì vậy, chúng ta đã quen nhau sao?

-Không, Trịnh Nguyệt Hàm bây giờ là lần đầu tôi biết. Người phụ nữ kia đã không còn xuất hiện nữa.

Cô hoang mang khi âm thanh kia có phần run run giống như đang cố kìm nén nỗi thống khổ mà hắn cố che giấu. “Tên này làm sao vậy, quả thật bị thần kinh sao” Cô ngẫm nghĩ mất cứ căng ra, răng hàm cắn chặt để giữ bình tĩnh, cô ngập ngừng:-Người anh nói là cô gái anh yêu phải không?

Hơi thở hắn đã bao phủ cả tâm trí cô, lúc này cô cảm nhận rõ ràng trái tim hắn đang đau, ngay cả tay cũng siết cô càng lúc càng chặt đến đau nhức làm cả sắp tắt thở.-Tôi nói anh không hài lòng cũng đừng mưu sát người vô tội chứ, tôi sắp bị anh siết chết rồi.

Ý thức hành động vô thức của mình, hắn buông lỏng ra hơn, nhạt giọng:-Cách tôi yêu cô ta đã làm cô ta vĩnh viễn không quay lại nữa.

-Tại sao? Anh chọc giận người ta à, phụ nữ nên được nuông chiều anh không nên quá khô khan như vậy, còn nữa xung quanh anh rất nhiều phụ nữ vây bám, con gái người ta đương nhiên sẽ không có cảm giác an toàn với anh.

Phía trên ra vẻ đồng tình, nhẹ gật đầu, môi khẽ cong:-Cô am hiểu như vậy, đã trải qua nhiều rồi?

Mặt đành lại, ra vẻ ta đây sợ bị đôi phương chê cười mặt tràn trề tự tin:-Tất nhiên, tôi là kinh nghiệm đầy mình đấy nhé.

--AA...đau..anh điên hay sao...siết chết tôi!

-Nói thử tôi nghe, bao nhiêu người, đã như thế nào?

-Xuyết, sao phải kể anh nghe. Chẳng phải đang nói về cô người yêu của anh sao?

--AAA...đau...đàn ông thôi...Á Á...được được tôi nói, chắc 5 6 người à không 9 10 người gì...ây thật ra là 14... 15..Úi Úi.. đau...

-Em thành thật một chút! _Đột nhiên hắn trở giọng lạnh lẽo, mang chút uy lực, tay cố ý siết mạnh cô răn đe.

-Thì 4 người, đã nắm tay, đã ôm, đã hôn..Hơ..Chụt..

Nguyệt Hàm lần này bị chấn động mạnh không kịp phản ứng miệng đã bị hắn dán chặt, Không ngờ thoát một cái hắn xoay cô lại ấn mạnh xuống môi cô, rõ ràng là sự tàn bạo áp chế, nhưng nó mang chút tham lam uyển chuyển còn cả mê muội, đầu cô như bị bóc cháy, đập mạnh vào người hắn cứ ú ớ

--U..Um...th..à..thà...U..U.._Đầu cô lắc điên cuồng hoảng sợ tột cùng khi chiếc lưỡi cuồng bạo của hắn thâm dò đưa vào khoang miệng cô, cảm giác đôi môi hắn mềm mại lại rất ngọt, sau đó bị hắn thô bạo tách cả răng ra mặc sức lục lọi. Ý thức phản đối mãnh liệt, mắt trợn đến muốn rớt con ngươi đen.

Lúc này cô nhìn rõ gương mặt hắn sát đến ngợp thở, da hắn đúng là khi tiếp xúc cảm giác lạnh lạnh rất dễ chịu, đôi mi khép chặt của hắn vừa dày vừa cong đến cô phải ghen tỵ. “Khốn khiếp, tên biến thái nào đẹp như hắn ta thà chết một lần bị cuồng bạo cũng được a.”

(T/g: Hết chịu nổi chị Trịnh rồi, lúc này lại háo sắc vì đã lâu thiếu hơi người ta mà)

Cô bất giác nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn của hắn, bản thân cũng không hiểu tại sao hắn hành động như vậy, cũng không rõ bản thân lại thích thú nụ hôn mãnh liệt như thế. Cô lại ngây ngô không biết nhân phối hợp thế nào, lưỡi cứ giả bộ đun đẩy theo, cô vụng về lại muốn chứng tỏ kinh nghiệm cố ý chủ động ngược lại, khiến hắn có phản ngạc nhiên bất mở mắt ra.

Giây sau, cô bị hắn làm giật mình, cô ngẩn ngơ nhìn hắn đẩy cô ra cũng không hiểu vì sao, đôi mắt ngập tràn cảm xúc lạnh lùng, xa lạ lại mang có ý cười cợt. Nhìn đôi môi cô trắng bệch ra vì cuồng nhiệt, mắt hắn chuyển đi nơi khác:-Không biết 4 người đàn ông nào đã hôn em lại thiếu chỉ dạy. Bước cơ bản cũng không biết.

Nghe được sự trêu chọc của hắn, thì ra hắn biết cô đang nói khoác, tham dò cô có kinh nghiệm hay không cũng đừng lấy ra thức nghiệm ngay lập tức chứ “Áy da nụ hôn đầu a...thì ra chỉ chọc ghẹo mình, mắt mặt muốn chết, bây giờ tôi đây muốn nhay lâu”

Mặt chủ ừ, tức tối vô đầu, miệng lại chẳng thốt nổi lại, mắt ánh nhìn kì quái của hắn là gì, cô bức bách đứng phất dậy.

:-Không chơi nữa, tôi chưa có bạn trai đấy rồi sao, bị anh cướp nộ hôn đầu rồi, anh chịu trách nhiệm cho tôi.

Tay sờ lên môi, hất giọng. Còn một tay cô chỉ chỉ vào hắn.

Đôi mắt sâu lấp lánh tia sáng như sao trên trời, hắn nheo mắt nhìn cô, động thái cũng đứng lên, chỉnh lại áo khoác:-Lại muốn tôi đền cái gì, 26 tuổi vẫn cho là nộ hôn đầu, Trịnh Nguyệt Hàm em thật giống đồ ngốc.

Khí huyết không lưu thông, cô hít vào thở ra, tay vuốt vuốt ngực cô nén bình tĩnh, một chút nữa thôi là gào thét cả lên:-DƯƠNG VĨ, anh nói tôi ngốc! Rõ ràng bị anh lừa phỉnh mà, mắc đền anh mắc đền anh. . .26 tuổi rồi sao không được có nộ hôn đầu tiên à.

Anh nhàm chán đáp, tay vào vào túi:-Không đền, không phải nộ hôn đầu đền cái gì chứ!

Giọng vì giận mà lập bắp:-Anh..anh ngang ngược, không phải anh cướp nộ hôn đầu tiên của tôi thì là ai chứ. Còn chối.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

-Đúng là tôi lấy mất, nhưng bây giờ bảo đền có phần muộn.

Cô chống nạnh gân cổ, cho là anh thoái thác trách nhiệm-Bây giờ anh muốn trốn tránh, mới mấy phút mà muộn cái gì.

Nhìn cô dữ dội như vậy, hắn cũng không hiểu sao Trịnh Nguyệt Hàm trước mặt đây lại khiến hắn đau đầu khó trị hơn rồi. Chán nản sự giận co:-Được, muốn tôi chịu trách nhiệm gì, hay là hôn em thêm mấy cái nữa.

Bị làm hết hồn, cô ngượng ngùng quay mặt đi, khoanh tay lại:-Ai thêm! Giờ chưa nghĩ ra, ngày mai tôi nói anh không được trốn đâu đấy.

Hơi tức cười, hắn nhẹ giọng thấp:-Trong từ điển của tôi không có từ “trốn”, có chăng là em luôn muốn trốn thì đúng hơn.

-Không cần lo, cùng trời cuối đất tôi cũng bám theo anh chịu trách nhiệm._Về mặt ngây ngô, còn ra vẻ nhất quyết, trông cô lúc này rất giống một đứa trẻ.

-Cũng chưa làm em mang thai, có cần làm quá không?

Hà họng lớn, phản xạ liền ôm hai tay trước ngực:-Cái gì, đồ háo sắc còn có ý mang thai, có ý nghĩ tâm tối tôi liều mạng với anh.

Thấy cô kích động, hắn cũng không muốn thêm, mặt trở nên nhạt nhẽo lãnh đạm, quay đi ra phía cầu thang, tiếng bước đi và âm thanh vang lại nghe rất tịch mịch:-Sao cũng được, miễn không phải làm bạn trai cô là được rồi.

-Beng—

Như bị thứ âm thanh gì vỗ rúng đầu, lòng tự tôn lập tức bị hắn chà đạp “Cái gì chứ, bà đây mới sợ làm cái gì của người, có quỳ lạy bà cũng không thêm nhé, chỉ được cái đẹp thì ngon chắc” Cô ở phía sau gặm gừ điên tiếu, chân đuổi với tôi như muốn cầu xé người.

Căn tin Trường Đại học.

Tiếng ồn ào náo nhiệt của sinh viên không ngừng nghỉ. Ai cũng bận rộn giăng phần cơm trước quầy, có người yên lặng một góc khuất vừa ăn vừa xem bài vở, còn có nhóm tụ lại cười cợt đùa giỡn, tình nhân thì lúc ăn mắt cứ đây đưa bấn điện.

Quan sát một lượt Nguyệt Hàm chậm rãi cảm thấy thức ăn trên tay, có cảm giác không yên, mắt cứ đảo tới đảo lui như tìm kiếm.

Khi đặt được một vị trí an toàn có thể quan sát toàn cảnh, miệng nhai thức ăn mắt thì bận rộn dõi theo từng hành động của mọi người trong căn tin.

“Nơi đông người nhất chính là nơi cỏ mọc. Khi tiếng chuông báo hiệu cũng là lúc kết thúc”

---Ren..Ren---

Mặt Nguyệt Hàm căng thẳng “ Chuông reo rồi”

Lướt qua người đàn ông bận chiếc áo sơ xanh, quần đen, đeo mắt kính mặt khò khạo có vẻ lén lút. Nguyệt Hàm cẩn thận bước tới, mắt cô đột ngột dừng lại với hành động của đối phương. Ngô Văn cúi mặt nào ngờ va phải một người con gái, khay cơm trên tay cũng đổ xuống, vì căn tin rất đông người, ai cũng bận bịu nên chẳng người nào rảnh rỗi chú ý họ. Duy nhất chỉ có Nguyệt Hàm vô cùng quan tâm, động thái nhỏ của cả hai đã lọt vào mắt cô.

Lúc cả hai khom xuống vội vàng xin lỗi nhau, bàn tay của hai người nhanh chóng trao đổi thứ gì đó, sau đó nhanh chóng thu dọn bỏ đi.

Đứng như cô dự đoán câu ám hiệu kia chính là Căn tin, khi tiếng chuông vào học reo lên. Nguyệt Hàm không thể sinh lòng nghi ngờ, nhanh chân đuổi theo phía sau cô gái mặc đồng phục thể thao của trường, đầu đội mũ lưỡi trai xanh.

Cô biết rõ Ngô Văn là loại người nào, muốn nắm bắt hẳn, để sau xử lý cũng được, quan trọng phải đuổi kịp kẻ giấu mặt kia khá mờ ám.Chạy đến góc khuất căn nhà kho cũ, lòng cô thấp thỏm đảo mắt nhìn.

Thật khéo bắt gặp được người phụ nữ đáng vẻ ăn chơi xăm con bò cạp trên cổ ngày hôm qua. Cả hai ra vẻ cảnh giác trông xung quanh, cô cũng lạnh lẽo núp một bên tường.

-Độc Tỷ, đã hoàn thành!

-Tốt, tiền đâu?

Thao tác chuyển tiền cũng rất cẩn trọng, họ bỏ trong một chiếc túi sách hiệu LG. Cô gái được gọi là Độc Tỷ mở xem qua rồi nở nụ cười sắc bén đóng lại.

-Đi thôi, Đại ca đang chờ.

Nguyệt Hàm biết ngay có mờ ám, liều mạng theo dõi. Thấy họ bước đi một khoảng không xa, cô nhanh nhẹn cất bước theo.

-Nguyệt Hàm!

--HO—Cô bị tiếng gọi làm đứng tim

-Lại là cậu, sao cứ ám tớ hoài vậy?_Nguyệt Hàm bị Tiểu Nhu gọi giật mình thờ mẫn.

-Vào tiết rồi, tớ đứng lút ngang qua, cậu lén lút ở đây làm gì.

Nguyệt Hàm không muốn quan tâm, mắt dõi theo hai bóng người leo tường ra cửa sao. Bỏ mặc Tiểu Nhu gặng ra tiếng:-Cậu mà nói nhiều tớ cắt cổ cậu, yên lặng theo tớ.

Tiểu Nhu bị ánh mắt như đạn làm hoảng hốt bịt miệng, tò mò bám theo Nguyệt hàm.

-Nhanh lên họ ra ngoài rồi, giúp tớ leo ra coi.

Cả hai nhanh chóng leo ra, trình mồi hai người kia leo lên mô tô. Nguyệt Hàm nắm kéo Tiểu Nhu bắt taxi đuổi theo. Miệng không ngừng hỏi thúc bác tài xế.

-Này, hai người kia là ai, cậu sao theo dõi họ.

-Cậu biết Ngô văn lớp mình chứ, cậu ta có mờ ám làm chuyện xấu, còn hai kẻ này là động phạm. Nhìn tên Ngô Văn khò khạo xem ra diễn rất dối có làm sao cũng không mờ ra được, chỉ bằng theo hai cô ả này.

Tiểu Nhu lúc này mới biết ý định táo bạo của Nguyệt Hàm, gần như nín thở thốt:-Ờ, cậu đang ..đang làm thám tử hả,chuyện người ta làm gì liên quan gì cậu và tớ mà phải dính vào, mau về thôi.

-Không được, đã vô tình biết nhất định phải tra ra rõ ràng, Ngô Văn như tên ngốc vậy, suốt ngày đọc sách lại có chuyện bí mật kết giao với loại giang hồ, không phải đáng nghi á, không chừng Ngô văn bị kẻ khác lợi dụng làm chuyện xấu thì sao, tớ không thể bỏ mặc.

Xem ánh mắt kiên định của Nguyệt Hàm Tiểu Nhu thở dài bất lực đành chịu, dù gì cũng đã nhúng vào không thể can nôi cô bạn cứng đầu.

Sao khi dừng xe ở một tầng hầm trên con đường vắng thưa người qua lại. Cả hai cô vội vàng núp một bên quan sát.

Từ trong đám cỏ lao hoang ven vệ đường, có vài tảng đá lớn Nguyệt Hàm và Tiểu nhu thập thò núp vào. Mắt dõi theo hai cô hái bước xuống mô tô vào đường hầm tối.

-Làm sao đây, gần quá sẽ bị họ phát hiện đó _ Vô cùng căng thẳng, Tiểu Nhu sợ hãi quay sang Nguyệt Hàm.

Thật ra Nguyệt Hàm cũng không thua là mấy, tứ chi cũng cơ cứng ra, té bào nào cũng sợ sắp vỡ luôn, ngực thờ phập phồng giọng run run :-Vào... trong

thôi!

-Hà, thôi đi, tớ sợ quá, mình về đi_Mặt Tiểu Nhu xanh lè, cảm giác theo dõi người ta thật đáng sợ. Đầu cô cứ lắc lia lịa.

-Thế cậu tự về, mình tớ vào!_Sắc mặt dù tái nhợt vẫn cố chấp, lòng gan dạ thì không có sự tò mò thì phần nhiều.

Không nói thêm lại sợ bị mất dấu, Nguyệt Hàm bật dậy dứt khoát theo sau hai cô gái kia sống soái đi vào hầm tối.

Cô bước nhẹ nhàng sợ phát ra tiếng động bám vào chỗ bóng tối ẩn mình, từng giây cô đều quên cả thở, mồ hôi trán cũng tuôn ra.

Vào con Đường Hầm, bên ngoài nhìn vào thì tối, nhưng thật ra vào trong thì hoàn toàn khác, hai bên đèn vàng rọi xuống làm cái bóng phía mặt đường hiện lên sống động. Tiểu Nhu cũng không cách nào bỏ mặc mà về, thần kinh tê dại mà theo sau Nguyệt Hàm.

Điều kinh thiên động địa là vào trong một khoảng đường rộng mở ra như một thế giới mới của địa ngục tối.

Rất đông, rất đông người và tiếng hò reo phấn khích. Cô ước chừng khoảng 30-40 người vây quanh, hai cô gái kia cũng hòa theo đám đông không nhận ra nữa.

Nguyệt Hàm và Tiểu Nhu hai tay đan chặt vào nhau, dính sát như keo cao su, mắt cả hai cũng không hện kinh ngạc nhìn nhau.

Trong đám đông đều là dân ăn chơi, tóc đỏ tóc vàng, quần áo có kẻ theo phá cách mà rách te tua, có kẻ lờ lợt, nữ thì hở bạo chỉ mặc mỗi nội y.

--HỒ..HỒ...HỒ..YEAH..HÚ..HÚ....

Nguyệt Hàm cẩn thận bước vào trông, bọn họ lại không hề nhận ra có người đến chỉ phấn khích hô hào.

Quan sát thấy bọn họ là dân ăn chơi có tiền, phía trước là một đội quan mô tô hùng hậu xếp hàng dài.

-Trời ạ, họ đưa mô tô à._ Tiểu Nhu ngậy người bật thốt, kéo Nguyệt hàm vào đám đông.

Một thanh niên chú ý nghe được kể bên liền liếc sáng, ánh mắt nhú lại đề phòng:-Hai người mới vào hội?Trong rất lạ.

Lập tức Nguyệt Hàm cười tươi, vẻ lãng lợ:-Anh đẹp trai à, chúng tôi là người mới, tất nhiên chưa gặp, xin được làm quen.

Tên đó định nói gì tiếp, nhưng phía trên có đám phụ nữ mặc bikini cười cợt bảo:-Mau chuẩn bị đi, nghe nói hôm nay Vương Đế sẽ xuất hiện ở đây, nếu có thể may mắn lọt vào mắt xanh của người thì không cần lũ đàn ông bụng phệ đâu hồi bao nữa.

Người thanh niên dảng vẻ cao cao, quần áo bánh bao sành điệu phớt lờ đi Nguyệt Hàm và Tiểu Nhu đánh tai lên nghe rồi cười kinh:-Lũ đàn bà các người có khả năng được Vương Đế liếc qua à, nằm mơ ban ngày,

Bọn phụ nữ mặt tô son phấn phấn khích động, sùng sộ như sư tử quay sang chanh chua chửi bới.

Tiểu Nhu và Nguyệt hàm kinh hãi, nơi đây phứt tạp cả hai như ngồi trên đồng lửa, tập trung đảo mắt tìm kiếm bóng dáng hai phụ nữ kia.

Nào ngờ, tình huống nào cũng có thể gặp cảnh chó má, một cô gái xinh đẹp đến làm Nguyệt Hàm và tiểu Nhu choáng váng, cô ta thân hình bốc lửa đông đầy va vào Tiểu Nhu. Khiến Tiểu Nhu bị chen giữa đám người toàn mùi phấn hoa không kịp phản ứng ngấm ục ục xuống.

-Cô kia, đẩy người ta còn không xin lỗi?_Nguyệt hàm bất bình kéo lại mặt nóng giận.

Cô gái xinh đẹp mặt đầy ngiên cứu gắt vì bị đụn chạm hất mạnh tay Nguyệt Hàm ra:-Tụi này là ai, dám lớn tiếng với tao.

Trong lúc này cô gái đó cũng sơ lượt xem qua Tiểu Nhu và Nguyệt Hà đánh giá, mặt khinh kinh:-Hai con mọt này từ đâu chui ra vậy?

Bị nười đẹp lấn áp, còn bị nhìn dò xét kinh khi, cô cao giọng không kém:-Tất nhiên chui từ lỗ mẹ ra, còn cô chắc chui từ lỗ quái thai mà ra. Đụn người ta còn không biết xin lỗi.

Người đẹp mắt tròn ngược, trước nay không ai dám nói cô như vậy, dĩ nhiên không chịu nhục, tay đẩy mạnh Nguyệt hàm mà lấn tới:-Mày muốn kiểm chuyện đúng không, hai tụi bây là từ ô điểm nào hả, chị đây hôm nay dạy cho biết thế nào là biết tiếng người.

Tiểu Nhu muốn khóc thét, bầu chặt Nguyệt Hàm, run run:-Nguyệt hàm, về thôi, đừng gây nữa.

Lúc này những người xung quanh cũng vì vậy mà chú ý, họ bắt đầu xem vui giãn ra vòng quanh ba người.

Nguyệt hàm vỗ tay Tiểu Nhu trấn an, dù miệng cũng sợ đến đông băng, cứ hít vảo thở ra, có kìm nén không cho ngắt xiur-Sợ gì chứ, chúng ta đến đây chơi, sao phải về.

Nói xong dùng ánh mắt khiêu khích nhìn. Bọn thanh niên xung quanh cũng góp vui hô hào:--Đánh đi, máu còi cho chúng tôi xem nào!

Liếc nhìn xung quanh biết bọn họ đã trở thành tâm điểm, Tiểu Nhu thì rút người sau lưng Nguyệt Hàm. Vì bị mọi người chú ý cô gái xinh đẹp kia cũng không thể mất sự diện với đám bạn bè. Đánh giá xem hai cô gái trước mắt đây thua kém mình, miệng cười kinh.

-Tụi bây không phải người trong hội, mau nói đến đây làm gì?

Chưa gì bị bại lộ, Nguyệt Hàm cố che giấu, tay ẩm ướt cũng run run:-Nhìn thế nào là không phải, trong đây đông như vậy chẳng lẽ phải quen hết sao?

-Nhìn lại hai tụi bây xem, có giống ai ở đây không? Tụi bây biết ở đây đang làm gì không?

Nghe cô ta nói thế, liền khiến mọi người đề phòng, ánh mắt trở nên đầy ác ý, chỉ cần có chút sơ hở bọn họ sẽ làm thịt Nguyệt Hàm và Tiểu Nhu ngay,

Cô người đẹp trên người chỉ có bộ bikini sắc sỡ, trên ngực có xăm con rết dài. Nguyệt hàm và Tiểu Nhu tự nhìn lại. Cả hai mặc bộ đồ rất bình dị, áo thun quần jean, rõ ràng nói lên còn nhà gia giáo đáng hoàng. Nguyệt Hàm không nghĩ phụ nữ ở đây đều hồ bạo như vậy, ngó qua mấy cô gái đang vẩy cờ trên bục cổ vũ chỉ mặc mỗi cái quần chip, bộ ngực táo bạo thả rong vô tư. Nghĩ đến bản thân mình cũng thế lại rùng mình.

Vềh cô lên, nếu lộ ra vẻ sợ hãi nhất định hôm nay bọn họ sẽ chôn sống hai cô tại đây, Nguyệt Hàm đành liều mạng:- Nghe nói hôm nay Vương Đế sẽ đến xem đua xe, chúng tôi tất nhiên phải tạo ấn tượng với Vương đế, nếu giống như mấy cô nhìn hoa cả mắt, người sẽ để mắt tới sao?

Mọi Người nghe vậy Ồ một tiếng lớn, quả thật câu nói vô cùng có lý, trong đám sâu đen nếu có vài con sâu trắng tất nhiên người bắt mắt ngay con sâu trắng rồi.

Đột nhiên cô gái có xăm hình con bò cạp liền đầu xông ra, vẻ mặt sắc bén, rõ ràng nhìn ra được điều gì đó:-Được, nếu cô nói mình là người trong hội, chứng tỏ cho chúng tôi thấy, thứ nhất ai ở đây cũng có hình xăm riêng biệt, thứ hai kĩ năng đua xe, thứ ba chơi được LSD.

“LSD”: Loại thuốc này có các tên gọi như “viên giấy” “trip” hay “ma túy giấy LSD”. LSD là một loại thuốc gây ảo giác và làm thay đổi tâm trạng, nói trắng ra là loại ma túy gây ảo giác cực kỳ mạnh. LSD không vị, không mùi, và không màu.

Nguyệt hàm liếc qua Tiểu Nhu phía sau lưng, nhỏ giọng :-LSD là cái chó má gì thế?

Đánh mắt tiểu như suy đoán:-Có lẽ là loại ma túy gây ảo giác, hiện nay phần đông dân ăn chơi điều rất chuộng.

Đập mạnh một tiếng dừ dội nơi lồng ngực, tay chân tê dại. “Chết rồi, ba cái điều không biết, Henry không ở đây nhất định anh sẽ có cách cứu mình”

Bị mấy chục con mắt đâm vào từng tứ chi, cô ngứa gáy như rận bò người, ánh nhìn ai cũng muốn giết người. Lòng cô u ám không vực nổi.

-Sao, có dám không, nếu không phải mà dám trà trộn vào đây nhất định là nhà báo hay cảnh sát, tốt nhất nên khai thật đi.

Cô gái xinh đẹp xăm con rết, giọng chua ngoa, ánh mắt cười gian ác.

-Nguyệt Hàm, có phải chúng ta sẽ chết ở đây không? _ Mắt lưng trông Tiểu Nhu ghen giọng.

-Im miệng đi, chết cái gì! _Nguyệt Hàm mắng một tiếng, dừng dừng bước ra tự tin, nghiêng rằng:-Mấy người muốn thế nào?

Cô gái xăm bò cạp nụ cười ta, đảo đôi mắt tới gần:- Trước tiên lấy hình xăm ra xem.

Tiểu Nhu kéo Nguyệt Hàm lại-Chúa ơi, làm gì chúng ta có xăm mình chứ, cậu mau van xin họ đi, biết đâu thành thật được khoan hồng.

Cả đám người hò reo:-MAU CHO CHÚNG TÔI XEM ĐI.

-PHẢI RỒI, CÓ NGON THÌ LẤY RA

-NHÌN MẤY CÔ EM MẪU GIÁO NÀY THÌ HẸN NÓI BỪA RỒI.

-CÓ KHÔNG HẢ?

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Cả đám người hò reo:-MAU CHO CHÚNG TÔI XEM ĐI.

-PHẢI RỒI, CÓ NGON THÌ LẤY RA

-NHÌN MẤY CÔ EM MẪU GIÁO NÀY THÌ HẸN NÓI BỪA RỒI.

-CÓ KHÔNG HẢ?

-....

Nắm tay bóp chặt, phóng lao thì theo lao cô đồng dục nói:-CÓ, DĨ NHIÊN CÓ, NHƯNG NƠI ĐÂY ĐỒNG NHƯ VẬY ĐÁU THỀ CHO MỌI NGƯỜI XEM CỦA CHÙA.

Dứt khoát hai cô hai có hình xăm lên tiếng:-VẬY MAU CỎI RA.

Hai cô kia chắc đoán được Nguyệt hàm đang nói dối lừa họ, nên muốn dón cô vào đường cùng, dù thế nào hôm nay cũng khó thoát được nơi đây,

Giọng Nguyệt Hàm trở nên run rẩy:-Ồ...sau lưng..không xem được.

Tiểu nhu nghĩ Nguyệt hàm sợ quá mà nói bừa, mắt nhắm lại không dám nhìn, ghi sẵn hai chữ chết chắc.:-Thật xin lỗi, chúng tôi đến nhầm chỗ, cô bạn này ham vui, mọi người đừng xem là thật, chúng tôi sẽ đi khỏi đây ngay.

Lôi kéo Nguyệt hà có ý bỏ chạy, giọng xuống nước xuề xòa.

Dĩ nhiên đối phương không dễ buông tha, Cô gái xăm hình con rết hun hấn bước đến nắm mạnh Nguyệt hàm giựt khỏi tay Tiểu Nhu ra:-Để xem mày con dám nói dối!

---PHÚT---XOÉT---

Nguyệt Hàm hoảng mà vùng ra lại không kịp, bị hai người từ đâu giữ chặt tay không để cô phản kích, Cô gái hình con rết ngang nhiên nắm xé toạt áo sau lưng Nguyệt hàm

Tiểu Nhu khóc lóc sợ hãi gào lớn:-Đừng mà!

Cả đám đột nhiên trở mắt nhìn rồi im bật, không gian như đứng khựng lại. Tầm lưng Nguyệt Hàm lộ ra ánh sáng đèn vàng. Hai cô gái kia và Tiểu Nhu há miệng lớn kinh ngạc;-Hớ--

Dường ánh đèn vàng rọi xuống nước da trắng gần nổi bật, một đôi cánh đen lớn mạnh mẽ vô cùng tinh tế làm lóa mắt người nhìn, từng đường xăm rất đẹp để thanh đậm rất sống động, dường như họ nhìn thấy đôi cánh đen có ma lực đập cánh.

Lấp bắp không nói ra lời, Tiểu Nhu cời chiếc áo khoác mỏng bên ngoài của mình chạy tới che lưng Nguyệt hàm lại-Nguyệt..Hàm..cậu..không sao chứ!

-RẤT ĐẸP!

--HÚ...NGHỆ THUẬT LÀ ĐÂY RỒI..

-CÔ EM ĐẸP LẮM!

-HÚ..HÚ..TUYỆT..TUYỆT

Bọn họ lại hò reo ầm ĩ trở lại, khiến hai cô gái kia cũng sờ mới tỉnh ra nhìn Nguyệt hàm bằng đôi mắt kì lạ.

-Được, còn đua xe, cô có dám thách đấu với tôi._Cô gái xăm bò cạp nghiêng răng, mắt ngờ vực.

Tiểu Nhu và Nguyệt hàm cùng một lúc ghĩa qua hàng xe hùng hồn kiêu sa đẳng trước, nuốt nước bọt.

-Cậu làm được không, có biết chạy không đấy!

Trông con mắt Tiểu Nhu lúc này, Nguyệt hàm đã trở thành đáng cứu tinh, xem qua hình xăm của Nguyệt hàm, lòng Tiểu Nhu có chút tự tin ngay sau đó bị một câu dập tắt lại tàn hy vọng

-Không biết!

-Cậu..không biết, đừng đùa chứ!

-Dám không?

-Dám!

Nguyệt Hàm hít mạnh rồi thở ra, đôi chân phần nặng nề. Liệu mạng rồi thì không còn cách nào khác.

Sau khi được chuẩn bị xe. Thay trang phục đua, cô cầm nón bảo hiểm đứng bên chiếc mô tô phân khối lớn thầm nghĩ “Con chó sắc này có gì hay ho”. Thấy về mặt ngờ nghệch, cô gái bên kia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, môi cười đắc ý nói vài câu.

-Sao biết không, MTT Turbine Superbike còn được biết đến với cái tên Y2K Turbine SUPERBIKE, là chiếc mô tô thứ hai trên thế giới được trang bị động cơ có tua-bin (loại Rolls-Royce Allison 250) cho công suất tối đa 320 mã lực và tốc độ tối đa lên đến 365 km/h.

Chiếc siêu mô tô này đã từng được sách kỷ lục thế giới Guinness ghi nhận là mẫu mô tô thương mại mạnh mẽ và đắt nhất thế giới. Khối động cơ sử dụng tua-bin gas của chiếc mô tô này hoàn toàn khác so với loại động cơ phân lực thường được gắn vào những chiếc xe độ hiện nay, nó sử dụng loại nhiên liệu kerozin như trên máy bay với giá bán siêu đắt là 175.000 USD. SỢ RỒI À NHÓC CON!

Đánh cho nụ cười kinh khi, cô ta mang sự thách thức, Nguyệt hàm được phổ cập kiến thức xong thì trong não Nguyệt Hàm chỉ còn lưu lại trong đầu mỗi cái giá tiền 175.000USD. “Cái đồ sắc này cũng giá trị như vậy sao, có mang cái kính xe về cũng bán được bọn tiền nhĩ”

Tiếng reo hò náo nhiệt, mấy cô gái thoát ý cũng phấn kích lác lác. Nguyệt Hàm tay rịn đầy mồ hôi lạnh, bên ngoài mặc bộ quần áo da đen nóng bức, cô khó chịu vịn vẹo người.

Giật mình bởi tiếng hét của Tiểu Nhu phía sau: -Nguyệt hàm, cẩn thận đó, không được thì bỏ cuộc đi

Lòng thầm chửi rủa, chẳng có con bạn nào chó má như thế, chưa đua đã bảo thua. Đúng là lòng hoang mang vô bờ bến, chân nhắc không nổi khi đối phương bên kia đã leo lên rô ga.

--Bừwww..Bừm..

Nhìn chiếc xe bên kia đã xoay đến chóng mặt, cát bụi bay mù mù. Cô cũng thất kinh hồn vía, không chú ý phía trên cao bên trên hàng ghế trường đua, có một người đàn ông được gọi là Vương Đế đã lộ diện.

Người đó âm thầm ngồi xuống, thần thái uy lực ánh nhìn lạnh toát buốt người, đôi mắt chiếu xuống dưới cát giọng âm trầm: -Bọn họ có chuyện gì?

Thuộc hạ kẻ bên kính cẩn cúi người: -Thưa Thiếu chủ, được biết cô gái tên Độc Tỷ cùng cô gái không rõ danh tính đang thách thức cuộc đua., Độc Tỷ muốn vạch mặt cô ta khi trà trộn vào hội bọn họ. Xem ra cô gái nhỏ kia hông biết sử dụng xe mô tô, hẳn sẽ bị lộ thôi.

Đôi mắt nhấp nháy, hương thụ ngắm nhìn thân ảnh nhỏ đang đứng bất động bên chiếc ô tô lớn. Nụ cười mỉa mai ẩn hiện, cô phản thích thú: -Đúng là hôm nay rất vui. Xem chút đã bỏ mất phần hay.

Ở dưới Nguyệt hàm sững sờ trần trần không biết làm sao leo lên chống nổi chiếc xe to đùn lù lụ. Giật mình mới hay tiếng thổi còi vang lên ---Oét---

Cái còi xuất phát đã giong. Chiếc xe Độc Tỷ đã bắn nhanh như tên lửa. Nguyệt hàm thì vật vờ mới bò lên xe, tìm kiếm cách nào cho nó nổ máy.

“Chết tiệt, cái nút nào vậy trời” _Nguyệt Hàm đập tay vào nón bảo hiểm, mồ hôi ướt mem

Xung quang kịch liệt chửi bới vì cô vẫn chưa chạy. Bấm đại cái nút đề tiếng xe vừa rống lên, làm cô sợ xanh mặt—AA...

--Bừwww---

--Kịch—Két—

Chưa kịp vui mừng xe bắt đầu chạy, trong lúc lúng túng không biết cách điều khiển bóp nhẹ tay thắng đã giựt khựng xe, Nguyệt Hàm thét lớn kinh hãi, xe ngã xuống. Tiểu Nhu hoang mang lo sợ tim gan nháo nhào cả lên.

-Nguyệt hàm, có ổn không, cẩn thận chút! _Thấp thòm không yên, Chân theo bản năng muốn phóng vào đường đua giúp đỡ Nguyệt Hàm nhưng bị bọn người kia cản lại.

Lúc này cô mới biết Độc Tỷ đã chạy được một vòng đường còn một vòng nữa là về đích. Tiếng động cơ xe máy vang đến in ỏi như đầu óc. Khi ngang qua Nguyệt Hàm Độc Tỷ thách thức nẹt bô gầm vang làm Nguyệt Hàm sợ hãi, cô kìm nén để không khóc trống lên. Nhớ đến bản thân không thể chịu thua, còn cả Tiểu Nhu đang chờ mình, cô cắn răng hít mạnh, chặt vật đẩy xe lên.

-NGUYỆT HÀM CỎ LÊN, ĐÚNG LÊN ĐI...NGUYỆT HÀM CỎ LÊN:--Tiểu Nhu rống lớn, cổ ất lấy mấy chục tiếng người đang gào thét tên Độc Tỷ.

Bất chợt điện thoại rung, Tiểu Nhu đang giữ điện thoại Nguyệt Hàm thấy số lạ gọi, không biết nên nghe hay không, nhưng thế nào cũng muốn có ai tới cứu, nghĩ rồi vội bật máy lên.

-----HÚ..HÚ..HÚ...

Cuối cùng người về đích chính là Độc Tỷ, cô ta đắc ý vỗ mĩ bảo hiểm đến gần, mắt gian tà: -Không biết đua xe còn tới đây giả thần giả thánh, A Tam mang xích đến.

-Khoan đã, dù tôi đã thua, nhưng chẳng phải muốn kiểm tra tôi biết lái mô tô hay không sao, chỉ cần tôi chạy được là được rồi. _Cả thờ cũng khó khăn,

nghe từ “dây xích” nã bộ liên chấn động mạnh mà hoạt động nhanh.

Cô nhanh chóng lên xe, mắt đăm đăm tia đỏ quyết chí, lòng lăm lăm- Chết sớm đầu thai sớm thôi. Nguyệt Hàm mày làm được.

Nhắm híp mắt lấy tinh thần, tay ga rồ mạnh.—AAAA—

Phía trên từ đầu tới cuối đã thu lại toàn bộ cảnh, thân ảnh người đàn ông tao nhã chân bắt chéo thả lỏng, miệng cười lắc đầu- Cô đang diễn hay là thật đây Trịnh Nguyệt Hàm!

Bởi trong trí nhớ người đàn ông này, Trịnh Nguyệt Hàm chính là người ghiền mô tô, cô ta điên cuồng trên xa lộ, nếu may mắn có dịp nhìn thấy bộ dạng cô ta điều khiển mô tô điêu luyện và đẹp mắt thì cỡ kĩ thuật của Độc Tỷ chỉ là hàng tép con. Không ngờ hôm nay cả chiếc xe cũng chống không vững, thật đúng là chuyện buồn cười khó coi.

Aaaaaaaaaaaaaaaaa--Rầm--

-U..Ai da...

-NGUYỆT HÀM...NGUYỆT HÀM CẬU LÀM SAO RỒI!

Chạy bán mạng được một vòng, dùng tốc độ chỉ kịp chiếc honda thông thường, tay cầm không cách nào điều khiển nổi lúc bo cua vòng tròn lệch đường, xe chao đảo đầy ngã xuống, cả chiếc xe đè lên chân cô đau đớn tưởng đã gãy.

Tiểu Nhu bất chấp chạy ào xuống đường đua, kéo Nguyệt Hàm ra khỏi. Hoảng sợ chưa hết bị bọn người kia làm khó dễ.- Không được thì đừng ngoan cố, coi như cho cô thêm cơ hội chơi LSD.

Mắt hai cô gái kia nhìn nhau tà ám, giờ nụ cười gian xảo.

Chân cô bị thương nên đi khó khăn, phải nhờ người đỡ vào trong. Tiếp tục bắt nạt hơn chính là họ đưa ra cho cô những hình vuông nhỏ xíu, hình thù sặc sỡ.

-Dám chơi hết chất thức thần này chúng tôi sẽ bỏ qua. Bỏ lên lười đi.

Dân ăn chơi biết rõ đây là dạng ma túy gây ảo giác, dù không ghiền nhưng thử qua sẽ bị ảo giác vui vẻ đó mà lụy. Bây giờ họ đưa không chỉ hai miếng LSD mà rất nhiều. “Có phải muốn giết chết người hay không đây hả, dám cận bã xấu xa”

Ở phía sau Tiểu Nhu lắc đầu lia lịa, khóc lóc:-NGUYỆT HÀM, ĐỪNG NGHE BỌN HỌ, SẼ CHẾT THẬT ĐÓ.

Móng tay bấm vào lòng bàn tay để giữ sự tỉnh táo, đầu tê buốt, Nguyệt Hàm mắng người cũng không nổi. Tay run rẩy cầm lấy miếng dán nhỏ xíu.

Cô chậm chạp để phòng nhìn xung quanh, tay chùng chừ đưa dần lên miệng. Không ngờ có một kẻ lạ xuất hiện.

-Có phải em chán sống rồi!

Ấm thanh lạnh như hàn băng muốn đông chết người, mọi người hoang mang nhìn lại nơi phát ra tiếng, không chỉ bị ngạc nhiên vì có kẻ đột ngột xuất hiện mà bởi khí chất tỏa ra từ người này vừa nguy hiểm lại có uy lực hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

-Dương...Anh sao lại tới đây?

Khó tin, cô nghĩ mình vì sợ quá mà hoa mắt. Môi run rẩy ngờ ngác theo từng bước di chuyển của người đàn ông ngày một gần, lúc này thì hoảng toàn tin tưởng lắc nhẹ đầu.

-Anh..đi khỏi đây đi.

Hơi thở ổn định, mắt lướt qua tất thấy bọn họ, tay thông tiện kéo mũ lưỡi trai màu đen xuống thấp, làm gương mặt hắc ám hiện không rõ ràng, cho đến khi âm thanh hắc phát ra, mọi người mới ổn định lại tinh thần thù địch.

-Đến giờ com rồi, tôi đến đưa em về!

Lòng ngực vẫn phập phồng lên xuống, mồ hôi tuôn đến ướt mặt, Nguyệt Hàm nghiêng răng trềng mắt, ra dấu nguy hiểm bảo hấn về:- Về cái gì chúng tôi còn chưa chơi xong, anh mau về đi.

Nhận được ánh mắt ám chỉ, hấn vẫn ngang nhiên bước đến gần, không ngờ phát hiện chân cô bị chảy máu, mặt sa sầm chân mày cũng tự động nhíu chặt- Ai làm?

Độc tỷ và người đẹp xăm rết có chút bất an, quan sát động thái của Dương Vĩ mà đề phòng.

-Tôi..tôi...đưa xe...nên bị té_Nguyệt Hàm cuối gầm mắt xuống, xấu hổ nói.

-Kêu Anh đến đây để tra hỏi người ta hả, có thấy tình hình gì không?_Thấy Nguyệt Hàm bối rối, Tiểu Nhu hất mặt về phía hấn cầu gắt.

Hấn lại không thèm để vào lỗ tai lời Tiểu Nhu, đưa ánh mắt chuyển lên hay hai cô gái, làm hai người kia giật mình hơi hoảng bước lùi.

-Chúng tôi không làm gì cô ta hết, có chơi thì có chịu_Cô gái xinh đẹp khoanh tay giọng chua ngoa, dù gì cũng là đại tiểu thư ai dám làm gì cô, đưa bộ ngực tròn nổi rõ con rết đỏ sống động thu hút. Cô ta hất mặt liếc xéo.

-Còn anh, là ai dám vào tận đây!_Đưa ánh nhìn đánh giá từ trên xuống dưới, Cô gái xinh đẹp chắc lưỡi:-Tuồng thần thánh phương nào hóa ra cũng chỉ là tên bản hàng.

Thân dáng cao lớn, vai rộng ngực chắc đều bị bộ đồ đen cũ màu bên ngoài khuất, dưới chân vẫn còn mang đôi giày thể thao trắng, quần đen đã sòn màu bạc. Chỉ còn lại sự bí ẩn u ám khí chất cũng bị giấu kỹ lại 1 phần.

-E con nhỏ kia, xem thường người khác đủ rồi đó. Anh ta có bản thì cũng sạch sẽ hơn loại gái như cô. Thứ rề tiền tướng lá ngọc cành vàng ư, cứ chó mà tướng socola à, tôi nhỏ vào.

Mắt trợn ngược Nguyệt Hàm như bị đập trúng bom, mặt hất không kém, cứ như bị ức hiếp mà sùng sộ, tay chống hông chửi đến nước bọt văng tung tóe.

Bên cạnh Tiểu Nhu cả kinh kéo kéo tay Nguyệt Hàm nói nhỏ:-Có đập đuôi câu đâu, làm gì kích động dữ vậy.

Cô gái xăm rết tức đến đỏ mặt tía tai, cơn rết trên đôi đào trắng cũng nhấp nhô lên xuống không ngừng. Hai ràm răng nghiêng kêu ken két:--Mày...con khôn, mày dám nói lại..

---Phụt---Cánh tay cô ta giơ cao hạ xuống mặt Nguyệt Hàm

--Phù...Chụp----

Bị một cánh tay có lực siết chặt ngăn cản, mặt đẹp nhăn nhó, mím môi lửa giận lờm lên người đàn ông đang đánh mặt. :-BỎ RA

-Tôi không có kiên nhẫn với phụ nữ đâu.

Dương Vĩ nói một cách điềm tĩnh lại không mang nộ khí, khi nghe rất rùn rợn âm trầm muốn dồn đối phương vào đường chết.

Mọi người xung quanh bị chấn động lại cảnh giác hấn, tay ai cũng rút ra vũ khí:-Bỏ bạn tụi tao ra. Không thì mạng mày tại đây.

Cả đám hô lớn đồng thanh. Ánh lửa bập bùng cháy rực một vùng tối, Khuôn mặt như tranh ảnh hiện chớp tắt theo ánh sáng đỏ khiến cho người ta cảm thấy lửa mắt bởi thứ phát sáng trên người hấn càng rõ ràng.

Giật mình, Nguyệt Hàm nhìn xung quanh mới biết ba người đang bị cô thế, chui vào hang cộp không thể phản kháng:-Dương Vĩ, chạy đi.

Cô lo lắng cho hấn sẽ bị liên lụy, đôi mắt dao động phủ một lớp sương mỏng, tay bầu vào tay áo hấn giật giật.

Môi mỏng đỏ mím lại, tay lớn của hấn vỗ vỗ lên cánh tay đảm bảo sự an tâm. Cũng dịu lại thả tay cô gái kia ra.

Độc Tỷ mắt gian tà cười khuấy:-Giỏi lắm, xem ra có chút năng lực, cô gái này muốn chứng tỏ với chúng tôi là bạn, nếu anh dám thay cô ta chơi hết vòng cuối, đảm bảo cả ba người đều ra khỏi đây an toàn.

-Không, tôi là người thách thức chính tôi làm!_Nguyệt Hàm cứng rắn,dứt khoát tay nhanh chóng cầm LSD lên tránh để Dương Vĩ vì cô mà chịu thay.

Miếng LSD vừa đưa lên miệng bị Dương giật lấy—Vụt—Hấn thẳng tay bỏ xuống đất chân dẫm lên.

--Anh...!

Độc tỷ và mọi người cho rằng ý hấn là muốn chống đối, bọn họ có ai xông lên. Liền bị một câu của Dương Vĩ làm dừng hành động.---Lấy cái khác đi.

Bọn họ liền nheo mắt, Độc Tỷ ra hiệu cho bọn kia đem lên tép khác.

Trầm ngâm nhìn thứ bọn họ đưa cho. Hấn nhíu mày:-Lấy gì để bảo đảm để tin các người.

Theo như quan sát của Độc Tỷ, ả nhận ra người đàn ông trông bề ngoài tầm thường ngoài cao lớn cũng chưa ảnh hưởng được họ, nghe qua cách nói chuyện lại vô cùng cận trọng không tầm thường, luôn có uy lực áp đảo người khác bằng câu nói.

Đào mắt qua lại, Độc Tỷ nhếch môi- Chúng tôi nói lời sẽ giữ lấy lời.

--Vụt---Xoẹt---

Mới dứt câu, Độc Tỷ nhanh như tia chớp bị hấn rạch một nhát trước ngực, máu rỉ ra, cô ả hoảng sợ lùi lại ôm người,---Chết tiệt!

Một đám thấy lẽ liền mạnh động rút mã tấu, dao và dây xích ra. Tiểu Nhu và Nguyệt Hàm sợ tái xanh, rút người núp vào người Dương Vĩ.

-Vết Thương có độc, nếu cô cù động độc liền phát tác. Để chúng tôi ra khỏi đây, tôi sẽ đưa thuốc giải độc._Hắn cười tà mị, đôi mắt thâm sâu không đáy, gần như chôn chặt đôi phương xuống vực.

-Thằng chó, mày dám chơi tụi tao à. Độc Tỷ chém chết nó đi_Một thanh niên nóng nảy hấn máu giờ dao.

-Im miệng cho tao. Độc Tỷ trừng mắt mắng chửi, Quay qua thù oán, cắn răn chịu đau gằng từng tiếng.-Người muốn ra khỏi đây dễ dàng ư, đâu có dễ Độc Tỷ tao trời không sợ đất không sợ, chẳng lẽ lại sợ chết, được thôi người chơi hết số thuốc này tao thả người mày trao thuốc giải.

Cô ả sai người mang 50g ma túy trắng ra đặt trên bục gỗ dài. Mặt ngoan độc, môi thì tím tái, ôm miệng vết thương. :-Có dám!

Loại phụ nữ gan lì như cô ả chắc chắn không dễ khuất phục, trải qua bao nhiêu gian khổ trên giang hồ, thử hỏi cái chết chẳng lẽ chưa từng trải, ý chí chiến thắng mới khiến cô ả hã hê, cô liều mạng thách đấu xem ai sợ chết, tình thân ai yếu hèn. Cô ả không muốn thua một gã đàn ông bản hàng tầm thường.

Phía trên cách không xa, ngồi trong mái hiên của trường đua, bóng tối cũng che đi phân nửa mặt. Thiết Thất đưa mắt thu hết khung cảnh ở dưới vào đôi mắt phượng, tay gõ nhịp đều đều như một kẻ xem kịch rất chú tâm. Tâm tư hắn thì lại phứt tạt, trong lòng cho rằng Người đàn ông trước mặt dù có đầu thai cũng có ấn tượng, thế nhưng lại vô cùng chán nản nhìn bộ dạng khó coi của Dương Vĩ lúc này, cái người hô mưa gọi gió, lại chùng chừ vì một cô gái, nếu là Max đám người kia đã bị hấn thêu đốt đến không còn tro.

-Max...oi là Max..nhìn xem bây giờ bộ dạng anh thế nào rồi, lại là vì người phụ nữ này..chắc. _Cười khuấy nhằm chán Thiết Thất rút một hơi thuốc, trong đầu lại nhớ về cảnh cuối cùng của 4 năm trước, tiếng súng vẫn còn vãn vãn bên tai anh. Thiết Thất biết cả cái chết Dương Vĩ hắn cũng không tiếc, tình huống bây giờ cũng không khiến hắn khó nghĩ gì đâu.

-Thiết chủ có cần xuống dưới ra mặt! _Tên thuộc hạ cuối người cung kính giọng nhỏ nhưng dứt khoát.

-Chưa tới lúc!

Cẩn môi, Nguyệt Hàm nói giọng chắc nịch mạnh mẽ tuy cả thân thể mềm nhũn ra hết:-Chuyện của tôi, anh ta không liên quan, muốn bắt thì bắt tôi, các người đem thứ này ra muốn giết người còn bảo đảm thả người. Lúc các người còn bú sữa mẹ chị đây cũng biết đi rồi đó.

Nhìn gói bột trắng đổ ra bàn được kéo lóp mông ngay ngắn, Tiểu Nhu và Nguyệt Hàm lúc này mới ý thức rõ ràng mãnh liệt hơn nơi đây là chỗ nào, không chỉ nơi đua xe bất hợp pháp nữa, nước mắt Tiểu Nhu đã giàn giụa khắp mặt, không đứng nổi mà ngã khụy xuống, Nguyệt Hàm chỉ ngẩn gượng đỡ lấy dù đầu đã lê liệt hết cảm xúc, sức lực cũng không còn.

Nguyệt Hàm lo sợ nắm tay Dương Vĩ bóp chặt:-Anh không liên quan, tranh sang một bên, mọi chuyện để tôi chịu.

Cả không gian chỉ còn tiếng lửa pháp phòng cháy rụi, mọi người đều im lặng chờ đợi sự việc tiếp theo, bầu không khí hắc ám âm u ngột ngạt. Ngay cả tiếng tím Nguyệt Hàm không ngừng đập mạnh cũng nghe rõ ràng từng nhịp lộn xộn.

Cho đến khi hấn giờ tay bỏ chiếc mũ che nửa mặt xuống, bức tranh liền phô bày kĩ càng sắc nét. Mọi phụ nữ ngay cả cô gái xăm hình con rết cũng mang phần bàng hoàng, ánh nhìn quan sát ngũ quan người đàn ông vô cùng lạnh lùng, làm họ không ngừng thu hút ngắm đến thất thần.

Cái động mi cũng rất có thần thái, cả ánh lửa cũng chỉ tỏ nèn cho hấn phát sáng phô trương ngũ quan đẹp đẽ linh động. Giọng hắn âm trầm cất vang:-Được, nếu thất hứa các người nên biết có hậu quả gì, đưa hai cô gái ra ngoài trước.

Nghĩ ngợi vài giây Độc Tỷ lên tiếng, vết thương cũng đổi màu đen tím, đôi mắt cũng không còn đủ uy lực.—Được, A Tam mau đưa hai đứa nó đi.

Tiểu Nhu được bê đi một khoảng, Nguyệt Hàm thì bị kéo đi lại giằng tay khỏi, mặt quay về phía sau, thét lớn:-Bỏ ra, tôi không đi đâu cả, nếu anh ta phải cùng đi.

Liều mạng đâm đá lung tung, vẩy ra chạy tới ôm cánh tay Dương Vĩ, xúc động, mắt đỏ hoe:-Tôi với anh không quen thân, không cần anh cứu, hít hết nhiều đây nhất định chết, biết không hả, mạng anh tôi đền không nổi đâu.

-Không cần em đền, em an phận về nhà là đủ rồi, tôi đã nói sẽ quyết định tính mạng em, nên em phải nghe lời. Mau đi cho tôi._ Tuy có phần dao động, mắt lập lánh sáng sáng thứ cảm xúc dịu dàng nhưng lời vẫn đanh lạnh, vô tình hất tay cô ra.

Nghe xong, lòng cô dâng lên một cảm giác mạnh liệt lướt tít, không đành lòng, cô bắt đầu gào khóc:- Anh đi. . .tôi đi. . .anh sống. .tôi sống. .anh chết tôi chết. Không có ai có quyền từ bỏ ai. Được. . .Anh chơi tôi cũng chơi tôi cùng với bọn họ.

Lòng ngực như có tảng đá đè nặng, cách nào cũng không thả xuống được, mắt đỏ đục ngầu vì nước mắt che lấp, như bị điên lên khi hấn cảm miếng giấy bạc được se tròn đặt lên mũi khom mặt hít lấy thứ bột trắng. Tiếng gào của cô làm lòng hấn se thắt.

Bởi vì hấn không phải là Max, không phải là kẻ giết người máu lạnh, không phải kẻ độc tài bá quyền giam hãm cô. Bởi vì hấn bây giờ không cách nào đứng trước mặt cô giết người, hấn sợ cô sẽ sợ hãi, hấn sợ cô sẽ nhớ ra con người cô căm ghét, hấn bởi vì chỉ có thể làm một người bình thường bên cạnh cô. Hấn thả nhân nại chịu đựng con nghiện thứ mà hấn cả đời căm thù. Hấn chỉ muốn bảo vệ cô theo bản năng.

-DUƠNG VĨ. .XIN ANH DỪNG LẠI ĐI..VAN ANH DỪNG HÍT NỮA. .ANH SẼ CHẾT MÁT. .HỨC. .DUƠNG VĨ. .ANH LÀ TÊN KHÓN. .TÔI CÓ GÌ ĐÁNG..TÔI KHÔNG QUEN BIẾT ANH. .ANH VÌ CÁI GÌ..VÌ CÁI. .DUƠNG VĨ DỪNG LẠI ĐI. .
AAAAAAAAAAAAA. .DUƠNG VĨ LÀM ƠN. _ Cả người cô đồ ngẩn vì gào thét điên cuồng, bị hai gã thanh niên nắm chặt, cô không vùng ra nổi, đến gần cổ và trên trán cũng nổi rõ vì dùng sức quá lớn. Nước mắt cô ướt đầm cả mặt.

---Đùn---

-Dừng lại! _ Thiếu Thất không nhìn nổi, tay gờ sung bắn lên trời, mặt tối đen u ám, anh khoác chiếc áo long cáo nâu trên vai, bước đi xuống.

Cả đám kinh hãi khi thấy người gọi là Vương Đế xuất hiện. Độc Tỷ và cô gái xăm hình rết cũng ngầy người cuối mặt xuống.

Ra chi thị cho Thuộc hạ kéo Dương Vĩ ra khỏi bàn. Cả người Dương Vĩ vì hút một lượng ma túy không nhỏ. Dù con người có thần thánh cỡ nào gặp phải loại ma túy gây tê liệt thần kinh cũng phải mất kiểm soát. Chỉ còn tròng trắng mắt lộ đầy đường chỉ máu đỏ, trên mũi vẫn còn vương ít thứ bột trắng, cả thân lớn lao đảo, cổ trủ vững bám vào thân bực gỗ. Đầu óc quay cuồng, người bắt đầu co giật.

Lao vào như thiêu thân Nguyệt Hàm ôm đỡ thấy thân lực lưỡng của Dương Vĩ, nước mắt rơi đến thấm lên mặt hấn, cô hấn vào người chửi rủa:- TÊN ĐẦU GỖ, TÊN ĐIÊN, AI CHO ANH QUYẾT ĐỊNH, AI CHO ANH CỨU TÔI, LÀM ƠN ĐỪNG CÓ CHUYỆN GÌ.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Đầu cô nhức buốt, loạt hình ảnh nào đó hiện qua rất nhanh, cô thấy máu, thấy ánh mắt người đàn ông, đầu quay cuồng lác liên tục. Ngược xuống Dương Vĩ đang thở mạnh người run run mồ hôi trên trán ướt đầm cả áo. Hấn chậm chạp thốt:-Không sao, về thôi.

Thiếu Thất đánh mặt:-Bắt hết bọn chúng lại.

Cả đám hoảng sợ:-Thiếu chủ chúng tôi không biết có là người của ngài. Sao lại bắt chúng tôi.

Không thích giằng co, đám người mặc đồ tay đen đeo kính xung ra lối từng người đi.

-Thiếu chủ còn Độc Tỷ. Xử lý thế nào ạ!

-Cô ta cũng không sống qua độc của Dương Vĩ, vớ xuống sông đi.

-Đưa họ vào bệnh viện đi _ Liếc mắt qua Nguyệt Hàm và Dương Vĩ ra lệnh cho thuộc hạ:-Còn cô gái đi cùng Trịnh Nguyệt Hàm đưa cô ta về nhà.

-Dạ, Thiếu chủ.

Sắp xếp xong, Thiếu Thất bước đến chỗ Nguyệt Hàm, nhìn lên bàn đã bị hút hết phân nửa, không ngờ hấn ta điên thật, không nghĩ hấn lại không ra tay với bọn kia mà chịu hít ma túy. Hấn chỉ vì Nguyệt Hàm mà cả mạng cũng hai lần đem vứt.

Thiếu Thất lác đầu, khuya một chân xuống:-Đi thôi, đưa anh ta vào bệnh viện, nơi đây cảnh sát nhanh chóng sẽ đến.

Bệnh viện XXX

Nước truyền dịch vẫn đều đặn nhỏ từng giọt, mùi sát trùng nồng đượm sộc vào mũi. Nguyệt Hàm yên lặng người thần thờ bên giường bệnh.

Biết được Thiếu Thất đang trông chừng ở phía sau, im lặng lúc lâu lại lên tiếng:-Yên tâm đi, anh ta không nguy hiểm tới tính mạng đâu, hít một lúc nhiều ma túy anh chỉ bị sốc thuốc thôi.

-Tại sao? Tại sao hả? _Môi mấp máy lẩm bẩm. Nguyệt Hàm oán trách bản thân, cô ngực mất xuống úp đôi bàn tay lên mặt.

-Bọn người đó chỉ là đám công tử tiểu thư ăn chơi, Độc Ty cũng là người bán LSD cho Ngô Văn, chúng tôi đem bắt giao cảnh sát rồi cô không cần lo. _Anh thận trọng nói, không thể bảo cô ta là đã xử từng người hết rồi, nên viện ra một lí do.

-Anh là cảnh giác u!

-Cô nghĩ sao cũng được!

-Tại sao anh không tới sớm hơn chứ? Anh có biết trễ một chút nữa là chết người không _Giọng phần nộ hơi kích động. Nguyệt Hàm quay lại phía sau.

-Dù sao cũng chưa có chết còn gì! _Anh nhúng vãi mỉm cười, vé như chẳng phải chuyện của anh ta.

Nguyệt Hàm điên tiết cao giọng:-Tên cảnh sát thói như anh, hằng năm công dân đều đóng thuế để làm gì chứ, đợi tính mạng người dân treo giá rồi tàn cuộc mới tới, có cái thuế má nào mà mấy người không thu, tiền bọn tôi đóng để nhéc vào họng mấy người hết rồi ăn cho nặng bụng cứu người cũng chạy không nổi. Bây giờ còn mở miệng nghe thật dễ dàng, thử hỏi xui xẻo một chút các anh lấy gì chịu trách nhiệm hả, có chết người rồi thì lên báo xin lỗi thoái thác trách nhiệm cho người này người nọ, lúc đó muốn dù đắp cho gia đình thì người cũng không sống dậy được mà nhận.

Sợng người, một câu cũng không nói lại được, mắt cứ trố trố nghe chửi, Thiếu Thất lòng đầy oan ức lại không cách biện hộ. Vò đầu bức tai:-Tôi thì làm gì cô đâu, có chữ cũng phải kiểm bọn ăn chơi kia chứ. Anh ta cũng chưa chết cô kích động như thế cô bị không bằng nhỉ, bộ anh ta chồng cô à!

Không ngờ, câu cuối lại khiến Nguyệt Hàm đơ đứng, não bộ liên hoạt động “Anh ta có phải chồng mình đâu, tự nhiên mình nổi điên cái gì, rãnh đến nhưc trứng rồi chẳng”

-A..thì anh ta vì cứu tôi mới như vậy, tôi là áy náy..áy náy có hiểu không? _Bắn ra tia đe dọa, cô hậm hực hếch mũi cao giọng với Thiếu Thất.

-Nguy Biện!

-Im đi!

-Ừ...

-Anh Tĩnh rồi!

Vui mừng bất dậy đỡ lấy Dương Vĩ, gương mặt hoàn mỹ như pho tượng bây giờ lại kém sắc môi thường ửng đỏ bị phai nhạt khô nứt. Mắt vì nhắm đến khô mà nheo nheo chớp tránh ánh nắng từ cửa sổ.

-Cô ồn ào quá!

-Cái gì, cũng tại cái tên cảnh sát thói này kiểm chuyện thôi _Cô bực dọc chu môi huyt ra phía sau.

Thiếu Thất xụ mặt, nghiêng răng”Bị chửi như tát nước còn bảo tôi Kiểm chuyện, cô là loại phụ nữ gì vậy hả”

Đưa mắt chuyển đi, trong ánh nhìn có phần dao động, mặt Dương Vĩ tối sầm thần thái lại mang sự lạnh giá. Đúng lúc có cuộc gọi đến cho Nguyệt Hàm cô vội vã đi ra.

-Nghe điện thoại lát, xong tôi sẽ đi mua cháo cho anh.!

Đề lại hai người đàn ông trong phòng. Không khí lại xuống thấp nhanh chóng.

-Lâu rồi không gặp, Max!

Đánh cho ánh mắt chán ghét, Dương Vĩ đánh giọng đảo mắt đi chỗ khác:-Tại sao lại ở đây? Tốt nhất nên biến khỏi đây, đụn đến cô ấy thì đừng có trách tôi.

-Anh nhìn lại xem, anh có còn là lão đại một thời uy phong cường đạo nữa không, anh biến mất khỏi hắc đạo khiến cho đối thủ của Dương Lão Gia cũng không còn, quả thật rất nhàm chán. _Thiếu Thất không muốn đứng một chỗ nữa, di chuyển đến chiếc ghế cạnh giường thông thả bắt chéo chân.—Về đi!

Đôi mắt sói hiện rõ sự đối địch và đe dọa, âm trầm cất tiếng:-Trịnh Nguyệt Hàm nếu có chuyện gì, đảm bảo người cốt cũng không có để hót.

Lời của Thiếu Thất bị Dương vĩ bỏ ngoài tai, trong con mắt của đối phương chỉ có chết chóc và sự bảo vệ mạnh mẽ, anh đành thờ dài-Anh nghĩ tôi làm gì cô ta chứ, người anh nên chú tâm là Dương lão gia kia, Ông ấy lần này sẽ không khoan nhượng nữa đâu, nhất là Trịnh Nguyệt Hàm chính là điểm yếu của anh, còn nữa cô ta chính là mối liên kết giữa quá khứ mẹ và cha ruột anh. Dương Lão Gia chắc chắn đang tìm cô ta.

Chân mày khẽ giựt, mặt u ám, Dương Vĩ quan sát động thái của Thiếu Thất xem có ẩn chứa điểm nào kì quái-Nói rõ hơn đi!

Bật cười, Thiếu Thất khoái trá nhìn sắc thái kinh động của Dương Vĩ, có lẽ vì ở gần Nguyệt hàm quá sâu đậm nên cả cảm xúc Dương Vĩ hẳn cũng không

che giấu tốt nữa. -Cách đây 1 năm khi biết Nguyệt Hàm chưa chết, Dương Lão gia đã điều tra về Nguyệt Hàm, cũng biết Trịnh Bằng vẫn còn sống, nếu năm xưa Trịnh Bằng và cha anh không nắm được chứng cứ của ông ta thì đã không xảy ra những hậu quả đời sau.

Thờ dài một hơi, Thiếu thất ra về ủ oải, lướt qua khuôn mặt Dương Vĩ đoán tâm tư, dù biết chẳng có kết quả xác thực nào, anh lại tiếp tục tìm kiếm, nhận nhặt nói- Dương Vĩ, anh định suốt đời sẽ thế này sao, dù anh muốn Dương Lão gia cũng không dễ yên. Tôi là người của Masec không tiện nói quá nhiều, nhưng vì chúng ta từng cùng nhau trải qua tuổi thơ gian khổ, nên tôi vẫn rất coi trọng người đồng hành như anh. Chỉ có anh mới đủ khả năng chống chọi sức mạnh của Dương Đồng Khắc. Tôi đợi anh quay về!

Động mi, mắt sâu đen tuyền di chuyển tầm nhìn, vài giây ngắn rồi qua hần mới chậm chậm cất tiếng- Tôi chưa từng nghĩ cậu là bạn đồng hành, nếu cậu ảnh hưởng đến Nguyệt Hàm nhất định tôi sẽ lấy mạng cậu.

Một câu nghe lạnh sống lưng, Thiếu Thất ngồi ngay ngắn lại, giọng hờn trách- Ngày xưa cùng vào sinh ra tử, bây giờ vì một cô gái anh lại quên sạch, thật không có tình nghĩa, Nguyệt Hàm lúc đầu đối với tôi có chút thu hút, nhưng biết cô ta là loại phụ nữ không thể động vào Thiếu Chủ đây tuyệt đối từ bỏ dù là tưởng tượng rồi.

Thu lại ánh nhìn cảnh cáo, hần hải lòng về câu trả lời của Thiếu thất, giọng trơ nên dễ chịu hơn- Dương Đồng Khắc có hành động gì với Nguyệt hàm, cách một tuần phải đến thông báo với tôi một lần, còn nữa có trở về hay không chưa tới lượt câu xen vào.

Á khẩu, Thiếu Thất vỗ trán ầm ức, chỉ tay oán trách- Tôi là Thiếu Chủ của Masec không phải là tay trong của anh, sao anh cứ tự tiện sai bảo người khác như hiển nhiên vậy hả, thật không có công lý mà.

-Anh dám không làm!

-Haizz... làm. làm... tôi coi như nể anh. _ Thiếu Thất vô đầu, bị tên ma đầu này dòn vào đường cùng thật mất hết thể diện, cũng may không có ai ở đây.

Bên ngoài cửa

-Em đây!

-Ngày mai em phải đi tái khám có nhớ không? Mỗi ngày phải ăn đúng bữa, uống thuốc đúng giờ không được ngưng thuốc, anh sẽ theo dõi tiết học của em ở trường nếu vắng tiết nào anh về sẽ trừng phạt em, em nghe rõ chưa?

-Em nhớ rồi, Henry à anh đừng có trở thành bà mẹ đơn thân như thế có được không, anh ngày càng đạt tiêu chuẩn rồi.

-Em.Em... sao có thể nói anh vậy hả, có phải muốn đầu thai sớm phải không.

-Anh cứ cần nhần mãi, có biết lúc này em xem không còn nghe được điện thoại của anh không... hơ

-Em nói gì? Em có chuyện gì mà không nói được với anh nữa. Mau nói ngay.

--Ah em đang chuẩn bị lên lớp..ah không nói anh nữa.. tạm biệt!—Tít-Tít—

Cô cúp máy vuốt ngực, thở ra phù phù, lỗ miệng một chút nữa là tiêu thật rồi. Cô không dám nghĩ nếu Henry biết cô dám đột nhập vào băng nhóm ăn chơi nhờ chút không còn ra được. Nghĩ lại tình cảnh lúc đó thật sự như ngàn cân treo sợi tóc, nếu không có Dương vĩ xuất hiện cô không dám nghĩ bản thân sẽ bị ngủ mê phang thay có còn cốt để hốt hay không nữa.

Lòng cảm khay cháo, lạy rạo rục cảm giác như đang chăm sóc người yêu cô thấy lạ lẫm rồi mỉm cười khoái chí, tung tăn bước vào.

-Cháo tới rồi, có biết không cháo này tôi phải xếp hàng cả nửa tiếng lận đó. Phải rồi tên cảnh sát đó về rồi sao?

Tay nhanh chóng đổ vào chén khuấy nhẹ, không nhìn hần nhưng miệng vẫn uyên thuyên kể công.

Hần liếc xuống chén cháo nóng bốc khói nghi ngút trên tay cô, khéo môi mang ý cười, miệng há ra chờ sẵn.

Cầm chén cháo nhìn hần đến đơ người, miệng bắt đắc dĩ vì ngượng mà nói- Anh có tay, cũng chưa bị chặt tay đâu mà...

Đang hết sức hài lòng, liền bị cô đập một câu bay thẳng ngoài, mặt tối sầm, cảm giác khó chịu hần ra về dỗi- Tôi cứu em đó!

Hết cách cô đành ngồi xuống, mức ngưỡng cháo nóng lên vì nga ngừng mặt cũng không dám ngẩng lên, tay đưa thẳng vào họng ai kia;--AA...-

Hốt hoảng trông mặt Dương Vĩ chau chặc khó chịu, môi đỏ ửng lên, cô vội vàng--Sao thế, không ngon hả?

-N...ó...ng!

-Bụp—Xoảng--Cô bối rối chạy đến rót nước nào ngờ chân tay lỏng ngóng đến tuột cái ly xuống sàn, làm Dương Vĩ một phen kinh ngạc, khi cô cúi xuống khom xuống nhặt mảnh vỡ, chẳng may vị chảy máu—A—

Cô thầm chơi bời "Cầu huyết, đúng là cầu huyết"

Bước vội xuống giường, cầm lấy tay cô đang rướm máu, mặt đánh tối hun ton mắng-Đừng có đụn vào nữa, chưa từng nghĩ em lại biến thành người hậu đậu đến vậy. Mau đi băng lại đi, tôi gọi người đến dọn.

Hắn kéo cô lên, xấu hổ không còn chỗ ngẩng mặt, được hắn nắm chặt tay ruột gan lại nóng bừng-Tôi chỉ muốn làm tốt thôi mà.

Giây sau cô lập tức nhòe miệng cười, mặt dày:-Nhưng mà vụng về một chút chẳng phải rất lời sau, được nắm tay như vậy tôi không thể nói là không biết ngại đâu a.

-Em cũng biết ngại sao, thì ra bây giờ da mặt còn khá dày.

Hắn bỏ tay cô ra, gọi y tá đến băng vết thương cho cô, kêu người lấy quần áo cho hắn xuất viện.

-Anh đi đâu thế, sức khỏe vẫn chưa...

Dương Vĩ thẳng thừng cời áo ra, khiến cô giật mình im bật quay đi. Nhìn bóng lưng của cô khiến hắn thích thú mỉm cười, đưa cọt với cô:-Em xấu hổ cái gì chứ, chẳng phải rất thích sau.

Nào ngờ phút sau bị đá động cô gái mặt dày đóng bê tông nhếch môi lên, mắt gian tà quay lại. Đúng lúc hắn đang mặc kéo quần.

-Sao anh biết tôi rất thích thế, anh biết độc suy nghĩ của người khác chuẩn thật a, không sao anh biết rồi thì tôi sẽ tự nhiên vậy. dù sao 26 năm cũng chưa xem hàng thật ảnh thật.

Dương ngo mặt độn ra thấy cô vẫn vương ánh nhìn ngòl xuống thân nhiên chiếm đoạt thân thể hắn, vô tư không chút chớp mắt. Hắn thật không chấp nhận kịp một Trịnh Nguyệt Hàm không có trong kí ức một chút nào, hắn còn nhớ rõ về mặt ngại ngùng khi bị hắn ép thay quần áo, còn cả lòng tự tôn mãnh liệt khi hắn cưỡng bức cô khóc đến ôm thân ướt ngắt đi, cũng không nghĩ cô lại hay nói nhiều thích kể lể còn mặt dày không biết xấu hổ. Dương Vĩ kéo nhanh khóa quần lộ cơ thể rắn chắc cơ bắp thân nhiên bước đến gần cô. Chỉ là muốn nhìn ngắm cô gái trước mắt vô cùng sinh động lại đáng yêu.

Cô cắn môi hơi cảnh giác, thu rút người lại-Sao thế? Đây là bệnh viện nhé.

Trong không gian cô năm quả nữ, hắn mờ ám tiến sát gần mặt cô, cả hơi thở hắn bao phủ gương mặt nhỏ, âm thanh trầm đặc, mắt nhắm nghĩa:-Em không sợ tôi?

Cô không hiểu câu hỏi của Dương Vĩ có nghĩa gì, lại cho rằng hắn đang chơi đùa cô thử thách cô, chớp vài cái môi chu chu nói-Không sợ, Anh đẹp trai như vậy có bị ăn tôi cũng toại nguyện a.

-Ặc-Cô liên tiếp khiến não bộ hắn không kịp tiếp nhận, cô không những thẳng thắn lại có thể đối mặt với hắn mà nói không có liêm sỉ, hắn bắt đầu thấy gian nan, tay đặt lên trán thu người về:-Ngày trước em mà như vậy có thể tôi cũng không bị dày vò nhiều năm như vậy nhỉ?

Nói xong hắn bật cười, nụ cười thú vị có phần quái đàng. Cô lờm hắn cho là hắn đang coi thường cô nên mới cười quái dị như vậy. Dù sao chị đây mặt khá dày có biệt hiệu nên không chấp nhất, đổi lại tâm trạng cô nhỏ nhẹ:-Cảm ơn anh.

Mặc nhanh chiếc áo vào, nhìn thân hình cô lại có chút luyến tiếc, mắt đảo đi chỗ khác kho khan vợi tiếng-Không cần, nấu cơm cho cô xong 1 tuần thì đường ai nấy đi.

Thấy hắn đã ra tới cửa, cô vội thu đồ lon ton chạy theo sau-Không được, do anh đã cứu mạng tôi nên tôi sẽ chăm sóc lại anh.

Hắn đột ngột dừng lại, làm cô đang đà va trúng lưng, hơi xụ mắt. Dương Vĩ không quay lại nhưng nụ cười càng lúc càng sâu, âm thanh phát ra lại trái ngược rất lạnh lùng-Em không phá rồi đã may lắm rồi, về nhà nấu cơm.

Đến tối.

Lúc đang nhắm mắt ngủ say, sau khi thu dọn trong bếp ra, hắn nhìn thấy cô yên lành trên sa long. Ân cần bế cô lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, cả nhay hôm qua tới nay cô đã quá mệt mỏi vì kiệt sức. Dương Vĩ cau mày nhìn xuống chân trắng những vết bầm tím, còn ra vết thương dài đã khô máu kéo từ mắt cá chân xuống lòng bàn chân tuy không sâu.

Bàn tay ai đó chạm nhẹ vào lại mang chút tâm tư, mặt hắn đánh chắc khó chịu chân mày cũng nhíu đến như bản thân bị đau. Nhẹ nhàng tìm thuốc sát trùng lau sạch vết máu khô, không nghĩ cô đã để như vậy từ hôm qua tới nay cũng chẳng kêu ca hay xử lí, chỉ yên lặng trông chừng hắn đến lúc tỉnh lại. Lòng hắn xao động, mi mắt dài rũ xuống, tay cẩn thận băng vết thương lại thậm thì bên tai có.

-Giống như trước đây khi em bị thương tôi vẫn như vậy chờ em ngủ say, đến xử lí vết thương cho em, tôi đã nghĩ như vậy là đủ, cũng tưởng rằng sẽ không còn cơ hội này nữa.

-Nếu tôi cứ như vậy chạm vào cuộc sống của em,khi em tỉnh lại em có rời bỏ tôi lần nữa không.

Giọng hắn khàn đặc, cư thoang thoang lướt qua gió, ngón tay thon dài măm mê da mặt cô đến thâm luyến.

-Em từng hỏi tôi có thích em, nhưng em không biết vị trí của em không còn ở giới hạn thích nữa, nó bao trọn cả linh hồn tôi từ lâu rồi, tôi cũng không có từ ngữ để nói em biết với tôi thích em vẫn chưa đủ hình dung.

-Tôi không có cách nào bảo vệ em khỏi những mối nguy hiểm đang chờ em phía trước, chỉ có cách biến em thành công cụ giết người, tôi còn sợ sự ích kỉ của tôi không đủ bảo vệ em.

-Anh đang nói gì?

Đột ngột giọng nói lạnh buốt cất lên, đôi mắt to tròn bật mở sáng lấp lấp dưới ánh sáng trắng rọi qua cửa sổ, nét mặt cô ẩn hiện phần sắc sảo lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Gặp Lại Người Xưa.

-Anh đang nói gì vậy?

Đưa một tay lên dụi dụi mắt, miệng ngáp lớn không để ý khuôn mặt của người đối diện đã đông cứng, giống như kiểu có tật giật mình, môi cũng không cất nổi một lời.

Nguyệt Hàm vương vai ngồi dậy, lơ ngơ hỏi lại:- Xin lỗi, tôi ngủ quên. Lúc này anh cứ thà thì cái gì, anh nói gì thế.

Khoảng vài phút sau Dương Vĩ mới phản ứng, đứng dậy:-Tôi nói Tường ngủ của cô thật khó coi, xấu như tinh tinh.

Mắt to tròn chớp chớp, phát hiện kẻ kia đang trêu ghẹo cô, chống nạnh:-Cút ngay, nơi đây không chứa, mau về nhanh, còn ở thêm tôi đánh người kiểu tinh tinh cho anh xem.

Vô cùng hậm hực, Nguyệt Hàm ba chân bốn cẳng chạy tới xô đẩy hắn ra cửa. Bị cô thẳng thùng xua đuổi, hắn cau mày, ra tới cửa quay mặt lại quan sát cô, để tin chắc rằng cô không giả vờ chưa nghe lời hắn nói lúc này. Thấy cô sùng xở lại trong như cún con giận dỗi. Khóe mắt thoáng ý cười.

Bất chợt cánh tay lớn gơ cao đặt xuống đỉnh đầu cô xoa xoa về nựng nịu. Nguyệt Hàm có chút chần động nhưng ngay lập tức bị hành động phản cảm trừng mắt: Anh xem tôi là chó con à!

--Rầm--Tức tối đóng sập cửa, chưa để hắn kịp phản ứng cửa lại bật mở:--Cám ơn anh đã cứu tôi, ngay mai..không cần qua nấu cơm cho tôi nữa.--Rầm--

Dương Vĩ còn chưa kịp trả lời, cửa lại đóng sập lại. Nguyệt Hàm bây giờ thật có gan to, chẳng để hắn có quyền lợi, còn tự ý quyết định, ngang nhiên thông báo đóng cửa đuổi hắn. Dương Vĩ bất lực bỏ một tay vào túi quần đứng suy tư một lát. Sau đó, quai dị môi cong cong phát ra tiếng cười vui vẻ. "Cô gái nhỏ, không có phép tất, 7 năm trước giam chân tôi, 7 năm sau đuổi tôi ra khỏi nhà, Trịnh Nguyệt Hàm em luôn có bản lĩnh khiến tôi không ngừng chú ý em nhỉ".

Trường Đại Học XXX

Sân trường yên tĩnh không một bóng người bị một tiếng thét phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

-Ngô Văn!

--Lạch bạch--Lạch bạch--

-Mau đứng lại!

Tiếng bước đi phía trước dường như ngày càng nhanh hơn, không có ý dừng. Nguyệt Hàm nghiêng răng tháo chiếc Bata màu hồng cầm lên tay gơ cao.

--Vụt---Bốp--

-AAAAA-Tên nam phía trước bị chội trúng gáy, đau nhức ôm cổ quay sang. :-Bạn muốn cái gì?

Vội vàng bước nhanh lại, mặt hầm hầm chống nạnh hất mặt về phía Ngô

Văn, đắm đắm vào mắt kính cận của cậu ta mà gầm:-Ngô Văn, mau khai thật đi, cậu và đám ăn chơi giang hồ kia có quan biết thế nào, đôi bên đã trao

đổi cái gì? Còn dám chửi tôi báo với trường.

Bị dọa đến tái mặt, rụt cổ nâng mắt kính lên:-Tôi..tôi không. .biết..tôi không quen ai cả.

Não bộ liền tức đến xị khói, bản thân xém bị thân tàn ma dại, còn liên lụy Dương Vĩ bây giờ có đòi cũng phải khiến tên Ngô Văn giả ngây ngô này ra bâm nát mới hả dạ. Dù tức tối tay cũng không quen mang gậy vào vị trí cũ.

-Tên khốn, bà đây hôm nay không để người nói sự thật thì không lấy họ Trịnh nữa.

-Bạn..bạn muốn gì? _Nam thanh niên lùi dần mắt dè chừng

Không nói nhiều, hành động là nhanh nhửc, hai tay nắm lấy cổ Ngô văn, vừa định đâm cho một phát thì phía sau Ngô Văn nghe cái BÓP rõ to.

-Tiểu Nhu!

Ngạc nhiên nhìn Tiểu Nhu phía sau cầm cái thau thùng đang mỉm cười:-Để tớ giúp cậu, xem chút cũng bị dọa chết, hôm nay không xử chết tên này Tiểu Nhu đây cũng đôi luôn họ.

Xong cả hia mỉm cười gian tà. Ngô Văn bị đập cái thau vào đầu chưa kịp tỉnh táo lại bị nắm cổ lôi đi.--Ê..hai cô là con gái hay du côn mà hành động thô bạo quá vậy, tôi sẽ báo với nhà..trường..AAAAAAAAA

--Bóp---Bó---ốp---Bóp---

Ra sức đánh túi bụi vào người Ngô văn, một đến là người mà tên cứng đầu này chỉ kêu la chứ không chịu khuất phục.

Nguyệt Hàm chỉ còn cách đem vũ khí bí mật ra. Mắt Ngô văn chỉ biế trợn tròn kinh hãi.

Hai miếng tre được vuốt đẹp, nụ cười gian ác Nguyệt Hàm làm Tiểu Nhu cũng ớn lạnh.

-Không khai, tôi sẽ lấu hai miếng tre mỏng bén này kẹp vào nách anh. .sau đó..1...2...3 ..phụt. .xem nách anh có chịu nổi không. .hừ.

Mặt trắng bệch, môi run run cả cặp đùi que của Ngô Văn cũng không còn trụ nổi, cậu ta quỳ xuống vấy lạy, không dám tưởng tượng cực hình của Nguyệt Hàm

-Chưa hết. .sau đó tôi sẽ sát muối chà..chà..xoa xoa vào vết xước trên nách anh. .trời ạ..thật tuyệt ...

--Hơ—Ngô Văn chỉ nghe mà hai cách tay xụi lơ run rẩy:--Tôi nói, tôi nói, làm ơn đừng hành hạ tôi.

Kể Bên, Tiểu Nhu cũng cảm giác hai cái nách của của mình thật may mắn, trong Nguyệt Hàm giống như con mụ di ghê độc ác liên rủa:-Không ngờ bản thân chơi với loại biến thái lâu như vậy, sau này phải cẩn thận với con biến thái thuần chủng như cậu mới được.

Sau khi Ngô văn kể đầu đuôi sự việc. Đơn giản chỉ là một lần được bạn bè dẫn đi quán bar gặp đám ăn chơi, bọn chúng dụ Ngô Văn chơi thuốc, về sau Ngô Văn bị lệ thuốc phải mua hàng của chúng.

Nguyệt Hàm nhìn Ngô Văn khờ khạo như vậy hẳn chỉ là nạn nhân. Cô thở dài:-Cậu nghiện bao lâu rồi!

-Một năm rồi, thật ra cái tôi chơi là ma túy đá, chất kích gây ảo giác nhưng vì lúc đó tôi bị trầm cảm nặng, học tập và gia đình đều làm tôi thất vọng, đúng lúc được một người bạn cũ phổ thông dẫn theo đi chơi, không ngờ lại biến thành con nghiện, bây giờ tôi không cách nào bỏ được.

Giọng trở nên yếu ớt, lại vô cùng hối hận Ngô Văn ngồi dựa bên thành tường rêu nhà khô rụt mặt.

Tiểu Nhu mỉm môi:- Bọn người đó sau này sẽ không xuất hiện nữa, cậu cố gắng mà cay đi.

-Tại sao? Bọn họ bị bắt rồi hả?

-Có thể nói là vậy_Tiểu Nhu suy tư nói, gây cảm- Không có bọn họ cũng có đám khác, quan trọng cậu phải dựa vào ý chí của mình.

Ngô Văn có phần cảm động, mũi cay cay sụt sùi nói-Không dễ đâu, ma túy đá không nghiện ngay, nhưng nó có thể làm cuộc sống tôi không còn phiên nào, giống như thứ có thể xả stress, về lâu về dài trở thành khó bỏ. Các cô không hiểu được cuộc sống bế tắc phải trải qua thế nào đâu.

--Chát--

-Nguyệt Hàm! _Tiểu Nhu giựt mình kéo tay Nguyệt Hàm lại. Cái bạt tay mạnh mẽ giáng xuống mặt Ngô Văn, cả cái mắt kính cũng bị lệch sang bên.

-Thứ vô dụng, cậu là đàn ông hay đàn bà yếu ớt, cậu nghĩ cuộc sống mình bế tắc hay do bản thân cậu không có can đảm đối mặt, như một con rùa rụt đầu yếu đuối chỉ biết sống nhờ vào thứ ảo giác hại người. Biết rõ là con dao hai lưỡi nhưng vẫn đâm đầu vào, loại người như cậu vốn dĩ không nên tồn tại.

-Nguyệt Hàm, được rồi cậu ta đủ thể thâm rồi!

Giật khỏi tay Tiểu Nhu ra, Nguyệt hàm bước đến gần, tháo mắt kính Ngô Văn ra, đôi mắt tỏa sáng kiên định:- Cuộc sống không có bế tắc, chỉ có bản thân cậu tự làm bế tắc thôi. Chỉ cần một suy nghĩ lệch cả đoạn đường cũng bị lấp mắt ánh sáng.

Trên cặp mắt thâm quầng đen của Ngô Văn lờ mờ trong thấy vẻ mặt giống như ánh dương lấp lánh vô cùng ấm, cậu tay hai tay ôm lấy đầu:- Không phải, tôi đã rất cố gắng, thế giới không có bạn bè, không một ai tin tưởng, ngoài sách vở ra không có ai để nói chuyện, ngay cả việc duy nhất tôi có thể tiếp tục là hằng ngày đi học giành học bổng, chứng tỏ sự tồn tại của một kẻ cô lập.

-Cuối cùng, đặt được rồi...không ai nhìn nhận, ba mẹ tôi cũng không nhìn lấy tôi một lần, vậy tôi cố gắng mang tấm bằng về làm gì? Họ không cần tôi, họ rất bận...họ ngoài việc đưa tôi sắp tiền, chẳng còn gì cả...Tất cả mọi thứ xung quanh đều ngoảnh mặt với tôi. Tôi sợ một ngày không còn biết nói chuyện được nữa, tôi chỉ có thể nói chuyện với cây, với cuốn tập, với con mèo hoang. Cô nghĩ xem nếu tôi có biết mất sẽ chẳng ai biết tôi đã từng tồn tại đâu nhỉ?

-À...không đâu, bọn họ có từng xem tôi tồn tại chứ...mà tồn tại giống như một con chó hoang, cô đã biết mùi vị của nước tiểu bị đổ đầy người chưa, họ không ngừng dẫm đạp tôi, họ lấy hết quần áo trên người, họ treo tôi lên cây phơi nắng cả ngày đến ngất đi...Tôi sợ lắm...Tôi không muốn...đứng giờ tan học bọn họ lại lôi tôi ra không những đánh còn nhún chìm tôi dưới nước thật lạnh...thật lạnh, đến cả ngủ tôi cũng không cách nào dám nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

Đến đây, tiếng nấc của Tiểu Nhu một lớn, bộ dạng của Ngô Văn lúc này giống như bị phát bệnh, môi run run mất lời, đôi tay không giữ yên mà cắn vào giống như kìm chế cơn đau uất ức từ lâu, mắt đỏ ngầu những giọt nước tràn ra không ngừng.

Nguyệt Hàm chưa xót, tay cô bóp chặt, nắm mạnh tay Ngô Văn ra để không bị cắn cháy máu. Cô gầm lên:--Đủ rồi, Cậu nghĩ mình đã cố gắng rồi sao. Ai ức hiếp cậu, ai xem thường cậu, cậu không có gan nắm áo họ lại mà dòng dặc bảo Cậu là Ngô Văn một con người có quyền sống không phải kẻ lập dị, không phải tên nhút nhát, không giống con chó hoang, bởi vì bản thân cậu luôn sợ sệt, luôn cúi mặt không dám ngẩng, bởi vì cậu cam chịu sự hành hạ, hiển nhiên họ đem cậu ra như một công cụ sẵn có. Ngay cả gia đình cậu, họ sinh ra cậu để sống là một con người đường hoàng, một người con trai đầu đội trời chân đạp đất, không phải con rùa sống với đồng kích thích. Cậu có mắt mũi nào trách móc ba mẹ người sinh ra cậu. Gia đình cậu không phải bỏ mặt cậu. Mà là cậu tự đóng cánh cửa với họ.

Cô lấy ra một sấp giấy thả vào người Ngô Văn. Cậu ta ngạc nhiên run run cầm lên.

Giấy đăng ký khám bệnh tâm lý, Giấy xin nhập học, giấy khám sức khỏe. cả tờ giấy viết tay ghi “ Con trai, hôm nay con ổn chứ, ba mẹ đợi con ra ăn cơm”, “ Con trai ngoan, ba mẹ xin lỗi ba mẹ có hẹn bác sĩ tâm lý giúp con nên phải đến sớm đợi, không xem giấy nhận học bổng của con, ba mẹ đã đem nó đóng khung thật đẹp rồi” “ Mẹ xin lỗi, mẹ không có cách nào để ngồi nói chuyện với con mẹ phải bay sang London làm việc, mẹ mua con chiếc điện thoại nhưng sau con xài, mẹ đành viết giấy để ở phòng con.” “Ba mẹ chờ con ra ăn sáng, chờ lâu quá lại không dám phiền con vì biết tối quá con học đến khuya, mẹ để tiền trên bàn con lấy mua thức ăn nha.Ba mẹ trễ làm rồi” “ Nếu bác sĩ tâm lý bảo ba mẹ không được la mắng con sợ con nghĩ sai lệch thì ba mẹ đã đánh con một trận, con biến mất 3 ngày, về hỏi gì cũng không nói, hỏi con thì con chạy vào phòng đóng cửa. Ba mẹ rất lo lắng muốn nói chuyện với con.Ngô Văn”

--Hức—Ngô Văn lúc này đã nấc thành tiếng, lồng ngực thở mạnh, mắt dầm cả nước mắt, nước mũi, cuối cùng không kìm chế được àm ồm đầu gào khóc, trên tay chưa xót nhàu lấy sấp giấy cũ kĩ.

##

-Nguyệt Hàm, cậu làm sao biết được chuyện gia đình Ngô Văn vậy cả sấp giấy từ đâu có _Tiểu Nhu ngồi kể bên nhủu mảy mò.

-Đến nhà kìm cậu ta, nào ngờ gặp được mẹ cậu ta, rồi kể hết những ngày tháng gia đình họ sống thế nào? _Lim dim, Nguyệt Hàm ngã người ra bằng ghế.

-Thế sấp giấy đó...!

-Tớ viết!

-Hà? Nguyệt Hàm cậu...cậu...đùa..

-Không đùa, Nói ra bảo đảm cậu ta không tin, đem hiện vật ra chân thật dễ làm lòng người mềm yếu hơn. Còn giấy khám bệnh ha giấy khám sức khỏe cho Ngô Văn đều là thật.

-Cậu không sợ cậu ta phát hiện hả?

Ra về buồn ngủ, Nguyệt Hàm nhạ giọng cố đáp:-Những gì mình ghi đều là lời nói thật 100% của mẹ cậu ta, chỉ là họ không có cách biểu đạt với Ngô văn, mình chỉ giúp hiện ra rõ ràng 1 chút, dù cậu ta có biết cũng về nhà gặp ba mẹ cậu ta thì mới biết thôi, lúc đó thì ba mẹ cậu ta có cách khiến cậu ta mở lòng rồi, cậu ta suốt ngày chỉ muốn được quan tâm nhưng không chịu mở lòng với người khác, rào cản chính là ở cách biểu đạt của mọi người với nhau.

Mất tỏa sáng, sự ngưỡng mộ của Tiểu Nhu tăng gấp bội, suýt xoa cười giã lã:-Nguyệt Hàm à, cậu đúng là thông minh tài giỏi, có bạn như cậu quả có thiên phúc. Nào hay tớ cũng đang gặp nan giải, giúp tớ được không?

Đầu mày hơi nhú, giọng âm thấp:-Lại chuyện gì? Đi phá rồi ở đâu rồi.

-Nói lại đi, việc tốt cậu làm cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi, cậu gây chuyện còn nhiều hơn mình ăn cơm.Xuýt---Bây giờ có giúp hay không?

-Nói!

-Mẹ tớ muốn tớ dẫn bạn trai ra mắt, tớ ...

-Muốn tớ làm bạn trai à!

-Bây bạ, đầu bị thúi hay sao mà nghĩ được vậy. Mẹ tớ nhìn mặt cậu muốn chai rồi, không có giả được.

-Chứ tớ làm gì được!

-Kiếm người giả làm bạn trai tớ!

Ngồi thẳng dậy, tay chống lên trán, mắt káo lia, Nguyệt Hàm hít mạnh:-Tớ lấy trai đâu ra cho cậu, Henry vẫn chưa về mà.

Nững nịu Tiểu Nhu như con mèo ủ ủ vai nịnh nọt Nguyệt Hàm:-Không biết đâu, cậu là bạn duy nhất của tớ mau nghĩ giúp tớ đi.

Trầm tư thật lâu, não bộ lại hoạt động mạnh. Ngắm nghía những người đi qua đi lại trên đường xong, Nguyệt Hàm bật dậy dứt khoát đi.

-Đi đâu vậy?

-Đi giúp cậu_Nói một câu mở ý, Nguyệt Hàm đi về hướng chợ nghịch hướng về chung cư.

Trong căn nhà trống

--RẦM—RẦM—

--ư..ư..hừ..gừ...gừ...---

Một cơ thể to lớn đang phải dày vò bản thân bằng cách đâm tay lên vách tường. Mồ hôi trên trán túa ra như tắm, cơ bắp căng cứng liên tục co rút. Dương Vĩ ngồi một góc tường, thần trí không tỉnh táo.

Con nghiện khiến hần mất đi lý trí, đôi môi mọng tráp bệch run run, phong thái kiêu ngạo hoàn toàn biến mất. Cả người ớn lạnh đau đớn, tay đâm lên tường đến máu chảy không ngừng. Vì bây giờ hần không còn cảm giác gì nữa.

--Hừ.hừ..hừ..hừ..Gừ--

-Cách—

-Max!_Phúc Hoàng vừa xong cửa vào, liền hoảng loạn bước vội đồ lấy.

Trông bộ dạng điên loạn của Dương Vĩ, anh cũng đoán được Dương Vĩ bị gì. Không thể không lớn tiếng mắng:- Anh tại sao lại biến thành như vậy, chẳng phải trước nay anh rất ghét ma túy hay sao. Khốn khiếp, Max anh điên rồi.

Máu trên tay không ngừng chảy, nước mũi và mồ hôi khiến gương mặt đẹp như tranh trở nên nhếch nhác, hần hít mạnh, run đến mất không chế cả tay và chân, miệng lắp bắp:-Thuốc...cho...thuốc...gừ..hừ...hừ..thuốc...

Phúc Hoàng mím chặt môi, đành lấy điện thoại ra gọi cho Lạc Tư. Phúc Hoàng cố đẩy Dương Vĩ ra để hần không tự hành hạ cơ thể.:-Bình tĩnh, Max anh có thể vượt qua được, nhịn một chút nữa thôi.

Gân trên tay cổ và trán cả Dương Vĩ nổi rõ, hần gào lên rất khổ sở, trong đôi mắt vẩn vơ không rõ ràng, cả đôi tai ù ù không nghe thấy, tay run run không đủ sức đâm đá nữa, càng lúc thở mạnh. Phúc Hoàng xét nhanh chiếc màn cuộn lại để vào miệng Dương Vĩ không cần vào lưỡi.

Hần không còn cách nào ý thức được, cơ thể một người có thể chất khỏe mạnh như hần còn có thể kháng cự dùng sức đã rất mãnh liệt. Một lúc hít một lượng ma túy không sộc thuốc chết là may quá rồi. Con nghiện tất nhiên dữ dội hơn.

-Trời...trời...lại..._Hắn cố gắng ra tiếng kêu Phúc Hoàng trời hẳn lại.

Lạc Tư cũng đến đúng lúc. Kinh hoàng nhìn Max lúc này, bàng hoàng đến ngây người.

-Mau đưa đây nhanh lên_Phúc Hoàng thúc giục. Nhìn Max lại không có cách nào chịu đựng được.

Lạc Tư rút ra từ trong thân cây bút máy một túi trắng cocain. Phúc Hoàng tay run lòng sốt sắn đổ ra bàn, kéo Dương Vĩ lại-Thuốc đây, Max một lần này thôi.

-Mẹ kiếp, tại sao Max lại biến thành như vậy. Phúc Hoàng mau nói tôi biết, ai có thể đủ khả năng khiến Max sử dụng trong khi mà túy là thứ anh ta căm ghét nhất.

Lạc Tư nghiêng răng, mặt u ám tay bóp chặt tức giận.

Một con nghiện khi thấy cocain đều giống như chết đói mấy ngày mà sáng mắt tinh táo vô lý. Phải lúc này Dương Vĩ cũng như vậy, hẳn nhìn thấy thứ bột trắng đậm mùi trên bàn liền điên cuồng nhào tới.

--CỐC—CỐC—DUƠNG VĨ...TÔI TRỊNH NGUYỆT HÀM ĐÂY, ANH MỞ CỬA ĐI.

Tiếng gõ cửa viếng thăm của người hàng xóm vô cùng không đúng lúc, Chiếc màng bị xé rách tung bay trong gió, lửa qua thân hình đầm mồ hôi của hắn ớn lạnh.

Dù mắt đờ tinh táo, nhưng giọng nói vang lên khiến hắn tỉnh mê không rõ, nuốt nước bọt, lòng ngực Dương Vĩ đập mạnh, cả người run rẩy nhìn lớp ma túy trắng trên bàn lơ mờ, môi run run:--Đuối... cô ta... đi.

Lạc Tư và Phúc Hoàng như rơi vào đồng lửa, không biết phải làm gì.

-CỐC—CỐC---DUƠNG VĨ ANH KHÔNG CÓ NHÀ SAO?

Nguyệt Hàm bên ngoài chờ thật lâu, tiếng động rõ ràng là có người bên trong lại chơi trò mất tích, cô yên lặng dựa vào cửa một lát rồi không chờ được:-DUƠNG VĨ, TÔI VỀ NHÀ NẤU MANG QUA CHO ANH.

Nghe thấy tiếng mở cửa rồi đóng cửa kế bên, Phúc Hoàng và Lạc Tư thở ra, chạy tới đỡ lấy Dương Vĩ.

Mặt và môi đều trắng không giọt máu. Dương Vĩ co giật liên tục, thở bằng miệng gần trên tay cố gồng lên nắm vào chân ghế, khóe mắt đỏ ngoe tạo lên mảng sương như nước. Hắn găm giọng kiên quyết dùng tay quét lớp ma túy văng ra -Hur..hừm...trời...trời...đi..

Thấy Dương Vĩ quay mặt đi, giằng xé không đứng đến lớp bột trắng trên bàn, Phúc Hoàng và Lạc Tư liền kinh ngạc nhìn nhau, rồi mau chóng góp sức trói một thân hình to khỏe cố gồng cứng ngắt.

Miệng ngậm miếng vải, tay chân trói chặt, găm nhăm con nghiện thêm thuốc đến đau đớn, phải có một tinh thần vững hơn sắt thép mới có thể từ chối cocain đã dâng đến tận nơi. Việc này còn khủng khiếp và khổ sở hơn không nhìn thấy thuốc. Trên đời này chưa có ai đủ ý chí mạnh mẽ đến như vậy. Giật mạnh đến máu dồn ngược lên não dây thần kinh căng cứng rồi ngắt đi.

Có ai đói mà không ăn, có ai khát mà không uống. Dù có ý chí muốn cay khi con nghiện nhìn thấy cocain cũng sẽ bất chấp hít 1 lần rồi tự hứa lần sau sẽ kiên định, Không phải vì họ không đủ ý chí, không đủ quyết tâm, nhưng một khi con nghiện đến tâm niệm, tinh thần con người đều bị biến sạch. Có lẽ trên đời này chỉ có mấy người như hắn đủ bản lĩnh từ chối.

Ngồi dựa lên thành giường, cơ thể hắn buột lỏng, bao nhiêu sức lực đều bị rút kiệt. Dương thần sắc vẫn còn phờ phạc như người vừa đổ bệnh. Yên lặng trầm tư nhìn ra cửa sổ.

Lạc Tư không kiềm chế nổi, giọng mang sự gay gắt:-Max! lần này không phải bị đâm hay bị bắn, là anh thành con nghiện, chúng tôi xưa nay đều biết anh không bao giờ đứng đến ma túy, nhất là thứ anh căm ghét. Còn khả năng của anh, ai có thể khiến anh đứng đến nó được. Anh có thể cho chúng tôi biết lí do chứ, nếu là có người hãm hại chúng tôi nhất định lột sạch da chúng ra.

Đổi lại, vẫn là sự trầm tư, đôi mắt hắn lần đầu để lộ sự mệt mỏi với Phúc Hoàng và Lạc Tư, chưa bao giờ thấy Dương Vĩ mất đi khí chất, ngoài vẻ tuần mĩ thì hẳn đã mất sạch cái uy thế sẵn có.

Phúc Hoàng ngồi yên lặng, chậm chậm cất tiếng, âm thanh hòa huyệt vào không gian căn phòng lạnh lẽo:-Vi Trịnh Nguyệt Hàm. Đúng không?

Đôi mi rũ xuống che đi ánh mắt phức tạp của hắn, Dương Vĩ giờ lấy bao thuốc lá, bật lửa, rít lấy một hơi làm ấm lòng. Trải qua con nghiện dữ dội lúc này cả mở miệng hắn cũng thấy không đủ lực. Thật ra, hẳn cũng chỉ là 1 con người bình thường không phải thần thánh, chỉ là khác hẳn sinh ra không giống một người bình thường trải qua. Tinh thần và năng lực của hắn tôi luyện khiến hắn có thể làm được hơn một người thường không thể làm.

-Tôi biết lúc này, nếu Nguyệt Hàm không xuất hiện, anh cũng không thể vượt qua nổi cơn thuốc. Tôi biết Nguyệt Hàm có thể đánh thức được tinh thần anh, nhưng Nguyệt Hàm bây giờ đã có cuộc sống riêng của cô ấy. Năm xưa, anh từng hứa sẽ không xuất hiện trước mặt Nguyệt Hàm nữa. Còn bây giờ, chẳng những qua lại hàng xóm thân thiết, ngay cả bản thân anh cũng tiếp tục đem ra đổi. Max, đừng cố chấp nữa, trở về thôi!

Giọng Phúc Hoàng vô cùng chân thành, tâm tư chỉ muốn tốt cho cả hai. Cũng hiểu rõ, thứ tình cảm của Max dành cho Nguyệt Hàm vượt cả thứ gọi là tình yêu. Vậy thì sau, vấn đề là cả hai đều tự khiến mình bị tổn thương. Nếu đoạn tình này khổ sở như vậy còn nhất nhất chấp niệm làm gì.

Âm thanh trầm thấp cất lên. Dương Vĩ dần lấy lại thần sắc, tay gạt lấy điều thuốc còn phân nửa:-Điều tôi hứa nhất định làm được, nhưng nếu cô ấy tự động đến tôi cũng quyết không từ chối. Hai người về được rồi, lúc sau Nguyệt Hàm lại qua đây, tôi không muốn cô ấy thấy cả hai ở đây.

Phúc Hoàng và Lạc Tư thờ dài, xoa xoa trán, có lẽ không có cách nào nói chuyện được. Sự cố chấp của Max xưa nay điều rất rõ.

-Hôm nay anh vượt qua, lần sau liệu anh dám chắc sẽ qua không. Nếu Nguyệt Hàm biết chính cô ta làm anh bị nghiện. Nhất định sẽ khó dứt khoát được mối quan hệ hai người. Nguyệt Hàm sẽ day dứt mà thương hại và thấy mắc nợ anh. Max, anh làm tất cả để đổi lấy sự thương hại sao?

-Không, tuyệt đối không để Nguyệt Hàm biết. Cô ấy không cần đổi lại cho tôi thứ gì. Bây giờ chính tôi đang trả nợ. Tôi không thích nhắc lại, hai người tự biết phải làm gì rồi chứ.

Lấy lại khí chất vốn có, hần nhanh chóng đi lấy quần áo bẩn đầy mồ hôi, muốn tắm rửa để Nguyệt Hàm không nhận ra hần vừa mới lên cơn nghiện.

Sau khi cả hai bất lực rời đi. Nguyệt Hàm bụng thức ăn nóng hổi sang nhà kế bên.

---Tèn—Ten—Anh xem tôi làm món gì đây?

Nguyệt hàm vui vẻ bụng mâm canh chua cá và thịt khô. Cô lướt nhìn ngôi nhà một lượt vẫn như cũ, chỉ là vách tường có vết máu. Cô đắm chiều quan sát Dương Vĩ.

-Anh bị bệnh sau, sắc mặt không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tình Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Thấy cô ngấm nhìn, hần quay đi lại thấy vết máu còn đọng nơi vách tường xanh bị nứt.-Không có, mới dứt tay thôi.

Nguyệt Hàm vội để thức ăn xuống, giựt lấy tay Dương Vĩ, hành động vô thức làm hần ngạc nhiên nhưng vẫn không biểu cảm.

-Không sao chứ, tay anh...mồ bàn tay chảy máu rồi. Anh đánh nhau với ai nữa vậy?

Giọng điệu quan tâm, có phần kích động một chút, ánh mắt ngần ngại quan sát gương mặt hần xem có chút vết tích nào nữa không. Ai biết được, bắt gặp được đôi mắt phản chiếu ánh chiều tà mang sự cuồng nhiệt đốt nóng hai má cô đến ửng đỏ.

Yên lặng để cho đụng chạm cảm tay hần băng bó cẩn thận, đôi tay cô mềm nhỏ làm lòng hần gợn sóng lăn tăn, sự mệt mỏi kiệt sức cũng bị sự ấm áp trong lòng mà che lấp.

-Phải rồi, lần trước anh bị bắt hít cocain nhiều như vậy, có phải sẽ bị nghiện luôn không. Có nên đi bác sĩ kiểm tra hay không?

Cô vô thức hỏi không có ý tứ gì ngoài quan tâm. Dương Vĩ ại bị nói trúng tim đen nên cơ thể đông cứng, đôi mắt khê động.-Không bị sao cả. Không cần lo.

Hoi có phần hốt hoảng, Nguyệt hàm ngần mặt lên phản bác:-Ai bảo tôi lo anh, chỉ là không muốn phải chịu trách nhiệm với anh đâu.

Hần không thèm đáp, liếc qua tô canh và bát cơm nóng trên bàn:-Hôm qua không phải bảo không cần qua nhà nấu cơm sao.

-Tôi chỉ bảo anh không cần nấu, tôi sẽ nấu đem qua. Dù sao anh cũng cứu mạng tôi, xem như tôi trả ơn đỡ ải nải được không?

Mất sâu thu cả biểu cảm của cô vào tận đáy, hần nheo mắt suy đoán, miệng khê nhếch:-Chắc không chỉ vì ải nải.

-Hơ.._Cô như bị bắt thóp, ngạc nhiên sau đó nhìn hần cười hì hì:-Đúng là không gì qua nổi anh nhỉ, muốn nhờ anh giúp đỡ một việc nhỏ thôi.

Hần lạnh nhạt rút tay về, mặt không chút biểu cảm cất tiếng dứt khoát:-Nói đi!

Có chút sợ, lời nói đôi phần khó khăn, mắt láo lia qua lại rồi dừng lại cánh cửa sổ có tấm rèm bị xé rách, có chút lạ lùng sau đó cô bắt đầu vào chủ đề chính:-Cô gái hôm trước đi cùng tôi, chính là Tiểu Nhu, gia đình cô ấy muốn con gái thành gia lập thất, nhưng mà...Tiểu Nhu lại chưa muốn, chỉ là cần tìm một vai đóng bạn trai ra mắt bố mẹ Tiểu Nhu. Chúng tôi...à...do chưa tìm được ai thích hợp...cho nên...cho nên...

-Tôi thích hợp sao?

Đưa ánh nhìn phức tạp có phần u ám lên gương mặt cô. Khiến Nguyệt Hàm chột dạ, vội vàng giải thích.:-À..chỉ là đóng vai bạn trai một buổi tiệc nhỏ. Tiểu Nhu bảo chỉ là đóng giả một hôm thôi, để bố mẹ cậu ấy tin và không bắt cậu ta coi mắt nữa thôi. Anh làm ơn..

-Không

Sự dứt khoát của hắn làm cô hơi hoảng, liền chụp lấy tay hắn cầu xin, mặt xiêu vẹo.:-Dương Vĩ, anh là người tốt hay giúp người, tôi biết anh sẽ không bỏ mặc Tiểu Nhu bị ép hôn đâu. Sự việc liên quan đến cả đời người đó..Anh làm ơn..

-Tại sao tôi phải giúp những việc vô bổ, cả đời cô ta có liên quan gì đến tôi.

Tuy âm thanh không mặn không nhạt, vô tình chẳng thèm nhìn lấy cô mà đứng dậy bỏ mặc. :-Còn nữa, tôi không phải người tốt, cũng không thích giúp người.

Thấy hắn kiên quyết như vậy, cô đành liều mạng, bất chấp lời nói.:-Sao cũng được, nếu anh chịu giúp tôi sẽ cả đời làm trâu làm bò cho anh, hay làm osin quét dọn cũng được, chỉ là tiền thì tôi không có trả à nha..

“Cái gì làm trâu làm bò, Nguyệt Hàm mày nói hơi lỗ rồi, cắt lưỡi mày cho rồi đi trời ạ” Gãy đầu cô hối hận gục mặt xuống nền gạch.

Khuôn mặt mị mị vô cùng sắc xảo hắn quay lại âm trầm cất tiếng.

-Trịnh Nguyệt Hàm, em đừng quên những gì hôm nay em nói. _Bỏ tay vào túi quần đi đến bàn ăn, thân hình cao lớn ngồi xuống chậm chạp đổ canh vào chén com. Mồm mưng ý cười cũng không hề ý liền đưa húp lấy tô canh.

--Phụt--

Nước canh vừa đưa vào miệng đã vội phun ra ngoài theo bản năng. :-Canh chua hay canh muối?

Sửng sốt, vội nhào tới húp lấy, miệng cũng không chịu nổi phun ra-Thật ra tôi không niếm lại, chỉ nghe mùi thơm nên vội bưng qua, ai dè...khó nuốt như vậy a.

-Cái này có thể cho người ăn sao, sau này đừng có nấu nướng gì nữa. _Hắn cảm tô canh và thịt kho tới thùng rác, thẳng tay đổ sạch sẽ. Điều này khiến cô càng không chấp nhận được bị hắn dội thẳng nước đá vào mặt. Cố nhắm mắt lại kìm chế nghiêng răng.

-Quá đáng, đó là công sức của tôi, không ăn được cũng phải thể hiện sự tế nhị tới thiểu chứ, người ta có lòng anh lại thẳng mặt đem đồ, anh là cái đồ...đồ..

Tức tới đầu bốc khói, cứ lảng xả quên cả lời thoại chửi rủa, miệng lắp bắp không nghĩ nổi từ nào độc địa hơn chữ khôn. Liền vò đầu bức tai rồi rít.

Chụp lấy tay cô, hắn kéo cô ra khỏi nhà.:-Từ nay về sau không cần em nấu. Em dám chắc em có thể ăn nổi không? Đi qua ngoài ăn.

Đến căn nhà gỗ nơi cũ trong một con hẻm nhỏ.

-Tại sao lại đến đây _Lạnh lùng hắn nhìn căn nhà.:-Nhất quyết không đi ăn lại chạy đến đây, nơi đây bán thức ăn à.

-Không bán, nhưng có người nấu vô cùng ngon nha. Cho anh biết tài nghệ người này không kém anh_Nguyệt Hàm hí hửng cầm túi lớn chạy trước vào trong.

-Cha nuôi, con đến ăn chùa đây à! _Gọi lớn tiếng, mắt quan sát tìm kiếm bóng dáng người đàn ông trung niên.

Giọng già khàn, lại vô cùng hiền hòa, trong lời mang sự vui mừng, Trịnh Bằng ngồi trên bàn com đưa tay lên như muốn nắm lấy Nguyệt Hàm một cách chân thật.:-Nguyệt Hàm phải không, đúng lúc cha nuôi vừa dọn com, mau lại đây!

Lấy tay thổi mùi thức ăn lên mũi hít mạnh lấy như hương thực.:-Cha nuôi, hôm nay con đem thêm miệng ăn nữa đến, cha đủ com không đây, con có mang nhiều trái cây này!

Tuy mắt bị mù, nhưng cảm giác rất nhạy, cả tiếng động bước chân to nhỏ thế nào, ông cũng đoán được người nữa chính là một thanh niên to khỏe. Ông cười hiền bước lại gần. :-Chào cậu, cậu là bạn của Nguyệt Hàm phải không, không biết cả hai đến bất ngờ, ông già này chỉ nấu đủ 1 chén com, đồ ăn thì còn nhiều lắm không sao để ta đi nấu thêm ít gạo.

Giọng điệu vui vẻ, không uyên truyền nói vì hiếm khi có người lạ đến nhà lại là bạn của Nguyệt Hàm dẫn đến, ông cho rằng ngoài HenRy ra người này hẳn phải đặc biệt thế nào cô con gái nhỏ của ông mới đưa đến đây.

Cứ thấy hắn vừa bước vào cửa, đã ngay người ở cửa một chút cũng không phản ứng, hắn cứ như bị biến thành tượng sáp, còn là bức tượng tuyệt hảo, làm cô nhìn hoa cả mắt. Nguyệt Hàm chạy tới khều hắn.:-Làm gì đứng ngây ra vậy, ông ấy là cha nuôi tôi đó, anh cứ gọi Chú Trịnh. Có phải rất trùng hợp không, cả hai chúng tôi đều giống họ đấy.

Cô cười thích thú kéo Dương Vĩ lại bàn. Chỉ tay vào ba món ăn trên bàn:-Nhìn này, đây là món cha nuôi nấu đó, tuy cha không thấy nhưng lại có thể nấu nướng dựa vào thói quen và cảm giác trong bóng tối, Anh nghĩ xem cha tôi có phải còn tài hơn Yan can cook hay không?

Vẫn yên lặng, hắn ngắm nhìn sự vui vẻ của cô, lướt qua người đàn ông trung niên đang chậm chạp vo gạo, nụ cười vẫn còn in trên môi, nếp nhăn đã che đi vết sẹo trên gò má ông.

Căn nhà tuy nhỏ nhưng vô cùng sạch sẽ và gọn gàng. Cả cách bố trí vật dụng cũng rất nề nếp, giống như một lối sống quân nhân, chỉ đơn sơ vài cuốn sách cũ có lẽ dù không hề xem nhưng vẫn không bám bụi, quần áo không nhiều được gấp ngay ngắn trên tủ được phân chia bên quần bên áo. Trên đầu tủ vẫn để cái cát xét mà sử dụng. Đặt biệt cửa sổ dường ít khi mở, lớp sơn vẫn còn nguyên không rỉ sét ở cái chốt kéo ra vào. Rèm cửa cũng rất lâu không kéo, có thể vì ông ấy bị mù việc mở cửa cũng không thể thấy gì bên ngoài. Hắn lại quan sát được căn nhà này thứ gì cũng dễ dàng lấy được vì đều phô bày ra hết không hề có gì giấu diếm, chỉ là dưới gạch bàn có một ô được nạy sẵn, hắn nhẹ chuyển động chân nhíp nhíp lại phát hiện phía dưới rỗng.

Cuối cùng, hắn thu mắt về, trầm lặng một lúc lâu đến khi Trịnh Bằng đưa chén com qua.

-Cha à, đây là người hàng xóm kế bên nhà, vì chút trục trặc nên con mang anh ta đến đây ăn trực. Mà sao cha biết mà nấu nhiều món thế, cha ăn hết được sao?

-Bình thường cha hay nấu thêm một ít để phòng đồ háo ăn như con đến như hôm nay ăn trực. _Ông cười hì hì trêu ghẹo, cầm đũa lên ra ý mời.

-Cậu đừng chê, món ăn tuy đạm bạc nhưng cũng không tệ lắm, cậu cứ ăn tự nhiên đừng khách sao. À..quên hỏi danh tính cậu. Cậu đang làm nghề gì vậy, cả hai là hàng xóm với nhau thôi sao? _Lời nói cứ như ông bố chồng thăm dò bạn trai của con gái, ông lại rất thoải mái hỏi lại cười hiền có hơi nóng lòng muốn biết đối phương.

-Cha à, cha hỏi từ từ anh ta trả lời, cha xem anh ta nói không nên lời luôn rồi. Cha mau ăn đi.

Miếng cần nhần đôi chút, tay thì gấp miếng thịt chiên bỏ vào bát cha nuôi.

Nhiều giây trôi qua, Trịnh Bằng hơi có phần kì lạ, vì từ đầu đến giờ đối phương không hề lên tiếng, ông luôn có cảm giác vị khách rất khác thường, linh tính mách ông đối phương không hề tầm thường như con gái ông kể.

-Tôi họ Dương tên Vĩ, nhân viên giao hàng ở siêu thị.

-Lộp bộp—Chiếc đũa trên tay Trịnh Bằng bắt giắc rơi xuống. Khóe mắt ông cũng giật mạnh.

Giọng nói trầm vang hơi thờ ơ đều đặn, không chút e dè hay che giấu. Lời nói dứt khoát kiên định lại bị tiếng rơi đũa làm không khí mang phần cô đọng.

-Cha nuôi, người bị làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146

-Tôi họ Dương tên Vĩ

Âm thanh hắn vang lên cứ vang vọng trong đầu của Trịnh Bằng. Ông ngờ vực cười gượng cảm cũng đưa ra trước căng thẳng hỏi:-Thế ba mẹ cậu vẫn còn khỏe chứ? gia đình cậu làm nghề gì?

Nguyệt Hàm cắn môi nhìn Dương Vĩ, cô như chờ đợi dù sao đây cũng là điều cô cần biết.

Lướt qua Nguyệt Hàm, động chút tâm tư hắn chuyển qua khuôn mặt có chút quen có chút mơ hồ của người đàn ông trung niên, giọng hơi trầm nhưng nói rất tự tin còn trả lời theo thứ tự câu hỏi:- Cha mẹ tôi vẫn khỏe mạnh, họ làm nghề chăn nuôi ở quê.

Nghe xong Trịnh Bằng gật gù, tuy vẫn có phần khúc mắt nhưng liền gạt bỏ đi nghi vấn mà cười sáng khoái. Tay tuy không nhanh nhẹn nhưng vẫn có thể gấp được phần thịt chiên vàng thơm được sắc lát rất khéo đưa về chén Dương Vĩ. Hắn có thể thấy được tuy bị mù nhưng tâm của Trịnh Bằng vẫn sáng, giác quan rất nhạy bén, cả thủ pháp đơn giản thái thịt cũng tinh tế dứt khoát. Dương Vĩ hơi nhếch môi, cho thấy dù che giấu kĩ Trịnh Bằng vẫn không qua khỏi mắt nhìn của hắn.

Môi khẽ cười Nguyệt Hàm có cảm giác thứ tình cảm gia đình rất ấm áp, suốt buổi ăn cứ len lén liếc qua nhìn về mặt điềm đạm thông thái ăn com của hắn. Cô có chút say mê miệng vui vẻ mà nói uyên thâm đủ chuyện không ngót, cũng làm cha nuôi cười đến ăn com rất ngon miệng.

Sau bữa ăn, nói vài mẩu chuyện phiếm rồi cả hai từ biệt về, lúc ra tới cửa, Nguyệt Hàm văng mắt vào trong đi toilet. Trình Bằng mượn chút cơ hội riêng,

quơ tay chống gậy đến gần Dương Vĩ, cảm nhận hơi thở mạnh mẽ và sự cường tráng của người đàn ông trước mặt. Trịnh Bằng có chút tán thưởng cách nhìn đàn ông của con gái nuôi,

-Dương Vĩ này, tôi biết Nguyệt Hàm vốn là đứa con gái vô tư, lớn chừng này lại ngây ngô chưa hiểu hết chuyện, lại là đứa rất coi trọng tình cảm, chỉ sợ nó dễ bị tổn thương. .

-Không cần lo, tôi sẽ không để Trịnh Nguyệt Hàm tổn thương nữa.

Chưa tỏ rõ hết lời, nhưng đối phương thấu hiểu được ý nghĩ của ông, dứt khoát xem như một lời hứa. Trịnh Bằng mỉm cười vỗ vai hắn, khi vừa chạm vào phần thịt rắn chắc ông lại càng ngạc nhiên hơn, giống như một bức tường to lớn và chắc chắn, ông vừa có sự an tâm lại vừa lo lắng. Ông chỉ hi vọng sự nhạy cảm của mình là sai. Nói vài câu mờ ám :-Dương Vĩ, cũng may nhà cậu là nông dân được sự dạy dỗ của cha mẹ hắn là một người nông dân chất thật thà, xem cơ thể cậu to khỏe chắc từ nhỏ đã làm việc vất vả. Nếu được vậy Nguyệt Hàm tôi có thể yên tâm rồi.

“Cũng may” Nghe qua khiến hắn liên châu mày khó chịu. Giọng trầm lạnh tay bỏ vào túi quần đứng thẳng mắt nhìn đối phương-Nếu như không phải là nông dân thì sao?

Không khí bị một câu nói làm căng thẳng, Không nhìn thấy được, thì con tai để cảm nhận, rõ ràng Dương Vĩ đang mang chút phẫn nộ. Trịnh Bằng có chút sượng mà vẫn có hàm ý:-Ồ, không sao cả, cậu đừng hiểu nhầm ý tôi, chỉ là tôi cho rằng một người nông dân thuần sẽ tốt hơn, bên ngoài xã hội đầy rẫy những điều nguy hiểm không lường được, tôi thì Nguyệt Hàm có được một người đàn ông dù không giàu nhưng có phẩm hạnh, nhất là chỉ cần đơn giản bình thường, cho nó cuộc sống yên bình là được.

May là ông không thấy được sắc mặt của Dương Vĩ đã biến sắc u tối thế nào, con người đen liền nổi lên sự thù địch, bởi vì hắn vốn không để tuổi tác ra làm vị trí nguyên tắc, hắn không vì Nguyệt Hàm đã không chịu nhận hạ thấp mình trước kẻ thù thế này. Đôi mắt nhu dao bén lóe lên tia sáng rồi nhanh chóng biến mất mà che giấu. Hắn liếc ra sau thấy Nguyệt Hàm đi tới. Âm thanh hơi nhỏ chỉ vừa đủ để Trịnh Bằng nghe được:-Không có cuộc sống nào tốt hơn là Nguyệt Hàm phải ở bên tôi.

Giật mình Trịnh Bằng ngẩn mặt môi khẽ run, không ngờ rằng Dương Vĩ có thể nói được lời kiêu ngạo lại mang sự chiếm hữu bá đạo đến thế, đây không phải tố chất của một người nhà nông khiêm tốn thật thà cần có. Lòng ông có chút chấn động nhẹ, im lặng đứng đó đến khi không còn nghe thấy Tiếng Nguyệt Hàm chào ra về nữa.

---DUY VĨ, ANH HỨA PHẢI CHĂM SÓC TỐT CHO TIỂU NHU NHÉ! _Đứng ở phía sau lưng Nguyệt Hàm không yên tâm dặn dò.

Bọn họ đang đứng ở nơi coi như xa hoa, chính là cửa hiệu quần áo nam. Sau cả nửa ngày, Dương Vĩ mặc cho Nguyệt Hàm chọn quần áo, cởi bỏ bộ đồ đen hơi cũ màu đi, chỉ để cố gắng khiến anh giống một dân trí thức có địa vị trong xã hội đúng với tiêu chuẩn kén rể nhà họ Trần.

Đúng là con mắt của Nguyệt Hàm vô cùng thiếu thắm mỹ, toàn mặc cho hắn những kiểu ông già cứng nhắc, không thì quá năng động như trai làng chợ. Khiến Tiểu Nhu không chịu được mà giật lấy một bộ đồ trắng trên sào đưa cho Dương Vĩ.

Một mắt như tảng băng hắn đều im lặng không nhận lấy đồ Tiểu Nhu, chừ duy nhất thứ Nguyệt Hàm đưa là gì hắn cũng mang cả lên người hết, hắn cho rằng đây là một sự chiều chuộng cần có giống như Lạc Từ hay khuyên hắn. Muốn nắm giữ cô gái đầu tiên phải làm vừa lòng họ, chiều chuộng họ, đáng tiếc ngày trước hắn cố chấp lại không chịu công nhận bây giờ thì áp đặt và giả định những điều Nguyệt Hàm muốn đều được hắn có thể chăm chế cho qua mà nuông chiều 1 chút.

Cũng không có nghĩa cô gái anfo cũng có quyền sai bảo hắn làm theo, nguyên tắc chỉ có Nguyệt Hàm đủ khả năng phá bỏ.

-Anh không mặc à? Nguyệt Hàm không có mắt thẩm mỹ để tôi đem vứt đi, anh cứ nghe tôi là tốt đấy.

Chẳng buồn liếc qua, Dương Vĩ vẫn yên lặng đứng sừng sững bên cạnh Nguyệt Hàm chờ cô chọn đồ tiếp.

-Dương Vĩ, anh mặc thử đi xem sao?

Tuy bị châm chọc nhưng bản thân cũng tự phát hiện con mắt này đúng là không được lành mạnh, nhìn không ra cái nào cả. Nguyệt Hàm đành khuyên hắn mặc thử của Tiểu Nhu.

Hành động nhận lấy của Dương Vĩ làm Tiểu Nhu suýt nữa thì ọc máu vì tức, găm giữ khoanh tay:-Cậu xem anh ta bị cậu cho ăn ngãi rồi sao, cứ như con cún con của cậu vậy bảo gì làm nấy, trong khi nữ nhân vật chính đây là tớ, lát nữa cần hắn phối hợp, liệu hắn có làm hư chuyện hay không đây.

-Yên tâm đi, anh ta ổn lắm, mình nghĩ không phá hư chuyện đâu, cậu dạy anh ta chút lễ nghi người thượng lưu, cần nói gì là được rồi._Nguyệt Hàm vuốt cằm suy tư.

-Được không, anh ta không nghe mình thì dạy kiểu nào, muốn nói thì cậu đi mà nói đi. Hôm nay là dạ hội của Công Ty tổ chức, bố mẹ tớ bắt đem bạn trai thừa dịp ra mắt, ở đó rất nhiều người có địa vị cao trong giới thượng lưu, nếu làm bố mẹ tớ mất mặt tớ sẽ bị mang đi qua biên giới lấy chồng luôn đó. _Mặt Tiểu Nhu méo máo lo lắng, cô nắm chặt lấy tay Nguyệt Hàm nũng nịu:-Cái tên này như khúc gỗ, có biết làm ra trò trống gì không đây, làm kẻ có tiền không phải ngày 1 ngày ngày 2 như hắn làm được hưởng chỉ chi là tên giao hàng hóa.

Bị Tiểu Nhu làm bối rối theo, gãi đầu bức tóc hồi hộp theo. Đến khi nhân viên mở cửa phòng thay đưa Dương vĩ ra phòng chờ, cả hội nhân viên đều

tròn mắt sáng ngời bước đến xem.

Ngay cả Tiểu Nhu và Nguyệt Hàm cũng giật mình, ánh mắt chuyển tahnfn ngưỡng mộ sang si mê. Xung quanh bắt gặp đều nghe được lời khen ngợi theo nhận thức “Đẹp trai quá, hảo soái ca à không bạch mã hoàng tử có thật chẳng”

Không thể chuyển đi nơi nào khác được, mắt như dính đóng cột đặt lên người hắn. Hắn bước ra rất thông thả, dù ý thức không phải cố tình tỏ ra ngẫu nhưng khí chất ngông ngạo của hắn là sẵn có rồi. Mái tóc đen che trước trán được vuốt cao, để phù hợp với bộ đồ trắng tinh. Người thợ đã xịt thuốc đổi màu tóc của hắn từ đen thành vàng nâu rất tây vì trong hắn bộ phận nào cũng tinh tế sắc nét. Cái nơ đen cài lên chiếc áo sơ mi trắng nổi bật cũng khoác ngoài là chiếc vest trắng làm hắn tỏa sáng không còn sự huyền bí u tối nữa mà trực tiếp phô bày cả nhan sắc thân hình và khí chất.

Tiểu Nhu không rời khỏi khuôn mặt mang sự lạnh lùng quyến rũ nhất là cặp mắt sâu hút như dụ dỗ người ta muốn tìm kiếm đi vào.

- Tuyệt! Đúng là mẫu người trong mơ của tớ này Nguyệt hàm. Không nghĩ có người còn đem hon nét lại của Henry.

Đến giờ, khi lên xe, Nguyệt hàm và Tiểu Nhu cứ ra sức uyên thuyên về vấn đề địa vị xã hội, lễ nghi thượng lưu. Mặc dù đối phương vẫn im lặng không phản ứng.

Nguyệt hàm hôm nay lại vô cùng đơn giản chri mặc chiếc váy dài phủ xuống chân, cô trang điểm nhẹ, tuy không có phần nổi bật như Tiểu Nhu nhưng nhìn chung vẫn tạm ổn. Tiểu Nhu vốn là tiểu thư nên cách ăn bận đều chú trọng sự bắt mắt quyến rũ, có điều vì cặp với cô đã biến thành hoàng tử bạch mã, nên cô chọn phối hợp cùng chiếc váy trắng ren lung linh như công chúa. Trang điểm như búp bê sinh động trong sáng say mê.

- Anh khi đến nơi, trước tiên ra cửa mở rồi dẫn tôi vào trong, khi nào tôi giới thiệu anh thì anh mới nói chuyện, nếu không có tôi bên cạnh thì đừng nói chuyện với ai, anh hiểu rõ chưa vậy_ Hồi hộp Tiểu Nhu căn môi ánh mắt lo lắng nhìn sang người đàn ông ăn mặc bánh bao:- Sự thật thì nhìn anh thế này mà họ biết anh là giả chắc té ngựa xiêu mất, ngay cả tôi cũng không tin nổi anh không phải một đại gia có tiền.

Nhắm mắt một mí, Nguyệt Hàm không quan tâm lắm, cô dựa đầu vào cửa xe, xe chạy làm đầu cô va chạm vào kính cửa vài lần, không hay để lọt vào mắt ai, hắn ta có ý chạy thật chậm, để xe không bị giằng mạnh, làm cô đau mà tỉnh giấc. Một lát thì hay nhìn qua kính phản chiếu về mặt say ngủ của ai kia thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147

- Anh chạy chậm thế trễ giờ mất, mau lên thôi! _ Tiểu Nhu cau mày nhìn đồng hồ thúc giục.

- Cô im lặng đi _ Dùng giọng nói thật khề nhưng rít ra đủ làm đối phương bị đông cứng.

Hắn không quan tâm cái dạ hội, không cần biết là trễ giờ hay không, cái hắn chú tâm là suy nghĩ và bảo vệ tốt cô gái phía sau.

Làm sau đúng quy cách cần có, nói đúng hơn hắn đã rất quen thuộc kiểu ga lăng này, khi đi Tiểu Nhu xong, Nguyệt Hàm cũng tự mình đi ra không cần sự giúp đỡ. --- Xoẹt ---

Tiếng va rách làm người cô đông cứng một chỗ, mắt tròn tròn do sự cố bất ngờ. “Mẹ kiếp lại thứ máu chó gì đây hả”

Nhìn xuống chân váy dài bị kẹt trong cánh cửa lúc đóng không hay bước đi mạnh làm một mảnh bị xé đi. Ngay khi cô đang chửi rủa thì Dương Vĩ hân đã bước tới kéo cửa ra, cầm váy cô lên danh mặt:- Lần sau mau vài tốt một chút đi, vào xe!

Đơ mắt nhìn hắn hành động nhanh hơn mình, miệng lắp bắp:- Không tiền dồn vào đồ mặc của anh hết rồi sao, không cần anh giúp mà sĩ và thế!

Thấy Dương Vĩ có ý đưa Nguyệt Hàm vào xe, bị bỏ mặt Tiểu Nhu hơi sượng lại đến gần lại lo lắng:- Con quý, ăn ở không có đức phải không, quần áo thế này làm sao vô hả?

Hắn không uyên thuyên mà muốn lên xe đưa Nguyệt Hàm quay về ngay, Nhạt giọng mở cửa xe định vào vô lăng:- Tôi đưa về.

- Ê..không được!

- Phải không được!

Cả hai hốt hoảng đồng thanh. Nguyệt hàm giựt nói trước:- Soái ca ơi! đến đây rồi, anh về thì ai đóng vai nam chính hả, mặc tôi ở trong xe này đợi vậy, mau vào trong đi. Phải chăm sóc Tiểu Nhu đây nhé.

Hắn ra về không đồng ý, nhìn cô với ánh mắt đe dọa kiểu “Không nghe là có chết”

-Được rồi, cốp xe tớ còn bộ đồ, cậu ở đây thay đi, tớ và Dương vĩ vào trước đội, được không?_ Tiểu Nhu suy tính liền nhanh miệng cười nêu ý kiến.

Năn nỉ cầu xin một chút của Nguyệt Hàm, hấn mặt sa sầm cùng Tiểu Nhu bước vào trước.

Đi vào đại sảnh. Trước sự chào đón của nhân viên rất chuyên nghiệp. –Cạch--Ánh đèn pha lê khi cánh cửa vừa mở ra vội chiếu hết lên cả hai người 1 nam 1 nữ. Cô gái xinh đẹp sắc xảo mang bộ váy công chúa toát lên sự quyền rũ khác lạ, đặc biệt hơn bên cạnh là người đàn ông to lớn, thần thái có uy phong chỉ là bộ đồ trắng tinh tề làm che bớt đi khí thái kiêu ngạo quyền lực.

Cặp đôi vừa bước vào đều thu hết mọi ánh nhìn từ mọi người, ai cũng ngạc nhiên xì xào. Một lát sau có một đám công tử tiểu thư đến gần mời rượu.

-Tiểu Nhu, lâu qua không gặp rồi!_Một chàng trai độ 25 tuổi vẻ mặt ưu nhĩn, Cười tươi.

-Vâng!Chào anh Tổ Khang_Tiểu Nhu vốn không ưu đám ăn chửi này liền mỉm cười có lễ, một tay muốn kéo Dương Vĩ đi chỗ khác.

Đám con gái nói đây không cách nào rời mắt khỏi người đàn ông tay phục trắng, khuôn mặt khí chất điển trai hiếm thấy. Cô gái trong đám khéo lại tiếp chuyện:-Tiểu Nhu, không có ý định giới thiệu sau.

Thấy mắt liếc nhìn qua Dương Vĩ, Tiểu Nhu đành cười lịch sự:-Ừm, đây là bạn trai của tớ! Dương Vĩ

-A, nghe nói hôm nay cha mẹ em muốn kén rẻ thì phải, chưa gì cậu đã đem bạn trai đến vậy không công bằng cho con trai tui này rồi._Tổ khang nhìn vẻ suy mê với Tiểu Nhu có chút hờn giận.

-Kén rẻ, bây giờ là thời nào rồi còn trò này sao. Muốn chọn thì cha mẹ em chọn đi, em đã có người rồi_Nói rồi, Tiểu Nhu cố ý kéo sát tay Dương Vĩ lại tỏ ý cho đối phương biết khó mà lui.

Nào ngờ, cô gái tên Lưu Ly ghen tỵ mà dè bỉu:-Không biết Ngài Dương đây làm ngành gì, ở đâu nhỉ? Nơi đây toàn những người có địa vị mới vào được, hấn bạn trai của Tiểu Nhu chắc không tệ nhỉ?

Tiểu Nhu định lên tiếng thay thì cha mẹ cô đến. Mặt họ đậm đậm quan sát suy xét Dương Vĩ từ trên xuống dưới.

-Thưa Cha, mẹ! Con đến rồi!_Cuối đầu lễ phép, cô xoay qua đưa tay mỉm cười tươi chỉ vào Dương Vĩ:-Đây là Dương Vĩ bạn trai con.

Mẹ cô liền nheo mắt liếc nhìn :- Ta cũng biết cậu đây là người ở đâu, làm nghề gì, làm sao quen được con gái nhà ta.

Chưa đợi Tiểu Nhu kịp diễn, đã bị hấn làm hú hồn vía, hấn lạnh giọng điềm đạm cất tiếng, cuối người lịch sự:- Tôi lớn lên ở London, chỉ là làm một chức trong tập đoàn thương mại bình thường.

Dứt câu hấn rút trong áo vest ra một tấm danh thiếp vàng óng cứng rất đẹp mắt. Nhìn qua cứ như tấm kim bài.

Nghe đến một chút ở một nơi bình thường thảo cả đám nhà giàu cùng cha mẹ cô có chút kinh thường. Đám công tử đắc ý mỉm cười không cho Dương Vĩ vào mắt.

Muốn chứng thực xem lời nói, cha Tiểu Nhu cầm lấy sau đó đánh mặt môi run run, rồi ngẩn mặt lên, rồi lại nhìn tiếp tên trong danh thiếp. Chứ như sợ màu vàng làm hoa mắt, chuyển qua mẹ của Tiểu Nhu xem.

-Cậu...Cậu là chủ tịch Dương của tập đoàn thương mại quốc tế CEO.

Lạc giọng cả hia không khỏi một phen điếng hồn. Họ từ đầu đã đánh giá rằng người Tiểu Nhu dẫn đến chắc chắn phải có địa vị thế nào trong xã hội thượng lưu, nhìn khí chất không thể nào che đậy được không ngờ là người có thể hỏ mưa gọi gió trong lĩnh vực kinh tế của nước.

Mặt tái xanh như ngấp mả, vì không phải vui mừng mà kinh ngạc. Được biết Chủ tịch Tập Đoàn CEO nổi tiếng máu lạnh, lại bí ẩn không hay lộ diện trước truyền thông. Còn là kẻ tài giỏi, vị trí của người họ Dương ảnh hưởng vô cùng lớn đến Xã Hội.

Đám công tử tiểu thư cũng không hề tin, được gặp kẻ trong truyền thuyết chỉ nghe kể như một thần thánh. Con trai thì bắt đầu yếu thế nghi vấn, con gái thì ghen tỵ Tiểu Nhu như muốn xé cô ra mà nhả vào ôm cục kim cương sáng kia.

Mắt Tiểu Nhu tròn lớn, tay run bốp mạnh kéo áo Dương Vĩ, rít từng chữ qua kẽ răng thâm thì “Điện rồi sao, diễn lố như vậy họ nghi ngay đó, không nghĩ anh diễn mạnh tay dữ vậy, chết chắc tôi rồi”.

Sau khi giới thiệu xong, cả khách mời nơi đây cũng nháo nhào lên, khiến Dương Vĩ biến thành trung tâm vũ trụ. Tiếng nhạc du dương bắt đầu vào tiệc.

Cha mẹ Tiểu Nhu sắc mặt liền đổi 180 độ, cười nịnh hót như o bẻ trứng dù lòng vẫn sinh nghi, nhưng tấm danh thiếp trời đời này dù là bị ăn cắp cũng không ai dám lấy nổi Chủ Tịch Dương. Sau khi trả lại tấm danh thiếp. Cha mẹ cô háo hức nói:-Xin hỏi, Con gái Tiểu Nhu có phước phần nhảy với Ngài Dương hay không

Bị đưa đẩy như vậy, Tiểu Nhu đành đưa tay lên đón nhận, cũng không ngờ cái vị trí này khiến ba mẹ cô biến thành con chim nhỏ khép nép, khiến cô vô cùng khó chịu, vậy mà tên Dương Vĩ vẫn như tảng băng, như có lập trình mà nắm tay Tiểu Nhu lên. Cô mím môi kẻ gần nói:-Anh biết nhảy không vậy

há? Đừng làm tôi mất hơ..

Bước ra giữa sân nhảy, Dương Vĩ kéo chặt eo Tiểu Nhu áp sát, làm cô giựt cả mình. Bị hơi thở ấm nồng của hắn bao phủ, mặt cũng đỏ ửng lên ngượng ngùng, ngay bây giờ cô cũng không dám nghĩ rằng cái kẻ hàng xóm biến thái kì hoặc đối diện nhà Nguyệt Hàm lại là một nam thần khí chất bá đạo, tìm một thoáng theo điệu nhảy mà rộn ràng lên. Thần thái hắn vốn không phải một người lớn lên từ nông thôn, hắn đặc biệt khác hẳn những tên công tử nhà giàu nào, lời nói rất tự tin mạnh mẽ, hành động gì cũng rõ ràng dứt khoát, còn vấn đề nữa là trong đôi mắt của hắn không bị sắc đẹp của cô mê muội, bon dân ông kia điều nhìn cô bằng ánh mắt đầy dục niệm.

-Anh có thật là Chủ tịch Dương tập đoàn CEO không? _ Trong lúc này Tiểu Nhu không ngừng được khúc mắc hỏi nhỏ.

-Đây không phải vấn đề, cái cô cần là diễn cho tốt đi.

-Nhưng...Nguyệt hàm...vẫn không nghĩ anh..là..

-Cái cô nhìn thấy không nhất định là thật, cái cô cho là giả cũng chưa chắc đúng.

-Ý...anh là gì?

Không muốn bàn nữa, hắn này giờ có chút không yên, mắt vẫn liếc nhìn ra cửa chờ. Lại vô cùng muốn kết thúc bài nhảy.

-Nguyệt Hàm còn chưa vào, nhảy xong mau ra coi cô ấy.

Còn kẻ đang nhip nhàng phối hợp ăn ý với cô một ánh nhìn xao động cũng không có, không phải hắn không nhìn vào mắt cô, mà còn nhìn rất lạnh lùng. Cả hai nhảy ăn ý giống như một cặp trời sinh dành riêng cho nhau. Làm mọi người phải rời ra bao quanh họ nhìn say sưa uyển chuyển theo điệu jazz.

Đến khi tiếng vỗ tay vang lên Tiểu Nhu mới phát hiện đã kết thúc rồi, lòng lại mang chút tiếc nuối, ngay cả eo lưng vẫn còn chút hơi ấm của bàn tay hắn.

Giờ hành lễ tổ chức từ thiện, sau đó là bình chọn người đẹp nhất đêm nay. Dĩ nhiên kẻ được chọn là Trần Tiểu Nhu.

Khi bị đám tiểu thư khác không ưa mắt, có phần ganh tỵ tức tối liền muốn trả đũa cô khi xuống sân khấu.

Không yên tâm, hắn dứt khoát muốn ra ngoài, kiểm Nguyệt Hàm cũng không có hứng thú ở đây, đứng lên thẳng chân bước ngang qua phía dưới sân khấu để ra cửa.

Đúng lúc đó, Tiểu Nhu vừa bước xuống thêm, nhìn thấy hắn bỏ đi liền bước nhanh hơn để đi theo. Không ngờ đám con gái đứng trên sân khấu lại cố tình ủa xuống, một người nào lại có ý muốn xô Tiểu Nhu xuống. Ngay cả giày cao gót cũng bị trật sang bên phải mắt trọng tâm liền nhào đầu xuống.

-Vụt—

Cứ nghĩ ngã xuống mắt không ngờ một cánh tay lớn mạnh quần lấy thất lưng cô. Mở mắt ra mới biết cô đang bị ôm lấy còn nhắc bóng ở không trung, mặt đối diện mặt với Dương Vĩ, đôi mắt đen lại lạnh lẽo làm tim cô đập mạnh. Tay đã quần lấy cổ hắn, tình thế lúc này có hơi ám muội, mọi người đều kinh ngạc đứng dạy hết.

Hắn buông cô xuống:-Đi ra xem Nguyệt Hàm thôi.

Thấy hắn lạnh lùng quay đi như vậy, cô muốn chạy theo nào ngờ chân trật giựt mạnh đau đớn khiến não bộ choáng váng, ngã thụp xuống sân.—AA—

Trước biết bao nhiêu ánh mắt chiếu vào, Tiểu Nhu liếc qua cha mẹ sợ họ sinh nghi, rồi chăm chăm nhìn Dương Vĩ mong hắn có thể giúp mình. Mắt tỏ ra đau đớn, Chốc lát cơ thể cô được hắn tới ôm lấy bế lên. Có chút bối rối ngượng ngùng, Tiểu Nhu choàng tay lên cổ hắn rất tự nhiên như kiểu tình nhân đang thể hiện tình cảm. Ngược lên xương quai xanh nam tính nghiêm nghị, cảm nhận hơi ấm trong lòng hắn lồng ngực cô lại không ngừng rộn ràng.

Hắn ung dung đi tới ghế ngồi, đặc cơ thể cô xuống, âm thanh lạnh lẽo nói vào tai Tiểu Nhu:-Đừng ngay chuyện nữa, tôi không có nhiều thời gian với cô.

Đứng thẳng người, Hắn quay mặt đi lại vô tình bát tư gặp thân hình nhỏ ở góc cửa đang yên lặng nhìn, môi khẽ nhấc:-Nguyệt Hàm!

--Chụp—Tay Tiểu Nhu nhanh chóng cầm lấy tay áo Dương Vĩ, làn sương mù ẩn chứa sự cầu xin”Đừng đi, cha mẹ tôi đang nhìn chúng ta”.

Hắn không chút do dự giựt tay lại. Không ngờ rằng Nguyệt Hàm đã đi lại họ từ lúc nào. Cô còn làm hắn ngạc nhiên khi nghe giọng cô lớn tiếng về vui mừng.

-Hai vợ chồng nhà hai người tình cảm quá rồi đó, biết nhiều người ở đây ganh tỵ muốn chết kia.

Đang cười tươi thì thấy mắt cá chân Tiểu Nhu bị đá, cô liền xụ mặt lo lắng hỏi

-Tiểu Nhu, cậu bị làm sao vậy?

-Không, tại tớ chạy nhanh nên té._ Tiểu Nhu nín thở, liếc xéo Dương Vĩ tỏ ngụ ý “Tại hắn đó”

Chương 148

Cha mẹ Tiểu Nhu cũng vừa đi đến, mặt xót xa. Mẹ Tiểu Nhu lên tiếng:- Xin lỗi, con gái lớn rồi mà không ý tứ làm phiền ngài quá Chủ tịch Dương. Con gái tôi đúng là tu mấy kiếp mới được ngài chú ý.

Trợn mắt, Nguyệt Hàm khó hiểu nhìn qua Dương Vĩ rồi quay sang Tiểu Nhu mặt liền hiện ra câu hỏi không giải đáp “ Chủ tịch Dương là khi gì thế?”

Tòa ra hơi khi lạnh, quả thật bộ đồ công tử bột này tuy với hần rất đẹp nhưng lại không thích hợp với khí chất âm trầm mà mị như hần, cũng làm mất đi một phần tiêu sái.

Thấy hần vẫn im lặng, Ông Trần bà Trần nhìn nhau lo sợ, có lẽ Tiểu Nhu đã làm phật lòng người đàn ông này thật, họ liền rối xuyết xoa:-Ngài Dương, quả thật chúng tôi không biết con, có phần thất lễ đáng xấu hổ. Dù sau Ngài cũng chọn nó, nhà chúng tôi được dịp gặp ngài, lần này Công Ty nhỏ nhà họ Trần mở thùng từ thiện rất hân hạnh nếu được ngài ra làm đại diện.

Đứng trước một người nhỏ tuổi hơn mình, Ông bà Trần lại khúm núm lễ nghi, điều này làm mọi người vô cùng bất ngờ khó hiểu. Nhưng với Trịnh Nguyệt Hàm vừa mới bước vào vào chán ngấy biết mô tả gì lại cho rằng Ông bà Trần hẳn thích cậu con rể này nên mới nhiệt tình như vậy.

-Dương Vĩ, anh xem bác trai bác gái đã xem trọng anh như vậy, còn không cảm ơn đi chứ, có thể làm đại diện cho Trần Gia còn gì bằng nữa. Đúng là bạn trai của Trần Tiểu Nhu có phúc thật nha.

Miệng cười tươi, vẫn vẻ ra chữ, cô khiêu khuỷa tay hần có ý nhắc nhở, muốn hần diễn theo.

Tiểu Nhu xấu hổ ôm mắt không dám nhìn con bạn, không có cái gì đáng thương hơn là kẻ không biết lại thích diễn sâu.

Ông bà Trần giục mình:-Không không, là chúng tôi mới có phúc phần này.

Đôi mắt sau sắc bén đâm đâm nhìn cánh môi cười tươi của ai kia mà nói không nên lời, hần chớp mắt môi cong cong tay bỏ tự nhiên vào túi, khí chất kiêu ngạo, gạt nhẹ đầu, phát ra âm-Được, dù sao Trần Tiểu Nhu cũng là bạn gái của tôi, nên thể hiện một chút cho họ Trần.

Nói xong hần đồng dạng ung dung bước lên bục rất ngang nhiên. Để lại hai cô gái ngờ mắt nhìn nhau chỉ biết nhún vai.

-Tiểu Nhu, máu cậu dồn ngược hết lên mặt rồi hay sao mà đỏ dữ thế?

Bất giác Tiểu Nhu ôm má, vẫn còn cảm nhận tiếng tim đập, ngược ngừng nói:-Diễn viên đóng thế khá đạt, làm mình xem á khẩu mấy lần rồi. Nguyệt Hàm cảm ơn cậu tìm ra một nam chính hợp ý mình như vậy.

Ngẩn ngơ nhủ mày,-Nói quái gì thế không biết? Nguyệt Hàm nhàm chán lơ đãng đi chỗ khác nhìn thân ảnh to lớn khẳng khái bước đi trên bục sân khấu. Cảm nhận ánh đèn và tiếng vỗ tay dành cho hần, hần đột nhiên lại biến thành một loại tỉnh tú rất bất mắt không cách nào với lấy được. Nguyệt Hàm ngẩn ngơ thật lâu. Từng động thái cử chỉ của hần khi di chuyển đến sân khấu lồng lẩy vô cùng hòa hợp, mọi thứ giống như dành riêng cho hần cô không cách nào nhận ra Dương Vĩ mà cô quen biết.

--Xoảng---Đùn---AAAAAAAAAAAAAAAA---

Một loạt tiếng động lại vang lên khiến mấy chục người trong phòng hoảng sợ thét ầm lên.

Nguyệt Hàm và Tiểu Nhu cũng sợ hãi nhìn chồng ly thủy tinh bị bể nát, tiếng bước bỏ chạy và tiếng thét in ỏi cả tai. Nguyệt Hàm vội đỡ lấy Tiểu Nhu đang ngồi trên ghế, kéo tới hướng cửa thoát hiểm.

-Đùn-A-

Tiếng súng vừa vang lên người MC chương trình liền kêu một tiếng rồi nằm ngục xuống, máu đỏ sẫm trên ngực chảy ra.

Ông Bà Trần xanh mặt bỏ chạy núp xuống gầm bàn. Chỉ duy nhất mình hần đứng bất động trên khán đài, im lặng quan sát.

Mắt như lưỡi dao bén liếc ra cánh cửa sổ ở ban công. Một tia laser đỏ đang nhắm vào lớp vải che phủ Ông bà Trần ở dưới giống như chờ đợi mục tiêu bước ra. Âm khí tan rạc cao, vẫn bình tĩnh quan sát tìm kiếm bóng dáng Nguyệt Hàm trước.

-Mau chạy đi...chạy đi.

-AAA..chạy mau lên ...

-Có kẻ bắn lên.

Điềm tĩnh hẳn đi chuyển tới gần nơi cái bàn Oong bà Trần đang run rẩy ẩn nấp. Nheo mắt soi chân hay cố ý đá vào chân bàn có ý muốn họ bình tĩnh làm theo yêu cầu của hẳn. Khiến họ giật mình nhìn lên, chỉ có thể lắc đầu co rút vào nhau nín thở.

Cách đó không xa, Tiểu Nhu được Nguyệt Hàm ôm vào sau cánh cửa hàng lang bộ.

-Ba mẹ tớ, tớ phải cứu họ.

-Ồ yên đi, chân thế còn làm gì được, để tớ ra, còn tên ngốc kia vẫn còn ở ngoài đó _Lo lắng khôn siết trán cô cũng đổ mồ hôi lạnh. Dứt khoác vỗ vai Tiểu Nhu bảo yên tâm rồi đẩy cửa ra ngoài.

--Cạch—

Khi thấy Nguyệt Hàm xuất hiện, sự tập trung của hẳn lại chuyển hết lên Nguyệt Hàm. Còn cô thì ngược lại lo sợ chạy lên, có ý muốn kéo hẳn đi.

Nghe tiếng cô hét:---DUƠNG VĨ MAU QUA ĐÂY!

--Đùn—

-HỒ..—

Giật mình! Nguyệt Hàm bị tiếng súng bắn vào bức tượng thạch bên cạnh vờ ngã, cả người mềm nhũn đứng không nổi, ánh mắt vẫn nhìn về Dương Vĩ. “Dương Vĩ qua đây”

Hít lấy hơi khí lạnh, cả lòng ngực hẳn dồn nén sự bất an dành cho cô. Mắt nhìn xuống hai ông bà Trần, phát âm vực vừa đủ nghe:-Tôi đếm đến ba hai người phải đứng lên chạy về phía Cánh cửa bên phải.

Cẩn thận nhìn đếm chấm tròn đỏ yên lặng in trên vải trắng bao phủ bàn. Miệng hẳn khẽ nhắc:

---1...

---...2

---3....

--Chạy—

Vụt—Đùn—

Hai Ông bà Trần vừa run rẩy chân như không chạy nổi cũng ráng ló người ra chạy bán mạng.

Tiếng súng vang nhanh khi vừa mới thấy hai mục tiêu của bọn chúng lộ diện. Đáng tiếc chiếc bàn bị Dương Vĩ hẳn nhanh hơn nhắc lên thấy mạnh ra hướng chạy của hay ông bà Trần đỡ viên đạn bắn tia của địch.

---ĐỪNG—ĐỪNG---ĐỪNG—

RẦM—Hẳn cảm hai chân bàn lấy mátur bàn làm tia chấn đỡ mấy viên đạn muốn hạ bệ mình. Cuối cùng chiếc bàn biến thành tổ ong thùng nhiều lỗ đen, nhanh tay hẳn vứt sang bên.

----PHỤT—ĐỪNG—XÒENG—

Chưa thể hành động tiếp thì cả thân hình của một người đã lao vào hẳn kéo hẳn nằm úp xuống, làm cơ thể cả hai nằm chồng lên nhau, viên đạn huyệt cũng bay đi nơi khác làm vỡ việc bình gốm.

Bao trọn Nguyệt Hàm vào trong người, hẳn giận dữ gầm-CÓ BIẾT ĐANG HÀNH ĐỘNG NGU XUÂN THỂ NÀO KHÔNG?

Bị hẳn nạt, hoảng hồn, lòng ngực đập nhanh vì mới thoát nguy hiểm, cứng miệng nói không nên lời. Lúc này trong đôi mắt đen lấy tóa ra một sức hút vô cùng lớn, Nguyệt Hàm bên tay vẫn còn ù ù vì tiếng đạn, tâm trí thì đã bị cảm xúc lờ mờ xói sâu. Cô vừa nhận ra sự lo sợ, sợ điên cuồng, sự quan tâm trong ánh mắt kia rõ ràng chân thực vô cùng, không còn là sự mơ hồ trong giấc ngủ nữa.

Cô bất động nhìn hẳn tim bất giác nhói đau mãnh liệt, chực ứ ra làn nước ấm nóng. Không để cô có thười gian lấy lại tinh thần, hẳn ôm cô lên, không còn cách nào đành liều mạng chạy ra khỏi canur phòng.

--Đùn—Đùn—

Tiếng súng liên tục không dứt, bước chân đến đâu súng nổ tới đó. —Hự--

Cần chất hai xương quai xanh, hấn vẫn giữ chặt cô đặt cô lên chiếc xe đẩy thức ăn, mạnh tay đẩy cho xe tự lăn bánh nhanh ra cửa. Bởi vì ầm thêm cô sự nhanh nhẹn sẽ bị giảm, sợ đạn sẽ trúng phải cô, thà dùng sự chần chẫn hơn là cả hai cùng liều.

--Đương Vĩ, cẩn thận! _Nhìn khoảng cách ngày càng xa, cô giơ tay gọi với tới, nhưng xe đã rất nhanh lăn ra khỏi cửa ra vào.

Hấn vội núp vào một góc tượng đá lớn trang trí. Ngồi khụy xuống một chân, lấy một cánh tay cầm máu bên cánh tay còn lại lúc nãy bị đạn xướt qua.

Quan sát thấy tia Laser vẫn còn di chuyển. Hấn tính toán ở vị trí ngắm bắn cách khoảng 20m độ cao toà nhà này vẫn thấp hơn bên đối diện, tốc độ đạn có thể nhanh chỉ là rõ ràng tên sát thủ này không đủ kĩ thuật. Mục tiêu chính là người nhà họ Trần, viên đạn thứ nhất không phải để gây náo loạn mà là nhắm sai làm cả đám náo loạn, viên thứ hai bắn MC thì là sự cảnh cáo tuyệt đối, còn lại những viên khác đều hụt khiến cho tên sát thủ trở nên nóng vội mà bắn loạn.

Hàng loạt con số trong đầu hấn nhanh chóng đưa ra. Hấn bò tới ban công cửa sổ. Tay cũng rút điện thoại ra. :--ĐườngXX, Vị trí khách sạn YYY, mau cho người ở gần đây đến bắn tên sát thủ trước khi cảnh sát tới, phòng tên đó đang ở là phòng 7 hoặc 8 tầng 4.

Không Con thấy đốm đỏ lóe xung quanh nữa, hấn tin rằng tên sát thủ đã nhanh chóng rút khỏi. Cần thân hấn chạy ra khỏi cửa trước ánh nhìn sợ hãi của mọi người.

--Bịch—Bịch---Tiếng bước chạy lao ra cửa, đập vào mắt hấn là vẻ lo lắng cùng đám cảnh sát xông đến. Hừ lạnh hấn bỏ qua sợ ngỡ ngàng của Nguyệt Hàm muốn níu hấn lại. Đám cảnh sát cũng cho người dõi theo còn một số thì vào trong xem xét.

Bóng dáng chạy như tên bắn, hấn lao ra khách sạn, quần áo trắng cũng đầm ướt màu máu đỏ, cảm thấy vương vãi trong lúc chạy hấn cời hấn áo vest trắng bên ngoài ra giục xuống đường.

Mặt sự ngăn cản của đám bảo vệ. Nghiến răng nhìn quan khu tiếp tân khách sạn nơi tên sát thủ chọn làm địa điểm.

-Vụt—Một luồng gió lạnh ngang qua người hấn, cảm giác nhạy bén hấn theo phản xạ đẩy tên bảo vệ ra, dõi theo cái bóng vừa qua trong đám người.

Nguyệt Hàm cũng chạy đến đúng lúc, chiếc váy ngắn cũng bị cô xé rách lên cao, chân không giẫm lên nền đất. Thấy hấn bị đám bảo vệ giữ lại. Cô vội chạy tới kéo ra:- Xin lỗi, xin lỗi bạn tôi vừa bị té xe nên thần trí không ổn định.

-Té xe thì mau đưa vào bệnh viện, đây không phải là nơi cho kẻ điên như hấn đến. Hừ!

Cuối người xin lỗi, cô nắm kéo Dương Vĩ ra khỏi, nào ngờ Dương Vĩ như kẻ điên hấn giựt tay cô ra, bỏ đi về một hướng như mất trí. Cô chỉ biết hốt hãi đuổi theo, lòng cô vô cùng loạn chẳng biết làm gì ngoài chạy theo Dương Vĩ không muốn hấn xảy ra chuyện.

---Vụt---Phù—Lạch bạch--

Chạy tới một con đường nhỏ trong khu chợ sầm uất. Bóng dáng kia cũng hòa lẫn vào dòng người bon chen. Đứng im hấn đảo mắt quan sát. Cuối cùng nơi dừng lại chính là khu nhà ổ chuột tối om.

--Rầm—Bốp---Bốp-p

Một cây gậy lớn tạo lên một lực gió mạnh hướng tới từ phía sau lưng, cơ thể phản xạ kịp thời khom người xuống, trở người quay 180 độ, tay hấn bắt lấy cái thùng gỗ dưới góc cửa cây.

--Vút---Cốp—Bốp-

Đôi mắt đen lóe sáng trong bóng tối, như xuyên đâm vào đáy mắt đối phương, tránh được vài chiêu tên sát thủ không chịu được sức mạnh của Dương Vĩ chân liền yếu thế lùi lại, có ý muốn thoát.

Trong lúc muốn dùng sức đẩy Dương Vĩ ra, chiếc nón trên đầu đã bị Dương Vĩ tháo lấy, bàng hoàng tay tên sát thủ không kịp cản lấy, thì cảm nhận được sức lực đau đớn từ cổ tay truyền tới, Dương Vĩ gần như bẻ trật khớp cổ tay tên sát thủ mất, tàn nhẫn hơn chính là Dương Vĩ hấn lại chậm chậm khiến tên sát thủ đau thấu xương, không có gì kinh khủng hơn chính là cơn đau chậm rãi lại thấm sâu. Rên đau đến máu từ nãy dồn cả lên mặt, não bộ bị các dây thần kinh co giựt gần như ngắt.

Một âm thanh vang lên mùi chết chóc:- Ai phải nguoi đến!

--AA...u...không ai cả..AA—Rắc—

-Nhà họ Trần đáng phải chết...Hừ...bọn sát nhân không có tính người, hại chết biết bao nhiêu là người, tôi chính là thay trời hành đạo. Chờ 7 năm cuối cùng cũng có cơ hội...cuối cùng bị anh phá hỏng...chết tiệt...

Giọng đau đớn nhưng mang sát khí thù oán. Chỉ hận không thể phanh thây nhà họ Trần ra. Dương Vĩ nghe qua giọng nói vẫn chỉ là một thanh niên, cánh tay không có lực, ngay cả kỹ thuật bắn tia cũng chỉ mới non nớt chưa phải cao thủ dày kinh nghiệm. Hừ lạnh Dương Vĩ lôi tên sát thủ đến gần cửa bị khóa. Một chân giơ cao đập tung 1 cánh cửa gỗ mục.

Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào trong căn nhà tối. Lâm cả hai có chút hoa mắt, Chớp mắt hắn đưa cả người tên sát thủ ra rọi nơi có ánh tia sáng, ngũ quan non nớt của một cậu thanh niên mới lớn được phơi bày.

Hắn có chút bất ngờ, giây sau mặt lạnh thốt:-Nhiều lời, người của tổ chức nào?

Cả cơ thể gầy cao bị hắn kéo gọn úp mặt vào tấm gỗ dày mạng nhện. Tên thanh niên chưa kịp phản kháng hay trả lời, tiếng động ở bên ngoài khiến cả hai chú ý.

Nguyệt Hàm tay chống hông thở mạnh, mặt xanh tái vì chạy nhanh. Vội vã bước đi vào căn nhà hoang sập sệ.

Đôi chân nhẹ nhàng cảnh giác di chuyển. ---Xạc---

Thân ảnh gầy nhỏ của cô giật mình nhìn vào. Không ngờ tên thanh niên kia còn phản ứng mạnh hơn cả cái giật mình, môi tên thanh niên run run, bắt gặp thốt lên:-Là chị sao, Trịnh Nguyệt Hàm?

Một đoạn ký ức lại ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Kẻ Sát Nhân (1)

Có những chuyện nghĩ rằng sẽ không thể xảy ra, nhưng sự thật nó lại diễn ra vô cùng hợp lý.

Chàng thanh niên lùi thui trở về góc tối nhỏ trong căn phòng nát ở một nơi chung cư cao tầng bỏ hoang, từng xảy ra vụ cháy lớn, nơi đây cũng chẳng còn ai lui tới.

Dáng gầy gầy trong một mội ngã người xuống tấm mũ xanh mục tạm gọi là tấm ga giường của cậu. Mái tóc đen phủ xuống che đi đôi mắt lạnh lẽo và vết thương còn đọng chút máu chưa kịp khô đang chảy dài trên gò má.

Liếc xung quanh chẳng có gì ngoài mấy vỏ lon bia trên nền đất, vài vật dụng cá nhân trên kệ gỗ đen bám bụi. Ngay cả cửa sổ, kính cũng bị bể nát một nửa, chỉ dùng một tấm vải đen sòn màu che đi ánh sáng chói bên ngoài. Duy nhất nơi sạch sẽ không đọng bụi hay mạng nhện chính là một tấm hình lồng kính đặt ở góc đầu giường.

Đôi mắt đen âm trầm ngấm nghĩa người con gái mặc bộ đồ đen, mái tóc dài ánh nâu bị gió hất tung, xung quanh là lũ trẻ ngây ngô ngược nhìn cô gái đáng sợ mạnh mẽ ấy, không nghĩ rằng cô gái cá tính lại có nụ cười ấm áp đến tan chảy lòng người.

Người thanh niên cũng vô thức mỉm cười, nụ cười cậu có chút cay đắng lạnh lẽo của cuộc đời.

-Chị Nguyệt Hàm, thì ra em không còn đơn độc trên thế gian này nữa, ít ra cũng vẫn còn chị, cảm ơn chị vẫn còn sống.

5 Năm về trước.

-Eey...thằng bụi đời...đừng chơi với nó!_Một đám trẻ con đang cầm nắm cát quăng vào người một cậu bé trai độ 13-14 tuổi.

-Tôi không phải bụi đời!

Mặt dính đầy cát, cậu bé nhắm mắt ngửa cổ phản bác.

-Thế là gì, ở cư nhi viện chẳng phải đều là mồ côi sao, mày còn là thứ giang hồ bụi đời chuyên đi ăn cắp. Nhìn mày xem, ở đây ai cũng sạch sẽ tại sao mày lại bẩn thỉu như vậy.

--Đúng...đồ bụi đời..ăn cắp...

-Này, mấy em nhỏ!

Cô gái có đôi chân dài lạnh lùng bước đến, dáng vẻ có chút hun dừ với bộ đồ đen. Hai tay chống hông nhìn xuống. Đưa mắt qua cậu bé bị ném đất vào người :-Em vào trong thay quần áo đi, sơ đang chờ em đấy.

Nói xong cô gái đó khom người véo vào mũi thằng bé mập đang chu môi đứng đầu 5 6 đứa trẻ khác.

-Bà chị này, ăn hiếp con nít!

-Bà chị đây muốn ăn hiếp con nít thì sao? Còn bé mà đi bắt nạt bạn, thế em biết thế nào là bụi đời không hả?

-Bụi đời chính là bụi đời, người lớn nói, những kẻ ăn cắp, không có nhà ở, đi đánh nhau với người khác, không có ai dạy dỗ, còn bản thủ như ăn xin.

-Thế...cậu bạn đó đã ăn cắp thứ gì?

--Um.Um...hình như...vẫn chưa lấy thứ gì_Mắt tròn ụ đậm chiều cái mỡ nhỏ nhắn mím mím.

-Thế...bạn ấy đã đánh ai chưa?

---Um...um...vẫn...vẫn chưa ạ!

-Vậy đi bắt nạt còn ném đất bẩn vào người bạn thì có phải giống kẻ bụi đời hay không?

-Um...

Cô gái mỉm cười cươi lấy tay vỗ vỗ cái đầu đỉnh tròn tròn đáng yêu của bé mập.-Có thấy sai chỗ nào không, em nói chị biết.

Cuối mặt xuống, cậu bé khoanh tay lại. Hai má hồng hồng căng mớ cũng xụ xuống.- Em không phải bụi đời, em không ném đất nào người bạn nữa.

-Ngoan, sau này các em cùng sống chung một mái nhà, ai cũng như ai, không có phân biệt, đừng đánh giá ai qua bề ngoài khi chưa thật sự đến gần và hiểu nội tâm họ, nếu em không muốn làm người xấu thì phải giúp đỡ bạn có biết không? Mau qua xin lỗi bạn.

Cậu bé gầy nhỏ đang đứng bên mái hiên nhà nhìn ra, về nhút nhát xa lạ trong đôi mắt nhỏ long lanh. Mãi miết nhìn đáng vẻ cao cao phía trước đến gần gần ngơ.

--Cạch--

Một ánh sáng như tia chớp mới nháy lên, cậu bé mới phát giác phía sau có người. Một người đàn ông cao lớn vô cùng điển trai mỉm cười đi tới, giọng vô cùng trầm ấm.

-Chị ấy tên Trịnh Nguyệt Hàm, chị ấy xinh lắm phải không? _Người đàn ông đưa ra tấm hình vừa mới chụp cho cậu bé, nhìn tấm hình nhỏ nhỏ vuông vuông ghi lại khoảnh khắc này, còn cả bóng lưng nhỏ nhắn cô đơn ở phía sau đang theo dõi Nguyệt Hàm chụp trong hình,

Cậu bé neho mắt nhìn A Vĩnh, chỉ ánh lên đôi mắt trong veo như mắt hồ nước.

-Em đã rời khỏi tháng ngày đơn độc rồi, không còn bị mấy tên giang hồ bắt ép làm chuyện xấu nữa. Nên nhớ chị Nguyệt Hàm chính là người đưa em đến đây sống một cuộc sống mới, dù có chuyện gì cũng phải mạnh mẽ đối diện, nhất định không được yếu đuối sợ hãi, còn phải cố gắng trở thành một người tốt, hứa với anh chứ!

A Vĩnh đưa nắm tay ra, muốn cùng cậu bé như hai kẻ đàn ông giữ lời hứa với nhau.

Ngã Từ vẫn còn nhớ rõ ràng về mặt A Vĩnh lúc đó giống như mặt trời vậy rất chói và ấm, Ngã Từ từng hứa với A Vĩnh cậu đều đã thực hiện, nhưng duy nhất trở thành 1 người tốt có lẽ cậu phải thất hứa với anh.

Đưa tay che đi đôi mắt, cậu chán nản nhìn căn phòng nát, buồn chán nhìn cuộc sống tiếp tục xoay quanh.

Một làn nước ấm nóng vô tình lăn trên gò má xuống trong Ngã Từ vô cùng đang thương và cô độc.

-A Vĩnh vẫn chờ chị, Ngã Từ vẫn chờ chị, vậy mà chị lại vui vẻ cùng một người khác. Em có nên hận chị hay không, Chị Nguyệt Hàm!

Đang chìm ngập trong sự yên tĩnh có phần bi thương, tiếng reo điện thoại lại vô can phá hỏng không gian.

-Cậu đã thất bại, mau đến gặp tôi ngay!

-Vâng, thưa chủ nhân!

Vòn vẹn hai câu, bàn tay Ngã Từ toát mồ hôi lạnh, bóp chặt chiếc điện thoại, dứt khoát bỏ vào túi rồi bật dậy bước ra khỏi đây.

Trong bệnh viện

-Này, này,này...!

Tiểu Nhu nóng giận ở phía sau gọi tới. Khắc sau, ánh mắt lạnh quay quắt đánh thẳng vào Tiểu Nhu đang ngồi trên ghế.

Đôi chân dài bước tới, gương mặt lạnh của Dương Vĩ liếc qua rồi cất tiếng:- Loại phụ nữ như vậy sau lại có mặt trên trái đất được.

-Ê, anh nói gì thế, loại phụ nữ như tôi thì sao, chân tôi trật rồi, là tại anh tại anh, lúc tôi xém bị tên sát thủ khi gió nào đó lấy mạng, anh ở đâu hả, bây giờ còn bỏ tôi ở bệnh viện, nói đi làm sao tôi có thể tự đi được. Anh là bạn trai tôi đó, biết không hả?

Mắt đỏ bừng, cô ngẩn cao đầu rống giận, Tiểu Nhu ôm đôi chân trắng ngần dưới mắt cá đã sưng đỏ.

Càng lạnh nhạt hơn. Mắt hấn không tí cảm xúc nào, tay bỏ vào túi quần quay lưng-Im miệng đi, thử nói nữa xem tôi bẻ luôn chân bên kia không.

-Hơ—Giật thoát tim, Tiểu Nhu mặt biến sắc từ đỏ thành xanh lè. Tay bóp chặt vì giận cũng chẳng dám thốt thêm lời nào. Lại không nghĩ cái tên như tâm thần này lại ăn nói đáng sợ như vậy.

Dương Vĩ bước đến cô y tá, kéo lại, làm cô y tá đang bận rộn với nhiều ca cấp cứu cũng bất ngờ dừng lại. Trông ánh mắt khá đáng sợ, lại vô cùng đẹp trai. Cô ý có chút ngơ ngẩn, sau khi nghe thấy âm thanh buột giá liền dập tắt mơ mộng.

-Kêu bác sĩ ra đây! Tôi không rồi giờ chờ đâu. Cô gái đằng kia! _Hấn hất mặt qua phía Tiểu Nhu.

Cô y tá nhìn qua Tiểu Nhu đag ôm chân bị sưng vù, mím môi đành nói:

--Chúng tôi còn phải cấp cứu cho nhiều người bị thương nặng lắm.Hơ...tay anh chảy máu...mau vào trong...Á

-Phụp---Dương Vĩ chán nói chuyện, chuyển qua hành động, hấn giờ mạnh tay nắm lấy cổ áo cô y tá, bàn tay vẫn còn dính máu thấm một ít qua cổ áo trắng tinh cô y tá, làm cô ta sợ đến thét lên.

-Xem ra phải xé đồ cô thì cô mới hiểu tiếng tôi! _Mặt lạnh lùng, đôi mắt không chút dao động nào, chỉ là sấm sét, mới diễn tả tình huống bá đạo lúc này của hấn.

Đúng lúc cha mẹ Tiểu Nhu và Nguyệt Hàm từ cửa bước vào.

Nguyệt Hàm chạy đến gần Tiểu Nhu-Không sao chứ, tở và cô chú vừa phải trả lời khai với đám cảnh sát xong, vẫn chưa có bác sĩ đến à.!

Tiểu Nhu nhún nhó, sờ vào chỗ sưng, hất mặt lên phía Dương Vĩ.

Dương Vĩ nhanh chóng buông cô tỷ đã hoảng sợ đến sắp ngất. Luống cuống cuối đầu xin lỗi gọi bác sĩ đến.

-Dương Vĩ! Anh không sao chứ, A...hình như anh bị thương!

Hấn giựt tay ra, lấy áo khoác che lại bên vai-Bị đạn sượt qua thôi, chẳng có gì!

Không để yên, Nguyệt Hàm nắm kéo tay áo ra, cô vốn ngang bướng phải rõ ràng, cố kéo ra tạo thành tình huống hay người đang giằng co, may vì đây là phòng chờ cấp cứu khẩn cấp nên mọi người ồn ào qua lại, không rảnh rỗi xem cả hai đang làm gì.

Giữ Nguyệt Hàm lại, hấn dùng tay kia nắm chặt, giọng lạnh lùng-Yên nào! Tôi không muốn bạo lực với em ở đây đâu đấy, đi lo cho bạn em đi.

Nguyệt Hàm nghiêng răng-Tôi chỉ muốn xem anh có ổn không? Nếu không tôi...

Hấn nhẹ đặt tay lên đầu cô xoa xoa-Tôi ổn, tôi biết mình thế nào, còn phải lo cho mạng mình, để mà ở cạnh bảo vệ cô gái đàn nào đó nữa chứ.

-Cô gái đàn?

Não bộ Nguyệt Hàm bắt đầu hoạt động, theo lối suy nghĩ của Nguyệt chính là cô gái Dương Vĩ yêu thương và thì ra cô gái mà Dương Vĩ yêu lại bị đàn, Nguyệt Hàm lại xụ mắt có phần tự diễn ý nghĩ. Lòng có chút chua chua, hự hửng, lại thấy Dương vô cùng tốt, một kẻ đẹp trai phong độ như vậy lại si tình một cô gái bị đàn đòn. Có vẻ đáng thương.

Không trả lời cô tiếp, khi nhìn thấy Bác sĩ tới khám cho Tiểu Nhu, mắt của hấn cũng bắt đầu nhìn vật méo mó, đầu cũng hơi choáng, cả người lại nổi lên con ón lạnh, hấn vuốt mặt hít lấy mấy hơi. Chấn hơi loạn quay bước muốn khỏi đây ngay.

-Tôi muốn đi toilet, em ở lại với bạn đi_Không để cho Nguyệt Hàm ú ớ gọi, Hấn nhanh chóng muốn bỏ chạy khỏi đây.

Bước ra cánh cửa, mắt hơi đỏ lòe nhòe, đầu óc đã bắt đầu quay cuồng. Dương Vĩ bên tay còn ướt máu bước đi không tỉnh táo tìm kiếm nơi nào không người cho qua con.

-U—Hấn ôm người bước đi—Xoảng—

-A..xin lỗi, anh có sao không?

Cô y tá đang bụng khay thuốc không ngờ bị hấn va vào.

Cả hai khom người xuống nhặt mấy hủ thuốc lên.Đúng lúc, ống thủy tinh trắng tòng như nước chính là loại thuốc tê giảm đau cho bệnh nhân, ngăn gượng

cho cơ thể ổn định, tay run rẩy nhanh chóng giấu đi ống thuốc và bơm kim tiêm vào túi.

-Anh à, anh ổn chứ, trông anh không khỏe?

Lờ đi cô y tá, Dương vĩ bước đi nhanh chạy vào một căn phòng trống không người trong bệnh viện, bên trong không có đèn khá tối. Hấn run run rút lấy thuốc tê lấy bơm tiêm tiêm vào mạch tay.

Thật ra, thuốc tê có tính chất chứa một lượng cocain vô vùng nhỏ, làm mất cảm giác đau ở một vùng cơ thể, khi dùng cho bệnh nhân, bác sĩ cũng chỉ hạn chế khi cần thiết nhất mới sử dụng, chất gây tê nếu sử dụng nhiều cũng biến thành gây nghiện.

Chỉ ít bây giờ có thể làm giảm bớt cơn nghiện của Dương Vĩ. Mắt hấn lơ mờ ẩn hiện màn sương phủ, mồ hôi trên trán đã chảy đầm đìa, máu trên áo đã khô cũng bị mồ hôi hòa lẫn làm lớp áo loan rộng máu đỏ .

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Kẻ Sát Nhân (2)

Cảm giác ngàm vật nhọn như liên tục đâm vào người, hấn chỉ biết thở mạnh, nắm chặt tay, vớ lấy thứ gì đó trên bàn để vào miệng để tránh cắn vào lưỡi.

--HU'...AAA..Gừ...hừ.....----

Tiếng bước chân bên ngoài vừa dứt ập đến là cánh cửa mở ra, ánh sáng bên ngoài len lỏi rọi vào trong.

Ánh mắt như ngàn mũi dao đâm thẳng vào lòng ngực Nguyệt Hàm. Cô chạy đến nơi Dương Vĩ nằm dưới nền đất. Chưa từng thấy hình ảnh chật vật như đau đớn của dương Vĩ. Lúc này, Nguyệt Hàm hoảng loạn, cả người run bần bật kéo Dương Vĩ dựa vào cái tủ kính đựng thuốc.(Đây là phòng chứa thuốc).

Lòng ngực lớn phập phồng thở mạnh, gương mặt đã biến sắc trắng bệch còn cả mồ hôi không ngừng tuôn, ánh mắt sắc lạnh thần thái quý dị của Dương Vĩ đã biến mất hoàn toàn.

-Anh..anh bị làm sao...tại sao lại như thế này, chỉ à 1 vết thương sao lại chịu đựng khổ sở chứ.

Giọng hơi nghẹn, tay cô kéo áo ra vết thương trên vai đúng thật là vết đạn suốt qua, nhưng cũng khá sâu, thấy cả lớp mỡ vàng bên trong và máu cũng vừa khô thf bị động ứ ra ngoài.

Tay cô run run, lấy khăn lau đi mồ hôi trên trán hấn. Cô bối rối hỏi-Tôi phải làm, phải rồi đi gọi bác sĩ..

Hấn kéo tay cô lại, đối mặt cả ha đối diện nhau, tạm thời thuốc tê có thể giúp cơ thể hấn bớt đau đớn, có phần không còn tỉnh táo, giọng hấn trở trên khàn khàn:-Đừng đi, em đừng đi...

-Không được, anh thế này tôi phải làm sao....đừng làm tôi sợ chứ...anh nói đi tôi phải làm gì...._Đôi mắt cô rung rung, hoảng sợ nhìn hấn ngay cả chạm nhẹ cũng sợ hấn bị đau.

Dương Vĩ yên lặng nhìn cô rối loạn, nhìn cô xúc động, nhìn cô rung rung lo lắng, hay tay bất chợt vươn ra choang qua sau ót Nguyệt Hàm. Kéo đầu cô xuống. Dùng môi quấn lấy cô, dùng cảm xúc để tê dại thần kinh. Ngay lúc này, vị mất của nước mắt của Nguyệt Hàm hòa huyệt vào đôi môi cả hai, vị mặn của nước mắt là Dương Vĩ bắt đầu cảm nhận được và tỉnh táo hơn, hấn nhẹ nhàng hôn cô, hấn thâm luyện đưa chuyển mọi cảm xúc từ trái tim hấn truyền đến cô, cả trái tim nóng đập mãnh liệt cũng cùng nhau theo nhịp.

Hấn càng lúc cảm nhận vị nước nhiều hơn, mắt hấn mờ ra, đôi mắt sâu đen sâu như hồ nước không đáy, khẽ động môi hấn chuyển đến đôi mắt đang nhắm của Nguyệt Hàm, hấn lấy hết những vị mặn trên đôi mắt kia từng chút. Bản thân hấn lại nhận ra, trái tim người phụ nữ này đang rất đau đớn. Hấn dần tỉnh, ý thức cũng khá hơn. Có điều, Dương Vĩ hấn chắc chắn một điều lúc này không phải do thiếu tỉnh táo mất kiểm soát mà hành động thế, chính là ý thức hấn, tiềm thức này mãnh liệt vô cùng, nó đốt cháy cơ thể hấn, thôi thúc hấn phải chiếm đoạt kẻ giữ lấy trái tim hấn bao lâu nay.

-Tại sao khóc?

Âm thanh trầm khàn cất lên phá vỡ khoảng không gian tĩnh mịch cô động.

Nguyệt Hàm vẫn nhắm mắt, nhưng cô vẫn cảm nhận được âm thanh của Dương Vĩ đng vang vẳng bên tai, môi nhẹ cất lên:-Tôi...nhìn thấy...người đàn ông....rất đau...nơi này rất đau (Tay cô đặt lên ngực trái), người đàn ông đó có đôi mắt rất đẹp...rất bi thương...người đàn ông đó...từng dùng nụ hôn này để hôn tôi.

Nói dứt câu, cô từ từ mở mắt ra. Đôi mắt quen thuộc lại in hằn vào con người của Nguyệt Hàm, cô ngỡ ngàng, môi run run muốn lùi lại.

Không kịp để cô rút người về, hấn choàng cả người cô áp sát vào mình thật chặt.

-Đã nhìn kĩ chưa, người đàn ông đó?

-Tôi...không...biết...

Roi vào tình trạng hoang mang bất ổn, điều duy nhất Nguyệt Hàm nghĩ được là muốn chạy thoát khỏi đây, trái tim cô vừa đập mạnh vừa nhói đau vô cùng ngột thở. Lắc đầu cô cố đẩy Dương Vĩ ra.

Mặc thế, hấn có chút nóng vội, giọng cao gấp rút:-Nói đi, người đàn ông đó, em nhìn thấy gì?

Có chút chần động hấn siết mạnh cô hơn. Khiến người Nguyệt Hàm co rút run rẩy, mặt co tỏ ra sợ hãi, cô không tin vừa mới nãy hấn vẫn còn trong dáng vẻ một môi tiêu tụy, nào giờ lại mạnh mẽ đáng sợ.

-Không...tôi...nhìn thấy anh...

--Cạch—Cạch--

Tiếng bước chân chuẩn bị tiến tới cửa. Khiến cả hai chưa kịp lấy lại tinh thần đã kinh ngạc nhìn ra cửa.

Hai cô y tá bước vào trong.

- Rõ ràng lúc nãy mình có để thuốc gây tê vào khay rồi, không biết tại sao lại không thấy nữa.

-Thôi nhanh đi, Bác sĩ Trương đang chờ đó, chậm trễ lại bị mắng đó.

Căn phòng có chút sáng chút tối yên lặng đến tù túng. Mang một chút khí lạnh từ bên ngoài cửa sổ. Vài giây lại nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của hai cô y tá cất lên.

-Lúc nãy, em rõ ràng có lấy đi, hình như lúc ra ngoài có chạm phải một người đàn ông, làm rơi khay...đúng rồi người đàn ông đó...

-Người đó thế nào, bộ đẹp trai à!

-Vâng, đúng là rất đẹp trai, thân hình cao lớn, nhưng kì lạ lắm. Anh ta giống như gã say vậy đi loạn choạng mới va phải em. Có điều, trên người lại không có mùi cồn, trên người còn có dính máu, lại còn rất vội vã, giống thế nào nhỉ...giống...

-Giống tên nghiện à!

-Đúng! Giống như lên cơn nghiện thuốc ấy, rất kì hoặc. Em bảo gặp bác sĩ xem vết thương hấn ta lại không thèm trả lời mà bỏ đi vội.

-Thôi kệ đi, mấy gã đẹp trai công tử bây giờ hay ăn chơi nghiện ngập rồi đánh nhau cũng chẳng có gì lạ, em tìm thấy rồi thì mau đi thôi.

-Vâng, em xong rồi, chúng ta đi thôi.

Vài phút sau, căn phòng lại được trả về sự yên tĩnh. Một góc khuất trong góc tù gần cửa sổ, có hai kẻ đang co rút trong khe hẹp chật chội. Họ cảm nhận được hơi thở nặng nề và gấp gáp của đôi phương. Có thứ gì đó ứ nghẹn ở cổ họng Nguyệt hàm, cô đang nằm úp người lên lồng ngực của Dương Vĩ, nên rất rõ ràng nghe tiếng tim hấn đập mạnh mẽ, hơi thở hấn mê luyến mùi bạc hà mát lạnh sóng mũi cô.

Rõ ràng là cô muốn khóc, nghe rõ những gì hai cô y tá kia nói chuyện, cô nhận ra người họ nói là Dương Vĩ, tình trạng lúc nãy của hấn chính là do lên cơn nghiện thuốc.

Môi cô mấp máy,hơi run:-Xin..lỗi, là tôi hại anh...

Đôi mắt hấn xoáy sâu nhìn cô trùng trùng, mặt lạnh cắt tiếng:-Tôi hỏi, lúc nãy, người em nói...em đã nhìn thấy gì?

-Tại sao anh nhất quyết muốn biết người đàn ông tôi nhìn thấy, có phải anh giấu tôi điều gì, có phải người này liên quan đến anh.

Cô dùng ánh mắt nghi hoặc, bản thân thì đang hồi hận vì liên lụy hấn lo lắng cho hấn, nào ngờ hấn cứ một mực như kẻ điên phải tìm ra người trong mơ cô nhìn thấy, chỉ là kẻ ảo tưởng cô còn không tin là có thật.

Phũ phàng ản hiện trong con người vô đáy của hấn, mi dày sụp xuống, hấn kéo người cô ra, có ý định phải rời đi, không muốn giằng co đối thoại nữa. Dương Vĩ lúc đầu còn chần động khi nghe cô nói về hình ảnh trong trí nhớ đã mất, hấn đang sợ, sợ rằng cô nhớ ra hấn mất.

Nói thật, có điều gì khổ sở và đau đớn hơn khi người ta yêu nhất trên thế giới này quên mất đi ta cơ chứ. Còn hấn, Dương Vĩ cuồng bạo lạnh lùng lại sợ người hấn dành trọn cả đời để bảo vệ sợ rằng lại nhớ ra hấn trong quá khứ.

Điều này có phải còn kinh khủng hơn hay không, đừng nói rằng cô gái này cho hắn giây phút yêu đương của người thường, hắn cũng chưa từng từ tế yêu thương cô, hắn dùng cách của kẻ thù lĩnh để bảo vệ cô.

Dương Vĩ có thể cùng tất cả phụ nữ lên giường, phong lưu tự tại. Max không cần phụ nữ chỉ cần quyền lực, chỉ dùng sự tàn nhẫn để thống trị mọi thứ. Cả hai thân phận đều có thể làm tổn thương Nguyệt Hàm, cô bây giờ hoàn toàn khác với cô gái mạnh mẽ thông minh, ôm mối thù giết cha mẹ.

Trong mắt Dương Vĩ bây giờ, Nguyệt Hàm chỉ đơn thuần là Trịnh Nguyệt Hàm như bao nhiêu người khác, có gan dạ có tốt bụng. Giống hệt cô gái cấp ba năm nào để hắn bị thu hút.

-Anh đi đâu vậy, mau theo tôi gặp bác sĩ đi.

-Có biết tại sao tôi kêu cô xem như không quen biết không, vì cô rất phiền phức, nếu biết cô rắc rối như vậy lúc đó tôi đã không giúp. Biết điều thì biến đi đừng theo tôi.

Lời nói buốt người, giọng trầm khàn đóng băng cả người cô, Dương Vĩ đã mạnh cánh cửa bước ra ngoài. Bóng lưng lớn độc bước đi chẳng nhìn lại phía sau.

--Khoan đã_Không ngờ cô gọi lớn, chạy vội đuổi tới. Cô nhanh chóng nắm kéo lấy gùi tay hắn bằng hết sức.

-Anh có chê tôi phiền phức, tôi sẽ biến đi sau khi đưa anh đi băng vết thương trên vai, còn nữa tôi phải giúp anh cai nghiện. Dù có muốn hối hận vì giúp tôi hay không thì đây cũng là do tôi gây ra, tôi có quyền chịu trách nhiệm.

Nhìn hắn kiên quyết, lời nói cô dứt khoát chất nịch, cho thấy cô không dễ dàng bị vài câu của hắn từ bỏ ý định. Giọng hơi cứng, cô ngẩng cao đầu:-Anh có thể ngạo mạn xem thường việc người khác quan tâm mình, nhưng tôi đây cũng có nguyên tắc, việc gì đã nhất quyết muốn là phải làm cho bằng được, còn bây giờ tôi đưa anh đi băng vết thương.

Cô mạnh tay kéo lôi hắn đi theo, cô như một gã đàn ông vô cùng có tiếng nói và sức mạnh bắt người ta làm theo. Mắt Dương Vĩ cũng sượng ra vì có chút bất ngờ, hắn yên lặng không nói được lời nào mặc cô lôi theo. Trên môi lại hiện lên ý cười thú vị, hắn chưa từng nhìn thấy 1 Nguyệt Hàm thế này trước đây. Điều này làm hắn kịp nắm bắt trai tim cứ tiếp tục không ngừng bị cô gái nhỏ này đốt cháy.

-Chuyện lúc nãy, người đàn ông đó...thật ra không có thật, tôi không nhìn thấy điều gì cả.

Sau khi được bác sĩ băng bó vết thương, trên đường về, cô yên lặng thật lâu mới nghiêm túc cất tiếng. Lúc này cô liếc nhìn qua gương mặt lạnh của hắn xem động tĩnh.

Đúng lúc, chỉ là cái chau mày nhẹ, hắn ngồi trên xe bên cạnh cô, phía trước chính là Tiểu Nhu đang chú tâm theo dõi cả hai phía sau, không khí lúc này có phần mờ ám.

-Hai người đang nói gì thế? Là tên sát thủ sao?

Không có hồi đáp, cả hai vẫn im lặng và Tiểu Nhu tiếp tục nói.

-Sao nào? Không ai trả lời tôi sao? Bây giờ tôi đây còn ù tai vì lần đầu nghe tiếng súng rõ như vậy, tinh thần vẫn còn sốc lắm, mà chẳng ai an ủi hết cả. Nguyệt Hàm cậu cũng sợ đến nói không nổi luôn à.

-Gì?

-Gì cái gì mà gì? Tổ và gia đình đang rơi vào tình trạng mất mạng bất cứ lúc nào đó, cậu không an ủi tớ à. Thật không tin nổi, cả nhà tớ đã làm gì mà bị người ta ám sát cơ chứ.

Tiểu Nhu cảm giác rung mình, khi nhớ lại cảnh tượng cũ.

Tiểu Nhu liếc nhìn qua vai Dương Vĩ bị thương đã băng bó:- Anh bị thương?

-Giờ cậu mới thấy à, vậy mà còn bắt người ta bế vào tận bệnh viện.

-Vì tớ..quá sợ hãi...nên..Xin lỗi anh nhé Dương Vĩ.

Không đối lại câu hỏi lỗi của Tiểu Nhu, lạnh lùng quay ra ngoài cửa xe, hắn mị dùng giọng khô đặc:-Nói ba mẹ cô, mọi chuyện chưa dừng lại đâu.

Kính hải!

Cả hai cô gái tròn mắt nhìn Dương Vĩ không chớp mắt.

-Sao bọn chúng lại thù hận gia đình tôi như thế!

-Vậy thì về hỏi ba mẹ cô đã làm cái gì? Thời gian này chúng không đụn đến nên mà tận hưởng tốt đi.

Dứt câu trong xe lại rơi vào yên lặng, sự ngột ngạt làm lòng người rối loạn.

-Chủ nhân!

-Thất bại rồi!

-Xin lỗi, thuộc hạ sẽ chịu mọi hình phạt của nhân!

Tiếng hừ lạnh nghe ón sống lưng, vang vọng trong không gian.

-Không trách ngươi được, không phải ngươi vô dụng mà đã gặp được người không thể độn được, may là hắc không mạnh tay nếu không mạng ngươi cũng có mà lượn về. Lần này hắc ta xuất hiện ra mặt nhất định gia đình họ Trần có mối quan hệ lớn với hắc. Ta cần phải điều tra, tạm dừng lại kế hoạch không được độn đến gia đình họ Trần, chỉ cho người theo dõi những ai lui tới nhà bọn nó. Nhất là người đã đối đầu với ngươi hôm nay.

-Hắc ta là ai? Tại sao chủ nhân lại e dè như vậy, chẳng phải chỉ là tên công tử nhà giàu thôi sao?

Nhận được cái lườm đáng sợ, Ngã Tử gục mắt xuống biết mình lỡ lời.

Giọng điệu trầm ổn, vẫn bình thản, nhưng uy lực lại vô cùng rợn gáy. Đôi mắt đã thêm nhiều vết nhăn nhưng vẫn hoang độc quý huyết.

-Kẻ ngu dốt chính là quá tự phụ, muốn thắng đối phương nhất định phải biết rõ và hiểu kẻ thù. Ngươi còn quá non nớt, nếu gặp phải kẻ đó muốn giữ mạng tốt nhất nên tránh càng xa càng tốt. Chưa có ai đủ khả năng đối đầu với tên đó, duy nhất phải dùng tới cái này!_Lão Dương Gia đưa tay lên chỉ vào đầu mình, nở nụ cười cay độc có phần ma quỷ.

Ngã Tử nhú mày, có phần khó chịu, thầm mắng lão già răn độc quá nham hiểm, trong lòng không ngừng nghĩ đến người đàn ông có thân thủ bất phàm kia, bề ngoài trong sang trọng như tên công tử, khuôn mặt lại đẹp trai không giống một tên trùm kết tiếng râu ria đầu tóc mình xăm đầy rỗ như trong ý tả của Dương Lão gia mà Ngã Tử tự tưởng.

-Ngã Tử, ta đã nuôi nấng ngươi 5 năm rồi. Ngươi rất thông minh lanh lợi, còn biết nghe lời ta rất vừa ý, khả..cho nên việc quan trọng lần này ta muốn giao cho ngươi.

-Vâng thưa chủ nhân, thuộc hạ xin nhận lệnh.

-Rất đơn giản, tiếp cận 1 cô gái.

-Vâng, xin chủ nhân cho biết thân phận cô ta là ai?

-Trịnh Nguyệt Hàm, tuyệt đối không để ngươi bên cạnh cô ta biết về ngươi.

Đứng hình, Ngã Tử sượng người như bị sét đánh, môi mấp máy lặp lại cái tên Trịnh Nguyệt Hàm như sợ nghe lầm.

-Nguyệt Hàm à! Tớ có chuyện muốn nói._Tiểu Nhu do dự cuối mắt nhỏ giọng.

-Thế nào, chuyện ba mẹ cậu à!

-Không phải, tớ đang đề ý một người

-Lại có tên xui xẻo nào vậy?

-Tên xui xẻo đó nằm ngay đối diện nhà cậu.

-.....

---Bùm..Xoảng.

Chiếc ly trà vừa cầm lên đã rơi xuống đất. Cả cơ thể Nguyệt Hàm căng cứng, ánh mắt hoa động chốc lát lại yên ắng che giấu cảm xúc. Bối rối Nguyệt Hàm khom xuống nhặt mảnh vỡ.

-Cậu, cũng có tình cảm với Dương Vi.

Giọng Tiểu Nhu dò hỏi ngập ngừng sự nghi hoặc, cô chăm chú nhìn nét mặt Nguyệt Hàm từng chi tiết.

-Thế tớ nói có thì cậu có hết thích anh ta không?

Ngược qua đối diện với Tiểu Nhu cô nói nửa đùa nửa thật, Sắc mặt Tiểu Nhu có chút biến sắc cô cụp mí xuống, giọng điệu rất nghiêm túc:-Không được, anh ta không giống Henry, anh ta cho mình cảm giác rất an toàn, lại rất bay bổng không ngừng không chể được. Từ hôm đó đến nay không đêm nào tớ không nghĩ đến anh ta.

Bật cười, Nguyệt Hàm vỗ vào trán Tiểu Nhu thật lớn, mắt híp lại tinh ranh:-Ồ, mỹ nhân nhà ta nay biết yêu cơ đấy, thế thì thử xem.

- Còn cậu?

-Đừng có làm bộ mặt ngại ngùng đó, chị đây tôm phát. Thật thì tớ có 1 chút tình cảm nhưng theo tớ cho rằng chỉ là do anh ta rất quen thuộc trước đây, nên có chút quan tâm. Không hẳn thích đâu. Nếu bạn chỉ cốt đây đã có đối tượng xác định thì tỷ tỷ sẽ giúp hết mình nhé?

- Thật sao?

Bận tay lau phần nước trà bị đổ, Nguyệt Hàm chỉ gạt đầu nhưng không lên tiếng. Sau đó, tiếng bước chân của Tiểu Nhu ngày một gần cô hơn. Bất giác vòng tay ôm lấy vai Nguyệt Hàm, Tiểu Nhu tỏ ra vô cùng cảm động, cô dụi mặt vào hõm vai Nguyệt Hàm như đứa trẻ.

- Dương Vĩ anh ta rất đặc biệt, ở bên cạnh anh ta tìm tớ cứ nhảy liên tục. Nếu cậu nói sẽ giúp tớ thì nói với anh ta ba mẹ tớ muốn cảm ơn anh ta đã cứu gia đình tớ lần trước. Chỉ cần đưa anh đến ăn cơm, sau đó để mình lo liệu. Có được không

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Có Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Kẻ Sát Nhân (3)

Nguyệt Hàm đẩy Tiểu Nhu xuống salon, bỏ đi lên bàn mở laptop, có chút không bận tâm nói lo:-Muốn nói thì cậu tự mời, liên quan gì tớ chứ, anh ta như tán đá vậy, lần nào nói chuyện với anh ta mình giống như con điên vậy kiểu toàn nói chuyện 1 mình ấy.

Nhảy vô tới, kéo tay Nguyệt Hàm giựt giựt, đóng mạnh laptop lại, mặt hầm hầm:-Thế con nào lúc này nói giúp hết mình, chính bởi anh ta khó nói chuyện nên mới cần cậu.

- Tại sao?

- Tại mặt cậu dày hơn tớ!

--Gừ...Trần Tiểu Nhu!

-Thôi nào,ba mẹ tớ rất vừa ý Dương Vĩ, cậu không biết anh ta lúc giới thiệu nhìn phong độ đẹp trai thế nào đâu. Dù sao thì anh ta nói dối còn tài hơn cả diễn viên diễn nữa ý. Lúc đưa tấm card vàng ra ba mẹ tớ xém ngắt xiu. Nghe ba mẹ tớ bảo tấm card vàng đó chính là độc quyền của tập CEO chỉ chức vụ cao mới có. Anh ta còn chém gió bảo mình là chủ tịch tập đoàn CEO luôn, sắc mặt anh ta còn không chút thay đổi khi thể ngạo mạn làm mình xém tin thật, nếu không biết trước anh ta chỉ là người giao hàng siêu thị chứ.

Đầu Nguyệt Hàm vừa bị nạp thông tin quá mức, nên có chút choáng, chớp mắt khó tin:-Chém gió kinh thể mà anh ta cũng nói được à, nhìn trơ trơ vậy mà diễn giỏi ớn nhỉ? Ba mẹ cậu tin đúng là cũng không vừa đâu. Khi..

Sáng hôm sau, Nguyệt Hàm đến trường với tâm trạng khá ngổn ngang. Nào ngờ đi giữa đường, nghe vài tiếng động lạ trong con hẻm, cô tò mò đi tới.

“có hai người à..ho”

Chưa kịp nhìn đã bị một bàn tay lớn bịt lấy mắt. Hốt hoảng muốn hét lên thì nghe tiếng trầm ấm bên tai “Trễ giờ rồi, tốt nhất em nên quay mặt lại và đến trường ngay đi”

-Anh...!

Nhanh tay đẩy Nguyệt Hàm qua khỏi đầu con hẻm, hẩn liếc qua nhìn người đàn ông và người phụ nữ đang ôm hôn nhau quên trời quên đất, quần áo cũng có phần sốc sếch cả lên.

Buông cô ra, hẩn yên lặng cúi xuống nhìn đôi mắt trừng trừng của cô. Vẩn về mặt trơ trơ như tán đá, thoáng xú bị nét tuấn tú của hẩn hộp hẩn cổ nghiêng rằng thảm mắng “Cũng tại cái bộ mặt này, đàn ông thì đẹp quá làm chi, hạnh hạ bao nhiêu cô gái rồi tốt nhất nên mài lát mặt anh đi”

-Em hay nhìn đàn ông thiếu lành mạnh vậy sao?

-Bùm—Nào bộ bị lời hấn đập nát vụn.

Tái mặt, Nguyệt Hàm há mắt lên:- Thiếu lành mạnh nghĩa là sao? Ai biết anh tự nhiên xuất hiện còn bịt cả mắt, có cái gì tôi không thể xem chứ.

Nói lái cổ vội muốn đi tới chỗ hèm xem cái gì mà hấn không cho cô nhìn.

--Hơ—

Đôi tay mạnh mẽ vòng qua eo cô ôm vào người, lưng cô dán vào lồng ngực hấn nóng đến nỗi cơ thể như bị nhốt ở hỏa diệm sơn. Đột ngột gần gũi hai lần trong 1 buổi sáng. Nguyệt Hàm chỉ biết thăm mắng trái tim thiếu nữ quá mong manh.

Hấn cản cô lại, còn cố tình hưởng thụ mùi vị hoa nhài mà hấn phát nghiện trên người cô, âm thanh không lạnh không nóng trầm trầm phát ra bên tai:-Xem rồi thì đừng có mà hối hận.

-Này nhé, sáng sớm thì đừng tỏ ra thân thiết quá nhé. Không biết ai từng mắng tôi biến đi. Bây giờ tỏ ra vẻ đừng hối hận cái quái gì.

Đúng thật thì con gái là loài động vật thù dai nhất thế giới, còn vô cùng khó hiểu, có lẽ chọc giận họ thì đừng nói những câu mất lòng tự ái, nếu không dù có tha thứ đi nữa, họ cũng sẽ thừa dịp nào đó lại moi ra châm biếm trách móc đàn ông đủ đường. Diễn diễn Trịnh Nguyệt Hàm là con gái nằm trong số đó.

Khỏe môi cong cong, có chút tức cười, hấn cố tình chọc ghẹo, giọng điệu mờ ám:-Thế có muốn biết ở trong kia đang làm gì không?

Nguyệt Hàm do dự rồi gạt đầu, vẫn còn chưa kịp nhận ra ý đồ của tên ma đầu kia.

Giây sau chưa kịp phản ứng đã bị đẩy vào vách tường, cả hơi thở của hấn đã hoàn toàn phủ lấy cô. Cô sợ đến nắm chặt cái giỏ xách treo bên hông vò vò. Đến khi nhận ra khuôn mặt sắc cạnh vô cùng nam tính của hấn chạm tới gần. Không ngờ một trận điện giật chạy khắp cơ thể vì cái cảm giác chiếc lưỡi lạnh lạnh lại uơn ướt đang quấy nhiễu bên vành tai Nguyệt Hàm không ngừng. Thổi vào tai cô khiến cả người run lên khoái cảm lạ thường, đầu sắp nổ tung ra vì nghẹt thở.

-Này..này...tôi là lên đó, tôi là gái còn tơ đấy, anh đừng đừng.....

--Vụt—Bàn tay hấn chống lên tường để cô giữ hai cánh tay, dùng tia lạnh lẽo quan sát cô, xương quai xanh quyến rũ góc cạnh nghiêng nghiêng như tư thế sắp hôn cô.

-Em bảo muốn xem thử chuyện gì, nhìn người ta thì có gì mà thú vị, chỉ bằng tôi cho em chi tiết chân thực hơn 1 chút. Nói đi cảm tưởng của em?

“Tên này biến thái thật rồi, cái gì mà phát biểu cảm tưởng chứ, bây giờ không phải đề bài làm văn cấp 1 đâu nhé” Mặt xanh mét, môi run đánh bò cạp cả chân cũng chụm chặt vào nhau để không hoảng sợ mà lăn ra xỉu. Hít lấy một hơi, sợ cái khí chất ngừng ngụt của hấn, sợ cái vẻ tự kiêu của hấn, lỡ may chửi động tự ái hấn thì đời cô cũng đi theo chẳng.

-À..à..cũng tốt..

-Về lĩnh vực này, tôi tuyệt đối không chỉ là cũng tốt! _Chân mày rậm nhíu lại không vừa ý câu trả lời.

Gượng cười, mặt cô cứng đờ, cả người dựa vào tường từ từ ngồi xuống muốn trốn ra khỏi vòng tay hấn. Dương Vĩ không để cô tự tiện, nhanh tay nắm lấy cổ áo cô lôi đi.

--Ê..Ê bỏ ra xem...anh xách tôi như xách dép thế hả?

Đẩy cô ngồi lên chiếc xe đạp kiểu leo núi, thanh sườn ngang phía trước xe là chỗ hấn đặt cô ngồi vào, vì xe không có yên sau. Hấn tình bơ vòng qua cô cầm lấy tay lái. Mặt Nguyệt Hàm vẫn con nghếch ra, ngược lên nhìn thấy chiếc cảm nhon thanh tú của ai kia hỏi:-Anh làm gì thế? Anh mang đâu ra chiếc xe quái dị này vậy?

-Trẻ học rồi nếu không muốn lệch bộ đi! _Hấn tập trung lái rất cẩn thận, cơ thể lớn của hấn bao phủ lấy cô ngồi đằng trước và hấn cho rằng như vậy rất an toàn. Ánh mắt mang phần vui vẻ. Chỉ chột thoáng qua sự trầm tư, tình cảnh lúc này chỉ sợ khiến cô quen thuộc mà nhớ ra lần đầu tiên cô thấy hấn (Liên hệ chương 1)

Ở bên kia có kẻ chữi rủa không ngừng.

---Trời ạ, cái chân của tôi! _Lạc Tư ngã người ra ghé mắt xa.

-Cậu bị làm sao thế? _Phúc Hoàng nhíu mày ngồi trên bàn làm việc nhìn thắc mắc.

-Đừng có mà nhắc tới, nhắc là nổi điên rồi. Ông đây phải dùng cả ngày để tập chạy xe đạp cho tên ma đầu hỏi xem có ghi vào lịch sử được không.

-Cái gì? Cậu nói Max à!

-Còn ai là ma đầu hả? Tớ chỉ lỡ lời...đem chút vốn luyện kinh nghiệm tình trường..nói với Max phải từ bỏ kiểu theo đuổi con gái cuồng tính quá đi. Muốn bình thường như mọi người thì khi yêu đương phải lãng mạn 1 chút. Tớ thấy Bội Bội hay coi mấy bộ phim nam chờ nữ bằng xe đạp đây, Bội Bội cũng bảo như thế là lãng mạn, anh đây không ngờ Max đem cả dàn xe đạp ra bảo tôi chọn.

-...Haiz..nhắm mắt chọn 1 chiếc leo núi không ngờ chính là tự hủy diệt mình. Nói đi trên đồi này có người giỏi lái máy bay, tàu thuyền, ô tô, trực thăng, xe tăng, mà lại không biết chạy xe đạp không hả. Không tin nổi là Lão Đại Sát Bang nữa đấy. Lạc Tư đây phải ra tay cuối cùng bị anh ta xém đưa xuống quỷ môn quan mất không lượm nổi mạng.

-Nguyệt Hàm đúng là quá đáng sợ mà, đừng nói tôi nhiều chuyện nhé, đại boss con kinh khủng hơn là đã học nấu ăn, anh ta sắp biến thành bà nội trợ mất rồi.

Lạc Tư chau mày có vẻ khá bức xúc. Phúc Hoàng không biết nói gì chỉ biết ngả người ra cười.

--Ren—Ren—

-Ohh shit! Hết hồn, là lão đại gọi!

-Có tật giật mình đấy, để xem Max nghe cậu gọi là bà nội trợ thì có ném xác cậu đi luôn không.

-Lão đại à, anh có việc kinh thiên gì kiểm soát hạ thế, đừng bảo tôi dạy luôn cả may vá thêu thùa nhé tôi không có năng khiếu đâu! _Lạc Tư ngả người giọng bông đùa.

--Khục.._Phúc Hoàng ôm miệng xém bật cười ra tiếng.

Bên kia đầu máy đánh giọng- May vá Thêu thùa là gì?

--Khục..khục..

Phúc Hoàng chỉ biết nhin cười lắc đầu.

Lạc Tư vỗ trán:-Trời à, quên mất đại gia chỉ biết mặc đồ có sẵn mấy ngàn đô.Ha.aiz... Lão đại có chuyện gì quan trọng sao?

-Cho người theo bảo vệ Trịnh Nguyệt Hàm. Lão già đó hành động rồi._Âm giọng trầm thấp, có phần u ám.

-Vâng, tôi sẽ cho vài người đi theo cô ấy.

-Không cần nhiều, 1 người là đủ rồi, tránh những lúc tôi không có ở đó, nhất định không cho ai tiếp cận Nguyệt Hàm, có phát hiện thì thủ tiêu tại chỗ trừ hậu quả.

Nghe hơi lạnh âm u, hần nói tiếp:- Điều tra Nhà họ Trần, Trần Hải có bao nhiêu mối làm ăn bất hợp pháp. Còn nữa, cho người theo sát bọn họ tránh Dương Đồng Khắc ra tay trước.

-Vâng, thưa lão đại _Lạc Tư căng thẳng về mặt nghiêm túc nhận lệnh.

Phúc Hoàng bên cạnh hiện ý cười-Max trở lại rồi, tuy không ra mặt nhưng anh ta có tính toán mới kêu cậu xử lí, nhất định việc đó có liên quan đến Nguyệt Hàm

- Tổng Thiên học Khoa công nghệ hóa học năm III mất tích 1 tháng nay, mới tìm thấy xác nằm ở khe suối sau lưng đồi Nam Khê. Khi tìm được thì bên trong xác không còn nội tạng nữa.

Nữ sinh tên Tiên Tiên hồi hộp kể lại, một đám sinh viên vây quanh chăm chú lắng nghe.

-Tớ có nghe tin này, hôm qua nơi đó mẹ mình đi ngang qua có rất nhiều cảnh sát ở đó. Cũng được một số người kể lại, cậu ta đúng là bị lấy hết nội tạng bên trong.

-Ghê quá đi, ai lại ác nhân thất đức như vậy.

-Đúng là mất nhân tính, đáng sợ quá.

-Tổng Thiên hần có thâm thù gì với hun thủ chẳng.

-E..Hem...

-A...Chào Thầy.!

Mọi người giật mình khi thấy Henry bước vào. Tất cả tán loạn chạy về chỗ.

Cuối cùng ánh mắt Henry dừng lại chỗ Nguyệt Hàm đang yên vị ngồi gật gù trên bàn. Anh cười vì vốn tính nhiều chuyện nhưng hôm nay Nguyệt Hàm lại ngớ lơ hiem thấy có ý muốn trêu chọc.

-Em Trịnh Nguyệt Hàm!

-Vâng, có! _Cô giật mình hét lớn theo bản năng khi còn mơ màng ngủ.

Nhìn thấy Henry vẫn điển trai phong độ bận chiếc áo sơ mi trắng trên bực, cô vui mừng nhưng rồi xụ mặt hậm hực.

Tan tiết mọi người lại bắt đầu bàn tán, không những ở qui mô lớp mà cả khoa cả trường đều nói về vụ việc này.

Cuối cùng cũng gây chú ý đến Nguyệt Hàm, cô bắt đầu chạy theo đám đông. Trong khi nghe ngóng thì bị ông thầy nào đó kéo đi.

-Chào thầy ạ!

Gõ tay lên trán cô, anh chau mày:-Nghĩ em bỏ tất nhiều chuyện rồi chứ, không ngờ còn dữ dội hơn xưa. Định làm thám tử sao?

-Hừ..HenRy thầy có trách nhiệm chút đi, ở đó còn nói à, đã bao lâu không thấy rồi. Trách nhiệm thầy giáo và người giám hộ điều không có.

-Hôm trước nhắc em đi khám bệnh, kết quả đâu? _Henry cười không thèm chấp sự giận lẫy của cô, anh đưa tay ra.

-À..à...vẫn còn trong chờ đợi _Mắt láo lia, cô ngập ngừng suy nghĩ.

Tối sầm, Henry lườm cô:-Em không có đi?

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Kẻ Sát Nhân (4)

-À..do hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá nên...

-Trưa nay theo anh về đưa em đi khám ngay! _Henry lạnh giọng, có phần tức giận.

-Em có hẹn bạn rồi, anh ta nói nhất quyết đến đón nên em không thể từ chối được.

-Anh ta? Em nói rõ xem _Mặt Henry một lúc tối hơn, tay bóp chặt chiếc cặp trên tay.

Cô mỉm cười hoa loa, muốn xua đi cơn giận Henry, lén lút ngó xem xung quanh có ai không, liền tới vuốt vuốt vai henry xua giận:-Hàng xóm mới quen không lâu, anh ta có vẻ tốt bụng lắm, anh không cần quá lo lắng.

-Không nói nhiều, người đó tên gì, lát nữa đưa anh đi gặp.

Không để cô từ chối hay lí giải, Henry lạnh lùng bước ngang qua cô bỏ đi kiên định.

Cuối cùng, Nguyệt hàm phải đưa Henry đi tới cổng nơi Dương Vĩ bảo sexddwnsg chờ.

Phía xa, Henry nhìn thấy một bóng dáng lớn dưới góc cây si già đang ngồi trên chiếc xe đạp leo núi màu đen.

Mắt nhắm nhó Nguyệt Hàm nửa muốn đi tiếp nửa muốn không, vì biết cũng khó chạy thoát móng vuốt của ông bảo mẫu này.

Đến gần hơn. Nguyệt Hàm đi tới bên cạnh Dương Vĩ gãi đầu nói.

-A! xin chào, anh tôi là thầy giáo ở đây, nghe nói muốn gặp anh hàng xóm nên..

Henry đứng sững người lúc lâu, đôi mắt đối diện nhau đầy tia phứt tạp. Mặc dù, Dương Vĩ vẫn không tỏ ra biểu cảm gì. Cũng chẳng chút thân thiện, Henry cố ý đá đều lên tiếng trước.

-Đây là anh hàng xóm tốt bụng hay giúp người và làm giao hàng hóa ở Siêu Thị mà em nói đấy à!

Nụ cười châm biếm nhìn Dương Vĩ rồi quay sang Nguyệt Hàm

-Vâng! Anh ấy tên..

-Dương Vi! Gặp nhau rồi giáo sư Henry

Chưa để Nguyệt hàm nói tên, hắn đã nói trước còn cười rất tà mị, giọng nói quỷ dị thâm sâu khiến Henry đánh mặt tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Tính Mạng Cô Thuộc Về Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.